יהוה
INSTITVTIO THEOLOGICA
ANDOVER. FVNDATA MDCCCVII.
PS. CXIX. 169.
כדברך הבינני
JOH. XVII. 17.
ὁ λογος ὁ σος αληθεια εστι
ΑΚΡΟΓΩΝΙ
ΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

'IS

E.

DITVS

I

BVS.

STII,

ER.

יהוה
INSTITVTIO THEOLOGICA
ANDOVER. FVNDATA MDCCCVII.
JOH. XVII. 17.
ὁ λογος ὁ σος αληθεια εστι
ΑΚΡΟΓΩΝΙ
ΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

FRATRI SVAVISSIMO

CAROLO WEIGELIO

D.

IO. AVG. GOTTL. WEIGEL.

mine hoc de Dialectis Opusculum, non contemnendum, laudant Casaubonus, Salmasius, Foësius, Sylburgius, Vrsinus, Kusterus, aliique, qui in his literis familiam ducunt.

Neque vero in dubium vocari potest exstitisse olim complures, qui CORINTHI dicti fuerint, nomine ducto a celeberrima Achaiae vrbe, quemadmodum, vt simillimo exemplo vtar, a Cerintho, oppido insulae Euboeae, *Cerinthi* sunt appellati. De Cerinthis videatur Rich. Bentleius ad Horatium Sermon. I, 2, 81. De *Maratho*, a Phoenices vrbe Marathone ita vocato, docta est Iani Broukhusii obseruatio ad Tibullum L. I. Eleg. 4. vs. 81.

Is, quem paulo ante memoraui, Stephanus, vt demonstraret, CORINTHVM, quemadmodum alibi constanter ipse vocat, nomen fuisse probum, atque antiquis vsurpatum, satis habuit in praefatiuncula, Animaduersionibus ad Corinthum praemissa, p. 19. ad notissimum prouerbium, *ὁ Διὸς Κόρινθος*, prouocare. Sed longe plura minusque dubia eius rei documenta supersunt.

Nomen fuisse seruis maxime indi solitum, (vt fabulosos illos vrbis Corinthi conditores, de quibus Isidorus Orig. L. XV. Cap. 1. Suidas et Etymologus M. splendide mentiuntur, itemque alium Apollodori in Biblioth. L. III. p. 238. missos faciam,) vel lapides literati docent.

Fuerunt etiam Corinthi, literarum cultu nobiles, quorum ratio hic potius habenda videatur.

Κορίνθου τοῦ Σωκρατικοῦ, qui Argis docuerit, meminit Iustinus M. initio Dialogi cum Tryphone p. 101. et e Iustino Io. Alb. Fabricius Bibliothecae Graecae Tom. I. p. 840.

Grammaticum Latinum eo nomine, qui Poëtarum Romanorum Principis, Virgilii, locutionem damnare ausus sit, praebet Seruius ad Aeneïd. X. vs. 547. Certe ad Poëtae verba "*Dixerat ille ali-„quid magnum*" in Seruio vulgatur, praeter cetera: "*Μὴ μέγ' εἴπῃς*. CORINTHVS vt sordidum im-„probat." Verum Seruii ille locus non vnam maculam suscepisse videtur.

Leue est, et vix operae, monere, in Graecis priorem voculam vna syllaba augendam esse, *Μηδὲν μέγ' εἴπῃς*· vt Sophocleum sit hemistichium, e Tragici Aiace Flagellifero vs. 389. deriuatum.

Maius momentum habet Viri acutissimi, Dav. Ruhnkenii coniectura, pro "CORINTHVS vt „sordidum improbat" refingentis: "CORNVTVS „vt sordidum improbat." Hanc, mea sententia verissimam, emendationem paucis, et *ὡς ἐν παρόδῳ*, adserere iuuat.

Primum, quam pronus fuerit Librariorum in his nominibus permiscendis lapsus, argumento esse possunt Codices quidam Tibulli L. II. Eleg. 2. vs. 9.

erat dicendus. Librarii videlicet, cum in fronte scriptum inuenirent v. c. *Τοῦ Ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ διαλέκτων*, duo illa vocabula, *Ἐπισκόπου Κορίνθου*, per appositionem perperam accepisse videntur.

Ipsi iam Stephano Codicis sui inscriptio, *Τοῦ μακαριωτάτου Ἐπισκόπου Κορίνθου περὶ τῶν ἰδιωμάτων τῶν διαλέκτων*, aliquid dubitationis mouerat, cum in Praefatione p. 19. fatetur, posse aliquem inde suspicari, "Corinthum non huius „scriptoris, sed illius celeberrimae vrbis nomen „esse; et male Corinthum, quem Corinthi Episco-„pum vocare oportebat, appellari." Mox tamen sibimet ipse hunc scrupulum iniicit: "parum veri-„simile fieri, nomen ipsius praetermissum fuisse po-„tius, quam nomen vrbis, cuius Episcopatum ob-„tineret."

Pulcre nouerat ipse Stephanus, quanta licentia Librarii in titulos librorum grassati sint, vel alienis addendis, vel necessariis et legitimis omittendis. Hic autem quid attinet quaerere, an talis mutilatio tituli fieri potuerit? Factam esse, liquido demonstrabimus.

Etenim quod Stephanus coniectando assecutus fuerat, tametsi suam ipse coniecturam mox deseruit, deinde alii Viri docti, quibus plurium MSS.

p. 96. Ioannes Alberti ad Hesych. Tom. I. p.1260, 18. Lud. Casp. Valckenaerius ad Euripidis Phoen. p. 269. 449. et ad Herodotum p. 167, 37. 224, 22.

Rem plane conficit Amplissimi Gerardi Meermanni Codex, qui totidem literis praebet: *Γρηγορίου Μητροπολίτου Κορίνθου περὶ διαλέκτων.*

Itaque GREGORII, vel, vt in Codicibus quibusdam vocatur, GEORGII nomen habuisse huius de Dialectis libelli auctorem, eundemque Corinthiorum Metropoliten fuisse, dubio caret. Michaëli adeo le Quien Orientis Christiani Tom. II. p. 164. inter Corinthi Episcopos, quos quidem indagare potuerit Vir sollertissimus, posteaquam N. XXIV. alium Georgium recensuerat, N. XXVII. recensetur GEORGIVS II. alias GREGORIVS CORINTHI METROPOLITA.

De PARDI cognomine quae Allatius, loco supra indicato, monuit, MSStorum etiam fide comprobantur. *Γρηγόριος Πάρδος Μητροπολίτης Κορίνθου* appellatur in Opusculo inedito, cuius ex Allatii Diatriba de scriptis Damasceni meminit Fabricius Biblioth. Graec. Tom. VIII. p. 821. In Codice Regio Parisino N. 2669. aliud exstat hoc titulo: *Γεωργίου Μητροπολίτου Κορίνθου, τοῦ πρότερον Πάρδου ὀνομαζομένου, περὶ Συντάξεως τοῦ λόγου, ἤτοι περὶ τοῦ μὴ σολοικίζειν* cett. e quo coniecturam facere licet, Gregorium

Erunt fortasse, qui hunc ipsum de Dialectis libellum iam ab Eustathio, Thessalonicae Archiepiscopo, qui vastos in Homerum commentarios sub Manuele fere concinnauit, lectum putent. Is certe ad Odyss. *Γ.* p. 1471, 24. laudat *τὸν γράψαντα ἐν Τῷ περὶ τῶν πέντε Διαλέκτων, ὅτι γλῶσσά ἐστιν ἰδίωμα διαλέκτου.* Fieri autem vix potest, quin eo in loco aliqua vacillantis memoriae culpa teneatur Eustathius, visus sibi legisse, *γλῶσσά ἐστιν ἰδίωμα διαλέκτου*, vbi reuera legerat: *Διάλεκτός ἐστιν ἰδίωμα γλώσσης·* quae totidem verbis leguntur in Gregorio, a nobis etiam edita pag. 3. [p. 9. edit. Lips.] Verum tamen longe probabilius est, Eustathium in animo habuisse aliud de Dialectis Opusculum, quod, Ioanni Grammatico adscriptum, eandem dialecti definitionem offert. Quid? quod eam ipsam in Gregorio ex libris manuscriptis, quibus vsi sumus, vnus tantum Vaticanus agnoscit, optimus autem Vossianus cum vtroque Regio et Meermanniano praetermittit; vt e

---

Reiskius praefat. ad Gregorii Cor. Comment. ad Hermogen. *Π. Μ. Δ.* (Orator. Graecor. Tom. VIII.) p. 879. : "Corinthius duodecimo „secundum C. N. seculo non est vetustior, quippe qui Simeonem „Metaphrasten laudet." Quod autem Fabricius Bibl. Gr. Tom. VI. p. 195. Harl. scribit, "Corinthum leuissima et falsa coniectura a „quibusdam haberi auctorem poëmatis, quod fertur sub nomine „Cointi Smyrnaei siue Quinti Calabri," tangit Thomam Reinesium, cuius hanc opinionem fuisse, obiter monet Vrsinus Gr. Gr. p. 83. ed. alter. V. Tychsen. Comm. de Quinto Smyrnaeo p. XXI. SCHAEF.

Quapropter iam ab antiquissimis inde temporibus, ex quo Grammatici studium suum ad patriam linguam excolendam contulerunt, plurimi reperti sunt, qui hac etiam in parte diligenter elaborarent. Cumque vulgo quatuor esse dialecti credantur, Attica, Ionica, Dorica et Aeolica, (tametsi nonnulli Doricam et Aeolicam pro vna eademque habent,) alii singulas dialectos, alii vniuersas commentariis illustrarunt. Nolim repetere hoc loco quae diligentissimus Fabricius collegit Bibl. Graec. Lib. IV. Cap. 34. Pauca tamen in mundo habeo, quae operae erit in medium protulisse. In luculento Scholio, quod ad Iusiurandum Hippocratis edidit Meibomius, citatur *ΡΙΝΘΟΣ ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀττικῆς συνηθείας*, addito hoc eius fragmento: *Οἱ μὲν οὖν ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, φυλέται λέγονται· οἱ δὲ ἐκ τῆς αὐτῆς φρατρίας, φράτορες· οἱ δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, γεννῆται.* Corrupto nomini emendando duas coniecturas impendit Vir Clarissimus, et de Graeca eruditione optime meritus, Io. Albertius ad Hesychium V. *Βρυλλοχισταί·* sed amplectenda videtur diuinatio Ruhnkenii, Viri ingeniosissimi, qui in literis ad me datis corrigendum putat *ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ*. Irenaei, nobilis Grammatici, *Ἀττικὴν συνήθειαν* laudat Suidas Tom. II. p. 29. vbi vid. Kusterus.

Philoxeni *ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου*, ab

B. G. Tom. X. pag. 44. compendifactam scribendi rationem caussam fuisse, cur pro Philoxeno Philo laudaretur: etenim obseruaueram in Etymologico Leidensi MS. nomen *Φιλόξενος* pag. 13, 34. 20, 30. 43, 15. 63, 56. quibus in locis *Φίλων* praefert Etymologicum editum. Similiter p. 60, 28. MS. Regius Paris. pro *Φίλων* habet *Φιλόξενος*. Nunc vero parum abest, quin credam, duobus nominibus, id quod saepe vsu venisse constat, eundem Grammaticum innotuisse. Certe, nisi binominem fuisse Grammaticum concedas, nominum *Φιλόξενος* et *Φίλων* sollemnis permutatio etiam Suidam, libros *περὶ Ἑλληνισμοῦ* Philoxeno tribuentem, fefellerit. Nam Etymol. Reg. MS. V. *Ἀκόλαστος. κυρίως ὁ ἀπαίδευτος, ὁ δίχα διαγωγῆς* (l. *ὁ μὴ δ.*) *καὶ κολάσεως τετυχηκὼς τὶς ἐπὶ παιδείαν.* (l. *τουτέστι παιδείας.*) *οὕτω Φίλων ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ.* vbi quo minus denuo *Φιλόξενος* substituendus videatur, vetat Orion Thebanus Etymol. MS. V. *Κρούειν κυρίως ἐπὶ τῶν κερατοφορούντων· κυρίττειν γάρ ἐστι τὸ τοῖς κέρασι κρούειν. οὕτω Φιλονίδης* (l. *Φιλωνίδης*) *ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ.* eadem enim sunt nomina *Φίλων* et *Φιλωνίδης*, forma duplici: vid. adscripta ad Gregorium de Dialectis p. 133. [p. 290. ed. Lips.] Sed illuc, vnde abiit, oratio reuocanda est.

Inter Grammaticos, qui vniuersas Graecae linguae

morat, de Dorica inprimis atque Aeolica Dialecto, exceptis. Nam in Praefatione Corinthius Episcopus laudans Tryphonis operam, solum, puto, eius libellum *περὶ παθῶν*, adhuc superstitem, quique fere totus est in tradendis Dialectorum *πάθεσι*, intellexit. In Ioannis autem Philoponi, simul a Gregorio memorati, de Dialectis Opusculo ieiuno valde et exili, quod et ipsum ad tempora nostra peruenit, multa desiderant arbitri harum rerum intelligentes. Quae porro de Dialectis veteres Scholiastae passim opportune monuerant, ea, variis locis sparsa et dissipata, cum taedio et molestia quaerenda erant cognoscendarum dialectorum studiosis. Operae igitur pretium se facturum Noster existimauit, si rem vniuersam de integro sibi exornandam sumeret, collectis potissimum, quas passim optimorum Auctorum, Thucydidis, Aristophanis, aliorumque veteres enarratores suppeditabant, obseruationibus. Nec infeliciter ipsi id cessit; tametsi nimis operam venditat suam, et in Praefatione lectori fucum facit, prae se ferens, et iactans, se, praeter ceteros, Archytam etiam atque Alcaeum, quorum libros nunquam oculis vsurparat, nec vnam inde *ῥῆσιν* in opere suo excitare potuit, *τῆς Δωρίδος καὶ Αἰολίδος κανόνας* secutum fuisse. Sed tale erat ingenium istius aetatis Graeculorum.

obseruauit in Demosthenis quodam loco §. XV. et πολυθρύλλητα illa Platonis verba, τὰ χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν, ad eius mentem accepit §. LXVII. ad Atticam Dialectum non aliam ob caussam referens, quam quod in Platone atque Demosthene, optimis Atticismi magistris, legerentur. Binas vero istas obseruationes ex Hermogenis penu depromtas esse, etsi prudentius ille nihil de Atticismo addidit, nemo dubitabit, qui meminerit, inter Nostri Opuscula inedita ab Allatio etiam celebrari commentarium εἰς τὸ περὶ Μεθόδου δεινότητος Ἑρμογένους.

Supersunt nonnulla, quae suis auctoribus reddere non potui; sed nec res erat tanti, et sunt numero pauca.

Et hac quidem ratione in Primo Capite versatus est Gregorius, in reliquis instituto vsus nonnihil diuerso.

Multa quidem, vt in Atticis, sic in Doricis e Io. Grammatico sumsit, et e veteribus Scholiastis: sed plures tamen ipse Dorismos in Theocrito, Pindaro, Aristophane, seruato plerumque eorum ordine, exposuit. Sic ex. gr. Pindarica quaedam ex Olymp. Ode prima sectatus a §. XVI. in eo articulo tangit Odes I. versum 45. at articulo XVII. versum 52. §. XVIII. vs. 66. §. XIX. vs. 80. cett. Similiter Dorica quaedam, quae ex Boeoti persona

tantum abest, vt pertinaciter defendere animus sit, vt in pluribus Stephano adsensum praebere non dubitarim, alia etiam peccata, a me deprehensa, in lucem protulerim. Et quis est de gente Grammaticorum, qui non aliquando turpiter lapsus sit? Quandoquidem autem nonnulla, quae Stephanus vitio vertit Scriptori Nostro, vel excusari possunt, vel iure defendi, equidem, vt editoris partibus satisfaciam, Grammatico suppetias feram, ac Stephani rationibus meas qualescunque rationes opponam. Etenim sic existimo, Stephanum huic Grammatico aliquando fuisse iusto iniquiorem duabus maxime de caussis: cum quod editarum tantum lectionum, saepe corruptissimarum, rationem habuerit, optimo, quem possidebat, Codice neglecto; tum quod verum eius institutum non satis animo perpenderit. Sed in rem praesentem veniamus.

Primum reprehendit Stephanus, non minimam eorum partem, quae Dialectos spectent, praetermissam fuisse.

Vellem mihi dicere liceret, vniuersam de Dialectis materiam plenissime a Nostro esse tractatam. Sed quotusquisque est veterum Grammaticorum, qui, quod tractabat, argumentum ita exhauserit, vt nihil aliorum, idem saxum deinceps voluentium, diligentiae reliquerit? quis messem ita collegit, nullum vt superesset spicilegium? Quando autem

dicentibus, praeter Meermannianum, reliquis meis libris scriptis, ista vno articulo complectitur: vid. §. LXXXII. de Dial. Att. Parem nimis festinantis Stephani negligentiam arguimus ad §. LXXIV. Deinde, cum ex iis, quae supra disputata sunt, constet, Gregorium e variis auctoribus, quae conuenire videbantur instituto, in suum libellum transtulisse, et quasi in cinnum coniecisse: mirum videri non debet, si, dum singulorum fere ordinem sequebatur, vt casu ad ea delatus erat, passim sparserit, quae rectius in vnum locum conclusisset. Sic Doricas particulas, vt vnico exemplo defungar, *πόκα, ὅκα, ἄλλοκα, τόκα,* in quibus omnibus par atque eadem Dialecti ratio obtinet, diuersis quidem locis tangit in Capite de Dialecto Dorica; sed *πόκα* §. V. e Theocrito, *ὅκα* §. LV. ex Aristophane, *ἄλλοκα* §. LXX. rursus e Theocrito, tandem *τόκα* §. CLXXII. e Io. Grammatici Doricis. Indidem repetenda est ratio, cur tantum non eadem obseruata aliquando bis legantur, in Doricis praesertim: v. c. de *θᾶσθε* §. XXXVI. de *θᾶσαι* §. LXXV. sed hoc e Theocrito, illud e Comico: *ἔμμεναι* e Pindaro §. XVII. ex Aristophane §. XXXIX. *οἴκαδες* et *κρῆς* ex eodem §. XLII. et XLVII. at e Io. Grammatici tractatu §. CLXIII. et CLXIX. Talia qui ferre nequit in Grammatico non nimis antiquo, quomodo, vt hoc

gioni duco. Sic enim arbitror, nos leuem errorem vnum atque alterum, quos humana natura parum cauit, forte arguere in illis posse; at nos ipsos in mille aliis turpiter aberraturos, nisi illi studiorum viam planam expeditamque nobis reddidissent.

Doricam Nostri supellectilem flocci fecit Stephani gener, Is. Casaubonus, in Lectionibus Theocriteis Cap. XVI. p. 271. ad locum Poëtae, quem Grammaticus §. CLXXVII. de Dial. Dor. tractat, scribens: "Quid enim est *ἀδευμάτου?* Scio in „promtu esse responsionem e Corintho illo, cuius „circumfertur de Dorica Dialecto *συρφετώδης* quae„dam collectio. —Ego vero isti Grammatico fidem „arbitrari pridem desii."*)

Alibi tamen in Lectionibus Theocriteis Nostri auctoritate, sub veteris Grammatici appellatione, non semel stetit Casaubonus; nec opem ferre laboranti recusauit ad Gregorii Nysseni Epistolam p. 140. Profecto, si de erroribus, quos commisit Grammaticus, Lectores admoneantur, non sine magno fructu eos dimittet: imo libellus ipsius de Dialectis, etsi nulla alia dote placere posset, tamen vel hoc nomine literarum studiosis commendatissimus esse deberet, quod Veterum Scriptorum locos nonnullos, qui in eo citantur, emendatiores exhi-

*) Non lenius de Gregorio iudicat Toupius, cuius verba in Indice Latino v. Gregorius Corinthius adscripsi. SCHAEF.

ad Vossianum inprimis Codicem, quo olim in Atticis adornandis Henricus Stephanus vsus fuerat, exigenda, cogitare coepi.

De hoc consilio certior factus Ruhnkenius, Vir iuuandis his literis natus, sine mora ad me transmisit collationes duorum exemplarium, quae vno Codice Regio N. 2662. sed varia manu scripta, continentur. E Regiis istis exemplaribus alterum, quod antiquius puto, Vossiano bonitate proximum est; alterum, vt videtur, recentius, Veterum Scriptorum exempla, quibus dicta Grammaticus adstruit, plerumque omittit. Vtriusque vero collatio, quod dolemus, Attica duntaxat complectitur, et partem Doricorum: videlicet optimum in §. CLII. alterum in §. XXXVII. Capitis Secundi desinit.

Deinde, cum ad Grammaticum emaculandum serio me accingerem, officiosa Theologi eximii, Danielis Gerdesii, *τοῦ μακαρίτου*, opera, conciliatore Ewaldo Hollebekio, adfini carissimo et suauissimo, quem honoris caussa nomino, nactus sum Codicis Vaticani apographum. Codex est chartaceus, inter Vaticanos N. 97. cuius lectiones saepius cum ante editis conueniunt. Vel sic tamen non poenitet illum adhibuisse, quod locis multis veram Gregorii manum conseruauit.

A Codicibus satis, vt mihi quidem videbar,

Grammaticum quoque vulgauerat, Constantini Lascaris Grammaticae subiectum, A°. 1546. Hier. Scotus in Octauo. *)

---

*) Subiectus est etiam Constantino Lascari de octo orationis partibus impresso Venetiis 1540. formâ octauâ. Hoc in libro fol. K. legas hunc titulum: "Hoc libello et gr. et lat. habentur haec „videlicet: De graecarum proprietate linguarum ex scriptis de arte „Ioannis Grammatici — Plutarchi de proprietate linguarum, quae „apud Homerum — De graecarum proprietate linguarum ex iis, „quae a Corintho decerpta." Gregorii tractatus sic inscriptus est: *Περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκ 6 α κ ηθεισῶν* (sic). Ad calcem haec leguntur: "Venetiis per Ioann. Ant. de Nicolinis de „Sabio. Expensis vero Dni Federici et Dni Francisci Asulani. „Anno ab orbe redempto MDXL." Praeterea vtor Parisina editione, hoc titulo inscripta: "Dictionnarium Graecum innumeris locis „auctum ac locupletatum, impressum nunc primum in Gallia his „elegantissimis typis, cui vel assurgere vel cedere iure debeant „dictionaria alia omnia aliubi antehac excusa. In gratiam studiosae „iuuentutis, abs qua non vulgarem quoque gratiam vicissim ex- „pectamus ipsi. Cyrilli opusculum de dictionibus, quae accentu „atque apice variant significatum. Ammonius de similitudine ac „differentia quarundam dictionum. De re militari veterum, ac „praefectorum nominibus libellus Graecus, Authore incerto. Or- „bicii de ordinibus exercitus. Significata *τοῦ ῆ*. Significata *τοῦ* „*ὦς* (sic). Dictionarium quo latina Graecis exponuntur. Ioannis „Grammatici libellus de differentiis linguarum, adolescentibus „Graecae linguae candidatis non vtilis modo, sed etiam necessarius, „cum nullo alio Lexico impressus. Lutecię. An. M. D. XXI. ad „Calen. Iulias." In fol. In titulo quidem, vt apparet, non nominatur Gregorius Corinthius: sed post Ioannem Grammaticum sequitur 1) *Εὐσταθίου περὶ τῶν παρ' Ὁμήρῳ διαλέκτων*, et 2) *περὶ διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεκβληθεισῶν*. Vltimus libellus explet decem folia, quorum singula binas columnas tenent. Haec editio saepe congruit cum Parisinis Codicibus. Bast.

Addam titulum Venetae editionis in fol. min., quam Tittmannus noster possidet: "DICTIONARIVM GRAECVM. Cyrilli colle- „ctio dictionum quae differunt significato. Dictiones latinae graecis „expositae. Ammonii de similibus, et differentibus dictionibus. „Vetus instructio, et denominationes p̄fectorū militū. Orbicii de „nominibus ordinum militarium. Choerobosci de his in quibus

Nobilissimus, et in literarum commodis amplificandis nulli secundus, Gerardus Meermannus, communicato mecum, quem vna cum reliqua Parisiensium Iesuitarum Bibliotheca comparauerat, Codice MSto. Quod potui, inde a tertio Capite eum diligenter comparare et in vsum vertere instituti; reliquis varietatibus, quas in Atticis idem et Doricis suggerebat, ne quis omissas quereretur, proximum ante Indices locum dedi.*) Codex, quem a possessore Meermannianum appellaui, chartaceus est, notae satis bonae; quinto decimo seculo fere ineunte, vt videtur, a Monacho quodam Messanensi scriptus. In fine eius notatum inueni: *Ἐν Μεσσήνῃ τὸ πέρας δοθέν.* Lascarianam Messanensium Bibliothecam, ad quam Meermannianum Codicem pertinuisse suspicor, expilatam direptàmque sensim euanuisse, disci potest e Viri in paucis doctissimi, Iac. Phil. D'Orvillii Siculis Cap. I. p. 5.

Sentio, eum in locum sponte sua delapsam Praefationem, vt, qua ratione in nostra Grammatici editione adornanda versatus sim, declarandum esse videatur. Paucis itaque, quae huc pertineant, exponam.

Primum nihil mihi antiquius fuit, quam vt

---

*) Has scripturae varietates nostra editio Koenii animaduersionibus suo quamque loco insertas tenet. SCHAEF.

scripta, in locutionibus mere Graecis, in iis, quae Graeci in flexu nominum, in verborum formis, similibusque habent peculiaria, explicandis occupata, eius sunt indolis, vt, si Latine vertantur, omni careant vtilitate. Nam qui in Graecis vel mediocriter sunt versati, nullum inde fructum ferent: rursus qui Graeci sermonis plane rudes sunt, eos quiduis potius agere, par est, quam in Grammaticorum placita inquirere.

Si qui tamen reperiantur, qui nostri libelli versionem consulere cupiant, etiamsi priores editiones, quibus omnibus, si ab Aldina prima discesseris, Latina interpretatio accessit, conferendi copia destituantur: omnium in manibus versantur Ioannis Scapulae et Io. Crispini Lexica. Vterque, id quod malo exemplo in Thesauro Graecae Linguae primus instituit Stephanus, qualemcunque versionem, (quam Aldi Manutii putem, a Stephano nonnihil immutatam,) eamque solam, Graeco contextu omisso, dederunt.

Ipsis Grammatici verbis recte atque ordine constitutis, proxima cura fuit, vt in notis, quas addidi, variantium lectionum series accurate exhiberetur, receptae autem, si necesse esset, rationibus exemplisque adsererentur: nam Stephani observata, quantumuis exquisitae eruditionis plena, quibus Nostri Caput Atticum ornauit, dum varios ar-

Oblata opportunitate Veterum Scriptorum locis, quibus vel Dialecti inscitia nocuisset, quiue aliam ob rationem labe quadam infecti viderentur, medicinam facere tentaui. Rectene, an secus, penes alios esto iudicium. Quod si vero emendationum proferendarum occasionem iuuenili ardore ablatus interdum studiosius, quam deceret, quaesiuisse videar, pro laude veniam mihi depeciscor. Nec tamen est cur propterea in hoc studiorum tirocinio aequi Lectoris iudicium valde extimescam, cum Viri etiam doctissimi in grauioris momenti operibus similiter ingenio indulsisse deprehendantur.

Gregorio adiunxi, ob argumenti similitudinem, duorum Grammaticorum de Dialectis Opuscula, e MSStis Leidensi et Meermanniano descripta; de quibus ad initium vtriusque libelli breuiter dixi. Vterque tractatus in vulgatis editionibus, quae vna cum nostro Grammatico fere prodierunt, Ioanni Grammatico tribuuntur; neque tamen eundem auctorem habere videntur. Posteriori Gregorius strenue vsus est, in Praefatione testatus, de Dialectis scripsisse Ioannem Philoponum; quod nescio an sufficiat refellendae Conradi Gesneri coniecturae, qui, Fabricio referente B. G. Tom. IX. pag. 366. Ioannis Characis esse suspicabatur. Philopono abiudicauerat, vel saltem ipso indignum censuerat,

PRAEFATIO

GODOFREDI HENRICI SCHAEFERI.

De ipso Gregorio Corinthio Gisbertus Koenius*), inter principes Belgii philologos et litteratores numerandus, in praefatione huic nostrae praefixa tam copiose tamque accurate disputauit, nihil vt nobis reliquum faceret, si paucissima illa excipias, quae in notis ad Koenianam praefationem addidimus. Itaque hoc

*) Koenii editio hoc titulo inscripta est: *ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΟΥ, ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ.* Gregorius, Corinthi Metropolita, de Dialectis. E Codicibus MSS. emendauit et notis illustrauit Gisbertus Koen, ICtus. Accedunt Grammatici Leidensis et Meermanniani de Dialectis Opuscula ab iis, quae sub Ioannis Grammatici nomine vulgo circumferuntur, longe diuersa. Lugduni Batauorum 1766. 8.

tiores, Bucolici poëtae, Euripides, Hephaestio cum Dracone Stratonicensi, Pindarus, Plato, alii *), Grammaticorum de Dialectis Linguae Graecae libellos in vnum corpus redigendi consilium cepit. Initium a Gregorio Corinthio ceterisque, quos editor Batauus illi comites addiderat, cum facere constituisset, rogauit Sturzium, vt novae editionis curam sibi imponi pateretur. Hanc pro suo litterarum bonarum amore primum haud grauate susceptam vir doctissimus, mox, quod Cassii Dionis expoliendi et illustrandi negotium, cui nunc vnice incumbit, tam operosum spissum-

---

opes, ex Italiae Galliaeque bibliothecis nauiter conquisitae, et nunc primum publici iuris factae. Tam rarum nostris temporibus librarii studium qui inuidiose criminando deprimere student, videant ne litteris nostris vulnus infligant vix sanabile.

*) Ne hoc iactantius addidisse videar, obiter moneo, in *aliis* illis esse etiam Marinum, cuius eximium Codicem, vnde salus multis illius locis foede corruptis affulsit certissima, in vsum Boissonadi, noui editoris, ipse excussi. Non habent igitur quod rideant hos *alios*, si qui nuper riserunt *immensam segetem* e libris manu scriptis futurae Bucolicorum editioni paratam: vt temere risisse dicantur, diligenter se curaturos receperunt editor cum redemtore.

in vsus cum editione Koeniana accuratissime contulit quinque Gregorii apographa Parisina, quorum tria a nemine antea, duo olim a Ruhnkenio, certe in Ruhnkenii gratiam a nescio quo, excussa erant. Horum librorum hic elenchus est:

Codex 2423. nobis notatus litterâ a. Libri huius, ceteris vetustioris, primum folium, vbi incipit Gregorius, tineae dimidium depauerunt: quae causa est, cur scripturae diuersitates inde a pagina demum 27. ed. L. B. (p. 65. ed. Lips.) plene enotari potuerint.

Codex 3047. nobis notatus litterâ b.

Codex 2678. nobis notatus litterâ c.

Hos libros Bastius primus contulit. Qui cum ex aliquot exemplis intellexisset, collationes duorum illorum apographorum, quae vno contenta Codice Regio 2662.*) Ruhnkenius aut ipse comparauerat, aut, quod credere malim, alius oculis commiserat comparanda, satis negligenter factas esse: laborem perquam tae-

*) V. Koenium in praefat. p. XXXV. ed. L. B. (p. XXX. ed. Lips.)

tetiam allati. Haec quod in notis ad ipsum Gregorium expromère non licuit, ad calcem posui Appendicis minora Grammaticorum de Dialectis scripta complexae*).

Neque satis habêns vir praestantissimus, suâ ipsius operâ e Codicibus MSS. quaecunque posset ornamenta in Gregorium congessisse, statim indicauit mihi, vbi alia reperturus essem. Monitus enim ab eo, penes Godofredum Hermannum collationem esse Codicis Augustani**), rogaui virum doctissimum, vt hoc subsidio nouam editionem iuuaret. Is, vt est paratissimae ad litteras augendas voluntatis propensissimique in me, veterem amicum, animi, quae petieram Excerpta, commissa illa marginibus Koenianae editionis, statim mihi vtenda tradidit. Quae qualia sint, ipsius viri clarissimi verbis dicam. "Diligentissime „contuli" inquit "cum Codice Augustano „p. 24. n. 19. in Reiseri Catalogo Grego-

*) V. pag. 683. sqq. coll. pag. 912.

**) Didicerat id Bastius ex Hermanni adnotationibus ad Vigerum pag. 783.

„cuius notitiam dedi in Praefat. ad Lex.
„Augustan.*) Moneo, ea quae vncis in-
„clusi, non fuisse in Codice, qui optimae
„notae est, et multas bonas lectiones ex-
„hibet, vt inspectio docebit." Ex hac
amicissimi viri Collatione nonnulla ex-
cerpsi, quae Hermannus aut omiserat,
aut aliter scripta legerat.

Hactenus de nouis librorum manu
scriptorum subsidiis, quibus, absque
Bastio meo fuisset, Gregorius aut pror-
sus, aut maxima ex parte cariturus erat.
Sed multo etiam maioribus beneficiis vir
laudatissimus me sibi Grammaticumque
deuincire voluit. Neque enim nuda trans-
misit Codicum Excerpta, sed comitata
immenso numero lectissimarum animad-
versionum insignique copia anecdotorum,
quibus in vulgus proferendis summum
neque vnquam intermoriturum decus no-
strae editioni accederet. In his animad-
versionibus latine vertendis quod meum
Bastio studium adprobare potui, tanto

*) Conf. Anecdota e variis Codicibus collecta post Pro-
legomena ad Zonarae Lexicon pag. LXXVII.

modum, quod tali comitatu satis dignum videretur, adiungere possem: hoc contentius laborandum putaui, vt hunc defectum accuratâ ac paene morosâ latine vertendi diligentiâ quodam modo compensarem.

Quo tempore a Bastio inter amicos receptus sum, idem ille fortunae fauor etiam Boissonadi, doctissimi Galli, quem, paucis abhinc annis nobilitatum edito Philostrato, mox nouis laureis condecorabunt Eunapius, Marinus, Proclus, summam mihi beneuolentiam conciliauit. Huius beneuolentiae nunc quidem non potui fructum ferre iucundiorem, quam quod vir egregius meis precibus hoc dedit, vt quae ad Gregorium suos in vsus notauerat, aucta variis Codicum Parisinorum Excerptis, mecum communicaret. Quo beneficio quantum me obstrinxerit, quamque bene de noua Gregorii editione meritus sit, gratissimo semper animo meminero ac profitebor. Ceterum cum Boissonadus in notis scribendis Latina ipse lin-

Koenii notas, vtilissimarum plenas obseruationum testantesque alumnum disciplinae Hemsterhusianae, integras et illibatas repetii. Quae ad calcem editionis Batauae Addenda leguntur, vt lectorum commoditati prospicerem, ipsis viri doctissimi notis suo quodque loco inserui.

Multo maiorem Addendorum numerum noua tenet editio. Haec lectores rogatos volo vt diligenter consulant. Insunt in illis nonnulla mei penoris; alia Godofr. Hermanni, cui singulas Gregorii plagulas petenti dederam perlustrandas; longe plurima Bastii, quorum magna pars e Codicibus depromta est.

In locum trium Indicum editionis Koenianae, qui vberrimis nostrae copiis parum responderent, suffeci quinque nouos, labore confectos contentissimo, eosque ita, opinor, locupletes, vt omnia Grammaticorum opera similibus instructa facile optes, passimque auctos obseruationibus vel Bastii vel meis, in quas sero incideramus.

„xicographis in ordinem recepta, legitur etiam in Suida „v. *στιβὰς*, quam vocem Lexicographus interpretatur „*χαμαικοίτιον*, *ἀκκούβιτον ἀπὸ ῥάβδων*."

"Addam nonnulla ad locum Etymologici Reg. MS. v. „*Ἀκόλαστος*, de quo Koenius in praefat. p. XX. [p. XVIII. „ed. Lips.] egit. Codex Sorbon. dat *ὁ δίχα ἀ γωγῆς καὶ* „*κολάσεως τετυχηκὼς τις ἐπὶ παιδίαν* (sic). Ambo, et „Sorbon. et Reg., itemque Etymolog. M. pag. 50, 17. sqq. „(quo quidem auctore Koenius *τουτέστι παιδείας* pro *τις* „*ἐπὶ παιδείαν* legendum censuit) hauserunt ex Orione „MS., vbi articulus sic scriptus legitur: *Ἀκόλαστος, ὁ* „*ἀπαίδευτος, διὰ τὸ μὴ ἀγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχέναι* „(sic) *τῆς ἐπιτηδείας*. (E duabus his vocibus ortum „vitiosum illud *τις ἐπὶ παιδείαν*.) *Οὕτω Φίλων. τινὲς δὲ* „*αὐτὸν* (Sorbon. et Reg. *οὕτω*) *καλοῦσι καταφερῆ* (Sorbon. „et Reg. *τὸν κατωφερῆ*) *πρὸς συνουσίαν. διὰ τὸ μὴ κολά-* „*ζεσθαι* (Sorbon. et Reg. *κολάζειν*) *τὴν ἐπιθυμίαν, ἀκό-* „*λαστος ἀκούει τις*.'

GREGORIVS
CORINTHIVS
DE
DIALECTIS.

2) Ἰδοῦ σοι] Sic vulgo. Codd. a. b. et c. ἰδού σοι. Hos secutus sum. Secundum regulam enim, qua vtuntur οἱ ἀκριβέστεροι, ἰδοῦ scribitur, vbi vim verbi habet, vt in Euripideo Hec. v. 802. Pors. ἰδοῦ με, κἀνάθρησον οἷ' ἔχω κακά· ἰδοὺ, vbi aduerbialiter dicitur. V. Graeuius ad Lucian. T. III. p. 572. et Oudendorpius ad Thom. Mag. p. 468. SCHAEF.

3) ἐγχειρίζω] Cod. c. ἐγχειρίσω. SCHAEF.

4) σεβαστῶν] Sic, praeter Vossianum, ex quo, olim suo, Stephanus ad Io. Grammat. pag. 12. hanc lectionem produxit, etiam Vatic. pro νέων μοι π. φ. σεβαστῶν habet etiam MS. Meerm. sed mox corrupte φιλοσοφωτάτῃ. Totum autem hoc qualecunque prooemium, in Voss. et Vat. illis, quae de dialectorum appellatione adduntur, demum subiectum, ab vtroque Reg. abest. KOEN. Codd. a. et c. σεβαστῶν μοι. Sic etiam Cod. August. Sed Cod. b. νέων μοι. Bastius: „Conf. Koen. ad Dialect. Attic. §. XVIII. pag. 24." Scilicet in illa adnotatione post „γάρ" in editione Lugduno-Batauа haec leguntur: *Pro hac vocula in Voss. legi videbatur Γεώργιος, aut Γεώργιε, vt id nominis fuerit iuueni, cuius in gratiam libellum de Dialectis Noster conscripsit.* In Corrigendis Koenius deleri iussit. SCHAEF.

5) μοι] Exime pronomen μοι post σεβαστῶν. KOEN. Bastius: „Koenius cur voculam μοι delendam censeat, parum intelligo." Neque ego intelligo. Euripides Iphig. Aul. extr.

χαίρων δ' ἐπάνηκε
κάλλιστά μοι σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών.

vbi Marklandus: „Πλεονάζει vox μοι, vt saepe." Idem Heraclid. v. 574.

χώρει προσειποῦσ' ὕστατον πρόσφθεγμά μοι.

quod nollem Tyrwhittus tentasset. In Plutarchi Moral. T. I. p. 32. miror Wyttenbachium non recepisse tot librorum elegantem scripturam: Πάντων δέ μοι μάλιστα τὴν μνήμην τῶν παίδων ἀσκεῖν καὶ συνεθίζειν. Vulgo pronomen elisit syllaba prima vocis proxime sequentis. SCHAEF.

6) ὅ,τε] Sic Cod. a. Sed Codd. b. et c. ὅ τε, accentu neglecto. Bastius: „Saepe in Codicibus legitur ὅ τε pro ὅ, τε, vt nunc scribimus." Itaque non mirum, has voculas passim in ὅτε coaluisse, veluti in Antigoni Caryst. c. XXIX.*)

*) Ibidem legitur ὅθεν δῆλον καὶ ὁ ποιητὴς τὸ θρυλλούμενον ἔγραψεν. Interpres: *Vnde nimirum* —. Mira haec vis adiectivi δῆλον. Bastio meo legendum videtur: ὅθεν δηλονότι —.

βιβλία τριβὴ [8]) καὶ ἄσκησις γέγονεν. Οὔπω δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἑκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώρισε. Καὶ μὴ νομίσῃς ἡμᾶς ἐκ τοῦ ταῦτα λέγειν οἴεσθαί τι μέγα περὶ ἑαυτῶν· ἡ γὰρ γλῶττα [9]), κατὰ Λυσίαν τὸν ῥήτορα, νοῦν [10]) οὔτε πολὺν, οὔτε μικρὸν

---

8) τριβή] Ex MSS. pro διατριβή, vt et οὐδέπω pro οὔπω, et ταῦτα λ. inuerso ordine, pro λέγειν τ. ex Voss. τριβὴ etiam Meerm. Mox ἑαυτῶν ex Vat. recepi, cum in editis esset vel αὐτῶν, vel αὐτῶν, in Voss. autem ἡμῶν, euius loco ἑαυτῶν nonnunquam vsurpari, praeter ceteros docuit Cl. Salmasius ad Inscript. Herodis Att. p. 14. Etiam Meerm. habet ἑαυτῶν. Koen. τριβὴ habent etiam Codd. a. b. c. et August. Sed mox omnes quatuor οὔπω δέ τις, quod Koenianae scripturae, οὐδέπω δέ τις, praetuli. Deinde Cod. b. ἐτήρησε pro ἐγνώρισε, quod Codd. a. et c. seruant. Post Cod. b. ἡμᾶς μέλλοντας ταῦτα λέγειν. Cod. August. ἡμᾶς λέγειν ταῦτα μέλλοντας. Denique Codd. a. et August. ἑαυτῶν. Codd. b. et c. αὐτῶν. Schaef.

9) γλῶττα] Editt. γλῶσσα. Voculae ἡ γὰρ γλ. et deinde πολὺ in Vat. non legebantur, sed iustum illis spatium librarii manus reliquerat. Quae vero tanquam Lysiaca Noster praebet, atque hinc inter Lysiae fragmenta recepit Clariss. Io. Taylorus p. 666. aliis enodanda relinquo. — In sequentibus Vat. omittit περὶ τοῦτο, ex quo mox, quum Voss. Codicis suffragium accederet, κατηγορήσαμεν pro — σομεν reposui. Koen. Cod. August. γλῶσσα. Schaef.

10) νοῦν] Codd. b. et August. ῥοῦν. Bastius: „ν et ρ saepius permutantur: quod non miraberis, si teneas, quo ductu librarii litteram ν olim scripserint. Vid. Tab. aen. I. Hunc ductum vel in decimi quarti seculi ineuntis Codicibus durasse reperias. Ceterum Lysiacus locus, quem Koenius aliis enodandum reliquit, non videtur intellectu difficillimus. ἔχει enim, nisi fallor, ponitur pro παρέχει. V. *Lettre Critique* p. 22. [Add. Musgrav. ad Euripid. Heraclid. v. 895. Brunck. ad Aristophan. Vesp. v. 712. Wolf. praefat. ad Herodian. p. XVII. Et sic, vt satis constat, Latini scriptores verbo *habere* vtuntur. Schaef.] Iam sic vertas licet: *Lingua intelligentiae nec multum nec parum*

διὰ τοῦ χ παραχθέντα. Παραχθέντα cum διὰ seruari potest, nec male habet; sed pro χ restitue ex Etym. M. ζ aut θι." Schaef.

τοίνυν Ἀττικῆς μὲν φράσεως [14]) κανόνα τὸν κωμικὸν Ἀριστοφάνην προθέμενοι, καὶ Θουκυδίδην τὸν συγγραφέα, καὶ [Δημοσθένην τὸν] ῥήτορα [15]), Ἰάδος δὲ Ἱπποκράτην τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Ἁλικαρνασέα Ἡρόδοτον, Δωρίδος δὲ τὸν Ταραντῖνον Ἀρχύταν [16]), καὶ Θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραψάμενον, καὶ τῆς Αἰολίδος Ἀλκαῖον [17]), ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων

μὴ φανεῖταί σοι τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκοῆς ἄξιον, καὶ σὺ δὲ δήπου μετ' Ἀριστοτέλους πρὸ τοῦ φίλου τὴν ἀλήθειαν θήσῃ. vbi Schol. in codice Paris. 1038. λέγει γάρ· δυοῖν ὄντοιν φίλοιν, φιλτέρα μοι ἡ ἀλήθεια." Schaef.

13) Αὐτοὶ] Cod. c. ἐπεὶ. Cod. August. αὐτίκα, quod non facile spernam. Schaef.

14) φράσεως μὲν Ἀττικῆς] Hoc ordine Koenius. Genuino ordine Codd. a. b. et c. ἀττικῆς μὲν φράσεως. Cod. August. ἀττικῆς φράσεως, omissa particula μέν. Schaef.

15) καὶ [Δ. τὸν] ῥήτορα] Haec verissima est Clarissimi D. Ruhnkenii emendatio. Editt. omnes et MSS. conspirant in prauam lectionem: καὶ Θουκυδίδην τὸν Συγγραφέα καὶ Ῥήτορα, quam nolui propagare. Ex Demosthenis Orationibus depromta loca inferius adferuntur in Cap. de Dial. Attica. — Cetera ex MSS. constitui. Koen. Codd. a. b. et c. συγγραφέα, καὶ ῥήτορα. Neque Cod. August. habet verba a Ruhnkenio suppleta. Boissonadus: „Scribendum videtur, repudiata Koenii interpolatione: Θουκυδίδην τὸν συγγραφέα, καὶ τὸν ῥήτορα. Nempe Demosthenem, qui κατ' ἐξοχὴν vocatur ὁ ῥήτωρ, cum ab aliis, tum ab ipso Gregorio p. 52. §. LXI." Facile assentirer amico, nisi tale scriptorum genus concinnitatem membrorum paullo studiosius consectari nossem. Certe scripsisset Grammaticus, etiam Thucydidis nomine omisso: καὶ τὸν συγγραφέα, καὶ τὸν ῥήτορα. Conf. p. 24. §. XVIII. Sed fortasse verba καὶ ῥήτορα, vtpote illata e margine in textum, plane eiicienda sunt. Quantopere enim librariorum manus in hoc libello, nunc addendo, nunc demendo grassatae sint, paene singulae paginae demonstrant. Schaef.

16) Ἀρχύταν] Cod. August. Ἀρχίταν. Schaef.

17) Ἀλκαῖον] Cod. c. Ἀλκμαίωνα. Ἀλκμαίων idem est qui Ἀλκμάν. Diodorus Sicul. IV. c. 7. ὀλίγοι δὲ τῶν ποιητῶν, ἐν οἷς ἐστι καὶ Ἀλκμὰν, κ. τ. λ. vbi Cod. Clar. Ἀλκμαίων. V. Iacobs. ad Anthol. Graec. II. 3. p. 325. Sed

App. de D. A. p. 79. [et Pricaeus ad A. A. p. 208. Boisson.] Animaduersione dignum est ἔνιοί τινες apud Lysiam c. Philon. p. 489. Isocrat. Archid. p. 254. et Panath. p. 470. Koen. Pro ὀλίγ᾽ ἄττα Codd. a. b. et August. ὀλίγα. Cod. c. ὀλιγατα, sine accentu. Bastius: „Id documento est, librarium ad hanc vocem offendisse. Ceterum quae Koenius de pronomine indefinito τὶς adnotauit, iis accedant haec. Eiusdemmodi est locutio πᾶς τις, de qua erudite egit Boissonadus ad Eunap. p. 127. s. Scilicet τὶς illud librarii saepius omiserunt, non solum vbi additum erat adiectiuo πᾶς, item in formulis τι τοῦτο (v. Biblioth. Crit. I. 1. p. 47.) et οὐδείς τις, verum etiam vbi alia adiectiua comitabatur. Schol. Theocr. I. 87. (p. 19. ed. Reisk.) βουκόλος γὰρ ὢν ὤφειλες μεγαλοπρεπὴς * εἶναι. Cod. Paris. 2758. habet μεγαλοπρεπής τις εἶναι. Sic etiam VIII. 72. (p. 133. Reisk.) ὅτι καὶ αὐτὸς ἐπέραστός τις ἐστὶν, vbi τὶς in editionibus deest. Themistocl. epist. IX. ἀλλ᾽ ὅτι τέως μὲν ὀλιγοχρόνιος ἦν ὁ φθόνος. Cod. Palat. num. 398. habet ὀλιγοχρόνιός τις ἦν ὁ φθ. V. etiam Boeckh. in Plat. Min. p. 165.*) — Ὅσος τις rarius, si recte memini, legitur. Liban. IV. p. 532. ἔστι καὶ σωμάτων ἀτάφων ἰδεῖν ὅσον τὶ πλῆθος, vbi Reiskio ὅσον δή τι placet. Aristides vol. II. p. 511. τὸ μὲν οὖν κατ᾽ εἶδος πάντα διεξιέναι, ὅσα τινὰ (lebb. coni. τινὶ, male) πρόσεστιν ἢ ποταμῷ, ἢ πόλει, ἢ πεδίῳ, διαφορεῖ τὴν ἀφέλειαν." Add. Dionys. Halic. Antiquit. Rom. I. c. 38. T. I. p. 97. Reisk. ὅσον τὶ μικρὸν ὕστερον ἐαρινῆς ἰσημερίας. Ceterum de negligentia illa librariorum omittentium pronomen τὶς v. etiam Porsoni Addenda ad Euripid. Hecub. v. 1169. p. 103. s. ed. Lips. alter. (p. 82. s. Cantabr.) et Weisk. ad Longin. p. 573. Boissonadus: „De ἔνιοί τινες vide Corayum ad Isocr. p. 96. Isocrates Plat. §. 6. p. 298. ἔνιοί τε μὲν γάρ: legerem ἔνιοί τινες γάρ. Confer Corayum

*) Nec tantum omittendo pronomine indefinito, vbi adiectiua comitatur, saepe peccatum est, sed passim etiam male legendo. Sic in Schol. Venetis ad Il. B, 219. (p. 58. Vill.) editum legimus: φοξά κυρίως εἰσὶ τὰ πυρίῤῥαγῆ [Notanda haec forma, vt minus obuia, ac fortasse a librariis passim oblitterata. Conf. Kuster. ad Suid. T. III. p. 245. et Brunck. ad Aristophan. Acharn. v. 933. Schaef.] ὄστρακα, φλοξευτικὰ ὄντα. Φλοξευτικὰ vox est nihili, quales vix puto Grammaticos procudisse. Villoisonus codices paullo negligentius inspexit. Ambo enim, et A, et B, quos nunc Lutetia possidet, recte habent: φλοξά τινα ὄντα. Φλοξὸς autem Grammatici finxerunt, vt inde φοξὸς deriuarent. Bast.

Ἰὰς ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ Ἴωνος, τοῦ υἱοῦ [26]) τοῦ Ἀπόλλωνος [27]), καὶ Κρεούσης, τῆς Ἐρεχθέως θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν Ὅμηρος.

Ἀτθὶς ἀπὸ τῆς Ἀτθίδος, τῆς Κραναοῦ [28]) θυγατρὸς, ᾗ ἔγραψεν Ἀριστοφάνης.

---

proprium characterem loci ostendens. Optime Schol. ad Aristoph. Nub. vs. 317. *Διάλεκτος — ἐστι φωνῆς χαρακτὴρ ἐθνικός.* Plura dabit Salmas. de L. Hellen. p. 450. Koen. Codd. a. et b. omittunt *ἡ διάλεκτος — ἐμφαίνουσα.* Pro *τύπου*, quod Koenius seruauerat, dedi *τόπου*. Perpetua commutatio nominum *τόπος* et *τύπος*. Bastius: „V. Wyttenbach. ad Pseudo-Plut. de flum. c. 2. §. 1. Heeren. ad Menandr. p. 86. Schol. Venet. A. ad Iliad. B. p. 83. *συνήθης δὲ ὁ τοιοῦτος τόπος παρώνυμος* (scilicet *Τυφωεὺς* pro *Τυφὼς* s. *Τυφὼν*), pro quo sine dubio legendum *τύπος παρώνυμος;* quamquam etiam in Codice *τόπος* reperi.“ Adde Fabric. ad Sext. Empir. p. 11. Alberti Pericul. Critic. p. 44. s. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. I. p. 35. 168. T. II. p. 522. Bernard. ad Thom. Mag. p. 464. Struchtmeyeri Epist. Crit. in Gloss. Nom. p. 77. Sed nusquam saepius confunduntur quam in scriptis Rhetorum Graecorum. V. Sylburg. ad Dionys. Halic. T. V. p. 5. et Martyni-Laguna *in dem Allgem. Litterar. Anzeiger* 1796. m. Decemb. col. 519. Schaef.

26) *ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ Ἴωνος, τοῦ υἱοῦ*] Editt. *ἀπὸ Ἴωνος υἱοῦ* etc. Iamblich. de V. Pyth. S. 243. *τρίτην δὲ τὴν Ἰάδα, γενομένην ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου.* Imo *λεγομένην*, quod Obrechti versio expressit. Audaciorem coniecturam in sequentibus apud Iamblich. prodigiose corruptis malim premere. Koen. Cod. b. *ἀπὸ Ἴωνος, υἱοῦ κ. τ. λ.* Schaef.

27) *τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀ.*] Margo Codicis Voss. *γρ. τοῦ σκύθου*, pro *Ξούθου* procul dubio, vt in Io. Grammat. est. Apollinis enim et Creüsae filius *τῷ γόνῳ* Ion, Xuthum patrem habere *τῷ λόγῳ* dicebatur. Quae tanquam de Creontis, Regis Corinthi, filia dicta accepit Scholiastes in Euripidis Med. vs. 19. de Erechthei videtur dixisse Clitodemus, *Κρέουσαν καλεῖσθαι, γῆμασθαι δὲ Ξούθῳ.* A Xutho nonneminem Iones dixisse *Ξουθίδας*, notauit Hesychius. Koen.

28) *τῆς Κραναοῦ*] Editt. *Ἀτθὶς δὲ ἀπὸ τῆς Ἀ.* vt et de-

Κοινὴ δὲ[31]), *ἧ πάντες χρώμεθα, καὶ ἧ ἐχρήσατο Πίνδαρος*[32]), *ἤγουν ἡ ἐκ τῶν δ συνεστῶσα. Ἑκάστη δὲ διάλεκτος ἔχει οἰκεῖον ἰδίωμα.*

ἕτερος δὲ Ἕλληνος, τοῦ Διὸς, οὗ καὶ Ἡσίοδος μέμνηται. In Palaephato *π. ά.* Cap. 31. pro *Ἀθάμας ὁ στόλου τοῦ Ἕλληνος* dudum ante Tollium et Galeum *Ἀθάμας ὁ Αἰόλου τοῦ Ἑ.* legit Vir magnus P. Leopardus Emend. VII, 23. Koen.

31) *Κοινὴ δὲ*] Bastius: „Haec dialectus cur *κοινὴ* dicta sit, Phauorinus (v. *κλῦθι*) hanc causam edit: *ὅτι αἱ ἠριθμημέναι πᾶσαι (διάλεκτοι) χρῶνται αὐτῇ, καὶ αὕτη* (l. *αὐτὴ*) *πάσαις αὐταῖς.* In Cod. Paris. 2562, Lexicon complexo ineditum, quod Phauorinus exscripsit, haec adduntur: *ἑαυτὴν χρῆσθαι παρέχει.*“ Hermannus communem dialectum, qua Pindarus vsus sit, de certa quadam forma poëseos lyricae intelligit. „Epicam poësin, inquit, consequuta est lyrica, quae initio modeste ab epica digrediens, mox, relicto epicorum exemplo, singularum gentium linguis sese applicuit, ita tamen, vt quaedam ab epicis, tamquam vniuersae poëseos communia, deriuaret. Nullum est enim genus poëseos, quod non aliquid certe ab epicis acceperit. Ac lyricae quidem poëseos tres maxime formae sunt, antiquissima, quae Ionismum epicorum sectata est, tum Aeolica ac Dorica, denique communis quaedam. Etenim quum Ionica non sat dignitatis habere videretur, Aeolica autem ac Dorica, quod paucarum gentium propriae essent, apud reliquas gentes nimis peregrinae haberentur, alia inuenta est forma, quae neque Dorismi granditate careret, neque notam haberet peregrinitatis. Haec igitur e moderato Dorismi vsu et epico sermone conflata est: vnde communem vocant grammatici. Eius illustre exemplum in Pindari carminibus exstat.“ Obseruationes de Graecae linguae dialectis p. VII. Idem Obseruatt. de dialecto Pindari p. IV. s.: „Qui communem linguam Pindaro tribuerunt, hoc dixisse censendi sunt, dialectum, qua vtitur, singulari quodam temperamento paene ex omnibus dialectis mixtam videri. Id quomodo factum sit, apertum est. Est enim Pindari dialectus epica, sed colorem habens Doricae, interdum etiam Aeolicae linguae. Aliis verbis, fundamentum huius dialecti est lingua epica, sed e Dorica

quidem μὴ χαῖρε, μὴ στέναζε, μὴ βράδυνε, μὴ θαύμαζε, et similia reperiuntur plurima: non item μὴ βράδυνον, aut μὴ θαύμασον. Praeter μὴ ψεῦσον Aristophanes sic posuit μὴ φίλησον in Lysistr. vs. 1035. Μὴ νόμισον Suidas seruauit V. Μὴ νόμισον, ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς. οὕτως Θαγενίδης. Pro Thagenide [de quo erudite notauit Musarum, dum viueret, amor, nunc triste desiderium, Io. Piersonus ad Moer. p. 334.] Sophoclem auctorem laudat Grammaticus MS. Bibliothecae Sangermanensis penes Cl. Ruhnkenium: Μὴ νόμισον, ἀντὶ τοῦ μὴ νομίσῃς. Σοφοκλῆς Πηλεῖ. καὶ μὴ ψεῦσον. In superstitibus eius Tragoediis, quae alterius structurae exempla passim ostendunt, vt Oed. T. vs. 1167. Elect. vs. 1178. 1525. etc. huius generis nihil reperietur. In Euripidis senario apud Lucian. T. I, p. 573. *) si μὴ κτεῖνε scripsisset, pro μὴ κτεῖναι, I. Iensius, periisset ipsi de diphthongis ante consonas correptis disserendi occasio: est et μὴ κτεῖνε Herodoti p. 43, 58. Koen. Pro ψεῦσον Cod. August. ζεῦσον. Addam Porsoni, simul arguentis errorem in his Koenianis, egregiam adnotationem ad Euripidea Hec. v. 1173. μηδὲν θρασύνου, μηδὲ τοῖς σαυτοῦ κακοῖς Τὸ θῆλυ συνθεὶς ὧδε πᾶν μέμψῃ γένος. „μέμψαι habet Stobaeus Grotii, — — — Iam μέμψαι, non est illud quidem

Μὴ δὴ ἄγε τὸν Παλαμήδην ἐς Ἴλιον, μηδὲ στρατιώτῃ χρῶ, μηδὲ ὅτι σοφὸς ἦν εἴποις. Doctissimus editor: „ABC εἴπῃς, quod mallem." Sine cunctatione εἴπῃς recipi debuit. Grauis est error Solani in Luciano T. I. p. 57. rectius legi opinantis μὴ ὑπολάβοις, quam, quod editur, μὴ ὑπολάβῃς. Ceterum aoristi imperatiuo particulam vetantem passim iunxit poësis Homerica. Dixit hac de re egregius Censor Homeri Wolfiani in *Jen. Allgem. Liter. Zeit.* 1809. m. Octob. Num. 248. c. 168., citans ille Il. IV. v. 410. τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ, Od. XXIV. v. 248. σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ, ibid. XVI. v. 301. μήτις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος, et, ex Aristophanea quidem ἐκδύσει, ibid. II. v. 70. μή μ' οἷον ἐάσατε πένθεϊ λυγρῷ τείρεσθ' —. [V. Porson. ad h. l.] Sed idem castigat Brunckium, qui in Apollon. Rhod. II. v. 219. ἀφορμήθητε reliquerit, cum corrigendum sit ἀφορμηθῆτε, ibidemque III. v. 109. ἐρίδηνον receperit, cum vulgata ἐρίδηνε mutanda sit in ἐρίδαινε. Posteriore quidem loco Brunckium aduertere poterat simillima menda, ab ipso commemorata, πάπτηνε III. v. 513., quam perite mutauit in πάπταινε. Schaef.

*) Boissonadus: „Piscat. c. 3. t. 3. p. 119. Bip." Bastius: „Belin de Ballu ad Luciani l. c. (II. p. XIV.) iam monuit, Codicem Paris. Num. 2954. habere μὴ κτεῖνε. Eadem est scriptura duorum Vatic. praestantissimorum Num. 87. et 90." Schaef.

Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον;
ἀντὶ τοῦ δράσεις ἐξήνεγκε.

Var. Lect. L. III, C. 12. et magnum R. Bentleium ad Menandrea p. 107. *Οἶδ' ὅτι ποίησον*, vt editum adhuc est, nullius est pretii. Sophocles Oed. T. vs. 551. [cf. ibi Vauvillerium. Boisson.] Cantero emendante: *οἶσθ' ὡς ποίησον;* quod Tragici editiones occupat, *ποιήσων*, Stephanum aliosque in errorem traxit. Hermippus Comicus apud Athen. L. XI, p. 476. D. *οἶσθα νῦν ὅ μοι ποίησον;* Id ex eius *Μύροις* desumtum dicitur; sed cum *Μοίρας* Hermippi frequenter citent Pollux et Athen. parum abest, quin credam et ibi *ἐν Μοίραις* refingendum esse. Neminem latet, istum in *οι* et *υ* commutandis librariorum errorem plurima Veterum loca contaminasse. Opem feram suavissimo Longo Past. L. II, p. 65. Daphnis *ἄνωθεν θεασάμενος τὴν καταδρομὴν, ἐνέκρυψεν ἑαυτὸν στελέχει ξύλῳ ξηρᾶς ὀξύης*. Certa emendatione rescribe: *στελέχει κοίλῳ*. Excerpta veteris Glossarii: Muraria, *μοιολγός*. L. *μυολοιγὸς*, quod fictum ad exemplum Homerici *βροτολοιγός*. Aliter tentat Kuhnius ad Aeliani V. H. L. XIV, Cap. 4. Sed illuc redeo. — Quando *οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον* ex Euripide *ἐν τῷ Πολυδώρου δράματι* Noster adfert, manifestum est, sic eum cum Scholiaste scriptum inuenisse in Hecubae vs. 225. vbi *δράσεις* vulgatur: sed *δρᾶς**) et *δρᾶσον* etiam e MS. Codice ad oram Euripidis sui enotarat librorum manu exaratorum diligens perscrutator Is. Vossius, eodemque ducit Cod. Wittembergensis scriptura *δρᾶσσον*, cuius indicium debetur Clariss. Io. Iac. Reiskio Anim. ad Eurip. p. 1. Vulgatur *δράσεις* et in Cyclope vs. 131. *δρᾶσον* reponendum iudicarunt praeter Muretum, Canterus et Scaliger, vt est in Hel. vs. 322, 1249. Ion. vs. 1029. Iphig. in A. vs. 725. et apud Aristoph. Av. vs. 54. et 80. Pac. vs. 1061. Equit. vs. 1155. *At scin' quid tu facias?* Plauto Mil. Glor. IV, 2, 43. et Persa I, 3, 74. Alia res est in Eurip. Iphig. Taur. vs. 759. *ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω;* quocum Terentianum conuenit *Scis quid loquar?* in Adelph. II, 2, 7. Con-

*) Bastius: „*δρᾶσον* corruptum est in *δρᾶς*. Nimirum in Codicibus *δρᾶσον* sic scribitur: *δρᾶσ*`. Lineola haec, significans *ον*, saepius, vbi atramentum palluit, in membrana non apparet, ideoque plane negligitur. V. *Lettre Critique* p. 221. et 237." Monui hac de re nuper ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 394. Schaef.

§. III. 44) Τροπαῖον παρὰ Θουκυδίδῃ προπερισπω-

---

compendium Πολυ *) sic expleuerunt, vt Πολυδώρου scriberent, cum Πολυΐδῳ scribi oportuisset. Cuiusmodi errores haud raro deprehenduntur. Quod autem verba οἶσϑ' οὖν ὃ δρᾶσον leguntur in Hecuba, vbi εἴδωλον Πολυδώρου apparet, id non arguit, Πολυδώρου a Gregorio scriptum esse. Etenim οἶσϑ' οὖν ὃ δρᾶσον solennis est formula dialogi, qua Euripides tam in Polyïdo quam in Hecuba vti potuit. Eadem legitur Iphig. Aul. v. 725. et alibi.“ Hoc vnum fortasse non sine specie opponas, Grammaticum nostrum h. l. Scholia ad Euripid. Hecubam exscripsisse: vt vix probabile videatur, citasse eum, non quae oculis obuersabantur verba illius fabulae, sed locum Polyïdi. Caeterum in verbis Euripideis Cod. August. pro οἶσϑ' habet οἶδ'. Schaef.

44) In Cod. c. haec exstant: Οἱ ἀττικοὶ τὸ τρόπαιον τροπαῖον λέγουσιν, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ παρείληπται, καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν ϑεσμοφοριαζούσαις· γυναῖκ' οὐκ κ. τ. λ. Bastius: „γυναῖκ' illud scriptum est pro γυναῖκ, siue γυναῖκ, omissis punctis, h. e. γυναῖκες. Librarii enim apostrophum saepius confundunt cum compendio syllabae ες. V. version. latin. Epistolae Criticae ad Boissonadum, vbi exempla commemoraui commutationis apostrophi ac syllabarum ες, ης etc. Schol. Ven. ad Il. Α, 295. ἄλλοισι δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγ'ε] κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο, καὶ ὁ γαρ περισσός. διὸ ἀϑετεῖται. Ita editum a Villoisono. Sed in Cod. Ven. post περισσὸς sequuntur voculae ὁ ἐξ (sic). Quas cum Villoisonus, vt videtur, non intelligeret, tres litteras plane neglexit. Non vidit vir optimus, ὁ ἐξ librarium scripsisse pro ὁ ἐξῆς, i. e. ὁ ἐξῆς: καὶ ὁ γαρ (σύνδεσμος) ὁ ἐξῆς (sequens γὰρ) περισσός ἐστιν. Sic ἐξῆς paene in singulis paginis Scholiorum Venetorum legas: item in Scholio quodam ad Il. Β, v. 96. quod Villoisonus omisit: Ἐννέα] τὸ ἐννέα ψιλοῦται, ὅτι πᾶν

*) Non nego, Πολυ significare posse Πολυδώρου aut Πολυδώρῳ. Praeterea fieri potuit, vt Πολυδήμου, Πολυδάμαντος etc. hoc compendio scriberentur. (Accentus eius est syllabae, in qua δ legitur.) Huiusmodi compendia vt recte expleas, rem de qua agitur probe noris oportet. Talis autem cognitio perraro erat explentium librariorum. Bast.

§. III. [44]) *Τροπαῖον παρὰ Θουκυδίδῃ προπερισπω-*

---

compendium *Πολυ* *) sic expleuerunt, vt *Πολυδώρου* scriberent, cum *Πολυΐδῳ* scribi oportuisset. Cuiusmodi errores haud raro deprehenduntur. Quod autem verba *οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον* leguntur in Hecuba, vbi *εἴδωλον Πολυδώρου* apparet, id non arguit, *Πολυδώρου* a Gregorio scriptum esse. Etenim *οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον* solennis est formula dialogi, qua Euripides tam in Polyïdo quam in Hecuba vti potuit. Eadem legitur Iphig. Aul. v. 725. et alibi." Hoc vnum fortasse non sine specie opponas, Grammaticum nostrum h. l. Scholia ad Euripid. Hecubam exscripsisse: vt vix probabile videatur, citasse eum, non quae oculis obuersabantur verba illius fabulae, sed locum Polyïdi. Ceterum in verbis Euripideis Cod. August. pro *οἶσθ'* habet *οἶδ'*. Schaef.

44) In Cod. c. haec exstant: *Οἱ ἀττικοὶ τὸ τρόπαιον τροπαῖον λέγουσιν, ὡς καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ παρείληπται, καὶ. παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν θεσμοφοριαζούσαις· γυναῖκ' οὐκ κ. τ. λ.* Bastius: „*γυναῖκ'* illud scriptum est pro *γυναῖκ*, siue *γυναῖκ*, omissis punctis, h. e. *γυναῖκες*. Librarii enim apostrophum saepius confundunt cum compendio syllabae *ες*. V. version. latin. Epistolae Criticae ad Boissonadum, vbi exempla commemoraui commutationis apostrophi ac syllabarum *ες*, *ης* etc. Schol. Ven. ad Il. A, 295. *ἄλλοισι δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο· μὴ γὰρ ἔμοιγε*] *κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο, καὶ ὁ γαρ περισσός. διὸ ἀθετεῖται.* Ita editum a Villoisono. Sed in Cod. Ven. post *περισσὸς* sequuntur voculae *ὁ ἐξ* (sic). Quas cum Villoisonus, vt videtur, non intelligeret, tres litteras plane neglexit. Non vidit vir optimus, *ὁ ἐξ* librarium scripsisse pro *ὁ ἐξῆς*, i. e. *ὁ ἐξῆς: καὶ ὁ γαρ (σύνδεσμος) ὁ ἐξῆς (sequens γὰρ) περισσὸς ἐστίν.* Sic *ἐξῆς* paene in singulis paginis Scholiorum Venetorum legas: item in Scholio quodam ad Il. B, v. 96. quod Villoisonus omisit: *Ἐννέα*] *τὸ ἐννέα ψιλοῦται, ὅτι πᾶν*

*) Non nego, *Πολυ* significare posse *Πολυδώρου* aut *Πολυδώρῳ*. Praeterea fieri potuit, vt *Πολυδήμου*, *Πολυδάμαντος* etc. hoc compendio scriberentur. (Accentus eius est syllabae, in qua *δ* legitur.) Huiusmodi compendia vt recte expleas, rem de qua agitur probe noris oportet. Talis autem cognitio perraro erat explentium librariorum. Bast.

Γυναῖκες, οὐκ ἀρήξετ'; οὐ πολλὴν βοὴν
Στήσεσθε καὶ τροπαῖον;

σύλαιον Cod. Vat. 14. inserit θύλακον, quod quid sibi velit, ignoro*). Σύλαιον nomen oppidi videtur. Conf. Interpretes ad Stephan. Byzant. v. Συλειον. Pseudo-Herodianus in ἐπιμερισμοῖς MSS.: Τὰ διὰ τοῦ αιον οὐδέτερα προπαροξύτονα, διὰ τῆς αι διφθόγγου (non διὰ τοῦ ε ψιλοῦ) γράφονται, οἷον ἕρμαιον τὸ εὕρεμα, σπήλαιον, συμβόλαιον, περιβόλαιον, περιδέῤῥαιον, ἔλαιον τὸ τρωγόμενον (vt distinguatur a voce ἔλεον**), ἡ ἐλεη-

συμ —. Sed cum etiam Pseudo-Herodianus habeat σύλαιον
πόλις, nihil mutare ausim. Bast.
*) Mirum, perinde vt in Cod. Vat. Porphyrii περὶ προσῳδίας,
in Hesychio legi: Σύλαιον, θύλακον. Quid si Glossa haec
recte habet, et σύλαιον significauit θύλακον? Valckenarius
quidem ad Theocr. Adoniaz. p. 285. et Piersonus ad Herodian.
p. 443. in Hesychio corrigunt σύλακον, θύλακον. Interim,
quod Pseudo-Herodianus arguit, Σύλαιον etiam vrbis nomen
esse potuit. Bast.
**) Τὸ ἔλεον, quod in Lexicis frustra quaeras, affert idem ille
Pseudo-Herodianus MS., paullo post locum citatum ita pergens: σὺν τούτοις καὶ ὄστρεον καὶ ἔλεον, ἡ ἐλεημοσύνη.
Lexica non habent nisi ὁ et τὸ ἔλεος, quemadmodum Graeci
vsurparunt ὁ καὶ τὸ σκότος, ὁ καὶ τὸ λέμβος (conf. Epist.
Crit. ad Boiss. ed. Lips. p. 79.), ὁ καὶ τὸ ὄσσος (conf. Etym.
M. v. ὄσσε). De v. θάμβος Scholia Veneta ad Il. Δ, 79.:
τὸ θάμβος οὐδετέρως παρ' Ὁμήρῳ· Σιμωνίδης δὲ ἀρσενικῶς. Sed τὰ δεῖπνας, vt in Etym. M. v. ἄριστος (p. 143,
18.) legitur, vix dubito natum esse e compendio δεῖπν, quod
vt possit pro δεῖπνος scriptum haberi, tamen nihil impedit
quominus δεῖπνον significare dicamus. Sic enim librarii passim solent. E. c. in Codice Apollonii Villois. legas p. 80.
v. 12. λύθρ (i. e. λύθρον) γάρ ἐστι τὸ μίγμα, p. 132.
v. 6. ἀπὸ τοῦ ἄμαθ (ἄμαθον), εἶναι ἀνεπίγνωστον, p. 146.
vers. vlt. σέβας δέ σε θυμ (θυμὸν) ἱκέσθω, multisque aliis locis. — Haec scripseram, cum in Etymol. Paris.
et Sorbon. incidi, vnde vere me coniecisse intellexi. Etenim
Cod. Sorbon. habet δεῖπν', et Paris. plene δεῖπνον. In verbis,
τοῖς γὰρ ἐς ἄρσα προσιοῦσι, corrigendum ex vtroque Codice προϊοῦσιν. Commutatio orta est e compendio πριοῦσιν, quod ancipitis est significationis. Ex alio articulo Etym.
Paris. apparet, praeter formam τὸ δεῖπνον in vsu fuisse alteram masculini generis, ὁ δεῖπνος. Locus ita habet: Ἄριστος, καὶ τὸ ἄριστον διχῶς ἐκφωνεῖται, ὥσπερ καὶ ὁ δεῖπνος καὶ τὸ δεῖπνον. σημαίνει δὲ τὴν στερέωσιν τῆς τροφῆς
τοῦ σώματος. καὶ γὰρ πρότερον οἱ παλαιοὶ μεταλαμβάνοντες τροφῆς, οὕτως ἐπὶ τὰς ἀριστείας ἐξῄεσαν. Bast.

καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ἀνάλογον[50])· τὰ γὰρ διὰ τοῦ οιος[51]) ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, μὴ ὄντα προσηγορικὰ[52]), ἅπαντα

---

tua haec commutatio, sed quae neminem fallat, qui meminerit, ὡς sic dici pro πρὸς, non pro εἰς. Vere Hesychius, hoc ipso Homeri versu citato, T. II. c. 1602. Minus recte alii Grammatici, vt Thomas Mag. p. 933. V. Casaubon. ad Dionys. Halic. Antiquit. Rom. T. II. p. 1038. Kuster. ad Aristophan. Plut. v. 242. Abresch. praefat. ad Cattier. Gazophyl. p. 6. (promens ille, opinor, Valckenariana:) Valckenar. ad Herodot. III. c. 140. p. 269. Reiz. de Accent. Inclin. p. 56. Dionysius Halic. Antiquit. Rom. T. III. p. 1308. καὶ μετέστησαν (Vat. διέστ. quod praefero) οἱ μὲν εὐχερέστεροι πρὸς τοὺς πατρικίους, τὸ δὲ θητικὸν μέρος ὡς τοὺς δημοτικούς. vbi pro εὐχερέστεροι, in quo interpretando Sylburgius et Reiskius (hic quidem parum memor versus Homerici) dissentiunt, legendum videtur εὐτυχέστεροι. [T. I. p. 303. ex Cod. Vatic. recipiendum εὐτυχές.] Passim confusa δυστυχὴς et δυσχερής. V. Valckenar. et Porson. ad Euripid. Phoeniss. v. 393. (401.) Porson. ad Orest. v. 598. in Addend. SCHAEF.

50) καὶ ἔστι τοῦτο ἀνάλογον] Sic Koenius. Cod. August. καὶ ἔστιν ἀνάλογον. Cod. b. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ἀνάλογον. bene: nam respicitur ad §. III. καὶ οἶμαι κατ' ἀναλογίαν κ. τ. λ. Itaque sic dedi. Cod. c. ὡς ἐστὶ καὶ τοῦτο ἀνάλογον. Bastius: „Posterius καὶ si addas, non improbem. Sed pro priore librarius ὡς posuit ex solenni aberratione, de qua Schaeferus Meletem. Crit. I. p. 73. Conf. Cod. B. ad Dial. Attic. §. LXXIV. Adde quod scriba Codicis a. saepius ὡς ita effinxit, vt cum καὶ confundi possit.*) In Herodiani Fragmento Hermannus (de emend. rat. gr. gr. p. 308.) edidit ὡς, cum in Codice legisset καί. In Scholiis ad Homer. Il. *B*, v. 450. Villoisonus καὶ πταίνω male dedit pro ὡς πταίνω. Sed totum locum apponam, cum insigni sit documento, quantopere vir optimus in Codice legendo vocibusque disiungendis passim errauerit. Sic enim edidit: Παιφάσσουσα] Φωτοφαίνων. ἀναδιπλασιασμὸς, φάσσων· καὶ πλεονασμὸς, παιφάσσων,

*) De diuersis modis syllabam ὡς compendiose scribendi in litteris ad Bredowium, cum de compendio particulae ἤγουν agerem, disserui. Inserentur hae litterae Epistolis viri doctissimi Parisiensibus. BAST.

51) οιος] Cod. c. post οιος addit ὀνόματα. SCHAEF.

52) μὴ ὄντα προσηγορικὰ] Minus sollicite distinguit Etymolog. M. p. 224, 39. τὰ διὰ τοῦ οιος ὀνόματα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, ἅπαντα προπερισπᾶται. Eadem praebent Canones Aristarchi Iunioris, qui dicitur, in Leidensi ex MS. Paris. apographo. Sed sublestae fidei auctor est, quum nihil in Canonibus istis reperias, nisi mera ex edito Etymologico excerpta. Ὁμοῖος Doribus etiam adscribitur infra de Dor. Dial. §. 130. Ὅμοιος vero, quod hic vsus vulgaris dicitur, Atticis recentioribus tribuit Etymologus d. l. οἱ δὲ μεταγενέστεροι τῶν Ἀττικῶν τὸ γελοῖος καὶ ὁμοῖος προπαροξύνουσιν. οὐκ εὖ· γέλοιος [μὲν γὰρ] λέγεται ὁ γέλωτος ἄξιος, γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. Alteram accentus ponendi rationem Atticis veteribus potissimum vindicant Grammatici, monente Cl. Hemsterhusio ad Aristoph. Plut. vs. 550. De significatione autem vocis γελοῖος et γέλοιος, pro accentu varie posito, idem cum Etymol. sentiunt Schol. Luciani T. II, p. 772. Ammon. in V. etc. diuersam vero sententiam tuentur alii: vid. H. Gally Diss. ag. Greek acc. p. 141. — Ad taedium Grammaticum minuendum, occasione huius vocis, graue vitium Luciano eximam T. I, p. 687. Τὸ μὲν γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ νὴ Δία γε διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα καὶ γελοῖον*). Docti Lucianeum censebunt: ΧΡΗΜΑ ΠΑΓΓΕΛΟΙΟΝ, vt p. 693. τὸ δὲ πρᾶγμα παγγέλοιον ἦν. Χρῆμα γελοῖον Archilochi est, cuius duo versus apud Hephaest. in Enchir. p. 48. et 50. sic olim iunctos puto: Ἐρασμονίδη Χαρίλαε, χρῆμά τοι γελοῖον Ἐρέω, πολὺ φίλταθ' ἑταίρων, τέρψεαι δ' ἀκούων. Martialis, opportune a Viris doctis ad Lucianum collatus, L. III,

*) Gailus in Sylloge scriptorum Graecorum, *Divers Traités de Lucien, Xénophon, Platon et Plutarque*, *Paris*, 1788. p. 492. haec monuit: „ἠρέμα καὶ γελοῖον. À la place de ces mots qui ont exercé les commentateurs, lisez avec un excellent manuscrit χρῆμα παγγέλοιον." Cum ex viro docto quaesiuissem, in quonam Codicum Parisinorum haec scriptura, mihi quidem nusquam oblata, legeretur, hoc ab eo responsum tuli (*Réponse de Gail à la critique de son traité de la chasse, par B. Clavier,* p. 21.): „Faute d'avoir pris ce soin (d'indiquer exactement les sources où je puise) dans le premier ouvrage que je donnai en sortant du collège, je suis hors d'état de répondre au docte M. Bast, qui me demande où j'ai pris l'excellente leçon χρῆμα παγγέλοιον." Id constat, in nullo Codicum Parisinorum hoc mihi ἕρμαιον obuenisse. Itaque, Gailum errasse, paene persuasum habeo. BAST.

εἰς ξ· τὴν γὰρ θάλασσαν[57]) θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφορὰν,

---

dicebant, vt τύκα Thebani: vid. Vir laudatissimus ad Lucian. Δ. φων. T. I, p. 93. Hippocrates etiam τεῦτλον et τεύτλιον*) frequentauit, si fides habenda editionibus. — In Regg. hic deinde legebatur: τὸ πρωΐος πρῷος λέγουσι, προςγράφοντες τὸ ῑ. Koen. Et in Cod. A. manus secunda post τὸ ῑ addidit: ὃ καὶ παρ' ἡμῖν ἐπεκράτησε. Schaef.

57) τὴν γὰρ θάλασσαν κ. τ. λ.] Haec in Cod. c. sic leguntur: τὴν γὰρ θάλ. θάλ. λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ, καὶ τὸ σ. τεῦτλον, καὶ τὴν γλῶσσαν γλῶτταν. τρέπει δὲ —. Cod. Augustanus caret verbis, καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον. Schaef.

*) Τεύτλιον, vt in Koenii nota, προπαροξύτονον fere legas: hic illic tamen παροξύτονον, e. c. in Athenaeo T. V. p. 251. Omnino in talium deminutiuorum τονώσει libri mire fluctuantur. Cebes c. X. p. 17. Argent. θύριον μικρόν. Schweighaeuserus p. 65.: „θύριον antepenacute Pal. Sic a λύρα fit λύριον. θυρίον nescio an Pc." Κήπιον scribunt Iacobsius ad Anthol. Graec. III. 1. p. 165. et Bastius *Lettre Critique* p. 159. Sed κηπίον legitur in Luciano T. II. p. 328. Atque hanc rationem nunc ipse Bastius praefert. Communicauit mecum vir amicissimus ex Commentario inedito in Dionysium Thracem catalogum huiusmodi deminutiuorum, tam παροξυτόνων, quam προπαροξυτόνων, satis vberem, quem in Philologorum gratiam hic adiungam.

Τῶν ὑποκοριστικῶν τὰ μὲν παροξύνονται, γίνονται δὲ ἀπὸ πρωτοτύπων ἑτέρων, καὶ δοκοῦσι μὲν τὰ πρωτότυπα μείζονος εἶναι τινὸς οὐσίας, τὰ δὲ ὑποκοριστικὰ ἐλάσσονος, εἰ καὶ πολλάκις τὰ πρωτότυπα ἀχρηστεύουσιν. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν παροξύτονα, οἷον· τύμβος τυμβίον ὁ τάφος, τύβος τυβίον, κράμβη κραμβίον, σάγος σαγίον, στλέγγος καὶ στλεγγὶς καὶ στλεγγίον, λέγεται δὲ καὶ τὸ κτένιον καὶ ἡ ξύστρα τῆς σκάφης, παῖς παιδὸς παιδίον, δᾳς δᾳδὸς δᾳδίον, ἕρκος ἑρκίον, ἀσκὸς ἀσκίον, σὰρξ σαρκὸς σαρκίον, βίβλος βιβλίον, σκάμνος σκαμνίον, ἀμνὸς τὸ σταμνίον τῆς θυσίας, ἀμνίον, καὶ στάμνος σταμνίον, θάμνος θαμνίον, ἀρνὸς ἀρνίον, πυξὶς πυξίον, κῆπος κηπίον, σάρπη σαρπίον, θὴρ θηρὸς θηρίον, χῶρος χωρίον, μηρὸς μηρίον, κηρὸς κηρίον, ἠρίον τὸ μνημεῖον ἀπὸ τοῦ ἦρος τοῦ τάφου, ὅπερ ἄχρηστον, ὡς τὸ τύμβος τυμβίον, χρυσὸς χρυσίον, καὶ κισσὸς κισσίον, τὰ ἐν τοῖς βίβλοις τιθέμενα σημεῖα, σῖτος σιτίον, πυκτὶς πυκτίον, σπάρτος σπαρτίον τὸ σχοινίον, ἀπτρίον τὸ πρωτότυπον τοῦ ἄπτρος (sic) ἄχρηστον, ἐστὶ δὲ καὶ θηλυκὸν ἄπτρα ἡ τοῦ λύχνου θρυαλλὶς, ψὶξ ψιχὸς ψιχίον.

Τὰ δὲ προπαροξύτονα, οἷον· κάκαβος κακάβιον, κάραβος καράβιον, ὄροβος εἶδος βοτάνης ὀρόβιον, λόγος λόγιον, λύγος τὸ βεργίον λύγιον, κάδδος κάδδιον, λαμπὰς λαμπάδος

λείπουσι γὰρ αἱ προθέσεις παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ[62]·

Ὣς οἱ μὲν μάρναντο, δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

---

stoph. Pac. vs. 413. Ad Nub. quoque vs. 334. et Acharn. vs. 90. Scholiastes λείπει ἡ διά. Eadem Ellipsi Theocrit. XV, 8. Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γῆς ἔλαβ' ἐνθὼν, Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες. Interpretes male iungunt ταῦτα ἐπ' ἔσχατα γῆς. Occurrit ταῦτα, sic positum, in comitatu particularum δὴ, δὲ, τοι et ἄρα, quod exemplis communiuit H. Stephanus App. de D. A. p. 92. Cum οὖν iunxit Sophocles Trachin. vs. 559. Aristophan. Vesp. vs. 1349. Av. vs. 120. etc. Cum γὰρ Lucian. Dial. Mer. VI, T. III, p. 294, 42. In Philostrati Icon. L. I, p. 781, init. perperam accepit Interpres: Ζεφύρῳ τε χρήσονται [cygni] πρὸς τὴν ᾠδὴν — ταῦτά τοι καὶ πάρεστι τοῖς ὄρνισιν, vltima Latine reddens *haec itaque in auium istarum quoque geruntur conspectu.* Imo: *propterea et adest cygnis*, Zephyrus nempe, quo illi ad cantum vtantur. In istis numerus singularis non adeo frequens est. τοῦτ' ἄρα Lucian. T. II, p. 633. [non legitur hoc loco. BAST.] et Aristoph. Nub. vs. 318. ed. Kusteri, sed vbi ταῦτ' ἄρα Berglerus ex antiquis edd. reuocauit. τοῦτό γε Iamblich. V. Pyth. S. 138. τοῦτό τοι Heliodor. Aeth. L. I, p. 51. KOEN. Bastius: „V. Coray ad Heliodor. l. c. p. 46. s. Num Antoninus Liber. c. 4. (*Lettre Critique* p. 75.) τοῦτο pro διὰ τοῦτο scripserit, hodie pro certo non dicam.“ Suspicor in Antonino καὶ αὐτὸς μέγιστα χαρίσασθαι ταῦτα τῇ πόλει. Τοῦτο et ταῦτα centies confunduntur. Vtitur Bastius l. c. post Wakefieldium etiam Herodoteis II. c. 68. γλῶσσαν δὲ μοῦνον θηρίων οὐκ ἔφυσε, οὐδὲ τὴν κάτω κινέει γνάθον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο μοῦνον θηρίων τὴν ἄνω γνάθον προςάγει τῇ κάτω: τοῦτο *idcirco* vertens. Sed locus hic, opinor, vitio laborat, scribendumque videtur ἀλλὰ κατὰ τοῦτο. Conf. Sylburg. ad Dionys. Halic. Antiquit. Rom. T. II. p. 1160. SCHAEF.

62) παρ' Ὁμήρῳ] Il. Λ. vs. 595. et alibi. [In poëtae verbis Codd. a. b. c. recte habent ὧς. Vulgo male ὡς. SCH.] σφοδρότερον de MSS. est, vt et ἐνέμοντο pro ἐπεν. [Codd. a. b. et August. ἀντὶ τοῦ κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο [August. solenni aberratione ἀπεν.] ἅπαντα. Etiam Cod. c. habet ἐπενέμοντο. Secutus sum hos

.ἀντὶ τοῦ κατὰ γνώμην ἐμήν. καί·
Χάριν ἐμήν[63]).

Larcherus: *hommes de cavalerie légère.* Ἱπποδρόμιον saepius legas. Suidas T. III. p. 294. καὶ ἱπποδρόμιον ᾠκοδόμησεν. Anonymus Bandurii III. p. 42. ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ. Sic etiam margo Codicis Vatic. ad Iuliani Aegypt. Epigr. LXXI. Ceterum si Koenianam Aristaenetei loci interpretationem amplectimur, permira videtur phrasis, κατά γε τὴν ἐμὴν ἐνόμιζον. SCHAEF.

63) Χάριν ἐμήν] Dignum putaui, quod textui committeretur, tametsi a solis Regg. suggestum. [καί· Χάριν ἐμὴν non leguntur in Codd. a. b. c. et August. SCHAEF.] Ἐμὴν χάριν habet, praeter alios, Euripides Hecub. vs. 874. 1243. Orest. vs. 1516. Med. vs. 1155. Idem Phoen. vs. 769. σοῦ τε τὴν τ' ἐμὴν χάριν. Conf. Suidas in V. Themist. Or. XXIII, p. 287. C. Phalaris Ep. 15. Σὴν χάριν Eurip. Hecub. vs. 1175. Andr. vs. 221. Sophocles Trach. vs. 492. κείνου τε καὶ σήν, κοινὴν χάριν. Philoct. vs. 1163. τὴν σὴν ἥκω χάριν. Adde Aristoph. Acharn. vs. 1230. Anacreont. Epigr. 431. Anthol. Cephalae, Aristid. Or. T. II, p. 325. Liban. Epist. 53, 79, 139. Theophyl. Bulg. Ep. 18. p. 27. etc. — Thucydidis locus est L. III, C. 1. vbi paria cum Nostro tradit Scholiastes: vtrumque errasse docent Stephanus ad h. l. et Clariss. Dukerus ad Thucyd. p. 168. KOEN. Bastius: „Apollonius Dyscolus MS. περὶ συνδέσμων: Χάριν δοκεῖ ἰσοδυναμεῖν συνδέσμῳ τῷ ἕνεκα, χάριν Ἀπολλωνίου, ἕνεκα Ἀπολλωνίου. φησὶν δὲ καὶ ὁ Τρυφων, ὡς ἕνεκα τούτου τὸ μὲν ὄνομα καὶ Χάριτα λέγεται καὶ Χάριν. τὸ δὲ εἰς τοιαύτην σύνταξιν παραληφθὲν ὡς ἀντὶ συνδέσμου καθ' ἕνα σχηματισμὸν παραλαμβάνεται, ὅπερ παρείπετο συνδέσμοις. ἔτι μέντοι φησὶν ὁ Τρύφων, ως παραπολὺ ἐν Εὐριπίδῃ καὶ ἔτι ἄλλοις ποιηταῖς ὀνοματικῆς συντάξεως ἔτυχεν. ἐν μὲν γὰρ Κρήσσαις·

ἐγὼ χάριν σὴν παῖδά σου κατακτενῶ,

καὶ ἐν Αὔγῃ·

καὶ βουθυτεῖν γὰρ ἠξίους ἐμὴν χάριν.

In mentem hîc venit opinio Henr. Stephani Thes. IV. p. 349. defendentis vulgatam in Platone de legg. III. (vol. VIII. p. 156. Bip.) scripturam: τίνος δὴ χάριν ἕνεκα ταῦτα ἐλέχθη. Sic Vindobonenses, sed de plebe homines, dicere memini *von wegen meinetwegen*, adeoque *von we-*

τοιοῦτο. ἐν βραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῷ, ἢ λόγῳ. καὶ τὸ ἐν ἀκαρεῖ[66]) δὲ τοιοῦτον ἐστί. καὶ τό·

Εἰδ' ἄγε μὴν, πείρησαι, ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε.

---

ticus, scribens *αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἀττικῶν εἰσὶ, καὶ Δωριέων, καὶ Ἰώνων.* Ope MSS. et reliqua correcta. — De Ellipsi vocis *ἡμέρα* omnia peruulgata sunt. Quod in Iamblicho de V. Pyth, p. 7. coniectando assecutus fueram, *ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν καθ' ἑκάστην ἄξιον τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων*, pro *κατέτασσεν* vel *κατέστασεν*, monuit me Cl. Valckenaerius margini MS. Franequerani quoque adscriptum esse. Luciamm adiuveris, si T. II. p. 584. *ὥςτε ἔστην τότε καὶ ἔμεινα ὄνος*, separes voculas male iunctas *ἐς τὴν τότε*, *ita vt et per illum diem asinus manserim.* Koen. Bastius: „Hanc Luciani emendationem confirmant Codices Vatic. 90. et 87." Item Gorlicensis apud Schmiederum. Tetigi ad L. Bosii Ellips. p. 176. Schaef.

66) *ἐν ἀκαρεῖ*] Lucian. T. II, p. 605. T. III, p. 281, 376. pro *ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ.* [Cf. Valcken. Anim. ad Ammon. I. c. 4. Boisson.] *Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου* idem Lucian. T. II, p. 633. T. III, p. 415. Alciphron p. 416. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I, p. 105.*) Palladas apud Stobaeum S. X,

*) Hesychius: *Ἐν ἀκαρεῖ, ἐν ῥιπῇ. ἀκαρῇ, ἀκαρὶ, ἐν ἀκαρεῖ, ῆ, ῖ, δίφθογγον.* Kusterus, cui haec manca videntur, ita explet: *ἐν ἀκαρεῖ, διὰ τοῦ ῆ, ῖ, καὶ ει διφθόγγου.* Non opus. Hac enim breuiloquentia Grammatici saepissime vtuntur. Schol. Theocr. VII, 63. *ἄνηθον τὸ μάλαθρον, ῆ· ἄνισον δὲ, τὸ γλυκάνισον, ῖ.* Schol. MS. Cod. Par. 2758. ad Theocr. V, 112. *Μίκων, ὄνομα κύριον, ῖ· μήκων δὲ, εἶδος φυτοῦ, καὶ ὄνομα νήσου, ῆ.* Etiam *δίφθογγον* (in Codd. hac nota, *δ^φ_χ*, scriptum) optime habet: quamquam, vi eius ignorata, viri docti saepius huc delapsi sunt, vt *διὰ διφθόγγου* corrigendum putarent. Ita errauit Piersonus ad Moer. p. 182. *Leid., inquit, habet Ἤκασα, Ἀ. καὶ εἴκασα, Ἑλλ. δφον. quod quid sit, nescio.* In Emendandis ad h. l. addidit: *nisi forte significat, διὰ διφθόγγου.* Sane hoc valet vox illa *δίφθογγον*: sed non ideo sic corrigendum est. Moschopul. *ἀττ. ὀνομ. ἐκλογ. Θάλεια, τὸ ἐπίθετον τῆς εὐωχίας καὶ ἡ Μοῦσα, δίφθογγον, οἷον δαὶς θάλεια* (cf. Brunck lex. Soph. v. *δαίς*) *καὶ Μοῦσα Θάλεια· αὐτὴ δὲ ἡ εὐωχία θαλία λέγεται διὰ τοῦ ῖ κ. τ. λ.* Phauorinus: *Σεραφὶμ, δυνάμεις ἅγιαι, δοξολογικαὶ Κυρίου. ἐπὶ μὲν ἑνικοῦ δίφθογγον, ἐπὶ δὲ πληθυντικοῦ, ῖ.* Conf. Suidas h. v. Vbi in Suida editum est: *Ἀμπέλειος βότρυς. Ἀμπέλιος δὲ ὄνομα κύριον,* Cod. SGerm.

Πόθεν 'βροτοῦ με προςέβαλεν, ὦ 'ναξ Ἡράκλεις; λείπει γὰρ φωνὴ, ἢ ὀσμή[68 b]).

ρησι παρὰ Ἀριστοφάνει· πόθεν — omissis vocibus, *λείπει γὰρ ταῖς χερσί*. Codd. A. et B. *λείπει γὰρ χερσὶ* (sine *ταῖς*), *κατ' Ἀριστοφάνην δὲ κ. τ. λ.* Denique August. *λείπει τὸ χερσί· καὶ κατὰ Ἀριστοφάνην*. SCHAEF.] Locus est in Pace vs. 179. vbi eandem ellipsin obseruat Scholiastes, quae cum non vulgaris sit, nonnulla tum huic ellipsi, tum inprimis verbo *προςβάλλειν* illustrando, adiiciam. Vbi legitur apud Strabonem L. XV, p. 1050. A. *τὰ κρέα δὲ τῶν θρεμμάτων ἰχθύων προβάλλει*, docet Is. Casaubonus, Vir maximus, esse sententiam, *pecorum quoque carnes piscium gustum et odorem prae se ferre*, sicut *μύρου προβάλλοντας*, pro *redolentes vnguenta*, apud Athen. L. XIII, p. 565. E. subaudiendum autem *πνοήν*. Contra Casaubonum, non nominatum, insurgit Salmasius in Exerc. Plin. p. 749. A. contendens, in Strabone et Athenaeo *προςβάλλει* et *προςβάλλοντας* scribendum esse. Si res rite exputetur, nihil adeo videbitur caussae, cur *προβάλλειν* sollicitetur. Ex diuersa namque virtute praepositionum *πρὸς* et *πρὸ*, *προβάλλειν τινὸς* proprie dicitur, quod rei alicuius odorem *in auras proiicit*, *ἀποπέμπει* et *ἀποπνέει*, quae verba hac in re frequentantur: *προςβάλλειν* autem ea omnia, quae sensus quocunque tandem modo *accidunt*. Itaque et in Aeliani H. A. L. XIV, C. 27. retineri possunt *κρέα πάμπολλα ὀπτὰ, κνίσσης προβάλλοντα*, vbi tamen *προςβάλλοντα* praefert Vir Clariss. L. III. Animadv. ad Aeschyl. p. 89. et in Auctario Diluc. Thucyd. p. 412. Alia res est in Nicephoro Soph. in Excerpt. Rhetor. L. Allatii p. 194. *αἰσθάνομαι τοῦ κακοῦ, προβάλλει μοι τὸ δεινόν.* et p. 200. *τίνες ἄρα σοι νῦν προβάλλουσιν ὄνειροι.* L. *προςβάλλει* et *προςβάλλουσιν.* neque enim in talibus *προβάλλειν* ferri potest. *Προςβάλλειν* vel cum tertio casu iungi,

τοῦ ῆ γράφονται, οἷον κνήθω, γήθω, κ. τ. λ. πείθω δὲ, τὸ καταπείθω, καὶ ἀπειθῶ .... δίφθογγα. Omnino in talibus docendis Grammatici Graeci summam consectantur breuitatem. E. c. Anonymus Cod. Par. 2562. *σμύχω, τὸ καίω, ψιλὸν* (i. e. *διὰ τοῦ ῦ ψιλοῦ γράφεται*)· *σμήχω δὲ, τὸ καθαίρω, ῆ.* Toupii (cur. post. p. 12.) coniectura in Schol. Theocr. IV, 16. legentis *διὰ τοῦ ὂ μικροῦ* pro simplici *μικροῦ* (quod tamen defendi posset) Codicis Par. 2758. auctoritate confirmatur. BAST.

§. VII. *Ἀττικὸν καὶ τὸ εὐθεῖαν ἀντὶ γενικῆς παραλαμβάνεσθαι*[69]). *ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Λυσιστράτῃ·*

---

69) *Ἀττικὸν — παραλ.*] *λαμβάνεσθαι* Edd. et *Ἀττικῶν*, qua variatione, in singulis fere articulis obuia, enotanda in posterum Lectori fastidium non mouebo. Pro *γενικῆς* Regg. *γενικῶν*. [Cod. August. post *Ἀττικὸν* inserit particulam *δὲ*, et mox pro *παρ'* habet plene *παρά*. In Cod. A. manus secunda post *εὐθεῖαν* addidit *οὐδετέρου*. Cod. c. *εὐθείας ἀντὶ γενικῶν**). Schaef.] Aristophanis versus Lysistr. 13. seq. e Comico leuiter correxi, et *καὶ προςταχθέντος* de MSS. adieci. — Quos nominatiuos Noster appellat, accusatiuos rectius appellasset: vid. Stephan. App. de D. A. p. 161. et Clariss. Taylorus Ind. Att. ad Lysiam. Atque Meerm. *Ἀττικὸν δὲ καὶ τὸ αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς λαμβάνεσθαι*: insigni lectione, qua recepta Grammatici famae aduersus Stephanum bene etiam hoc loco consuletur. [Heindorfius ad Platon. Phaedr. p. 312.: „*ὁρισθὲν* est nominatiuus s. accusatiuus absolutus.“ Schaef.] *Εἰρημένον*, vt hoc teneam, praeter Aristoph. l. c. sic Thucydides posuit L. I, p. 92, 46. *εἰρημένον γὰρ δίκας μὲν τῶν διαφόρων ἀλλήλοις διδόναι καὶ δέχεσθαι — οὔτε αὐτοὶ δίκας πω ᾔτησαν, οὔτε ἡμῶν διδόντων δέχονται.* et aliis locis, quae indicauit Grammius ad L. III, p. 200, 50. A Thucydide acceperunt plures. Aristid. Or. T. I, p. 94.**)

*) Obiter moneo, *γενικὴ* in vetustis Codicibus scribi hac nota, *γ*. Conf. *Lettre Critique* p. 139. Hesychius: *Βοῤῥοῦ, τοῦ βορέου. ἤγε ἐπὶ Ἀριστωνύμῳ.* Kusterus, probante Albertio, corrigit: *ἔστι δὲ παρ' Ἀριστ.* Schowius p. 178. docens, etiam in Codice legi *παρ'* pro *ἐπὶ*, coniicit: *ἡ λέξις παρ' Ἀριστ.* Sed qui fieri potuit, vt *ἔστι δὲ* aut *ἡ λέξις* in *ἤγε* corrumperetur? Equidem non dubito, corrigendum esse: *ἡ γενικὴ* (*ἡ γ*) *παρ' Ἀριστωνύμῳ*. Bast.

**) Bastius: „Scholiastes ad h. l. *ἀντὶ* (add. *τοῦ*) *εἰπεῖν εἰρημένον, εἶπεν εἰρημένον ἀττικῶς.* *Ἀντὶ τοῦ* in Codd. hac nota scribitur: *ἀν* ; sine simplicius: *ἀν* ; quo fit, vt posterius *τ* (i. e. *τοῦ*) oculos facile fugiat. In Codice Ven. A. Iliadis Scholia breuia interioris marginis, scripta illa saepius litteris quas vnciales vulgo dicunt, voces *ἀντὶ τοῦ* passim indicant compendio *ΑΝ*, pro quo Villoisonus saepissime dedit simplex *ἀντί*. Sic prima statim pagina Il. *Α*. v. 1. *τὸ Κά-*

ἀντὶ τοῦ ῥηθέντος καὶ προσταχθέντος· καὶ Θουκυδίδης ἐν τῷ τετάρτῳ· „κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐκ τῆς διαφορᾶς, ὁπηνίκα χρὴ ὁρμᾶσθαι, νυκτός τε ἐπιγενομένης, ἐχώρουν ἐπ' οἴκου.“ ἀντὶ τοῦ κυρωθέντος οὐδενός.

§. VIII. *Βλήχωνα οὐ διὰ τοῦ γ*[71]*), γλήχωνα, ἀλλὰ διὰ τοῦ β, βλήχωνα, προφέρουσιν Ἀττικοί. ἔχει δὲ*

Codd. a. b. et August. *πράγματος φαύλου*. V. 3. Cod. c. *ἄδουσι*. August. *εὕδουσιν*, omittens sequentia, *κ' οὐχ ἥκουσιν*, vt statim *καὶ προσταχθέντος*. Deinde in verbis Thucydidis pro *οὐδὲν* Cod. August. *οὐδέ*. Cod. c. *ἐν τῇ διαφορᾷ*. Codd. a. et b. *ν. τ' ἐπιγ.*, *ἐχωρουν ἐπ' οἶκον*. Etiam Codd. A. et B. *ἐπ' οἶκον*. Cod. August. *νυκτὸς ἐπειγομένης, ἐχώρουν ἐπ' οἴκων*. In eodem desunt quae continuo sequuntur, *ἀντὶ τοῦ κυρ. οὐδ*. Schaef.

71) *Β. οὐ διὰ τοῦ γ*] Prior edit. et Vat. *Β. διὰ τοῦ β, οὐ διὰ τοῦ γ, προφ. οἱ Ἀ.* vt citat Clariss. Albertius ad Hesych. T. 1, p. 735, 3. [Sic etiam Cod. August. Item Codd. a. et b. hoc solo discrepantes, quod articulum ante *Ἀττικοὶ* omittunt. Cod. c. *Οἱ ἀττικοὶ τὸν γλήχωνα βλήχωνα διὰ τοῦ β, καὶ οὐ διὰ τοῦ γ προφέρουσιν*. Sch.] Lectionem, quam recepi, e suo Codice memorat et Stephanus. Verba *καὶ γὰρ τὸ π. τ. ὁ. τ. ατ. προςίσταται* praeter Voss. praebuit vterque Reg. atque ita in Schol. ad Aristoph. Pacem vs. 711. cui debentur. Mox *ἀποστραφῇ* Vat. sine dubio pro *ἀποστυφῇ*, vt habet Suidas V. *Βληχωνία*. — *Βλήχων* Atticis vindicatur et a Schol. ad Aristoph. Lysistr. vs. 89. et Thoma Mag. Suidas V. *Γληχὼ, θηλυκῶς Ἀττικοὶ τὸ ὀρίγανον. οἱ δὲ Βληχὼ φασί*. Corrige sodes: *Γληχὼ, θηλυκῶς. τὸ ὀρίγανον. οἱ δὲ Ἀττικοὶ Β. φ*. Ipse V. *Βλήχων, ὁ γλήχων οὕτω λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς*. Conf. Schol. Comici ad Acharn. vs. 874. operam enim lusit non ita pridem Vir eruditus*), *βλήχων* Atticis

ἄρχεσθαι articulum *τοῦ* per negligentiam scribarum intercidisse. Schaef.

*) Is est Trillerus ad Thom. Mag. p. 155. Thomas haec habet: *βλήχων εἶδος βοτάνης, ἡ ἰδιωτικῶς λεγομένη βλησχούνη*. In Schol. Theocr. V, 56. vulgo editur: *βλήχων, εἶδος βοτάνης, τὸ κοινῶς βληχώνιον*. Codex Parisinus dat *βλησχούνιον*. In Pseudo-Herodiani *ἐπιμερισμοῖς* MSS. hunc legi articulum: *γλήχων τὸ φλισχούνιον*, quod item bonum est. V. Ducange p. 1684. Bast.

§. IX. Τὸ λαὸς καὶ τὸ ναὸς[76]), καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, Μενέλαος, Πρωτεσίλαος, καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ διὰ τοῦ αος, οἷον Ἀμφιάραος, διὰ τοῦ εως προφέρουσι, Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεὼς, λεὼς, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ κλίνουσιν ἅπαντα, Μενέλεω, Νικόλεω.

---

vobis creat. Maximus Planud. (hoc enim nomen scriptoris) ed. Hermann. p. 398. *προςίσταμαι δέ σοι παθητικῶς τὸ ἐναντιοῦμαι.*" Conf. not. ad Dionys. Halic. de compos. verbor. p. 140. sq. SCHAEF.

75) *ἀποστυφθῇ*] Boissonadus: „Philonides Athenaei XV. 17. *μυρσίνης μὲν στέφανον στύφοντα καὶ τὴν οἴνων ἀναθυμίασιν ἀποκρουόμενον.*" Alcaeus Messen. Epigr. XVIII. v. 3. 4.

καὶ πνιγόεσσαν ἄχερδον, ἀποστύφουσαν ὁδιτῶν
χείλεα καὶ δίψει καρφαλέον φάρυγα.

V. Iacobs. ad Anthol. Graec. II. 2. p. 196. Compares nostrum *abstumpfen.* — Mox *ἐλάμβανον* corrector Codicis A. mutauit in *λαμβάνε* (sic). Cod. c. pro eo habet *λαμβάνουσι.* SCHAEF.

76) *Τὸ λ. καὶ τὸ ν.*] Regg. *τὸ Μενέλαος, Νικόλαος, καὶ ναὸς, λαὸς, Μενέλεως, Νικόλεως, καὶ νεὼς, λεὼς προφ. ὡςαύτως καὶ τὸ Πρωτεσίλαος Πρωτεσίλεως, καὶ τὸ Ἀμφιάραος Ἀμφιάρεως, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ κλίνουσι.* Post *ἁπλῶς* in Voss. *πάντα* deerat, et *οἷον Ἀμφ.* in editt. et Vatic. qui in fine *κλίνουσι δὲ πάντα κατὰ ἀ. τοῦ σ, τοῦ Μ. τοῦ Ν.* — *Μενέλεως* e Cod. reddendum Polyaeno L. I, C. 13. quemadmodum editur lib. IV. C. 7, §. 7. Fuit autem is flexus Atticis communis cum Ionibus. Dorienses talia nomina per *ας* extulerunt; vnde *Ἀρκεσίλας, Ἰόλλας, Στρατόλας,* etc. KOEN. Cod. c. *Τὸ ναὸς καὶ τὸ λαὸς* [hoc ordine etiam August.], *καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν, οἷον Μ. καὶ Πρ. καὶ ἁπλῶς τὰ — — — προφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ, οἷον Ἀμφιάρεως, Μ., Πρ., ν., λ. κλίνουσι δὲ ἅπαντα κατ' ἀποβ. τοῦ σ, τοῦ Ἀμφιάρεω, τοῦ Μενέλεω, τοῦ Πρωτεσίλεω.* Codd. a. et b. sic finiunt: *νεὼς, λεώς· κλίνουσι δὲ πάντα κατὰ ἀποβολὴν τοῦ σ, τοῦ Μενέλεω καὶ τοῦ Νικόλεω.* Sic etiam Cod. August. nisi quod copulam post *Μενέλεω* omittit. In antecedentibus Codd. a. b. et August. carent verbis *οἷον Ἀμφιάραος.* SCHAEF.

§. XII.[80]) Ἀττικὸν καὶ τὴν ἐν πρόθεσιν συντάσσειν μετὰ γενικῆς[81]), οἷον ἐν ᾅδου. καὶ τὴν εἰς, οἷον εἰς

ἀκούοιμ' ἂν φθεγγομένου, Casaubonus scribit ἥδιστα. [Philostrateorum Heroïcorum editor p. 330. eundem hunc Dionis locum contra Casaubonum vindicabat, notae Koenianae oblitus. cf. ibi monita de ἂν repetito, et adde Vauvillerium ad Oed. T. 744. Schneiderum ad Xen. Apol. §. 6. Boisson.] Idem tamen Dion Or. I, p. 10. C. repetit ἥδιστ' ἂν καὶ προθυμότατα τοῦτον εἴποιμ' ἂν τὸν λόγον. Apud Maximum Tyr. Diss. XI, §. 7. p. 123. ὑπὲρ ὅτου κἂν εὔξαιτο ἄν τις τοῖς θεοῖς, immerito de duplici lectione cogitat doctiss. Ier. Marklandus. Platonis studiosissimus Max. Tyrius suum fecit Platonicum κἂν εὔξαιτο ἄν τις, prolatum ad hunc ipsum vsum firmandum a Stephano App. de D. A. p. 187. Κἂν ἐγέλασας ἂν e MS. legendum in Socratic. Ep. XIV, p. 32. In Aristophanis Thesm. v. 203. vulgatum καὶ γὰρ μαινοίμεθ' ἂν in metri leges peccat. Kusterus corrigit καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθα. Malim καὶ γὰρ ἂν μαινοίμεθ' ἄν. Aristophani enim ἂν geminatum prae aliis valde frequens est. Koen. Bastius: „De loco Aristophanis Thesmoph. v. 203. vid. Hermann. ad Viger. p. 782." Inter loca, vbi ἂν repetitum est παραπληρωματικῶς, non referam Platonicum Phaedr. p. 285. Heind. Τάχα οὖν ἂν ὑπὸ φιλοτιμίας ἐπίσχοι ἡμῖν ἂν τοῦ γράφειν. Nam hic prius ἂν arcte iungendum voci τάχα. Conf. ibid. p. 282. 311. Omnino τάχα et ἂν quoties sic deinceps posita leguntur, falli mihi videntur, qui ἂν a τάχα seiunctum alio referunt: τάχ' ἂν enim opinor vix differre a τάχα ἴσως, ἴσως τάχα, τάχα που. Schaef.

80) Haec sic habet Cod. August. Ἀττικὸν δὲ καὶ τὸ τὴν ἐν πρόθεσιν καὶ εἰς συντάσσειν μετὰ γενικῆς, οἷον ἐν ᾅδου, καὶ εἰς ᾅδου. καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλειπεῖς εἶναι τὰς προθέσεις. omissis quae sequuntur. Cod. b. ἀττικὸν καὶ τὸ (τὸ etiam in Cod. a.) τὴν ἐν πρόθεσιν καὶ τὴν εἰς συντάττειν μετὰ γενικῆς, οἷον ἐν ᾅδου, εἰς ᾅδου, καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλιπεῖς (sic etiam Codd. a. et A. quae solennis est commutatio. v. Wesseling. ad Diod. Sic. T. II. p. 280. 60. et Wyttenbach. ad Plutarch. Moral. T. I. p. 187.) εἶναι τὰς προθέσεις. omissis reliquis, quibus etiam Cod. a. caret. Cod. c. Ἀττικὸν καὶ τὸ συντάσσειν τὴν ἐν πρόθεσιν μετὰ κ. τ. λ. Deinde καὶ οἶμαι ἐνταῦθα ἐλλειπτικῶς

δρὸς φοιτᾶν, apud Philostrat. V. A. L. VIII, p. 366. quem locum frustra sollicitauit Th. Marcilius ad Suetonii Domit. C. 15. *Εἰς ἄνδρας ἰέναι* de nouis nuptis dixit Liban. Declam. XXIII, p. 556. C.*) Estque praepositio εἰς, sic vsurpata, Atticae etiam consuetudinis; nec vulgata adeo in Basilio M. lectio εἰς διδασκάλους exemplis destituitur: vid. Liban. Declam. VIII, p. 327. B. Artemidor. Oneir. L. I, c. 81. p. 70. Thom. Mag. V. *Φοιτᾶν*. *Εἰς Μυλων' ἐλθὼν* Machonis est apud Athen. L. VIII, p. 337. C. εἰςιόντες εἰς ὑμᾶς Antiphontis p. 138, 41.**) Plura notarunt

*) Bastius: „In hoc Libanii loco (vol. IV. p. 418. Reisk.) bonae notae Codex Paris. 3017. habet εἰς ἀνδρὸς ἰέναι, non εἰς ἄνδρας. Etiam praepositionis ἐν hic vsus passim oblitteratus est, genitiuo a librariis in datiuum mutato. Dudum dixeram Boissonado, in Philostrati Heroicis p. 96. ἐν *Ἡφαίστου* legendum esse pro ἐν *Ἡφαίστῳ*. Igitur nuper non inuitus cognoui, eandem emendationem Schaeferum in Indice ad L. Bosii Ellips. (p. 876.) prodidisse. Simili vitio laborat Themistocl. epist. 20. in. τὰ ἐν *Ἀδμήτῳ*. Codex Palat., de quo in Epistola Critica, recte dat τὰ ἐν *Ἀδμήτου*." Plutarchus Parall. T. II. p. 20. 15. Londin. ἐν *Ἀγραύλῳ*. Not. et Emendat. p. 564. a.: „Henricus Valesius corrigit ἐν *Ἀγραύλου*, *in fano Agrauli*." Euripides Heracl. v. 757. Musgr. *Γλαυκᾷ τ' ἐν Ἀθάνᾳ*. Heathius ad h. l. p. 123. a.: „Praepositio εν nullum hic locum habere potest; reponendum igitur, *Γλαυκᾳ τε γ' Ἀθανᾳ*." Lego: *Γλαυκᾶς τ' ἐν Ἀθάνας*. Alibi ἐν sic positum in ἓν transiit. Aristophanes Equit. v. 400. *εἴ σε μὴ μισῶ, γενοίμην ἓν Κρατίνου κώδιον*. L. Bos Animaduers. p. 8. s.: „Verius, me iudice, legas, *ἐν Κρατίνου*, elliptice pro *ἐν Κρατίνου οἰκίᾳ*, *in Cratini aedibus*. atque ita vetus Scholiastes legit: exponit enim: *γενοίμην οὖν εἰς τὴν οἰκίαν Κρατίνου κώδιον* etc. Alioqui si ἓν scripsisset Comicus, non *κώδιον*, sed *κωδίων* sequi deberet." Assentiens viro egregio Porsonus (*Maty's New Review*. 1783. *For July*. p. 67.): „*γενοίμην ἓν Κρατίνου κώδιον*. I must question whether this can signify *vna de pellibus Cratini*. L. Bos's emendation *ἐν Κρατίνου* (Animadu. p. 8.) seems to me to admit of no doubt." Denique locum Bastius mihi indicauit, vbi ἐν hac vi vsurpatum corruperunt in ἐκ. „In fragmento Alexandri, inquit, apud Parthenium c. 14. p. 39. ed. Heyn. pro *σπονδάς τ' ἐκ Φοβίου* Cod. Palat. 398. habet *σπονδάς τ' ἐν Φοβίου*, *in aedibus Phobii*, quod in Epistola Critica ad Boissonadum (etiam in latina eius versione) monere oblitus sum. Illud ἐκ, quod nullus librariorum sustinuisset mutare, si poëta sic scripsisset, a primo Parthenii editore profectum est." SCHAEF.

**) De locutione ἐλθεῖν εἰς ὑμᾶς, ὦ δικασταί, frequentata ab oratoribus Graecis, pro *iudices adire*, *coram tribunali se sistere*, v. Markland. ad Lysiam T. I. p. 134. Reisk. vbi legitur εἰς ὑμᾶς ἐλθεῖν. Placuerat primum Marklando εἰςελθεῖν. Sed vtrumque vsitatum est. Libanius vol. IV. p. 131.

vt Wagnerus dedit), melioris auctoritate codicis delendus est." Schaef.

82) ἀναντἀπόδοτον] MSS. omnes [praeter Meerm. qui habet ἀνταπόδοτον] vitiose ἀναπόδοτος*), quomodo male etiam scribitur in Schol. Aristoph. ad Av. vs. 7. [Codd. A. et B. ἀναπόδοτον, vt Augustanus, qui deinde Θαυκυδίδου ἐν τῇ τρίτῃ τ. σ. κατ' ἀρχάς. Cod. a. ἀνταπόδοτον, sequentia vt Augustanus. Cod. b. ἀττικὰ καὶ τὰ ἀναπόδοτα. Θουκυδίδης ἐν τῇ τρίτῃ τ. σ. κατ' ἀρχάς. Cod. c. Ἀττικὸν δὲ (Bastius: „pro ἐστί: conf. *Lettre Critique* p. 215." et Tab. aen. IV.) καὶ τὸ ἀναπόδοτον, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ ἐν τῇ τρίτῃ τ. σ. καταρχάς (sic). Schaef.] Noster autem hic descripsit Schol. in Plut. vs. 469. Mox editt. ὡς Θ. ἐν τῇ τ. τῆς σ. Dein λείπει γὰρ κ. ἂν εἴη post Thucydidis locum ex L. III, C. 3. ignorant MSS. Aldi et Gormontii edd. Pariter MSS. post Homeri versum ex Il. *A*, 135. omittunt λείπει τὸ π. ἢ ἤ. pro quibus in Regg. est εἰ δὲ μή. Vnde Eustathius profecerit ad Il. *A*, p. 66, 31. docet insigne Scholium, ad Il. A, 135. etiam pertinens, quod, e Cod. Reg. [Num. 2766. Conf. H. Toll. praef. ad Apollon. p. VI. Bast.] a se descriptum, mecum communicauit Cl. Ruhnkenius: Οὐκ ἐλλιπὲς τὸ τῆς φράσεως, ἀλλ' ἀρχαϊκόν. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Πλούτῳ· Καὶ μὴν περὶ τουτου σφῷϊν θέλω δοῦναι λόγον Τὸ πρῶτον αὐτοῦ· κἂν μὲν ἀποφηνω μόνην Ἀγαθὴν (sic) ἁπάντων οὖσαν αἰτίαν ἐμὲ Τμῖν, δι' ἐμέ τε [τὰ MS.] ζῶντας ὑμᾶς· εἰ δὲ μή, Ποιεῖτον ἤδη τοῦθ' ὅ, τ' ἂν [τόθ' ὅταν MS.] ὑμῖν δοκεῖ**). καὶ Πλάτων ἐν Ἑλλάδι· εἰ

*) MSS. omnes vitiose ἀναπόδοτος] Bastius: „Errasse typotheta videtur, cum dare deberet ἀναπόδοτον. Sic enim Codices Parisini. Quod si, vt suspicor, *vitiose* illud defectum syllabae ἀντ spectat, non possum Koenio assentire. Nam etsi plerumque dicitur σχῆμα ἀνανταπόδοτον, tamen ἀναπόδοτον non malum est, possetque seruari cum hoc loco, tum in Scholiis ad Aristophan. Av. v. 7. Sed ἀνταπόδοτον, vt Cod. a. legit, repudiandum est. Conf. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 134." Formam ἀναπόδοτον satis tuentur haec Scholiastae ad Aristophan. Plut. v. 469. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. Schaef.

**) Bastius: „Codex habet ὑμῖν δοκῇ, non δοκεῖ. Platonis versus sic in ordinem redigam:

εἰ μὲν σὺ τὴν
θάλασσαν ἑκὼν ταύτην ἀποδώσεις· εἰ δὲ μή,
ἅπαντα ταῦτα συντριαινῶν ἀπολέσω."

Aliter, idque duobus diuersis modis Wakefieldius ad Euripid. Hercul. fur. v. 948. Sed de Wasseubergii conatu (ad Schol. Homer. p. 166.) tacere praestat. Schaef.

§. XIV. *Τὴν πρεσβείαν*[84]) *πρέσβευσιν*[85]), *καὶ τὴν καταβοὴν καταβόησιν, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν*[86]). *καὶ μᾶλλον*[87]) *ὁ Θουκυδίδης.*

---

omnia idem omittit. Cod. A. a prima manu *εἰ — ξυμβῇ —*, a secunda *ἦν*. Codd. B. a. b. et c. *εἰ*. Deinde Codd. a. et c. *μὴ πειθομένων πολεμεῖν*. Denique verba, *λείπει γὰρ καλῶς ἂν εἴη*, et, *λείπει τὸ παύσομαι ἢ ἡσυχάσω*, in Codd. a. b. et c. non leguntur. Schaef.

84) *πρεσβείαν*] Koenius *προπαροξυτόνως, πρέσβειαν.* Rectius Codd. A. B. a. et c., vt ego dedi, *πρεσβείαν*. Etymol. M. c. 519. 28. s. — *χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ευω· ταῦτα γὰρ ἐκτείνει τὸ ᾶ, οἷον χορεύω χορεία, ῥητορεύω ῥητορεία.* Bastius: „*Πρέσβειαν* (pro *πρεσβείαν*) falsum est, etsi Koenius ter accentum sic posuit.“ Scilicet semel in textu, bis in nota, vbi nihil mutaui. — Cod. a. *πρέσβευσιν* omittit, in ceteris, si excipias accentum vocis *πρεσβείαν*, consentiens cum textu Koeniano. Sed Cod. b., sic haec superioribus iungens: *Ἀχαιοί. τὴν καταβοὴν καταβόησιν λέγουσι, καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν. ὃ καὶ μᾶλλον ἐν Θουκυδίδῃ.* Denique Cod. c. *Οἱ Ἀττικοὶ τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν λέγουσι, καὶ τ. καταβοὴν καταβόησιν, κ. τ. ἀγάπην ἀγάπησιν, καὶ μᾶλλον Θουκυδίδης.* Schaef.

85) *πρέσβευσιν*] Priora absunt a Vatic. qui mendose *τὴν καταβολὴν καταβόησιν*. H. Curio et Valderus ediderunt *τὴν καταβολὴν καταβόλησιν*. Corruptissimus est Schol. Thucydidis ad L. I. p. 49, 27. *ὅτι ἡ πρέσβευσις, ἡ καταβόησις, καὶ τὸ καταβοὴ, παρὰ Θουκυδίδῃ ἰδίως.* Equidem ex Nostro suspicor legendum *ὅτι ἡ πρέσβεια πρέσβευσις, καὶ ἡ καταβόησις καταβοὴ π. Θ. ἰ.* Certe *πρέσβευσις* et *καταβοὴ* Thucydidea sunt, tanquam nimis Poëtica notata Dionysio Halic. Vid. Interpr. ad locum cit. *Καταβόησις* est in Epistola Themistoclis XI. [Et in Philone aduers. Flaccum T. II. p. 537. 23. Schaef.] Vt idem cum Scholiaste emendato Noster tradiderit, mutandus paulum est ordo: *Τὴν πρέσβειαν π. καὶ τὴν καταβόησιν καταβοὴν*, modo ipse sibi Grammaticus constiterit. Neque *ἀγάπην* vero, neque *ἀγάπησιν* in Thucydide obuium habui. Hoc autem recentiorum esse, pro *ἀγάπῃ*, et Iamblichi de V. Pyth. S. 94. docuit me praeclara summi

§. XV. Ὅτι τὸ καινοπρεπὲς[88]) Ἀττικόν ἐστι καθ' ὅλου. οἷον παρὰ Δημοσθένει· „ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος, κάθησθε ἐκνενευρισμένοι.“ καὶ παρ' Ὁμήρῳ·
Ὣς φάσαν ἡ πληθύς[89]).

Conf. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 333. Sic frequentatur a Graecis scriptoribus ἀεὶ καὶ μᾶλλον. V. Strabo p. 1021. C. Alm. Diodorus Sic. V. c. 9. (vbi, quod miror, καὶ Wesselingio minus probatur; quamquam fatendum, etiam ἀεὶ μᾶλλον sat crebri vsus esse:) XI. c. 23. (quo loco copula etiam Rhodomanum offendit:) XVI. c. 65. Excerpt. de Virtut. et Vit. T. II. p. 587. 24. Schaef.

88) Ὅτι τὸ κ.] Edit. Καὶ τοῦτο κ. Regg. Τὸ κ. [Cod. August. Καὶ τοῦτο καινοπρεπές ἐστι καθ' ὅλου, καὶ Ἀττικὸν, ὡς π. Δ. Cod. c. Ἀττικόν ἐστι καθόλου (sic etiam Codd. A. B. a. et b.) καὶ τὸ καινοπρεπὲς, οἷον. Schaef.] Sed particulam ὅτι saepe ita Grammatici adhibent, vt implendae sententiae desit σημείωσαι, vel ἰστέον*). Vid. Stephan. Proparasc. in Scholia Thucyd. et Cl. Valcken.

*) vel ἰστέον] Quod memor esset, opinor, huius ellipticae locutionis Villoisonus, ὡς ὅτι, in Scholiis Homericis toties obuium, passim male administrauit. Nonnullis enim locis ἰστέον adeo in textum de suo intrusit. Il. Α. 264. ἐκεῖνο ἔχομεν εἰπεῖν, ὡς ἰστέον ὅτι ἐχρῆν δασύνεσθαι αὐτό. Ἰστέον non legitur in Codice, neque ferri potest. Pariter Il. Α. 129. ἔστι δὲ καὶ τὸ τῆς χρήσεως τῆς Ὁμηρικῆς ἰδίωμα παραφυλάξαι οὕτως, ὡς ἰστέον ὅτι εἶπου λέγει τὸ Τροίᾳ δισυλλάβως, οὐδέποτε ἐπιφέρει τὸ πόλις. Hîc quoque ἰστέον, cuius nullum in Codice vestigium, deleri oportet. Conf. Il. Α. 396. παρεφύλασσεν, ὡς ὅτι κ. τ. λ. Il. Β. p. 78. (v. 99.) φάσκων ὡς ὅτι πολλαὶ πόλεις ὁμοφωνοῦσι προςηγορικοῖς. Il. Ι. v. 6. ἐχρῆν δὲ αὐτοὺς προςθεῖναι ἐκεῖνο, ὡς ὅτι τὸ ἄλλυδις κ. τ. λ. V. de ὡς ὅτι Viger. de idiotism. p. 562. ed. Herm. vbi similis locus ex Dionysio Halic. citatur. [Epigr. adesp. LXXXVIII.

Οὐκ ἐθέλουσα Τύχη σε προήγαγεν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ,
ὡς ὅτι καὶ μέχρι σοῦ πάντα ποιεῖν δύναται.

Strabo p. 1038. B. Alm. τὸ ὑπὸ Τιμαγένους λεχθὲν, ὡς ὅτι χαλκὸς ὕοιτο. Diodori Sic. Fragm. T. II. p. 636. 51. λέγων, ὡς ὅτι Θρᾷκές ποτε κ. τ. λ. Inuerso particularum ordine Thomas Mag. p. 909. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὡς αἱ τῶν παλαιῶν προςρήσεις, κ. τ. λ. vbi tamen Stoeberus: „Delet ὡς Cod. A.“ Schaef.] Aliis locis, e. c. Il. Γ. 280. ἀναγκαῖον μέντοι ἐστὶ παραφυλάξαι ἐκεῖνο, ὡς ὅτι (sic Cod.) τὰ κ. τ. λ., omisit ὡς, solum ὅτι seruans. Sed in ὅτι ἵνα, saepius ita iunctis, e. c. Il. Γ. v. 313. 315. etc., nihil tale, quod sciam, ausus est. Bast.

τένοντος πίπτουσι. λέγουσι δὲ ταύτην Δημοσθένης ἐπὶ τῆς ἀσθενείας τῶν Ἀθηναίων. ἀδύνατοι γὰρ ἦσαν ἀντιτάττεσθαι μόνοι Φιλίππῳ. Koen. Bastius: „In Ioannis Siceliotae verbis, λέγουσι δὲ ταύτην etc., λέγουσι, pro quo λέγει scribendum, fortasse non est nisi typothetae error, quem praegressum πίπτουσι fefellit." *Fortasse* cur Bastius scripserit, intelliges, si inspexeris viri egregii adnotationem palaeographicam ad §. LII. Dial. Att. Schaef.

89) καὶ παρ' — — πληθύς] Cod. August. haec omittit. Cod. a. καὶ Ὅμηρος· ὡς κ. τ. λ. — Boissonadus: „Huc admoue Gregorium infra §. XXVII. et cf. de hoc atticismo notam ad Philostr. Her. p. 450." Bastius: „Ex Il. *B*. 278. Schol. Ven. ad h. v.: ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα, ὅτι πρὸς τὸ νοητὸν ἀναδιέστη· τὸ γὰρ ἔννοιαν ἔχοντα πλήθους ὄνομα πρὸς πληθυντικὸν ἐπισυνέζευξεν τὸ φάσαν· ᾧ εἴη ἂν ὅμοιον, δερκόμενοι πᾶς δῆμος (Il. *Τ*. 166.). Ἔχοντα vitiosum esse apparet. Codex sic: ἔχον. Scilicet scriba dare voluit ἔχον, i. e. ἔχον τοῦ. Sic ad Il. *Τ*. l. c. ἐπεὶ ὁ δῆμος ἔννοιαν πληθυντικὴν ἔχει. Praeterea Codex habet ἀνὰ δ' ἔστη, non ἀναδιέστη. Omnino lingua Graeca ignorat verba composita cum ανα et δια hoc ordine praepositionum. Librarius delta passim sic pingit: δ̄, quam formam Villoisonus perperam habuit pro syllaba δι. *) [Posterioribus temporibus, cum duo puncta super iota scriberentur, δ̈ valuit δι: non item prioribus.] Ita etiam ad Il. *B*. 385. vbi variae significationes vocis ἄρης recensentur: ἐπὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ οὕτως· καὶ δ' αὐθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα. Sic Cod. Ven. Versus legitur Il. *Φ*. 421. Villoisonus, forma δ̄ deceptus, καὶ δ' αὐθ' pro verbis habuit Scholiastae, deditque haec: ἐπὶ δὲ αὐτοῦ τοῦ θεοῦ οὕτως καὶ δι' αὐτοῦ· ἡ κυνάμυια κ. τ. λ. Sed in Etymol. M. v. ἀρνύμενος p. 146, 48. καὶ οἱ παλαιοὶ δ ἰ' ἀρνῶν τὰς θυσίας ἐποίουν legendum esse, pro δ' ἀρνῶν, nemo non videt." Xenophon Anab. VI. 3. 19. καὶ ἡ στρατιὰ δέ, εἴ τινι παραλειπομένῳ ἐντυγχάνοιεν. Zeunius retinendam putauit

*) Idem librariorum error passim deprehenditur. Sic legas in Codice Timaei Lex. Platon. Μυδιᾶν, δίυγρον εἶναι, καὶ σήπεσθαι, pro quo Ruhnkenius recte dedit Μυδᾶν. Bast.

μὲν ἀμελείᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ θεραπευόμενοι, ἕν τε οὐδὲ ἓν κατέστη ἴαμα, ὡς εἰπεῖν, ὅ,τι χρῆν[92]) προςφέροντας ὠφελεῖν. ἀντὶ τοῦ οὐδέν. καινοπρεπὲς δὲ καὶ τοῦτο λεγέσθω σοι.

---

homines eruditi ad Ioann. I, 3. Conf. Vir summus ad Aristoph. Plut. vs. 37. et 138. Phrynich. App. Soph. in Biblioth. Coislin. p. 408. Οὐδὲ ἕν, οὕτω χρὴ λέγειν, οὐ δισυλλάβως, καὶ διὰ τοῦ δ. διὰ μέντοι τοῦ θ δισυλλάβως. Sic enim legendum. Ex MS. lectione ὁ δὲ εἷς in Alciphrone p. 146. Atticum exsculpi debet οὐδὲ εἷς, quo ipse vtitur p. 398. et 438. In Tragicis, qui omnem hiatum studiose euitarunt, non reperietur, praeterquam apud Sophoclem Oed. T. vs. 289. ἀλλ' ἀναγκάσαι θεοὺς, Ἂν [L. Ἅ ἂν, id est ἃ ἂν, cum Marklando ad Eurip. Suppl. vs. 364.] μὴ θέλωσιν, οὐδὲ εἷς δύναιτ' ἀνήρ. sed vbi vel optatiuus δύναιτο docet legendum esse οὐδ' ἂν εἷς δ. ἀ. quae vocula frequenter sic media solet interponi. Vid. eiusdem Sophocl. Antig. vs. 896. Trachin. vs. 1089. Aristoph. Plut. vs. 137. Equit. vs. 570. Alex. apud Athen. L. X. p. 429. E. Lysias de Arist. bon. p. 355. Aristid. Or. T. I. p. 160, 18. Liban. Or. XII. p. 398. C. Thomas M. V. Οὐδεὶς, P. Moll. ad Long. p. 52. et inprimis Clariss. Duker. ad Thucyd. L. VIII. p. 556, 64. Koen. Bastius: „Lexicon SGerm. MS. περὶ συντάξεως (ad calcem Codicis 345.): Ἓν οὐδέν· ἀντὶ τοῦ οὐδὲν οὐδέν. εἰσὶ γὰρ δύο ἕν, καὶ ἓν ου (sic leg. pro καὶ ἓν καὶ ου), ἀπὸ κοινοῦ οὖν γινόμενον τὸ ου, ποιεῖ οὐδὲν οὐδέν. ἐκ τοῦ κατὰ Μειδίου (vol. I. p. 518. v. 26. λέγεται. Ordo quidem litterarum ita non turbatur, neque raro occurrunt οὐχ εἷς, οὐχ ἕν. V. Abresch. Dilucid. Thuc. l. c. (p. 231.) qui apposuit ex Plutarcho, οὐχ ἑνὸς ἀλλὰ πολλῶν στεναγμός. Ἐν οὐχ ἑνὶ quis dubitet alicubi sic iungi potuisse? Hac ratione Graeci dixerunt ἐν οὐ καιρῷ, ἐν οὐ νόμῳ. V. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 599." Probabilis haec glossae Hesychianae emendatio. Apollonius Rhod. IV. v. 498. s. ἔλπομαι οὐχ ἕνα μῦθον — τοὺς πεισέμεν. Brunckius: „οὐχ ἕνα, Sic codd. sex, editiones Aldina et Parisina, Stephanus e Florentina οὐδένα." Itaque etiam in Polemonis loco, quem citat Abreschius, (p. 14, 23. Steph.) pro οὐδεὶς legam οὐχ εἷς. Ceterum eodem particulae negatiuae positu Tymnes Epigr. VI. ἐπ' οὐκ ἀγαθαῖς ἐλοχεύθη Κληδόσιν. Epigramma adesp. in Huschkii Analect. Critic. p. 228. ἀπ' οὐκ ὀλίγων βαιὸν ἀπαρχόμενοι. Schaef.

§. XVII. *Τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὁριστικῶν Ἀττικόν ἐστιν*[93]). ὡς ὁ Θουκυδίδης· „τὰ σκάφη μὲν οὐχ εἷλκον ἀναδούμενοι τῶν νεῶν, ἃς καταδύσειαν." ἀντὶ τοῦ κατέδυον. καὶ ὁ μεταφραστής· „ἐπεὶ δὲ ταῦτα πύθοιτο Μαξιμῖνος." ἀντὶ τοῦ ἤκουσεν[94]).

οὐθ' ὅσιον. καὶ Ἀῤῥιανός· ἕν τε οὐδὲν ἐδόκει ἀπεῖναι τῶν ἑαλωκυίᾳ ἤδη πόλει ξυμφερομένων. Arrianus de venat. c. 4. ἓν γὰρ οὐδὲν οὕτω τεκμήριον ἐς ὠκύτητά τε καὶ γενναιότητα εὕροις ἂν κ. τ. λ. Codex Palat. 398. in margine adscriptum habet: Σημείωσαι τὸ ἓν γὰρ οὐδέν." Conf. quae ad L. Bosium p. 777. congessi, vbi Latinis obiter adde Velleianum II. c. 45. in. *quique dicendi neque faciendi vllum, nisi quem vellet, nosset modum*. quam scripturam solicitare vix ausim. Ceterum aliter, quam ille Lexicographus, talia Sylburgius explicat. Dionysius Halic. T. VI. p. 1059. τοῦτον δὲ ἑνὸς μὲν οὐδενὸς ἀποφηνάμενος οὔτε χαρακτῆρος οὔτ' ἀνδρὸς ζηλωτὴν γενέσθαι, κ. τ. λ. Vir praestantissimus ad h. l. (Ind. in Dionys. Hal. T. II, p. 47. b.): „ἑνὸς οὐδενὸς, pro οὐχ ἑνός τινος." SCHAEF.

92) χρῆν] Codd. A. B. a. b. c. et August. χρή. Post Cod. August. omittit ὠφελεῖν, et pro λεγέσθω habet νοείσθω. SCHAEF.

93) Ἀττικόν ἐστιν] Omittit haec Cod. August. hunc articulum, opinor, sic incipiens: Καινοπρεπὲς δὲ καὶ τοῦτο νοείσθω σοι, τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ ὁριστικῶν. SCH.

94) καὶ ὁ Μεταφράστης — ἤκουσεν] Postrema haec ignorant editi, [Codd. A. a. b. c. et August. SCHAEF.] recepta ex Voss. et Reg. B. [Pro Koeniano ὁ Μεταφράστης Cod. B. ὁ μεταφραστὴς, accentu posito in vltima, quod probat Bastius meus. „Nisi fallor, inquit, scribendum μεταφραστὴς, παραφραστής. Sic legas etiam in Lexico, quod Hermannus publici iuris fecit, p. 347. et 351., vbi item ὁ Μεταφραστὴς citatur." Add. exemplum Hermogenianum, quod statim apponam ex viri egregii penu inexhausta. SCHAEF.] Produxit etiam Stephanus. Videtur autem is Μεταφράστης esse *Simeon Metaphrasta*, sic citatus etiam Etymologo Leidensi MS. V. Ἐπὶ Κόῤῥης — ὅθεν ὁ Μεταφράστης· κατὰ κόῤῥης παίει τὸν ἅγιον.*)

*) Iterum in Commentario ad Hermogen. π. μεθ. δειν., quem euulgauit Reiskius Orat. T. VIII. cuiusque initium in Cod.

τέρᾳ· „ἀλλ' αἵ τε[96]) ἐςβολαὶ εἰς τὴν Ἀττικὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀπανίστασαν.“ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπανίστασαν.

[Quae hîc deleri iussit Koenius, adscripsimus supra p. 2. not. 4. Rectius seruasset, vt docent quae Bastius ex Codicibus Regiis nobiscum communicauit. Cod. A. ἀντὶ τοῦ ου, Cod. B. ἀντὶ τῆς ου (Bastius: „Id si placet, subaudi ἀποφάσεως.“) ἀττικόν ἐστι, καὶ γνωριζέσθω σοι Γεώρ (Bastius: „id est Γεώργιε, non Γεώργιος.“). ὁ συγγραφεὺς κ. τ. λ. Itaque, vt recte a Koenio monitum, ambo omittunt voces αὐτίκα γάρ. In Cod. A. corrector vocatiuum Γεώργιε (sic scriptum, i. e. litteris integris, non compendiose,) deleuit, phrasinque atramento saturatiore ita refinxit: καὶ γνωριζέτω σοι ὁ συγγραφεύς. Codd. a. et b. ἀντὶ τοῦ ου, τῆς ἀττ. ἐστὶ διαλέκτου χαρακτήρ. Mox ambo γάρ omittunt. Denique Cod. c. χαρακτὴρ γνωριζέσθω σοι. SCHAEF.] Ad Thucydidea ex L. II. C. 70. vid. Clariss. Dukerus. Οὐδέν τι μᾶλλον in Eurip. Hecub. vs. 817. Scholiastes quoque interpretatur οὐδαμῶς. De Scepticorum οὐδὲν μᾶλλον exposuit Sext. Empiricus Pyrrh. Hyp. L. I. C. 19. KOEN. Steinbrychelius ad locum Euripideum in Mus. Turic. I. 2. p. 292. s.: „Bene Schol. οὐδαμῶς, atque ita Gregor. de Dialect. vbi et Koen. v. p. 24. Atticos οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ simplici adhibere obseruat. Cuius obseruationis neglectus apud Plat. de Rep. VI. in loco pulcherrimo παρερμηνείας caussa fuit, siue Ficino, siue Masseyo verba, ἐπεὶ τόγε ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτῃ ἔχειν, vertenti: *quandoquidem verum nihilo magis hic sit quam illic*. Non enim id dicitur, *a neutra parte* veritatem esse existimari ab iis, qui conclusionum contortarum in se continuationi iam non habeant quod reponant: sed, persuadere nihilo secius eos sibi, quanquam obmutescentes, a parte philosophi verum *neutiquam* esse. v. Ed. Cantabr. T. II. p. 11. 12.“ Plato Phaedr. p. 297. s. ed. Heind. Τὸ δ' οὖν μέγα λέγω, ὡς ἄνευ ἐμοῦ τῷ τὸ ὄντα εἰδότι οὐδέν τι μᾶλλον ἔσται πείθειν τέχνῃ. SCHAEF.

96) αἵ τε] Cod. b. αἵ γε. Cod. August. ἔτι. Mox Codd. a. et b. πελοπονησίων, uno ν. Scholiastes ad Philostrati Heroica p. 541. Πελοπόννησος καὶ Χεῤῥόννησος (conf. Bois-

τοῖς δένδρεσιν, ἃ ἔκοψαν, τοῦ[98]) *μηδένα ἔτι ἐξιέναι.“ καὶ παρ' Ὁμήρῳ·*

Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. ———

τούτου γὰρ ἡ εὐθεῖα τὸ δένδρος, καὶ κλίνεται δένδρεος[99]), *καὶ ἡ δοτικὴ τῷ δένδρεϊ, καὶ κατὰ μεταπλασμὸν δενδρέῳ.*

§. XX. *Καὶ ἐπὶ τῶν θηλυκῶν, ἀρσενικῶν ὀνομάτων κέχρηνται καταλήξεσιν*[1]). *ὡς παρ' Ὁμήρῳ·*

——— *κλυτὸς Ἱπποδάμεια.*

---

phan. et Viri Clariss. ad Herodot. p. 474, 27. *Τῷ δένδρει* et *τῷ δενδρέῳ*, *δένδρα* et *δένδρεα*, *δένδρων* et *δενδρέων* Hippocrates vsurpauit: etiam *δένδρεσι* p. 245, 24. *Δένδρος* infra de Dial. Dor. §. 80. et Doriensibus tribuitur, vt *δένδρεον* Aeolibus §. 13. de Dial. Aeol. Koen. Boissonadus: „Cf. notas ad Philostr. Her. p. 369. 660.“ In Codice A. corrector huic articulo in margine haec adscripsit: *Οὐ τοῖς δένδροις, ἀλλὰ τοῖς δένδρεσι, ὅπερ ἐπεκράτησε καὶ παρ' ἡμῖν. ὡςαύτως καὶ τὸ κρίνον, τοῖς κρίνεσι, οὐ τοῖς κρίνοις, ἡμεῖς δὲ τοῖς κρίνοις.* Ex Codicibus *δένδρη* redde Diodoro Siculo III. c. 24. 67. IV. c. 25. (vbi Wesselingius: „*δένδρη* Coisl. Reg. satis bene.“) *δένδρεσι* XVII. c. 50. Schaef.

98) *τοῦ*] Omittunt articulum Codd. a. b. et August. Mox iidem *καὶ Ὅμηρος.* Cod. c. *καὶ παρ' Ἡσιόδῳ· δενδρέῳ ἐφεζόμενος λιγυρὴν ἐπιχεύετ' ἀοιδήν. τούτου κ. τ. λ.* Bastius: „Memorabilis haec scripturae diuersitas. Conf. *Ἔργ. κ. Ἡμ.* v. 544. ed. Br.“ Schaef.

99) *καὶ κλίνεται δένδρεος*] Cod. a. *καὶ ἐγκλίνεται δένδρεος.* Cod. b. *καὶ κλίνεται τοῦ δένδρεος.* Codd. c. et August. *καὶ κλίνεται τοῦ δένδρεος, ἡ δοτικὴ κ. τ. λ.* Deinde Cod. a. *κατὰ πλεονασμόν.* Bastius: „male.“ Post Cod. August. *δένδρῳ καὶ δενδρέῳ.* Schaef.

1) *καταλήξεσιν*] Sic praeter Voss. unde Stephanus produxit, Regii ambo, pro *λέξεσι*, [quod habet etiam Meerm.] et restitui debet Schol. ad Aristoph. Nub. vs. 53. Vitiosa lectione vsus est Io. Clericus Praef. ad Philarg. Cantab. Emend. in Menandr. p. 46. [Cod. August. *κέχρηνται λέξεσιν. Ὅμηρος·* Codd. a. et b. *κέχρηνται λέξεσι. καὶ Ὅμηρος·* In Cod. c. articulus sic incipit: *Ἀττικόν ἐστι ἐπὶ θηλυκῶν ὀνομάτων καταλήξεσι χρῆσθαι ἀρσενι-*

καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Ἑκάβῃ[2]·

Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλές ἀγγελθεῖσά μοι
Γενναῖος. — — —

ἀντὶ τοῦ γενναία. καὶ τό·

Τίς —— οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις,
Ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων
Κλύουσα θρήνους, οὐκ ἂν ἐκβάλοι δάκρυ;

καὶ τὸ ἀργὸς γυνή.

§. XXI. *Τὸ ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι λέγουσι, ὅσαι δὲ ὧραι διαλελυμένως*[3]) *προφέρουσιν.*

---

rus Sicul. XX. c. 88. *θρασύτερον τοῦ καθήκοντος προέπιπτον εἰς τὸν κίνδυνον.* vbi al. *προσέπιπτον.* Schaef.

2) *καὶ παρ' — Ἑκάβῃ*] Meerm. *καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ δράματι Ἑκάβης.* Koen. Cod. August. omittit verba, *ἐν Ἑκάβῃ· Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες.* Mox in eodem, itemque in a. b. et c. desunt omnia quae sequuntur post *γενναία.* De Codice c. v. infra ad §. XLIX. Schaef.

3) *ὅσαι δὲ ὧραι δ.*] Additamentum hoc Regii subministrarunt, nisi quod *διαλελυμένως* desit in Reg. A. [Non solum *διαλελυμένως*, sed etiam *προφέρουσιν* deest. Schaef.] Pertinet huc Thomas M. *Ὅσαι ἡμέραι καὶ ὁσημέραι λέγε, ὅσαι δὲ ὧραι μόνον. Ὁσημέραι καὶ ὅσαι ὧραι* iunxit Themist. Or. XIII. p. 174. B. XVIII. p. 219. D. *ὅσαι ἡμέραι καὶ ὅσαι ὧραι* Or. XIII. p. 178. B. et XV. p. 194. D. Collisionem tamen, quae in *ὁσημέραι* apud Atticos obtinuit, in his etiam voculis admittit Etymologus Leidensis MS. *Ὁσημέραι, καθ' ἑκάστην, ὅσαι ἡμέραι. οὕτως καὶ ὁσῶραι.* Est autem *ὅσαι ἡμέραι*, quod plene Horatius dixit L. II. Od. 14, 5. *quotquot eunt dies.* Similia sunt, praeter *ὅσαι ὧραι, ὅσαι νύκτες* apud Lucian. T. III. p. 45. Heliodor. Aeth. L. IX. p. 438. *ὅσα ἔτη* apud Aristoph. in Thesm. vs. 631. Philostrat. Heroic. C. XIX. p. 741. [vbi Schol. p. 627. novae edit. *ἀντὶ τοῦ ἀνὰ πᾶν ἔτος.* Boisson.] Arrian. de Exp. Alex. I, 28. p. 55. IV, 8. p. 161. et alios. Etiam *ὅσοι μῆνες* occurrere in lege Solonis, monuit me Vir quidam Clarissimus. Koen. Cod. August. *Τὸ ὁσημέραι ὁσημέραι λέγουσι, καὶ τὸ μόλις μόγις.* Codd. a. et b. *τὸ ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι λέγουσι, καὶ τὸ μόλις μόγις.* Denique Cod. c. articulum hunc sic habet: *Τὸ ὅσαι ἡμέραι ὁσημέραι λέγουσιν. ἐστὶ δὲ ἐπίῤ-*

οὖν τι σοι τούτων ἀρέσκει, καὶ Εὐρ. SCHAEF.] Sophoclis in Ai. Flag. vs. 585. quare Σοφοκλῆς cum prius editis retinui, vt recte etiam vulgatur in Schol. ad Aristoph. Plut. vs. 69. cui, monente ad Lesbonact. p. 182. Cl. Valckenaerio, haec debentur. MSS. mei omnes perperam habent Εὐριπίδης. [Inter Parisinos Codd. b. solus habet καὶ Σοφοκλῆς. Cod. August. ὡς Σοφοκλῆς. In Sophoclis versu Koeniana male: Οὐ γάρ μ' —. Recte Cod. b. οὐ γάρ μ' —. SCHAEF.] Eadem horum Tragicorum immutatione in Herodian. περὶ μεγάλου ῥήματος MS. Euripidi tribuitur versus ᾤχωκα, καὶ ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλε, qui in Sophoclis Ai. Flag. est 911. sic partim rectius scriptus: οἴχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι. Idem, sine nomine Poëtae, a Moschopulo ad Il. Β, 219. mendosissime citatur: Οἴχωκό-λωλα. [Nomina Εὐριπίδης et Σοφοκλῆς perpetuo confunduntur. V. Hemsterhus. ad Schol. in Aristoph. Plut. v. 524. Koen. infra ad §. LXXVIII. Brunck. ad Sophocl. Fragm. Ter. III. Phaedr. IV. [Erechth.] Incert. Tragoed. LII. Porson. ad Euripid. Phoeniss. v. 28. SCHAEF.] Deinde pro ἀντὶ τοῦ, οὐ γάρ μοι Schol. Aristoph. l. c. οὐ γάρ με, et in fine articuli editt. καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μ. [Koeniana etiam hic male: οὐ γάρ μοι, pro quo Codd. a. et b. recte οὐ γάρ μοι. Pro ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι Codd. A. et B. ἀντὶ τοῦ σοὶ καὶ ἐμοί. Cod. c., vulgatam servans, post μοι addit ἀρέσκει. Deinde Cod. August. καὶ ἄλλα εὕροις ἂν μυρία τῶν λεγομένων παραδείγματα. Cod. b. καὶ ὅλως μυρία ἂν τῶν λεγομένων εὑρήσεις παραδείγματα. Cod. c. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν μυρία εὑρήσεις ἄν. Cod. A. μυρία εὑρήσεις τῶν λ. π. Cod. B. μ. εὑρήσεις τὰ παρ. τῶν λεγ. Bastius: „Omissio particulae ἂν post verbum εὑρήσεις probabilis adeoque necessaria est.“ Omittas, an retineas, ad sensum, opinor, vix quidquam intererit. Recte autem iungitur ἂν futuro indicativi. V. Markland. ad Euripid. Iphig. Taur. v. 894. Brunck. ad Theognid. v. 1015. ad Sophocl. Philoct. v. 1089. ad Aristophan. Nub. v. 465. 1157. Locell. ad Xenophont. Ephes. p. 229. Heindorfius ad Platon. Phaedr. p. 268.: „ἂν futuro iunctum non adeo rarum est apud optimos scriptores.“ E scriptoribus non optimis, quorum hoc loco maior etiam auctoritas, nunc cito Charitonem p. 64, 18. et Orpheum, qui dicitur, de terrae motib. v. 20. SCHAEF.] — Atticam verbi ἀρέσκειν structuram illustravit Berglerus ad Alciphr. p. 392. Adde Aristoph. Lys.

Vatic. Deest autem vulgo *καὶ Τυδέος υἱὲ* et deinde *καὶ γραφόμενον*, iam a Stephano e MS. prolatum. In Regg. articulus hoc pacto scribebatur: *Τῶν —— εὐθειῶν γενικῶν κλιν. διὰ τοῦ εος, διὰ τοῦ ω μεγάλου ταῦτα προφέρουσι.* [Non *ταῦτα* habent, sed *ταύτας*. SCHAEF.] *Ὦ Ἀ.* etc. legitur in Homeri Il. *Π*, vs. 21. et alibi: *Τυδέος υἱὲ* Il. *Ε*, vs. 277. etc. unde quis suspicetur, Nostrum scripsisse *παρὰ τῷ Ποιητῇ*. De Homero Velleius Pat. I, 5. *magnitudine operis, et fulgore carminum, solus appellari Poëta meruit.* KOEN. Cod. August. pro *κλινομένων* habet *γινομένων*, statimque post legit *διὰ τοῦ εως γενικῶν τὸ ως κ. τ. λ.* Cod. c. *ἐκτείνουσιν οἱ Ἀττ.* In versu Homerico Cod. August. omittit *μέγα*. In eodem, itemque in Codd. a. et b. desunt verba *καὶ Τυδ. υἱὲ, διὰ τοῦ ο μικροῦ.* Deinde Cod. August. *παρὰ ποιηταῖς.* Cod. c. *παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ γραφόμενον καὶ ἐκφερόμενον, τῆς κοινῆς ἐ. δ.* Itaque, quod iam Koenius coniecerat, probante etiam Bastio, dedi *παρὰ τῷ ποιητῇ* pro vulgata scriptura *παρὰ τοῖς ποιηταῖς* *). Verba *καὶ γραφόμε-*

*) Vox *ποιητὴς* plerumque hoc compendio scribitur, ΠΟΙΗ with Τ above: quod vt recte expleas, attendendus est qui praecedit articulus nexusque orationis. Hoc compendium etsi paene singulis paginis Scholiorum Venetorum Homeri occurrit, tamen Villoisonus in eo legendo passim lapsus est. E. c. Il. *Δ*, 27. ad verba *ἱδρῶθ᾽, ὃν ἵδρωσα*, haec dedit: *τὸ ἵδρωσα οὐκ ἀναγκαῖον συστέλλειν. δύναται γὰρ* (Cod. addit *καὶ* solenni scriptum nota [v. Tab. aen. III. SCHAEF.], cuius inferior ductus tam alte hic adscendit, vt litteram *ο* videre tibi videaris. Pro hac, opinor, habens Villoisonus voculam plane neglexit. Conf. Koen. ad Dial. Dor. §. CVI. Theoni Sophistae pro *καὶ* reddentem *ὁ*.) *ἐκτείνεσθαι, καὶ μηδὲν λυμαίνεσθαι τῷ μέτρῳ. ἔφαμεν δὲ τὴν ποιότητα ἀδιαφόρως καὶ φυλάσσειν τὸν χρόνον τῶν παρῳχημένων καὶ ἀποβάλλειν.* Quid h. l. sibi volunt verba *τὴν ποιότητα*? Satis apparet, legendum esse *τὸν Ποιητήν*: atque hoc ipsum habet Codex, hoc quidem compendio scriptum: Τ ΠΟΙΗ with Τ above. Verba *ἔφαμεν δὲ* autem spectant Scholium ad Il. *Δ*, v. 3. super *νέκταρ ἐῳνοχόει.* Quod Scholium cum vitiosissime excusum legatur, age, totum apponam: *Κατ᾽ ἔνια τῶν ὑπομνημάτων ἐνῳνοχόει φέρεται· οἱ δὲ φασιν τὴν* (Cod. τ with λ above, vbi punctum significat, voculam legi non debere: v. *Lettre Critique* p. 16. s.) *Ζηνοδότειον εἶναι τὴν γραφήν, ἐν μέντοι ταῖς ἐκδόσεσι χωρὶς τοῦ ν*

in historici verbis Codd. A. et B. μέλλομεν βαλλόμενον. SCHAEF.

11) ἀνύτειν φ.] Sic vtriusque Curionis et Valderi editt. cum Vatic. ceterae cum Voss. ἀνύττειν, quae corrupta apud plerosque Grammaticos, Diog. Laert. I, 63. et alios huius verbi est scriptura, quam hic cavet Reg. A. ἀνύτειν λέγουσι δι' ἑνὸς τ, et B. ἀνύτειν φασὶ δι' ἑνὸς τ. [Ἀνύττειν barbarum dicit Porsonus in Append. ad Toupii Emendat. in Suid. p. 497. Conf. Fischer. ad Aeschin. Socrat. p. 152. s. SCHAEF.] Eadem ratio in ἀρύτειν et compositis. Ἀναρύττειν habet Suidas, διαρυπτεῖν Hesych. pro διαρύττειν, vt est in Etymol. edito p. 270, 3. Sed optimus Leidensis MS. Διαρύτειν, διαρύειν, διαντλεῖν. ὡς ἀνύειν καὶ ἀρύειν [L. ἀνύτειν] τὸ τελειοῦν. ἔστι δὲ ἡ λέξις τῶν Ἀττικῶν. Quae in eodem p. 115, 14. leguntur, in MS. diuersam a priori notam ita constituunt: Ἀνύτω. ἰστέον, ὅτι τὸ ἀνύτω καὶ ἀρύτω Ἀττικά εἰσι ἀντὶ τοῦ ἀνύω καὶ ἀρύω, γενόμενα κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ. Pro ἀνύττειν p. 821, 18. MS. iterum ἀνύτειν. Cypriis etiam tribuit Herodian. in Aldi K. Ἀμαλθ. p. 409. vbi MS. Leidens. κατὰ Ἀττικοὺς καὶ Κυπρίους πλεονάζει τὸ τ, καὶ γίνεται ἀνύτω, καὶ ἀρύτω. οὕτω [L. οὗτοι] γὰρ ἐπὶ τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν ῥημάτων πλεονάζουσι τὸ τ, etc. et Heraclid. apud Eustath. ad Hom. Il. A, p. 32, 37. et Il. Λ, p. 842, 62. Ἀνύτειν Sophocles in Antig. vs. 816. Aristid. T. II. p. 301. e var. lect. reponendum T. I. p. 97. Themist. Or. XXIII. p. 284. A. Liban. Or. XI. p. 359. C. Ἀρύτεσθε reddi debet Aristophani Nub. vs. 271. pro ἀρύεσθε, ex Suida V. Ἀρύτεσθαι. In Hesych. Ἀρύει, ἀντιλέγει, βοᾷ, vltimum recte ad γαρύει refertur; sed ἀντιλέγει in ἀντλεῖ commutarim. Conf. Pierson. ad Moerin p. 37. — Quae tanquam ex Aristoph. adduntur μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν, frustra in Comico quaesiui. Similis sententiae sunt in Auibus versus 3. et 4. Τί ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένω. Thucydidis locus est L. II. C. 75. KOEN. Bastius: „Alciphron Epist. ined. ἔλαθε δ' ἡμᾶς ἡ ὁ δ ὸ ς διὰ τὴν παιδιάν, ὡς οὐδ' ᾠήθημεν ταχέως ἀ ν υ σ θ ε ῖ σ α. Lucianus Vol. III. p. 271. ἀναπαύσασθαι, εἶτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν (annotatur: „subaudi τῆς ὁδοῦ") ἐς τὸ ἄστυ. Codd. Vat. 87. et 90.

νόμενον. Θουκυδίδης ἐν τῷ τρίτῳ τῆς συγγραφῆς· „τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἐπὶ μὲν τὴν πόλιν οὐδὲν μᾶλλον ἐπέπλεον, καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας."

§. XXVIII. *Τὸ ι ἐν τισὶ τῶν λέξεων προςτιθέασιν* [14]*), οἷον τουτονὶ, οὑτοσὶ, νυνί.*

---

14) *προςτιθ.*] Voss. et Reg. A. *προτιθ.* et deinde Reg. B. *οὑτωσὶ, τουτωνὶ, ν.* Vatic. *τουτωνὶ*, superscripto *ο*, et *οὑτοσὶ*, superscripto *ω*. Editt. *τουτοῒ, τουτονί.* Vid. Suidas. Vv. *Αὑτηΐ, Ταυτηΐ, Ταυτηνὶ, Ταυτὶ* et *Τοιαυτί.* Timaeus Lex. Plat. *Νυνὶ, ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ,* lucem accipit ab Ammon. p. 99. KOEN. Cod. a. *τουτονί, οὑτοσὶ, νυνί.* Cod. c. *προςτιθέασιν οἱ Ἀττικοὶ, οἷον οὑτοσὶ, νυνί.* Cod. August. *οἷον τουτοῒ, τουτονὶ, καὶ οὑτοσὶ, καὶ νυνί.* Bastius: „Apollonius Dyscolus MS. *περὶ ἀντωνυμιῶν Δεικτικότεραι (δεικτικώτεραι) γινόμεναι προςλαμβάνουσι τὸ ῑ, οὑτοσὶ, ὁδὶ, ἐκεινοσί· σπανίως γὰρ ἐπ' ἀναφορᾶς, ὡς παρὰ Δημοσθένει· Σάτυρος οὑτοσί. οἰκεία ἡ κατὰ τὸ τέλος ὀξεῖα ἐπὶ τούτων, εἴγε τὰ δικτικότερα (δεικτικώτερα) μᾶλλον τοῖς τέλεσι τὴν ὀξεῖαν προςνέμει.* Itaque cum *αὐτὸς* non ponatur *δεικτικῶς*, dici nequit *αὐτοσί.* Maittairius quidem de Dial. p. 48. ed. Sturz. *) ex Aristophan. Nub. v. 214. citat *αὑτηΐ*: sed corruptum hoc est, legendumque cum Brunckio *αὑτηΐ.* Etiam in loco ibidem citato Phauorini v. *οὗτος,* id quod per se intelligitur, *αὑτηῒ* excudi debuit. Apollonius l.

*) Bastius: „Eiusdem editionis libri Maittairiani p. 49. legas haec: „*τοῦτον πέλαγος* Pausan. 8, 54. p. 281. l. 34." Ex hoc exemplo, opinor, colligere iubemur, *τοῦτον* esse etiam neutrius generis dicique pro *τοῦτο*, quemadmodum Graeci promiscue vsurpant *τοιοῦτο* et *τοιοῦτον*, *τοσοῦτο* et *τοσοῦτον*. Ego vero neutrum *τοῦτον* neque vsquam legi, neque vnquam faudo audiui. Pausaniae quidem verba perperam citata sunt. Editiones Kuhnii et Facii recte habent *τοῦτο πέλαγος*." In Pausania malim *τοῦτο τὸ πέλαγος*. Ceterum vbicunque mihi neutrum *τοῦτον* occurrit, tam sublestae fidei est, nemo vt tueri illud facile sustineat. Aristophanes Thesmophor. v. 880. *Θεσμοφόριον τουτογί.* Brunckius: „Sic bene Iuntina et exinde quatuor editt. vett. In Frobeniana *τουτονὶ*, vt mendose scriptum in cod. ex facili permutatione literarum *ν* et *γ*. —" In Diodoro Siculo IV. c. 2. recte editum: *τοῦτο δὲ διδάξαι κ. τ. λ.* Codex perperam *τοῦτον δ. δ.* SCHAEF.

τὰ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι καὶ ἄκριτοι καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκοιεν."

"Satis hîc notabile est, particulas *καὶ γὰρ* postponi. Hunc ordinem passim vidi in Violario Eudociae, e. c. p. 334. v. 5. *οὗτος καὶ γὰρ σιδηροῦν ποιήσας*, p. 419. v. 16. *οὗτος καὶ γὰρ ποιεῖ*, p. 341. v. 25. *Ποσειδῶν καὶ γάρ ἐστιν* *), p. 290. v. 19. *ηὔξατο καὶ γὰρ τοῖς θεοῖς* **). P. 118. v. paenult. legimus *καὶ γὰρ αὐτὸς περί που κ. τ. λ.* Ordinem verborum Villoisonus temere invertit: nam Codex, vnde Violarium transscripsit, habet *αὐτὸς καὶ γὰρ περί που κ. τ. λ.* Paraphrast. Dionys. Perieg. apud Boissonad. ad Eunap. p. 173. v. 2. *πλουσιώτατοι καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τῶν ποταμῶν.* Conf. item v. 11. eiusdem paginae huius ad Eunapium commentarii." — Boissonadus: "De pleonasmo in *ἑκὼν εἶναι* vide Thomam Mag. p. 290. cum interpp. Scholiasten Platonis Ruhnk. p. 168. Budaeum Comm. L. G. p. 395. Hemsterhusium ad Lucian. Bip. t. 1. p. 321. Toupium Em. t. 3. p. 61." Add. Reizius ad Viger. p. 738. sq. Schneiderus praefat. ad Xenoph. Anab. p. XXVIII. et Hermannus Mus. Antiquit. Stud. I. 1. p. 210. sqq. Schaef.

*) Locus hic sumtus est ex Cornuti cap. 4. vbi tamen *καὶ γὰρ* non legitur. Bast.

**) Haec vnde Eudocia hauserit, vix dicas, nisi libros manu scriptos triveris. Fontem enim detexi in narrationibus nondum editis Nonni, quas tenet Cod. Paris. 2551. ita inscriptas: *Τοῦ ἀββᾶ Νόννου συναγωγὴ καὶ ἐξήγησις τῶν ἑλληνικῶν ἱστοριῶν, ὧν ἐμνήσθη ὁ πάνσοφος καὶ ἐν ἁγίοις μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος εἰς τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν καὶ μεγάλου Βασιλείου.* Conf. Biblioth. Crit. Vol. III. P. IV. p. 58. Decima harum narrationum agit *περὶ τοῦ χρυσομανοῦς Μίδου*, atque hanc exscripsit Eudocia p. 290. inde a verbis *Μίδας, βασ. ὢν* — vsque ad *ἐκλήθη Ἄγκυρα.* In Codice tamen Paris. 2551. non legitur *ηὔξατο καὶ γάρ*, sed *ηὔξατο οὖν. Καὶ γὰρ* hîc, vt alibi, ab ipsa Eudocia profectum est, cui haec phrasis videtur placuisse. — Nuper, nescio quis, spem fecit typis repetendae Nonni collectionis et expositionis historiarum, quam Rich. Montacutius Etonae 1610. 4. euulgauit. Quod si nouus editor operae pretium facere velit, ineditas eiusdem Nonni historias adiungere debet. Hae penes me omnes sunt. Bast.

ὡς καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων εἰσίν. ἀλλὰ καὶ τὸ χρᾶσθαι τῷ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ κοινόν ἐστι τῶν Ἀττικῶν καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων.

§. XXXI. Καὶ τὸ ὡς παρ' αὐτοῖς[19]) παρέλκειν νενόμισται, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ πεποιηκὼς Θουκυδίδης εὑρίσκεται· „καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι.“ ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς.

---

mannus praefat. ad Euripid. Hecub. p. XXV. Schaef.] *ΕΥΝΟΑ* est pro εὐνοίᾳ in Inscript. Aeolica, quam edidit generosissimus Comes Caylusius Recueil d'Antiq. T. II. tab. LVI. v. 18 et 43. Notum est nomen ancillae bene ominatum in Theocriti Eid. XV. —— In Regg. quod paene omiseram notare, pro κοινόν ἐστι τῶν Ἀ. — erat καὶ Ἀττικὸν, καὶ Δωρικὸν, καὶ Αἰολικόν ἐστι. Nostro vsus est etiam Bisetus in not. ad Aristoph. Lysistr. vs. 94. et 1320. Koen.

19) παρ' αὐτοῖς] Omittit binas voculas Vatic. Mox Reg. A. ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυδίδου, cuius citata verba leguntur L. VIII. C. 87. [Codd. A. et B. pro παρέλκειν habent παρέλκον. Cod. c. καὶ τὸ ως παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παρ. κ. τ. λ. Deinde idem ἔμελλε χρήσεσθαι, ἀντὶ τοῦ αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι. Pro χρήσεσθαι Codex August. χρήσασθαι. Schaef.] Ὡς autem eum locum saepe tenere, quem sine orationis detrimento facile possit relinquere, monitum est summi Hemsterhusii ad Lucian. T. I. p. 394. Iure huc retulit ὡς ἀληθῶς, ὡς ἑτέρως et similia Stephan. in Thes. L. G. T. IV. p. 805. nec ὡς ἐπαφροδίτως sollicitandum in inscriptione Ep. XV. L. I. Aristaeneti. [In Aristaeneto legendum, vt Codex Vindob. habet a manu secunda, ὅς ἐπαφροδίτως ἐκμανεὶς αὐτῇ. Bast.] Conf. St. Bergler. ad Alciphr. p. 126. Ceteris missis, elegantem huius particulae vsum notabo, quo participiorum futuris comitem se praebet, quae, si abesset, non multum desideraretur. Euripid. Suppl. vs. 724. οὐ γὰρ ὡς πέρσων πόλιν Μολεῖν ἔφασκεν, ἀλλ' ἀπαιτήσων νεκρούς. Xenophon Hist. Gr. L. I. p. 435. D. Ἱπποκράτης — ἐξήγαγε τοὺς στρατιώτας ὡς μαχούμενος. Heliodor. Aeth. L. II. p. 68. ἀνέδραμεν ὡς τὰς δᾷδας αναψόμενος. Longus Pastor. L. III. p. 91.

§. XXXIII. *Καὶ ἀντὶ τοῦ πρὸς τῷ ὡς χρῶνται, ὡς τὸν θεὸν[21]) λέγοντες, καὶ ὡς τὸν διδάσκαλον, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸν θεὸν, καὶ πρὸς τὸν διδάσκαλον.

§. XXXIV. Τῷ δὲ ἀντὶ τοῦ δὴ πολλάκις χρῶνται[22]). ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ· „κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν

---

21) ὡς τὸν θεὸν] In Libanii Or. II. p. 383. Opusc. Iuris Min. I. Gothofredi, nihil est caussae, cur sollicitetur ἀπιστία τοὺς ἄλλοθεν ὡς ἡμᾶς ἐρχομένους ἔχει. In Socratic. Ep. I. p. 3. εἰκὸς, φίλους μὲν ὄντας πολλὰ καὶ τῶν ἰδίων ὡς ἡμῖν προέσθαι, vbi ὡς ἡμᾶς legit L. Allatius, praestat ὡς, ex proxima syllaba ortum, delere. Raro voculam sic regionum vrbiumue nominibus adiunctam reperiri, obseruat Hemsterh. Obs. Misc. V, 3. p. 56. adstipulante Cl. Valcken. ad Eurip. Phoen. vs. 1409. [Boissonadus: „Eadem est doctrina Wyttenbachii ad Iulian. Or. I. p. 168. et Corayi ad Heliodor. p. 295.“ Porsonus ad Euripid. Phoeniss. v. 1415.: „Non vsurpatur ὡς pro εἰς vel πρὸς, nisi de personis.“ Conf. Thom. Mag. p. 933. Schaef.] Scite Lucian. T. II. p. 789. ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. In Sophoclis Trach. vs. 369. δόμους ὡς τούσδε non tulit Ier. Markland. ad Euripid. Suppl. vs. 321. ὡς Ἐκβάτανα editur in Arriani Exped. Alex. L. III, 19. p. 132. sed ἐς Ἐκβάτανα praebent duo MSS. Sic et in Heliod. Aeth. L. IX. p. 440. vulgatur ὡς τὴν πόλιν· εἰς praeter Palat. et Xyl. habet Scaligerana Cod. Vaticani collatio in Biblioth. Leidensi: nisi, id quod ex lectionum consensu tantum non perpetuo suspicor, ex eodem fluxerit Cod. Xylandri collatio minus accurata, et accuratior Scaligeri. Koen.

22) χρῶνται] κέχρηνται Vat. cum editt. [Sic etiam Codd. a. b. et August. Cod. c. sic: Τῷ δὲ συνδέσμῳ ἀντὶ τοῦ δὴ π. χρ. οἱ Ἀττικοὶ, ὡς —. In Thucydidis verbis Codd. a. et b. κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὲ ὡς ἐξήει. Iidem deinde bis πελοπονησίων. Pro καταγαγοῦσι Cod. c. κατάγουσι. In Cod. August. omissa sunt κεφαλαιοῦντες ἐκ πολλῶν: post pro ἐξείη legitur ἐξήει. Schaef.] Thucydidis locus est ex L. VIII. C. 53. vbi δὲ ante περιγίνεσθαι desideratur, hinc restituendum. In fine editt. tantum ἀντὶ τοῦ δὴ παρελ. ἐν τῷ Θουκυδίδῃ. Vatic. ἐν τῷ Θ.

δήμου ὑπόπτως[25]) προςῄεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γεγενημένων." ἀντὶ τοῦ ὡς μετέχοντός τινος τῶν γε-

---

25) ὑπόπτως] In Cod. August. erasum est. Deinde Cod. a., plenus ille notis tachygraphicis, pro προςῄεσαν habet προσῄεσο. Bastius: „Exemplum, quod librarius sequebatur, sic videtur habuisse: προσῄεσ6. Scilicet syllaba αν hoc compendio scribi solet: 6*). Conf. Villoison. Apollon. Lex. tab. VII. Quod compendium si litterae σ continuo ductu adnectitur, (extremarum enim syllabarum compendia passim non superscribuntur, sed cum litteris antecedentibus vna serie cohaerent,) nascitur nota, quam cum σο facile confundas. Moneo haec, vt appareat, vnde hic orta sit commutatio illa syllabarum αν et ō, cuius rationem vix intelligas, nisi libros manu scriptos versaueris. En aliud exemplum huius commutationis. Aristides Rhet. l. II. (vol. II. p. 489. ed. Iebb.) ἡ δὲ ἑξῆς διαφορὰ περὶ τὴν μεταχείρισίν**) ἐστιν· ὥςπερ γὰρ ἐν τῷ πολιτικῷ λόγῳ ἐστί τις μεταχείρισις, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀφελεῖ λόγῳ. ἡ δὲ διαφορὰ τῶν μεταχειρίσεων αὕτη ἐστί· ἐν μὲν τῷ πολιτικῷ λόγῳ διαφορὰ εἶναι· οὕτω γὰρ †) πολιτικῶς προάγοιτο ὁ λόγος, εἰ παρακολουθοῖεν οἱ ἀκούοντες τοῖς ζητήμασιν· ἐν δὲ τῷ ἀφελεῖ οὐ τοῦτό ἐστιν, ἀλλὰ κεκρυμμέναι ἐνίοτε εἰσὶν αἱ ζητήσεις κ. τ. λ. Quid faciemus corrupto διαφορὰ εἶναι? Cod. 1741. dat δεῖ φανερὰ εἶναι. Corrigo igitur δεῖ φανερὰν εἶναι. Sic autem scripsisse Rhetorem, docet oppositum κεκρυμμέναι." Post Codd. A. et B. τινα τῶν γεγενημένων, ἀντὶ τοῦ τινός. ἐν δὲ τῇ τρ. etc. Cod. a. ὡς μετέχον-

*) Sic e. c. πάντα scribitur π6τ'. Bast.

**) Sic in toto Rhetoris loco, praeeunte eximio illo Codice Paris. 1741., legendum est, non μεταχείρησιν. Conf. quae verissime monuit Schaeferus Meletem. Crit. p. 58. Idem tenendum de voce διαχείρησις. E. c. Libanius vol. IV. p. 740. καὶ εὐκρινῆ τὴν ὅλην διαχείρησιν γίγνεσθαι. Leg. διαχείρισιν. In Aristide II. p. 477. legitur: οὐ δὲ εὕρεσις, ἐνταῦθα ἡ διαχείρωσις. Cod. 1741. hoc loco habet διαχείρησις. Leg. διαχείρισις. Bast.

†) Particula ἂν videtur deesse. Schaef.

se aliud quam *C* cum hamulo significante αι*), (conf. Villoison. Apollon. tab. VI. l. 5.) Ἡ*ΓΗϹ.ΤΟ*, i. e. ἡγήσαιτο. Discas ex hoc loco, notam ϙ etiam cum syllaba σαι confusam esse.**) Idem Codex in Scholiis p. 137. Ruhnk. habet ῥαψῳδῆϲ. et φλυαρῆϲ, (i. e. ῥαψῳδῆσαι et φλυαρῆσαι), item p. 189. v. penult. δορυφοροῦϲ. (i. e. δορυφοροῦσαι), quo omnis, si qua forte superest, de scriptura ἡγήσαιτο dubitatio tollitur. ***) Vltimo loco Codex 1807. pro κατισχύουσι habet κατισχύσουσι, initioque Scholii ὁ νοῦς οὕτως pro οὗτος. Vtrumque re-

*) E. c. καὶ scribi solet κ͵. Idem ille hamulus significat etiam εν. V. Villoison. l. c. tab. VIII. Hinc orta confusio syllabarum αι et εν. V. *Lettre Critique* p. 237. vbi ἀράμενον in ἀράμαιον corruptum esse docui. Timaeus Lex. Platon. init. Τίμαιος Γεντιανῷ. Ita Ruhnkenius. Sed Codex SG. γαιατιανῷ. (Toupius IV. p. 411. corrigit γεντιλιάνῳ, h. e. Γεντιλιανῷ.) Bast.

**) Etiam αι et συν passim commutantur. Etymologicus Sorbonicus MS. Πώποτε· πω ἀπὸ τοῦ που γίνεται, κατὰ τροπὴν δωρικήν. τὸ γὰρ βαι (sic plene, neque per compendium) βῶν λέγουσι, νόμισαι βῶν. Corrig. τὸ γὰρ βοῦν βῶν λέγουσι, νωμῆσαι βῶν (Il. H. 328.). (Scilicet αι = βαι, sed ου = βουν.) Iam non miraberis, etiam αι et ρ interdum confundi, inprimis post litteram δ, cui αι aut ρ ductu continuo adnectitur. Itaque nemo dubitabit, verisimillimâ coniecturâ ductum Koenium p. 149. [ad §. CXXXVI. Dial. Dor.] haec scripsisse: „Adderem Hesychii Ἄδαιόν, δαψιλές, nisi ex ἀδρόν distortum videretur." Nimirum librarius cum perperam legisset ἀδρὸν, barbarum illud ἀδαιὸν exarauit. Bast.

***) P. 205. v. 7. compendium illud perperam habitum est pro syllaba σας. Corrigendum, vt habet Codex 1807., ὁ δὲ οὐκ ἄλλως ὑπακοῦσαι κατένευσεν, εἰ μὴ κ. τ. λ. Praeterea notandum, idem compendium simile esse notae numerali, quae dicitur κόππα. Hinc factum est, vt alio loco Scholiorum Platonicorum pro κόππα, non quidem σαι, sed tamen σι (210) legeretur. Locus est p. 195. v. penult. ἔγραψε δὲ εἰς αὐτὸν (Πρωταγόραν) ὁ Πλάτων διάλογον. πλέοντος δ' αὐτοῦ εἰς Σικελίαν (quinque his vocibus, quas habet Codex 1807., editio Ruhnkeniana caret) ἐτελεύτησε ναυαγήσας ἐτῶν σι (sic: ponendum erat κόππα, i. e. ἐννενήκοντα:), σοφιστεύσας ἔτη μ. Bast.

non potest, quin vitium aliquod inoleuerit. Pro *προςεῖχον* e Codice enotatur *προςεῖχεν*. Igitur corrige: *οἱ δὲ οὐδεὶς προςεῖχεν*. *Αὐτῷ*, quod eieci, pronominis *οἱ, ipsi*, saepe ab Interpretibus non intellecti, hic quidem Glossa videtur, cum alibi Aelianus *οἱ* satis frequentet. Exemplum vero pronominis *αὐτῷ*, alteri voculae explicandae additi a scribis, est apud Arrian. Exped. Alex. IV. 13. p. 170. vbi, pro *οὐ βιωτόν οἱ ἐστι*, Codex praebet *οἱ αὐτῷ*· tametsi et hoc defendi possit e notatis a Cl. Abreschio in Dilucid. Thucyd. pag. 714. In Hegesippi certe Epigrammate Dorico necesse non est, vt *ἐφάνη γάρ οἱ αὐτᾶ Ἰστοῦ παρὰ κρόκαισιν ὡς αὐγὰ πυρὸς*, commutetur in *οἱ αὐτὰ* cum doctiss. Toupio Em. in Suid. II. p. 137. *Οἱ αὐτᾷ* satis tuetur Homerus Il. *I*. vs. 324. *κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ*. [Boissonadus: „Conf. Iacobs ad Anthol. t. 6. p. 171." Imo t. 7. s. Commentar. I. 2. Schaef.] Datiuus est *οἱ*, mea sententia, etiam in Orpheo de Lapid. Iasp. vs. 3. Sed iuuat eos versus emendatiores, quam vulgo leguntur, adscribere: *Καὶ γλαφυρὸν κομίσας ἀερόχροον* [ita pro *ἰαρόχροον* rescripsit Salmasius Exerc. Plin. p. 143.] *αἴκεν Ἴασπιν Ἱερὰ ῥέζοι τις, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ, Καί οἱ καρφαλέας νεφέλαι κορέσουσιν ἀρούρας. Ἠδὲ καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοις πολὺν ὄμβρον ἀρούραις*, etc. Postremo versu cum seqq. Poëta ipsum lapidem alloquitur. Koen. Bastius: „Vt *οἱ αὐτῷ*, sic Graeci dixerunt *ἕο δ' αὐτοῦ, ἓε δ' αὐτὸν, μὶν αὐτὸν, σφέας αὐτοὺς*, de quibus Apollonius Dysc. pluribus locis. Sed inprimis compares cum illo Hesiodeum *ἶν αὐτῷ*, quod commemorat Apollonius in Excerptis a Sturzio nuper repetitis p. 556. qui locus, sumtus ille ex libro Grammatici *περὶ ἀντωνυμιῶν*, sic legendus est*): *τῇ τὶν σύζυγος ἡ ἶν, τοῦ τ ἀρθέντος. Ἡσίοδος·*

ἶν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

ἔστι καὶ ἡ ἐἶν, ἀπὸ τῆς τεἶν, παρὰ Ἀντιμάχῳ καὶ Κορίννῃ, ἐπὶ δοτικῆς ἔσθ' ὅτε παραλαμβανομένη. Ἶν δ' αὐτῷ pro scriptura Codicis *ην δ' αυτω* iam Ruhnkenius correxit Epist. Crit. p. 114. „Hoc fragmentum, inquit, „de Endymione, mortis suae arbitro, intelligendum esse, „discimus ex scholiaste Apoll. Rhod. IV. 57. *Τὸν Ἐνδυ-*

*) Codex, vt satis notum est, accentibus fere caret, vocesque saepissime continuo ductu scriptas habet. Itaque textum ipse effingas oportet. Bast.

Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν ἀμφὶς ἱκάνει. καὶ ὁ Φιλόστρατος [29]) ἐν τοῖς βίοις τῶν Σοφιστῶν.

Hesychii Τὶν, σοί. Ceterum Abreschii notatis de οἷ αὐτῷ adde Perizoniana Respons. ad nuper. notit. de var. Aeliani aliorumque auctor. loc. p. 103. Itaque non erat cur in Moschi Idyll. I. v. 22. οἷ αὐτῷ me offenderet. Addam quae Hermannus de hoc poëtae loco ad me nuper perscripsit: „Non debebat codicis lectio ἔνι αὐτῷ recipi, quae nullum prorsus sensum praebet. Recte vulgo, modo recte scribatur, πολὺ πλεῖον δὲ, οἷ αὐτῷ βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα. τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. Οἷ αὐτῷ, vt idem et μὶν αὐτὸν non semel apud Homerum, abundante secundo pronomine. Quem vsum tetigit Apollonius Dyscolus de syntaxi." Insolentiori etiam pleonasmo Apollonius Rhodius I. v. 362. οὗ ἕθεν. Schaef.

29) ὁ Φιλόστρ.] Imo Pollux apud Philostrat. V. Soph. L. II. p. 593. Cl. Valckenaerii indicio ad Lesbon. p. 184. In Voss. pro Ἑλληνικὸν est Ὁμηρικὸν, sed illo superscripto. Etiam Meerm. Ὁμηρικὸν pro Ἑλληνικόν. [Item Codd. A. B. etc. Bastius: „Male. Facile autem haec confundi potuerunt. V. Tab. aen. V." Schaef.] Alter locus exstat Icon. L. I. p. 773. Αἱ δὲ μετέωροι δαίμονες, Ἡὼς ἐπὶ τῷ παιδὶ πενθοῦσα κατηφῆ ποιεῖ τὸν Ἥλιον. Quae praecedunt ἀντὶ τοῦ Πρωτέος — καὶ πάλιν ὁ Φιλ. ἐν ταῖς Εἰκ. desunt in prior. editt. Confundit vero manifesto

accusatiuus τίν, quem tetigi de dial. Pind. p. XIV., quique respondet accusatiuo ἴν apud Hesychium, in vno Theocriti carmine ter, in ceteris omnibus nunquam legitur: ac peruelim leges erui, quibus tales formarum diuersitates (cuiusmodi sunt etiam Μοῖσα, Μῶσα, etc.) in vno eodemque scriptore reguntur. Valckenarius quidem et Brunckius in Theocriteis non fecerunt operae pretium. Prior, quod mireris, passim incredibiliter lapsus est, e. c. ad I. 85. (in Decem Eidyll.) vbi agit de formis εὖσα et οἶσα: item ad IV. 21. vbi duplex ὄκκα videtur confudisse. Omnino nemo adhuc, quod meminerim, obseruauit, ὄκκα, α correpto, dici pro ὅτε, perinde vt ὄκα, quod, si recte obseruaui, α semper breue habet; sed ὄκκα, α producto (Theocr. VIII. 68.), poni pro ὅτε κε, quippe contractum ex ὄκα κα. Itaque puto, XI. 23. legendum esse ἰοῖσ', ὄκκα —, quemadmodum v. 22. legitur." α in ὄκκα produci negans Wakefieldius Theocritea VIII. 68. infeliciter tentat ad Virgil. Georg. II. v. 202. p. 57. Schaef.

„ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος [30]), τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικὸν, πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί." ἀντὶ τοῦ Πρωτέος τοῦ Φαρίου, τοῦ θαύματος τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ πάλιν ὁ Φιλόστρατος ἐν ταῖς Εἰκόσι· „δαίμονες δὲ αἱ μετέωροι, ἡμέρα ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ υἱοῦ πενθοῦσα." ἀντὶ τοῦ τῶν δὲ μετεώρων δαιμόνων.

§. XXXVI. Καὶ ἀντὶ τῶν μετοχῶν [31]) Ἀττικοὶ τοῖς ῥήμασι κέχρηνται, καὶ ἀντὶ ῥημάτων ἐναλλὰξ μετοχαῖς. ὡς ὁ Θουκυδίδης· „ὁ δὲ χρηματίσαιτο ἀφείς." ἀντὶ τοῦ ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος [32]).

Grammaticus nominatiuum, qui dicitur *in partitione*, cum soluto, Latine per *quod attinet* exprimendo. Egregie rem omnem declarauit Vir Clariss. ad Eurip. Phoen. vs. 292. Philostrat. Icon. L. I. p. 792. *ἡ μὲν δὴ ἱερὰ ναῦς, βακχεύει ἐν αὐτῇ ὁ Διόνυσος.* Interpres Iobi XIX. 15. *Γείτονες οἰκίας, θεράπαιναί τε μου, ἀλλογενὴς ἤμην ἐναντίον αὐτῶν.* Lectiora exempla praebet summi Hemsterhusii nota ad Lucian. T. I. p. 493. Koen. Cod. b. *αὐτῷ καὶ πολυειδεῖς.* Quae sequuntur *ἀντὶ τοῦ Πρωτέος —Εἰκόσι,* omittunt Codd. a. b. et August. Post in Philostrati loco Codd. a. et b. *ἡμέρας,* b. *ἐν τῷ πάθει:* August. *οἱ μετέωροι, ἡμέρας — πενθοῦσιν.* Sed Cod. c. haec omnia sic dat: *πολ. αἱ μορφαί· καὶ ἐν ταῖς εἰκόσι πάλιν ὁ αὐτὸς φησί· δαίμ. δὲ μετέωροι, ἡμέρα ἐπεὶ ἐπὶ* (sic) *τῷ π. τ. υ. πενθοῦσιν, ἀντὶ μετεώρων δαιμόνων.* Schaef.

30) *Φάριος*] Meerm. *Φαλάριος.* Paulo ante *καὶ ὁ Φ. ἐν τοῖς β. τῶν Σ. τῇ εὐθείᾳ ἀντὶ γενικῆς ἐχρήσατο.* Koen.

31) *ἀντὶ τῶν μ.*] *τῶν* deest in MSS. [Codd. A. B. c. et August. *ἀντὶ μετοχῶν.* Deinde Cod. c. *οἱ Ἀττικοί.* Schaef.] Locus Thucydidis est e L. VIII. C. 87. *οἱ δὲ, ἵνα — ἐχρηματίσαιτο ἀφείς.* Pro *ἀφῆκε* igitur Noster, propter *ἵνα,* scribere debuerat *ἀφείη,* vt Stephanus obseruat. De Hypallage, Atticis non magis sollemni, quam ceteris omnibus, nonnulla dederunt Stephan. in App. de D. A. p. 168. G. Raphel. Annot. Philol. T. I. p. 367. Abreschius ad Aeschyl. p. 480. Koen.

32) In Codice A. manus secunda margini haec adscripsit: *μᾶλλον ἵνα χρηματίσαιτο. τὸ γὰρ ἀφῆκε ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται.* Schaef.

§. XXXVII. Τὸ ἀλλὰ ἀντὶ παρακελευσματικοῦ[33]) πολλάκις τιθέασιν. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ[34])·

---

33) παρακελευσματικοῦ] Cod. a. παρακελευστικοῦ, „quomodo (Bastii verba sunt) non raro variatur in vocibus Technicorum propriis. Simili ratione commutantur, maxime in Codicibus Apollonii Dyscoli, ἐπιτακτικὸς et ἐπιταγματικὸς, διηγητικὸς et διηγηματικός. Item προςφωνητικὸς et προςφωνηματικός. Sic qui in nostris Libanii editionibus inscribitur Προςφωνητικὸς Ἰουλιανῷ, in Codice Veneto 445. Lutetiam nuper allato hanc habet epigraphen: Λόγος προςφωνηματικὸς Ἰουλιανῷ δυσσεβεῖ. Forma ατικος in Technicorum vocibus, quas dixi, melior et vsitatior est. E. c. nusquam reperi παραπληρωτικὸς pro παραπληρωματικός. Ἀναπληρωτικὸς, quo Lexica carent, habet Nicephorus Blemmid. Epit. Phys. p. 87." Carent eadem aduerbiis κελευσματικῶς (Eustath. ad Hom. Il. p. 1080, 63. Rom.) et παρακελευστικῶς (Apollon. Lexic. Homer. p. 28. Vill.). Schaef.

34) παρ' Ὁμήρῳ] Tum alibi, tum Il. N. vs. 296. sed vbi Ἀλλ' ἄγε, vt et in Schol. Thucyd. ad L. VIII. p. 559, 68. Vid. Stephani Thes. T. I. p. 335. Ἀλλάγε λέγε Alexis apud Athen. L. IV. p. 170. A. vbi ἀλλ' ἄγε praefert Casaubonus, vt ἀλλ' ἄγε δὴ μετάβηθι in Theophyl. Simoc. pro ἀλλάγε δὴ μ. doctiss. I. S. Bernard ad Pallad. de Febrib. p. 3. Cum pronunciatione vix differant ἀλλάγε et ἀλλ' ἄγε, rem omnem librariorum arbitratu stetisse existimo. Nec tamen ante imperatiua displicet ἀλλάγε, Hesychio reddendum pro Ἀλλάτε, ἀλλὰ δή. *Quem enim fugit elegans ille particulae ἀλλὰ vsus, quando imperativis iuncta nunc obsecrandi, alias hortandi, saepe vtraque simul vi pollet?* Verba sunt incomparabilis Hemsterhusii ad Aristophanis Plut. p. 439. quem vide et ad Lucian. T. I. p. 303. item Raphel. in Annot. Philol. T. I. p. 396. T. II. p. 392. Ἀλλὰ, sic positum, cum *quare* contulerat Matth. Deuarius de Partic. p. 3. ante L. Bosium Observ. Crit. C. XIX. p. 91. 92. Cum ἀλλ' ἄγε propius conuenit *immo age* in Virgilii Aen. I. vs. 753. — In edd. [it. in Codd. a. b. et August. Schaef.] hic articulus sequenti postponitur. Koen. Cod. A. ἀλλ' ἄγε, B. ἀλλά γε. Cod. c. πολλ. τιθέασιν οἱ Ἀττικοί· ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ·

Ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα — —

§. XXXVIII. Τὸ ἢ παρέλκει πολλάκις [35]) παρὰ Ἀττικοῖς, ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυδίδου εὑρίσκεται [36]).

ἀλλ' ἄγε μηκ. Pro λεγώμεθα Cod. August. λεγώμεσθα. Schaef.

35) π. πολλάκις] Sic Voss. Editt. prior. Καὶ τὸ ἢ π. ἐν τοῖς Ἀ. Regg. παρ' Ἀττικοῖς. Vatic. παρὰ τοῖς Ἀ. [Codd. a. et b. καὶ τὸ η παρέλκει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Cod. c. Καὶ τὸ η παρέλκον ἐστὶ παρ' Ἀττικοῖς. Cod. Aug. καὶ τὸ ἢ παρέλκει ἐν τοῖς Ἀττικοῖς. Schaef.] Thucydidis verba, quae Ios. Wasse latuerunt in Ind. Thucyd. V. πρὸς, sunt ex L. VIII. C. 94. ab Eruditis Viris varie tentata. Vid. Clariss. D'Oruillius ad Charit. p. 494. Nihil superesset difficultatis, si legere liceret: ὡς μείζονος, ἢ τοῦ ἰδίου, πολέμου ἀπὸ πολεμίων—ὄντος, et locum haberet Grammatici obseruatio, particulam ἢ vacare dicentis; quae reuera sic post comparatiua nonnunquam otiosa est. Recte Vir doctus in Obs. Misc. III. p. 429. tuetur μακρότερον ἢ χειρὸς in Xenophontis Hist. Gr. L. II. p. 454. C. vt L. III. p. 490. B. ἔνθα ἦν — λίμνη πλέον ἢ σταδίου. Ita et Cl. Taylorus p. 470. accepit in Lysia πλέον ἢ πεντήκοντα ταλάντων. Aeschylus Suppl. vs. 520. ex vera Stanleii emendatione: Ἀλλ' ἢ δρακόντων δυςφρόνων ἐχθίοσιν. Nec solorum Atticorum id fuit. Theocrit. XX. vs. 27. Ἐῤῥεῖ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω. Ad Graecorum imitationem dictum videri possit a Virgilio Aen. IV. vs. 502. *grauiora timet, quam morte Sichaei.* Koen. Herodotus VII. c. 26. ἵνα πηγαὶ ἀναδιδοῦσι Μαιάνδρου ποταμοῦ, καὶ ἑτέρου οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαιάνδρου. vbi non opus cum Abreschio scribere ἐλάσσονες. Schaef.

36) ὡς — εὑρίσκεται] Cod. A. ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυ^δίδ (sic, sine εὑρίσκεται). Cod. B. Koenii scripturam seruat. Codd. b. et August. ὡς ἐν τῇ ὀγδόῃ Θουκυδίδης (sic) εὑρίσκεται. Bastius: „Huiusmodi errores inde originem traxerunt, quod in libro, quem scriba sequeretur, scriptum esset Θουκυ^δ aut aliud compendium, omissis syllabis ex-

ϑηναίων. καὶ ὁ Ἀφϑόνιος· „τοιαῦται γὰρ αἱ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι κτώμεναι.“ ἀντὶ τοῦ βίαν ἔχουσι. καὶ Ἀριστοφάνης·

Πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιὲς ἐστ᾽ εἰργασμένον.

ἀντὶ τοῦ ἀνδρός ἐστιν [53]).

§. XLVI. [54]) Ὅτι περιττὸς καὶ ὁ καὶ [55]) παρὰ

---

participium ἔχουσι, opinor, desiderat articulum τοῖς. Ceterum in editione Aphthonii Latina, quam dederunt Elzeuirii Amsterodami 1655., locus p. 138. sic vertitur: *sic enim res habet: Virtutes non sine labore comparantur.* Ita etiam in editione Graeco-Latina Burchardi Harbarti Lips. 1629. In Aphthonii autem verbis Codd. a. b. et c. habent τοιαῦται γὰρ ἀρεταί. Cod. August. pro ἔχουσι κτώμεναι habet ἐπικτώμεναι. Schaef.] Aristophanis versus, quem soli Regg. dederunt, est in Pluto 355. vbi Schol. ἡ πρὸς ἐνταῦϑα οὔτε περισσή ἐστιν, οὔτε ἀντὶ τῆς ὑπὸ κεῖται, ἀλλὰ τὸ καϑῆκον σημαίνει. Herodot. p. 62, 21. ἀποστάντες ἀπ᾽ ἐκείνου, καὶ γενόμενοι πρὸς σέο. Xenophon Hist. Gr. L. VII. p. 616. E. πρὸς Θηβαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν. Arrian. de Exp. Alex. L. II. 18. p. 91. καὶ τὰ ἀπὸ ϑαλάσσης πρὸς τῶν Τυρίων μᾶλλόν τι ἐν τῷ τότε ἐφαίνετο, vbi vid. Gronov. et inprimis Cl. Valcken. ad Schol. in Eurip. Phoen. p. 786. Atticis πρός τινος λέγειν est *e re alicuius dicere*: vid. Lucian. T. I. p. 661, 7. Aristid. Or. T. II. p. 18. p. 129. et Celeb. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 254. Koen.

53) ἔχουσι. καὶ Ἀριστοφ.—ἀνδρός ἐστιν] Haec omnia omittunt Codd. a. b. c. et August. Schaef.

54) Codd. a. et b. περιττὸς καὶ ὁ και παρὰ σφίσι, καὶ τούτου μυρία παραδείγματα ἔστιν εὑρεῖν. αὐτίκα ἐν τῇ τρίτῃ (Cod. b. τῷ τρίτῳ) ἔστιν ἰδεῖν τὸν συγγραφέα τούτῳ χρώμενον. Cod. c. Περιττὸς καὶ ὁ και σύνδεσμος παρ᾽ αὐτοῖς. καὶ τούτου μυρία παραδείγματά ἐστιν εὑρεῖν καὶ ἰδεῖν. αὐτίκα γὰρ ἐν τῇ τρίτῃ συγγραφῇ Θουκυδίδης φησί. Cod. August. περιττὸς καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος παρὰ σφίσι. καὶ τούτου μυρία ἐστὶν εὑρεῖν παραδείγματα. αὐτίκα ἐν τῇ τρίτῃ ἐστὶν ἰδεῖν τὸν συγγραφέα τούτῳ χρώμενον, omissis φησὶ γάρ. Schaef.

55) ὁ καὶ] Edit. Περιττὸς δὲ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος.

[illegible]

[illegible] Vind. et Regg. *A.* καὶ [illegible], ὡς τὸ γυναῖκα [illegible] πρωτότυπα λαμβάνειν [illegible] ἀντὶ κίττικον [illegible] (Cod. B. [illegible]ήσατο) —. Deinde [illegible] Cod. a. ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ [illegible], ὡς τὸ γυναῖκα τὲ [illegible] πρωτότυπα λαμβάνειν [illegible] γυναῖκα τὲ ἐπλάσατο μ. [illegible] ἀντὶ πρωτοτύπων λαμβάνει [illegible] μαζὸν, ἀντὶ τ. [illegible] [illegible] καὶ τὸ κτητικὰ [illegible] —. Schaef. Vat. [illegible] Homer. [illegible] vs. 56. [illegible] Vid. Kuster. ad [illegible] Eustath. [illegible] Atticum e. [illegible] illustrat [illegible] ad Herod. [illegible] Pausan. de V. A. [illegible] In Theopomp[illegible] [illegible] Meursii [illegible] Ἕλληνα φθογγῶ. [illegible] habet MS. Leid. Nostri meminerunt Hemsterh. ad Polluc. X [illegible] Valcken. ad Lexiphanct. p. 183. Koen. Bastius: [illegible] Comicus (*Lettre Critique* p. 111.) [illegible] Vid. omnino Wernsdorf. ad Himer. p. 158. Lexicon [illegible] MS. [illegible] inscriptum: *Ἑλλὰς γυνή*, [illegible] (Conf. *Ἑλλὰς στολὴ* in Euripide.) [illegible] ὁ ἀνήρ. *Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ.* Posteriorem locum etiam Brunckius citauit Lex. Sophocl. v. [illegible] Add. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 272. Schaef.

ἐδυνάμην ἠδυνάμην, παρῴνηκα πεπαρῴνηκα [62]).

§. L. Τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ τῶν ἁπλῶν παραλαμβάνουσι. Θουκυδίδης [63]) ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς

ταῖς αὐξήσεσι. Tum idem sic pergit: ἐδυνάμην ἠδυνάμην, ὤχται, ἔωχται, ἀνέωχται καὶ ἠνέωχται, παροινῶ, παρῴνηκα, καὶ ἑτέρᾳ αὐξήσει τῇ ἀπὸ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, πεπαρῴνηκα. Cod. August. Εἰώθασι καὶ ἐν ταῖς αὐξήσεσιν ἑτέρας αὐξήσεις ἐπεισάγειν. Boissonadus: „Heliodorus I. 27. p. 44. ἐδυνάμην. Cod. Venetus 409. ἠδυνάμην. Cf. not. ad Eunap. p. ." SCHAEF.

62) Inter articulos XLIX. et L. Cod. c. haec inserit (conf. supra §. XX.): Τὸ τοῖς ἀρσενικοῖς ἀντὶ θηλυκῶν χρᾶσθαι, καὶ τοῖς θηλυκοῖς ἀντὶ ἀρσενικῶν ἀττικῶν ἐστι, ὡς τὸ κλυτὸς Ἱπποδάμεια, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ· οὐκ ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, ὅστις Προμηθεῦ σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ κακοῖς, ἀντὶ τοῦ στεῤῥά. (Conf. Prom. Vinct. v. 242. s. Confusa sunt Aeschylea cum Euripideis.) καὶ Εὐριπίδης· οὐκ ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων κλύουσα γόων, οὐκ ἂν ἐκβάλῃ δάκρυ. ὡσαύτως καὶ τό· ἤ τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. SCHAEF.

63) Θουκυδίδης] ὡς ὁ Θ. editt. καὶ ὁ Θ. Regg. [Imo habent hi Codd. παραλαμβάνουσιν, καὶ Θουκυδ. Cod. a. initio articuli τὰ συγκριτὰ (sic distincte)*). Cod. c.

*) Hoc quoque vitium hinc natum, quod scriba compendium libri sui non attenderet. Ideo toties commutata adiectiua in ος et ικος, de qua commutatione Schaeferus ad L. Bosium p. 257. [In Hesychio T. II. c. 868. παραμυθητοὶ et παραμυθητοῖς mutanda in παραμυθητικοὶ et παραμυθητικοῖς. Add. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 319. SCHAEF.] Ceterum librarius Codicis nostri ipse vtitur tachygraphica nota syllabae ικ (v. Tab. aen. VII.), quae in posteriorum temporum Codicibus, vbi litterae ι bina semper puncta imposita sunt, hoc tanquam indicio facile proditur. Quod si haec puncta desunt, syllabasque τικος scriba, vt saepe factum est, (omisso τξ compendio finali) sic exarauit: αἰσθη , facilius etiam errari potest, siquidem verbum αἴσθηται (excepto accentu, cuius ratio inprimis habenda in compendiis legendis) eadem ratione scribitur. [Obiter moneo, τξ αἰσθη significare omnes

b. καὶ ὅσον ὠφελοῦνται μὲν ἐν ἡδ.: denique Codd. a. August. νομίζοντας. Postea Codd. a. b. et August. ante καὶ Ὅμηρος omittunt. SCHAEF.] Locus est L. I. C. 9. sed vbi comparatiuum consueta potestate pollere censet Cl. Dukerus, secutus Stephanum, qui p. 37. docte de comparatiuorum vsu disputat, et Homeri versum 365. ex Il. Γ. iniuria huc referri ostendit. Noster suos habuit auctores: in Thucydide Scholiasten; in Homero

sunt. Nunc sufficiant haec. Boissonadus ad Eunap. p. 127 citat Synesium Prov. I. p. 95. D. ἅπας δέ τις ἠπίστατο καὶ ἐστύγουν αὐτόν τε καὶ τὴν ἐπίνοιαν, additque: „Cod. 1038 „ἐστύγει, quod fere malim, nam vix placet ista numeri subita mutatio." Sine vlla dubitatione legendum ἐστύγει errorisque ratio petenda e fonte palaeographico. Porphyrius περὶ προςῳδίας (Villoison. Anecdd. Gr. II. p. 104, v. 6. s.) ἐπειδὴ εἰ καὶ ἄναρθροί εἰσι φωναὶ τάσιν ἔχουσαι, ὡς αἱ ἀπὸ σιδήρων καὶ ξύλων, διὰ τοῦτο προςέθηκεν (scil. ὁ Διονύσιος) ἐγγραμμάτου. Εἰ post ἐπειδὴ sensu plane caret. Legendum ἐπειδὴ οὖν, quod in Codice Vat. 14. clare exstat quodque ipse conieceram, antequam Codicis inspiciendi copia mihi facta esset. Add. quae supra p. 81. monui. Exempla confusionis litterae ρ et syllabae ουν eximius Codex SGerm. 345. in Apollonio Soph. habet. Pag. 26. ed. Villois. legitur versus:

Καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσχον.

Sed Codex distincte, omnibus litteris clare scriptis, καὶ οὖν οἵπερ etc. Apparet, scribam ρ̃ libri quem sequeretur, habuisse pro nota syllabae ουν. E contrario p. 40. legitur versus:

Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο etc.

Sed Codex non minus distincte ἡ δ' ἐπεί ῥ' ἄμπν. Villoisonum, opinor, piguit scripturam Codicis enotare, quod manifesto falsa esset ac plane nihil iuuaret poëtae orationem. Sed huiusmodi vitia librariorum, si palaeographiae rationem habeas, vsu suo non carent. Hesychius: Ζωανηρές· ἀνὴρ πρὸς ζωήν. Comparatione facta aliorum Lexicographorum verissime correxerunt: Ζωαρκές· ἀρκοῦν πρὸς ζωήν. In idem ego incidi argumentis ductus palaeographicis. Etenim ex ἀρκοῦν facillime fit ἀνήρ. Scilicet perpetuo confunduntur μ et ρ; nec minus η et κ (adeo similia in Codicibus seculorum noni, decimi undecimique, vt saepius sola orationis series doceat, vtra littera scripta sit: conf. e. c. Porson. ad Odyss. Ξ, v. 206. vbi agitur de confusione syllabarum ην et κν Wesseling. et Valckenar. ad Herodot. p. 602. de ἠτενιζομένους et κτενιζομένους, etc.); idemque valet, vt modo vidimus, in ρ et ουν. BAST.

b. καθόσον ὠφελοῦνται μὲν ἐν ἠδ.: denique Codd. a. et August. νομίζοντας. Postea Codd. a. b. et August. ὡς ante καὶ Ὅμηρος omittunt. SCHAEF.] Locus est L. III. C. 9. sed vbi comparatiuum consueta potestate pollere, censet Cl. Dukerus, secutus Stephanum, qui p. 37. docte de comparatiuorum vsu disputat, et Homeri versum 365. ex Il. Γ. iniuria huc referri ostendit. Noster suos habuit auctores: in Thucydide Scholiasten; in Homero,

sunt. Nunc sufficiant haec. Boissonadus ad Eunap. p. 127. citat Synesium Prov. I. p. 95. D. ἅπας δέ τις ἠπίστατο καὶ ἐστύγουν αὐτόν τε καὶ τὴν ἐπίνοιαν, additque: „Cod. 1038. „ἐστύγει, quod fere malim, nam vix placet ista numeri su- „bita mutatio." Sine vlla dubitatione legendum ἐστύγει, errorisque ratio petenda e fonte palaeographico. Porphyrius περὶ προσῳδίας (Villoison. Anecdd. Gr. II. p. 104. v. 6. s.): ἐπειδὴ εἰ καὶ ἄναρθροί εἰσι φωναὶ τάσιν ἔχουσαι, ὡς αἱ ἀπὸ σιδήρων καὶ ξύλων, διὰ τοῦτο προςέθηκεν (scil. ὁ Διονύσιος) ἐγγραμμάτου. Εἰ post ἐπειδὴ sensu plane caret. Legendum ἐπειδὴ οὖν, quod in Codice Vat. 14. clare exstat, quodque ipse conieceram, antequam Codicis inspiciendi copia mihi facta esset. Add. quae supra p. 81. monui. Exempla confusionis litterae ρ et syllabae ουν eximius Codex SGerm. 345. in Apollonio Soph. habet. Pag. 26. ed. Villois. legitur versus:

Καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον.

Sed Codex distincte, omnibus litteris clare scriptis, καὶ οὖν οἵπερ etc. Apparet, scribam ρ̃ libri quem sequeretur, habuisse pro nota syllabae ουν. E contrario p. 40. legitur versus:

Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο etc.

Sed Codex non minus distincte ἡ δ' ἐπεὶ ῥ' ἄμπν. Villoisonum, opinor, piguit scripturam Codicis enotare, quod manifesto falsa esset ac plane nihil iuuaret poëtae orationem. Sed huiusmodi vitia librariorum, si palaeographiae rationem habeas, vsu suo non carent. Hesychius: Ζωανηρές· ἀνὴρ πρὸς ζωήν. Comparatione facta aliorum Lexicographorum verissime correxerunt: Ζωαρκές· ἀρκοῦν πρὸς ζωήν. In idem ego incidi argumentis ductus palaeographicis. Etenim ex ἀρκοῦν facillime fit ἀνήρ. Scilicet perpetuo confunduntur μ et ρ; nec minus η et κ (adeo similia in Codicibus seculorum noni, decimi undecimique, vt saepius sola orationis series doceat, vtra littera scripta sit: conf. e. c. Porson. ad Odyss. Ξ, v. 206. vbi agitur de confusione syllabarum ην et κν, Wesseling. et Valckenar. ad Herodot. p. 602. de ἠτενιζομένους et κτενιζομένους, etc.); idemque valet, vt modo vidimus, in ρ et ουν. BAST.

αρ το χειρους αντι του κακους, ως καὶ "Υ-

άτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλων.
λοὸς ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν οὐκ ἔστι. καὶ ὁ
ἐν τῷ εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν λόγῳ·
ρ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὐ-
λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα." ἀ-
ν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά.
ρῶνται δὲ καὶ ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκρι-
λάκις [64]), ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστε-
ν, θηριωδέστατος πάντων λέγουσι.

ıstath. p. 424, 33. etiam Etymologum M. pag.
τι δὲ τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ, τὸ γὰρ δι-
καὶ ὀλοώτερον συγκριτικοῦ ὄντα τύπου, ἀντὶ
βάνεται τῷ Ποιητῇ. Sic MS. Leidensis. Vid.
Δεξιώτερον et Νεώτερον. Suidas in Νεώτερος,
t Τάχιον.— Verba ἀντὶ τοῦ ὁ. ἐκ τῶν ἄλλων
dedit Voss. et Regg. in quorum altero mox
Koen. Verba ἀντὶ τοῦ vsque ad οὐκ ἔστι in
et August. desunt. Sed Cod. c. omittit verba
ν vsque ad finem articuli. Deinde Codd. a.
t εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ. In Gregorii loco Cod.
ἐκ τῶν λυπηρῶν. Cod. August. omittit οὕτως
ηρῶν — ἦλθε τὰ λυπηρά. Schaef.
λάκις] In alia omnia abeunt Regii: B. χρῶν-
ἐ. σ. οὐ πανταχοῦ, ἀλλ' ὅταν κατὰ πάντων λέ-
, σοφώτατος πάντων ἐστιν εἰπεῖν, οὐ μὲν δὲ

κἂν τῇ συνηθείᾳ δὲ πολλάκις [παρελκούσαις] ἀποφάσεσι χρώμεθα, ὡς τὸ ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπαγορεύω σοι ποιεῖν. καὶ ὁ Θεολόγος· „ὃν ου προδώσομεν, οὐδὲ καθυβρίσομεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα."

§. XLV. Ὅτι καὶ ἡ πρὸς παρέλκειν παρὰ τούτοις νενόμισται [51]). ὡς ὁ Θουκυδίδης· „καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο [52])." ἀντὶ τοῦ αὐτῶν τῶν Ἀ-

---

habet καὶ ὁ τῆς θεολογίας ἐπώνυμος· ὃν κ. τ. λ. — Bastius: „Μὴ post ἀπαγορεύω et similia verba interdum a primis editoribus, offensis, vt videtur, hoc vsu particulae, omissum est, e. c. a Leone Allatio in Narrationibus Libanii (vol. IV. p. 1100. Reisk.): τὴν δὲ Ἀθηνᾶν αὐτῷ φέρουσαν ἀθανασίαν, τοῦτο ἐκώλυσεν ἐκδοῦναι. Πολυνείκει δὲ συγκατενεχθεὶς τῷ ἀδελφῷ, ταφῆς καὶ ἀπεστέρητο μὲν παρὰ τοῦ Κρέοντος, ἐτύγχανε δὲ παρὰ τῆς ἀδελφῆς. Ita habent editiones. Sed vnicus Codex (Vat. 305.), vnde Leo Allatius has Narrationes petiit, clare dat ἐκώλυσε μὴ δοῦναι, quod restituendum est. Praeterea e Codice corrigendum: Πολυνείκης δὲ συγκ. τ. ἀ., ταφῆς ἀπεστερεῖτο μὲν παρὰ κ. τ. λ." Schaef.

51) Ὅτι καὶ — νενόμ.] Codd. a. b. et August. καὶ ἡ προς παρέλκειν τούτοις νενόμισται. Cod. c. Καὶ ἡ προς πρόθεσις τοῖς ἀττικοῖς παρέλκειν νενόμισται. Schaef.

52) ἐγένετο] Vatic. καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀ. sine ἐγένετο, pro quo περιεγένοντο praebent Voss. et Regg. quod parum abest, quin genuinum credam: sensus tum enasceretur a Grammatici mente multum diuersus, et: praeterea ipsos Athenienses superarunt. In Historici lectione ista me praeterierunt, si tamen in eo inueniuntur. [Codd. a. b. et c. τῶν Ἀθηναίων ἐγένοντο. Bastius: „In Thucydideis περιεγένοντο an ἐγένετο s. ἐγένοντο legendum sit, nemo facile dicat, nisi ipse locus historici repertus fuerit. Vt nunc verba se habent, interpreter, quemadmodum vulgo intelligimus phrasin εἶναι, γίνεσθαι πρός τινος, *secuti sunt partes Atheniensium, ils se mirent du côté des Athéniens.*" Schaef.] Non felicius Nostro succedit Aphthonii exemplum, desumtum ex eius Progymn.

ec enim in talibus est gradatio, vt p. 20. ὁ δὲ διώκε, διώκων δὲ οὐχ ἥρει. Pro τοιαῦτα autem, honio editur, MSS. et editt. omnes magno con- raebent τοιαῦται, sed αἱ ante ἀρεταὶ deest in

Vulgatam Franc. Scobarius Latine vertit: abent virtutes, vi corporis atque animi vt com- qua in versione est, quod minus probes. [Ba- hthonii locum vellem Koenius accuratius tra- 'arum enim apparet, vtrum praetulerit, τοι- ιαῦται. Praeterea, si displicuit ei versio Sco- non dedit meliorem? Quantum ex singulis ı (nam Aphthonius integer nunc ad manus non gere licet, hic loci sensus est: τοιαῦται γάρ ἀρεταὶ, πρὸς βίαν (βιαίως) κτώμεναι (passiue) ὑπὸ τῶν ἀρετὴν ἐχόντων), καὶ πόνων χωρὶς ἀρε- πάρχει λαβεῖν. Sed fortasse fallor.*)" Sic

locum in egregiis Codicibus Paris. 1983. et 2977. decimi). Quam supra dedi verborum illorum expli- m, vera mihi videtur. Etiam Codd. dant τοιαῦται, litiones Camerarii Lips. 1570. et Harbarti. SCHAEF.] ante editiones habent: παῖς γὰρ εἴ τι καλὸν ἐν γῇ ύεται, προῆλθε θεῶν. Codd. dant πᾶν γὰρ εἴτι, nemo dubitabit rectius esse. Vitium ortum ex incli- : litterarum vncialium. [πᾶν legitur in editt. Came- t Harbarti. SCHAEF.] Deinde editt. ἃ γὰρ οἱ θεοὶ νται, στέργουσιν ἅπαντες. Codd. melius ἃ γὰρ θεοὶ Conf. Schaeferi Melet. Crit. p. 4. Ad voces πρὸς βίαν rgine Codicum legitur Scholium, nondum, opinor, : Οὐδὲν γὰρ τῶν ἀγαθῶν εὔκολον, ἀλλὰ βίᾳ κτᾶ- φησι καὶ ὁ ποιητής [v. 265. ed. Br.]· τῆς δ' ἀρετῆς ι θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν· μακρὸς δὲ ὁ (sic) ὄρθιος

§. XLVII. Ἀττικῶν καὶ τὸ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων [57]), ὡς τὸ παρθενικὴ ἡ παρθένος = καὶ αὐτὰ τὰ πρωτότυπα ἀντὶ κτητικῶν, ὡς τὸ·

---

57) ἀντὶ πρωτοτ.] Voss. et Regg. Ἀ. καὶ τὸ τὰ πρωτότυπα λ. ἀντὶ τῶν κτητικῶν, ὡς τὸ γυναῖκα etc. [Cod. A. ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ πρωτότυπα λαμβάνειν ἀντὶ κτητικῶν (Cod. B. ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ πρ. λ. ἀντὶ κλητικῶν) ὡς τὸ γυναῖκα τιθήσατο (Cod. B. τεθήσατο) —. Deinde iidem libri ἐθήλαζε μ. Cod. a. ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ κτητικὰ λαμβάνειν ἀντὶ πρωτοτύπων, ὡς τὸ γυναῖκα τὲ θήσατο. Cod. b. ἀττικῶν καὶ τὸ τὰ πρωτότυπα λαμβάνειν ἀντὶ κλητικῶν (sic), ὡς τὸ γυναῖκα τὲ θηλάσατο μ. Cod. c. ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ κτητικὰ ἀντὶ πρωτοτύπων λαμβάνειν ὡς τὸ γυναῖκα τεθηλάσατο (sic) μαζὸν, ἀντὶ τ. γ. ἐθήλαζε μαζόν. Cod. August. Ἀττικῶν καὶ τὸ κτητικὰ λ. — et deinde καὶ αὖ τὰ πρωτότυπα —. SCHAEF.] Vatic. Ἀττικὸν καὶ τὸ τὰ κτητικὰ λ. ἀντὶ πρωτοτύπων, ὡς τὸ γ. etc. Γυναῖκα τ. μ. est ex Homeri Il. Ω, vs. 58. vbi editur τε θησατο. Apud Hesych. et Τεθήσατο est, et Ἐτήσατο, vt fuerit etiam τ' ἐθήσατο. Vid. Kuster. ad V. Ἐθήσατο. Aliter accepit γυναῖκα μαζὸν Eustath. pag. 1339, 10. cuius sententiae firmandae idonea quaedam dedit Vir doctus in Obs. Misc. I. p. 119. Atticum et aliorum morem, quo πρωτότυπα ponuntur ἀντὶ κτητικῶν, [nam alterum illud mere poëticum est,] complures illustrarunt. Vid. Clariss. Albertius ad Hesych. T. I. p. 143. n. 1. Μῦθον Ἀρκάδα habet Philostrat. de V. A. L. I. p. 19. πατέρα μῦθον Achill. Tat. L. II. p. 67. In Theophyl. Bulg. Ep. 18. p. 28. pro ἡμῖν δὲ συνεύχου, τὸ μὴ καὶ τὸ ἕπληνα φθόγγον ἀποβαλεῖν, Meursii dicitur coniectura ἔπλυνα, et ipsa deprauata pro Ἕλληνα φθόγγον, vt habet MS. Leid. Nostri meminerunt Hemsterh. ad Polluc. X. 165. Valcken. ad Lesbonact. p. 183. KOEN. Bastius: „Theophilus Comicus (*Lettre Critique* p. 111.) νόμους Ἕλληνας. Vid. omnino Wernsdorf. ad Himer. p. 158. Lexicon SG. MS. ἄλλος ἀλφάβητος inscriptum: Ἕλλην γυνή. Φιλήμων παιδαρίῳ. (Conf. Ἕλλην στολὴ in Euripide.) Ἑλλάς, ὁ ἀνήρ. Σοφοκλῆς Αἴαντι Λοκρῷ. Posteriorem locum etiam Brunckius citauit Lex. Sophocl. v. Ἑλλάς.“ Add. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 272. SCHAEF.

ἐδυνάμην ἠδυνάμην, παρῴνηκα πεπαρῴνηκα [62]).

§. L. Τὰ συγκριτικὰ ἀντὶ τῶν ἁπλῶν παραλαμβάνουσι. Θουκυδίδης [63]) ἐν τῇ τρίτῃ τῆς συγγραφῆς·

ταῖς αὐξήσεσι. Tum idem sic pergit: ἐδυνάμην ἠδυνάμην, ὤκται, ἔωκται, ἀνέωκται καὶ ἠνέωκται, παροινῶ, παρῴνηκα, καὶ ἑτέρᾳ αὐξήσει τῇ ἀπὸ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ, πεπαρῴνηκα. Cod. August. Εἰώθασι καὶ ἐν ταῖς αὐξήσεσιν ἑτέρας αὐξήσεις ἐπεισάγειν. Boissonadus: „Heliodorus I. 27. p. 44. ἐδυνάμην. Cod. Venetus 409. ἠδυνάμην. Cf. not. ad Eunap. p. ." SCHAEF.

62) Inter articulos XLIX. et L. Cod. c. haec inserit (conf. supra §. XX.): Τὸ τοῖς ἀρσενικοῖς ἀντὶ θηλυκῶν χρᾶσθαι, καὶ τοῖς θηλυκοῖς ἀντὶ ἀρσενικῶν ἀττικῶν ἐστι, ὡς τὸ κλυτὸς Ἱπποδάμεια, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ· οὐκ ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, ὅστις Προμηθεῦ σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ κακοῖς, ἀντὶ τοῦ στεῤῥά. (Conf. Prom. Vinct. v. 242. s. Confusa sunt Aeschylea cum Euripideis.) καὶ Εὐριπίδης· οὐκ ἔστιν οὕτω στεῤῥὸς ἀνθρώπου φύσις, ἥτις γόων σῶν καὶ μακρῶν ὀδυρμάτων κλύουσα γόων, οὐκ ἂν ἐκβάλῃ δάκρυ. ὡσαύτως καὶ τό· ἢ τοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. SCHAEF.

63) Θουκυδίδης] ὡς ὁ Θ. editt. καὶ ὁ Θ. Regg. [Imo habent hi Codd. παραλαμβάνουσιν, καὶ Θουκυδ. Cod. a. initio articuli τὰ συγκριτὰ (sic distincte)*). Cod. c.

*) Hoc quoque vitium hinc natum, quod scriba compendium libri sui non attenderet. Ideo toties commutata adiectiua in ος et ικος, de qua commutatione Schaeferus ad L. Bosium p. 257. [In Hesychio T. II. c. 868. παραμυθητοὶ et παραμυθητοῖς mutanda in παραμυθητικοὶ et παραμυθητικοῖς. Add. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 319. SCHAEF.] Ceterum librarius Codicis nostri ipse vtitur tachygraphica nota syllabae ικ (v. Tab. aen. VII.), quae in posteriorum temporum Codicibus, vbi litterae ι bina semper puncta imposita sunt, hoc tanquam indicio facile proditur. Quod si haec puncta desunt, syllabasque τικος scriba, vt saepe factum est, (omisso compendio finali) sic exarauit: αἰσθη ^{τζ}, facilius etiam errari potest, siquidem verbum αἴσθηται (excepto accentu, cuius ratio inprimis habenda in compendiis legendis) eadem ratione scribitur. [Obiter moneo, αἰσθη ^{τζ} significare omnes

b. καὶ ὅσον ὠφελοῦνται μὲν ἐν ἡδ.: denique Codd. a. et August. νομίζοντας. Postea Codd. a. b. et August. ὡς ante καὶ Ὅμηρος omittunt. SCHAEF.] Locus est L. III. C. 9. sed vbi comparatiuum consueta potestate pollere, censet Cl. Dukerus, secutus Stephanum, qui p. 37. docte de comparatiuorum vsu disputat, et Homeri versum 365. ex Il. Γ. iniuria huc referri ostendit. Noster suos habuit auctores: in Thucydide Scholiasten; in Homero,

sunt. Nunc sufficiant haec. Boissonadus ad Eunap. p. 127. citat Synesium Prov. I. p. 95. D. ἅπας δέ τις ἠπίστατο καὶ ἐστύγουν αὐτόν τε καὶ τὴν ἐπίνοιαν, additque: „Cod. 1038. „ἐστύγει, quod fere malim, nam vix placet ista numeri su- „bita mutatio." Sine vlla dubitatione legendum ἐστύγει, errorisque ratio petenda e fonte palaeographico. Porphyrius περὶ προςῳδίας (Villoison. Anecdd. Gr. II. p. 104. v. 6. s.): ἐπειδὴ εἰ καὶ ἄναρθροί εἰσι φωναὶ τάσιν ἔχουσαι, ὡς αἱ ἀπὸ σιδήρων καὶ ξύλων, διὰ τοῦτο προςέθηκεν (scil. ὁ Διονύσιος) ἐγγραμμάτου. Εἰ post ἐπειδὴ sensu plane caret. Legendum ἐπειδὴ οὖν, quod in Codice Vat. 14. clare exstat, quodque ipse conieceram, antequam Codicis inspiciendi copia mihi facta esset. Add. quae supra p. 81. monui. Exempla confusionis litterae ρ et syllabae ουν eximius Codex SGerm. 345. in Apollonio Soph. habet. Pag. 26. ed. Villois. legitur versus:

Καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον.

Sed Codex distincte, omnibus litteris clare scriptis, καὶ οὖν οἵπερ etc. Apparet, scribam ῥ libri quem sequeretur, habuisse pro nota syllabae ουν. E contrario p. 40. legitur versus:

Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο etc.

Sed Codex non minus distincte ἡ δ' ἐπεί ῥ' ἄμπν. Villoisonum, opinor, piguit scripturam Codicis enotare, quod manifesto falsa esset ac plane nihil iuuaret poëtae orationem. Sed huiusmodi vitia librariorum, si palaeographiae rationem habeas, vsu suo non carent. Hesychius: Ζωανηρές· ἀνὴρ πρὸς ζωήν. Comparatione facta aliorum Lexicographorum verissime correxerunt: Ζωαρκές· ἀρκοῦν πρὸς ζωήν. In idem ego incidi argumentis ductus palaeographicis. Etenim ex ἀρκοῦν facillime fit ἀνήρ. Scilicet perpetuo confunduntur μ et ρ; nec minus η et κ (adeo similia in Codicibus seculorum noni, decimi undecimique, vt saepius sola orationis series doceat, vtra littera scripta sit: conf. e. c. Porson. ad Odyss. Ξ, v. 206. vbi agitur de confusione syllabarum ην et κυ, Wesseling. et Valckenar. ad Herodot. p. 602. de ἠτενιζομένους et κτενιζομένους, etc.); idemque valet, vt modo vidimus, in ρ et ουν. BAST.

ερ το χειρους αντι του κακους, ὡς καὶ "Ο-

ιάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλων.
λοὸς ἐκ τῶν ἄλλων θεῶν οὐκ ἔστι. καὶ ὁ
ἐν τῷ εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν λόγῳ·
ερ ἐκ τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρὰ, οὕ-
ν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα." ἀ-
ν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά.
ρῶνται δὲ καὶ ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκρι-
λάκις [64]), ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστε-
ων, θηριωδέστατος πάντων λέγουσι.

---

ustath. p. 424, 33. etiam Etymologum M. pag.
στι δὲ τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ, τὸ γὰρ δι-
καὶ ὀλοώτερον συγκριτικοῦ ὄντα τύπου, ἀντὶ
ιβάνεται τῷ Ποιητῇ. Sic MS. Leidensis. Vid.
Δεξιώτερον et Νεώτερον. Suidas in Νεώτερος,
et Τάχιον.— Verba ἀντὶ τοῦ ὁ. ἐκ τῶν ἄλλων
dedit Voss. et Regg. in quorum altero mox
. Koen. Verba ἀντὶ τοῦ vsque ad οὐκ ἔστι in
et August. desunt. Sed Cod. c. omittit verba
ων vsque ad finem articuli. Deinde Codd. a.
it εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ. In Gregorii loco Cod.
ὶ ἐκ τῶν λυπηρῶν. Cod. August. omittit οὕτως
ηρῶν — ἦλθε τὰ λυπηρά. Schaef.
λάκις] In alia omnia abeunt Regii: B. χρῶν-
ά. σ. οὐ πανταχοῦ, ἀλλ' ὅταν κατὰ πάντων λέ-
, σοφώτατος πάντων ἐστιν εἰπεῖν, οὐ μὲν δὲ

§. LII. 65) *Τῷ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῶνται, ὡς ὅταν λέ-*

---

492. Hinc forte explicandus Tibulli locus difficillimus III. 5. 3.

Nunc autem sacris Baiarum maxima lymphis.

maxima id est *maior*, praestantior, celebrior. Graecismum in Tibullo lector eruditus facile feret. [Hanc explicandi Tibulli rationem repudiauit Wunderlichius p. 140. s. SCHAEF.] Vice versa comparatiuus pro superlatiuo ponitur. Conf. Philostr. edit. l. c. Iulianus Or. II. p. 53. C. *τήν γε μὴν ἱππικὴν καὶ τὴν ἐν τοῖς δρόμοις κουφότητα, ἆρά σοι παραβαλεῖν ἄξιον τῶν πρόσθεν τοὺς ἀραμένους ὄνομα καὶ δόξαν μείζονα;* id est *μεγίστην*." Ceterum hunc articulum Cod. c. ita scriptum habet: *Καὶ τὸ χρᾶσθαι ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν τῶν ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον· ἀντὶ γὰρ* etc. Sed Codd. a. b. et August. omittunt. SCHAEF.

65) §. LII.] Sic est in Meerm. *Τῷ ου ἀντὶ τοῦ εο χ. ὡς ὅ. λέγωσι τοὔνομα, τοὔγκλημα· ὤφειλον γὰρ εἰπεῖν τὸ ὄνομα, τὸ ἔγκλημα.* KOEN. In Codd. A. et B. *τῷ ου ἀντὶ τοῦ οε χρῶνται, ὡς ὅταν λέγῃς, τοὔλαιον, τοὔγκλημα, τοὖπος, τοὔργον, τοὔνδυμα.* In Codd. a. b. et August. *Τῷ ου — χρῶνται, ὡς ὅταν λέγῃ* (August. *λέγωσι*) *τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, τοὔμπαλιν,* ceteris omissis. In Cod. c. *Ἀττικόν ἐστι καὶ τὸ λέγειν τὸ ου ἀντὶ τοῦ οε, ὡς ὅταν λέγῃ τις, τοὔλαιον, τοὖπος, τοὔνομα, τοὔνδυμα, τοὔγκλημα, ἀντὶ τοῦ τὸ ἔλαιον, τὸ ἔπος, τὸ ὄνομα, τὸ ἔνδυμα, τὸ ἔγκλημα.* In hac diuersitate scripturae aduertendus accentus in *τοὖπος, τοὔργον,* cuiusmodi voces vulgo *προπερισπῶνται.* Acutum accentum nuper praetulit Erfurdtius in altera Antigones editione (e. c. v. 279. 424. 538. 925. 1163.), quam rationem iam praeiuerat editio Etonensis a. 1786. 4. Bastius: „Scripturae varietates, *λέγωσι, λέγῃς, λέγῃ, λέγῃ τις,* (*τις* addidit librarius, cui solum verbum suspectum videretur,) inde oriundae, quod in exemplis, e quibus nostri Codices transscripti sunt, *λε* aut *λ*, legeretur. Hoc compendium significat non mo-

γει, λέγεται et λέγουσι, vt Villoisonus ad Apollon. [. .]I et p. 700. ait, sed omnes omnino personas ac [. .]ra verbi λέγειν, quae a litteris λεγ incipiunt accen[tum] [.]e litterae ε impositum habent. Ex solo verborum [. .]tu disci potest, quomodo compendium explendum [. .]c. vbi, vt in Apollonio p. 676. v. 1. et 19., ἡμεῖς [. .]it, per se intelligitur, λέγομεν legendum esse. [. .]parum attendisset Villoisonus, factum est, vt in [. .]io sexagies amplius pro scriptura Codicis ὅτ' ἂν [. .] p. 28. 34. 40. 58. etc.) ederet ὅτ' ἂν λέγει, cum [. .]γη debuisset, siquidem particula ὅταν coniuncti[. .]scit*). Tantummodo ibi, vbi λέγη a librario [. .]criptum viderat, coniunctiuum edidit, e. c. p. 292.

[. .]i. P. 712. v. 14. Codex dat ὡς ὅτι λ. Villoiso[nus] [s]emper sui similis, in nota adiecta: „Legerem ὅταν [. .]" Restituo, non ὅτε λέγει, sed ὅταν λέγῃ, nam [. .]s etiam alibi ι ponit pro compendio syllabae αν, [. .]que iota finalis, qua ipse vtitur, interdum vix [. .]as a syllaba αν. Conf. ἰῶτα vltimum in tab. I. [. .]. VII. v. 14. Alio loco p. 278. excusum est: Διαστοντες, διασχίζοντες. ἐὰν δὲ σὺν τῷ ρ̄ γράφεται διαβαίνοντες. Codex habet compendium si[. .]s litteris γφ, quod etsi γράφεται significare pot[. .]en, cum ἐὰν praecedat, legi oportet γράφη, quod restituendum est. Alter editor Apollonii, [T]ollius, cui copia fuit Codicis SGerm. inspici[. .]s Villoisoni errores corrigere, certe in notis suis [. .] debebat. Feliciter is pag. 700. pro corrupto: [. .]ν· τὸ ῥεῦμα. ὁ διηρημένος, ῥέεθρον λέγεται. [. .]τι δὲ οὕτως καὶ ὁ ἐν Ἰθάκῃ λιμήν. sic legit: Ῥεῖ[. .] ῥεῦμα, ὃ διῃρημένως ῥέεθρον λέγουσι. λέ-

[. .]ul apparet, cur tot adhuc locis, inprimis Scholiastarum, [. .]ν, ἐὰν etc. indicatiuo iuncta reperiantur. Nata haec vi[. .] omnia hinc, quod qui primi Codices legebant, vltimas [. .]orum syllabas perperam explerent. Dixi *inprimis Scholiastarum*: nam in Scholiis scribendis librarios cogebant [mar]ginum quibus allinebantur angustiae, vt notis tachygra[phic]is plus etiam quam alibi vterentur. Bast.

γωσι[66]) τοὔλαιον, τοὔγκλημα, τοὖπος, τοὔνδυμα, ἀντὶ τοῦ τὸ ἔλαιον, τὸ ἔγκλημα, τὸ ἔνδυμα, τὸ ἔπος.

§. LIII. Τὰς εὐθείας καὶ τὰς κλητικὰς ἐπίσης ἐκ-

γεται δὲ οὕτως etc. Praeterea moneo, in compendio λ, lineolam litterae λ̄ subtus adiectam non pertinere ad λ̄, sed notam esse compendii propriam, h. e. indicare vocem compendiose scriptam. E. c. λ͂ (sine lineola) est λέων, sed λ͂, (cum lineola) λέγων. Haec vox exstat in Codice e. c. p. 664. v. 10. τροπικῶς λέγων, vbi Villoisonus perperam τροπικῶς λέγει scripsit. Hinc apparet, signum λ, non referendum fuisse in tab. I. v. 11. Idem valet ibid. v. 10. in signa K, et κ,, quae sunt non solae litterae κ̄, sed κ̄ cum signo compendii." Add. quae Bastius paullo post ad §. LIX. monuit. Schaef.

66) λέγωσι] λέγῃ Voss. λέγῃς Regg. in quibus post τοὖπος additur τοὔργον, sed mox deest ἀντὶ τοῦ τὸ ἔλ. — De synaloephe vid. Sylburg. in Clenardi Instit. p. 155, 27. Eam in verbis quoque locum habuisse, notissimum est, et docte demonstratum a Piersono ad Moerin p. 302. Προὐκαλέσαντο pro προεκαλέσαντο praebet Cod. Cantab. in Polyaeno L. V. C. 14. vt προὔτρεπεν Palat. pro προέτρεπεν in Heliod. Aeth. L. VII. p. 311. Προὐσήμαινον restituendum, pro προσεσήμαινον, in Antonin. Liber. C. XXVII. quemadmodum προὐτίθεσαν habet C. XLI. Missis aliis, Heliodori locum, in quo προὔβάλετο sic positum, sanabo L. X. p. 519. αὐτίκα γοῦν ὀλίγον ὅσον ἐκ τῆς ΓΗΣ κραδανθεὶς πλέον ὡς εἶχεν ἀλγεῖν ἐσκήπτετο, καὶ τοῦ αὐχένος θάτερον μέρος ἔκδοτον εἰς τὸ παίεσθαι προὔβάλετο. Vertit Interpres priora Latine, vt potuit corrupta, *cum paululum tantum a terra commotus esset.* Nemo, semel monitus, de vera lectione dubitabit: ὀλίγον ὅσον ἐκ τῆς ΠΛΗΓΗΣ κραδανθεὶς, *tantillum modo a plaga concussus;* lucta scilicet narratur Aethiopis et Theagenis. Koen. In loco Heliodori Coraius p. 434. πλέον ἢ ὡς εἶχεν ex coniectura dedit pro πλέον ὡς εἶχεν. Hanc coniecturam firmat Codex Ven. 409., quem vir egregius nollem neglexisset. Bast.

Ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.

§. LIV. Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν [68]) ὧν ἔπαθεν [69]) ὀργὴν ἔχει, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν. εἴρηται γὰρ, ὅτι παρ' αὐταῖς αἱ προθέσεις ἔξωθεν λαμβάνονται.

§. LV. Ἀττικῶς ἐκφέρεται διὰ τῆς ει διφθόγγου

οὐδὲ εἷς, alius cuiusdam erat in praecedens dictum δῆλον ὡς etc. exceptio; vt adeo locum minus recte ceperit Lucas Holstenius ad Porphyr. de V. Pyth. p. 18. primum versum sic scribens: Τίς δὲ βούλοιη γ. μὴ φθονουμένοις φίλος, videlicet vt instituto, quemadmodum fieri solet, accommodaret. — In ante editis intermedia inter ὦ οὗτος et versum Sophocleum desunt. Koen.

68) Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν] Codd. A. et B. ἀττικὸν καὶ τὸ λ. Codd. a. b. et c. ἀττικὸν καὶ τὸ — ὑπὲρ ὧν ἔπαθεν, ceteris omissis. Schaef.

69) ὧν ἔπαθεν] Credo, Grammaticum ob oculos habuisse Aristophanis ῥῆσιν in Pace vs. 658. Ὀργὴν γὰρ αὐτοῖς, ὧν ἔπαθε, πολλὴν ἔχει, quae structura huic verbo veluti propria fuisse videtur. Thucyd. L. I. p. 63, 59. ἀμύνεσθαι ὧν ἔπαθον. Alciphron p. 382. ἐγὼ δὲ ὧν ἔπαθον, μισθὸν οὐκ ἀπηνεγκάμην ἄξιον. Liban. Or. Parent. in Fabricii Bibl. Gr. VII. p. 258. ἀλλ' ἡγούμενος τὸ μὲν πεπραγμένον εἶναι τῇ σφῶν αὐτῶν βοηθούντων ἀνθρώπων· δεῖν δὲ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ τιμωρίαν ὧν πεπόνθασι λαμβάνειν, ἦγεν ἐπὶ τὴν πολεμίων, *duxit in hosticum*. Pusilla menda ἐπὶ τῶν πολεμίων Interpretem fefellit. [Meliorem scripturam ἐπὶ τὴν τῶν πολεμίων Reiskius in textum recepit Vol. I. p. 544. Bast.] In eodem Libanio Opp. T. II. p. 464. A. δίκην οὐχ ὧν αὐτὸς ἠδίκει διδοὺς, absurde Morellus coniicit ἐξ ὧν. Xenophon Hist. Gr. L. VI. p. 598. B. ὡς νῦν ἐξείη Λακεδαιμονίους πάντων, ὧν ἐπεποιήκεσαν αὐτοὺς, τιμωρήσασθαι. Lysias p. 221. ὧν ἐποίησαν, ὀργίζεσθε. ὑπὲρ in talibus subaudiatur, an ἕνεκα, perinde est. — Pro εἴρηται γὰρ etc. editt. priores ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπὲρ προθέσεως. Koen. Etiam Cod. August. pro illis verbis habet ἔξωθεν λαμβανομένης τῆς ὑπέρ. Schaef.

τῶν παθητικῶν ὁριστικῶν [70]) τὰ δεύτερα πρόσωπα. ὡς τὸ „ζηλωτὸς ἔσει." ἀντὶ τοῦ ἔσῃ.

---

70) ὁριστικῶν] Voculam adieci de MSS. qui in fine non habent ἀντὶ τοῦ ἔσῃ. [Tria haec verba Codd. A. et B. omittunt. Sed Codd. a. et b. omittunt ὁριστικῶν. Tum iidem ὡς τὸ ζηλωτὸς ἔσῃ. Cod. c. τῶν παθητικῶν δεύτερα πρόσωπα, ὡς τὸ ζηλότυπος ἔσει. Cod. August. omittit et ὁριστικῶν et ἀντὶ τοῦ ἔσῃ. SCHAEF.] Ζηλωτὸς ἔσει vnde sit desumtum, nunc non commemini. Veterem Atticorum morem non aliunde quis accuratius discat, quam ex docta magni Valckenaerii nota ad Eurip. Phoen. vs. 576. [In vetustissimis Codicibus Platonis fere vbique reperitur ει pro η. Quapropter fortasse Fischero accedendum, qui formam ει Philosopho vbiuis vindicandam censuit. Sed in recentioris aetatis scriptoribus Atticis hanc rationem probare nolim. Reiskius ad Liban. Vol. I. p. 437.: „ἡγήσει ferri posset, si constaret Libanium „Atticismum affectare." BAST.] Eum in Aristophane saepe obseruant Scholia, velut ad Pluti vs. 40. Nub. vs. 490. Ran. vs. 472. 649. Vesp. vs. 937. etc. In Pac. vs. 1295. recte eruditiss. Rich. Dawesius Misc. Crit. p. 290. reposuit Οὐ πράγματ' ᾄσει, pro ᾄσεις, nam ς ex sequenti voce σώφρονος adhaesit. In Vesp. vs. 1223. pro Τουτὶ σὺ δράσεις, Vir quidam Clariss. coniicit τουτὶ σὺ δ' ᾄσεις; sed qui futurum medium ᾄσομαι posuerat vs. 1226. eum loco tam vicino ᾄσεις scripsisse, probabile non est. Non displiceret: τουτὶ σύ γ' ᾄδεις; quoniam praesens tempus est et vs. 1220. Ἄιδω δὲ πρῶτος —. Recentioris aetatis Scriptores Attica forma raro vsos fuisse, obseruat in minimis etiam admirabilis Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 428. [Apud Philostr. Her. p. 658. Codices duo pro τεύξῃ habent τεύξει. Conf. ibi notam. BOISSON.] Ὄψει, οἴει et βούλει ex veteri Atticorum vsu in communem venerunt. In Libanii Or. XIX. p. 495. B. κτείνοντα ὄψει τὸν Ἥρω Morellus ridicule interpretatur *perimentem obtutu Heroem*. Commodior locus dari non poterat emendandi Polyaen. L. I. C. 26. ὁ δὲ Βίας, τί δ' ἄλλο, ἔφη, κἀκείνους εὔχεσθαι Διΐ, ἢ ὅπως Κροῖσον τὸν ἠπειρώτην ἐν θαλάττῃ λάβοιεν; Verbum, quod manifesto deest, in Διΐ

§. LVI. Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν ἀντὶ τοῦ νῦν, τανῦν [71]).

---

latet; rescribendum quippe: τί δ' ἄλλο — κἀκείνους εὔχεσθαι ΟΓ'ΕΙ, ἢ ὅπως etc. Herodotus in eadem historia I. 27. νησιώτας δὲ τί δοκέεις εὔχεσθαι ἄλλο; Literas Δ et Ο Scribae lippientes aliquando permutarunt: vid. not. ad Hesych. V. Γερηΐδάρες et Ἰδυλιτρίχες. Δρώμενα, pro ὁρώμενα, est in Heliodori Codicibus L. I. p. 57, 29. Koen. Porsonus Praefat. ad Euripid. Hecub. p. IV.: „Brunckius secundas futuri passiui indicatiui personas in ει semper, non in η, terminauit; secundas etiam praesentis ego ad eandem formam reduxi. Analogia nempe postulat, vt vocalis corripiatur in indicatiuo, producatur in subiunctiuo, τύπτομαι, τύπτει, τύπτεται, τύπτωμαι, τύπτῃ, τύπτηται. Neque causae quicquam est, quare codicum auctoritas obiiciatur. In his enim rebus nulla est codicum auctoritas. Satis constanter ει pro η praebent Aristophanis editiones. Pauca tamen loca sunt, vbi altera terminatio in aliquo MS. non exstet. Contra apud Tragicos non raro diphthongum ει pro η offerunt MSS.“ Post in Supplemento haec addidit: „Esto, vt τύπτεαι in τύπτῃ ac τύπτει pari iure contrahere potuerint Attici, vtram contractionem putas praelaturos? Certe eam quae modos diuersos distingueret.“ Schaef.

71) τανῦν] Subministrauit haec Voss. nec tamen a Stephano commemorata. Habet etiam Meerm. Regg. Ἀ. καὶ τὸ λ. τανῦν, ἀντὶ τοῦ νῦν. A Vatic. [it. a. b. August. Schaef.] et editis absunt. Τανῦν obuium est apud Euripid. Orest. vs. 436. 659. Med. vs. 494. Sophocl. Electr. vs. 423. Aristoph. Pac. vs. 858. etc. Saepe etiam, separatis voculis, τὰ νῦν. In Sophoclis Oed. Col. vs. 859. scribendum — οὔτε γὰρ τὰ νῦν Δίκαια πράσσεις, οὔτε πρόσθεν εἴργασαι, pro οὔθ' ἃ π. εἴργασαι, vt vs. 900. οὔτε νῦν καλὰ Δρᾷς, οὔτε πρόσθεν εἰργάσω. Aliquando etiam, inserto γε, τά γε νῦν, vt apud Themist. Or. XV. p. 194. C. Similiter vsurpantur τονῦν, τὸ νῦν et τό γε νῦν. Τὸ νυνὶ e Palat. Cod. legendum in Heliodori Aeth. L. VII. p. 332. vel saltem εὐτελεστέρως τὸ νῦν πράττειν δοκούντων, pro τῶν νῦν. Koen. Bastius: „Τὰ νῦν pro τε νῦν dat Codex Palat. 398. in Themistoclis Epist. XX.

ν τὰ νῦν ὥρμητο ἡ ναῦς." Dicitur etiam τὰ
item τὰ νῦν ταῦτα. Euripides Heracl. v. 641.
ιχεῖς τὰ νῦν τάδε. Interpres, phrasin non in-
perperam: *nunc felix es ob haec.* Herodotus
. ὡς ἐγὼ τυγχάνω τὰ νῦν τάδε ἱστοργὼς ἐκείνους.
III. ep. 58. τὰ νῦν δὲ ταῦτα. Ibid. ep. 72. τὰ
ῦτα. Schaef.

ιὶ τὸ λαβέ] Sic MSS. [Meerm. Καὶ τὸ λαβὲ
ῶν Ἀττικῶν ἐστι.] Editt. tantum: καὶ τὸ λαβὲ
λάβε. Vid. Stephanus p. 44. et in App. de D,
ι. Piersonus ad Moerin p. 103. Koen. Cod. c,
αβὲ ἀντὶ τοῦ λάβε λέγειν ἀττ. ἐστί. Bastius:
'en. ad Il. Α, 85. Τρία εἰσὶ τὰ ἐν τῇ κοινῇ ὀξυνό-
'έ, εὑρέ, εἰπέ. ἰδίως δὲ καὶ μακρᾷ [sub. συλλα-
iliter legitur βραχείᾳ. Minus recte habet μα-
'ierson. ad Moer. p. 193.] παραλήγοντα. Ἀτ-
αὶ ἐπὶ βραχυκαταλήκτων ὀξύνουσι τὸ εἶλε (sic)
Ita textus Villoisoni. Emendatiorem dat lo-
:x. Habet is παραλήγ'τε, i. e. παραλήγοντ αι
ὶ καὶ ἐπὶ τῶν βραχυπαραλήκτων ὀξύνουσι τὸ
Codex: sed vel tacente me quiuis intelligit, ἰδέ,
corrigendum fuisse:) καὶ λαβέ." Obiter Lexi-
aduerbium βραχυπαραλήκτως. Scholiastes ad
ιn. Plut. v. 253. οὐδετέρως δὲ τὸ θύμον λέγεται,
υπαραλήκτως, καὶ βαρυτόνως. Idem ad v. 1057.
Suidas T. III. p. 66.) Παιδιάν. Οὕτως Ἀττικοὶ

τρίτου. Cod. c. ἐπὶ γὰρ τῶν ὑπερσυντελίκων (sic) χρῶνται ταῖς πρώτοις etc., Cod. August. pro ἐτετύφειν habet ἐτύφειν, deinde ἐπὶ ὑπερσυντελικῶν, denique ἀντὶ τρίτων. SCHAEF.] Ionum istam et Atticorum veterum in tertia pers. plusquamperfecti formam abunde Viri eruditi illustrarunt. Conf. vnus Hemsterh. ad Aristoph. Plut. vs. 696. Recentiores Attici et tertias personas, et primas, in η terminari maluerunt. Vid. ad Moerin p. 173. 174. Cl. Piersonus. Suidam V. Ἐπεπόνθη, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθει, καὶ ἑώρακη, ἀντὶ τοῦ ἑωράκει, καὶ ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδει, crediderim scripsisse: Ἐπεπόνθη, ἀντὶ τοῦ ἐπεπόνθειν, καὶ ἑ. ἀντὶ τοῦ ἑωράκειν, καὶ ᾔδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν, atque adeo ἐπεπόνθη in suo exemplari legisse in Comici Eccles. vs. 646. vbi ἐπεπόνθειν hodie editur: ᾔδη 'γὼ e MS. Vatic. Kusterus dedit Av. vs. 511. Iones ex Atticis istis formasse ἤδεα, ἐπεποιήκεα, notauit etiam Apollonius Dysc. in Grammatica inedita: τὸ ᾔδειν παρ' Ἴωσιν λεγόμενον ἤδεα, ἐπεποιήκειν ἐπεποιήκεα, καὶ πάντα τὰ τούτοις ὅμοια. Paulo rariora sunt ἐπιτετελέκεια, ἑστάκεια, συναγαγόχεια in Dorico Testamento apud Gruter, Thes. Inscript. p. CCXVI. Col. I. vs. 25. 26. Plura huc spectantia dedit Cl. Valcken. ad Homeri Il. X, vs. 280. KOEN. Bastius: „V. inprimis Dawesii Miscellan. Crit. p. 231. et 295. vnde apparet (quod ad primum oculorum obtutum vix perspicitur), quomodo *prima* persona in litteram η, *tertia* in syllabam ειν exire possit. Suidae locus, vti a Koenio correctus est, ita legitur in editione Mediolanensi, id quod iam Brunckius ad Aristophan. Ἐκκλ. 650. monuit. Ceterum quod Koenius, Apollonii Dyscoli testimonio vtens, *Grammaticam* eius *ineditam* citare solet, multos mouit, vt talem Grammatici librum superesse opinarentur. Falso. Nihil inediti habemus nisi libros eius περὶ συνδέσμων, περὶ ἀντωνυμίας et περὶ ἐπιῤῥημάτων. Ex libro περὶ ἐπιῤῥημάτων sumtus est locus, quem Koenius hac in nota citauit. In eo Codex dat πεποιήκειν ἐπεποιήκεα Piersonus ad Moer. l. c. duos Platonis locos indicauit. vbi ᾔδη pro ᾔδειν legendum est. Tertius huiusmodi locus exstat Sympos. cap. 20. §. 9. ed. Wolf. ἀλλὰ γὰρ ἐγὼ οὐκ ᾔδειν ἄρα τὸν τρόπον τοῦ ἐπαίνου, vbi ᾔδη reuocandum ex pluribus Codd. Paris. adeoque ex vetusto illo Vindob. 54., quod in iis quae de Symposio Platonico olim scripsi, p. 137. notare oblitus sum.“ Iisdem for-

non videtur vsus esse. Oeconom. XV. 5. ἠχη-
Schneiderus: „Paris. C. a prima manu ἠχη-
st scriptum." Corrigendum igitur ἠχηκόη.

iculos LIX. LX. LXI. LXII. Codd. a. b. et An-
unt. SCHAEF.

αλαμβ.] προςλ. Voss. Mox recepi, quod com-
. offerebant, ἐπὶ τῶν ἐπὶ μέρους, ea enim po-
libus saepenumero satis est perspicua. [Codd.
πὶ τῶν ἐπὶ μέρους· ἕως ξυνετρ. τῆς κεφαλῆς,
ινης. Cod. c. Ἀντὶ αἰτιατικῶν γενικὰς προς-
σιν, ὡς Ἀρ. Idem post ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλὴν
c: καὶ τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πεσεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κε-
SCHAEF.] Atticae constructionis rationem se-
κατεαγῆναι κεφαλῆς, φαγεῖν κρέως, ἄρτου, πι-
aliaque: vid. H. Stephan. h. l. et Pierson. ad
165. et 233. [In talibus noli subaudire ἐκ, quod
placuit p. 686. s. (Heteroclitis illic congestis
λόες Photii Lex. c. 320.) SCHAEF.] Philostrat.
. p. 90. ὁ ἱερεὺς ὕδατος, ἀλλ' οὐχὶ οἴνου σπά-
ligitur ista proprietas in Appian. apud Suid. V.
δὲ ἄδην καὶ ἀπείρως σπῶσι τοῦ οἴνου, et alibi
um. Venuste suauissimus Heliodor. Aethiop. L.
ἐπεῤῥόφουν ὁ μὲν τοῦ ὕδατος, ὁ δὲ καὶ οἴνου
, aliquantulum aquae sumebat Calasiris, inte-
scyphum educebat Cnemon. Nostro vsus est
erbus. ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 289. KOEN.
us: „De hoc genitiui vsu Attico agens editor
Ier. p. 404. non memor Koenii, locum Helio-

Ἕως ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς: ἀντὶ τοῦ τὴν κεφαλήν.

§. LX. Τὸ ἐπὶ κεφαλὴν πεσεῖν κατωκάρα 76) λέγουσιν Ἀττικοὶ, οὐ διῃρημένως, ἀλλ' ὑφ' ἕν. καὶ Πίνδαρος·

---

legas: ἀλλ' ἐπειδὴ φιλ. Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους λέγειν, ὡς τὸ . . . . οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα etc. Conf. Vol. I. p. 161. Commemoro hanc scripturae diuersitatem propter ea, quae paullo ante ad §. LII. monui. Scilicet compendium λ, vetustiorum librorum alii scribae λέγεται, alii λέγειν significare videbatur. — Aristophanis locum a Gregorio citatum Koenius non indicauit. Est Εἰρ. v. 71. ed. Br." SCHAEF.

76) Κατωκάρα] Ita MSS. [praeter Meerm. in quo est κατακάρα] pro κατακάρα, quorum hoc est *per caput*, illud *capite deorsum*, pro quo *capiteiorsum* e vetustissimo Martyrologio produxit Ios. Scaliger ad Manil. p. 400. [Codd. A. et B. Τὸ ἐπὶ κ. πεσεῖν κατωκάρα, mox omittentes ἀλλ' ὑφ' ἕν. Cod. c. Κάτω κάρα (sic) λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ etc. Idem etiam in Pindari loco habet κάτω κάρα. SCHAEF.] Eustath. ad Homeri Od. Ω, p. 1960, 39. τὸ δὲ κάτω ἔχων κεφαλὴν οὐ ταὐτόν ἐστι τῷ ὕστερον παρ' Ἀττικοῖς κάτω κάρα, ἢ συνθέτως κατώκαρα, ἐκεῖνο γὰρ ἐπὶ τῶν κατὰ κεφαλὴν κρεμαμένων ἢ βυθιζομένων λέγεται. Suidas V. Κατωκάρα. οἱ Ἀττικοὶ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκουσι. Πίνδαρος· Οἱ μὲν κ. δ. δ. Quae Kusterus ibi molitur, nostri Grammatici cum Suida consensu destruuntur: vterque pleniora inuenit Scholia ad Aristoph. Pac. vs. 152. et Acharn. vs. 944. Adde not. ad Pollucem II. 41. Κατωκάρα fere diceres latere apud Proclum in Platonis Tim. III. p. 175. εἰκῆ τε ζῶμεν, καὶ κατὰ τὸ προςτυχὸν, καὶ ὅ φασιν, κάτω καρυποιούμεθα τὴν τῶν ὄντων κρίσιν. [In loco Procli citato (p. 175. ed. 1534.) non legitur κάτω καρυποιούμεθα, sed κάτω + (sic) καραυποιούμεθα, idque errore typothetae, pro eo quod habent Codices Parisini 1838. et 1839. κάτω κάραν ποιούμεθα. Satis prope accedit hoc ad Koenii coniecturam κατωκάρα, quam ipse postea repudiauit. Ceterum idem huius locutionis sensus, qui phrasis Platonicae ἄνω κάτω. BAST.]

ἴχνης γράψαντες βάτα κάρας ἡ παροιμία φησί. In
erat βοῦτα κάρας. [Conf. Ruhnken. Dissert. Phil.
de Longino §. X. p. 26. ed. Toup. SCHAEF.] Βά-
ρας ποιεῖσθαί τι, vel γράφειν, est quod Latini di-
rassa Minerua. De ipso prouerbio Appendix Pro-
Vaticana: Βάτα Κάρας. ἐπὶ τῶν παχέων λέγεται
τινὲς οὖν ἐνόμισαν ἓν ὄνομα τοῦτο εἶναι, καὶ ἐχρή-
τῇ παροιμίᾳ ἐπὶ τῶν παχέων. ἔστι δὲ υἱὸς ὁ Κά-
οῦ Βάτα, ὡς ἐν τῷ Ἡραίῳ τῷ Σαμίῳ ἐπιγέγραπται.
ι: Βάτα Κάρας. ἐπὶ τῶν παχέων καὶ δυνατῶν·
νάτων Pantinus bene corrigit ex Apostolio] κατὰ
τολὴν δὲ ἀναγνωστέον. Huc etiam pertinet locus
chii: Βάστα Κάρας. δύο ταῦτα ὀνόματα. ἐπιγέγρα-
δὲ ἐπὶ ἀναθήματος ἐν Σάμῳ ἐν τῷ τῆς Ἥρας ἱερῷ·
· Βάστα Κάρας Σάμιος τήνδ' Ἥρῃ θήραν ἔθηκε.
ersus satis docet, Hesychium, aliosque Grammati-
qui Βάστα Κάρας pro duobus nominibus acceperint,
ter errare. Etenim si Caras est Bastae filius, Βάστα
nitiuus Doricus, qui, optime obseruante Cl. Ruhn-
, non corripi debebat, sed ex perpetua Poëtarum
etudine produci. Est igitur Βαστακάρας, saltem
Hesychium, vnum nomen. Pro κατακάρα, vt tan-
pergam, dicitur etiam κατάκαρ, vt ἀνάκαρ et ἐπί-
et κατὰ κράς. Conf. Tollius ad Longin. π. ὕ. S.
. §. 13. Eiusdem cum κατωκάρα compositionis est
ϑλειψ Archelai apud Athen. L. IX. p. 409. C. — In
ISS. omittunt verba ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν. KOEN.
tunt Codd. A. B. et c. Bastius: „Ad prouerbium
κάρας magis illustrandum ex Codice SGerm. 177.

Οἱ μὲν κατωκάρα δεσμοῖσι δέδενται.
ἀντὶ τοῦ ἐπὶ κεφαλήν.

§. LXI. *Καὶ τὸ τὰ πληθυντικὰ ἑνικῶς* [77]) *ἐκφέρειν*

Βάτα.υἱὸς, ἤγουν ὁ υἱὸς τοῦ Βάτα. ὑφ' ἓν δὲ ἐξενεχθὲν, ἐπλάνησε πολλούς. ὅθεν καί φασιν ἐπὶ τῶν ἀναισθήτων εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. In versu citato ab Hesychio *θήρα*, nisi fallor, dictum est pro *θήραμα*, *praeda*, quae significatio in H. Stephani Thesauro auctoritate caret. V. Villoison. Anecdd. Gr. Vol. II. p. 54. Sic etiam Galli dicunt, *je Vous enverrai de ma chasse*, *je Vous apporte ma chasse*. Conf. Iungermann. ad Polluc. p. 480." Sophocles Philoct. v. 1146. *ὦ πταναὶ θῆραι.* Euripides Bacch. v. 1161. Br. *μακαρίαν θήραν.* vbi al. ex glossemate *μακάριον θήραμ'*. Longus Pastor. p. 74. Vill. *πολὺ περιττοτέραν τῆς χθιζῆς θήραν κομίζοντες.* In transcursu moneo, nihil causae fuisse, cur Heynius ad Apollodor. p. 827. (T. I. p. 355. ed. alt.) plurali numero huius nominis offenderetur. Longinus XLIV. 9. p. 156. Weisk. *ἀλλοτρίων θῆραι θανάτων.* SCHAEF.

77) *ἑνικῶς*] Editt. prior. *Ἀττικῶν δὲ καὶ τὰ π. ἑ. ἑ.* Mox *καὶ τοὺς Ἀργείους τὸν Ἀ.* de MSS. adsumsi, et *ἀλλὰ μὴν τόν γε Π. καὶ Ἰλλύριον*, vt habet etiam Scholiastes Aristoph. ad Acharn. vs. 337. pro *ἀλλὰ μὴν τόν γε Π. ἀντὶ τοῦ τοὺς Παίονας.* Attigit loquendi genus Markland. ad Supplic. Euripidis vs. 659. Xenophon in *Κύρου παιδείᾳ* dixit *τὸν Ἀρμένιον, τὸν Ἀσσύριον, τὸν Ἰνδὸν, τὸν Καδούσιον, τὸν Ὑρκάνιον*, reges Armeniorum, Assyriorum, Indorum etc. vid. Stephan. App. de D. A. p. 130. indicato Demosthenis loco, quo Noster et Schol. Aristoph. l. c. vtuntur. De Herodoto suo idem monuit Cel. Wesselingius ad p. 573, 53. KOEN. Conf. Zeun. ad Xenophont. Cyrop. p. 6. Bastius: „Nihil notius vsuque tritius locutione *ὁ Μῆδος.* Sic nos dicimus *der Türke* et, qui terribilior etiam factus est, *der Franzose.* Non indignum, opinor, notatu, eodem modo loqui Grammaticos. Phrynichus Eclog. Att. p. 22. *Ὁ φάρυγξ ἀρσενικῶς μὲν Ἐπίχαρμος λέγει, ὁ δὲ Ἀττικὸς ἡ φάρυγξ*, quod nullo modo solicitandum, etsi Codex Paris. 2650. *Ἀττικοὶ δὲ*, et Codex 2662. *ἀττικὸν δὲ* offerunt. Ibid. p. 134. *Νίτρον, τοῦτο Αἰολεύς. . ., Ἀθηναῖος δὲ διὰ*

l, λίτρον. P. 78. Λαγὼς ὁ Ἀττικὸς . . λαγὸς ὁ
ν. In Codice 2662. articulus γογγυσμὸς (p. 158.) sic
t: Γογγυσμὸς καὶ γογγύζειν ἰακά, πλὴν δόκιμα· ὁ
Ἀττικὸς τονθρυσμὸς καὶ τονθρύζω, ἢ σὺν τῷ ō τον-
σμός. Apollonius MS. περὶ συνδέσμων· καὶ ὁ Δω-
ὺς τοὺς μέλλοντας περισπῶν, οὐκέτι ἐπὶ τῆσδε τῆς
άξεως περιέσπασεν. Phavorinus v. μῆνιν· Δωριεὺς
. . . εἴποι ἄν." SCHAEF.

8) Ἀττικόν. οἷον] Cod. c. ἀττικόν ἐστιν, οἷον. Mox
ld. A. et B. λέγειν omittunt. SCHAEF.

9) τὸν Λακεδαίμονα] Satis insolenter dictum pro τὸν
κεδαιμόνιον. Sic etiam Diodorus Sic. XV. c. 83. vbi
erpretes offenderunt. SCHAEF.

o) καὶ Ἰλλύριον] Meerm. καὶ Ἰλλυρικόν· ἀντὶ τοῦ
; Παίονας. KOEN. Codd. A. B. et c. ὀξυτόνως dant
υριόν. Secunda manus Codicis A. margini alleuit ἤ-
' τοὺς Παίονας καὶ Ἰλλυριούς. SCHAEF.

1) ἀ. τοῦ λέγειν] Ald. Scot. Gorm. Ἀττικῶν καὶ τὸ
ν περὶ τοῦδε etc. Uterque Curio et Vald. Ἀττικῶν
τὸ εἰπεῖν θέλοντα —. [Cod. c. καὶ ἀντὶ τ. λ. π. τ.
σχηματίζουσιν οὕτως. In loco Aristophanis omittit
– φίλον. Deinde habet cum Codd. A. et B. ἤγουν περὶ
Λακεδαιμονίων αὐτῶν. SCHAEF.] Latissime patet
accusatiui vsus, ex vtriusque linguae scriptoribus
stratus ab H. Stephano p. 51. Conf. Gronou. ad Ar-
. de Exp. Alex. L. III. 1. p. 104. Obs. Misc. VII. 2. p.
. et Misc. Nou. III. p. 4. Parthenius Erot. C. 17. p. 379.

quae excidit, vocula scribe: *Γηρυόνην φασὶν, ὅτι τρι-κέφαλος ἦν. ἀδύνατον δὲ ἓν σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν,* pro *ἀδύνατον δὲ σῶμα τ. κ. ἕ.* Sic C. 29. *θηρίον, τρεῖς ἔχον κεφαλὰς, σῶμα δὲ ἓν,* et C. 39. *ὄφις, ἔχων πεντή-κοντα κεφαλὰς, σῶμα δὲ ἓν,* saltem in MSS. quorum vbique minorem, quam decuerat, rationem habuit Th. Gale. Est vero structura eiusmodi non Atticorum magis, quam ceterorum. De Herodoto vid. Celeb. Wesseling. ad p. 78, 87. Ecphant. Pythagoricus apud Stobaeum S. XLVI. p. 333, 29. *βασιλῆα δὲ τὸν ὁμιλήσαντα φύσιός τε ἀχράντω δεῖ μετέχεν, ἐπιστᾶμέν τε ἑωϋτὸν, ὅσῳ τῶν ἄλλων ἐντὶ θηότερος, ὅσα τε ἅτερα* [L. *ὅσῳ τε ἅτεροι*] *αὐτῶ.* — Aristophanis locus est ex Acharn. vs. 337. Koen.

Bastius: „Si quid video, Koenius hunc libelli nostri articulum plane non intellexit, adeoque in nota adiecta rem tractat, de qua Gregorius hic ne per somnium quidem cogitauit. Nimirum in loco Aristophaneo *ὅτι* videtur pro coniunctione (germanice *dafs*) habuisse, sensumque eius perinde cepisse, vt si scriptum esset: *λέγε, ὅτι ὁ Λακεδαιμόνιος αὐτὸς τῷ τρόπῳ σοῦ ἐστι φίλος.* Sic, vt exemplo vtar verbi *εἰπεῖν,* Aeschines contra Timarch. (Orat. Gr. Vol. III. p. 66.) *ἵνα μή μέ τις εἴπῃ, ὡς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα,* pro *εἴπῃ, ὡς ἐγὼ . . . . ἀκριβολογοῦμαι.* Hanc struendae orationis rationem, qua Graeci scriptores saepissime vtuntur, explicant viri docti a Koenio citati, quibus addi potest, qui rem copiosissime tractat, Taylorus Ind. Lys. (Orat. Gr. Vol. VI. p. 916—918.) Sed Gregorium, vt iam dixi, de re longe diuersa loqui, colligas ex ipso loco Aristophanis, vbi cum Brunckio *ὅ,τι* scribendum est, quemque Scholiastes recte sic interpretatur: *ἀντὶ τοῦ· εἰπὲ, τί σου τῷ τρόπῳ φίλον ἐστὶ περὶ Λακεδαιμονίων.* Scilicet sermo est de Attica constructione verbi *λέγειν, εἰπεῖν,* cum duplici accusatiuo. Wolfius (*Vermischte Schriften und Aufsätze in lateinischer und deutscher Sprache* p. 100.): „Ita illi „(Attici) saepissime, *λέγειν τινά τι, aliquid dicere de aliquo;* alterum contra, *λέγειν τὶ περί τινος,* prope insolentiae vitio laborat . . . Itaque Schol. a Villoisonio „editus ad Il. VI, 480. recte multoque doctius Eustathio, „haec notat: *καί ποτε τὶς εἴποι ἐκ πολέμου ἀνιόντα. Οὐ „λείπει τὸ ἰδὼν, ἀλλ᾽ ἐστὶ συνήθης Ἀττικοῖς ἡ φράσις,* „quamquam is locus, ni fallimur, sui generis prope vni-

περὶ τοῦ Λακεδαιμονίου αὐτοῦ.

---

t apud Homerum. Tanto crebrior eiusmodi vsus apud Atticos. Aristoph. Acharn. 593. ταυτὶ λέγεις ν στρατηγὸν, πτωχὸς ὤν. Plato Men. p. 77. A. . πολλὰ ποιῶν ἐκ τοῦ ἑνὸς, ὅπερ φασὶ τοὺς συν- ντάς τι etc. Xenophon Mem. Socr. II, 2, 9. ὅταν ους τὰ ἔσχατα λέγωσιν." [Conf. Porson. ad Eu- Phoen. v. 208.: „ἀλλήλας λέγουσιν, dicunt altera tera."] „Pertinet huc etiam illud, κακὰ λέγειν τινὰ, similibus multis." Igitur in phrasi postrema noli re de ellipsi praepositionis εἰς, ad quam inclinat belius, perdite amans ille ellipses, ad L. Bos. pag. pse Gregorius Corinth. vtitur phrasi εἰπεῖν τινα οί τινος initio commentarii ad Hermogenem περὶ υ δεινότητος (Orat. Gr. Vol. VIII. p. 883.): τὸ δει- ιαίνει καὶ . . . . τὸ ἀκριβὲς καὶ ἐπιτήδειον, ὡς ὁ τος εἶπε τὸν Σιμωνίδην, οὕτω λέγων· εἰ μὴ λοιδὸς ὁ Κήϊος, αἰόλα φωνέων. Sic Codex 141. Reiskius edidit ὡς ὁ Θ. λέγει περὶ τοῦ νίδου, εἰ μὴ etc. De eadem constructione vbi lckenarius ad Theocriti Adoniaz. p. 304. s., citat Euripidis [Androm. v. 671.]: τοιαῦτα λάσκεις αγκαίους φίλους. In hoc versu fateor Etymolo- Paris. MS. v. λάσκω dare datiuum: sed idem v. ibet, perinde vt Orion Theb., rectiorem accusa-

§. LXIII.[82] *Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν βαδιστέα καὶ ἀνυστέα*[83]*), ἀντὶ τοῦ βαδιστέον καὶ ἀνυστέον.*

---

82) Codd. a. et b. *ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν βαδιστέα, ἀνυστέα, ἀντὶ τοῦ βαδιστέον καὶ ἀνυστέον.* Cod. c. *ἀττικὸν τὸ λέγειν βαδιστέα, ἀνυστέα ἀντὶ τοῦ βαδ. καὶ ἀνυστ.* SCHAEF.

83) *β. καὶ ἀνυστέα*] Ex ordine, quo succedunt proximi aliquot articuli, manifestum est, Nostrum sequi Scholiasten ad Aristoph. Acharn. vs. 393. Atticam consuetudinem, praeter Stephanum h. l. et in App. de D. A. p. 150. attigerunt viri summi, T. H. ad Aristoph. Plut. vs. 1086. et Valcken. ad Herodot. p. 227, 22. Conf. Suidas in *Ἀπιτέα*, *Ἀποπορευτέα* et *Ἀπτέα.**) Proxime ad istum vsum alius accedit, quo *ἀδύνατα* teritur pro *ἀδύνατον*, et similia alia. *Ἀδύνατα* sic est in Thucyd. L. I. p. 40, 13. Herodot. p. 46, 80. p. 487, 37. habetque Stephani margo p. 444, 73. Sine variatione Codicum *ἀδύνατον* est p. 739, 68. Idem Herodot. *βιώσιμα* p. 252, 77. *χαλεπὰ* p. 692, 21. Euripidea sunt *ἀχθεινὰ* Hecub. vs. 1240. *ἄσημα* Hipp. vs. 269. vbi vid. Schol. *συγγνωστὰ* Hecub. vs. 1107. Med. vs. 491. 703. Phoen. vs. 1001. Androm. vs. 955. quod ab Euripide, cuius est studiosissimus, accepit Heliodorus Aeth. L. VII. p. 332, 25. Sophocles eadem ratione posuit *δεδογμένα, αἰσχρὰ, δεινὰ, δίκαια* in Antig. vs. 583. Philoct. vs. 539. 645. 1147. et 1280. Graecorum imitatione Virgil. Aen. I. vs. 667. *Frater vt Aeneas pelago tuus omnia circum Litora iactetur odiis Iunonis iniquae, Nota tibi.* Haec in iuniorum gratiam. *Δίκαια* Is. Casaubonus, Vir maximus, sic Dioni Chrysost. restituendum iudicabat Or. XXXI. p. 313. D. *νὴ Δία ἀλλ' οὐχ ὅμοιον τὸ παραβαίνειν τὰ πρὸς θεούς,*

*) Bastius: „Philostratus Vit. Soph. p. 483. s. *καὶ Δημοσθένης μὲν ἐπὶ τῷ Αἰσχίνῃ πρὸς τοὺς γνωρίμους ἐκόμπαζεν, ὡς κ. τ. λ.* Pro *ἐπὶ τῷ Αἰσχίνῃ* Codex Paris. 1696. a manu secunda, plures egregias lectiones offerente, habet *εἰ πειστέα Αἰσχίνῃ.* — Notanda hac occasione phrasis Platonica *ταῦτα ἀδύνατον.* V. Heindorf. ad Parmen. p. 280. et ad Gorg. p. 212." Compares phrasin non minus anomalam *δόξαν ταῦτα*, de qua Schneiderus ad Xenophont. Anab. p. 193. SCHAEF.

i*) τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους; οὐδ' ἐγώ φημι. παραβαίνειν δὲ ὅμως ἐστὶν ἕκαστα πρὸς τούτους, ὅταν τις αὐτοῖς μὴ ὑγιῶς προςφέρηται — pro ἐστὶν ἕκαστα πρὸς τούτους scribendo ἐστὶ δίκαια τὰ πρὸς τ. Sed facilior correctio in promtu est: ἐστὶν εἰκὸς τὰ πρὸς τούτους. Duae voculae, quae separari debuerant, videntur coaluisse. Obiter insigni menda liberabo indidem deprauatum Xenophontem Ephes. L. II. p. 30. Δέσποτα, εἶπεν, εἰς Συρίαν ἌΓΟΜΑΙ δῶρον δοθεῖσα τῇ Μαντοῖ καὶ εἰς χεῖρας τῆς ζηλοτυπούσης ἌΓΟΜΑΙ. Repetitum hoc modo ἄγομαι iure displicuit optimo harum rerum iudici in Obs. Misc. IV. 2. p. 289. Castigandum: εἰς Συρίαν ἘΓΩ ΜἘΝ — ἌΓΟΜΑΙ. Correctionem stabiliunt mox oppositae voculae σὺ δὲ —. KOEN. Koeniana correctio Xenophontis Ephesii etiam palaeographicis rationibus commendatur. Etenim syllabae αι et εν eodem scribuntur compendio, vt iam supra p. 82. docui. Praeterea αγ et εγ adeo similia sunt, vix vt dici possit, quoties a librariis commutata sint. Quid e. c. frequentius fluctuatione librorum inter ἀγείρειν et ἐγείρειν? In Obseruatt. Miscell. Vol. IX. p. 122. haec legas: „Ut autem notas τῆς αγ et εγ „bene distinguamus, sciendum in prima nota literam alpha „plerumque seiunctius adparere ad latus τοῦ γ, vel du„ctum sinisteriorem τῆς γ in accuratis membranis produ„ci aliquantum supra semilunulam, quae adhaeret lateri „τῆς γ, et cornu quasi facere versus sinistram; in alte„ra nota e contrario, illam semilunulam artius fere co„haerere, vel in accuratis membranis, ductum semilunu„lae protendi supra partem sinisteriorem τῆς γ versus „dextram, et ibi quasi cornu efficere, superiori contra„rium. Fatendum tamen, facilem in hisce esse lapsum.“ Mihi quidem parum placent huiusmodi descriptiones notarum tachygraphicarum, quippe lectorem discere cu-

*) Aduertenda obiter constructio οὐχ ὅμοιον — ἢ —. Lucianus T. III. p. 465. οὐ γὰρ ὁμοίην συμφορὴν ἔμμεναι, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσαι. Phalaris Epist. 138. p. 362. 64. Lenn. καὶ οὐχ ὅμοιον, τοῦ μετ' ὀλίγον ἥξοντος ἀφαιρεῖσθαι ἀνδρὸς, ἢ οὗ μήπω πεῖράν τις ἔσχηκε. Ita etiam aduerbium. Pausanias IX, 11, 1. οὐδέν τι ὁμοίως τὰ ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στησίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύασις ἐν τοῖς ἔπεσιν ἐποίησαν. SCHAEF.

§. LXIV. *Καὶ τὰ προςτακτικὰ δὲ* [84]) *παρ' αὐτοῖς λείπει. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει* [85]) *ἐν Ἀχαρνεῦσιν* [86]).

---

pidum fere destituunt. Huic vt satisfiat, compendia aeri accuratissime (i. e. multo accuratius, quam hucusque factum est,) incidenda sunt. Conf. Tab. aen. IX. Expressae ibi notae vocum *τραγικὸν* et *μεγέθει* seculi sunt decimi: vocum *πρᾶγμα* et *ἐγχειρεῖ*, item *τραγικὰ —γέγονε*, vndecimi. Eadem ratio scribendi posterioribus temporibus obtinuit. Ceterum commutatio quam dixi, locum non habet, nisi vbi gamma sic scribitur: γ̄. Nam vbi vsus est formarum Γ et Ϛ, quod praecedit ᾱ aut ε̄, raro per compendium scribitur. Quamquam in Codicibus seculi decimi tertii quartiue interdum tales notae syllabarum ᾱγ et ε̄γ occurrunt, quales in vocibus *ἀναγκάζεται*, *λέγων* et *λέγει* Tab. aen. IX. cernere licet. BAST.

84) *δὲ*] Omittunt Codd. A. B. a. b. c. et August. SCHAEF.

85) *ὡς παρ' Ἀριστοφάνει*] Codd. a. et August. *ὡς καὶ παρ' Ἀρ.* Deinde Codd. a. et b. omittunt *ἐν Ἀχαρνεῦσιν*: Cod. August. non tantum haec, sed omnia quae sequuntur vsque ad finem articuli, post *Ἀριστοφάνει* relinquens vacuum spatium non integrae lineae. In altero Aristophanis versu Codd. a. et b. *ἐσκευάσασθαι*. Cod. c. *ἐσκελάσασθαι*, tum omittens *μ' οἷον ἀθλιώτατον*. SCHAEF.

86) *Ἀ. ἐν Ἀχαρν.*] vs. 434. vbi Schol. *λείπει τὸ ποίησον*. Aliter *ἐνσκευάσασθαι* accepit St. Berglerus: sed adsentior Stephano, infinitiuum optatiui loco positum censenti, nisi tamen a suppresso quodam verbo infinitivus pendeat. Conuenit in Acharn. vs. 816. *Ἑρμ' ἐμπολαῖε, τὰν γυναῖκα τὰν ἐμὰν Οὕτω μ' ἀποδόσθαι, τάν τ' ἐμαυτοῦ ματέρα.* Scholiastes ibi *γένοιτο* supplet. Adposita quaedam dabunt Cl. Valcken. ad Herodot. p. 430, 19. Markland. ad Supplic. Eurip. vs. 2. Retulit huc nuper doctiss. Eldikius in Suspicionum Specim. p. 7. Sophoclea ex Oed. Tyr. vs. 1525 — 28. sic a se emendata: *Σφῷν δ', ὦ τέκν', εἰ μὲν εἰχέτην ἤδη φρένας, Πόλλ' ἂν παρῄνουν· νῦν δ' ἔτ' οὔτ' ἔξεστί μοι· Εὖ καιρὸν αἰεὶ ζῆν, βίου δὲ λῴονος Ὑμᾶς κυρῆσαι τοῦ φυτεύσαντος πατρός.* Quod vulgatur, *νῦν δὲ τοῦτ' ΕΥΧΕΣΘΕ ΜΟΙ*, nescio an probabilius, certe propius ad literarum ductum, ten-

Ὦ Ζεῦ διόπτα καὶ κατόπτα πανταχῆ,
Ἐνσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.

ι γὰρ τὸ ποίησον.

XV. [87]) Βόλιτον οἱ Ἀττικοὶ χωρὶς τοῦ β λέ-
ι, ὅπερ ἡμεῖς λέγομεν βόλβιτον, ἤγουν τὴν κό-
[88]).

νῦν δὲ τοῦτ' ΕΥΧΗ' 'ΣΤΙ' ΜΟΙ. Plato VIII. p. 841. C. ταῦτα δή, καθάπερ ἴσως ἐν μύθῳ τα-όμεν, ἐστὶν εὐχαί. Lucian. T. I. p. 736. καὶ ἔστιν ὁ πρᾶγμα. Quinctilian. Instit. Orat. L. XII. pag. *Sed hoc votum est et rara felicitas.* Conf. Dauis. ad m. Tuscul. p. 149. Koen. Boissonadus: „Isocrates §. 48. ἐξὸν ἡμῖν εὐχῆς ἄξια διαπράξασθαι. ad pp. §. 7. οὐκ ἐλάττω τὴν βασιλείαν πεποίηκεν, ἀλλ' ῆς ἄξια διαπέπρακται. §. 49. περιβαλέσθαι μὲν ανοίᾳ τὰς πράξεις δυνατὰς μέν, εὐχῇ δ' ὁμοίας." Reitzius ad Lucian. T. I. p. 660. Solanus ibid. pag. Schaef.

Articulos LXV. LXVI. LXVII. LXVIII. omittunt a. b. et August. Schaef.

ἤγουν τὴν κόπρον] Absunt ista a MSS. meis. [O-at Codd. A. et B. Schaef.] Corrupta lectio Aldi-l. primae ἤγουν τὸ σκῆπτρον valde exercuit Nun-n ad Phrynich. p. 156. quem in ordinem redigere rat Scholiastes Aristoph. ad Equit. vs. 655. et A-. vs. 1025. [Cod. c. ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον λέγομεν, τὸ σκῆπτρον. Schaef.] De βόλιτον vid. Piersonus ερin p. 95. βόλβιτον Cratinus apud Schol. Aristoph. sistr. vs. 575. βόλιτον in Hippocrate aliquoties MSS. ent, agnitum a Galeno in Exegesi. Cyrilli Glossae: ον, ἤγουν βόλβιτον, κόπρος, *fimus*. Hoc vocabu-eximendum videtur Quinctiliano Declam. XIII. p. *iuuabat — hiantes rimas tenaci linere fimo.* Ex ob-ta Virgilii imitatione, quam studiose captat istius imationis Auctor, Georg. L. IV. vs. 45. *Tu tamen e rimosa cubilia limo Ungue, fouens circum,* dudum xeram *limo*: deinde Cl. Io. Schraderi et Piersoni, ιακαρίτου, me confirmauit consensus. Pro *et arce-rua dictu animalia,* quod in Quinctil. l. c. sequitur, lebet: *et arcere parua* [vel *praua* e MS. et Servio ad

§. LXVI. [89]) *Καὶ τὸ λέγειν ταυταγὶ* [90]), *ἀντὶ τοῦ ταῦτα. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν·*

Ὄμνυμ' ἐπὶ τούτοις πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς,
Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν. Ἔσται ταυταγί.

καὶ πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ·

Ἄκουε λεῴ. τοὺς ὁπλίτας νυνμενί [91]).

G. IV. vs. 241.] *aditu animalia.* — *Νὴ τὸν Ποσειδῶ καὶ βολίτινον θάτερον* in Etymol. M. p. 204, 29. male a Sylburgio accipi, docebit Aristophanes, cuius est versus in Ranis 297. Conf. Athenaeus L. XIII. p. 566. F. Koen.

89) Cod. c. *Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν ταυτὶ ἀντὶ τοῦ ταῦτα, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Ὄρνισιν,* sequentia omittens. Schaef.

90) *ταυταγὶ*] Regg. *ταυταΐ,* et *Ἔσται ταυταΐ* in Aristophanis versu ex Auib. 445. [Imo hic et in versu Aristophanis Cod. A. *ταυταΐ,* sed B. *ταυταγί.* Schaef.] in quo *ἐπὶ τούτῳ* Regg. et Voss. sed rectum est *ταυταγί,* obvium etiam vs. 955. et Eccles. vs. 189. Suidas V. *Ταυταγί. παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ὄρνισιν·* [vs. 171.] *Εὖγε μωμᾷ ταυταγί. Τουτοΐ* est in Thesm. vs. 887. sed parum abest, quin *τουτογὶ* malim, vt vulgatur in Vesp. vs. 778. Lysistr. vs. 147. 780. et 941. Hoc certe debet redire in Eccles. vs. 714. pro *τοῦτο τί. Τουτοδὶ* est in Pace vs. 330. vt *ὁδί, ἐνθαδί,* et similia. Koen. Porsonus ad Euripid. Hecub. v. 1214.: „In Nub. — 189. *τοῦτ' ἔτι φροντίζετε* mendose edidit [Brunckius] pro *τοῦτό γε φ.* Debebat saltem, *τοῦτό γ' ἔτι φροντίζετε,* sed verum est *τουτογί,* quod nunc in *τοῦτό γε,* nunc in *τοῦτο τί* corruptum, his turbis ortum dedit." Schaef.

91) *νυνμενί*] Regg. *νῦν μενί,* [Imo Cod. A. *νῦν μεν*... (vacuo spatio relicto): sed B. *νῦν μενί.* Brunckius ad Aristophan. Av. v. 448.: „*νυνμενί,* vna voce: male vulgo diuisim *νῦν μενί.*" Schaef.] vt in Aristophane editur in Av. vs. 448. vbi et *ἀκούετε,* sed *νυνμενὶ* praeter Georgium Technicum apud Eustath. ad Hom. Il. *Α,* p. 54, 3. inuenit etiam Suidas V. *Νυνμενί. ἀντὶ τοῦ νῦν μέν. πολλαχοῦ δὲ οὕτω χρῆται.* In Schol. ad Aristophanis l. c. est *π. δὲ τούτῳ χρῶνται.* Cum *νυνμενὶ* conuenit *νυνγαρὶ* apud Eustathium d. l. — In editt. et Vatic. hic articulus

tur. Agnoscit et Meerm. sed omisso altero Ari-
s loco. KOEN.

ντὶ τοῦ δύναται] Voss. ἀντὶ τοῦ οὐ δύναται, non
Referenda, opinor, haec libri Vossiani scriptura
ἀντὶ τοῦ δύναται, quae leguntur extremo arti-
erte Codd. A. et c. illic, non hic, pro ἀντὶ τοῦ
habent ἀντὶ τοῦ οὐ δύναται. Bastius: „Scriptu-
οῦ ου δύναται mihi quoque magis probatur, quam
" SCHAEF.] Platonis verba reperiuntur in Phae-
IL p. 230. D. τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα
ἐθέλει διδάσκειν, οἱ δ' ἐν τῷ ἄστει ἄνθρωποι.
ussumsit Theophylactus Bulg. Ep. 11. p. 27. Eo-
usisse Libanium Ep. 564. Σοὶ δ' εἰ μὲν ἀνθ' ἡμῶν
ὰ δένδρα, σκόπει πρὸς σεαυτὸν, εἰ καλῶς ἀρκεῖ,
Christoph. Wolfius. De expositione dicti Phi-
i conuenit Nostro cum Hermogene de Form. Or.
διόν τι σημαινόμενον ἔχει ἡ λέξις ἡ ἐθέλει. τάχα
ι τις ἂν ἀλληγορεῖσθαι αὐτὸ, ἀντὶ τοῦ οὐδέν με
διδάσκειν τοῦ οὐδέν μ' ἐθέλει ῥηθέντος.*) Ha-
ra verbum ἐθέλειν eam aliquando potestatem,
xime per δύνασθαι et *posse* exprimatur. Vid.
. Av. vs. 582. et Schol. Suidas V. Θέλειν et Οὐ
G. D'Arnaud Anim. Crit. p. 168. et D'Oruillius
t. p. 429. Xenophon Hist. Gr. L. V. p. 577. D.
ι quidem adpulerant πλοῖα σιταγωγὰ Attica, ἐ-
οὐκέτι ἤθελε παραπλεῖν, τοῦ ναυτικοῦ ὄντος τῶν
μονίων περί τε Αἴγιναν, καὶ Κέω, καὶ Ἄνδρον.
adus. Conf. Coray ad Isocrat. p. 244." Basti-

§. LXVIII. *Καὶ τὸ ἀντὶ εὐθείας αἰτιατικὴν κα-*

---

us: „Buttmannus in Addend. ad Platon. Charmid. p. 60. Heind. notat, *θέλειν* pro *μέλλειν* s. *δύνασθαι* dici tantummodo *de rebus inanimis neque nisi addita negatione.*" SCHAEF.] Contrarium vsum verbi *δύνασθαι*, post Stephanum aliosque, attigit Vir Graecae linguae peritissimus G. Raphelius Adnot. Philol. T. I. p. 629. Homeri versum ex Od. *Ν*, 331. *Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν, δύστηνον ἐόντα,* expressit Virgilius Aen. II. vs. 657. *Mene efferre pedem, genitor, te posse relicto Sperasti?* Nisus in Aen. IX. vs. 425. cum Euryalum stricto ense peti videret, *nec se celare tenebris Amplius, aut tantum potuit perferre dolorem.* Quinctilian. Declam. I. p. 36. *Pater, qui filio sub nouerca adsignat secretam domus partem, confitetur vxori, se abdicare non posse.* Pariter acceperim Aristaenetum L. I. Ep. 16. *οὐ δύναμαι γὰρ οὐδὲ γυναιξὶν, οὐρανὲ, τοὐμὸν ἀφηγήσασθαι πάθος.* Haec merito suspecta fuerunt elegantissimo homini, Iosiae Mercero, *οὐδὲ γυναιξὶν οὐδ᾽ ἀνδράσι* coniicienti. Magnum sine dubio monstrum alitur, quod vide num recte sic profligemus: *οὐ δύναμαι γὰρ ΟΥΔΕ ΓΗι ΟΥΔΕ ΟΥΡΑΝΩι τοὐμὸν ἀφηγήσασθαι πάθος.* Notum est amatorum *inane studium,* quod dicit Virgilius; sed Aristaenetus cogitabat hoc Euripidis in Medea vs. 57. *῞Ωσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι — Μηδείας τύχας.* vbi vid. Scholiast. et Barnes. Euripideis, ad risum captandum, abusus est Philemon Comicus in Milite apud Athen. L. VII. p. 288. D. *Ὡς* [L. *῞Ωσθ᾽*] *ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε γῇ τε κοὐρανῷ Λέξαι μολόντι τοὔψον ὡς ἐσκεύασα.* Alio sensu Theognetus Comicus apud Athen. L. XV. p. 671. C. dixit: *πεφιλοσόφηκας γῇ τε κοὐρανῷ λαλῶν.* KOEN. Boissonadus: „Quae possunt conferri cum his Lucianeis Tim. c. 6. *τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν.*" Bastius: „In Aristaeneti loco displicet Koenii coniectura. Melius Euripidem imitatus est Voltarius:

> *Nos peuples, nos tyrans, tous ont su que je t'aime,*
> *Je l'ai dit à la terre, au ciel, à Gusman même.*"

Plane sic, vt Koenius, in Aristaeneto legendum esse coniecit Erfurdtius ad Valckenarii Opusc. T. II. p. 171. SCHAEF.

ἀντὶ τοῦ ὢ τοῦ θράσους, καὶ τῆς ἀναιδείας, ἀντὶ τοῦ ὢ τῆς ἀναιδείας. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει·
Ὦ Ζεῦ — τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

§. LXXI. 97) Καὶ τὸ χρῆσθαι 98) ταῖς μετοχαῖς ἀντὶ ὀνομάτων, ὡς ἐν Βατράχοις Ἀριστοφάνης·

---

articulus finitur verbis ὢ τοῦ θράσους. Cod. b. dat ὢ τοῦ θράσους, καὶ παρ' Ἀριστοφάνει, ὢ Ζεῦ τῆς λ. τ. φρ. Verba καὶ παρ' Ἀριστ. vsque ad φρενῶν omittit etiam Cod. c. Denique Cod. August. haec sola habet: Ἀττικῶν καὶ τὸ λέγειν καὶ τὸ θράσος, ἀντὶ τοῦ θάρσους. SCHAEF.] Aristophaneum ὢ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φ. ex Nub. vs. 153. hinc alienum est: atque verba καὶ παρ' Α. Ὦ Ζεῦ — τῆς λ. τῶν φ. desunt in Meerm. Potuerat ex eodem Comico Noster adferre τῶν ἀλαζονευμάτων ex Acharn. vs. 87. τῆς μωρίας ex Nub. vs. 816. et Eccles. vs. 782. Stephano huius generis vnicum exemplum ad manus erat, τῆς τύχης, e Xenophontis Cyrop. L. II. p. 45. D. Addo, praeter iam notata, Euripid. Troas. vs. 579. τῶνδ' ἀλγέων — καὶ συμφορᾶς. Philostrat. L. I. Icon. p. 847. et 849. ἀλλὰ τοῦ θράσους, quae loca forte Nostro obuersabantur, nam et §. XXXV. Philostratea excitauit. Alia dedit St. Berglerus ad Alciphr. p. 184. Solis Atticis talem interiectionis omissionem in vsu fuisse, ne credamus, vetat Theocriti χρηστοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός Eid. XV. vs. 75. εἰρωνικῶς dictum. [Imo ex animi sententia Praxinoë Theocritea hoc dicit. SCHAEF.] Ex serioris aetatis scriptoribus nemini magis placuit, quam quidem Eumathio in libello de Ismeniae et Ismenes Amoribus; cuius Interpres eruditus male accepit L. III. p. 90. τῆς ἐξουσίας σου, βασιλεῦ. et L. VI. p. 222. τῆς τοῦ Διὸς προμηθείας. τῆς τούτου φιλανθρωπίας. Nicephorus Soph. in Excerpt. Rhetor. Allatii p. 211. τῆς ἀνοχῆς σου, Χριστὲ βασιλεῦ. Ponuntur autem istiusmodi genitiui non tantum post φεῦ [Philostratus Her. p. 40. φεῦ τῶν ὀφθαλμῶν! vbi conf. not. p. 376. BOISSON.] et ὢ, sed et, apud Tragicos inprimis, post οἴμοι, recti, secundum Grammaticos, ab ἕνεκα suppresso. Vid. T. H. ad Schol. in Aristoph. Plut. vs. 1127. *Foederis heu taciti!* ex Propertio IV, 7, 23. contulit F. Taubmannus in Plauti Mostell. III, 3, 9. KOEN. Conf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 379. SCHAEF.

Εἴπω τι τῶν εἰωθότων, ὦ δέσποτα.
ἀντὶ τοῦ τῶν ἐθίμων. καί·
— — — οἱ θεώμενοι.
ἀντὶ τοῦ θεαταί. καὶ Ὅμηρος·
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
ἀντὶ τοῦ πινυτός.

§. LXXII. [99]) *Ἀττικὸν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, δεῖν* [1]) *ἀντὶ τοῦ δέον.*

---

cion. v. 1126. *τῆς ἐμῆς κεκτημένης.* V. Lobeck. l. c. Schaef.

99) Articulus LXXII. desideratur in Meerm. Koen. Codd. A. et B. *τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον, καὶ τὸ δεῖν ἀ. τ. δέον.* Cod. c. *Ἀττικὸν καὶ τὸ λέγειν πλὴν* (sic) *ἀντὶ τοῦ περισσοτέρως.* Codd. a. et b. verba *δεῖν ἀντὶ τοῦ δέον* omittunt. Cod. August. *Ἀττικῶν δὲ καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον,* ceteris omissis. Schaef.

1) *δεῖν*] Posteriora haec desunt in prioribus editt. quae tantum habent: *Ἀττικῶν καὶ τὸ πλεῖν ἀντὶ τοῦ πλέον.* *Πλεῖν* Aristophani frequens est, ex cuius Ran. vs. 103. *Καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι* Suidas redintegrandus V. *Σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει.* *Πλὴν* corrupte pro *πλεῖν* editur in Themist. Or. VIII. p. 110. A. [Emendationem hanc firmat Cod. Themistii a Valesio collatus, cuius excerpta penes me sunt. Boisson.] et Aristid. Or. T. II. p. 132. [Add. Wyttenbach. Epist. Crit. p. 239. ed. Lips. Eodem vitio corruptus liber Rauennas in Aristophan. Ran. v. 18. vbi, vt multis aliis locis, gratulor Inuernizio, quod Comicum *post* Brunckium edidit. Sch.] *Δεῖν* magno Grammaticorum consensu Atticis quoque adseritur: vid. Etymol. p. 189, 34. Moschopul. *π. σχ.* p. 80. Apollonius Dysc. in Grammatica inedita: *τὸ δεῖν, ἐκ μετοχικοῦ τοῦ δέον συνηρημένον, Ἀττικώτερον. καθὸ καὶ τὸ πλέον πλεῖν φασίν.* [Bastius: „Sumtus hic locus ex libro Apollonii *περὶ ἐπιῤῥημάτων.*" Obiter Lexicis adde aduerbium *μετοχικῶς*, quo vtitur Apollonius Lex. Hom. p. 766. Vill. Schaef.] Hesychius *Τὸ δεῖν, τὸ δέον,* quem, cum V. *Δεῖν* habet *καὶ δέον καὶ δέησιν, δεῖν* et *δείαν* confudisse arbitror. *Δεῖν*, quod credibile est in Atticorum scriptis saepe ab indoctis librariis obliteratum fuisse, H. Stephanus in App. de D. A. p. 160. produxit ex Lysia Or. c. Alcib. p. 276. *δεῖν ἐ-*

§. LXXIII. [2]) Καὶ τὸ κάταντες [3]) Ἀττικὴν εἶναι λέξιν λέγουσι, καὶ τὸ πώμαλα [4]), καὶ τὸ ἦ δ' ὅς [5]).

καστον μετὰ τῶν ὁπλιτῶν κινδυνεύειν, ἱππεύειν εἵλετο· recte enim sic corrigitur pro πολιτῶν· quod vitium, frequenter obuium, ὁδοῦ πάρεργον eluam Polyaeno L. II. C. 2. §. 7. p. 146. τῶν πολιτῶν ἀνηγμένων. Genuinum est τῶν ὁπλιτῶν ἀ. *armatis in altum prouectis.* Etenim praecessit συνεβούλευσε πάντας τοὺς ἱππέας καὶ τοὺς ὁπλίτας ἐπιβῆναι τῶν νεῶν. Koen. Conf. not. ad L. Bos. de Ellips. p. 401. Sic ὁπλιτικῶν et πολιτικῶν confusa in Xenoph. de Republ. Laced. XI. 4. Schaef.

2) §. LXXIII.] Sic est in Meerm. Καὶ τὸ κάταντες Ἀ. εἶναι λ. λέγουσιν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ π. καὶ τὸ ἦδ ὅς. Koen. Cod. A. omittit καὶ τὸ ἦδ' ὅς. Codd. a. et b. articulum sic habent: καὶ τὸ κάταντες, καὶ τὸ πώμαλα, καὶ τὸ ἦδ' ὅς. Cod. c. sic: Καὶ τὸ κάτ. ἀττικὴν λέξιν λέγουσιν οἱ παλαιοί. Ἀττικόν ἐστι καὶ τὸ πώμαλα ἐπίῤῥημα, ὃ σημαίνει τὸ οὐδαμῶς. Τῶν ἀττικῶν ἐστι καὶ τὸ λέγειν εἶδος τὸ ὄφελος, καὶ τὸ ἀντὶ τοῦ τεθεκέναι (sic) λέγειν τιθέμεναι ἴδιόν ἐστι τῶν ἀττικῶν. Cod. August. non habet nisi haec: Καὶ τὸ κάταντες, καὶ τὸ πώμαλα. Schaef.

3) Κάταντες] Ald. Scot. Gorm. καὶ τὸ κάταντες, καὶ πώμαλα, καὶ τὸ ἦδ' ὅς. Κᾆτα dedit V. Curio: κατὰ Valder. quem alter Curio, vt etiam in manifestis erroribus solet, secutus est. Κάταντες recte omnes MSS. mei. Moeris p. 207. Κάταντες, τὴν πρώτην ὀξυτόνως, Ἀττικῶς· τὴν τελευταίαν ὀξέως, Ἑλληνικῶς. Koen.

4) πώμαλα] Non protrita obseruat Etymologus M. p. 698, 40. τὰ τῷ ο παραληγόμενα ἐπιῤῥήματα ἀποκοπῇ τῆς θεν, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, γίνεται παρὰ Δωριεῦσι. οἷον αὐτόθεν αὐτῶ, τουτόθεν τουτῶ, οὕτως καὶ πόθεν πῶ. ὡς παρὰ Σώφρονι· πῶ τις ὄνον [ita et Apollonii Dysc. Grammatica inedita, et Phauorin. apud Valcken. ad Ammon. p. 122. Sed Etymologus MS. Leid. οἶνον] ὠνάσηται; ἀντὶ τοῦ πόθεν; τὸ δὲ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς ἐν προσλήψει τοῦ μάλα γίνεται.—τὸ δὲ πόθεν ἐπὶ τῆς οὐ ἐρωτήσεως λέγεται, οἷον· ἔγραψε, πόθεν; ἀντὶ τοῦ οὐ. καὶ κατὰ τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ οὐδαμῶς. [Totus hic Etymologi M. locus sum-

tus est ex Apollonii Dyscoli libro MS. *περὶ ἐπιῤῥημάτων*, Etymologumque rursus exscripsit Phauorinus Camers v. *πῶ*, quod fugit Valckenarium ad Ammon. l. c. Quamquam Koenius infra ad §. CLV. de Dial. Dor. verborum Apollonii, quae Etymologus M. ante oculos habuit, partem attulit, integrum tamen Grammatici locum, vt mihi videtur legendus accentibusque notandus, hoc loco apponam. *Τὰ τῷ ō παρεδρευόμενα* *) *παρὰ Δωριεῦσι τῶν ἐπιῤῥημάτων ἀπεῤάκις ἐν ἀποκοπῇ γίνεται τοῦ θεν, καὶ ἐν μεταθέσει τοῦ ō εἰς ω, καθὼς προείπομεν, αὐτόθεν αὐτῶ· αὐτῶ ὀρῆς Φύσκα* **), *τουτόθεν τουτῶ· τουτῶ θάμεθα* ***). *τῇδε εἶχε καὶ τὸ πόθεν, λεγόμενον οὕτως πῶ· πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται* †). *καὶ τὸ πῶ μάλα δὲ παρὰ Ἀττικοῖς ἐν παρολκῇ* ††) *τοῦ*

*) I. e. in quibus littera ō syllabam *θεν* praecedit. Schneiderus citauit ex Athenaeo T. III. p. 447. *ὅταν τῷ υ παρεδρεύηται.* Interpres: *praecedente vocali v.* SCHAEF.

**) Tria prima exempla aliunde nouimus Sophronis esse. De verbis *αὐτῶ ὀρῆς Φύσκα* v. Valckenar. ad Theocr. Adon. p. 305. C. BAST.

***) *θάμεθα.* Ita Codex, non *δάμεθα*, quomodo Koenius infra l. c. habet. Ceterum scribendum *τουτῶ*, non *τούτω*, etsi Sturzius p. 553. not. 4. *τούτω* scribere malit, quia Valckenarius ad Adon. p. 367. B. Koeniusque infra hoc accentu vtantur. Sed Koenius et nostro loco et vero etiam altero illo, paullo post, rectius scribit *τουτῶ*, praetereaque ipse Apollonius (ap. Sturz. l. c.) clare distincteque sic tradit: *παρ' οἷς* (*Δωριεῦσι*) *τὸ τουτῶ περισπώμενον, ἐπιῤῥήματός ἐστι παραστατικόν· τουτῶ* (sic, non *τουτῷ*, iota subscripto) *θάμεθα, Σώφρων.* In loco qui praecedit, *τῆς ἐκεῖνος καὶ οὗτος αἱ γενικαὶ παρὰ Δωριεῦσι διὰ τοῦ ω, τηνῶ καὶ τουτῶ*, Sturzius iterum perperàm posuit accentum. Scribendum enim *τήνω καὶ τούτω.* Apollonius distinguit *τούτω* et *τουτῶ*. *Τούτω* est genitiuus doricus pro *τούτου*, vti *τήνω* pro *ἐκείνου*: e contrario *τουτῶ* est aduerbium doricum. BAST.

†) Sic locus legendus est. Koenius infra l. c. hoc modo dedit: *τῇδε εἶχεν καὶ τὸ πόθεν, λεγόμενον οὕτως. πῶ, πότιαον ὄνων ἀσεῖται.* Apparet ex hoc exemplo, nonnihil laboris subeundum esse, vt orationem Codicis recte interpungas verbaque, vt oportet, distinguas. Scribo autem *πῶ τις*, non *πῶ τις*, vt Koenius h. l. et infra, partim ob analogiam, partim quia Ammonius p. 121. diserte tradit: *τὸ δὲ πῶ τὴν ἐκ τόπου* (*σημασίαν δηλοῖ*). Conf. Hesychium, quem Phauorinus exscripsit: *πῶ· ποῦ, ὅθεν, ὁπόθεν. Δωριεῖς.* BAST.

††) In Etymol. minus bene *ἐν προςλήψει τοῦ μάλα*, pro quo Phauorinus male *προςλήψει τοῦ λα.* BAST.

μαλα οὕτως ἐγένετο, καθάπερ καὶ τὸ ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν*), ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὃς ῥεῖα κυβιστᾷ**). τοῦ δὲ πόθεν συνεχέστερον· καὶ οὕτως λεγομένου· ἔγραψας; πόθεν;***) ὅπερ κατὰ τὴν ****) τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλα ἐστὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. Bast.] Addit his optimus Codex Leidensis: καὶ ἔστιν ὑφ' ἓν ἀναγινωσκόμενον. ὡς μέν τινες φασὶ Σικελῶν, κομισάντων τῶν ἐκεῖθεν φυγάδων. ἰσοδυναμεῖ τῷ κατ' οὐδένα τρόπον, καὶ τῷ οὐδ' ὅλως. quae totidem verbis leguntur apud Ulpianum ad Demosthen. p. 100. B. In Hesych. Πώμαλα redditur τρόπον τινά. Forte legendum τίνα τρόπον; Certe in Grammatico MS. quo vsus est Cl. Albertius T. II. p. 1091. n. 12. Πώμαλα, ἐπὶ τοῦ πάνυ,

Hunc vsum vocis παρολκὴ pro πλεονασμὸς, satis frequentem illum in scriptis Grammaticorum, Lexicographi nostri, vt plurima alia huius generis, praeterierunt. Tamen iam H. Stephanus Thes. I. c. 1195. C.: „Παρολκὴ —. Item redundantia apud Etymologisten.“ Loca excitauit Sylburgii diligentia Ind. in Etymolog. p. 116. b. Add. eiusd. Ind. in Apollon. p. 415. a. Schaef.

*) Iliad. Σ, 12. Bast.

**) Iliad. Π, 745. Codex dat ὃς, non ὡς. Bast.

***) Etymol. M. ἔγραψε, quod fortasse ex ἔγραψεν fecerunt, cum liber a typotheta describeretur. Varietas autem ἔγραψεν pro ἔγραψας inde orta, quod compendium syllabae vltimae parum distincte scriptum esset. Etenim tachygraphi εν sic exarabant: ʟ, ας sic: ◡. Iam cum, si celeriter scribas, angulosa facile fiant rotunda, saepe accidit, vt εν ab ας non possit distingui. Quapropter toties confusae ambae syllabae, e. c. in Codice SGerm. 345. Conf. Apollon. Villois. tab. VII. v. 12. cum tab. VI. v. 11. et 12 Addam duo huius confusionis exempla. Alterum dat Codex Ven. A., cuius ductus in Scholiis marginum exteriorum cum scriptura celeberrimi illius Codicis SGerm. prorsus congruunt, ad Il. Β, 183. βῆ δὲ θέειν] ἀφείλετο τὴν ἀπόκρισιν ἡ ἔπειξις τοῦ καιροῦ. ἔστι δὲ, ὥρμησας (sic) ἐπὶ τὸ θέειν, ἢ ἀττικῶς λείπει τὸ ὥστε· ἢ (Cod. addit τὸ) ἀπαρέμφατον ἀντὶ μετοχῆς. Codex habet ὥρμησ̄, quod legendum ὥρμησεν, non ὥρμησας. Alterum Aristides Vol. II. p. 456. περιβολὴν δὲ ποιεῖς, καὶ ὅταν εἰςάγων τι περί του (sic leg. pro παρ' αὐτοῦ), οἷον, Κόνων ὑμᾶς τοσαῦτα εὐεργέτησε (Cod. Paris. 1741. ηὐεργέτησε), μὴ εὐθὺς εἴπῃς τί ἐποίησας. Cod. Paris. clare ἐποίησεν, vt Iebbius coniecit. Bast.

****) Etymol. τὴν omittit. ὁ τοιοῦτος pro οὗτος Apollonius centies vsurpat. V. etiam Sylburg. ad librum περὶ συντάξεως in Ind. v. τὸ τοιοῦτο. Bast.

inserenda est negatio: ἐπὶ τοῦ οὐ πάνυ. Πόθεν; vero, quocum erudite Etymologus πώμαλα comparauit, quique Etymologo praeiuerat, Apollonius Dysc. in Grammatica inedita, πόθεν γάρ; et πῶς γάρ; habere apud Atticos vim fortius negandi, ostendit Vir multae doctrinae Th. Gatakerus de S. N. I. Cap. XI. p. 73. post quem haec docte tractauit Clariss. Valckenaer. ad Euripid. Phoen. vs. 1614. Quia tum inest orationi aliqua ὑπόκρισις, ad λόγον ἐνδιάθετον retulit Hermogenes de Form. Or. p. 440. quam ὑπόκρισιν, vel sine Hermogene, animaduertit perspicacissimus Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 115. Turpe glossema tollam ex Aristide, in quo πόθεν; saepe numero Interpretes delusit, vt et in Dione Chrysost. et aliis, Or. T. I. p. 366. Si quis Syracusanis deditionis auctor esset, εἶτ' ἔπεισεν, ἔσθ' ὅπως ἂν ἡ Γύλιππος ἦλθεν αὐτοῖς πρῶτον, ἢ νὴ Δί' ἐπελθὼν εἶχεν ὅ ποιοίη; καὶ πῶς ἄν; Quod additur, οὐδαμῶς, mihi quidem alterius καὶ πῶς ἄν; videtur interpretamentum. Koen.

5) ἦ δ' ὅς] Aristoph. Vesp. vs. 791. vbi vid. Schol. Cratin. apud Athen. L. III. p. 94. F. et, Platonem secuti, Atticistae. Apollonius Dysc. in Grammatica inedita, de ὅς· καὶ ἴσον τῷ οὗτος παρὰ Ἀττικοῖς. ὡς Πλάτων, ἦ δ' ὅς, ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ οὗτος. In Heliod. Aeth. L. II. p. 98. veram iudico duorum MSS. lectionem: οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, — ὄχθας μὲν Νείλου τάσδε καὶ Νεῖλον ἀπολίπωμεν *), et sic Scaligeri collatio: vulgatam οὐκ ὄνειδος, nescio qua specie, tuetur Cl. D'Oruillius ad Charit. p. 217. Ad obscuritatem omnem euitandam interdum dicentis nomen additur: a Dione Chrysost. Or. II. p. 21. B. ἦ δ' ὃς ὁ Ἀλέξανδρος. A Philostrato V. A. Lib. VII. p. 305. ἦ δ' ὃς ὁ Δάμις. Vt affectata ridet ista Lucianus in Lexiphane T. II. p. 319. ἦ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. p. 326. ἦ δ' ὃς ὁ Φιλῖνος, etc. Ipse tamen in Conuiu. T. III. p. 424. et 443. ἦ δ' ὃς ὁ Ζηνόθεμις, et p. 440. ἦ δ' ὃς ὁ Κλεόδημος. [It. T. I. p. 864. ἦ δ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις. vbi v. Graeu. Schaef.] Pro his ἦ δ' ὁ Ἀπολλώνιος, ἦ δ' ὁ Νεῖλος, ἦ δ' ὁ Δημήτριος, ὁ Διονύσιος, ὁ Μάρκος, et similia frequentauit Philostratus in V. A. et Sophist. Koen. Bastius: „Ap-

*) Koeniana ἀπολιπῶμεν, quod corrigendum esse etiam Bastius monuit. Saepe hac ratione peccatur in accentu huius modi ponendo. V. not. ad Sophocl. Aiac. v. 168. ad Electr. v. 1061. Schaef.

. Vatic. p. 282. inter media prouerbia legitur hic ar-
us: Ἠδ᾽ ὅς· τίθεται ἡ λέξις ἐπὶ πλήθους, καὶ ἐπὶ
ῶν, οὐ μόνον δὲ ἀντὶ τοῦ ἔφη, ἀλλὰ ἀντὶ τοῦ ἔφη-
Cod. Paris. 1773. ἔφασαν)· ὁ δὲ Κράτης μὴ δασύνειν
τὸ ὅς. Etiam Scholiastes Platon. p. 9. Ruhnk. de
rmula: τάττεται δὲ ἐπὶ παντὸς προσώπου καὶ ἀρι-
." H. Stephanus Animaduers. in Lib. de Dial. p. 54.:
ὅς — particulae sunt iis praesertim qui dialogos
ant vsitatae: vt Platoni frequentes eas esse vide-
" Similiter Lucianus T. II. p. 118. καὶ εἶπεν ὅς.
rum Koenius et in textu et in nota scripserat ἦδ᾽, pro
dedi ἦ δ᾽. Schaef.

εἶτα] Ita manifesto pro ἦ, vt habet Vat. et adhuc
ım est, Regg. et Voss. quem, olim suum, cum non
xisset Stephanus, immerito Grammaticum reprehen-
Meerm. deprauate καὶ τὸ τ. ει δίφθογγον περισσήν.
ἐν B. ἢ τοὺς μισθοὺς — ἀποτρώγει. Aristopha-
ersus sunt ex Ran. 368. seq. Nazianzeni locum de-
eg. B. [Cod. A. καὶ τὸ τιθέναι τὸ εἶτα περισσόν:
uae statim sequitur καὶ τὸ ληρεῖς etc. Cod. B. καὶ
. τὸ εἶτα περισσόν, ὡς παρ᾽ Ἀριστοφάνει πολλα-
καὶ δὴ καὶ ὁ θεολόγος· οἶμαι etc. vsque ad περισ-
Codd. a. et b. καὶ τὸ τιθέναι τὸ ἦ περισσόν, post
Aristophanicum omittentes ὡς δὴ καὶ — περισσόν.
. τὸ ἦ περισσὸν ἀττικόν ἐστι, ὡς παρ᾽ Ἀρ. ἐν βατρ.,
omittens τινὰ πείθει vsque ad finem articuli. In
August. totus deest articulus. Schaef.] — Particulas
εἶτα et ἔπειτα reuera multi participiis sic iunxe-

"Η χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει·
"Η κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων·
"Η τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν, ῥήτωρ ὤν, εἶτ' ἀποτρώγει.

ὡς δὴ καὶ ὁ Θεολόγος· „οἶμαι γάρ, εἴ τις τῆς ἐν λόγοις δυνάμεως πεῖραν ποιούμενος, ἔπειτα πρὸς μέτρον ταύτην κρῖναι θελήσειεν." ἐνταῦθα γὰρ τὸ ἔπειτα περισσόν.

§. LXXV. Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων, καὶ τό·

Τί κυπτάζεις ἔχων 7) περὶ τὴν θύραν;

---

locus est Choricii in Fabricii Biblioth. Gr. VIII. p. 841. ἴσως μὲν ἄλογόν τι δόξω ποιεῖν, εἰ ψυχαγωγίας αὐτὸς ἑκάστου μᾶλλον δεόμενος, εἶτα τοὺς ἄλλους παραμυθεῖσθαι πειρῶμαι. Themist. Or. X. p. 134. D. ἀλλ' ὅμως καταβαλών, εἶτα ἀνίστη. Conf. A. Gronouius ad Aelian. V. H. L. I. C. 1. p. 4. Metro coactus Aristophanes εἶτα ante participium collocauit in Lysistr. vs. 655. ἐπεὶ Τὸν ἔρανον τὸν λεγόμενον παππῷον ἐκ τῶν Μηδικῶν Εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς, nam naturalis ordo est τὸν ἔρανον ἀναλώσαντες, εἶτα —. [Vid. Hermann. ad Aristophan. Nub. p. 140. et conf. Meletem. Crit. in Dionys. Hal. I. p. 124. SCHAEF.] Vid. Acharn. vs. 290. Av. vs. 359. Philemon apud Stobaeum S. XCVI. p. 530, 24. Χ' οἱ μὲν πλέοντες ἐνίοθ' ἡμέραν μίαν "Η νύκτα χειμασθέντες, εἶτ' ἐκ τοῦ κακοῦ Σωτηρίας ἐπέτυχον ἢ τὸ πνεῦμα γὰρ Αὐτοὺς τὸ σῶζον ἧκεν, ἢ ἐφάνη λιμήν. Sic legendum arbitror pro Α. τὸ σῶζον ἢ μένη ἐφ. λ. cum literae μ et κ saepissime confundantur: vid. not. ad Hesych. V. Ἐπιλήκητος. Similiter in Libanio Or. XXXII. p. 665. D. ἦμεν εἰς φῶς ἀνάπηρα mutandum in ἧκεν εἰς φῶς ἂν ἄπηρα. KOEN. In Libanii loco ἧκεν εἰς φῶς ἀνάπηρα dudum Reiskius ex Codd. recepit Vol. I. p. 231. BAST.

7) κυπτάζεις ἔχων]. Editt. prior. et Vatic. Καὶ τὸ λ. ἔ. καὶ τὸ π. ἔ. Ἀττικόν, ceteris neglectis. [Articulus in Codd. a. et b. sic scriptus legitur: καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων. Cod. c. dat τὸ π. ἔχων ἀττικόν ἐστι ἀν-

Ἀττικόν. Σοφοκλῆς·
— — — καὶ μέν', ὡς κυρεῖς ἔχων.

ἢ τοῦ ἔχων παρέλκοντος, ἢ τοῦ ῥήματος ἀντὶ μετοχῆς. καὶ τῆς μετοχῆς ἀντὶ ῥήματος λαμβανομένων, ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν, ὃ καὶ αὐτὸ Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ληρεῖς ἐστιν [8]).

§. LXXVI. Οἱ Ἀττικοὶ καὶ τὸν πνεύμονα πλεύμο-

τὶ τοῦ ληρεῖς καὶ παίζεις, omittens verba καὶ τὸ τί κυπτάζεις vsque ad finem articuli. Denique in Cod. August. totus articulus sic habet: Καὶ τὸ ληρεῖς ἔχων, καὶ τὸ παίζεις ἔχων Ἀττικόν. SCHAEF.] Aristophanis versus in Nub. 509. abest etiam a Voss. qui in reliquis cum Regg. hic conspirat. Sophocleam καὶ μέν', ὡς κυρεῖς ἔχων legitur in Ai. Flag. vs. 87. quod cum seqq. Stephanus quoque produxit, non animaduertens, istis, ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, respici supra dicta de Hypallage §. XXXVI. Atticae formulae plurima exempla dederunt Viri docti, quos laudat ad Moerin p. 391. Piersonus. Παίζεις ἔχων restituendum censeo Libanio Ep. XIV. pro edito παίζεις ἐκών. Ceteri Grammatici in talibus dicunt ἔχων per pleonasmum addi: Nostri, ληρεῖς ἔχων pro ὑπάρχεις ληρῶν accipientis, sententia meruit Clariss. Valckenaerii adsensum ad Euripid. Phoen. vs. 712. Eam quoque iuuat verbum τυγχάνω, cum ἔχω commutatum in τυγχάνεις διεξιών, τυγχάνεις πράττων, et simil. Vid. Aeschin. Socrat. Dial. II. C. 33. Lucian. T. II. p. 788. etc. KOEN. Bastius: „Imo Lucian. T. II. p. 780. vbi Scholiastes ad verba παίζεις ἔχων· Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνων. Scrib. μηδὲν σημαῖνον, quomodo habet Cod. SGerm. 345. Ceterum de v. ἔχων v. Ruhnken. ad Tim. p. 258." Notanda in Scholio ad Lucianum locutio φράσεως ἕνεκα, qua vtuntur Grammatici ad pleonasmos, quos dicunt, significandos. Conf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 227. Similiter Moeris p. 66. — περιττὸν — κόσμου χάριν παραλαμβανόμενον. SCHAEF.

8) ἢ τοῦ ἔχων παρέλκοντος, — ἀντὶ τοῦ ληρεῖς ἐστιν] Absunt haec a Meerm. KOEN. Codd. A. et B. ληρεῖς ἐστίν (sic, cum acuto). SCHAEF.

να [9]) λέγουσι, καὶ τὸ νίτρον λίτρον, καὶ τὴν σπογγίαν σπογγιάν.

§. LXXVII. Ἀττικὸν καὶ [10]) τὸ ἐκθλίβειν ἅμα καὶ κιρνᾷν, ὡς τὸ „οὐ γάρ μοὖστιν" ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοί ἐστιν [11]). ἐκθλίβεται [12]) γὰρ τὸ ι, καὶ κιρ-

---

9) πλεύμονα] Editt. sine οἱ Ἀττικοί, Τὸν πν. etc. Vid. Moeris p. 246. et 309. Pro καὶ τὴν σπογγίαν σπογγιὰν Reg. A. καὶ τὴν σπογγίαν σπολιάν. Reg. B. σπογγὴν σπογγιάν. [Cod. A. καὶ τὴν σπογγιὰν σπολιάν: B. κ. τ. σπογγὴν σπογγιάν: SCHAEF.] A Meerm. absunt verba καὶ τὴν σπ. σπογγιάν. [Codd. a. et b. Ἀττικοί sine articulo: deinde καὶ τὴν σπογγιὰν σπογγίαν. Cod. c. Ἀττικὸν καὶ τὸν πν. πλ. λέγειν, καὶ τὸ νίτρον λίτρον, omissis ceteris. Cod. August. habet tantum haec: Τὸν πνεύμονα πλεύμονα λέγουσι, καὶ τὸ νίτρον λίτρον. SCHAEF.] Erudite Piersonus ad Moerin p. 361. corrigendum existimabat καὶ τὴν σπογγίαν, σφογγίαν, quae ratio in adfini σφόγγος satis est manifesta: *Sphongias* etiam aut *Sphongeas* praeferunt MSS. in Suetonii Aug. Cap. LXXV. Sed in Grammatico praestat nihil mutare, qui diuersam accentum ponendi consuetudinem notauit. Suidas V. Σπογγιά· ὀξυτόνως Ἀττικοί. Σπογγίην habet Hippocrat. p. 466, 17. etc. Aretaeus Cappadox p. 75. E. p. 103. A. quam rationem in Ionico scriptore praefero, secus ac fecit Vir doctus in Append. Indicis in Aret. V. Σπόγγοισι. Σπόγγος hac occasione eximendum Luciano T. II. p. 103, 71. vbi in admirabili illa pugna insulari ἔβαλλον μέντοι, καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἁμαξοπληθέσι, καὶ σπόγγοις πλεθριαίοις. Miror Solanum, qui senserat corruptam esse vocem σπόγγοις, non correxisse eadem opera: καὶ κόγχοις πλεθριαίοις. KOEN. In Luciano cur σπόγγοις pro corrupto habeatur, parum intelligo. SCHAEF.

10) Ἀττικὸν καὶ] Cod. c. Ἀττικόν ἐστι καὶ etc. SCHAEF.

11) ἀντὶ τοῦ — ἐστιν] Accentus encliticarum aliter positi in Codd. a. et b., qui sic dant: ἀντὶ τοῦ οὐ γάρ μοι ἐστίν. SCHAEF.

12) ἐκθλίβεται] ἐκθλίβει, et mox κιρνᾷ, Vatic. [it. Codd. a. b. c. et August. SCHAEF.] et prior. editt. a quibus in fine ista, ἐκθλίβοντες τὸ ι, absunt. Μοὖστιν apud

ι τὸ ō καὶ ē εἰς τὴν ου δίφθογγον, ὡς τὸ ἐχρύ-
ἐχρύσους. ὡσαύτως τὸ [13]) ποῦ ἐστι ποῦ 'στι λέ-
ιν, ἐκθλίβοντες τὸ ε.

LXXVIII. Τὸ ἤνεγκα διχῶς λέγουσι, καὶ ἤ-

---

phanem occurrit Eccles. vs. 780. et aliis locis, in-
s a Tib. Hemsterh. ad Pluti vs. 829. Σοὔστιν, pro
τιν, legitur in Acharn. vs. 338. et Pac. vs. 126. Οὔ-
γοι in Euripid. Hecub. vs. 334. [Porsonus ad h. l.:
ὶ Ald. pro quo οἱ 'μοὶ Brunckius, et ita Harl. neque
leuis momenti refragatus sum. Sed vtrumque re-
puto, hoc per elisionem fieri, hoc per crasin."
ΕΡ.] Conf. accuratissimus Markland. ad Supplic.
pid. vs. 109. Aristophanea sunt ἀστέον μοὐγκώμιον
vs. 1207. μοὐδόκει Vesp. vs. 34. σοὐξηρήσατο The-
h. vs. 768. Quaecunque huius generis dantur plura,
facile possunt aestimari. Per θλῖψιν solam μοι 'στὶ
Aristophanis Proagone apud Athen. L. X. p. 422. F.
μέσῳ in Euripidis Medea vs. 819. Ἐμοὐποδύνει
ιοὶ ὑποδύνει ex Tryphone περὶ παθῶν enotarunt
inus ad Lib. de Dial. p. 64. et Hemsterh. l. c. Quid?
ruptum sit ex ἐπουπ' ὀδύνῃ, pro ἐμοὶ ἐπ' ὀδύνῃ,
o cum reliquis conueniet: certe Is. Tzetzes, qui
onis scrinia compilauit ad initium Alex. Lycophro-
θλῖψις καὶ συναίρεσις, ὡς τὸ ἐμ' οὐπ' ὀδύνῃ. sed
iti non est, vt nos diutius moretur. Ποῦ 'στι, de
oster, exemplo non indiget: ὁμοῦ 'στι, Hesychius
ex Aristoph. Pac. vs. 512. Koen. Hoc loco mihi
item venit Scholii Lucianei Vol. II. p. 684., quod in
a editione Epistolae Criticae p. 61. emendaui. In
dedi p. 97. ὁποῖον τὸ ἀληθινὰ 'γὼ καὶ τὸ etc.
lgato ἀληθινά. Scilicet Cod. Ven. 445. habet ἀλη-
ν (sic). Num forte magis placet scribi ἀληθῖν'
? Vnde haec verba sumta sint, ignoro. Cod. Va-
. illis caret: quapropter in Gallica Epistolae edi-
plane omisi. Bast.

ὡσαύτως τὸ] Codd. A. et B. ὡσαύτως καὶ τὸ. Codd.
et c. ὡσαύτως καὶ — λέγουσι, omissis ἐκθλ. τὸ ε.
August. pro ὡσαύτως habet καὶ, ac deinde λέγουσι,
ue omittit ἐκθλ. τὸ ε. Schaef.

νεγκον, καὶ ἤνεγκα [14]).

§. LXXIX. Καὶ τὸ ἐλλειπτικῶς [15]) ὀμνύειν, μὰ τὸν, μὴ προστιθέντας θεὸν [16]), Ἀττικόν ἐστι.

---

14) καὶ ἤνεγκα] Sic Reg. A: ceteri et editt. duas postremas voces omittunt. [Omittunt Codd. a. et b. Codex c. articulum sic scriptum habet: τὸ ἤν. διχ. λέγουσιν οἱ Ἀττικοί· λέγουσι γὰρ τοῦτο καὶ ἤνεγκον. Cod. August. totum omittit. SCHAEF.] Schol. Aristoph. ad Ran. vs. 1334. qui Nostro praeiuit, διχῶς*) ἔλεγον, ἤνεγκον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω· ἤνεγκα δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνείκω. Suidas: Ἤνεγκον ἀπὸ τοῦ ἐνέγκω, ἐνέγκας δὲ ἀπὸ τοῦ ἤνεγκας. Horum emendatio petenda est ex Phrynichi Apparatu Sophist. Biblioth. Coislin. p. 466. Lexicon Coislin. p. 482. Ἤνεγκον, ἐπὶ πρωτου προσωπου. Σοφοκλῆς Τυροῖ, Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις. nimirum vs. 749. Eustath. ad Hom. Od. B, p. 1435, 63. Ἰστέον δὲ, ὅτι καθάπερ εἶπον καὶ εἶπα, οὕτω καὶ ἤνεγκα καὶ ἤνεγκον, καὶ μᾶλλον τοῦτο. ὡς ὁ Κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ· [vs. 943.] τάλαιν' ἐγώ· τὸ Ῥάδιον ἤνεγκον μύρον. τοῦ δὲ ἑτέρου χρῆσις παρ' Εὐριπίδῃ· ἤνεγκα, κἀξέσωσα. Παρ' Εὐριπίδῃ scripsit pro παρὰ Σοφοκλεῖ. Vid. huius Elect. vs. 13. KOEN.

15) ἐλλειπτικῶς] Codd. A. et B. ἐλλιπῶς. SCHAEF.

16) μὴ π. θεὸν] Dedi Vossiani lectionem: Regg. μὴ προστιθ. τὸν ὀμνύμενον θεὸν ἢ ἄνθρωπον, omissis istis Ἀττικόν ἐστι, quae desunt et in editt. et Vatic. [Cod. B. habet sic, vt in Koenii nota indicatum est. Sed Cod. A. dat μὴ προστιθέντα τὸν ὀμνύμενον θεὸν ἢ ἄνθρωπον, ἀττικόν. Ἀττικὸν καὶ etc. Cod. a. μὴ προστιθέντας (Cod. b. vt vulg.) θεόν; cetera ambo omittunt. Cod. c. προστιθέντας. In Cod. August. articulus ita habet: Καὶ τὸ ὀμνύειν ἐλλειπτικῶς, ὄμνυμι τὸν, μὴ προστιθέντες θεόν, omissis Ἀττικόν ἐστι. Edidi προστιθέντας pro Koeniano προστιθέντες, quod soloecum est. SCH.] — De religiosa iurisiurandi formula vid. illustris Ez. Spanhem. ad Aristoph. Ran. vs. 1241. Οὐ μὰ τὸν est in Epigrammate apud Diog. Laërt. V, 68. Ναὶ μὰ τὸν et in Aelian. de N. A. L. III. C. 19. IV. C. 29. et ex Callimachi Hecale citat Suidas. Philonis Iudaei locum, quem Clariss. Valckenaerio

*) Koeniana perperam δίχως. Monuit Bastius. SCHAEF.

acceptum, p. 770. A. εἰώθασιν ἀναφθεγξάμενοι
ιον, νὴ τὸν, ἢ μὰ τὸν, μηδὲν προςλαμβάνοντες,
ίσει τῆς ἀποκοπῆς, τρανοῦν ὅρκον οὐ γενόμενον*),
nagis illuminat, quam venustum Stratonis Epigram-
Anthologia inedita**): Εἰ μὴ νῦν Κλεόνικος ἐλεύ-
οὐκ ἔτ' ἐκεῖνον Δέξομ' ἐγὼ μελάθροις, οὐ μὰ τόν·
μόσαι. Εἰ γὰρ ὄνειρον ἰδὼν οὐκ ἤλυθεν, εἶτα παρείη
ιν, οὐ παρὰ τὴν σήμερον ὀλλύμεθα. Per Deam iu-
s dicebant μὰ τὴν et νὴ τήν. Vid. Suidas V. Νὴ τήν,
t νὴ τὰς et ναὶ μὰ τὰς, pro ναὶ μὰ τὰς Χάριτας.
er notam summi Hemsterh. ad Schol. in Aristoph.
p. 120. quam non videtur legisse Vir doctus ad Tho-
M. p. 628. Koen.

Ἀ. ἐν Βατράχ.] vs. 1485. sed, vt multae Thomae
orumque obseruationes, haec etiam tota nititur cor-
lectione πτερώσας, recte emendata πτερῶσαι a St.
ro: πτερώσει dederat iam Casaubonus, hoc vsus
omici, ad Athen. L. XII. C. 13. p. 857. —— In
sic artic. qui a Vatic. [it. Codd. a. b. et August.
r.] abest, legitur post §. LXXXIV. Nostro vtitur

auit hunc Philonis locum etiam Spanhemius ad Aristo-
m. Ran. v. 1422. p. 317. vertitque sic: *solent enim qui-*
s hoc solum proferre PER . . . parum solliciti, an ex eo
id reticuerunt, illud pro vero iuramento habeatur, nec
Hanc versionem iure reprehendens Reizius de Accent.
lin. p. 14. s., „Philo Iudaeus," inquit, „a Spanhemio ad

§. LXXXI. *Καὶ τὸ προςλαμβάνειν ἔξωθεν* [18]) *τό ἐστι. καὶ Ὅμηρος* [19])·

Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι.
λείπει γὰρ τὸ εἰσί.

L. Kusterus ad Pluti vs. 277. minus opportune. Koen. Cod. c. *Καὶ τὸ ἀντὶ πλαγ. χρ. τῇ εὐθείᾳ ἀττικὸν ἴσθι, ὡς καὶ Ἀρ.* etc. In priore versu Aristophanis idem habet *λεύκριτον*: posteriorem plane omittit. Ceterum Gregorii rationem vnice probat Brunckius, retinens ille vulgatam scripturam *πτερώσας*, 1437. Schaef.

18) *Καὶ τὸ — ἔξωθεν*] Codd. a. et b. *καὶ τὸ προςλ. δὲ ἔξωθεν* etc. Cod. c. *καὶ τὸ πρόςλ. ἔξ. τὸ εἰσὶν ἀττικόν ἐστι, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ· οἱ δ' ἤδη* etc. In Cod. August. pro verbis *καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι* vacuum spatium relictum; deinde omissa *λείπει γὰρ τὸ εἰσί*. Koenius in poëtae loco male dederat *Εἴδ'*. Schaef.

19) *Ὅμηρος*] Iliad. X, vs. 52. et alibi. De ellipsi verbi substantiui eadem monuerat Schol. Aristoph. ad Ran. vs. 1547. Attica an sit, dubitat Stephanus: in multis tamen Atticos, concinnae breuitatis studiosos, omittere verbum *ἐστὶ*, praeter alios docuit F. Vigerus de Idiot. L. Gr. Cap. V. 6. §. 3. Conf. G. Raphelius Annot. Philol. T. II. p. 176. Pertinet illuc et *οἷόν τε.* Xenophon Cyrop. L. VI. p. 149. A. *ἀντέλεγον Γαδάτᾳ, ὡς οὐχ οἷόν τέ σοι μένειν.* Arrian. de Exp. Alex. L. I. 14. p. 30. *ὅτι οὐχ οἷόν τε ἐν μετώπῳ διὰ τοῦ ποταμοῦ ἄγειν*, ne plura accumulem. Iubebat Aristoxenus apud Stob. S. XCIX. p. 543, 4. *μήτε τρυφῆς, μήτε μέθης πλήρη ταῖς γυναιξὶν εἰς τὸ γεννᾶν ὁμιλεῖν· οὐ γὰρ (οἱ παῖς) ἐκ φαύλης καὶ ἀσυμφώνου καὶ ταραχώδους κράσεως εὔρυθμα καὶ καλὰ —— γίνεται.* Puto scribendum: *οὐ γὰρ οἷόν τε ἐκ φ. —— εὔρυθμα καὶ καλὰ —— γίνεσθαι. Οἶμαι* coniiciebat doct. Eldikius Suspicion. Spec. p. 14. Koen. Frequentissima ellipsis verbi substantiui; etiam, quod fortasse insolens videatur, ibi, vbi *εἰμὶ* supplendum alii verbo respondet. Sic in Homerico loco, quo Gregorius vtitur. Homerus Il. XI. v. 477. *ὄφρ' αἷμα λιαρὸν, καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.* Heynius T. VI. p. 203.: „Durius autem omissum *ὄφρα ἐστίν* [imo *ᾖ*.]" Sophocles Electr. v. 999. s. *δαίμων δὲ τοῖς μὲν εὐτυχὴς καθ' ἡμέραν, Ἡμῖν δ' ἀποῤ-*

ι μηδὲν ἔρχεται. Theocritus Idyll. V. v. 94. s.
ἔχοντι Λεπρὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον, αἱ δὲ με-
Plato Phaedr. p. 269. Heind. ὅσοι δὲ Ἄρεός τε
νται καὶ μετ᾽ ἐκείνου περιεπόλουν. Plutarchus V.
. 30. Εἰ μὴ καὶ σὺ μετὰ τῆς Περσῶν — τύχης μα-
ις, ἀλλ᾽ ἔτι σοὶ δεσπότης ἐγὼ Δαρεῖος. Ceterum
osii Ellips. p. 604. sqq. vbi quae congessi, pote-
i res tanti videatur, his augeri. Plato Comicus
tarch. V. Themistocl. extr. χὠπόταν ἅμιλλα τῶν
εάσεται. Subaud. ἦ. Xenophon Anab. I. 2. 18.
ὲ βαρβάρων φόβος πολὺς καὶ ἄλλοις, κ. τ. λ. Sub-
ν. Homerus Il. XIII. v. 95. Αἰδὼς, Ἀργεῖοι. Hey-
. VI. p. 387.: „Schol. A. λείπει τὸ ἔσω. leg. τὸ ἔστω."
tiuis, ad quae dixi non raro subaudiendum esse hoc
n, adde αἴτιος. V. Doruill. ad Chariton. p. 520.
. Schaef.

Articulos LXXXII — LXXXV. Codd. a. et b. hoc
scriptos habent: Τὰς μυρίνας μυρσίνας λέγουσι,
συρίζειν συρίττειν, καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν,
κολοκύνθην κολοκύντην, καὶ τὸ κναφεῖον γνα-
καὶ τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαλγίαν. In Cod. c.
ita scriptus est: Τὰς μυρίνας μυρσίνας λέγουσιν
κοί. In Cod. August. Τῷ σ ἀντὶ — ἄρσεν legun-
t §. XCIII. [conf. not. ad §. XCIII.]: καὶ τὸ T.—
η plane omissa sunt. Ad finem articuli Codd. A.
abent καὶ τὰς μυῤῥίνας μυρσίνας. In eodem ver-
gini Codicis A. secunda manus adscripsit: θαῤῥῶ
ρσῶ γράφεται. Schaef.

καὶ τὸ Τυῤῥηνὸς Τυρσηνὸς [22]), καὶ τὸ ταῤῥὸς ταρσὸς, καὶ τὸ μυῤῥίνη μυρσίνη.

§. LXXXIII. Τὸ συρίζειν συρίττειν, καὶ τὸ ἁρμόζειν ἁρμόττειν, καὶ τὸ σταλάζειν σταλάττειν [23]).

---

distabat, antiquum morem retinuerunt. Semel ἐθάῤῥησαν Herodotus p. 702, 89. vbi ἐθάρσησαν Cod. Passion. bene custodiuit, vt p. 45, 30. p. 393, 82. 533, 30. 737, 84. Hippocrat. p. 402, 2. 419, 50. Lucian. Dea Syr. T. III. Opp. p. 470, 56. Arrian. in Indic. C. 30. p. 345. etc. Mirum, ni Coluthus de Raptu Helen. vs. 259. et 298. scripserit: Ὀψὲ δὲ θαρσήσασα τόσην ἀνενείκατο φωνὴν, pro θαμβήσασα. Arrian. de Exp. Alex. L. V. 27. p. 231. Ὀψὲ δέ ποτε θαρσήσας Κοῖνος ὁ Πολεμοκράτους ἔλεξε τοιάδε. Virgil. Aen. L. III. vs. 612. *Ille haec, deposita tandem formidine, fatur.* Multa dari possent similia. — Apud Aristoph. semper legi μυῤῥίνην, monuit Vir laudatissimus ad Lucian. T. I. p. 95. Koen.

22) Τυῤῥηνὸς Τυρσηνὸς] Koeniana Τύῤῥηνος Τύρσηνος. Schaef.

23) σταλάττειν] Omissis reliquis, quae ex Regg. recepi, editt. τὸ συρίζειν συρίττειν. [Hic articulus in Cod. c. sic scriptus legitur: τὸ συρίζειν οἱ Ἀττικοὶ συρίττειν λέγουσι. Cod. August. habet: Τὰς μυῤῥίνας μυρσίνας λέγουσι, καὶ τὸ συρίζειν συρίττειν, ceteris omissis. Schaef.] Σταλάττειν autem scripsi pro στολάττειν, quod erat in Regg. Similia sunt οἰμώττειν, ὀνειρώττειν etc. Alias Boeotorum propriae erant istiusmodi formae, vnde Ἐπιχαρίττειν Boeoto tribuit Aristophanes in Acharn. vs. 884. Ἀγκυρίττει Hesychius Cretensibus adscribit, ex quo Αὐχάττειν, Ἀφοπλίττονται, aliaque dabit summus Hemsterh. ad V. Ὀρκίδδει. Conf. Clariss. Valcken. in docta ad Roeuerum Epist. p. 76. Verbi σταλάττειν communis forma σταλάζειν, vel simplicior στάζειν, restituenda Philostrato Icon. L. I. p. 781. φεῦ τῶν δακρύων, — καὶ τὸ μὲν πλημμῦρον ἐν τῇ τῶν ὀφθαλμῶν ἕδρᾳ, χαροποῖς ἐπαυγάζει ταῖς κόραις, — τὸ δὲ ταῖς παρειαῖς ἐντυγχάνον, μαρμαίρει περὶ τὸ ἐκείνων ἔρευθος· τὰ δὲ στεγάζοντα κατὰ τοῦ στέρνου, χρυσὸς ἤδη. Vertitur: *quae lacrymae in pectore consistunt.* L. τὰ δὲ στάζοντα κατὰ τοῦ στέρ-

§. LXXXIV. 24) *Καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν ἀξιοῦσι λέγεσθαι* 25), *καὶ κολοκύντην τὴν κολόκυν-*

νου, quae in pectus decidunt. [Eamdem emendationem proponit Wyttenbachius Ep. Crit. p. 61. hancque amplectitur Iacobsius II. Exerc. p. 82. Consentit Codex optimus 1696. Boisson.] Xenophon in Cyrop. L. V. p. 115. B. *δῆλα δ' ἦν αὐτῇ καὶ τὰ δάκρυα καταστάζοντα, τὰ μὲν κατὰ τῶν πέπλων, τὰ δὲ καὶ ἐπὶ τοὺς πόδας.* Koen.

24) Cod. A. sic distinguit: *καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν. Ἀξιοῦσι λέγεσθαι καὶ κολόκυνταν τὴν κολοκύνθην.* Cod. B. *ἐντελέχειαν ἀξιοῦσι λ. καὶ κολόκυνταν κολόκυνθαν.* Cod. c. *Εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ χρᾶσθαι ἀντὶ τοῦ δ τῷ τ τὴν γὰρ ἐνδελ. ἐντελ. λέγουσιν.* Deinde idem: *Παρ' ἀττικοῖς καὶ ἀντὶ τοῦ θ τὸ τ λαμβάνεται· τὴν γὰρ κολόκυνθαν κολόκυνταν λέγουσιν,* ceteris omissis. Cod. August. *Καὶ τὴν ἐνδελέχειαν ἐντελέχειαν, καὶ κολοκύνταν τὴν κολόκυνθαν,* item omissis ceteris. Schaef.

25) *ἀξιοῦσι λέγεσθαι*] Ita MSS. phrasi Lucianea e *Δίκ. φων.* T. I. p. 95. *ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι.**) Obiter de hoc verbo bene mereri co-

*) Eadem phrasi plerumque vtitur Grammaticus SGerm. in Lexico, quod epigraphen *Ἄλλος ἀλφάβητος* habet, et hoc consilio scriptum est, vt certas quasdam voces phrasesque ab Atticistis repudiatas auctoritate veterum scriptorum tueatur. [Idem de hoc Grammatico iudicium Ruhnkenii Hist. Crit. Orat. Gr. p. LXXXIX.: „Grammaticus ille non nisi vetustissimos et classicos, quos vocamus, scriptores laudat, vt „eorum auctoritate vindicet voces et loquendi formulas, quas „Atticistae temere damnassent."] Expromam h. l. aliquot eius articulos.

Γῆν· ἀξιοῦσιν ἀεὶ λέγειν ἑνικῶς, μηδέποτε δὲ πληθυντικῶς. Ἡρόδοτος α. Fortasse legendum *Ἡρόδοτος δ*, si Valckenarius vere dicit, Herodotum semel plurali vsum esse. Perfacilis autem commutatio litterarum *α* et *δ* etiam in minusculo alphabeto. V. Tab. aen. X. Ceterum hoc Grammatici articulo vti potuisset Schaeferus in Melet. Crit. I. p. 15. vbi quod in Hesychio scribendum censet *Γῶν ὁρίσματα*, idem mihi in mentem dudum venerat.

Δεῖγμα (cf. Pollux p. 999.) *ἀξιοῦσι λέγειν τὸ τοῦ λιμένος, οὐ τὸ ὑπόδειγμα.*

Ἐπίτοκον οὐκ ἀξιοῦσι λέγειν, ἀλλ' ἐπίτοκα. Ita Codex: sed, nisi multum fallor, legendum *ἐπίτεκα.* Conf. Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 357. *Ἐπίτεξ* occurrit etiam

in Libanio Tom. IV. p. 149, et in Alciphrone Tom. II. p. 218. Wagn.

Θανατήριον ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων πολιτικῶν δευτέρῳ, Εὐριπίδης, Μηδείᾳ. Sic articulum citat Porsonus ad Euripid. Med. v. 852., referens ille, vt videtur, auctoritatem Euripidis ad vocem θανατήριος: nam in Euripide θράσος θανατηρὸν corrigit. Ego vero, perpenso Lexicographi nostri more, auctoritatem et Platonis et Euripidis ad vocem θανάσιμος referendam censeo. [Eurip. Med. v. 377. θανασίμους ὁδούς.] Sic e. c. in articulo Γῆν locus Herodoteus spectat vocem πληθυντικῶς. Platonicus locus in Codice SGerm. hoc modo indicatur: πολιτ. β̄, pro quo Montefalconius (Bibl. Coisl. l. c.) scripsit πολιτικῶν β̄. Sed scribendum aut πολιτειῶν aut πολιτείας. In Phrynicho MS. eiusdem Codicis SGerm. interdum legitur plene scriptum ἐν πολιτείᾳ. [A Montefalconio deceptus etiam Piersonus ad Moer. p. 120. credidit, Codicem Coisl. (s. SGerm. 345., qui idem est,) dare πολιτικῶν γ̄: is vero dat πολι^τ γ̄ (sic); pro quo Hudsonus πολιτείων (πολιτειῶν) legebat. Conf. Moer. v. κομψοὺς p. 206. (vbi Montefalconius rursus πολιτικῶν γ̄ dat) et v. ἴκταρ p. 190., vbi Πλάτων Πολιτείᾳ legerunt. Codex SGerm. ibi et priorem vocem compendiose scriptam habet, et posteriorem hac fere nota tachygraphica exaratam: πζ.] Cum autem in *secundo* libro Reipublicae Platonicae vox θανάσιμος nusquam, quod meminerim, reperiatur, suspicor, male positum esse β̄ (*u*), ponendumque eius loco ῑ (Vol. VII. p. 315. Bip.), vbi θανάσιμος saepius legitur. Iam θανατήριον mihi, perinde vt Porsono, vox nihili videtur. Corrigo autem, non, quod illi placuit, θανατηρὸν, vtpote cuius fides non minus sublesta sit, sed θανατηγὸν, quae vox non modo satis nota est, sed etiam h. l. rationibus palaeographicis commendatur. Etenim librarii litteras ρ et ι passim continuo ductu scripserunt; vnde ortum compendium, quod litterae γ satis simile esset. Quis igitur miretur, commutata esse γ et ρι? Ceterum in adiectivis desinentibus in ηγος etiam alibi offensum est. Sic, vt hoc vtar, non assentior Schneidero (*Griech. Wörterb.* p. 183.) in Parthenio magis probanti ἁρματηρῶν τροχῶν, quam ἁρματηγῶν τρ. Quae cum ita sint, Grammaticus noster articulum istum sic videtur scripsisse: *Θανατηγὸν ἀξιοῦσιν, οὐ θανάσιμον λέγειν. Πλάτων πολιτείας ῑ, Εὐριπίδης Μηδείᾳ,* Porsonique coniectura in Euripide θανατηρὸν legentis pro ἢ φρενὸς ἢ non referenda inter viri egregii κατορθώματα. [Rarissima vox adiectiuum θανατηγὸς, vtpote repertum (a Dan. Scotto) tantummodo in versu Comici,

— — *εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις* [27]).

§. LXXXV. [28]) *Τὸ γναφεῖον κναφεῖον* [29]) *λέγουσι, καὶ τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαλγίαν.*

§. LXXXVI. *Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς ον περατοῦσι* [30]), *δέον λέγοντες, καὶ πρέπον, καὶ προσῆκον* [31]), *ἀντὶ τοῦ δεόντως, καὶ πρεπόντως, καὶ προσηκόντως. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῶνται.*

---

p. 477, 55. 485, 5 et 45.— *Εἰ μὴ λημᾷς κ.* legitur in Aristophanis Nub. vs. 326. Koen.

27) *καὶ κολ. τὴν κ. — κολοκύνταις*] Omittit Meerm. Koen.

28) Cod. c. articulum hunc sic scriptum habet: *Τῶν ἀττικῶν καὶ τὸ λαμβάνειν τὸ γ ἀντὶ τοῦ κ· τὸ γὰρ κναφεῖον γναφεῖον λέγεται παρ' αὐτοῖς, καὶ ὁ κναφεὺς γναφεύς. Ἀττικόν ἐστι καὶ τὸ χρᾶσθαι ἀντὶ τοῦ ρ τῷ λ· ἡ γὰρ κεφαλαργία κεφαλαλγία λέγεται παρ' αὐτῶν.* Schaef.

29) *Τὸ γν. κναφεῖον*] Inuerti ordinem ad sententiam Clar. Hemsterhusii ad Lucian. T. I. p. 86. quam confirmat Reg. A. [Scilicet a correctoris manu. Schaef.] In ante editis, Voss. et Reg. B. [it. August. Schaef.] est: *τὸ κναφεῖον γνάφεῖον λέγουσι.* Deinde e MSS. recepi *καὶ τὴν κεφαλαργίαν κεφαλαλγίαν* pro *καὶ τὴν κεφαλαλγίαν κεφαλαργ. Γλωσσαλγίαν* habet Euripid. in Med. vs. 525. et Androm. vs. 689. *Γλωτταργίαν*, tanquam *κακόζηλον*, Lexiphani tribuit Lucianus T. II. p. 340. In Theophylacti Bulg. Epist. 58. p. 92. *κεφαλαλγὲς προπαλαίων* deprauate editur, pro *κεφαλαλγὴς πρόπαλαι ὤν.* Koen.

30) *περατοῦσι*] Codd. A. et B. *ἐκφέρουσιν*, omittentes extremo articulo *ὀνόμασι — χρῶνται.* Cod. c. *περατοῦσιν οἱ Ἀττικοί, δέον* etc., deinde item omittens *ὀνόμασι — χρῶνται.* Schaef.

31) *καὶ προσῆκον*] Vatic. a quo praecedentes duo articuli et 6 proxime sequentes absunt, *τὰ εἰς ως ἐ. τῆς μ. εἰς ον π. δέον λέγοντες, καὶ πρέπον ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρεπόντως.* [Plane sic Codd. a. b. et August. Schaef.]

XXVII. 32) Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τικὰς τῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων, καὶ τὰς εἰς

---

is. faciunt Regg. sed vltima, ὀνόμασι γὰρ ἀ. ἰ. χ. lsa, male reponunt in §. XCII. Hausit sua Noster rammatico. Poni autem ab Atticis δέον, cum ', παρὸν, ἐξὸν, ἐνὸν, et sim. participiis, non pro δεόντως, προσηκόντως, vt illi nugantur, sed τος, προσήκοντος, etc. docte, praeter alios, ostenhannus in App. de D. A. p. 159. 160. In Polyae-Cap. 45. §. 4. legendum: δέον συγγνώμην ἔχειν, θαρρεῖν αὐτοὺς προσῆκον, non προσῆκεν. Δέον mi indubitata emendatione restituit Cl. Valckead Euripid. Phoen. p. 549. [Conf. *Lettre Criti-* 137. Bast.] at in Cornuto de N. D. Cap. XVI. p. i Gyraldus legit: ὡς αὐτῷ δέον εἰς πᾶσαν πρᾶξιν χρῆσθαι, cum MS. praeferat δέοντες, δέοντος um videtur. Credibile est, Grammaticos alicubi ρέπον et προσῆκον per δεόντως, πρεπόντως, προσ- exposita inuenisse; nimirum corrupte scripta τος, πρέποντος, προσήκοντος. Certe in Cornuti e N. D. δέοντος a Librariis vbique, quasi de com- ι δεόντως mutatum est. Cap. XV. p. 162. vt vniplo defungar, adiuuante partim MS. corrigenιὸς ἄλλην δὲ ἔμφασιν γυμναὶ παρεισάγονται [αἱ], ὡς καὶ τῶν μηδὲν κτῆμα ἐχόντων ὑπουργεῖν ὠφελίμως χαρίζεσθαι πολλὰ δυναμένων, καὶ οὐ άζεσθαι πάντως, ἵνα τις εὐεργετικὸς ᾖ, δέοντος. ' *id, vt beneficus quis sit; immensis diuitiis omni- esse.* In caussis comminiscendis, cur nudae di- Gratiae, valde ingenio indulserunt veteres: vid. . Χάριτες, et Th. Munckerus ad Fulgentii My- II. Cap. 4. Koen.

rticulos LXXXVII—XCII. Codd. a. b. et August. :. In Cod. c. noster sic scriptus legitur: τὰς εἰς ὐθ. τῶν πληθυντικῶν συγκριτικῶν ὀνομάτων εἰς οἱ ἀττικοὶ, οἷον μείζους, χείρους, καλλίους, ἐ- , ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, καλλίονες, ἐλάττονες.

ας αἰτιατικὰς [33]) εἰς ους περατοῦσιν Ἀττικοὶ, μείζους, καὶ χείρους, καὶ καλλίους λέγοντες, ἀντὶ τοῦ μείζονες, καὶ χείρονες, καὶ καλλίονες.

§. LXXXVIII. [34]) * Ἴδιον δὲ αὐτῶν καὶ τὰς εἰς καθαρὸν ληγούσας αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρεσθαι [35]), Εὐρυσθέα Εὐρυσθῆ [36]), Τυδέα Τυδῆ.

---

33) καὶ τὰς εἰς ας αἰτιατικὰς] Ita Regg. quorum auctoritate nituntur, quae hic mutata sunt. [Codd. A. et B. vocem ὀνομάτων omittunt: deinde habent ἐκφέρουσιν pro περατοῦσιν. Denique Cod. A. omittit ἀντὶ τοῦ μείζονες — καλλίονες. Schaef.] Cetera omnia huius Cap. de Dial. Att. Aldus omisit: MSS. etiam ignorant §. LXXXVIII—XCII. Ex Io. Grammatici collatione recentiores hic illic non pauca Nostro videntur admiscuisse. De contractione in μείζους et similibus vid. Thomas M. V. Ἥττους. Koen.

34) Articulos LXXXVIII—XCII. Codd. A. B. et c. omittunt. Schaef.

35) Ἴδιον δὲ αὐτῶν—προφέρεσθαι] Προφέρεσθαι h. l. positum credo pro actiuo προφέρειν, cuius usus sane multo frequentior. Neque tamen desunt exempla, vbi etiam medium hoc sensu vsurpatum reperiatur. Suidas v. καλλίου· πιθήκου. τὰ δυςχερῆ γὰρ τῶν ὀνομάτων εὐφημότερον εἰώθασιν οἱ Ἀττικοὶ προφέρεσθαι. Schol. Aristoph. Acharn. v. 338. τὸ δὲ ἑνικὸν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ προηνέγκατο. Etymol. MS. Reg. v. Πηληιάδεω (v. Fragm. Callim. p. 578.)· τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γενικὰς (sic corrigit Toupius Cur. post. in Theocrit. p. 40. pro τὰ — ἑνικῶν) οἱ ποιηταὶ οὐ προςφέρονται εἰς ου. Legendum προφέρονται*): [Etiam in loco Phrynichi Προπ. Σοφ. MS. citato ad Thom. Mag. p. 132. προςφέρεται mutandum in προφ. Schaef.] nam quod placuit Toupio, προφέρουσιν, haudquaquam necessarium est. Orion Theb. Etymol. MS. Γεγωνεῖν· τὸ

*) Correctio haec firmatur auctoritate Etymologici Sorbon. MS. nunc ipsum reperti. Bast.

α γνωῶ, μεταθέσει τοῦ ν γονῶ (sic: Codex vitiis scaleg. γωνῶ), διπλασιασμὸς γεγωνὼς (scrib. διπλασιῷ*) γεγωνῶ) · οἱ γὰρ Ἴωνες, ὡς ἀπὸ προπερισπωμέ- (scrib. ἀπὸ περισπωμένου) προφέρονται, γεγωότες λέγοντες καὶ γεγωνεῖν. Apollonius Lex. Hom. 14. Vill. v. ὑπέρμορον . . . . ὁ Ἡλιόδωρος ὡς δύο λόγου ὄντα προφέρεται, καὶ φησὶν, ὑπὲρ τὸ ῖκον. Sed inprimis Scholia Veneta ad Homerum hac a vtuntur. E. c. ad Il. Λ, 231. ὑφ' ἓν ἡμῶν (Cod. adλον) προφερομένων τὸν στίχον. Ibid. v. 532. δ' ὅπερ μᾶλλον (Cod. ὅπερ καὶ **) μᾶλλον), ἐπεὶ τὸ ταλῆγον εἰς λ, ἐπιφερομένου στοιχείου ἑνὸς τοῦ (Cod. τῶν) τῆς τρίτης συζυγίας, ψιλοῦται, ὡς, λήϊον ἀλονος· καὶ ***) ἄλθετο χείρ. [Sic Villoisonus. E

Cum μεταθέσει praecedat, etiam διπλασιασμῷ scribendum est. In libris manu scriptis omnes huiusmodi voces per compendia sic exarantur: τρο^π (i. e. τροπῇ), μετα^θ, προσ^θ, quod significat tam προσθήκῃ quam προσθέσει, ὑπερ^θ, διπλασι^α, λ λ ι simplicius etiam διπ, ἀναδιπ, κ. τ. λ. In his compendiis quomodo syllabas finales expleri oporteat, singulis locis docet series orationis. Bast.

Addam nonnulla ex litteris excerpta, quas Bastius, cum Dionysium de Compos. Verb. a me editum inspexisset, ad me scripsit. „Integrum Caput XIV. Dionysii περὶ συνθέσεως ὀνομάτων p. 154 — 176. tuae editionis ante paucos dies a Scholiis eximii Codicis Hermogenis 1983. reperi. Hic Codex eo loco, de quo nunc loquor, Dionysium citat sic: περὶ συνθήκης ὀνομάτων. Alibi legitur compendiose scriptum συν^θ οο^κη (sic), quod compendium significare potest et συνθέσεως et συνθήκης, vnde nata est ista varietas scripturae. In Apollonio Villoisoni v. ἀεσιφροσύνῃσιν p. 54. leguntur haec: γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀέσαι καὶ τῶν φρενῶν συνθεὶς τὴν λέξιν. Ita legit Villoisonus. Codex habet συν^θ< (sic fere), quod aliter, opinor, explendum. Quid enim h. l. γίνεται συνθείς? et quis ille συνθείς? In Codice SGerm. συν^θ plerumque significat σύνθετον, vti ἐπι^θ ἐπίθετον." Schaef.

*) De phrasi καὶ μᾶλλον v. quae supra p. 51. notaui, it. Schaefer. ad Dionys. Halic. de Compos. Verbor. p. 333. Add. Wyttenbach. ad Plutarch. de ser. num. vind. p. 13. Bast.

**) Villoisonus, quoties Scholiastes duos aut plures Homeri

Codice scrib. ψιλοῦται, Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσιν (Il. Φ, 86.), ληΐου ἀλδήσκοντος (Il. Ψ, 599.), ἄλθετο χείρ (Il. E, 417.), ἔνθεν τινὲς καὶ τό, ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον (Od. Σ, 113.) ψιλῶς προφέρονται. multisque aliis locis. Pro notiore προενεκτέον [V. not. ad L. Bos. Ellips. p. 605. SCHAEF.] idem Scholiastes dicit etiam προοιστέον, e. c. ad Il. B, 469. Rarissimum est Lexicisque addendum προοιστός. Apollonius Dysc. MS. περὶ ἐπιῤῥημάτων· ἔστι δὲ ὅπου καὶ τὸ μὴ παραλαμβανόμενον οὐ μόνον κατὰ ἀπαγόρευσιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ διαπόρησιν τοῖς καὶ ἐρώτησιν προοιστοῖς συντάσσεται· μὴ ἔγραψας; μὴ ἐλάλησας; Idem περὶ ἀντωνυμίας, v. ἐγώ· ἄλλως τε αἱ ἐγκλινόμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν οὐδέποτε προοίς τε (sic Cod. MS. leg. προοισταί) εἰσι κατ' ἰδίαν, καθάπερ αἱ ὀρθοτονούμεναι, ἀλλ' ἀεὶ μετά τινος μέρους λόγου παρατίθενται. BAST.

36) Εὐρυσθῆ] In Hesiodi Scut. Herc. v. 91. intulit locos deinceps citat, toties copulam καὶ inserit. Id fecit contra fidem Codicis, nulla ad id coactus necessitate. Etiam alii grammatici, e. c. Apollonius Dyscolus, scriptorum locos tali modo citare solent, particulae istius vsu abstinentes. V. quae ex Apollonii libro περὶ ἐπιῤῥημάτων supra p. 143. attuli. E contrario idem καὶ millies omisit, aut eius loco aliud quid posuit, vbi haec vocula, vt in Scholio supra citato ad Il. A, 532., compendiose sic (ὶ) scripta litteraeque vltimae vocis praecedentis de more tachygraphorum annexa esset. E. c. ad Il. A, 153. δύναται δ' ἴσως τις λέγειν, ὡσὶ (i. e. ὡς καὶ) τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Pro hoc Villoisonus male dedit ὡς ἄν. Ibid. v. 189. σημαίνει δὲ τοῖς θερμοῖς. Codex habet δὲὶ, i. e. δὲ καί. Ibid. v. 317. ὡς τῷ Πορφυρίῳ δοκεῖ. In Codice legitur ὡσὶ, i. e. ὡς καί. Hoc καὶ exstat etiam in Etymol. M. v. κνίσα, vbi Scholiastes Homericus exscriptus est. Ad Il. B, 511. ὥσπερ τὸ ἀγαθὸς βοηθός. Cod. θὶ ἀγα, i. e. ἀγαθὸς καί. Ibid. p. 75. v. 28. αὕτη μεταξὺ κεῖται Φωκιδως (sic) Δελφῶν. Cod. φωκι, i. e. Φωκίδος καί etc. etc. Harum omissionum aut mutationum haec, opinor, causa fuit, quod Villoisonus illud ὶ pro compendio syllabae αι haberet, quam fateor locis citatis obtinere non posse. Omnino facillime commutantur αι et καί, aut καὶ et αι: ac nemo non videt, cur in Menandro de Encom. δήμους καὶ λίγειαι pro δὴ μοῦσαι λίγειαι scribi potuerit. Scilicet Codex habebat δη μσι λίγ. V. Heeren. ad p. 34. not. e. BAST.

§. LXXXIX. *Ἀττικῶν δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ εὐφυῆ, ὑγιῆ, εὐφυᾶ [37]) καὶ ὑγιᾶ λέγειν.

§. XC. * Καὶ ἀντὶ τοῦ Εὐβοέα, Πειραιέα, Εὐβοᾶ καὶ Πειραιᾶ [38]) λέγειν.

Heynius ad Hom. Il. T. VII. p. 632. palmariâ coniecturâ, quam etiam Heinrichius commemorauit, merito celebrauit egregius Censor Britannus Homeri Oxoniensis in *Critical Review* Vol. I. April. 1804. p. 449. In eandem dudum inciderat magnus Bentleius. V. Censor ibid. Vol. III. Nov. p. 348. In Simonidae Epigr. XLIX. (LV.) v. 7. et Leonidae Tarent. Epigr. XXXVII. v. 7. scribo Μεγιστῆ, vt editum est in Antipatri Sidon. Epigr. LXXIII. v. 5. Schaef.

37) εὐφυᾶ] Philostrat. V. A. Lib. III. p. 103. Lib. V. p. 218. Lucian. T. II. p. 48. 213. 308. etc. Eadem est ratio in ceteris compositis ξυμφυᾶ, προςφυᾶ, ὑπερφυᾶ. Ὑγιᾶ habet Thucyd. L. III. p. 186, 69. Lysias c. Andoc. p. 109. *Philostrat.* V. A. Lib. I. p. 12. Conf. doctiss. Piersonus ad Moerin p. 375. Apud Philostrat. Heroic. Cap. X. p. 708. τὸν δὲ λόγον — οὔ φησιν ὑγιᾶ εἶναι in versione Interpres debuerat coniungere, vt recte fecerat, loco vsus, Kuhnius ad Aelian. V. H. L. XIII. Cap. 12. [Cf. ibi notam p. 525. nouae editionis. Boisson.] λόγον ὑγιᾶ Aristides Or. T. II. p. 95. λόγον οὐκ ὑγιέα Herodot. p. 5, 28. quae possunt admoneri illustrando loco sacro Ep. Paulinae ad Tit. Cap. II. vs. 8. Koen. Bastius: „In Λεξικῷ τῆς γραμματικῆς Codicis SGerm. 345. extremi articuli hi sunt: Εὐφυᾶ, εὐφυῆ· εὐκλεᾶ, ἔνδοξον· νηλέα, ἀνηλεῆ. Sic vox vltima scribenda, non ἀνελεῆ, vt Montefalconius Bibl. Coisl. p. 495. dedit. V. Boeckh. ad Platon. Min. p. 188.“ Scholiastes ad Sophocl. Oed. T. v. 12. ΔΥΣΑΛΓΗΤΟΣ. σκληρὸς, δυςμετάκλαστος, ἀναλγὴς, ἀπαθὴς, ἀνελεής. Erfurdtius ad h. l. p. 142. s.: „E Suida v. ἀνάλγητος scribendum ἀνηλεής: nam ἀνελεὴς vox est nihili. Vid. Boeckh. in Platon. Minoem pag. 188.“ Obiter adde Lexicis ἀνηλεήμων. Ruhnkenius ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 283.: „Lexicon Sangerm. MS. Ἀνελήμων καὶ ἀνελεήμων φασίν. Νικόχαρις δὲ ἀνηλεήμων λέγει. Et ἀνήλης [imo ἀνηλὴς] pro ἀνηλεής. Vide Dorvill. ad Chariton. p. 724.“ Schaef.

38) Πειραιᾶ] Dinarchus c. Demosth. p. 94. D. Ando-

ὡς τὰ πολλὰ καὶ τὰς συ
τὸν Ἀπόλλωνα λέγοντες, καὶ ἀ
καὶ κρείττω τὸν κρείττονα, κα

---

21. et multi alii. In Alciphrone p.
... δὲ ἡ παῖς, ἧς ἐρῶ, τὸ τῶν μετοίκων
... ἐξ Ἑρμιόνης οὐκ οἶδ' ὅπως εἰς Πειραιᾶ φ
... ἔρωτα, vt est in MS. De contraction
... plura dabit doctiss. Pierson. ad Moer. p. 6
Stephanus h. l. addubitat: Εὐβοέα Philostra
... l. p. 487. De Εὐβοᾶς Apollonius Dysc. in
.. p. 431. B. ἡμέας, καὶ Ἀττικῶς ἡμᾶς, ὡς Εὐβ
..οᾶς. vbi pro τὸ σ καὶ τὸ α συναιροῦσιν, re
...ente, scribe τὸ ε καὶ τὸ α σ. et e MS. οὔτε ἡ
...μοία τῇ ταχεῖς. KOEN. Sumta haec ex libro Apol
περὶ ἀντωνυμίας voce ἡμᾶς. Integer Grammatici l
sic habet: Ἡμᾶς· ταύτης ὁλοκληροτέραν φασὶ τὴν
ρὰ τοῖς Ἴωσι διῃρημένην, λέγω δὲ τὴν ἡμέας. ὃν
τρόπον παρὰ τὸ ταχεῖς ταχέας, οὕτως ἡμεῖς ἡ
ας, καὶ ἀττικῶς ἡμᾶς, ὡς Εὐβοέας Εὐβοᾶς.
οὔτε ἡ ἡμεῖς ὁμοία τῇ ταχεῖς, ὡς ἀπεδείχθη, οὐ
Ἀττικοὶ τὸ ε καὶ τὸ α συναιροῦσιν, ὅτε μὴ καθαρεύ
ε, ὡς ἐπὶ τοῦ ἰέασιν ἴασιν (sic legendum, non
Sturzius p. 564. dedit, Ἰέασιν, Ἴασιν, quae vox
hil significat nisi *sanationem*), οὐ γὰρ ἔτι ἐπὶ τοῦ τιθ
σιν. καὶ Εὐβοᾶς φασιν, ἀλλ' οὐκέτι ταχᾶς.
μηδ' ἡμᾶς ὑπεκφύγοι (Odyss. Π, 372.) Ἰώνων
φασὶ συνεστάλθαι κατὰ τὴν ἀπόλυτον σημασίαν.
Δωριεῖς κ. τ. λ. BAST.

39) Ἀπόλλω] Herodian. Philet. post Moerin p.
Τὸν Ἥρω, τὸν Μίνω, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ποσειδῶ ἄνευ
ν οἱ Ἀττικοί. τὸν λαγὼν, καὶ τὸν νεὼν, τὸν νεὼ καὶ
λαγὼ ἄνευ τοῦ ν, ἢ σὺν τῷ ν. vbi consule doctiss. Pi
sonum, qui non meminerat, se νεὼ accusatiuum leg
in Aristid. Or. T. I. p. 240. Lucian. T. II. p. 221.
nophonte Ephes. L. V. p. 69, 18. Achille Tat. L. V. p
279. et L. VIII. p. 461. [Bastius: „V. Epistol. Crit.
Boissonad. p. 176. *)“ Ter Codices dant νεὼ pro ν

*) Citat ibi Bastius Locellam ad Xenophont. Ephes. p. 269.

CII. * Τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ εἰς Ἀθήνας Ἀθή..

νεών in Diodoro Sic. XVI. c. 58. Dionysius Halic. nit. Rom. IV. c. 26. T. II. p. 705. τὸν τῆς Ἀρτέμιδος Eximius ille Vaticanus liber νεώ. Schaef.] Λεώ, Dionysio Halic. protulit Maittairius, et in Hero- raebent tres Codices p. 165, 72. Λαγώ accusati- pnd Xenophont. Cyrop. L. I. p. 36. A. p. 59. D, Chrysost. Or. VII. p. 112. C. p. 113. B. et alios fre- r obuius, restituendus est Philostrato V. A. Lib. 129. τὸν ἄνδρα ἐκέλευσεν, ἐπειδὴ τίκτῃ ἡ γυνή, — θόντα αὐτὴν ἀφεῖναι ὁμοῦ τὸν λαγών. [Boissona- „Conf. not. ad Philostr. Her. p. 477." Praeterea ilostrato corrig. ἐπειδάν. Perpetua confusio ha- particularum. V. Ernest. ad Xenophont. Memor. I, . Fischer. ad Palaeph. p. 156. Brunck. ad Aristoph. rn. v. 637. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 304. 318. s. 349. 390. 416. 449. 491. Not. ad L. Bos. Ellips. p. 137. Schaef.] Vulgatur τῷ λαγῷ. [Xenophontem itiuum scripsisse περισπωμένως λαγῶ, auctor est aeus T. III. p. 479. V. Zeun. ad Cyneget. III, 3. ad aed. I, 6, 40. II, 4, 19. De accentu genitiui harum rum v. idem ad Cyropaed. I, 6, 40. et Heyn. ad A- lor. p. 204. (p. 96. ed. sec.) Conf. Wesseling. ad r. Sic. XV. c. 3. T. II. p. 6, 29. Schaef.] Ἀπόλλω, πόλλωνα, in Iamblicho de V. Pyth. p. 149. praebet Cizensis, cuius collationem, a Celeb. Hemsterhusio itam, Cl. Valckenaerio debeo. In Apollodori Bi- . L. III. p. 197. καὶ φασὶν ἐρασθῆναι ταύτης Ἀπόλ- ῆν δὲ καὶ εὐθέως συνελθεῖν, Galeus τῇδε corrigit, quod ad συνελθεῖν, de femina vsurpatum, offende- sed idem Apollodorus de Clio p. 8. συνελθοῦσα ἐγέν- ἐξ αὐτοῦ παῖδα, et de Cassandra p. 211. ἡ δὲ μα- ε, οὐ συνῆλθεν. Koen.

Inusitatum prorsus est," inquit, „modo genuinum sit, apud ion. Halic. A. R. lib. I. c. 38. p. 95. χώραν ἔκπλεω." Ex odice Vat. enotatum ἐκπλέων [l. ἔκπλεων]. Phalaris Epist. . p. 24. Lenn. πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεω φόνον. Sed ιi etiam ἀνάπλεων rescripsit Porsonus ad Euripid. Med. . 139. l. p. 17. Cant. (p. 403. ed. Lips. alt.) Obiter Lexicis dde σύμπλεως, quod Codices aliquot dant in Xenophont. nab. I, 2, 22. Schaef.

ναζε[40]) πορεύομαι λέγειν, καὶ ἐν Ἀθήναις Ἀθήνησι.

---

40) Ἀθήναζε] Pro Ἀθήναζε passim legas Ἀθήναζεν: quod quoties occurrit, pro vitioso habendum inque Ἀθήναζε mutandum est. Vitiosa forma exstat e. c. in Eudociae Viol. p. 242. ἐλθὼν Ἀθήναζεν *). [Locum hunc Eudocia sumsit ex Nonno I. 68., vbi Rich. Montacutii editio ἐλθὼν ἐν Ἀθήναις**) habet.] Item in Cononis Narrat. cap. 27. Ἀθήναζεν ἀφικόμενος. Vere Heynius ad h. l. p. 177. ed. Kann.: „Mox est Ἀθήναζε, non Ἀθήναζεν." minus recte addens: „contra Ἀθήνηθεν est, non Ἀθήνηθε." Etenim pro Ἀθήνηθεν passim dicitur Ἀθήνηθε: estque omnino haec forma inprimis in poëtarum scriptis obuia. In Callimachi Fragm. 217. bene legitur: Κυπρόθε Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος, pro Κυπρόθεν, quomodo habet Scholiastes ad Aristophan. Av. v. 599., vnde Fragmentum illud sumtum est.***) Sic dicitur ἔνερθε et ἔνερθεν, ὄπισθε et ὄπισθεν, πάροιθε †) et πάροιθεν, prout consonans aut vocalis sequitur. V. Etymol. M. v. ἑτέρωθεν. — In Ety-

*) Librarius Codicis, quem Villoisonus euulgauit, ν illud deleuerat. Nihilo minus Villoisonus vitiosam litteram retinuit, semper solitus ille, quae deleta aut lineis subtus notata sunt, pro veris ac genuinis habere. In Eudocia p. 228. Codex habet Θαλῆς τῶν ἑπτὰ φιλοσοφῶν (sic) εἷς γέγονεν. i. e. σοφῶν. Villoisonus, accentu mutato, scripsit φιλοσόφων. Bast.

**) Pausanias III, 3, 6. κατάγουσιν Ἀθήναζε. Cod. Vind. ἐς Ἀθήνας. Schaef.

***) Epigr. adesp. CCLI. v. 1. Ἀμφότεροι Θήβηθε. Σικυωνόθε legitur in Pindari Nem. X. v. 80. — Lexicis adde Ἀθηνόθεν, qua forma vtitur Cerealius Epigr. III. v. 3. Schaef.

†) Antimachus:

οἱ δὲ πάροιθε (MS. πάροιθεν) πάνοιο νενεύκασιν ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ.

Versum hunc, quem in Schellenbergii Sylloge frustra quaeras, seruauit Draco MS. voce γεγράφασι. (Conf. Belin de Ballu ad Oppian. de venat. II. 50. p. 190.) Idem inserendus est in Hermanni Regul. prosod. p. 445. v. 3. post verba παρ' Ἀντιμάχῳ, quo loco plura etiam omissa sunt. Hermannus l. c.: „Corripi tertiam pluralis perfecti falso, vt multa alia, tradit." Tamen Antimachi versus non videtur corruptus esse. Draco MS. alio loco (περὶ χρόνου τῶν εἰς ω ῥημάτων) fol. 78. verso: πάντα τὰ εἰς ασι λήγοντα ῥήματα τὸ πρὸ

l. v. χαμᾶζε dicitur θύραζε esse i. q. ἐκ τῆς θύρας, i. q. ἐκ τῆς ἔρας, et Ἀθήναζε i. q. ἐπ' Ἀθήνας. gius: „Analogia postulat ἀπὸ Ἀθηνῶν." Fallitur. l in vocibus ἐπ' Ἀθήνας mutandum, pro ἐπ' cum io Corinth. scribi potest εἰς. E contrario explicaistae, ἐκ τῆς θύρας, ἐκ τῆς ἔρας, falsissimae sunt omine imperitissimo adscriptae *), quamquam etbi similium vestigia explicationum apparent. V, ı. ad Moer. p. 27. Apollonius, grauissimus talium auctor, in libro περὶ ἐπιῤῥημάτων sic diserte tra-

[όντως τὰ διὰ τοῦ ζε (ἐπιῤῥήματα) τὴν εἰς τόπον σημαίνει, ἔραζε, θύραζε, Ἀφίδναζε, Θή-

οὐκ ἀπιθάνως, τοῦ ζ καὶ τοῦ δ ἰσοδυναμοῦντος ', κλύζω κλύδων, κνίζων κνίδης (corrig. κνίδη), ἕζω ἕδος. Scholiastes Venetus ad Il. Γ, aduerbio χαμᾶζε haec habet: προπερισπᾶται. ἐδὲ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τρίτην ἀπὸ τέλους εἶναι τὴν ', συστελλομένου τοῦ α, ὥσπερ τὸ Ἀθήναζε (Cod. ἀφίδναζε), Θήβαζε, ἔραζε. χωρὶς εἰ μή (Cod. [σ]τιν) ἀφορμὴ, ὅτι ταῦτα ἀπὸ ὀνομάτων, τοῦτο δὲ τιῤῥήματος τοῦ χαμαί. τὸ δὲ μέταζε χρονικὸν

προθέσεως παρῆκται. Cod. habet προ, i. e. ιν, non προθέσεως: dicitur enim, non παρὰ, sed παρά τι παράγεσθαι **). Bast.

[το]υς δίχρονον θέλει ἐκτείνειν, οἷον ἑστήκασι καὶ τὰ ὅμοια· δ' ἄλλως εὑρισκόμενα ποιητικῇ ἀδείᾳ συέλλονται. Bast.

[*)] i forte error ex compendiis perperam intellectis originem

cit. Scilicet εις θύρ, εις ἔρ (i. e. εἰς τὴν θύραν, εἰς τὴν ν) facile potuerunt confundi cum εκ θύρ, εκ ἔρ (i. e. ἐκ ; θύρας, ἐκ τῆς ἔρας). V. de κ not. ad Dial. Dor. §. II. et de εις not. ad Dial. Ion. §. LIII. vbi Grammaticus ἐπεκτάσει disputat. Bast.

[**)] astium meum illud προ recte legisse quamquam non duιο, tamen non negem παράγεσθαι παρά τινος recte dici. rte similia sunt haec. Gregorius Cor. de Dial. Ion. §. IX. πὸ ῥημάτων παρήχθησαν — ἀπὸ ῥήματος παραχθέν. ymolog. M. c. 73, 39. παράγεται δὲ ἀπὸ τούτου κ. τ. λ. 232, 15. καὶ τὰ παραγόμενα ἀπὸ μέλλοντος κ. τ. λ. Idem

σοφιστεύω, καὶ τὸ ἐξ Ἀθηνῶν Ἀθήνηθεν[41]) ἔρχ
καὶ τὸ εἰς οἶκον οἴκαδε[42]), ἐξ οἴκου οἴκοθεν, ἐ
κῳ οἴκοι[43]).

§. XCIII.[44]) Καὶ ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατ
ρως[45]) χρῶνται, τὸ γὰρ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγ

---

41) Ἀθήνηθεν] Syllabae paenultimae talium v nonnulli iota subscripserunt. Schol. Ven. ad Il. V 304. Ἀρίσταρχος, Αἰσύμηθεν, καὶ ἡ Ζηνοδότου, Ἀριστοφάνους, repugnante Heynio. T. V. p. 469. Sc

42) οἴκαδε] Inter rariora referendum Apollonii IV. v. 135. Καυκασίην ἄλαδε. Ἀναλογώτερον enim Καυκασίηνδε ἄλαδε. SCHAEF.

43) οἴκοι] Plane respondet illi Ἀθήνησι: n ipsum est datiuus. V. not. ad L. Bos. Ellips. p. 699. litur Apollonius MS. in loco, quem citauit Koeni Dial. Dor. §. CLXXV. SCHAEF.

44) Codd. a. et b. Ταῖς συναλοιφαῖς κατὰ κόρον b. κατακόρως) χρῶνται, finientes hunc articulum ἀντὶ τοῦ ὁ ἄνθρωπος, post quae addunt hunc: Τῷ τὶ τοῦ σ χρῶνται, τὸ θαρσαλέον θαῤῥαλέον λέγ καὶ τὸ ἄρσεν ἄῤῥεν. Cod. c. Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κ κόρως χρῶνται οἱ ἀττικοί· ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τὸ ἱμ θοιμάτιον λέγουσιν· ὁμοίως καὶ τὸ ἔλαιον τοὔλαιο ὦ 'ναξ ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ, καὶ ὦ 'νθρωπος ἀντὶ τοῦ ὦ θρωπος, καὶ ὦ 'ριστος ἀντὶ τοῦ ὦ ἄριστος: post qu dit: Οἱ Ἀττικοὶ τὸ ρ ἀντὶ τοῦ σ λαμβάνοντες, θα λέον λέγουσιν ἀντὶ τοῦ θαρσαλέον, καὶ τὸ ἄρσεν ἄ Cod. August. Ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῶντ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγουσι, καὶ ὦ 'ναξ ἀντὶ τοῦ ὦ καὶ ὤνθρωπος (sic) ἀντὶ τοῦ ὁ ἄνθρωπος, omissis c postea quae addat, iam supra ad §. LXXXII. indi est. SCHAEF.

45) ἀεὶ κατακόρως] Priorem voculam de MS

c. 131, 51. ἐκ τῶν ὀνομάτων παράγονται τὰ ῥήματα, quoties in sequentibus. Eustathius ad Homer. Il. p. Rom. κἂν ἐκ τοῦ ἵππος παράγωνται. p. 783, 6. ἀμφ παρῆκται, τὸ μὲν ἐκ τοῦ οἰδῶ, τὸ δὲ ἐκ τοῦ πιμπλῶ. MS. ad Aristophan. Nub. v. 51. (ap. Brunck.) ὅθεν γεται καὶ ὁ λαφυγμός. Stephani Fragm. de Vrbib. e p. 751. Pin. τῶν ἐντεῦθεν παρηγμένων. SCHAEF.

iaci *), et habet Io. Grammat. qui et alibi ea **) vtitur.

*) Bastius: „Vellem Koenius alia exempla huius locutionis citasset. Quae si recte habet, quod non negem, comparari potest cum ἴσως τυχὸν similibusque locutionibus pleonasticis. Grammaticus quidem Leidensis de Dial. Att. §. III., item Meermannianus de Dial. Att. §. X. dicunt modo καταχόρως, non ἀεὶ καταχόρως. In Aristide Vol. II. p. 436. reperi coniuncta ἀεὶ συνεχῶς, quamquam praeferam, quod habet bonae notae Codex Paris. 3018., ἀεὶ καὶ συνεχῶς. Nam Aristides duo aduerbia similis significationis per copulam καὶ coniungere solet. Sic e. c. Vol. I. p. 293. διεσώθημεν ἀγαπητῶς καὶ μόλις. Hanc phrasin si meminisset Gronouius ad Aelian. N. A. XVI, 12., in his, ἐκ τοῦ ὀλίγου ὕδατος ἀγαπητῶς καὶ μόλις ἀποζῶντας, non suspicatus esset legendum οὐκ ἀγαπητῶς. Schneiderum miror hanc coniecturam non confutasse. Ceterum καταχόρως in Grammaticorum scriptis satis frequenter reperias. Etymol. Paris. MS. Ἀτέχνως, σημαίνει τὸ ἀπλάστως. εἴρηται δὲ παρὰ πᾶσι τοῖς κακοῖς καταχόρως. κακοῖς corruptum est. Etymol. Sorbon. dat κωμικοῖς, quomodo legendum." Photius Lex. c. 42. Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει ποιητικῶς καταχόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ. Neque soli Grammatici, sed etiam Philosophi et Rhetores hoc aduerbium frequentarunt. Proclus ad Platon. Tim. p. 19. Πλάτωνα δὲ ἐν μὲν τῇ χρήσει τῶν ὀνομάτων ᾐτιάσαντό τινες, ὡς μεταφοραῖς χρώμενον. Ruhnkenius Dissert. de Longino §. VI. p. 15. Oxon.: „Verbum, quod excidit, sic reuocandum videtur: ὡς μεταφοραῖς καταχόρως χρώμενον. Dionys. Halic. de Thucyd. p. 161. ὅταν μὲν αὐτῇ χρήσηται καταχόρως. Io. Siceliota Commentario MS. in Hermogenem, de Procopio Gazaeo: ἀκαίρως μὲν καὶ καταχόρως χρώμενος ταῖς τροπαῖς καὶ ἐπιθέτοις ἐν τοῖς λόγοις. Rhetor MS. in Bibl. Medicea: οὐ δεῖ καταχόρως ταῖς γνωμολογίαις κεχρῆσθαι." Ceterum de καταχόρως et ἀεὶ καταχόρως add. H. Stephan. Animadvers. in Lib. de Dialectis p. 16. et 58. In Aristide autem siue scribas, quod ediderunt, ἀεὶ συνεχῶς, siue, quod Codex Paris. habet, ἀεὶ καὶ συνεχῶς, perinde est. Herodotus I. c. 67. in. Κατὰ μὲν δὴ τὸν πρότερον πόλεμον συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας. Iam Homerus Odyss. IX. v. 74. s. ἔνθα δύω νύκτας, δύο τ' ἤματα συνεχὲς αἰεὶ Κείμεθ'. Eiusdemmodi sunt formulae hae: Herodotus IX. c. 38. extr. λέγων, ὡς ἐπιῤῥέουσι οἱ Ἕλληνες αἰεὶ ἀνὰ πᾶσαν ἡμέρην, Similiter, sed copulâ interpositâ, Xenophon Ephes. init. οὗτος δ' Ἀβροκόμης ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ηὔξετο. vbi non opus cum Hemsterhusio καὶ delere. Aristophanes Nub. v. 1279. s. πότερα νομίζεις καινὸν αἰεὶ τὸν Δία Ὕειν ὕδωρ ἑκάστοτ'. Ibid. v. 1458. ἀεὶ ποιοῦμεν ταῦθ' ἑκάστοτ'. coll. Porsono ad Euripid. Hecub. v. 1175. Homerus Il. XIII. v. 517. δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί. Il. IX. v. 317. μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί. Porsonus ad Euripid.

Καταχόρως saepe est; ita vsurpatum etiam ab Heraclito†) Alleg. Hom. p. 413. *καταχόρως ἐν ταῖς ἀλληγορίαις νησιώτης θαλασσεύει,* a Theone Progymn. p. 29. p. 47. Hesych. V. *Ἐρετριέων ῥῶ,* etc. Vid. T. H. ad Schol. Aristoph. in Plut. p. 140. *Θοἰμάτιον* reponit doctiss. Markland. in Lysia c. Agorat. p. 246. vbi editur *μέλαν τε ἱμάτιον ἠμφιεσμένη,* sed mallem simpliciter *μέλαν τὸ ἱμάτιον,* cum *E* et *O* saepissime confundantur; etiam in hac vocula apud Heliodor. Aeth. L. I. p. 35. *ἡ δὲ περιέβαλλέ τε, καὶ ἔπραττεν ὡς ἐκέλευσεν.* Bene Interpres *illa autem amiciebat sese,* sed huic interpretationi vt Graeca respondeant, scribendum: *ἡ δὲ περιεβάλετο καὶ ἔπ.* [Cod. Venet. Heliodori 409. pro *περιέβαλε* habet *περιέβαλλεν,* minima et inutili mutatione. Boisson.] Forte Doctis in Lucian. Dial. Mar. VIII. T. I. Opp. p. 309. non displicebit *ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ὀχῶν εἰς Ταίναρον,* pro vulgato *ἔχων.* De Arione loquitur Delphin. In re simili Aelian. de N. A. VIII. 3. *ἐξενήξαντο ὀχοῦντες αὐτόν.* Philostrat. Icon. L. I. p. 704. *ὀχήσεται γοῦν μικρὸν ὕστερον Παλαίμων ἐπὶ δελφῖνος.* Ipse Lucian. T. II. p. 133. *ἐπὶ δελφίνων ὀχούμενοι.* Koen.

Phoen. v. 1422.: „— Dum de crasibus loquimur, non abs re fortasse erit monere, *καί* nunquam cum *ἀεί* crasin facere, quod cum ignorabat Piersonus, ad Moerin p. 105. in Pherecratis versu apud Harpocrat. v. *βωμολόχος.* *Ἔπειθ᾽, ἵνα μὴ πρὸς τοῖσι βωμοῖς πανταχοῦ Ἀεὶ λοχῶντες βωμολόχοι καλώμεθα,* dupliciter peccauit, legendo *Κἀεί,* primo ob caussam, quam dixi; deinde, quia huiusmodi pleonasmos semper sine copula adhibent Attici, vt *πανταχοῦ ἀεί* Hec. 839. Aristophan. Eq. 565. [568.] *διαπαντὸς ἀεί* Pac. 397. *ἐνδελεχῶς ἀεί* Menand. apud Ammon. v. *ἧς.*" *Semper* copulam omitti, non dixerim. Sic reperitur et *ἀεὶ μᾶλλον,* et *ἀεὶ καὶ μᾶλλον.* Denique cum formula *ἀγαπητῶς καὶ μόλις* conferas simillimam *ἀκριβῶς καὶ μόλις,* qua vtitur Plutarchus V. Alex. c. 16. *τὸ δὲ κράνος πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς καὶ μόλις ἀντέσχεν.* Male Interpres: *probe quidem, sed aegre tamen.* Rectius Vigerus de Idiot. p. 376. s. Vertas: *vix ac ne vix quidem.* Schaef.

**) *ea* quomodo intelligendum? Voluitne Koenius intelligi vocem *ἀεί?* an totam phrasin *ἀεὶ καταχόρως?* Bast.

†) Imo *Heraclide.* Bast.

Heynius ad Homer. Il. T. VI. p. 564. s.: „Laudatur in eodem Porphyrii Scholio (ap. Scholiast. Venet. ad XIV. v. 200.) *Heraclitus,* qui est auctor Allegoriae Homericae: nam in c. 47. libelli habentur ea, ad quae auctor respicit: vt adeo hinc quoque nomen auctoris vindicetur contra vulgarem scripturam *Heraclidis.*" Schaef.

ΧΙV. Τοῖς παθητικοῖς ῥήμασιν 47) ἀντὶ ἐνερ-

'ριστος] Debentur ista MSStis, a Stephano quo-
itata, qui de Synaloephe multa disputat p. 58—
od. A. sic habet: ὡ'νθρωπος, et: ὡ 'ριστος.
„Haec ratio magis probanda." SCHAEF.] Atti-
licuisse vllam diphthongum elidere, R. Dawesii
a est in Misc. Crit. p. 269. at γράψομαι ἐγὼ et
contraxisse in γράψομἄγω, vt in κἀγὼ et κἄπει-
net. Sed quid fiet de δέομ' οὐδὲ in Aristoph. Vesp.
7. et τηροῦμ' ὑπὸ τῶνδε vs. 318. quae talem con-
nem recusant? Et γράψομαι 'γὼ et γράψομ' ἐγὼ
n videtur, cum similibus; prout nempe metri ra-
tulat. Οἴμ' est in Tragicis et Aristoph. pro οἴμοι,
nisi sequente ω. Σ' pro σοι, et μ' pro μοι poni
is Tragicorum, sibi nondum liquere, scribit ac-
. Marklandus ad Euripid. Suppl. vs. 327. — "Ερ-
ον Grammaticus habet ex Homeri Il. Α. vs. 168.
ἐς ἀκρώρειαν metrum poscit in Orphei de Lapid.
ει vs. 65. Postremum distichon Epigrammatis A-
lae, vnde ἐνεσκληκὼς ἀνίαις citauit Cl. Albertius
ch. V. Ἀπεσκληκὼς, quodque integrum dedit do-
iersonus ad Moerin p. 50. sic ex coniectura re-
Ναὶ, ναὶ βάλλετ', Ἔρωτες· ἐνεσκληκὼς γὰρ ἀνί-
μεῖζον τούτων ἔστ' ἔτι, βούλομ' ἔχειν, pro Ἐξ ὑ-
ούτων εἰςέτι β. ε. Praecedit Τοῦτ' ἔτι μοι λοιπὸν
ὅ,τι δήποτ', Ἔρωτες, Τοῦτό γ' ἔχειν πρὸς θεῶν
ἄφετε. Εἰ μή. [vt Pierson. coniicit] Ναὶ τόξοις

γητικῶν χρῶνται, ἀντὶ τοῦ γράφω γράφομαι λέγοντες, καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ [48]).

§. XCV. Καὶ ποιείσθων καὶ νοείσθων ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν [49]). Σοφοκλῆς·

Θανόντος ἤδη τἄμ' ἀφαιρείσθων ὅπλα.

ἀντὶ τοῦ ἀφαιρείτωσαν.

---

vocabulum Codd. a. b. et August. Schaef.] De verbo γράφομαι multa disserit ad h. l. Stephanus, cui iunge Thomam M. in V. Koen.

48) καὶ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ] Meerm. auctius καὶ ἀντὶ τοῦ παιῶ παιοῦμαι, καὶ ἀντὶ τοῦ πέζω πέζομαι. pro παίζω et παίζομαι. Koen. Cod. c. χρῶνται οἱ Ἀττικοί, ἀντὶ τοῦ γράφω γράφομαι λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ ποιῶ ποιοῦμαι. Cod. August. καὶ τὸ ποιοῦμαι ἀντὶ τοῦ ποιῶ: post quae statim addit καὶ τὸ ποιείσθω ἀντὶ τοῦ ποιείτω, καὶ νοείσθω ἀντὶ τοῦ νοείτω, omittens articulos XCV. XCVI. et XCVII. Schaef.

49) ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν] Ita etiam in Io. Grammatico editur: ποιείσθων καὶ νοείσθων λέγειν ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ νοείτωσαν, qui vel ἀντὶ τοῦ ποιείσθωσαν καὶ νοείσθωσαν scripsit, vel turpiter ipse lapsus est, secumque Nostrum in grauem errorem traxit. Meerm. Ποιείσθων καὶ νοήσθων ἀντὶ τοῦ ποιείσθωσαν (sic, sed superscripto τω) καὶ νοήτωσαν. [Cod. c. καὶ τὸ ποιείσθων καὶ τὸ νοείσθ. ἀ. τ. π. καὶ νοείτωσαν τῶν ἀττικῶν ἐστιν ἴδιον, omittens cetera vna cum articulo XCVI. Codd. a. et b. item omittunt verba Σοφοκλῆς — ἀφαιρείτωσαν ac deinde articulos XCVI. et XCVII. Ambo hi articuli desunt etiam in Cod. A.: in Cod. B. solus XCVI. Ceterum noster articulus, si argumentum spectes, arcte cohaeret cum antecedente: vt Ioannes cum Gregorio neque aliter scripsisse, nec (si quidem verum est, τοὺς Ἀττικοὺς τοῖς παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν χρῆσθαι) turpiter lapsi videantur. Schaef.] Notus est flexus σθων pro σθωσαν. Ad Luciani ἐπαιρέσθων T. I. p. 511. docta est Celeb. P. Wesselingii obseruatio Obs. L. I. Cap. 14. p. 50. [Bastius: „V. Thom. Mag. v. Χρήσθων, et Moeris p. 415. Χρεὼν, ἀττικῶς, χρείη, χρῆναι, χρήσθων, πάντα ἀττικῶς. Prius ἀττικῶς in Moeridis hoc loco delendum est: omittitque Codex SGerm. 345." Xeno-

§. XCVI. * Τοὺς παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας ἐκβάλλοντες τὸ σ περισπῶσιν, ὀνειδιῶ γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω, καὶ βαδιῶ ἀντὶ τοῦ βαδίσω, καὶ τὰ παραπλήσια [50]).

---

phon Anab. III, 2, 37. τῶν δὲ πλευρῶν ἑκατέρων δύο τῶν πρεσβυτάτων στρατηγὼ ἐπιμελοίσθην. Suspicor δύο τῶν πρεσβυτάτων στρατηγῶν ἐπιμελείσθων. Sic paullo ante Schneiderus ex Aldina edidit Χειρίσοφος μὲν ἡγείσθω pro vulgato Χ. μ. ἡγοῖτο. Add. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIII. c. 29. SCHAEF.] In Aristid. Or. T. I. pag. 174. παυσάσθων genuinum videtur, vt κεκλήσθων pag. 228. γενέσθων p. 443. ἀναινέσθων et εὑρισκέσθων p. 464. Herodoti sunt χράσθων, κτεινέσθων, ἐλέσθων et μαχέσθων. Arriani in Indic. C. I. p. 314. ἐξηγείσθων. Conf. Cl. Valcken. ad Herodot. p. 514, 6. In Doricis monumentis lapideis reperiri, monuit Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 364. Ἐπελάσθω, demta litera, est in Tab. Heracl. I, 79. Μισθούσθω, κρινέσθω, γενέσθω, aliaque id genus ante innotuerant ex Inscriptione Corcyrea apud Montefalcon. in Diario Ital. p. 418. 419. 420. — Sophoclis versus est in Ai. Flag. 100. Pro ἀφαιρείτωσαν Voss. λαμβανέτωσαν. Sequens articulus a MSS. abest, ad quem confer doctiss. Piersonum ad Moer. p. 124. et 146. KOEN.

50) ὀνειδιῶ — παραπλήσια] Bastius: „De verbis in ιζω Phauorinus v. κομίζω tradit, quae legisse non poeniteat. Exscripsit autem Lexicon Anonymi, quod tenet Codex Paris. 2562. Ex hoc Lexico locum adscribam: Ἰστέον ὅτι τῶν διὰ τοῦ ιζω ῥημάτων τοὺς μέλλοντας τῶν ὑπὲρ δύο συλλαβάς, διὰ καθαροῦ τοῦ ω προφέρουσιν Ἀττικοὶ μετὰ περισπωμένου τοῦ τόνου, οἷον κομίζω, ὁ μέλλων κομιῶ, οὐ κομίσω, (τὸ γὰρ κομίσω κοινόν,) ὡς καὶ παρὰ Λιβανίῳ· γράψαι δὲ βουληθείς, τοῦ κομιοῦντος ἠπόρουν, Λακωνίζω Λακωνιῶ, κιθαρίζω κιθαριῶ. ὁμοίως καὶ τὰ παθητικῶς μὲν ἐκφερόμενα, ἐνέργειαν δὲ δηλοῦντα, οἷον ἀγωνίζομαι, ἀγωνιοῦμαι, ὡς καὶ Ἀριστείδης· ἀφικόμεθα μέν, οὐ λόγῳ πρὸς Φίλιππον ἀγωνιούμενοι. πρόσκειται δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, διὰ τὸ πρίζω, κτίζω

§. XCVII. Ταῖς γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν μετοχῶν ἀντὶ πληθυντικῶν τρίτων προσώπων προςτακτικῶν χρῶνται, ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ λεγέτωσαν ποιούντων [51]) καὶ λεγόντων ἐκφέροντες. καὶ ὁ Θεολόγος ἐν

καὶ σχίζω· ταῦτα γὰρ ὁμοίως κατὰ τὸν μέλλοντα βαρυτόνως ἐκφέρονται. ἀπὸ δὲ τοῦ δανείζω δανειῶ οὐκ ἔστιν, οὐδὲ δανειοῦμαι, (Conf. quae Suidas v. θεριῶ narrat) ἀλλὰ δανείσω καὶ δανείσομαι, οὔτε ἀπὸ τοῦ βαδίζω βαδιῶ, ἀλλὰ βαδιοῦμαι ἀττικῶς, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· βαδιοῦμαι γὰρ ἐπὶ τὴν Πνύκα. Βαδιῶ non memini legere in scriptoribus vetustissimis. Praeter Gregorium Corinth. nostro loco, commemorat Suidas v. θεριῶ: it. Phauorinus: βαδιῶ, περιπατήσω ἐπὶ μέλλοντος. Reiskius ad Liban. Vol. IV. p. 319.: „Βαδιῇ] sic recte B. Nam in futuro non vsurpatur acti„vum βαδιῶ, sed medium βαδιοῦμαι. Morell. dat βαδι„εῖς." In Philostrato Vit. Apollon. p. 205. legitur ὀλίγα ἐς ἀγορὰν βαδιοῦμεν, sed Codex Paris. 1696. melius habet βαδιοῦμαι. Conf. Boissonad. ad Her. pag. 317. En rursus exemplum commutationis compendiorum εν et αι, de qua supra p. 82. egimus." Βαδιῶ habet etiam Photius Lex. c. 68., quem totum Patriarchae articulum Suidas transscripsit: item Zonaras Lex. c. 377., vnde Phauorinus hausit. Sed Moeris nouit tantum βαδιοῦμαι p. 106. Ceterum de his futurorum formis conf. Schol. Ven. ad Homer. Il. Δ. v. 454. SCHAEF.

51) ποιούντων] Fidem secutus sum Codicis Voss. ab editis et Reg. B. [nam in Reg. A. et Vat. ista non legebantur,] multum diuersi; nisi quod ὁ Θεολ. dederim, pro Θεολόγος, vt est in MS. neque enim articuli absentiam in talibus ferat Graeci sermonis indoles. [Meerm. οἷον ποιούντων καὶ λεγόντων ἀντὶ τοῦ ποιήτωσαν καὶ λεγέτωσαν.] [Cod. B. ταῖς γενικαῖς τῶν πληθυντικῶν χρῶνται ἀντὶ τρίτων πληθυντικῶν προςτακτικῶν, ποιούντων καὶ λεγόντων ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν καὶ λεγέτωσαν. Cod. c. Τὸ ταῖς γενικαῖς — προςτακτικῶν χρᾶσθαι τῶν ἀττικῶν ἐστιν, οἷον ποιούντων ἀντὶ τοῦ ποιείτωσαν, καὶ λεγόντων ἀντὶ τοῦ λεγέτωσαν, omissis ceteris. SCHAEF.] Eundem Gr. Nazianzeni locum habet Etymolog. Leidensis MS. V. Ἀγγελ-

τῷ εἰς τὴν Χριστοῦ βάπτισιν πρώτῳ λόγῳ· „ἀλλὰ ταῦτα μὲν παιζόντων Ἑλλήνων παῖδες." ἀντὶ τοῦ παιζέτωσαν.

λόντων — λεγόντων ἀντὶ τοῦ λεγέτωσαν, καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος· ἀλλὰ τ. μ. π. Ἑ. π. ἀντὶ τοῦ παιζέτωσαν. Plurima Veterum exempla collegit doctiss. Pierson. ad Moerin p. 15. Ἀναγραφόντων, ἐκτιθέντων, παραδιδόντων iungit Andocides Or. p. 11, 27. et 28. Attica tractans Pollux ex Atticorum consuetudine posuit καθηκάντων On. L. VI. p. 622. et προςτιθέντων L. X. p. 1217. Conf. Suidas V. Δρώντων, Ἐῤῥόντων, Ἐχόντων, Ποιούντων et Φρονούντων. In Hesych. pro, Ἀγγελλόντων καὶ ἀγγελλέτωσαν, scripserim: Ἀγγελλόντων, Ἀττικοί. ἀγγελλέτωσαν.*) nam Atticis hanc imperatiui formam Grammatici potissimum vindicant, tametsi, cum grauis admodum videretur et sonans, a Doriensibus quoque fuit frequentata, saepe hic etiam ν finale omittentibus; quod in *amanto* et cet. imitati sunt Latini, vt ante Mazoch. ad Tab. Heracl. p. 220. docuit Maittairius in vtilissimo de Dialect. opere p. 227. Iones quoque non abstinuerunt. Herodoti sunt λεγόντων, πασχόντων, φοβεόντων. Hippocratis κωλυόντων, ἐμούντων, πινόντων. Koen. Bastius: Adde διδέντων apud Hesychium: Διδέντων, δεμευόντων, de quo loco videndus Porsonus ad Odyss. M. 14. Cumque Maittairius p. 84. nulla exempla verborum in όω desinentium dederit, accedat ἐκδειματούντων in Platonis Republ. II. (Vol. VI. p. 256. Bip.). Ἐκδειματοῦν frequentatur ab Heliodoro. V. Abresch. ad

*) Ἀγγελλόντων Ἀττικοί, ἀγγελλέτωσαν in Hesychio pro ἀγγελλόντων καὶ ἀγγελλέτωσαν recte dicas mutationem temerariam, cuiusmodi coniecturas Koenius raro propinat. Ἀττικός quidem a librariis plerumque compendiose scribitur: sed non sic, vt cum καί confundi possit. In Moeride, vbi hanc vocem singuli articuli habent, Codices dant ἀ^{ττ}, ac saepius etiam solum ἀ^{τ}. Prior nota facile confundi potest cum ἀν^{ττ}, i. e. cum ἀντὶ τοῦ. V. supra p. 38. Itaque Ruhnkenii correctio in Moeride p. 264. legentis Μεριμνᾷν ἀντὶ τοῦ φροντίζειν, Ξενοφῶν, pro vulgata scriptura Μεριμνᾷν ἀττικῶς φροντίζειν, Ξενοφῶν, admodum verisimilis est. Bast.

§. XCVIII.[52]) Τὰ εἰς ῑς προσηγορικὰ, διὰ τοῦ ῑ κλινόμενα, διὰ τοῦ εως ἐκφέρουσι[53]), τρέποντες

Aeschyl. p. 489. In Suida legas: Δειμάτων, φ... (corr. ex Lex. rhetorico-sophistico MS. SGerm. δε... τῶν, φοβῶν), καὶ δειματοῦται, φοβεῖται. Kus. ad voc. δειματοῦται: „Sic MSS. Paris.; at priores „corrupte exhibent δειμᾷ τοῦτον." Similiter in Io. C... sostomo T. XII. p. 343. A. legitur: καὶ γὰρ ἐξέδε... τοῦτο φοβερὰς ὄψεις ὁρῶν ἐπὶ τῆς νυκτός, pro quo Segaario Animadu. in Daniel. p. 38. corrigendum δειματοῦτο." Vitium hoc passim obuium. Hero... tus VI. c. 3. extr. ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας. Ibi Cod. ... dat ἐδειμᾶτο. Obiter moneo, ex Lexicis expellen... esse verbum δειμᾷν. Habet quidem Hesychius, q... Lexicographi citant, T. I. c. 904. Δειμᾶσθαι. φοβεῖσ... Sed vere Abreschius Animaduers. ad Aeschyl. L. II... 80.: „Apud Hesychium Δειμᾶσθαι ferri nequit, analogiae repugnat, nec, vnde deduci ac formari p... inuenit. Error est scribae, scripturae compendium ... assecuti. Leg. δειματοῦσθαι, φοβεῖσθαι." Schaef.

52) Hunc articulum Codd. A. et B. habent vsque μεταβάλλοντες, pro quo participio Cod. B. dat μεταβ...λουσι. Sequentem ambo omittunt. Codd. a. et b. εἰς ῑς etc. vsque ad μεταβάλλοντες, omittentes cetera... articulum sequentem. Cod. c. Τὰ εἰς ῑς — διὰ τοῦ προφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ, τρέποντες — μεταβάλλον... item omittens cetera cum articulo sequente, sed add... hunc: Τὸ εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ αὐτὸν νὶν τῶν ἀττικῶν ἴσ... ἴδιον. Denique Cod. August. Τὰ εἰς ῑς — διὰ τοῦ ε... προφέρουσι, τρέποντες — μεταβάλλοντες, omissis cete... cum articulo sequente. — Τὰ εἰς ῑς dedi pro scriptu... Koeniana Τὰς εἰς ῑς, quam mutassem, etiamsi null... Codicum addixisset. Schaef.

53) ἐκφ.] προφ. editt. prior. Mox Regg. τὸ ο μικρο... εἰς ω μέγα, qualia nescio an enotari operae sit pretium... In fine ignorant MSS. οἷον ὄ. ὄφιος etc. Koen.

§. II. Τὰ πρῶτα πρόσωπα [57]) τῶν πληθυντικῶν ἐνεργητικῶν, οἷον τύπτομεν, ποιοῦμεν, τύπτομες καὶ ποιοῦμες λέγουσι.

δυσεῦς· vid. Odyss. Ω, vs. 397. Theocriti ἐδοκεῦμεν, vel ἐδοκεῦμες, legitur Eid. XIII. vs. 1. — Fit ista Doriensium crasis et Ionum in ευ, vel ex εο vel ex ου. Nonnunquam tamen homines eruditi ex ου facta censent, quae ex εο potius orta videantur: qualia sunt Hesychii Ἐμεῦ, Εὖ, Ποιεῦμεν, ex ἐμέο, ἕο, ποιέομεν, et pleraque doctiss. Maittairii de G. L. Dialect. p. 211. C. ΝΕΥΜΗΝΙΑι habet Arcadum decretum in Antiquit. Asiat. p. 119, 2. Γευλόφα Hesych. Nomina Θευκράτης, Θεύφραστος Noster §. CLXII. de Dor. Dial. Θεύφιλις Nossidis Epigramma in Io. Christian. Wolfii fragm. Poëtriar. p. 86. Θεύδοτος Anytae p. 96. Θεύδωρος Inscriptio Corcyrea apud Montefalcon. Diar. Ital. Cap. XXVIII. p. 414, 10. μάρτυρες Μολώτας Γλαύκου, Σώσανδρος Θευδώρου, Προμαχίδας Μυρτίλου. Sic legendum. [Conf. Ruhnken. ad Mall. Theodor. p. 2. Boisson.] Huc adde notas ad Hesychii Θευξένια, et mirum accidet, eruditissimam Dacieriam d ϑεῦν offendisse in Dorice scripto Callimachi Hymno i Cer. vs. 58. Koen. Vt εο mutatum in ευ, sic αο in υ. Inscriptio Smyrnensis apud Buherium (*Explication quelques marbres antiques* p. 3.):

ποπλιος δειλιος πολυβιος κατεσκευασεν το μνημειον εαυτῳ και δειλια λαυδικη τη γυναικι -------

...υδίκη, vt putat Buherius, est pro Λαοδίκη. Boisson.

[57]) πρόσωπα] Abest vocabulum ab editt. vt et mox ...rum ἐνεργητικῶν. [Cod. B. ἐνεργητικῶν, τύπτομεν ...οῦμεν, τύπτομες ποιοῦμες λέγουσι. Cod. A. hunc et ...uentem articulum sic iungit: ἐνεργητικῶν, τύπτομεν, ...οῦμεν, τύπτομες, ποιοῦμες λέγουσιν, ὡς Θεόκριτος· ...ποὶ πλώμεθα etc. Cod. c. οἷον τύπτομεν καὶ π., τ. ...ποιοῦμες λέγουσιν οἱ Δωριεῖς. Cod. August. Τὰ πρῶ... τῶν πληθυντικῶν, οἷον τύπτομεν, — λέγουσι. Schaef.] Quae in τύπτομες et sim. est ratio, Latinis imitantibus, dem in particula μὲς pro μὲν, secundum Nostrum in... §. CLXXI. in ἧς pro ἦν §. LXXII. et ἧμες pro ἦμεν. For... as Doricas in μες, in aliis Inscriptionibus raro obuias,

§. III. [58]) *Τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα τῶν πληθυντικῶν, οἷον τυπτόμεθα, ποιούμεθα, ἐτυπτόμεθα,*

---

diligenter saepe custodiuit vtraque tabula Heracleënsis; quae egregia priscae Antiquitatis monumenta ante hos decem annos cum orbe erudito communicauit Doctiss. A. S. Mazochius. Incertum Sophistam Diss. Dorica V. p. 728. collectionis Mythol. Galei, admodum probabile est, scripsisse: *οὕτω μανθάνομες τὰ ὀνύματα, καὶ τὼς διδασκάλως οὐχὶ ἀκούομες. Ἤλεγκταί μοι ὁ λόγος* etc. pro *οὐχὶ ἄμες. οὐ λέλεκται* — sic vulgatis etiam in Fabricii Bibl. Gr. XII. p. 632. *Ἤλεγκται* saltem dubio vacat. — Nostri obseruatio referenda ad Theocriti Eid. XIII. 1. vel 4. Koen.

58) Cod. B. *τῶν παρατ. παθητ. καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρ. πρ. τῶν πληθυντικῶν, τυπτόμεθα ἐποιούμεθα ἐτυπτόμεθα ἐποιούμεθα, ἐτυπτόμεσθα ἐποιούμεσθα λέγουσιν, ὡς θεόκρ. θνατοὶ πελόμεθα* etc. ac deinde cum Codd. a. et b. *τ. ἐστὶ κ. ἰωνικόν,* non *ἔστι.* Cod. A. haec quatuor verba omittit. Codd. a. et b. *τῶν παρατατικῶν παθητικῶν τὰ πρῶτα πρόσωπα καὶ τῶν ἐνεστώτων, οἷον ποιούμεθα καὶ ἐποιούμεθα, ποιούμεσθα καὶ ἐποιούμεσθα λέγουσι, καὶ Θεόκριτος·* etc. Cod. c. *τὰ πρῶτα πρόσωπα τῶν παθητικῶν παρατατικῶν, ἤτοι τὸ ἐτυπτόμεθα καὶ τὸ ἐποιούμεθα ἐπίσης τοῖς πρώτοις προσώποις τῶν παθητικῶν ἐνεστώτων προφέρουσιν οἱ Αἰολεῖς· τῇ γὰρ ἀναυξησίᾳ προσκείμενοι**) *τὸ ἐτυπτόμεθα τυπτόμεθα λέγουσιν, καὶ τὸ ἐποιούμεθα ποιούμεθα καὶ τὸ ἐπελόμεθα πελόμεθα ἀναυξήτως, ὡς ὁ θεόκριτος, οἱ θνατοὶ* etc. ac deinde *ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο ἰωνικόν.* Cod. August. *Τῶν παρατατικῶν παθητικῶν ὁριστικῶν καὶ τῶν ἐνεστώτων τὰ πρῶτα πρόσωπα, οἷον τὸ ἐποιούμεθα, ποιούμεθα, ἐποιούμεσθα καὶ ποιούμεσθα λέγουσι. Θεόκριτος·* etc. ac deinde *τοῦτο δέ ἐστι καὶ Ἰωνικόν.* Schaef.

*) Bastius: „De locutione *προσκείμενοι* v. Boissonad. ad Philostrat. Her. p. 294." Longus p. 78. Vill. *πάνυ γὰρ ἑώρα προσκείμενον αὐτὸν τῇ κόρῃ.* Dionysius Hal. Ant. Rom. VI. c. 65. *οἱ δὲ τῆς εἰρήνης ἐπιθυμοῦντες τῇ Μενινίου τε καὶ Οὐαλερίου γνώμῃ προσετίθεντο.* Cod. Vat. *προσέκειντο,* quod praeferam. Ceterum auge Lexica aduerbio *ἀναυξήτως.* Schaef.

ἐποιούμεϑα, ποιούμεσϑα λέγουσι[59]) καὶ τυπτόμεσϑα, καὶ ἐποιούμεσϑα, ἐτυπτόμεσϑα. ὡς Θεόκριτος·

Οἳ ϑνατοὶ πελόμεσϑα, τὸ δ᾽ αὔριον οὐκ ἐςορῶμες.

τοῦτο ἔστι καὶ Ἰωνικόν.

---

59) ποιούμεσϑα λέγ.] Cum ante editis Vatic. — τὰ πρῶτα πρόςωπα τὸ ἐποιούμ. καὶ ποι. ἐποιούμεσϑα καὶ ποιούμεσϑα λέγ. καὶ Θεόκ. etc. In Reg. A. Theocriti versus, qui est ex Eid. XIII. 4. praecedenti articulo sic iungebatur — τύπτομες καὶ ποιοῦμες λέγουσι. Θεόκρ. Οἱ ϑνατοὶ etc. Intermedia proculdubio Librarius ob idem verbum λέγουσι vtrimque occurrens, praetermisit: quo de corruptelae genere, saepe Nostri Codicem Vatic. inficiente, [vid. infra §. XXXVIII. XLIII. CXL. CXLVII.] monuit Cl. Valckenaerius ad Euripid. Phoen. p. 129. *) Xenophontis Ephesii locus L. II. p. 35. in quo lacunam, hinc ortam, e MS. supplet Cl. D'Oruillius in Charit. p. 553. sanitatem recuperabit, ni fallor, ita scriptus: ἐλϑὼν οὖν ἐν τῷ ἀγρῷ, ἔνϑα μετὰ τοῦ αἰπόλου ἡ Ἀνϑία διέτριβεν, κατάγεται δὴ παρὰ τὸν αἰπόλον Λάμπωνα, — δεῖτο δὲ τοῦ Λάμπωνος εἰπεῖν etc. Verbum κατάγεται, diuertitur, praeclare illustrauit, in Xenophonte etiam Ephes. occupatus, Vir summus in Misc. Obs. VI. p. 350. Ob vocabulum χάριτας bis positum quae exciderant in

*) Bastius: „Plura huius generis exempla in Epistola Critica ad Boissonadum congessi. V. Ind. v. Ὁμοιοτέλευτα. Accedat illis aliud. In Heraclid. Allegor. Hom. p. 103. Schow. nunc legitur: γένοιτο δ᾽ ἂν ἡμῖν τοῦτο σαφὲς ἐκ τοῦ λέγειν αὐτὸν μαινόμενον, τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόςαλλον. ἑτέρωϑί που διὰ πλειόνων ἐξηγεῖται, λέγων. Pro his ex Codice egregio Vatic. 871. sic legendum est: τυκτὸν κακὸν, ἀλλοπρόςαλλον. ἐπιϑέτοις γὰρ ἁρμόζουσι πολέμῳ κέχρηται μᾶλλον ἢ ϑεῷ· μανίας γάρ εἰσι πλήρεις ἅπαντες οἱ μαχόμενοι, πρὸς τὸν κατ᾽ ἀλλήλων φόνον ἐνϑουσιαστικῶς ζέσαντες, καὶ τὸ ἀλλοπρόςαλλον ἑτέρωϑί που διὰ πλειόνων ἐξηγεῖται, λέγων κ. τ. λ. Etiam in Longini Fragm. IV. p. 185. ed. Toup. lacunam ex eadem causa ortam Weiskio nuper indicaui.“ V. edit. Longini Weisk. p. 630. Eodem modo saepissime errare operas officinarum typographicarum, monui ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 157. SCHAEF.

§. IV. *Τὸ η εἰς α μακρὸν τρέπουσι, τὴν σελήνην σελάναν λέγοντες*[60]*, καὶ τὰν ἥλιον ἅλιον, καὶ τὸ σήμερον σάμερον.*

Theophylacti Bulg. Epistola XVI. e Vossiana collatione MS. resarciit P. Bondamus, Vir Clarissimus, Var. Lect. Lib. II. Cap. 8. p. 216. Levis menda, quae illis insidet, hac ratione poterit elui: *ὅσον ὁ Θεοφύλακτος ἐξήρηταί σοι τῶν λοιπῶν εἰς φιλίαν, τοσαύτας ὀφείλεις ἰδίᾳ τῷ ἀδελφῷ χάριτας. ἵνα δέ σοι καὶ ἀντιστρέψω, ὅσας καταθήσεις τῷ ἐμῷ μελήματι τὰς λογικὰς χάριτας, τοσοῦτον ἀγαπώμενόν σοι δείξεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους τὸν Θεοφύλακτον. Μέλημα* suum fratrem amanter et ex affectu vocat, more loquendi satis vsitato. Iulian. Ep. XVIII. p. 386. C. *ἵνα σε, τὸ μέλημα τοὐμὸν, ὥς φησιν ἡ Σαπφὼ, περιπτύξωμαι.* Heliodor. Aeth. L. III. p. 135. *τὸ μέλημα τὸ ἐμὸν Θεαγένης* *). Latini *curam* pariter dicunt, vt est in Anthologia Latina T. I. p. 17. *Intonsi sum cura Dei Peneïa virgo.* et saepius apud alios. *Παρέμπτωσις* in *ποιούμεσθα* et sim. Doriensibus cum priscis Atticis et Ionibus, sed Poëtis, communis est. Ad Theocriteum autem *τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες* accedit Palladae in Anthologia inedita *τὸ γὰρ αὔριον οὐκέτι δῆλον.* Koen.

60) *λέγοντες*] Haec MSS. Regg. est lectio: editt. et Vatic. — *τρέπουσι καὶ* — *λέγουσι.* Voss. — *τρέπουσι, οἷον τὴν σ. σ. λέγουσι.* Vltima *καὶ τὸ σ. σάμερον* absunt a Vat. et edd. [Codd. a. et August. *τρέπουσι καὶ τὴν σελ. σελ. λέγουσι, καὶ τὸν ἥλιον ἅλιον.* Cod. b. *τρέπουσι, τὴν σελ. σελ. καὶ τὸν ἥλ. ἅλ. λέγοντες.* Cod. c. *τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς* vsque ad *ἅλιον.* Omnes hi Codd. omittunt verba *καὶ τὸ σήμερον σάμερον.* Schaef.] *Σάμερον* e Dorico Lexico recepit etiam Hesychius. — Ex-

*) Boissonadus: „III. 3. p. 111. vbi vide Corayum. Pindarus Fr. p. 28. *σεμνῶν Χαρίτων μέλημα τερπνόν.* Lucianus Rh. pr. 14. *ὦ Κλητίου μέλημα:* vbi cf. Solan.“ Bastius: „Adde Aristaen. II. 5. *ἆρα ὁ νέος τοὐμὸν μέλημα διεμνημόνευσέ μου;*“ Aristophanes Eccles. v. 904. s. Br. *τῷ θανάτῳ μέλημα.* Kusterus ad h. l. p. 214. b.: „Eleganter sic dicitur vetula, et iam decrepita mulier: quasi dicas, *cura et delicium mortis.* Nam puellae dici solent *μελήματα νεανιῶν, curae iuuenum:* quo lepide allusit Aristophanes.“ Add. Fischer. ad Anacr. p. 26. Schaef.

mplorum aceruum, quem alii struxerunt, noua acces-
ione augere animus non est: operae pretium tamen fa-
urus mihi videor, si adfecto vni et alteri Veterum loco
nc medicinam petiuero. Antistheni Philosopho, qui
ipserat Epist. Socratic. VIII. p. 24. σὺ δὲ οἴει ταύτην
αι πλεονεξίαν τοῦ σπουδαίου, τὸ δύνασθαι μὲν κτᾶ-
ι χρήματα πολλά. — hunc in modum acerbe rescri-
Aristippus Ep. IX. p. 25. τῶν τε ἰσχάδων ἀποτίθεσο,
χεις, εἰς τὸ χεῖμα, καὶ τῶν ἀλφίτων ἔχε [lege ἔχου
L. Allatio, aut, syllaba repetita, τῶν ἔχεις] τῶν
τιχῶν· ταῦτα γὰρ δοκέει ἀμείνω τοῦ ΧΡΑΜΑΤΟΣ
, ista enim vobis, qui Socratem sectemini, pecunia
ibus potiora videntur: quo pacto legendum esse pro
ιατος*), nemo in dubium vocabit, qui vel contule-
n eiusdem Aristippi Epist. XI. p. 28. ironice dictum
το γὰρ οὐκ ἔστι χρᾶμα. Socratem statuisse omnia,
ὧν τις ὠφελεῖσθαι δυναται, χρήματα εἶναι, notum
ex Xenophontis Oecon. p. 820. B. Philostrati Apol-
us L. I. p. 48. σοὶ ταῦτα, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, χρήματα,
δὲ ἄχυρα. Singularem autem numerum χρῆμα pro
ιριον ex Herodoto citat Lexicon in Biblioth. Coislin.
14. Locus est p. 214, 20. 25. quo respiciebat etiam
ıx IX. 87. χρῆμα Ionibus tribuens ἐπὶ χρημάτων.
: Cel. Wesselingium ad Diodor. Sicul. T. I. pag.
**) — Pro communi πηδάω Dorienses παδῶ pro-

Bastius: „Χράματος pro χρώματος egregia est emendatio.
ι et α centies confunduntur. Scilicet librarii vtentes notis
achygraphicis scribebant χρώματος sic: χρ̃μτ, χράματος sic:
ρμτ. Iam facillimum fuit, circumflexum, quo indicatur
ι, confundere cum lineola significante α. Quapropter non
raro commutata sunt e. c. χαρίζεσθαι et χωρίζεσθαι, Alci-
ibr. II. 3. (T. I. p. 301. Wagn.) et alibi. In Longini Fragm.
VIII. (p. 205. ed. Toup.) exstat λογισμοὶ τοῦ πιθανοῦ χω-
ρίον. Hermogenis Codex 1983., quo continetur illud ipsum
Longini fragmentum, pro χωρίον dat χάριν. Scriba enim
χρί cum χρι (χάριν) confudit. Conferantur quae super hoc
fragmento ad Weiskium scripsi." V. edit. Longini Weisk. p.
651. Etiam vulgaris forma χρῆμα cum voce χρῶμα saepius
confusa est. V. not. ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. pag.
130. Schaef.

Bastius: „Ad ea, quae Koenius de χρῆμα et χρήματα nota-
vit, etiam Piersonus ad Moer. p. 411. citari potuisset. Lo-

nunciarunt: Sophron in Excerpt. Apollonii Dysc. *) p. 424. A. et 425. B. ἔτι μέθεν ἁ καρδία παδῆ, ita enim ista facile scribi potuerant: ὑπερπαδῆτε Theocrit. Eid. V. vs. 108. Demta litera superflua conueniet Aristophanis Chorus Laconicus in Lysistr. vs. 1314. Ταὶ δὲ κόμαι

cus Moeridis v. Χρήματα, quem Piersonus expedire se non posse fassus est, mihi quidem non videtur perdifficilis. Moeris enim Atticistas sequitur, qui χρῆμα et χρήματα vsurpata pro ἀργύρια damnarunt, etsi non desunt loca optimorum scriptorum, vbi χρήματα hac significatione positum reperitur. Falsa ista opinio Atticistarum a Scholiasta Thucydidis (VII. 25.) his verbis traditur: ἐπὶ τῶν τυχόντων πραγμάτων τὰ χρήματα λαμβάνεται, καὶ οὐχ, ὥςπερ νῦν ἀδοκίμως, ἐπὶ χρυσοῦ κ. τ. λ. Lexicon Ἄλλος ἀλφάβητος, citatum et Piersono et Koenio, tuetur vsum vocis χρῆμα pro ἀργύριον, vtpote ab Atticistis explosum. Adde quod Lexicon SG. rhetorico-sophist. MS. diserte notat: Χρῆμα· πρᾶγμα, κτῆμα, πλοῦτος, οὐσία, λῆμμα (Initium huius articuli cum Suida congruit)· παρὰ δὲ ἀττικοῖς χρῆμα μόνον τὸ πρᾶγμα λέγεται, alioque loco: Χρῆμα οὐ τὸ ἀργύριον λέγεται, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα. Plane idem placet Atticistae Moeridi. Verissime Abreschius Dilucid. Thuc. p. 677.: „qui (Moeris) si quod Schol. (Thucydidis) docere voluisset, „scripsisset inuerso verborum ordine, μόνως δὲ τὰ πράγμα-„τα χρήματα ἀττικῶς.“ Sed hic ipse inuersus verborum ordo exstat in optimis Codicibus, velut in Cod. SG., eorumque auctoritate a Piersono in textum recipi debuit. Neque enim, nisi multum fallor, hoc Moeris vult, πράγματα ab Atticis pro χρήματα, i. e. ἀργύρια, vsurpari. Ceterum Codex SG. l. Moeridis c. ad finem articuli habet α. Hoc compendium in tali verborum serie, praecedentibus verbis λέγουσιν Ἕλληνες, non ἀττικῶς, sed ἀττικοὶ legi oportebat. Idem valet de multis aliis huius Grammatici locis.“ Herodotus VII. c. 190. ἄλλα τε χρύσεα ἄφατα χρήματα περιεβάλετο. Citans h. l. Plutarchus T. IV. p. 471. Wytt. habet ἄφατα καὶ χρήματα. Fortasse leg. ἄφατα ὅσα χρήματα. ὅσα quidem per particulam ὡς, cum qua saepe confunditur, in καὶ facillime transire potuit. Diodorus Sicul. XIX. c. 48. πλῆθος χρημάτων. Cod. Venet. πλ. χρυσοῦ, ex glossemate, opinor. Ex hac voce sic vsurpata descendit χρηματίτης, quo miror Lexica etiamnunc carere. V. Wesseling. ad Diodor. Sicul. IV. c. 14. in. et Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 810. Schaef.

*) Apollonii Dyscoli locus sumtus est ex libro περὶ ἀντωνυμίας. In iis quae sequuntur p. 552. ed. Sturz. ὅτι καὶ τὸ αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προςνέμησαν pro corrupto προςνέμησαν cum MS. legendum est προςνέμεται. Salmasius hoc verbum et ipse perperam legit: nam excerpta eius habent προςνεμήθη. Bast.

σείοντ' [i. e. σείονται] ᾇπερ Βακχᾶν Θυρσαδδωᾶν καὶ ΠΑΔΔΩΑΝ, aut, quod magis arridet, Τὰν δὲ κόμαν σεί-οντ' [i. e. σείοντι, Dorice pro σείουσι] ἅπερ Βάκχαι, Θυρσαδδῶαι καὶ ΠΑΔΔΩΑΙ, *crinem rotant* [ταὶ κόραι vs. 1310.] *instar Baccharum, thyrsos gerentes et salientes;* vt ipsae puellae τὰν κόμαν σείειν dicantur, velut Bacchae, quas *mouere* et *rotare crines* Latini dicunt: vid. elegantissimae Vir doctrinae Ian. Brouklius. ad Tibull. II, 5, 66. Πάδδη in eodem Choro quoque litera liberandum est vs. 1320. (πᾶ δὴ habent nonnullae editiones:) vt πάδη imperatiuus sit Laconicus et vere Doricus a πηδάω, vel παδάω, qualis ἐρώτη ab ἐρωτάω in Acharn. vs. 800. ὅρη ab ὁράω apud Theocrit. Eid. VIII. 50. XV. 2. et 12. Apud Hesych. V. Σίγη, θίγανε, Λάκωνες. nihil mutandum videtur. — Ἀπήνη sine controversia ore Dorico ἀπάνα erat: hoc cum alicubi ita scriptum inuenisset Hesychius, vt Π literam Γ referret, continuo Lexico suo intulit: "ΑΓΑΝΝΑ, ἅμαξα. Suo loco recte est: Ἀπήνη, ἅμαξα, et Laconicum Ἀμάναν, ἅμαξαν. Istarum literarum similitudo scribis non raro imposuit. Temere Muratorius in Firmi Caes. Epist. 3. edidit: ἀλλὰ τοῦτο μὲν αὐταρκῶς *) ἔχει, καὶ ἤρκεσεν εἰς θεραπείαν τῶν προλαβόντων, recidens, quae in MS. sequebantur, τὰ πράγματα. Corrigendum potius fuerat: καὶ ἤρκεσεν εἰς θ. τῶν προλαβόντων τὰ γράμματα. Sic in Ep. 2. ἀρκεῖ γράμμα τῆς σῆς λογιότητος καὶ λύπην κοιμίσαι καὶ θεραπεῦσαι ψυχὴν **). Contrarius error erratus est in Ep. 37. vbi lege: Τὰ μὲν ὅσα περὶ τῆς τῶν πραγμάτων ἐστὶ διηγήσεως, οἶδα etc. ***) Γράμματα

*) Imo αὐτάρκως. SCHAEF.

**) Bastius: „De phrasi ἀρκεῖ κοιμίσαι v. quae notaui in *Lettre Critique* p. 106." [p. 144. ed. Lat.] Epigr. adesp. XXXII. v. 3. 4. δρέπανον δέ σοι οὐδὲ τὸ Περσέως Ἀρκεῖ ἀποτμῆξαι δίκτυον, ᾧ δέδεσαι. SCHAEF.

***) Bastius: „Γράμματα et πράγματα commutantur etiam in Aristide Vol. II. p. 442. καλὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καλὸν ἡ τῶν δημοσίων πραγμάτων φυλακὴ, pro quo Codex Paris. 1741. melius dat γραμμάτων φυλ. Locus est ex Aeschine κατὰ Κτησιφ. p. 465. ed. Reisk., vbi vid. VV. DD. Libanius IV. p. 957. εἰδότες, ὡς οὐχ οὕτω πολλὰ δώσουσιν οἱ πολέμιοι, δι' ἃ προήσονται τὸ τῶν γραμμάτων συμφέρον. Reiskius: „Probo Morelli πραγμάτων, nisi malumus τῶν ἐκπεμψάντων." πραγμάτων clare legitur in Codice Paris. 2918. Add. Reisk. ad Liban. IV. p. 297. quaeque

nunciarunt: Sophron in Excerpt. Apollonii Dysc. *) p. 424. A. et 425. B. ἔτι μέϑεν ἁ καρδία παδῇ, ita enim ista facile scribi potuerant: ὑπερπαδῆτε Theocrit. Eid. V. vs. 108. Demta litera superflua conueniet Aristophanis Chorus Laconicus in Lysistr. vs. 1314. Ταὶ δὲ κόμαι

cus Moeridis v. Χρήματα, quem Piersonus expedire se non posse fassus est, mihi quidem non videtur perdifficilis. Moeris enim Atticistas sequitur, qui χρῆμα et χρήματα vsurpata pro ἀργύρια damnarunt, etsi non desunt loca optimorum scriptorum, vbi χρήματα hac significatione positum reperitur. Falsa ista opinio Atticistarum a Scholiasta Thucydidis (VII. 25.) his verbis traditur: ἐπὶ τῶν τυχόντων πραγμάτων τὰ χρήματα λαμβάνεται, καὶ οὐχ, ὥςπερ νῦν ἀδοκίμως, ἐπὶ χρυσοῦ κ. τ. λ. Lexicon Ἄλλος ἀλφάβητος, citatum et Piersono et Koenio, tuetur vsum vocis χρῆμα pro ἀργύριον, vtpote ab Atticistis explosum. Adde quod Lexicon SG. rhetorico-sophist. MS. diserte notat: Χρῆμα· πρᾶγμα, κτῆμα, πλοῦτος, οὐσία, λῆμμα (Initium huius articuli cum Suida congruit)· παρὰ δὲ ἀττικοῖς χρῆμα μόνον τὸ πρᾶγμα λέγεται, alioque loco: Χρῆμα οὐ τὸ ἀργύριον λέγεται, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα. Plane idem placet Atticistae Moeridi. Verissime Abreschius Dilucid. Thuc. p. 677.: „qui (Moeris) si quod Schol. (Thucydidis) docere voluisset, „scripsisset inuerso verborum ordine, μόνως δὲ τὰ πράγμα- „τα χρήματα ἀττικῶς." Sed hic ipse inuersus verborum ordo exstat in optimis Codicibus, velut in Cod. SG., eorumque auctoritate a Piersono in textum recipi debuit. Neque enim, nisi multum fallor, hoc Moeris vult, πράγματα ab Atticis pro χρήματα, i. e. ἀργύρια, vsurpari. Ceterum Co-
τ
dex SG. l. Moeridis c. ad finem articuli habet α. Hoc compendium in tali verborum serie, praecedentibus verbis λέγουσιν Ἕλληνες, non ἀττικῶς, sed ἀττικοὶ legi oportebat. Idem valet de multis aliis huius Grammatici locis." Herodotus VII. c. 190. ἄλλα τε χρύσεα ἄφατα χρήματα περιεβάλετο. Citans h. l. Plutarchus T. IV. p. 471. Wytt. habet ἄφατα καὶ χρήματα. Fortasse leg. ἄφατα ὅσα χρήματα. ὅσα quidem per particulam ὡς, cum qua saepe confunditur, in καὶ facillime transire potuit. Diodorus Sicul. XIX. c. 48. πλῆϑος χρημάτων. Cod. Venet. πλ. χρυσοῦ, ex glossemate, opinor. Ex hac voce sic vsurpata descendit χρηματίτης, quo miror Lexica etiamnunc carere. V. Wesseling. ad Diodor. Sicul. IV. c. 14. in. et Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 810. Schaef.

*) Apollonii Dyscoli locus sumtus est ex libro περὶ ἀντωνυμίας. In iis quae sequuntur p. 552. ed. Sturz. ὅτι καὶ τὸ αἰολικὸν δίγαμμα ταῖς κατὰ τὸ τρίτον πρόσωπον προςνέμησαν pro corrupto προςνέμησαν cum MS. legendum est προςνέμεται. Salmasius hoc verbum et ipse perperam legit: nam excerpta eius habent προςνεμήϑη. Bast.

10.] *instar Baccharum, thyrsos gerentes et sali-*
vt ipsae puellae *τὰν κόμαν σείειν* dicantur, velut
e, quas *mouere* et *rotare crines* Latini dicunt:
gantissimae Vir doctrinae Ian. Brouklius. ad Ti-
, 5, 66. *Πάδδη* in eodem Choro quoque litera li-
um est vs. 1320. (*πᾶ δὴ* habent nonnullae editio-
rt *πάδη* imperatiuus sit Laconicus et vere Dori-
πηδάω, vel *παδάω*, qualis *ἐρώτη* ab *ἐρωτάω* in
. vs. 800. *ὅρη* ab *ὁράω* apud Theocrit. Eid. VIII.
. 2. et 12. Apud Hesych. V. *Σίγη, Θίγγανε, Λά-*
nihil mutandum videtur. — *Ἀπήνη* sine contro-
ore Dorico *ἀπάνα* erat: hoc cum alicubi ita scri-
inuenisset Hesychius, vt *Π* literam *Γ* referret,
uo Lexico suo intulit: *ἌΓΑΝΝΑ, ἅμαξα.* Suo
ecte est: *Ἀπήνη, ἅμαξα,* et Laconicum *Ἀμάναν,*
ν. Istarum literarum similitudo scribis non raro
it. Temere Muratorius in Firmi Caes. Epist. 3.
ἀλλὰ τοῦτο μὲν αὐταρκῶς *) *ἔχει, καὶ ἤρκεσεν εἰς*
ίαν τῶν προλαβόντων, recidens, quae in MS. se-
tur, *τὰ πράγματα.* Corrigendum potius fuerat:
ιεσεν εἰς θ. τῶν προλαβόντων τὰ γράμματα. Sic
2. *ἀρκεῖ γράμμα τῆς σῆς λογιότητος καὶ λύπην*
ι καὶ θεραπεῦσαι ψυχὴν **). Contrarius error
est in Ep. 37. vbi lege: *Τὰ μὲν ὅσα περὶ τῆς τῶν*
άτων ἐστὶ διηγήσεως, οἶδα etc. ***) *Γράμματα*

o *αὐτάρκως.* SCHAEF.
stius: „De phrasi *ἀρκεῖ κοιμίσαι* v. quae notaui in *Lettre*
tique p. 106." [p. 144. ed. Lat.] Epigr. adesp. XXXII. v.

§. V. [61]) Τὸ ποτὲ πόκα λέγουσι, ὡςαύτως καὶ τὸ πότε [62]). Θεόκριτος·

Πῆ πόκ' ἄρ' ἦσθ', ὄκα Δάφνις ἐτάκετο; πῆ πόκα, νύμφαι;

---

in Aeliano de H. A. L. IX. C. 62. varie tentauit Cl. Abresch. L. III. Anim. ad Aeschyl. p. 69. Cum e MS. τραύματα *) enotatum viderem, veram lectionem haud difficulter sic eruebam: φαρμακοτρίβης ἀνὴρ καὶ τῶν τοὺς ὄφεις ἐς τὰ ΘΑΥΜΑΤΑ τρεφόντων, memor eorum, quae de hac voce praeclare scripsit Ruhnkenius, V. C. ad Timaeum p. 102. Deinde vero animaduerti, θαύματα dudum praecepisse Is. Vossium, qui ad Hesych. V. Θαύματα notat: *Aeliano redde hoc vocabulum Hist. Anim.* ὄφεις ἐς τὰ θαύματα. Itaque Vossio omnem emendati Aeliani gloriam, vt par est, cedo. Koen.

61) In Meerm. alius est articulorum ordo; nam post §. IV. sequitur §. VI. tum VIII. V. VII. Quod si Theocriti ordinem in his secutus esset Gregorius, post §. VI. collocasset §. VII. tum V. et VIII. Koen. Articuli V. nihil est in Codd. a. b. et August. nisi verba τὸ ποτὲ πόκα λέγουσι (August. λέγουσιν). Sed Cod. c. habet: τὸ ποτὲ πόκα λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς τό· πῆ πόκ' etc. vsque ad πῆ πόκα νύμφαι (sic). Itaque dedi νύμφαι pro Koeniano νύμφα. Ceterum doricam formam, vbi ponitur pro ποτέ, scribam ποκά, non, vt Koenius cum aliis, πόκα, quod est pro πότε. Monui ad Theocrit. Idyll. I. v. 36. Ita etiam Sturzius ad Maittair. p. 326. Schaef.

62) ὡςαύτως καὶ τὸ πότε] Debetur accessio Codicibus Voss. et Regg. Mox in Theocriti versu ex Eid. I. 66. rectius editur πᾶ — πᾶ — νύμφαι; Et νύμφαι habet

ego scripsi super Platonis Symposio p. 132." Solennis haec commutatio. Xenophon Cyrop. VIII. 2. 17. διὰ τὰ σὰ γράμματα. Edit. Iunt. πράγματα. Plato Phileb. c. 7. ἐν τοῖς γράμμασιν. Al. πράγμασιν. v. Fischer. p. 14. Diodorus Sic. I. c. 9. τῶν γραμμάτων. Al. τ. πραγμάτων. v. ad h. l. Wesseling. [Ibid. c. 8. corrig. ἐκ δὲ τοῦ κατ' ὀλίγον κ. τ. λ. V. not. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 119.] Lucianus T. I p. 719. τὸ πρᾶγμα. Al. τὸ γράμμα. Cerealius Epigr. II. v. 5. τοῖς γράμμασι. Al. τοῖς πράγμασι. Add. Fischer. ad Aeschin. Socrat. p. 72. a. Schaef.

*) Γράμματα et τραύματα confunduntur in Libanio Orat. XVI. p. 445. A. ed. Morell. Bast.

Meerm. — Vt πόκα, sic ὅκα, ἄλλοκα et τόκα, Doriensibus propria, Noster enotauit §. LV. LXX. et CLXXIII. Ἕτοκα Tarentinis tribuit Hesych. Ποτὰ, ὀτὰ, ἄλλοτα Aeolica dicit pro πότε, ὅτε, ἄλλοτε Apollonius Dysc. in Grammatica inedita *), addens: διαφέρει δὲ πάλιν τὰ

*) Locus Apollonii citatus est ex libro περὶ ἐπιῤῥημάτων. Sed pro ποτά, ὀτά scribendum βαρυτόνως, πότα, ὄτα. Sic autem Grammaticus praecipit: Non omnia aduerbia desinentia in ε aut εν apud Dores et Aeoles ε in α mutant, sed tantum illa, quae in θε aut θεν exeunt; item quae in τε. τὰ γὰρ μὴ τῇδε ἔχοντα τὸ ε φυλάσσει. εἴρηται μὲν οὖν περὶ τῶν εἰς θεν, λέγω περὶ τοῦ ὕπησθα (sic Cod. Corrig. ὄπισθα, aeolice pro ὄπισθεν.) καὶ ὕπερθα καὶ τῶν τοιούτων. ἔστι δὲ καὶ ὑποδείγματα (H. l. nonnulla in Cod. situm passa legi non possunt. Fortasse scripserat Apollonius: τοιαῦτα τῶν διὰ) τοῦ τε, τὸ πότε πότα, ὅτε ὅτα, ἑτέρωτε ἑτέρωτα (Sic legendum pro ἑτέρωθεν ἑτέρωθα. Cum enim Grammaticus de aduerbiis in θεν et θα desinentibus iam antea egerit, non potuit h. l. eiusdemmodi exempla ponere. Veramque esse correctionem, apparet ex alio loco ap. Sturz. p. 568. Sappho (εἰς Ἀφροδίτην) v. 5. ἀλλὰ κἀτερῶτα (malim προπαροξυτόνως, κἀτέρωτα) pro καὶ ἑτέρωτε. In Hesychiana glossa, Κατέροτα, καὶ ἄλλοτε, tantummodo ο in ω mutandum, scribendumque Κάτέρωτα. Circumflexus quidem, quem, ab Is. Vossio commendatum, Brunckius retinuit, in huiusmodi aduerbiis ab analogia prorsus repudiari videtur.), ἄλλοτε ἄλλοτα. διαφέρει δὲ πάλιν τὰ Αἰολικὰ τοῦ Δωρικοῦ, ᾗ τὸ μὲν Δωρικὸν τὸ τ εἰς κ μεταλαμβάνει, ὅτε τὸ πότε πόκα ἐστὶν, τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα, ὅτε ὅκα, καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ, ὄκκα δὴ γυνή, οὐ μὴν ἐπὶ τοῦ κυκλόσε ἢ ἔραζε ἢ τῶν προκατειλεγμένων. Ὄκκα δὴ γυνή verba sunt poëtae mihi adhuc incogniti. Alio loco libri περὶ ἐπιῤῥημάτων Apollonius tradit, non omnia aduerbia in θεν exeuntia apud Dores et Aeoles syllabâ θα finiri: οὐχ ἐφικτὴ πᾶσα μετάθεσις τῶν εἰς θεν ληγόντων τοπικῶν εἰς τὸ α, οὐ γὰρ τὸ οὐρανόθεν οὐρανόθα φασὶν, οὐδὲ τὸ ἄλλοθεν ἄλλοθα, τὸ δὲ ἔμπροσθεν ἔμπροσθα, ἔνερθεν ἔνερθα, ὄπισθεν ὄπισθα· ὁ δ᾽ ἐξόπισθα καστα θεὶς, πρόσθε πρόσθα. καὶ παρ᾽ Ἀλκμᾶνι οὕτω δεκτέον τὴν συναλοιφὴν προσαπολλωνοσλυκηω. Ita Codex. Lego: πρόσθ᾽ (pro πρόσθα) Ἀπόλλωνος Λυκήω pro Λυκείου. Conf. Etymol. M. p. 52. τὸ ὄρτος καὶ λύκηος Λακωνικά. Ὁ δ᾽ ἐξόπισθα κασταθεὶς item sunt verba poëtae mihi incogniti. κασταθεὶς non videtur corruptum, sed per syncopen posi-

Αἰολικὰ τοῦ Δωρικοῦ, ἢ τὸ μὲν Δωρικὸν τὸ τ εἰς κ μεταλαμβάνει, ὅτε τὸ πότε πόκα ἐστὶν, τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα, ὅτε ὅκα, καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ κ· ὅκκα δὴ γυνή. In foedere inter Hierapytnenses et Priansios in Antiq. Asiat. Edm. Chishulli p. 131, 40. *οἱ ΤΟΚΑΕΙ κοσμόντες* memorantur: *οἱ ΤΟΚΑΑΕΙ* in Istrioniorum decreto pag. 111, 19. et Sybritiorum p. 113, 12. pro *τόκ' ἀεὶ*, et *τόκα ἀεὶ*, quod non monuissem, nisi Pricaeus, Chishullus et M. etiam Maittairius de Dialect. Dor. p. 248. B. aliter statuissent: *οἱ ἑκαστάκις ἐόντες ἄρχοντες* dicuntur in Inscript. Corcyrea apud Montefalcon. Diar. Ital. p. 413, 12. Quam in Epicharmi versu apud Athen. L. XIV. p. 628. B. *οὐκ ἔστι* [L. *ἔσσι**)] *διθύραμβος, οὐχ ὕδωρ πίῃς*, subiit corruptelam particula Dorica: vere enim *ὄκχ'* emendavit Casaubonus: eandem passa est in Bionis Epithal. Adon. vs. 96. *Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν, Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφίσιν οὐκ ἐπακούει· Οὐ μὰν ΟΥΚ ἐθέλει. Μοῖσαι* scripsi, pro *Μοῖραι*, ex egregia emendatione E. G. Higtii, quem et ipsum, summum Poëtam, *Μοῖσαι ἀνακλαίουσιν* ante diem defunctum. Sed pro *Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει* insuper lege: *οὐ μὰν ὌΚΚ' ἐθέλει.***) Eandem particulam Epicharmo apud Athen. L. VI. p. 236. B. — *καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῦ Ἄς καμὼν ἄκρατος οἶνος ἀμφέπῃ φρένας*, restituendam indicarunt magnus Casaub. et Medicus Frisius doctissimus, Adr. Heringa Obs. Cap. XXXII. p. 299. Tanquam e fuga retrahenda est vocula vere Dorica, in vtilissimo de Dialectis opere a Maittairio praetermissa, *Ἄς κα μεῦ* ——. *Quamdiu* —. Hesychius: *Ἄς, ἕως, ὅπως, μέχρις οὗ. ἌΣ ΚΑ*, quod Epicharmo iure redditum arbitrabuntur Docti, praebet Tabula Heracleënsis prior vs. 52. Pindari loco ex Olymp. X. vs. 61. *ἄς Οἰνόμαος ἄρχε*, quem solum dedit Mazochius et Hesychii Interpretes, addendus alter Aristophanis in Lysistr. vs. 173. vbi quum in se recepisset Lysistrata, se Atheniensibus suis persuasuram,

tum pro *κ α τ α σ τ α θ ε ί ς*, quemadmodum Odyss. *P*, 32. *κα-στορνῦσα* pro *καταστορνῦσα*, et in Hesychio *κάστρωμα* pro *κατάστρωμα* legitur. Denique inter aduerbia huius formae referendum etiam *ἄ ν ω θ α* pro *ἄνωθεν* in Tabb. Heracl. ed. Maz. p. 157. Bast.

*) Conf. Schweigh. Anim. ad Athen. XIV. c. 24. p. 421. Boiss.

**) Conf. quae de h. l. monui in Mansonis editione p. 232. s. Schaef.

. VI. *Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν μετοχῶν τῶν δευ-
ν ἀορίστων τῶν Ἰώνων εἰσὶ, καὶ τῶν Δωριέων
ὡς Θεόκριτος* [63]*.*

— — *τὰν γὰρ ἀοιδὰν
ὔτι πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελάθοντα φυλαξεῖς.
ν τὸν λήθοντα καὶ τὸν λήθην ποιοῦντα.*

---

ello tandem bona fide desisterent, Lacaena excipit
ito: *Οὐχ, ἇς σποδάς γ᾽ ἔχωντι ταὶ τριήριες, Καὶ
ριον τὤβυσσον ᾖ πὰρ τᾷ Σιῷ,* quemadmodum le-
um puto, *non persuadebis, quamdiu saltem triremes
antur, aut pecuniae affatim sit in Mineruae arce.*
a ab hoc multum diuerso ista vulgo accipiuntur.
s. Boissonadus: „Conf. Toup. Emend. T. III. p. 12."
eiusdem Addenda in Theocrit. p. 406. et Cur. Po-
in Theocrit. p. 2. et 26. Brunckius in Aristophan.
str. v. 173. ex aliquot Codd. *ἁς* sine accentu dedit:
non imiter. Schaef.

) *Θεόκρ.*] Eid. I. vs. 62. 63. In MSS. deest *πω* post
pro quo *οὗτοι* Vatic. *οὔτ᾽* Regg. Mox dedi lectio-
vtriusque Regii: Voss. *ἤτοι τὸν λήθην ποιοῦντα*, sed
scripto *λήθοντα*. Meerm. haec sic legit: — *ἀορίστων
ν Ἰώνων ἐστὶ, τῶν Δωριέων δὲ, ὡς Θ. τὰν γὰρ ἀ.
περ εἰς Ἀ. γε τὸν ἐ. φυλαξῇς. ἀντὶ τοῦ λήθοντα ἤ-
ν λήθην π.* [Codd. A. et B. *ἀορίστων Ἰώνων εἰσὶ
ωριέων δὲ, ὡς Θ.* Codd. a. et b. *αἱ ἐπαναδιπλώσεις
ευτέρων ἀορίστων τῶν δωριέων εἰσὶν, ὡς Θεόκριτος*
n versu altero poëtae Cod. a. habet *οὔτι πα* *). De-
ambo *ἀντὶ τοῦ τὸν λήθην ποιοῦντα.* Cod. c. *αἱ ἐπαν.
ευτέρων ἀορίστων οὐ τῶν Ἰώνων εἰσὶν, ἀλλὰ τῶν
έων, ὡς καὶ Θεόκριτος* etc. Post idem *ἀντὶ* (Bastius:
. *τοῦ*" **)) *τὸν λήθοντα, ἤτοι τὸν λήθ. ποιοῦντα.*
August. *Αἱ ἐπαν. τῶν δευτέρων ἀορίστων Δωριέων
, ὡς Θ.* Deinde idem *ἀντὶ τοῦ λήθην ποιοῦντα.*
aef.] — A *λέλαθα* Siculos nouum verbum fecisse

Sophocles Oed. R. v. 1130. similiter iunxit *τί* et *πω*. De *οὔτι
πω* v. Zeun. ad Xenophont. Cyrop. I. 5. 11. et Brunck. ad
Sophocl. Oed. Col. v. 972. Herodotus VI. c. 110. *οὔτι κω.*
vbi al. *οὔκω τι.* Schaef.

) Idem vitium in Glossa ad Euripid. Hippol. v. 1039. Br. et
in var. lect. ad v. 1303. Schaef.

§. VII. Τὸ κιρνᾷν τὸ ō ἄρθρον μεθ' ἑτέρου φωνήεντος, ἤγουν, τοῦ ᾱ ἢ τοῦ ε̄, εἰς ω μέγα καὶ τῶν Ἰώνων καὶ τῶν Δωριέων ἐστίν. ὡς Θεόκριτος·
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιος ἅδε ἁ φωνά[64].

λελάθω, constans Grammaticorum obseruatio est, πεποιήκω comparantium, a πεποίηκα formatum. In δεδοίκω vera ratio Nostrum latuit §. CXXXVIII. Similia sunt πεποίθω, πεπόνθω, πεφύκω, Theocrito vsurpata Eid. V. 28. X. 1. XI. 1. quibus plura non addam. Attigerunt, praeter ceteros, Sylburg. ad Clenardi Inst. p. 353. et Is. Vossius in Melam I. 8. In Lysidis Tarentini ad Hipparchum Epistola apud Iamblich. de V. Pyth. p. 65, 5. ἐξεβλάστησαν editur: ἐκβεβλαστάκοντι produxit Cl. Valckenaerius Epist. ad Roever. p. 64. e Cod. Franequerano, quocum in eandem lectionem egregiam conspirat optimi Cod. Cizensis collatio. Koen. Sic editur Lysis p. 738. Opusc. Gal.: τᾶς μὲν οὖν ἀκρασίας ἐξεβλάστησαν ἄθεσμοι καὶ μέθαι καὶ φθοραὶ καὶ παρὰ φύσιν ἡδοναί. Codex Parisinus 1038. legit ἐξεβλάστασαν, et ὦν pro οὖν, et ἁδοναί pro ἡδοναί: inseritque optime γάμοι post ἄθεσμοι. Inueni quoque ἄθεσμοι γάμοι et ἁδοναί in Codice 1810. Boisson.

64) Θύρσιος ἅδε ἁ φωνά] In Theocrito Eid. I. vs. 65. est Θύρσιδος ἁδέα φωνά. Primo Θύρσιος, vt hic Voss., pro quo Θύρσεω Regg., e dialecto positum videri queat, de qua infra §. CXXI. Deinde Nostri ἅδε ἁ φωνὰ ducit ad ἅδ' ἁ φωνά, quod, Heinsio probatum, in decem inveniri Codd. monuit Cl. D'Oruillius in Charit. p. 4. Hesychii Ἅδ' αὔρα, αὕτη ἡ πνοή, vt scribendum, est ex Euripidis Choro in Hippol. vs. 165. — In prior. editt. hic articulus sequenti postponitur. Koen. Cod. A. καὶ θύρσεω ἁδέα φωνά. Cod. B. καὶ θύρσιο ἅδε ἁ φωνά (sic). Ante ambo μετὰ ἑτέρου φ. Codd. a. b. et c. etiam μετὰ ἑτέρου φ. Cod. a. omittit verba ἤγουν τοῦ ᾱ ἢ τοῦ ε: tum habet ὡς ὁ Θεόκριτος: deinde καὶ θύρσιδος ἅδε αἱ φωναί (sic). Bastius: „Vitium inde natum, quod litterae ᾱ interdum hamulus adhaeret, qui facile potest pro ι haberi, inprimis in fine verborum. V. Tab. aen. in Epistola Critica ad Boissonadum (v. ἀπό) quaeque super

§. VIII. [65]) Ἀντὶ γενικῆς τῶν ἑνικῶν τῆς εἰς ου ληγούσης ἀπὸ τῆς εἰς ος εὐθείας τῇ δοτικῇ αὐτῶν χρῶνται [66]). ὡς Θεόκριτος·
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω.

---

ntigoni Caryst. c. 55. p. 99. (ibid. p. 87. ed. Lips.) scri- ui, vbi primus editor ποιοῦνται pro ποιοῦντα legit. eo passim confusa α et αι etiam in mediis vocibus. E. in Lexico περὶ πνευμάτων (quod omnino scatet vitiis) 217. pro ἔναιτος καὶ ἐναίτη (quae voces sunt nihili) gendum est: ἔνατος καὶ ἐνάτη, ἐννέα καὶ ἐννενήκον- α κ. τ. λ." Cod. c. καὶ θύρσιδος ἄδε φωνά (sic). Cod. ugust., in quo hic articulus post §. VIII. legitur, θύρ- ιδος ἄδεα φωνά. SCHAEF.

65) Codd. A. et B. ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν. Codd. a. b. : August. χρῶνται οἱ Δωριεῖς, ὡς Θεόκρ. Cod. c. ἑνι- ῶν τῆς ἀπὸ τῆς ος εὐθείας ληγούσας εἰς ου τῇ δοτ. ac einde χρῶνται, ὡς ὁ Θεόκρ. Pro Πίνδω Cod. August. Ἱινδῷ. Obiter Lexicis (misere laborantibus penuria vo- ım geographicarum) adde aduerbium Πινδόθεν, quo itur Pindarus Pyth. I. v. 126. SCHAEF.

66) τῇ δοτικῇ — χρῶνται] Rectius dixisset, vt in ῶσα, ὠρανός, et similibus; vt in accusatiuis plur. in ;· ita et in eiusmodi genitiuis ω pro ου ponere consue- sse Dorienses. Eius rei caussa a veterum consuetudi- e, literam ο ου pronunciantium, probabiliter repetenda st: conf. doctiss. Chishull. ad Inscript. Sigeam p. 9. et a R. Dawesius Misc. Crit. p. 122. Posteaquam in Al- habetum recepta fuisset litera ω, huic altera in istis ere cessit; sed ita cessit, vt in Doricis monumentis la- pideis frequentia supersint antiqui moris vestigia. Aeo- les, qui, tenacissimi Antiquitatis, in ὄρα et ὀτειλὰ etiam priscum ο retinuerunt secundum Grammaticos, mirum non est, pro βουλή, quod βωλὰ pronunciabatur Dorien- sibus, [vid. decretum Byzantinorum apud Demosth. pag. 325. C.] βολὰ dixisse vel ΒΟΛΛΑ, quod seruauit In- scriptio Aeolica ap. Gruter. Thes. Inscript. p. MXCI, 4. Camea, publici nuper iuris facta per Comitem Caylus. *Recueil d'Antiquités* T. II. Tab. LVI. vs. 26. et Marmor

ineditum, quod nescio quorum decretum in honorem Lampsacenorum et Democreontis cuiusdam continet, a Cl. P. Burmanno, eximii marmoris possessore, benigne mecum communicatum: *ὑπάρχειν δὲ τῷ δικαστᾷ καὶ προξενίαμ παρὰ τᾷ πόλει καὶ ἔφοδον ἐπὶ τὰμ βόλλαν καὶ δᾶμομ μετὰ τὸγ χρηματισμὸν τὸμ περὶ τῶν ἱρῶν.* [Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 363. C.: „Dorienses quidam et Aeoles ex diphthongis alteram vocalium in sequentem liquidam transmutabant: huc pertinent *Ἐριβεννός· Ἀργεννός· Φαεννός· Δεννάζειν· Μέλλιχος· Βολλά·* etc. vltimum illud, aliquoties in marmoribus antiquis obuium, legitur etiam in Plutarchi Quaest. Rom. p. 288. B. vbi scribi debet *τῆς βουλῆς ὑπὸ Αἰολέων Βολλᾶς προσαγορευομένης.*" Rectius *βαρυτόνως, βόλλας*, quomodo edidit Wyttenbachius T. II. p. 177. Toupius Addend. in Theocr. Idyll. XXVIII. v. 15.: „*ἐβαλλόμαν.* Ed. Rom. et Flor. *ἐβολλάμαν.* Ed. Commel. *ἐβολλόμαν.* Quod verum et egregium. Idem *ἐβολλόμαν* et *ἐβουλόμην.* vt *βουλὴ* et *βολὰ* siue *βόλλα.* de quo antiquissimo scribendi more vir doctissimus ad Corinth. de Dialect. p. 82. [i. e. nostro loco.] Dicebatur autem *βόλεσθαι* et *βόλλεσθαι.* Hesych. *Ἐβόλοντο, ἐβούλοντο, ἐβουλεύσαντο.* Respexit lexicographus ad Homer. Odyss. *Α.* 234.

Νῦν δ' ἑτέρως ΕΒΟΛΟΝΤΟ θεοί, κακὰ μητιόωντες.

Vbi hodie male legitur, *ἐβάλοντο.* Atque ad hanc normam corrigendus Homerus Odyss. *Π.* 387.

Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφανδάνει, ἀλλὰ ΒΟΛΕΣΘΕ
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα.

Ita legendus iste locus ex libris MSS. Huc facit Monumentum antiquissimum Teiorum apud Cl. Chishul Antiq. Asiat. p. 98. *Ὅς ἂν ἢ κιξαλλεύοι, ἢ κιξάλλας ὑποδέχοιτο, ἢ ληΐζοιτο, ἢ ληϊστὰς ὑποδέχοιτο, εἰδὼς, ἐκ γῆς τῆς Τηΐης ἢ θαλάττης φέροντας, ἢ τὸ κακὸν ΒΟΛΕΥΟΙ περὶ Τηΐων τοῦ ξυνοῦ, εἰδὼς, ἢ πρὸς Ἕλληνας, ἢ πρὸς βαρβάρους, ἀπόλλυσθαι καὶ αὐτὸν, καὶ γένος τὸ ἐκείνου.* Verbum autem *βόλλεσθαι* deprehendisse videor apud Dium Pythagoreum, cuius fragmentum nobis conseruauit Ioan. Stobaeus p. 563. *Τούτως οὖν εὐδαίμονας οἶδα ὡς ἔμμεν δοκοῦντι τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν ΒΟΛΛΟΜΕΝΟΙΣ ὀπωρίξασθαι.* Ita scribendus est iste locus, cuius structuram minus perspectam habuerunt viri eruditissimi. Vulgo nullo sensu legitur, *βαλλομένοις.*" Schaef.]

§. IX.[67]) Τὸ πρόςαγε καὶ πρόςεχε πόταγε καὶ πότεχε λέγουσι. Θεόκριτος[68])·

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε.

ο οὐρανὸς, ὠρανὸς dicebant Dores ceteri, ὀρανὸς Aeo-
: vid. Clariss. Hemsterh. ad Pollucis Onom. X. 124.
1304. Aeolicum est, licet paulo diuersi generis, quod
ychius habet, Ὄλακες, αὔλακες· ceteris enim Dori-
ibus ὦλακες dicebantur, teste Etymologo M. p. 625,
Verum praestiterit forte haec intacta reliquisse, vt-
e ad Grammaticum parum pertinentia. Genitiuum
ricum puto latere in Sophronis fragmento apud Apol-
l. Dysc. in Excerpt. p. 424. B. ἀλλὰ μὴν τῇ ἱμοῦς Δω-
ἱων [adde ἀκόλουθος e p. 425. C.] ἢ τέους. Ἡρακλῆς
ους καρώνην. Σώφρων. *) Scripserim: Ἡράκλεις τέ-
; κάρω νῦν, quantus tuus iam stupor est! Notum est,
ράκλεις et Δάματερ cum secundo casu ἐπὶ θαυμασμοῦ
vsurpari. Apud Athenaeum legitur L. III. p. 113. D.
ματερ σοφίας. Plato Comicus apud eundem L. VII.
287. E. Ἡράκλεις τῶν βεμβράδων. — Ceterum Theo-
i Ἦ κατὰ Πηνειῶ etc. legitur Eid. I. vs. 67. Koen.
7) Codd. A. et B. testimonium Theocriteum omittunt.
ue in Codd. a. et b. voces Θεόκριτος vsque ad ὧδε
ntur. Cod. c. λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, omissis reliquis.
. August. Τὸ πρόςαγε καὶ πρόςεχε πρόταγε καὶ πρότ-
λέγουσι, item omissis reliquis. Schaef.
8) Θεόκριτος] Eid. XV. 78. sed exemplum, quod in
ibus MSS. desideratur, ab alio videtur adiectum.
ter, vt ex qualicunque ordine, quem in his digeren-
secutus est, liquet, cogitauit Eid. I. 62. πόταγ', ὦ
ἑ. Πότεχε est Eid. XV. 67. Ποτέχει singulari stru-

Bastius: „In hoc Apollonii loco Codex habet Δωρίῳ, non Δωριέων. Scilicet σύζυγος, quod Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 302. ex antecedentibus recte suppleuit. Valckenarianis vsus Sturzius p. 550. etiam κάῤῥων ἦν praetulit infelici Koenii commento, κάρω νῦν. Cur autem Valckenarius primum τεοῦς, deinde bis τέους scripserit, ignoro: nisi forte Ruhnkenii Apographum, vbi accentus temere positi videntur, ita secutus est, vt ab eo ne in talibus quidem recedendum putaret. Cum scribatur ἐμοῦς et ἑοῦς, mihi quidem τεοῦς, vtpote ἀναλογώτερον, rectius videtur. Ceterum cum verbis, Ἡρακλῆς τεοῦς κάῤῥων ἦν, conf. Photii Biblioth. p. 716. (ed. 1653.) Ἡρακλῆς κάῤῥων Σέλευκε

ctura occurrit in Tab. Heracleënsi I. 73. ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ ἔτει ἀπὸ τῶ ποτέχει ἔτεος, pro ἀπὸ τῶ ἔτεος τὸ ποτέχει per attractionem: quod vt monere necesse habeam, facit Vir doctus, qui ποτέχει aduerbialiter sumit et verbo ἀπέχει Marci XIV. 41. egregie abutitur. — Doctis non displicituram meam qualemcunque operam arbitror, si, oblata occasione, Doricum ποτὶ, a Librariis passim male habitum, aliquoties suam in sedem reduxero. Tria esse rerum principia, disputat Archytas Philosophus apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 81, 12. τόν τε θεὸν, καὶ τὰν ἐστὼ τῶν πραγμάτων, καὶ τὰν μορφώ. deinde Deum, primum principium, esse τὸν κινέοντα· principium secundum, τὰν ἐστὼ, esse τὰν ὕλαν καὶ τὸ κινούμενον· tertium denique, nempe τὰν μορφὼ, esse τὰν τέχναν καὶ ΠΟΘΕΝ κινέεται ὑπὸ τοῦ κινέοντος ἁ ἐστὼ, *vnde mouetur a motore substantia* Interpreti Cantero: sed legendum esse ΠΟΘ᾽ ἍΝ κινέεται, *ad quam mouetur*, vel e vs. 23. patet, vbi recurrit ἐστὼ — κιναθεῖσα ποτὶ τὰν μορφώ. — Ad Apollonii Dysc. Excerpt. p. 424. B. indigna Is. Vossio memoratur coniectura in Corinnae fragmento: περὶ τεοῦς Ἑρμᾶς πότα ῥεῦα πουκτεύει, pro π. τ. Ἑ. ποτ᾽ ἄρ᾽ εὐαπουκτεύϊ, deterius vulgatis a Io. Christ. Wolfio in Corinnae fragm. n. XXX. Dederat Vir magnus, quemadmodum certe scribendum est, Ἑρμᾶς ποτ᾽ Ἄρευα π. *Mercurius contra Martem congreditur.* *) Ἄρευα quartus casus Aeolicus est ab Ἄρευς. Theocriti Τς ποτ᾽ Ἀθηναίαν ibidem in nota pessime pro ποτὲ sumitur, in quam voculam degenerauit Doricum ποτὶ in Aristaei fragmento apud Stobaeum Eclog. Phys. p. 45, 39. ἑτέρω γάρ τινος ποτὲ δεηθήσεται τῶ σώζοντος αὐτὰν καὶ κινήσαντος, et in Muiae Epistola

κάῤῥων δὲ ὁ ἰσχυρότερος παρὰ Δωριεῦσιν, vbi iam Hoeschelius de voce κάῤῥων nonnulla notauit." It. Plutarch. V. Pyrrhi T. II. p. 782. Reisk. Αἰ μὲν ἐσσὶ τύ γε (l. γα) θεὸς, οὐδὲν μὴ (haec non solicitanda) πάθωμεν· οὐ γὰρ ἀδικεῦμεν· αἰ δ᾽ ἄνθρωπος, ἔσεται καὶ τεῦ κάῤῥων ἄλλος. de q. l. H. Stephanus etiam in Dedicat. Comment. de Att. Dial. SCHAEF.

*) Pro Ἄρευα Valckenarius l. c. malit Ἄρηα, quod item notauit Sturzius p. 551. Ibidem Codex dat ηγητέον, non κτητέον. Negligenter librum legentes confuderunt ηγ et κτ, quarum litterarum persimiles esse ductus, alia occasione monui. BAST.

a Wolfii fragm. Mulierum Graecar. Pros. p. 134. θεῶ δὲ συλλαμβάνοντος, ὑπὲρ τᾶς ἀγωγᾶς τῶ παιδὸς αὖθις τὰς ἐνδεχομένας καὶ ποτε οἰκείας κομιοῦμες ὑπομνάσεις. nam istuc quidem in dubitationem non cadit, corrigi debere illic ποτιδεηθήσεται, hic ΠΟΤΕΟΙΚΤΙΑΣ — ὑπομνάσεις. ἐν τῷ ποτεοικότι καιρῷ est in eadem Epistola pag. 32. — Maius vulnus inflictum est egregio Diotogenis Pythagorici loco apud Stob. Serm. XLVI. p. 331, 39. Ita ex se gerat, ὥςτε τὼς ποτ' αὐτὰς μὲν ὡς αὐτὸν καταοσμηθῆμεν, καταπεπλαγμένως αἰδοῖ καὶ σωφροσύνα τε καὶ διαθέσει τε [L. τᾶ] περὶ τὰν ἐπιπρέπειαν. Περὶ αὐτόν, vel πλατίον, pro ποτ' αὐτὰς μὲν ὡς αὐτὸν coniicit Gesnerus: lenissima est correctio τὼς ΠΟΤΑΥΓΑΣΜΕΝΩΣ αὐτὸν, *qui ipsum intueantur*, quam certam praestant sequentia, sic concinnanda: οὐ γὰρ μεῖον αὐλῶ καὶ ἁρμονίας ἁ τῶ ἀγαθῶ βασιλέως ποταύγασις ὀφείλει τρέπεν τὰς ψυχὰς τῶν ποταυγασμένων αὐτόν. Ex perperam instituta vocum et literarum separatione infiniti supersunt errores. Inscriptionem a se erutam, ANIA L. INGRATIVS HOMINE NVLLVM EST, *Annia Liberta* exponit Montefalconius Diar. Ital. Cap. VIII. p. 111. Iunctis literis ANIAL legendum est, i. e. *animal*. In Philostrato Icon. L. I. p. 779. commode legi potest: ἄγαλμα ἥδιστον καὶ προςεχέστατον τῇ λύρᾳ, *ornamentum gratissimum et proximum lyrae*. Vulgatur πρὸς ἔσχατον.*) Nihil vnquam corruptius vidi Themistoclis Epistola II. quae quinta est in edit. Caryophili, non longe ab initio: ἀπολύσομέν σε τῆς ἐκπλήξεως, φήσαντες οἵοις καὶ ἡμᾶς ἀπέλυσεν ΕΙΣ ΑΥΤΟΣ ἀνὴρ ἐλθὼν ΟΙΜΑΙ ΓΗΣ. Nihili est Caryophili coniectura οἵας καὶ ἡμᾶς ἐκ. εἷς αὐτόθεν ἀνὴρ ἐλθὼν οἰμωγῆς. Ipsa res postulat, vt scribatur: οἵοις καὶ ἡμᾶς ἀπέλυσεν ΕΙΛΩΤΗΣ ἀνὴρ ἐλθὼν ΜΟΙ ΜΗΝΥΤΗΣ.**) Si quibus μηνυτὴς forte non satisfecerit, iidem tamen, quin vere correxerim εἱλώτης ἀνὴρ, non dubitabunt. In fine eiusdem Epistolae, post narratum Pausaniae casum, καί σοι ἀπο-

*) Eadem emendatio fuit ab Heynio proposita in Iacobsii Exerc. II. p. 42. Boisson.

**) Pro οἵοις legendum, ni fallor, οἵας: ac fortasse ipse Koenius sic scripsit; vt οἵοις h. l. a typotheta aberrante profectum videatur. Sed μοι μηνυτὴς pro οἶμαι γῆς (quomodo etiam Codex Palat. 398. habet) mihi non placet. Bast.

§. X. Τὸ πρῶτος πρᾶτος [69]) λέγουσι, καὶ τὸ πρώτιστον πράτιστον. ὡς Θεόκριτος·

Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει;

δέδωκα πάντα τὸν λόγον τοῦ εἰλώτου ἀνδρός. — Ex Cleobuli Epistola ad Solonem, in qua Doricum ποτ... mines eruditos fefellit, apud Diog. Laërt. I. 93. Φα... ἐγὼν ποτνιωτάταν ἐσεῖσθαι Σόλωνι τὰν Λίνδον δαμο... τευμέναν. καὶ ἁ νᾶσος πελαγία, ἔνθα οἰκέοντι οὐδὲν ... νὸν ἐκ Πεισιστράτου. MSS. ποτανιώτατων, ποτ' ἀ... ωτάταν Casaubonus corrigit, ποθεινοτάταν Portus, ... nagius, Kusterus. Nuperrime etiam attigit doctiss... Toup. Em. in Suid. II. p. 98. cui ποτνιωτάταν pl... Conferri omnino debuerat Thaletis ad eundem Solo... Epistola L. 44. Σὺ δέ, εἰ προσηνέστερόν τοι τὸ Πριη... ἄστυ, κεῖθι οἰκέειν, vnde iam commode legi potest ... ΤΑΝΕΣΤΑΤΑΝ, Dorice pro προσηνεστάτην, au... quis ita velit, ποτανωτάταν, ad formam Sophronei ὑ... τερος. Προσηνέστατος habet Heliodor. Aeth. L. II. ... 113. Glossae: προσηνέστερον, *gratius*. Koen.

69) πρᾶτος] Priora ista dedi e Voss. et Regg. inde Meerm. καὶ τὸ πρώτιστος πράτιστος. quod vulg... praefero. Tum idem Ἦνθ' Ἑ. πράτιστος ἀπ' ὤρ... [Codd. A. et B. καὶ τὸν πρώτιστον πράτιστον, ὡς ... Codd. a. et b. omittunt ὡς Θεόκριτος vsque ad κατατ... χει. Cod. c. Παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν ὁ πρῶτος πρᾶτος ... γεται, καὶ τὸ πρώτιστος πράτιστος, ὡς ὁ Θεόκριτος ... que ad ἀπ' οὔρεος. Cod. August. Τὸ πρῶτος πρᾶτος ... τὸ πρώτιστον πράτιστον, ceteris omnibus omissis. Schae... Theocriti versus est Eid. I. 77. — Literam ω in α com... mutabant Dorienses etiam in plurimis aliis. De genit... vis plur. in ᾶν quaedam Noster §. XXXVII. de partic... piorum flexu γελᾶν, σιγᾶν §. CXXIV. Ἆτα et Γατάλα pro ὦτα et ὠτειλαί, seruauit Hesych. ad cuius Θάξαι vi... dendi docti Commentatores. Ἀξιάσει, pro ἀξιώσει, e... in Marmore Dorico inedito penes Clariss. Burmannum ... Ad dialectum etiam malim referre Alcaei ἀσάμενοι apud Athen. L. X. p. 430. B. quam ἀσώμενοι corrigere cum doctiss. D'Arnaud Anim. Gr. p. 162. quique illud dudum

Cod. August. *καὶ τὸ ἦλθον ἦνθον. Θεόκριτος· Ἦνθον τοὶ βοῦται, ποιμένες, αἰπόλοι ἦνθον.* Schaef.] — *Ἐνθεῖν* est quoque in incerti Sophistae Diss. *περὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ* Collect. Galei Mythol. p. 716. *Λέγοντι δὲ, ὡς αἴ τινες τὰ αἰσχρὰ ἐκ τῶν ἐθνέων πάντοθεν συνενείκαιεν, ἔπειτα συγκαλέοντες κελεύοιεν, ἅ τις καλὰ νομίζει, λαμβάνεν, πάντα καὶ ἐν καλῷ ἀπενεγθῆμεν**)· *ἐγὼν θαυμάζω, αἰ τὰ αἰσχρὰ, συνενεχθέντα, καλὰ ἐσσεῖται, καὶ οὐχ οἷάπερ ἦνθεν.* *Dicunt — omnia etiam pro honestis ablatum iri.* Hac ratione si ista scribantur, Io. Northi, aliquid deesse arbitrati, supplemento facile carebimus. Nutricem iubet Muia in Epistola ad Phyllidem in Wolfii fragm. Mulierum Graec. p. 132. *τὸν τιτθόν τε καὶ μαζὸν***) *καὶ τροφὰν δόμεν, μὴ καττὸ ἐπενθὸν, ἀλλὰ μετά τινος προνοίας.* Recte doctus Interpres exponit *cum in mentem venit:* vid. Lucian. T. II. p. 6. [it. p. 255. Sch.] Plene Philostrat. V. A. Lib. V. p. 219. *τὸ ἐπὶ νοῦν ἐλθόν.* Pro *quidquid primum in buccam venit* posuit *τὸ ἐπελθὸν* suauissimus scriptor Heliodor. Aeth. L. IV. p. 177. et Liban. Or. XV. p. 437. A. Proxime accedit *τὸ ἐπιὸν,* simili fere virtute praeditum apud Dionem Chrysostom. Or. XXII. p. 276. A. In Hermogene p. 352. verba *οὐκ ἀγεννῶς εἰρῆσθαι τὸ ἐπιὸν τῷ ῥήτορι* male vertuntur *nec ignauiter sequentia dicta fuisse ab illo oratore.* [Add. Heindorf. ad Platon. Phaedr. p. 308. coll. p. 225. Schaef.] Sed nolo nimium deuiare. In Hipparchi Pythagorici fragmento *περὶ εὐθυμίας* p. 669. dictae collect. *καὶ πρῶτόν γε πενθῶμεν ἐπὶ τὰ συμβαίνοντα περὶ τὸ σῶμα,* verissima est Valckenaerii mei correctio *καὶ πρῶτόν ΓἘΠΕΝΘΩΜΕΝ.* In Hesych. pro *Ἀέθω, ἐπέλθω,* scribendum *Ἀέθλῳ, ἐπάθλῳ.* Koen. In Scholio ad Theocritum, quod citat Maittairius p. 193. Sturz., scribendum, vt puto, *αὐτῷ τὸ θ̄* pro *αὐτὸ τὸ θ̄.* Ceterum de

*) Bastius: „*ἀπενεγθῆμεν* vitium typotheticum videtur." In Galeana Sylloge legitur *ἀπενειχθῆμεν,* quod non mutandum. V. Maittair. de Dial. p. 482. extr. Sturz. et Fischer. ad Weller. III. 1. p. 190. s. Schaef.

**) Interpres: *Papillam mammamque.* Mihi *καὶ μαζὸν,* profecta illa a glossatore, delenda videntur. Scholiastes ad Theocr. I. v. 45. *Τυτθὸν κυρίως, τὸ ἐπιτίτθιον βρέφος· παρὰ τὸν τυτθὸν, ὃ σημαίνει τὸν μαζόν.* Toupius ad h. l. pag. 209. a.: „Scribe *παρὰ τὸν ΤΙΤΘΟΝ.* Hesychius, *Μαζὸς, μαστὸς, ΤΙΤΘΟΣ.*" Schaef.

ν οι αἰπόλοι · ἐκθλίβουσι γὰρ
ι καὶ κιρνῶσι τὸ ο καὶ α εἰς ω μέγα, προςγράφον-

dorico litterae ν pro littera λ consulendae Valckena-
ıdnotationes ad Theocr. Adon. p. 412., sed maxime
, Philologis, vt videtur, parum cognita, Vir Sum-
monuit ad Lennepii Phalarin p. XXIII. s. Bast.

1) Cod. c. τὸ οἱ ἄρθρον τῆς εὐθείας τῶν πληθ. etc.
ım Cod. August. Τὸ οἱ ἄρθρον: itemque post τοῦ οἱ
ρου. Vtroque modo talia scribuntur. Deinde Cod.
ροφέρουσιν οἱ Δωριεῖς, ἐκθλίβοντες πρότερον etc.
ld. a. et b. ἐκθλίβοντες πρῶτον τὸ ι. Post Cod. a. οἷον
λοι, quod vulgatae praestat, dummodo tres postre-
voces huius articuli, omissas in Codd. a. b. c. et Au-
., deleas. Pro προςγράφοντες δὲ καὶ, quomodo ha-
Koeniana, Codd. a. b. et c. προςγράφουσι δὲ καὶ,
ıst. προςγράφοντες καὶ. Altero vtro modo scriben-
. Mihi placuit ratio Augustani libri. Schaef.

) οἷον οἱ αἰπόλοι] Regg. οἷον οἱ αἰπόλοι ὁ αἰπό-
[hoc abest a Reg. A.] ᾡπόλοι, κράσει τοῦ ο καὶ α
ι μέγα, καὶ συναιρέσει τοῦ ε. [Imo Cod. A. τοῦ ι,
ῦ ἰῶτα. Schaef.] Ab ᾡπόλοι vel ᾡπόλοι, vtraque
ι scriptura suos patronos nacta est, parum recedunt
ς Theocriti VIII. 70. τὦνδρες, pro τοὶ ἄνδρες, Ari-
h. Lysistr. vs. 1262. vbi non recte cepit Berglerus, et
Lacon. apud Xenophont. Hist. Gr. L. I. p. 430. E.

τες καὶ τὸ ῑ τῆς αῑ διφθόγγου, καὶ ᾠπόλοι ἐκφέρουσι.

§. XIII.[73]) Ἦν δὲ ὁ διπλασιασμὸς οὐ μόνον τῶν Ἰώνων, ὡς εἴρηται, ἀλλὰ καὶ τῶν Δωριέων καὶ Αἰολέων. ἔστι δὲ ὁ διπλασιασμὸς τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προςθήκη κατὰ τὸ μέσον οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν[74]). οἷον τόσον τόσσον, μέσον μέσσον, ἄδην ἄδδην.

§. XIV.[75]) Τὸ καὶ εἶπα κῆφα λέγουσιν, ἐκθλί-

---

73) Cod. A. ὁ διπλασ. οὐ μόνον τῶν ἰώνων ἦν, ἀλλὰ καὶ etc. Cod. c. τῷ διπλασιασμῷ χρῶνται οἱ Δωριεῖς. ἐστὶ δὲ διπλασιασμὸς ἡ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου προςθήκη — συλλαβὴν, οἷον ἄδδην, μέσον μέσσον, τόσον τόσσον. ἐστὶ δὲ ὁ διπλασιασμὸς οὐ μόνον τῶν Δωριέων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἰώνων. Codd. a. b. et August. omittunt voces καὶ Αἰολέων: August. etiam articulum ὁ post ἔστι δὲ. Deinde Codd. a. et b. habent οἷον μέσον μέσσον, τόσον τόσσον, ἀσώματος ἀσσώματος. Cod. August. οἷον μέσον μέσσον, τόσον τόσσον, ἀσώμ^{ος} ἀσσώμ^{ος}. Schaef.

74) οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν] Exsulant haec verba a Voss. et Regg. e quibus in fine ἄδην ἄδδην recepi, in editis neglecta: eorum loco Vatic. ἀσώματος ἀσσώματος. Nostro huius obseruationis occasionem dedisse videtur Theocriteum τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἔρασσαι; Eid. I. 78. Infra §. CXIV. sunt ὅττι, ὁππόθεν, ὅσσον, qualia Aristophani non licuisse adhibere, nisi forte vbi Boeotus aut Laco in scenam prodiret, cum doctiss. Rich. Dawesio in Misc. Crit. p. 279. censeo, nedum vt in Tragico Euripide extra Chorum feram in Troas. vs. 764. Φόνου τε, Θανάτου*) θ', ὅσσα γῆ τρέφει κακά. Castigari potest: Φόνου τε, Θανάτου τε, χ' ὅσα γῆ τ. κ. In Choro ὅσσα ponere licuit Sophocli in Philoct. vs. 523. Koen. In Euripide Musgrauius (v. 770.) ex Codicibus dedit ὅσα τε γῆ τρέφει κακά. De Sophocleo diplasiasmo vocis ὅσος in melicis, plane assentitur Koenio doctissimus Lobeckius ad Aiac. p. 327. Conf. idem p. 246. Schaef.

75) Codd. A. et B. κ. κ. τὸ ᾱ καὶ ε̄ εἰς η. In Cod. A.

*) Koeniana bis vitiose Θανατοῦ. Mouuit Bastius. Schaef.

βοντες τὸ ι τῆς αι διφθόγγου[76]), καὶ κιρνῶντες τὸ α

---

testimonium Theocriti deest: B. in eo habet κώρα πάσας ἀνὰ κράνας. Cod. b. pro κῆφα habet κῆφα: recte, si ipsum per se spectes, sed non conuenienter deriuationi quamuis falsae a καὶ εἶπα: quapropter circumflexum reliqui. Codd. a. et b. λέγουσι, τῆς αι (non καὶ) διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες, καὶ κιρνῶντες τὸ α καὶ ε εἰς η, τὸ δὲ ψιλὸν εἰς δασὺ τρέποντες, καὶ (Cod. b. ὡς*)) Θεόκριτος. Deinceps Cod. b. κῆφα, Δ. τ., τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τοι κώρα (Cod. a. κάρα). Post Codd. a. et b. πάσας ἀνὰ κράνας, π. ἄ. ποτιφορεῖται. Cod. c. Τὸ καὶ εἶπα κῆφα λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες: tum κ. κιρνῶντες τὸ α καὶ ε: post ὡς ὁ Θεόκριτος: denique πάσας ἀνὰ κράνας, omissis iis quae sequuntur. Cod. August., inuerso verborum ordine, τῆς και διφθόγγου τὸ ι ἐκθλίβοντες, et εἰς δασὺ τρέποντες, post quae dat καὶ Θεόκριτος. In eodem alter poëtae versus sic scriptus legitur: Πάσας ἀνὰ κράνας ἀνὰ πάντ' ἄλσεα ποτὶ φορεῖται. Horum librorum auctoritate dedi τῆς αι διφθόγγου pro τῆς και διφθόγγου: τὸ α καὶ ε εἰς η pro τὸ αε εἰς η (conf. §. XII. quamquam altera etiam ratione Grammaticus vtitur): τὺ pro τυ, qui casus nunquam potest accentus inclinationem pati (conf. not. ad Mosch. p. 234.): denique κώρα Πάσας (sic, non Πάσας: conf. not. ad Bion. p. 231.) ἀνὰ κράνας pro κῶρα Πᾶσαν ἀνὰ κράναν. SCHAEF.

76) Τῆς και διφθ.] Alio ordine editt. τῆς και δ. τὸ ι

*) Καὶ et ὡς confunduntur etiam in Menandro de encom. p. 49. Heer. Codex a., non contemnendum tenens Menandrei libelli apographum, locum hunc sic scriptum habet: Ἀρετὴ δὲ ἑρμηνείας ἐν τοῖς τοιούτοις, καθαρότης καὶ (vulg. ὡς) τὸ ἀπροςκορὲς, γένοιτ' ἂν ἐν ποιήσει ἐκ συμμετρίας τῶν περιφράσεων, ἐν δὲ τῇ συγγραφῇ, ἐκ τῆς ποικιλίας τῶν κώλων. Παρέσχετο δὲ τὴν μὲν ἐν ποιήσει ἀρετὴν Ἡσίοδος, καὶ γνοίη τις ἂν μᾶλλον, εἰ τοῖς Ὀρφέως παραθείη· τὴν δὲ ἐν τῇ συγγραφῇ πολλαχοῦ μὲν Πλάτων, πολλαχοῦ δὲ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς. BAST.

Omnes hae scripturae varietates probandae: inprimisque placet παρέσχετο, quandoquidem medii vsus in talibus sollennis est. SCHAEF.

ἐκθλίβοντες. Vt ceteras varietates momenti perexigui, si tamen vllius, missas faciam, in Theocriti loco ex Eid. I. vs. 82. et 83. vbi τε editur, etiam τε pleraeque Nostri editiones praeferunt, τοι Aldina, MSS. Voss. et Reg. B. solito scribarum errore pro τυ, quod habet, quo se commendet. [Id cuiusmodi sit, non intelligo. Vnice tenendum ἁ δέ τε κώρα. SCHAEF.] Dein πᾶσας ἀνὰ κράνας Reg. B. — Κῆφα vero non ex καὶ εἶπα, sed ex καὶ ἔφα, vt recte Theocriti Scholiastes, ab Heinsio emendatus, sollemni Doriensibus more, coaluit: idem nonnemo animaduertens libro suo adposuerit βελτίον [Scrib. βέλτιον. SCHAEF.] δὲ, οἶμαι, ἀπὸ τοῦ καὶ ἔφη, καὶ ῥᾷον, quod sola habet Scoti editio. ΚΗΣ et ΚΗΠΙ, pro καὶ ἐς et καὶ ἐπὶ, sunt in Finibus Ciuitatis Latiorum Antiq. Asiat. p. 135. posterius et in Alcmanis fragmento apud Athen. L. IV. p. 140. C. Κῆν, [Scrib. Κἠν. SCHAEF.] pro καὶ ἐν, in Aristoclis versu apud Aelian. de N. A. L. XI. 4. non debuerat sollicitari. Κηγὼν ex Sophrone habet Demetrius Phal. π. ἑ. §. CLI. Κἠκεκρατηρίχημες pulchra emendatione eidem Sophroni restituit Cl. Valckenaerius in doctissima ad Roeuerum Epistola pag. 59. ΚΗΠΑΙΝΕΟΜΕΝ praebet Eleuthernaeorum decretum in Antiq. Asiat. p. 108. Quae ideo potissimum congessi, vt hoc magis pateret, κηκελήσατο in Epicharmeis apud Athen. L. VII. p. 282. E. a Casaubono in καὶ κελεύσατο mutatum, nihil aliud esse, quam καὶ ἐκελήσατο, pro ἐκελεύσατο positum; quo facit Hesych. Ἐκέλησεν, ἐκέλευσεν. Corruptissimi fragmenti finis ita videtur constituendus: — κἠκελήσατο Παρθέμεναι αὐτόν τέ οἱ, καὶ τᾷ δάμαρτι θάτερα, pro κατθέμεν, quod sensum et versum, qui trochaicus est, vitiat. In Aristoph. Acharn. vs. 884. vbi editur κἠπιχάριττα τῷ ξένῳ, bene doctiss. Eldikius Suspicionum Spec. p. 19. mutat verbi terminationem κἠπιχαρίττεν τῷ ξ. i. e. καὶ ἐπιχαρίζου. Nihil praeterea mutandum. — Particula καὶ qua ratione apud Atticos cum vocabulis ab ε vel α incipientibus coalescat, nemini, qui vel obiter has literas attigerit, ignotum est. Flagitiose corrupta circumfertur Hesychii Glossa ΚΑΤΠΙΝα, καὶ εἰς τοὐπίσω, cui forte nullus esset emendandae, nisi alibi legeretur Ἀνόπιν, εἰς τοὐπίσω. Nunc non difficilis est emendatio ΚΑιΝΟΠΙΝ, κἀνόπιν, καὶ εἰς τοὐπίσω. Genuinam esse in Heliod. Aeth. L. I. p. 16. Codicum

V. Τὸ ἐγένετο ἔγεντο λέγουσι, συγκόπτοντες λαβήν[11]). Θεόκριτος·

---

tionem τί ταῦτα κινεῖς κἀναμοχλεύεις; *) τοῦτο τραγῳδῶν, docebit Euripides in Med. vs. 1317. ε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας; Alia multa ex ;, cuius ante alios erat studiosissimus, Heliodor. t ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ [καταλαβών] Lib. I. pag. Cyclopis vs. 591. quo proxime accedit ὅπως ἄν-αθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε Luciani T. III. pag. i illud ἀγαθοί, sine vllo sensus detrimento, omit-tuisset. *Cura vt vir sis* Lentulus in Ep. ad Cati-ipud Ciceron. Catil. III. 5. pro quo est *memineris m esse* apud Sallust. de B. C. cap. 44. Koen. adus: „Conf. de hoc sensu emphatico τοῦ *vir* Pri-l Apul. p. 101. Philostratus V. A. I. 21. εἴπῃ καὶ ἄνδρες γένοισθε. Mox θίγων [malim θιγών, Xenophont. Cyrop. VI, 4, 9. Schaef.] ἀνδρός, :. Olear. Adde Moschop. Eclog. v. ἀνήρ, Klotz. ad 9. Brunck. ad Oed. Col. v. 193." Philostratus 170. Boiss. τὸ μὲν γὰρ ἀποκτείνειν, ἀνδρὸς εἶναι. oliastes (p. 563.) interpretatur γενναίου. Quod Koenius in Lucianeo loco ἄνδρες ἀγαθοί, vt locu-pleonasmo laborantem, ac fortasse a glossatore ım, improbare videtur, non meminerat vir egre-; Graecos saepius loqui. Diodorus Sic. XV. c. 32. ιναναγκάζειν τοὺς ἐναντίους ἄνδρας ἀγαθοὺς ι. vbi v. Wesseling. Schaef.

Ὠιπόλος, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.

§. XVI. Ἐπὶ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὰ τρίτα πρόςωπα τῶν πληθυντικῶν ἐνεργητικῶν ὁριστικῶν ἐνεστώτων [78]), τὸ βοῶσι, γελῶσιν, ἀ-

---

sunt. Occurrit ἔγεντο etiam Eid. XIII. 9. XIV. 27. Koen. Cod. A. rursus caret Theocriteis, in quibus Cod. B. habet ὅττι βατεῦνται. Cod. c. λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, συγκόπτοντες. Deinde Codd. a. b. et c. συλλαβὴν, ὡς Θεόκριτος. In Theocriti loco Cod. a. ὅτε βατεῦνται, deinde cum Cod. b. ὀφθαλμὼς omittens. Cod. August. συγκόπτοντες τῆς γε συλλαβῆς τὸ ε, ὡς Θεόκριτος: et in Theocriti loco ὄχ' pro ὄκκ', et ὅτε pro οἷα: postremo omittens ἀντὶ τοῦ ἐγένετο. Schaef.

78) ὁριστικῶν ἐν.] Duo vocabula de MSS. Voss. et Regg. adieci, ceteris ex Regg. constitutis: Voss. τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι καὶ ἀγαπῶσι, καὶ γελῶντι καὶ βοῶντι λέγουσιν, ὁμοίως etc. Editt. τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι γελῶντι καὶ β. λ. vt et Vatic. qui reliqua omittit. [Codd. a. b. et August. ἐνεργητικῶν τὸ βοῶσι καὶ γελῶσι, βοῶντι καὶ γελῶντι λέγουσι, ceteris omissis, Cod. c. πληθυντικῶν, ἤγουν τὸ βοῶσι, γελῶσι, ἀγαπῶσι, βοῶντι, γελῶντι καὶ ἀγαπῶντι λέγουσιν, ὁμοίως etc. Schaef.] In allato Pindari loco ex Olymp. I. vs. 45—47. hic Voss. δαιδαλμένοι, δεδμημένοι Reg. B. e quibus et ποικίλοις recepi, nam Reg. A. omnia post τῶν ἰδίων μετοχῶν negligit. Theocritea ex Eid. I. 90. vbi ὀφθαλμὼς et παῖσι, solus dedit Voss. — Dorica terminatio ωντι in iis omnibus obtinet, in quibus ceteri Graeci ωσι efferunt. Ἀποδινῶντι in Tabula Heracleensi I. 54. est pro ἀποδινῶσι ab ἀποδινέω, de quo verbo vid. Cl. Valcken. ab Herod. p. 110, 31. Iungi autem debent ista in Tabula καἴκ' ἔμπροσθα ἀποδινῶντι, ἀπάξοντι ἐς τὸν δαμόσιον ῥογὸν etc. *et, si quando maturius fruges in area excusserint*, non *tametsi*. Facilis correctio est in Inscriptione Corcyrea in Montefalconii Diario Ital. p. 416, 21. Ἐπεὶ δέ κα γένωνται τοκιζόμεναι μναῖ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα, καὶ ἐγδανεισόωντι αἱ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα μναῖ. L. Ἐγδανεισθῶντι, vt p. 412, 17. Descriptoris est vitium, O et Θ non distin-

Δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις
Ἐξαπατῶντι μῦθοι.
, ἐξαπατῶσι. καὶ Θεόκριτος·
ὁ δ', ἐπεί κ' ἰσορῆς τὰς παρθένος, οἷα γε-
λῶντι,
ι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ τῆσι χορεύεις.
II. Τὸ εἶναι ἔμμεναι λέγουσι, πρὸ τῆς ναι
τὴν με, καὶ γίνεται εἴμεναι [80]), καὶ ἀντὶ
εντιθέντες τὸ μ, καὶ γίνεται ἔμμεναι.

Iuuat harum literarum permutationem indica-
igni Hieroclis loco apud Stob. S. LXXVII. p. 462,
um est parentibus, καὶ τὸ τῶν ΝΟΗΤΙΚΩΤΕ-
ναι δοκούντων ὑπηρετημάτων ἅπτεσθαι ποτὲ
ας, ὥστε καὶ πόδας ὑπονίψαι etc. Sententiam
est Conr. Gesnerus, qui τῶν δουλικωτέρων —
ιάτων coniicit: ipse Philosophus, ni fallor, scri-
ιὶ τὸ τῶν ΘΗΤΙΚΩΤΕΡΩΝ εἶναι δοκούντων
ιάτων, *officia quae videntur esse* τῶν θήτων
ιτῶν. Schaef.]. Θῆτες qui dicantur, vid. apud
Valcken. Anim. ad Ammon. II. 4. p. 98. Huc in-
ιcit Horatii illud Sat. II. 6. vs. 108. — *verna-*
Fungitur officiis. vbi vetus Schol. Cruquii: *ver-*
iore vernarum et seruorum. Koen.
d. A. caret Pindaricis et Theocriteis: B. solis
eis, in Pindaricis habens δεδαλμένοι. In iisdem
ιῦθον: in Theocriteis ὀφθαλμῶς, quod asciui

τοῦ ῑ ἐπεντιθέντες μ̄, καὶ etc. Cod. b. καὶ τὸ εἶναι — tum Codd. a. b. et August. πρὸ τῆς ναι τιθέντες τὸ μ, καὶ ἀντὶ τοῦ ῑ ἐντιθέντες τὸ μ, ceteris omissis. Cod. c. πρὸ τοῦ ναι τιθ. τὸ με, καὶ ἀντὶ τοῦ ι ἐπεντιθέντες τὸ μ, ceteris item omissis. SCHAEF.] — Εἴμεναι infra adducit Grammaticus §. XXXIX. respiciens Acharnenses Aristophanis vs. 775. vbi ἤμεναι editur: [Brunckius ad h. l.: „ἤμεναι. In tribus codd. scriptum εἴμεναι, quod ob illorum consensum recipi debebat. εἶμεν, ἦμεν, εἴμεναι, ἤμεναι, formae sunt infinitiui communis εἶναι, quibus promiscue vtuntur Dorici poëtae.“ SCHAEF.] hic, quod ordo manifestat, animo obuersabatur Pindari ἔμμεναι ex Olymp. I. vs. 52. [Conf. Schol. Oppian. Hal. I. 77. BOISSON.] Εἶμεν et ἦμεν obuia sunt, vtrumque etiam in Inscriptionibus Doricis. Ἦμεν pro ἡμῶν reddendum Archytae apud Stob. Eclog. Phys. p. 80, 58. Post eximiam operam in Laconico foedere apud Thucydidem L. V. 77. nauatam a Cl. Valckenaerio Ep. ad Roever. p. 73. 74. vix operae pretium iudicabitur, addidisse, e Codicis Basil. lectione συματώσειμεν infinitiuum Doricum sic posse extundi: περὶ δὲ τῶ τῶ Σιῶ σύματος εἶμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὅρκον, quae per dialectum posita sunt pro περὶ δὲ τοῦ τοῦ Θεοῦ θύματος εἶναι ἐθέλειν τοῖς Ἐ. ὅρκον. Εἶμεν in eo foedere, vbi ἦμεν vulgatur, aliquoties praeferunt Codices MSS. quemadmodum et in Theocrito saepe MSS. εἶμεν praeferre, vbi ἦμεν editur, monuit Cl. D' Oruillius in Vanno Crit. p. 28. Communis forma εἶναι eximenda est Aristoxeni fragmento apud Stobaeum Serm. XCIX. p. 542, 53. πολλὰ δὲ εἶναι ἐν τῷ [βίῳ forte addendum,] ἐν οἷς ἡ ὀψιμαθία ἐστὶ βελτίων, οἷον καὶ τὸ τοῦ ἀφροδισιάζειν πρᾶγμα. δέον οὖν ἐστι παῖδας οὕτως ἄγεσθαι διὰ τῶν ἀσωμάτων [ἀσκημάτων eleganter coniicit Eldikius Suspic. Specim. p. 14. tametsi vulgata sic satis defendi potest: etenim notum, quae sint ἀσώματα Philosophis.] ἀσχόλους, ὥστε μὴ μόνον μὴ ζητεῖν, ἀλλ', εἰ δυνατὸν, μηδὲ εἶναι τὴν τοιαύτην συνουσίαν. Vna syllaba interposita scribe: μηδὲ εἰδέναι τὴν τ. σ. quod verbum latet forte et in Anonymi fragmento apud Suid. V. Ὠνητή· — Καὶ τὴν χώραν ἐπιτρέπειν Τραϊανῷ Αὔγαρον, καίπερ ὅτι ὠνητὴν ἐκ Πακόρου ἔχει λαβὼν πολλῶν χρημάτων. Eximie Toupius Em. in Suid. II. p. 186.

Χρυσέαις[82]) ἀν' ἵπποις.

. XIX. Τὴν σοῦ γενικὴν σέθεν λέγουσι, καὶ Πίνδαρος[83])·

Τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν

Σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

περ ἐγνωκότι, ὅτι etc. Si tamen scribatur καίπερ εἰ-, ὅτι ὠνητὴν — ἔχει, caussa magis liquet, cur εἰδό- xciderit. KOEN.

1) Cod. c. τὴν ἀνα πρόθεσιν ἀντὶ τῆς-συν λαμβάνουσι Δωριεῖς, ὡς καὶ Ὅμ. Idem deinde Χρυσέῳ ἀνὰ πτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας ἀχαιούς· καὶ Πίνδ. Codd. t b. λαμβάνουσι, καὶ Ὅμηρος. Cod. August. ἀντὶ τοῦ rmannus: „per compendium idem quo ἀντὶ τοῦ") λαμβάνουσιν. καὶ Ὅμ. SCHAEF.

2) Χρυσέαις] Sic Vatic. et editt. priores: χρυσέοις . et Reg. B. nam in A. exemplum, vt in sequenti ar- o et saepe, omissum est. In Pindaro Olymp. I. vs, ρυσέαισιν editur, quod, ob aequales in Strophe nu- s, requiritur. Simillimum est Euripideum Ἵπποις τεροέσσαις in Electrae vs. 466. Homeri χρυσέῳ ἀνὰ τρῳ, hinc diuersum, legitur Il. Α. vs. 15. KOEN.

3) Πίνδαρος] Olymp. I. vs. 80. 81. Reg. B. τραπέζῃτε κρεῶν σ. δεδάσαντο καὶ φ. pro τραπέζῃσί τε. [Imo B. habet λέγουσι. Πίνδαρος· τραπέζῃσί τε ἀμφὶ ατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο καὶ φ. Codd. a. b. et Au- καὶ τὴν σοῦ γ. σ. λέγουσι. Πίνδαρος etc. Cod. c.

§. XX.[84]) Τὴν παρὰ πρόθεσιν συγκόπτουσι συμφώνου ἐπιφερομένου. Πίνδαρος·
Πὰρ ποσὶ[85]) σχεδὸν φάνη.
Ὅμηρος·
Οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.

---

quam reperiri, putat accuratissimus Criticus, Ier. Markland. in Explic. veterum aliquot post Suppl. Euripid. p. 251. — Pindarica citat Athenaeus L. XIV. p. 641. D. ad quae vid. Casaubonus in Animadu. p. 912. Koen.

84) Codd. a. et b. ἐπιφερομένου· καὶ Ὅμηρος· οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνί, omisso exemplo Pindarico, quod omittit etiam Augustanus liber. Cod. c. συγκόπτουσιν οἱ Δωριεῖς, συμφ. ἐπιφ. ὡς Πίνδαρος. Post idem καὶ Ὅμηρος· οἱ δὲ θεοὶ πὰρ ζηνὶ καθήμενοι, καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν, πὰρ δὲ οἱ. Schaef.

85) Πὰρ ποσὶ] Ol. I. vs. 118. Voss. παρὰ ποδὶ σχ. φάναι. Meerm. Πὰρ ποδὶ σχ. φ. omisso exemplo Homerico. [Quod deest etiam in Cod. A. Schaef.] In editt. et Vatic. Pindari nomen et versus omittitur, quo tamen hanc obseruationem pertinere, attentus Lector vel ex ordine facile animaduertisset. Homeri οἱ δὲ θεοὶ — est initium Iliadis Δ. —— Hesychii Παρσουλάκηρ, τὸν τρίβωνα, ὅταν γένηται ὡς θύλακος, cui nescio cur defectus nota adpingatur, in παρασυλάκιρ mutandum esse coniiciens doctissimus Sopingius, nec Dorici πὰρ meminerat, nec Laconum consuetudinis, ου pro υ*) vsurpantium: vid. not. ad VV. Γέλουτρον et Κάρουα. Vt πὰρ pro παρὰ, sic ἂν pro ἀνὰ Doriensibus in vsu erat, de quo §. LXII. Koen. Bastius: „In epistola Archytae ad Dionysium (Diogen. Laërt. III. 15. p. 188. ed. Lips.) vulgo legitur: ἀγάπας ἐκ τήνω τῶ χρόνω, ὡς οὐδένα τῶν παρὰ τίν. Codex Vatic. 1353., scriptus manu Lascaris; dat πὰρ τίν. Sic legendum etiam initio epistolae, vbi editiones habent κattὰν παρὰ τὶν γενομέναν ὁμολογίαν.“ Ex hac Archytae epistola iam Maittairius in vtilissimo libro p. 335. Sturz. πὰρ τὶν citauit. Scilicet editio Diogenis Stephanica a. 1594., qua vsus est vir optimus, [it. illa P. Stephani 1616.] habet p. 200. ὡς οὐ-

*) Koeniana errore typothetae: ου pro ο. Monnerunt Bastius et Hermannus. Schaef.

§. XXI. Τὴν κλητικὴν τοῦ Ποσειδῶνος οἱ μὲν Αἰολεῖς ὦ Πόσειδον λέγουσιν, οἱ δὲ Δωριεῖς Ποσείδαον [86]).

δέρα τῶν πὰρ τίν. Sed initio epistolae p. 199. παρὰ τίν. Stephanicas editiones sequitur Londinensis (1664.) p. 75. Aeschylus Eumen. v. 224. in trimetro πὰρ Διὸς θρόνοις. SCHAEF.

86) Ποσειδάον] Sic Voss. Vatic. et pleraeque editiones: Valderiana et H. Curionis Ποσείδαων. Ποσειδᾶ Regg. [Codd. a. b. et c. Αἰολεῖς Πόσειδον, omisso ὦ. Cod. August. οἱ μὲν Δωριεῖς (sed erasum est h. v.) Πόσειδον λ. SCHAEF.] Respicitur Pindari Ol. I. vs. 121. vbi Πόσειδον. De Dorico Ποσειδὰν, ex Ποσειδάων contracto, otium fecit Cl. Valcken. ad Euripid. Phoen. p. 65. Ποτειδὰν praeclare restituens in Epicharmeis apud Athen. L. VII. p. 320. C. quorum priora certissimis Viri magni coniecturis adiutus sic tentabam: Αὐτὸς ὁ Ποτειδὰν ἄγων γαυλοῖσιν ἐν Φοινικικοῖς Ἧκε κάλλιστον τάγηνον. Πότειδαν vocandi casu est in celebri Nautae Rhodii dicto apud Aristid. Or. T. I. p. 542, 12. ἀλλ', ὦ Πότειδαν, ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω*), quod Teles innuit Stobaei S. CVI. p. 577, 53. καλῶς τὸ τοῦ κυβερνήτου· ἀλλ' οὖν γε, ὦ Πόσειδον, ὀρθήν. οὕτω καὶ ἀνὴρ ἀγαθὸς πρὸς τὴν τύχην· ἀλλ' οὖν γε ἄνδρα καὶ οὐ βλάκα. Quum non animaduerterent Viri doctissimi Dauisius et Marklandus, eodem allusisse Maximum Tyr. Diss. XL. §. 5. p. 477. vera illos latuit loci elegantis scriptura: ἐὰν δὲ χειμὼν ἐπιγένηται, καὶ μένῃ μὲν ἡ ναῦς, μένῃ δὲ ὁ κυβερνήτης, ἐλπὶς σωτηρίας. κἂν οἴχηται ἡ ναῦς, ὀρθὴ γοῦν καταδύσεται διὰ τῆς τέχνης. Huc ducit Cod. Har-

*) Valckenarius ad Euripid. Hippol. p. 196.: „— Hic Rhodii gubernatoris dictum egregium, quod attigit Clar. G. Koenius ad Gregor. de Dialect. p. 93., restitui poterit, sic apud Aristiden vulgatum in Orat. I. Rhod. T. II. p. 346. C. ἴσθι ὅτι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσω. adscriptum fuisse videtur ὅτι — καταδύσεις, velut interpretamentum, sed dixisse Rhodius in media tempestate, Ἀλλ', ὦ Πότειδαν, ἴσθι ὀρθὰν τὰν ναῦν καταδύσων. *Sed tu, Neptune, scito, non hanc nauem te nisi rectam demersurum:* hoc non animaduerterant G. Canter. N. L. VII. c. XXVI. aut Io. Meursius in Rhodo I. c. XVII." Hesychii (T. II. c. 188.) καταδυστής Lexica ignorant. SCHAEF.

§. XXII. *Ταῖς μετοχαῖς τῶν ἀορίστων προστιθέασι τὸ ι. Πίνδαρος·*

Ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκ' ἄνδρας ὀλέσαις 87)
Μνηστῆρας, ἀναβάλλεται γάμον.

---

leianus, in quo a secunda manu est *οὐ καταδύσεται*, pro vulgato *ἢ καταδύσηται*. Dedit nonnulla huc spectantia Gul. Canterus Nou. Lect. VII. 26. nam Meursius in Rhodo I. 17. p. 55. solo Aristidis loco vtitur. Koen.

87) *ὀλέσαις*] Sic editt. prior. et Regii: *ὀλέσσαις* Voss. [Cod. A. voces *μνηστῆρας, ἀναβ. γάμον* omittit. Cod. c. *τὸ ι, ὡς Πίνδαρος:* et in poëtae loco *ὀλέσας ἀναβάλλεται γάμον*. Schaef.] In Pindaro editur Olymp. I. 127. *ὀλέσαις* et *γε*, et *ἐρῶντας* vs. 128. pro *τε* et *μνηστῆρας*. Hoc alterius vocis *ἐρῶντας*, quam versus ratio tuetur, glossema et interpretatio habendum est, in *μαστῆρας* commutandum ex elegantissima Cl. Valckenaerii emendatione in Eratosthenis Catast. C. XXXI. *πολλοὺς ὁ Ποσειδῶν ἐξέπεμψε μνηστῆρας.**) *Μαστὴρ* exemplis munitum est a St. Berglero ad Alciphr. p. 44. Addo Themistoclis Ep. IX. *καὶ μαστῆρες Ἀθηναίων εἰς Ἄργος ἴασιν καὶ πάντες.* L. *πάντοσε.***) — *Ὀλέσαις* genuinum est et Dorum Aeolumue consuetudini consentaneum, *αι* pro *α* vsurpantium vel maxime etiam in eiusmodi participiis. In Epistolae Periandri initio apud Diogenem Laërt. I. 100. *ποιήσαις*, pro *ποιήσας* positum, Viri docti non animaduerterunt. *Ἁμῖν μὲν ἀκούσιον τᾶς δάμαρτος τὸ ἄγος· τὺ δὲ ἑκὼν, τῷ παιδί με ἀπὸ θυμοῦ ποιήσαις, ἀδικεῖς, qui pueri animum a me abalienasti.* †) Hoc

*) Conf. Koppiers. Obss. phil. p. 124. Bast.

**) In Themistoclis loco correctione Koenii facile caremus: Codex enim Palat. 398. dat: *αὐτοῦ γε τούτου εἵνεκα* (pro *ἕνεκα*), *καὶ μαστῆρες Ἀθηναίων εἰς Ἄργος ἴασιν, καὶ πάντες ἕπονται δὲ αὐτοῖς, καὶ Λακεδαιμόνιοι.* Bast.

†) In Periandri epistola pro *ἀπὸ θυμοῦ ποιήσαις* scribo *ἄπο θ. π.* Conf. Schaeferi Melet. Crit. I. p. 51. In Suida v. *ἀπὸ θυμοῦ* item scribendum *ἄπο θυμοῦ*, vt iam H. Stephanus Thes. Vol. I. p. 492. F. fecit. In Apollonio Lex. Hom. pag. 188. Villoisonus bene dedit *ἄπο σκοποῦ* pro scriptura Codicis (conf. Append. p. 886.) *ἀποσκοποῦ*. Sed eadem in pagina debebat corruptum *ἀποδώξης* mutare in *ἄπο δόξης*. Grammaticus respexit ad Il. K. 324.:

edita lectione ἣν ἀπὸ θυμοῦ ποιήσαις multo aptius esse, fatebuntur Eruditi; praecipue cum nec in illa pronomen possit abesse. *Καταχαύσαις* in eadem Epistola optime expediuit magnus Casaubonus; qui nollem adfinis Aeolismi κῆπὶ ταῖς συναικλείαις in Alcmanis fragmento apud Athen. L. IV. p. 140. C. in κῆπὶ τὰς συναικλείας commutandum indicasset. Praeter caetera *ΤΑΙΣ ΤΕΙΜΑΙΣ*, pro τὰς τιμὰς, praebet Aeolica Inscriptio Cu-

— — σκοπὸς ἔσσομαι, οὐδ' ἄπο δόξης·
aut Odyss. *Λ*. 343.:
— οὐ μὰν ὔμμιν ἄπο σκοποῖ οὐδ' ἄπο δόξης.
Conf. Hesych. v. ἀπὸ (scr. ἄπο) δόξης, ibique Albert. In Scholiis Platonicis p. 166. leguntur haec: Ἀπὸ τρόπου] Ἀπὸ τρόπου, τὸ αἰτίας χωρίς· πρὸς τρόπου δὲ, τὸ κατ' αἰτίαν. In ipso Platonis textu vetus Codex 1807. bene dat ἄπο τρόπου: in Scholio margini adscripto $\overset{\Pi}{A}$ τρόπ$^{\nu}$, quod eodem modo legendum. In compendio $\overset{\Pi}{A}$, siue significet ἀπὸ, siue ἄπο, scribae accentum spiritumque omittere solent. De ἄπο τῆς ᾠδῆς dixi nonnulla in Append. ad Epistol. Crit. p. 42. quibus nunc haec accedant. Alio loco Codicis 2551. legitur articulus ἀπῳδὸς, ἄπηχος, cui manus paullo recentior adscripsit ἔξηχος. Non commemorarem eum, absque voce ἔξηχος (*absonus, absurdus*) esset, quam Lexica nostra ignorant, sed qua vtitur inprimis Graecitas citerior. Etymol. M. p. 696, 39. *Πυκνὰ, τὰ συνεχῆ καὶ συνετά. ἡ γὰρ φρόνιμος διάνοια πεπυκνωμένη ἐστὶν, ὥσπερ ἡ ἔξηχος, ἠραιωμένη.* Voci φρόνιμος opponitur ἔξηχος, et sic bene vertit etiam Ducangius Glossar. p. 402. ἔξηχος *stultus, amens.* Conf. locos ab eo citatos. Hesychius: Ἀφραδίησιν, μωρίαις, ἀνοίαις, εὐηθείαις. Postrema vox est coniectura Musuri. Auctore Schowio p. 162. Codex habet ἐξηχίαις: atque ita (nisi malis ἐξηχείαις, ex analogia vocis ἀπήχεια, quamquam illam alteram formam vox πολυηχία recte tuetur,) in Hesychio legendum est. Nec Musurus, nec Schowius nomen ἐξηχία, quo Lexica carent, videtur intellexisse. *Magno literarum bono*, vt cum praestantissimo Porsono (ad Euripid. Phoen. 463.) loquar, Codex Hesychii a Schowio iterum excussus est. Hoc vnum doleas, Schowium eius bonis, quae plurima et maxima sunt, non melius vsum esse. Obiter moneo, in Dani notis inprimis desiderari scientiam rerum palaeographicarum, quae quanti sit momenti ad vitia Codicis illius emendanda, si locus hic pateretur, magno numero exemplorum demonstrarem. Sed spero mihi fortunam fore tam propitiam, vt eximium hunc librum ipse tractare possim. Quod si mihi contigerit, operae me pretium facturum non dubito, vt qui certo sciam, in Codice plurima repertum iri, quorum nulla in Schowii editione vestigia appareant. Bast.

§. XXIII. [88]) Τὸ τί τά λέγουσι. Πίνδαρος·
Τά κέ τις [89]) ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ
Καθήμενος ἕψοι μάταν;

§. XXIV. Τὸ δίδου δίδοι λέγουσι [90]), καὶ ἄλλα, ὁμοίως τοῖς τρίτοις προςώποις τῶν εὐκτικῶν τὰ δεύτερα πρόςωπα τῶν εἰς ου προςτακτικῶν ἐκφέροντες. Πίνδαρος·

---

mea vs. 7. *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVI. *ΕΙΚΟΝΑΣ ΧΡΥΣΙΑΙΣ* vs. 8. *ΤΑΙΣ ΥΠΑΡΚΟΙΣΑΙΣ — ΚΤΗΣΙΑΣ* vs. 41. Marmor Doricum ineditum penes Cl. Burmannum ταῖς δίκαις ἐδίκασσε ταῖςδε. Alia dedit Iac. Tollius ad Longin. π. ὕ. p. 76. De μέλαις, τάλαις etc. Noster agit §. XXIV. de Dial. Aeol. — In editt. hic articulus cum proximo, qui a Vatic. absunt, [absunt etiam a Codd. a. b. et August. SCHAEF.] ponuntur inter §. XXX. et XXXI. inuito ordine; sed cuius tamen in seqq. saepe exigua ratio habetur. KOEN.

88) Cod. A. τὸ τὶ τὰ λέγουσι· τά κε τις ἀνώνυμον, ceteris omissis. Cod. B. λέγουσι. Πίνδαρος vsque ad γῆρας, ceteris omissis. Cod. c. λέγουσιν, ὡς Πίνδαρος — ἕψη μάτην, ἀπάντων καλῶν ἄμορος. SCHAEF.

89) *Τά κέ τις*] Pindarica, quibus vtitur ob verbum καθῆσθαι, *otiosum esse, desidere*, St. Berglerus ad Alciphr. p. 102. leguntur Olymp. I. vs. 132. 133. sed vbi est *Τί κέ τις* etc. Videtur τά, nescio an ab alio praeter Nostrum pro τί obseruatum, antiquum quiddam referre et Glossematicum, quale fere est in σά μάν; pro τί μήν; Conf. §. L. τὰ pro τινὰ Doriensibus tribuit Etymol. *M.* p. 167, 37. Hesych. Ἄντυ, ἄν τινα, Ῥόδιοι. KOEN.

90) *Τὸ δ. δίδοι λέγουσι*] λέγουσι in vulgatis editt. deest, quae mox cum Vatic. καὶ τὰ ἄλλα ὁ. τοῖς τ. π. τῶν εὐκτικῶν ἐκφέρουσι, καὶ Πίνδ. In Pindari loco ex Ol. I. vs. 135. 136. hic, pro τὺ, perperam Vatic. τῷ, τὴν Reg. B. τοῦ Valderi et H. Curionis editiones, quarum alterutra vsus fuerit D. Heinsius in Lect. Theocrit. Cap. IV. p. 306. *Δίδου* Moschus Eid. VII. vs. 5. KOEN. Cod. A. τὰ δεύτερα vsque ad δίδοι omittit. Codd. a. et b. καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως —: tum εὐκτικῶν ἐκφέρουσι, καὶ Πίνδαρος — φίλην. Cod. c. λέγουσιν οἱ Δωριεῖς καὶ τὰ ὅμοια, ὁμοίως —: tum τὰ δεύτ. πρόςωπα ἐκφέροντες, ὡς Πίν-

— — — τὺ δὲ
Πρᾶξιν φίλαν δίδοι.

§. XXV. Τὸ ἐσθλὸν ἐσλὸν λέγουσι. Πίνδαρος·
Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων [91])
Πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

§. XXVI. [92]) Τὸ πάντη περισπῶσι παντᾶ [93]) λέγοντες. Πίνδαρος·

δαρος· τὺ δὲ πρᾶξιν φίλα δίδοι. In Cod. August. nihil huius articuli legitur nisi hoc: Τὸ δίδου δίδοι, καὶ ἄλλα, ὁμοίως τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν εὐκτικῶν ἐκφέρουσι. SCHAEF.

91) Ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χ.] Olymp. II. vs. 35. 36. qui posterior versus, certe ad Grammatici institutum non necessarius, a Regg. et Meerm. abest. Ibi autem ἐσθλῶν editur: alterum e Dialecto est et Pindari etiam vsu. vid. Cl. Albertius ad Hesych. T. I. p. 1461, 9. KOEN. Cod. A. λέγουσιν. ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων. Cod. B. λέγουσι, Πίνδαρος· ἐσλὸν (sic) γὰρ ὑπὸ χαρμάτων. Cod. c. ἐσλὸν λέγεται τοῖς Δωριεῦσιν, ὡς Πίνδαρος· etc. In Pindari loco Cod. August. ἀπὸ et θνήσκει habet pro ὑπὸ et θνάσκει. SCHAEF.

92) Cod. a. τὸ π. π. παντῆ λέγοντες. Cod. c. περισπῶσιν οἱ Δωριεῖς παντᾶ: tum in loco Pindarico πρόφατον σοφίαν. SCHAEF.

93) παντᾶ] Ita Voss. Regg. et editio Gormont. cetere fere παντᾷ cum Vatic. eadem variatione, qua πάντῃ et πάντη scripta inueniuntur. ΠΑΝΤΑΙ, quod pro παντᾷ facit, dabit Tabula Heracleënsis I. vs. 93. et decretum Agrigentinorum apud Gruter. Thes. Inscr. pag. CCCCI. si vera est Cl. D'Oruillii suspicio: vid. not. ad Syllogen Inscript. Vett. in Siculorum P. II. p. 514, 4. Accentum quod attinet, cum is in compluribus vocabulis a Doriensibus transferretur a penultima in vltimam; [etiam in παντῶς et παντῶν, vid. §. CXXII. et CXXVIII.] παντᾷ quoque elatum oportuit pro πάντᾳ, quod a πάντη proxime oriretur, [V. Brunck. ad Aristophan. Lysistr. v. 169. et 180. SCHAEF.] Huicsimilia ἁμᾷ et κρυφᾷ Scholiastes Pindari adnotauit ad Ol. I. vs. 75. Pyth. III. vs. 65. ἁμᾷ etiam Noster §. LXVI. Ἄλλᾳ editur in Theocriti Eid. II. vs. 127. ad ἀλλᾷ ducit Cod. Toletani

lectio *ἀλλᾷ* apud A. Schottum Obs. Hum. II. 46. qua ratione pro *παντᾷ* in Nostro hoc ipso loco Aldina editio habet *πάντά*. Accedit Apollonius Dysc. in Grammatica inedita *): *τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ Δωριεῖς πάντα φασὶν, ὅτι καὶ τὸ ἐπίῤῥημα πάντως, καὶ ἄλλα, ὅτι καὶ ἄλλως,* quem scripsisse *παντᾷ — ὅτι καὶ — παντῶς, καὶ ἀλλᾷ, ὅτι καὶ ἀλλῶς,* abunde patebit ex iis, quae ex eodem dabimus ad §. CXXII. — Doricum *παντᾷ, omnino, vndique,* dum pro *πάντα* acciperent, saepissime Librarios et Interpretes elusit. In Dorica terminorum tabula apud Gruter. Thes. Inscript. pag. CCX. 8. *ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΑΦΗΣΕΙ* |o| *Ο ΠΑΝΤΑ, ΤΑ ΔΕ ΔΕΝΔΡΕΑ ΚΑΡΠΕΥΣΕΙΤΑΙ,* vt legendum existimo, est *circuitum relinquita quaquauersum pedum LX, arboribus autem vtitor fruitor.* De *καρπευσεῖται* vid. §. XCVII. In eadem tabula p. CCXI. 13. *ΠΑΝΤΑ* bene accepit, Interprete castigato, Gruterus. In Poëtis, sicubi ista permutata sint, de vera lectione vel propter metrum dubitari nequit. Aristophanis versus in Lysistr. 180. non potest non graui vitio laborare. Ibi, cum futurum dixisset Lysistrata, vt arx a mulieribus occuparetur, Lampito respondet: *Πάντα κ' ἔχοι, καὶ τάδε ΓΑΡ λέγεις καλῶς. Παντᾷ,* et *τᾷδε* corrigendum esse, alii perspexerunt: particulam *γὰρ* nemo suspectam habuit. Sed si iungantur *λέγεις καλῶς*, verbum *ἔχοι* omni fulcro destitutum erit, quod accedet scribendo: *Παντᾷ κ' ἔχοι ΚΑ ΤΑΙΔΕ, ΤΑΙ λέγεις, καλῶς, profecto ista via, qua tu dicis, bene habebit res.* [Brunckius, non memor Koenianae coniecturae, dedit *παντᾶ κ' ἔχοι, καὶ τᾷδε γὰρ λέγεις καλῶς.* Si *παντᾶ* hic mutes in *πάντ' εὖ*, nihil praeterea requirendum videatur. Schaef.] Haec quoque deprauatio ex illo fonte orta est, quem aperuit doctiss. Piersonus in Praef.

*) Locus Apollonii sumtus est ex libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων*, vbi haec legas: *φαμὲν γὰρ πάντη, ὅτι καὶ πάντως, καὶ ἄλλη, ὅτι καὶ ἄλλως· ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἄλλως* (locus scriptoris cuiusdam) [Grammaticus videtur scripsisse: *ἄλλη μὲν γὰρ ἔγωγε* (Homer. Il. XIII. v. 49.) *καὶ ἀλλ' ἄλλως* (Odyss. XIV. v. 121.). Schaef.], *οὐδαμῇ δὲ, ὅτι καὶ οὐδαμῶς, διχῇ τε καὶ τριχῇ, ὅτι καὶ διχῶς καὶ τριχῶς. τούτῳ γὰρ τῷ λόγῳ καὶ Δωριεῖς παντᾷ φασιν, ὅτι καὶ τὸ ἐπίῤῥημα παντῶς, καὶ ἀλλᾷ* (Cod. habet *ἄλλαι*), *ὅτι καὶ ἀλλῶς.* Sic accentus ponendi. Perperam positi sunt in Ruhnkenii apographo. Bast.

— — πρόφαντον σοφίᾳ καθ' Ἕλ-
λανας ἐόντα παντᾶ.

§. XXVII. Αἱμακουρίας[94]) εἰώθασι λέγειν τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα.

---

ad Moer. p. XXI.*) — Λέγουσι pro λέγοντες e Voss. recepi. [Fort. scribere voluit: „Λέγοντες pro λέγουσι e Voss. recepi." SCHAEF.] Pindari locus exstat Ol. I. vs. 187. 188. vbi est σοφίαν. In eo hic iterum παντᾶ Voss. et Regg. παντᾷ Vatic. cum quibusdam editt. KOEN.

94) Αἱμακουρίας] Μακουρίας Vatic. et in margine σῆ, i. e. σημειοῦ vel σημείωσαι. **) vid. Celeb. Hemster-

*) Ex eodem illo fonte medicina fortasse petenda Xenophonti Ephesio p. 54, 1., de quo loco Bastius meus haec nuper ad me scripsit: „καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁ δ ο ι π ο-ρ ε ῖ φιλήματα, καὶ ψαύσματα, καὶ πολλὰ παρ' ἐμοῦ δάκρυα. Locella vertit: *Primi quidem amoris v i a e d u c e s f u e r e oscula, contactus et multae meae lacrymae.* At ὁ δ ο ι π ο ρ έ ω non significat, quod sciam, *viae dux sum*, sed *iter facio.* Praeterea vnde regitur genitiuus? Saluinus, sensum loci secutus, satis laxe interpretatur: *e 'l primo i n-c a m m i n a m e n t o dello amore furono baci, e abbracciati, e molte lacrime.* Ego quidem pro ὁδοιπορεῖ legam ὁ δ ο ι-π ό ρ ο ι, eodem sensu, quo haec vox ab Homero vsurpatur, i. e. pro σ υ ν ο δ ο ι π ό ρ ο ι. (V. H. Stephan. Thes.) Igitur sic vertam: *Et primum quidem amoris c o m i t e s fuere oscula, contactus et multae lacrimae.* Gallice dicas optime: *Mon amour fut a c c o m p a g n é de* etc. Vt verbum substantiuum addatur, haudquaquam opus est: nam huius ellipsis non pauca in Xenophonte Ephesio exempla reperiuntur. Conf. Meletemata tua p. 44. Ceterum ψαῦσμα addendum Lexicis." Mihi in mentem venit ὁδοιπο ι εῖ. *Et primum quidem amoris stadium m u n i u n t oscula, contactus lacrimaeque largiter a me profusae.* De commutatione litterarum ι et ρ videndi, praeter Piersonum l. c. et ad Moer. p. 128. a., Bentleius ad Callimachi Fragm. CXIII. p. 484. s., Wesselingius ad Diodor. Sic. T. I. p. 218, 31. p. 320, 1. (vbi, quod inprimis huc facit, ὀστρακοπο ρ οὶ scriptum pro ὀστρακοπο ι οί:) et T. II. p. 231, 1., Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. v. 1469. et ad Herodot. p. 433, 8. (coll. Callimach. Elegiar. Fragm. p. 70.), Musgrauius ad Euripid. Heracl. v. 395., Brunckius ad Sophoclis Vitam et ad Trachin. v. 379., Schweighaeuserus Emend. et Obseru. in Suid. p. 27. (Opusc. Acad. II. p. 154.), Ilgenius ad Homer. Hymn. p. 610., Heynius ad Homer. Il. T. IV. p. 309. SCHAEF.

**) ση [aut potius [μ, (μ, interdumque (μ,] etiam σημειωτέον

significat. Sed quantumuis frequenter hoc compendium in marginibus librorum manu scriptorum reperiatur, tamen non semper recte intellectum adeoque passim pro particula ἢ habitum est, e. c. in Scholiis Platonicis p. 203. vbi miror, Ruhnkenium *Σαῖς*] *ἢ ὅτι τὴν Σαῖν ἀκίνητόν φησι ὑπὸ σεισμῶν* edidisse. Pro *ἢ ὅτι* secundum Codicem Parisinum,

T

quod vel sine Codice videas, legendum (Η ο, i. e. *σημειωτέον ὅτι*. Alio loco eorundem Scholiorum p. 151. leguntur haec: *Συβωτῶν*] *Σημαίνηται, ὅτι τὰς ὗς ἀναγορεύει* (scrib. secundum Cod. Paris. 1807. *τὰς σῦς ἀπαγορεύει*) *Πλάτων τοῦ ἐσθίεσθαι* (Cod. idem addit *ἐν*) *τῇ ἀρίστῃ πολιτείᾳ*. [Eodem modo p. 71. v. 14. p. 73. v. 1. p. 116. v. vlt. p. 144. v. 8. p. 150. v. 6. vt satis superque appareat, hominem, cuius opera Ruhnkenius vsus est, notam (Η non intellexisse. In superioribus p. 64. et 67. recte editum est *σημείωσαι*.] Pro illo *σημαίνηται* erit fortasse qui *σημαίνεται* scribendum censeat: sed quid, quaeso, in talibus significet *σημαίνεται?* Sine vlla dubitatione legendum *σημείωσαι, σημειοῦ* s. *σημειωτέον*. Quod si Ruhnkenius hoc Scholium sua ipsius manu e Codice exscripsisset, nunquam commissurus erat, vt vitiosum illud *σημαίνηται* typis vulgaretur. Inspice notam Hemsterhusii ad Plut. p. 146. s. a Koenio citatam, neque dubitabis, Scholium Platonicum vere me correxisse. Hemsterhusius: „Pro *σημειοῦ* vel *σημείωσαι descriptores ignari* saepe *σημαίνει* „vel *σημαίνεται* dederunt: ita non raro peccatum est in Sui„da, Scholiaste Luciani aliisque." Verissime haec moneri, docet etiam Phauorinus: *Συγχωρῶ, τὸ ἐπιτρέπω. καὶ τὸ μὲν ἐπιτρέπω δοτικῇ, ὁμοίως τῷ συγχωρῶ, προτρέπω δὲ αἰτιατικῇ. Σημαίνει δὲ τὸ ἀφίημι. τὸ συγχωρῶ, τὸ ἐπιτρέπω, τὸ ἐνδίδωμι. ταῦτα καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον ἀποδίδομεν.* Hic Lexicographi articulus quid sibi velit, nemo facile dicat. Exscripsit eum Phavorinus ex Lexico, cuius fragmenta aliquot euulgauit Hermannus de emend. rat. gr. gr. p. 353. sqq. Conf. quae notavi ad Schoellii *Repertoire* p. 414. Locus secundum Codicem 2562. sic legendus est: *Σημείωσαι δὲ, ὅτι τὸ ἀφίημι, τὸ συγχωρῶ, τὸ ἐῶ, τὸ ἐπιτρέπω καὶ τὸ ἐνδίδωμι ταυτὰ καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον αἰτιατικῶς ἀποδιδόμενα.* Quemadmodum h. l. *ταυτὰ καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*, sic ibid. v. *συγχεῖ* (qui articulus ex eodem Lexico sumtus est) legitur *ταῦτα πάντα ὡς ἓν καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ*. *Ἓν καὶ τὸ αὐτὸ* locutio est inter vsitatissimas referenda. E. c. Lucianus Vol. III. p. 405. *τὸν οἶνον . . . , ἵνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι*. Conf. Schaeferi Melet. Crit. I. p. 54. [Add. Diodor. Sic. XI. c. 47. *ὑφ' ἕνα δὲ καὶ τὸν αὐτὸν καιρόν*. quod satis superque tuetur scripturam in altero illo Diodori loco, quem in Melet. Crit. citaui. Pro *εἷς καὶ ὁ αὐτὸς* dicitur etiam simplex *εἷς*. Euripides Phoen. v. 11. *Κρέων τ' ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ.* Ibid. v. 157. s. *ποῦ ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς ἐγένετ' ἐκ ματέ-*

πλέκοντι 96) καὶ στεφάνοις.

---

chol. Aristoph. Plut. p. 146. Noster autem descri-
olia Pindari ad Olymp. I. vs. 146. quibus iunge
. Hesych. in V. Koen. Cod. a. μακουρίας pro
Cod. b. articulum plane omittit. Cod. August.
κουρίας, litterâ μ minio pictâ, ac si initialis sit.

Codd. A. et B. ἐκφέρουσι δὲ τὰ τρίτα etc. Iidem
igust. in loco Pindarico habent τὰς χεῖρας (sic,
ας): et B. ἀντιπλέκοντι. Cod. b. ὁμοίως τῇ δα-
Deinde Cod. c. ὡς Πίνδαρος. In poëtae loco
b. et c. χεῖρας. Post στεφάνοις iidem cum Au-
dunt ἀντὶ τοῦ ἀναπλέκουσι. Schaef.
ναπλέκοντι] Olymp. II. vs. 130. 131. Τὰς χέρας
. cum Aldina: ὅρμισι Voss. cum Valderi et H.
editionibus, quae et ἀναπλέκονται habent; qui
Dorico isto tertiae personae verborum flexu est
quentissimus. [V. ad §. LXIX. Rarior est error con-
Conf. Append. ad Bastii Epistol. Crit. p. 28. Sch.] In
to Eid. XV. 115. videtur scribendum: Εἴδατά θ',
ναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃ πονέοντι, pro πονέονται, et

vbi aduerte constructionem huius vocis cum datiuo. Plu-
us V. Alex. c. 22. ὡς ἀπὸ μιᾶς ἐγγινόμενον ἀσθενείας
ύσει καὶ τὸ πονοῦν καὶ τὸ ἡδόμενον. quae ob vsum
cipiorum τὸ πονοῦν et τὸ ἡδόμενον citaui Ind. Verb. ad

§. XXIX. Τὸν ὄρνιθα ὄρνιχα λέγουσιν. Πίνδαρος [97]·

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

§. XXX. [98]) Τὰ πληθυντικὰ πολλάκις ὁμοφώνως τοῖς δυϊκοῖς προφέρουσι [99]). Πίνδαρος·

Μαθόντες δὲ, λάβροι
Παγγλωσσίαι κόρακες ὣς,
Ἄκραντα γαρύετον
Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

---

in Dissertationibus Doricis Collect. Mythol. Galei p. 721, 18. ἐπάγοντι pro ἐπάγονται, vt et p. 717, 9. ποιητὰς δὲ μάρτυρας ἐπάγοντι, τοὶ [haec vocula excidit] ποτὶ ἀδονὰν, οὐ ποτ' ἀλάθειαν ποιοῦντι. Ibid. p. 724, 14. τοίτινες λέγοντι, i. e. οἵτινες λέγουσι, male in τοίτινες λέγοντες abiit. Plura non congero. Koen.

97) ὄρνιχα λ. Π.] Vera posset iudicari Vossiani Codicis lectio τὸν ὄρνιθα ὄρνικα [sic] λ. Διὸς π. ὅ. θ. ὁ Πίνδαρος λέγει, nisi a prius edita starent Regg. et Vatic. Litera θ cum χ per dialectum permutata est etiam in Hesychii Ἐξεύχομαι et Ἴχματα. De ἔξεχα praeclara summi Viri est obseruatio ad V. Ἐξεχέμεναι. Koen. Codd. a. et b. λέγουσι. Πίνδαρος. Cod. c. λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, καὶ Πίνδαρος. In Cod. August. postrema syllaba χα vocis ὄρνιχα ante λέγουσιν aut omissa fuit a librario, aut euanuit. Poëtae locum Codd. a. b. et c. hoc verborum ordine dant: πρὸς Διὸς ὅ. θ. Cod. August. omittit Πίνδαρος — θεῖον. De forma Dorica ὄρνιξ v. vtilissimae virum industriae, Fischer. ad Weller. I. pag. 172. s. Schaef.

98) Codd. A. et B. articulum hunc omittere, iam Koenius monuit. Cod. August. pro προφέρουσι habet ἐκφέρουσι, solenni in his variatione. Cod. c. καὶ Πίνδαρος. In Pindari loco Codd. a. b. et c. λαῦροι pro λάβροι. „Similes in codicibus ductus literarum υ et β." Brunckius ad Aeschyli Pers. v. 964. In Cod. August. loco verborum γαρύετον — θεῖον vacuum spatium relictum. Schaef.

99) προφ.] ἐκφ. Vatic. cum editis. Pindarica ex Ol. II. vs. 156. et seqq. Valderum secutus H. Curio hoc pacto distinguebat: Μαθόντες — κόρακες ὯΩς — θεῖον. In iis παγγλωσσίαι habet Voss. cum in Regiis desit articu-

ιγγλωσσίᾳ pleraeque editt. παγγλωσσία ceterae
ic. Παγγλωσσίαι habet et Meerm. sed omittit
ες δέ, et Δ. πρὸς ὅ. ϑ. In edito Pindaro est παγ-
, παγγλωσσίαι citante etiam Aristide Or. T. II.
378. alteri praelatum a G. Cantero Nou. Lect.
ιm παγγλωσσίᾳ tuetur Pauwius in not. ad Pind.
Ambiguam reddidit lectionem veterum consuetu-
litera ι, nunc subscribi solita, ad latus vocabu-
onebatur. Hesychii Ἀγκύλαι, τῷ ἀκοντίῳ, est pro
In Corcyrea inscriptione Montefalconius Diar.
419, 12. δότω προστάται προβουλῶν, οἱ δὲ εἰς
ιστήρια φερέτω, perperam dedit pro δ. προστά-
δὲ — φερέτω. Quae ibi sequuntur corruptissima,
mea peritiorem exspectant. — Ceterum dualis
ν, qui, post μαϑόντες positus, in Scholiastae
m incurrit, adeo displicuit Rich. Dawesio in
it. p. 49. vt γαρυέμεν putarit reponendum: va-
ιse Viri doctissimi religionem, docebunt vel hu-
lages exempla a Cl. Ernestio ad Homeri Il. Α.
prolata; quae forte etiam satisfacient Viro docto
ιn. T. II. p. 231. Conf. Gesner. ad Orphei Argon.
Γαρύετον, praeter Aristid. citat etiam Theo-
ιs Bulg. Ep. VI. p. 12. Koen.
d. A. ἄλτος εἰώϑασι et διὸς ἄλτει πανδ. ἤγουν
Cod. B. τοῦτος (sic) εἰώϑασι et διὸς αἴτει π.
ῥ ἐνδ. Cod. c. τὸ τέμενος οἱ Δωριεῖς, ὡς Πίνδα-
od. August. omittit Πίνδαρος, it. τῷ post ἤτοι.

lτος — τὸ τέμενος] Τοῦτος vitiose Reg. B. Αl-

— — Διὸς αἴτει πανδόκῳ·
ἤτοι τῷ ἐνδιαιτήματι [3]).

§. XXXII. [4]) Τὸ ἐπεντιθέναι τὸ ι τῷ ο τῶ[ν] ῥιέων ἐστί. τὴν πνοὴν γὰρ πνοιὴν φασι, κα[ὶ] χρόαν χροιὰν, καὶ τὴν ψόαν ψοιὰν, καὶ τὴν ῥοιὰν [5]), καὶ τὴν πόαν ποιάν. Πίνδαρος·

Πνοιᾶς ὄπιθεν Βορέα.

Antiquissima versus Pindarici lectio videtur fuiss[e] — πανδόκῳ Ἄλτει, cuius ἄλσει mera est expositio[...] -τις [eiusdem sine dubio cum ἄλσος originis, ab ἄω, alo, vnde ἀλδέω, ἀλδήσκω, aliaque germinarunt] e[...] lucus dicebatur Ioui Olympio sacer; etiam Pind[ar] X. vs. 55. πέρὶ δὲ πάξας — Ἄλτιν — διέκρινε. [...] niae locum e V. 10. dudum Viri eruditi contuleru[nt] primis videri meretur Cl. D'Ornillius in Siculis C[...] p. 74. 75. Est eius mentio et in Xenophontis Hist. VII. p. 639. A. Arcades Eleis ad fluuium Cladaum [...]τάξαντο, ὃς παρὰ ἄλτην [L. Ἄλτιν] καταῤῥέων [...] Ἀλφειὸν ἐμβάλλει. Quod ibi in margine notatu[r] quam diuersa lectio, αἴτιν, ostendit, quam pronu[...] in Pindari loco Grammaticorum lapsus. Koen.

3) ἤτοι τῷ ἐνδιαιτήματι] Desunt Meerm. vt [...] in §. XXXII. verba καὶ τὴν χροὰν etc. et totus §. X[...] et dein §. XXXIX. L. Koen.

4) Codd. A. B. a. b. et c. καὶ τὴν χρόαν χροι[...] Bastius: „recte." Et sic dedi pro Koeniano, qu[...] centu peccat, κ. τ. χροὰν χ. Conf. Reiz. de A[...] Inclinat. p. 121. Cod. b. πνοιὴν λέγουσι. Deinde a. b. c. et August. omittunt καὶ τὴν ψόαν — ῥοιὰν Codd. a. b. et c. καὶ τὴν πόαν ποίαν, post quae [...] habet καὶ Πίνδαρος. In loco Pindarico Codd. [...] πνοιαῖς ὄπιθεν βορέαο. Cod. a. πνοαῖς ὄπιθεν [...] Cod. b. πνοιῆς ὄπισθεν βορέαο. Cod. c. πνοιαῖ[...]σθεν βορέα. Cod. August. omittit Πίνδαρος — . Schaef.

5) καὶ τὴν ψ. ψ. καὶ τὴν ῥ. ῥ.] Haec de V[...] Regg. adieci. In Pindari versu, qui adfertur, [...] III. 56. legitur πνοιᾶς ὄπισθεν Βορέα. Priores e[...] πνοιῆς ὄπισθεν Βορέαο, MSS. πνοιαῖς ὄπιθεν B[...] praeter Voss. qui Βορέα. Quod praebent MSS. [...]

§. XXXIII. Ἦν ἄρα καὶ τῶν Δωριέων ἡ ἄρσις ἡ ἐναντία [6]) τῇ ἀναδιπλώσει. Πίνδαρος·
'Ολύμπια μὲν γὰρ αὐτὸς
Γέρα ἔδεκτο. — —

ὀπιῦσιν, data opera a Nostro §. XXXV. adsertum, propter eosdem in Antistrophe numeros Pindaro omnino restituendum est. — Diphthongum οι in similibus voculis ἀναλογώτερον iudicat Helladius in Chrestom. "Ὅτι ἀναλογώτερον ἡ χροιά, κατὰ πάθος δὲ ἐλλειπτικὸν ἡ χρόα, καὶ ἡ βοτάνη ποία μᾶλλον ἢ ποὰ λεγομένη. In Libanii Or. XVI. p. 446. B. leuem mendam praeteruidit Morellus. Nam vbi editur ἐν τῷ θεάτρῳ ποτὲ συμβὰν, οἰμαί, τι *) τὸν δῆμον ἄφωνον ἐκάθισε. τοῦθ' οὗτος ἡγήσατο συμφορὰν, ἄλλοις τε πολλοῖς τοῦτο δηλῶν, καὶ τῇ χώρᾳ, scribendum est καὶ τῇ χρόᾳ. Koen. Χρόᾳ pro χωρᾳ in Libanio etiam libri manu scripti confirmant. V. Reiskium Vol. II. p. 246. — Ceterum bene Gregorius ῥόαν, non ῥοάν. V. Append. ad Epist. Crit. p. 31. Hic addere iuvat, vocem ῥόα in omnibus Lexicis, quotquot noui, inde a Stephanico Thesauro (T. IV. P. II. [imo Indic. P. II.] p. 9. A.) vsque ad alteram editionem Schneideriani Lexici, falso accentu notari. In Schneideriano haec legas: „Ῥοά, ἡ, *Granatapfel* —." et: „Ῥοιά, ἡ statt ῥοά, *Granatbaum oder Frucht*." insigni documento, eundem errorem per aliquot annorum centurias propagatum esse, quod alter alterum securus transscriberet. Bast.

6) ἡ ἄρσις ἡ ἐν.] αἱ ἄρσεις αἱ ἐναντίαι Regg. [Cod. A. ἦσαν ἄρα κ. τ. Δ. αἱ ἄρσεις αἱ ἐναντίαι. Cod. B. cum vulgata consentit. Cod. c. ἐστὶ δ' ἄρα καὶ etc.: deinde ὡς Πίνδαρος. In poëtae verbis Codd. a. b. et c. γέρας ἔδεκτο, post quae verba Codd. a. b. et August. addunt ἀντὶ τοῦ ἐδέδεκτο. Schaef.] Mox 'Ολύμπια MSS. omnes cum plerisque editt. et γέρα Regg. γέρεα Voss. Nempe perperam opinabatur Grammaticus, 'Ολύμπια γέρα iungenda esse: 'Ολυμπίᾳ solus dedit Scotus, e Pindaro Ol. II. vs. 87. 88. 'Ολυμπίᾳ μὲν γὰρ αὐτὸς Γέρας ἔδεκτο. —

*) Mira haec aut interpunctio, aut accentus positio. Scribe, aut συμβὰν οἶμαί τι κ. τ. λ., aut συμβὰν, οἶμαι, τὶ κ. τ. λ. Vis enim encliticae nequit vltra comma extendi. Conf. Reizii praefat. ad Herodot. p. VIII. Schaef.

§. XXXIV. *Αἱ ἐπεκτάσεις καὶ τῶν Δωριέων* [7]) *εἰσί. κενὸς κενεός.*

§. XXXV. [8]) *Τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσι, καὶ τὸ πρόσθεν πρόθεν* [9]), *τὸ σ ἐκθλίβοντες.*

§. XXXVI. *Τὸ θεᾶσθε θᾶσθε* [10]) *λέγουσι.*

Cum *κενεός*, de quo in sequenti §. conuenit Ionum *ἀδελφεός*, et Laconum *κίττεορ*, pro *κιττός*, apud Hesych. *Κενεὸς* eximendum videtur Orpheo de Lapid. IX. 15. vbi de Solis gemmis: *Εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλο. τὸ μέν τε νοήσεις Κρύσταλλον κενεήν· ὁ δὲ χρυσολίθῳ δέμας ἄντην Εἴκελος εἰςιδέειν.* Velim mihi explicari, ne de metro querar, quid sit *κρύσταλλος κενεή*. Corrigo: *Εἶδος δέ σφι λίθων ἄλλων. ὁ μὲν, εἴγε νοήσεις, κρύσταλλός κεν ἔην.* — Firmat emendationem, quod sequitur, *εἰ δ' οὐκ ἔχεν οὐδ' ὅγ' ἐθείρας, χρυσόλιθός κεν ἔην.* vt adeo mirer, hanc mendam in nuperrima editione relictam fuisse. Omnes autem isti versus a vs. 10. *Δοιὼ δ' ἠελίου χρυσότριχε λᾶε πέλονται,* ad lapidem Opallium nihil faciunt. Koen.

7) *καὶ τῶν Δωριέων*] Cod. b. *καὶ* omittit. Deinde Cod. c. dat *εἰσὶν, ὡς τὸ κενὸς κενεός.* Schaef.

8) Cod. b. *ὁμοίως τὸ ὄπισθεν* etc. Cod. c. *οἱ Δωριεῖς τὸ ὄπισθεν ὄπιθεν λέγουσι, τὸ σ ἐκθλίβοντες.* Etiam Codd. a. b. et August. verba *καὶ τὸ πρόσθεν πρόθεν* omittunt: recte, opinor. Deinde Cod. August., ordine verborum inuerso, *ἐκθλίβοντες τὸ σ.* Schaef.

9) *καὶ τὸ π. πρόθεν*] Sic Voss. nam in Vat. et prior. editt. haec desunt, vt totus articulus in Regiis, referendus ad Pindari Ol. III. vs. 56. Vid. §. XXXII. Poëticum *ὄπιθεν* ferri nequit in Alciphrone p. 398. Koen. In loco Alciphronis III. 53. *ὁρῶ προσιόντα τῶν ἀπὸ τῆς Τιλίας τινὰ νεανίσκων, καὶ δείσας τὰ μὲν βρώματα ὄπιθεν ἀπεθέμην,* Codex Paris. 2720. dat *ὄπισθεν* et *προσιόντας τῶν ἀπὸ τῆς τηλίας* (vt Berglerus coniecit) *τινὰς νεανίσκων,* et infra *αὐτοὺς* pro *αὐτὸν ἄλλην ὁδὸν ἔτρεψαν.* Bast.

10) *θᾶσθε*] Debetur articulus MSStis, [Meerm. *Τὸ θεᾶσθαι λέγουσι θᾶσθαι.*] [Codd. A. B. a. et b. *τὸ θεᾶσθαι θᾶσθαι λέγουσι.* Cod. c. *παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὸ*

θεᾶσθαι θᾶσθαι λέγεται. Cod. August. articulum omittit. SCHAEF.] qui eo magis a Nostro profectus videtur, quod, dum, omisso Pindaro, Aristophanea quaedam ex Acharn. iam hinc tractat Grammaticus, θᾶσθε in ea fabula legitur vs. 770. Θᾶσαι iterum tangit §. LXXV. Antiquissima verbi facies fuit θάω, vnde θαέω et θεάω familiam duxerunt. Θάω et θάομαι retinuerunt priscarum formarum studiosissimi Dorienses; a θαέω, θηέω, θηέομαι vel θηεῦμαι in Ionia sedem fixit; tandem θεάομαι, a θεάω, in vsum transiit communem. In his fam praetulit Cl. Valckenaerius ad Herodot. p. 571, 88. eximia summi Viri adnotatio ad Hesychii Θάοντα, — θεωροῦντα, vnde apud eundem Lexicographum Διαθόν-, διαθρήσαντα, διϊδόντα, vnica adiecta litera persanaris *). Τεθεαμένον reponendum Libanio Or. XIV. p. 19. A. pro τεθαμμένον **), quod in τεθαμένον insulse ntat Morellus. Θᾶσαι imperatiuus Doricus, praeteram apud Theocritum, superest in Epicharmi Siculi agmento apud Athen. L. III. p. 86. A. in Sophronis apud ndem L. III. pag. 106. E. et Demetrium Phal. π. ἑ. §. LVII. θάεο in Nossidis Epigrammate et Anytae, in olfii fragm. Poëtriarum p. 90. et 114. Θάμεθα e Sorone citat Apollonius Dysc. in Excerpt. pag. 425. C. ae exempla euincunt, non aliter accipiendum esse in criptione Heracleënsi I. vs. 70. θασάμενοι τὰν γᾶν πὰν τῶν ἐπιχωρίων. Cl. Editor θασάμενοι iniuria ad rbum τίθημι retulit p. 226. quem si nihil aliud, Doensium saltem consuetudo reprimere potuerat, literam

*) Et facillima et verissima Hesychii correctio διαθοντα (i. e. διαθάοντα) pro διαθόντα. Millies lineolam, qua α significatur, librarii neglexerunt. Si Schowio p. 210. fides habenda, Codex dat διάθοντ αι. Sed fortasse ipse habuit pro diphthongo αι, quod est simplex α. Conf. quae de figura litterae α supra p. 190. s. notaui. Omnino magni ad Hesychium emendandum momenti est probe nosse ductus litterarum scribendique compendia, quibus librarii decimo seculo vsi sunt. Quoties enim vitia inde nata sunt, quod voces perperam legerentur, ista palaeographiae scientia ad verum reperiendum te rectâ viâ saepius perducet. BAST.

**) Τεθεαμένος et τεθαμμένος confunduntur etiam in Polemone Soph. p. 11. ed. Poss. ταύταις καὶ Πολύζηλος ἠκολούθησε μὴ τεθεαμένος, vbi Codex Paris. 3017. male dat τεθαμμένος. BAST.

η in verbi τίθημι temporibus in latum illud α nu
quam mutantium: forte nec in deriuatis a τίθημι, n
συνθήκα est in Tabula Heracleënsi I. 46. et passim, n
συνθάκα. De τέθηκα totidem verbis id testatur perit
simus Grammaticus Herodianus in Aldi Hortis Adon. p
418. fin. neque id de ceteris temporibus, si melioril
Codicibus fides habeatur, minus verum est. Θήσει, ·
θησεῖ potius, dabit Alcaeus*) in Apollonii Dysc. Exc
ptis p. 431. C. e duobus MSS. sine haesitatione redd
dum Callimacho in Dorico H. in Cer. vs. 55. vt opti
exemplo θησῶ reduxit Cl. Ernestius in H. in L. P.
121. quod plus semel est apud Theocrit. et Pindaru
quin et in aenea Tabula Heracleënsi I. vs. 88. οὐδὲ ΓΑ
ΩΝΑΣ ΘΗΣΕΙ πὰρ τὼς ὑπάρχοντας, tametsi θή
Vir doctissimus *pascet* interpretatur, posteaquam in a
mum induxerat, γαιῶνας seruos esse *terriuenales* vel
scriptitios. Θησεῖ a τίθημι est, et γαιῶνες vi form
quae collectiua est, significare debuerunt *terrae collect*
nes quasdam, siue *grumos* **): cuiuscunque tandem v

*) Vellem, Criticus totum illud Alcaei fragmentum nobis e
diret. Codex quidem cum textu, qualem Sturzius p. !
dedit, plane consentit. Pro ἄφυτον fortasse scribendum
φυκτον. Num forte θήσει mutandum in Θησεῖ (*These*
Sed nihil extundo, quod satisfaciat. Bast.

**) Γαιὼν hoc sensu, vt sit *sepes terrea*, Toupius (in S
Vol. II. p. 482.) restituit Hesychio v. Χόρτος, pro vulg
δηλοῖ δὲ καὶ . . . . τὸν ὅρον ἐκ γαίων, coniiciens,
ὅρον ἐκ τῶν γαιώνων [in Cod. sic scriptum: γαιῶν,
compendium syllabae ων pro circumflexo habitum (v. A
pend. ad Epist. crit. p. 22.) ob viciniam acuti plane neg
xerunt]. Haec coniectura mihi perplacet, cum Hesych
γαιῶν (a γῇ) scripsisse vix videatur: malim tamen τὸν ὅ
τὸν ἐκ γαιώνων. Conf. Schow. p. 788. Sed hoc vtut
melior est haec Toupii coniectura alterâ (Vol. IV. p. 276
τὸν οἶκον ἐκ (aut ἐν) γειτόνων. — De nominibus in ων
sinentibus Pseudo-Herodianus in ἐπιμερισμοῖς MSS. h
tradit: Τὰ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον εἰς ων ὀνόματα,
μὲν εἰσι περιεκτικὰ, διὰ τοῦ ω μεγάλου κλίνονται, οἷον
νὼν ξενῶνος, ἀνδρὼν ἀνδρῶνος, [In Lexico SG. ἄλλος
φάβητος legitur: Ἀνδρών· ἐπὶ τοῦ μεγάλου οἴκου.
ρόδοτος α.] παρθενὼν παρθενῶνος. περιέχει γὰρ ὁ ξεν
τοὺς ξένους, ὁ ἀνδρὼν τοὺς ἄνδρας, ὁ παρθενὼν τὰς πα
θένους. οὕτω καὶ δαφνὼν δαφνῶνος, κοιτὼν κοιτῶνο
νυμφὼν, ἱππὼν, φυτὼν καὶ τὰ ὅμοια. Φυτὼν Lexica n

ῶνας aliquando adfundent ex Sicula termino-
ula apud Gruter. Thes. Inscr. pag. CCXIII. vbi
ΩΝ memoratur *ΡΕΟΝ ΑΝΑ ΜΕΣΟΝ ΤΩΝ*
ΩΝ. Vbi, nisi malis credere vitium esse in
ΩΝ, altera forma potest obseruari *γαιὼν*, qua-
βολεὼν, a Phrynicho in Eclog. p. 66. reiecta in
καλαμεὼν, *ἱππεὼν*, et *ἀνδρεών*. Suspicatur
Sicula ista inscriptione in Add. Mazochius,
oci fuisse nomen, inde dicti, *quod in eo venali-
egerent, aut olim habitauerint*. Credo, *ἐργατώ-*
uid menti obuersabatur. Hesych. *Ἐργάτωνες**),
ς *ἀγροῖς τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται κοιμῶνται*. Sed
nulla est vocis *ὤνιος* compositio. Ignotum Le-
men collectiuum *ΕΡΕΙΠΙΩΝΑΣ* praebent Fi-
rum Ciuitatis in Antiq. Asiat. p. 135, 5. pro *lo-
ultae sunt parietinae*, ab *ἐρείπια*, quibus, prae-
os, vtuntur Abydenus apud Eusebium Praep.
416. B. Lucian. T. II. p. 44. Leui menda He-
berandus est V. *Ναύων, νεωρίων*. Scribe: *Ναυ-
ων*. De similibus collectiuis videtur egisse Ni-
τρίτῃ Ἀττικῆς διαλέκτου, citatus Harpocrationi
νες. Koen.

dd. A. B. a. b. et c. articulum *τὰς* ante *εἰς ὠν*

norant. [Hinc nomen proprium *Φύτων*, vt ab *ἀνδρὼν*
Ἄνδρων. Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIV. c.
Obiter Lexicis adde *φυτοσπορία*, quo nomine vtitur
ho IV. v. 432. Schaef.] Alio loco idem Pseudo-He-
us commemorat voces *ἀμπελὼν, δρυμὼν, κλαυθμὼν*
idero sine causa visum dubiae fidei), *πλατανὼν, πυ-*

εἰς ων ληγούσας [12]), διὰ τοῦ αν προφέρουσιν, τοῦ λέγειν μουσῶν καὶ πασῶν μουσᾶν καὶ πασᾶν γοντες.

§. XXXVIII. [13]) Τὸ μὴ ἐστὶ μή 'στι [14]) λέγ κιρνῶντες τὸ η καὶ ε εἰς η. ὡς Ἀριστοφάνης·

Αἰ μή 'στιν οὗτος χοῖρος — —

ὥςπερ καὶ τῇ ἐμῇ τῇ 'μῇ, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοί.

---

omittunt. Cod. B. desinit in vocibus διὰ τοῦ αν πρ ρουσιν. Ad finem articuli in Cod. A. λέγοντες d Cod. b. post ληγούσας addit καὶ περισπωμένας. D Codd. a. b. et August. προφέρουσι (August. προφέρο καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν μουσῶν μουσᾶν λέγουσι. C προφέρουσιν οἱ Δωριεῖς, μουσᾶν λέγοντες ἀντὶ τοῦ σῶν, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι· Ἁλιαδᾶν, καὶ πίδης· κακᾶν βίων διαγωγὴν, ἀντὶ τοῦ ἁλιαδῶν κα κῶν βίων (sic). SCHAEF.

12) εἰς ων ληγούσας] εἰς ων λ. καὶ περισπωμέν ditt. vulgatae, inuitis MSS. quibus morem gessi. V e Voss. constitui, consentientibus fere Regiis, quor in his desinit. Vulgo — προφέρουσι, καὶ ἀντὶ τ μουσῶν μουσᾶν λέγουσι. Doriensium iste mos est, quam vt operosa adsertione indigeat. Vbi in A phanis Nub. vs. 338. editur κρέατ' ὀρνίθειά γε κι priscam lectionem, praeter Athenaeum L. II. p. et Eustathium ad Hom. Od. X. p. 1934, 17. conser optimum Etymologicum MS. Leidense: Κιχήλας, κί πλεονασμῷ τοῦ η κιχήλας· Ἀριστοφάνης· κρέατ' ὀρν κιχηλᾶν, Δωρικῶς ἀντὶ τοῦ κιχηλῶν ἤγουν κιχλῶν. Dorica Lysidis Tarentini Epistola apud Iamblich. P. p. 64, 1. pro οἱ πολλοὶ τῶν σοφιστῶν, MS. Ci genuinam praefert lectionem τοὶ πολλοὶ τῶν σοφι — Ceterum ex ordine patet, hanc Nostri obseruati pertinere ad Aristoph. Acharn. vs. 772. vbi θυμιτὸ λῶν Schol. reddit θυμιτῶν. KOEN.

13) Articulos XXXVIII — XLI. Codd. a. et b. c tunt. Cod. c. λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, κιρνῶντες etc.: de ὡς καὶ Ἀριστ.: post ὥςπερ καὶ τῇ 'μῇ ἀντὶ τοῦ τῇ ceteris omissis. Cod. August. non habet λέγουσι, de

ὥςπερ καὶ Ἀριστοφάνης, omittensque Αἱ — οἱ Ἀτ-
Idem post hunc articulum habet haec: Τὸ διψᾶν
λέγουσι, τὰ ἀπαρέμφατα τῆς β τῶν περισπωμένων
ας διὰ τοῦ η ἐκφέροντες. καὶ τὸ σιγᾶν σιγῆν, καὶ
νᾶν πεινῆν. SCHAEF.
μή ᾽στι] μήστι editi, qui mox habent ὥςπερ καὶ
στιν οὗτος χ. ceteris omissis. Reg. A. Τὸ μή ἐστὶ
ι λέγουσιν, ὥςπερ καὶ τῇ ἐμῇ τῇ ᾽μῇ οἱ Ἀττικοί,
ale. Τᾷ ᾽μᾷ est in Anytae Epigrammate, in Wolfii
ι. Poëtriar. p. 110. τῇ ᾽μῇ in Euripidis Hecub. vs.
cui geminum vnicum enotabo *ΕΝ ΤΗΠΑΡΗΙ*, i.
τῇ ἐπάρῃ, e Teïorum Diris Antiq. Asiat. p. 98, 34.
vs. 36. est *ΗΠΑΡΗ* pro ἡ ἐπάρη. In Tragicis et
is praesertim Atticis post literam η sic solet ε ψι-
idi: vid. Cl. Valckenaerius ad Eurip. Phoen. vs.
cuius Tragici Med. vs. 1312. ἐντὸς, ἢ ᾽ξωθεν δό-
axisse videtur Hesychianum: Ξῶθεν, ἔξωθεν. Post
cum idem obtinet in Αὔτα ᾽στὶ χοῖρος in Aristoph.
ι. vs. 781. vbi addenda est nota interrogandi. Ab
llo diuersam Synaloephen Doricam non animad-
unt Homines Eruditi in Allariotarum decreto An-
iat. p. 137, 3. οὓς ἀπεστείλατε πρεσβεύσοντας περὶ
ΛΩ ποθ᾽ ἀμέ. i. e. περὶ τῶ ἀσύλω, quapropter
non est, vt [α] cum doctiss. Chishullo addatur:
ΙΜΕΝΟ ΤΩΓΩΝΟΣ pro καθημένω τῶ ἀγῶνος
nt Teïorum Dirae p. 98, 32. Fuit tamen, cum in
tarum decreto coniicerem *ΠΕΡΙ ΤΩ ΞΥΝΩ*, i.
nai reipublicai gratia, vt ait Plautus Mil. Glorios.

§. XL. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αὐτὸν νιν [16]) λέγουσι.

§. XLI. Τὸ χρῆ χρῆσθα [17]), καὶ τὸ σιγᾶν σιγ[ῆν]
λέγουσιν. ὡς παρ' Ἀριστοφάνει·

Οὐ χρῆσθα σιγῆν [18]) — —

ἀντὶ τοῦ, οὐ χρὴ σιγᾶν. οὕτω τὸ διψᾶν διψῆν, κ[αὶ]
τὸ πεινᾶν πεινῆν.

τοῖς Δωριεῦσι τὸ εἶναι εἶμεναι λέγεται. Cod. August. a[r]ticulos XXXIX — XLI. omittit. Schaef.

16) νιν] νιν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς editi. Respi[cit] Grammaticus Acharn. vs. 775. σὺ δέ νιν ἦμεναι τίνος δ[ο]κεῖς; Ἢ λῇς ἀκοῦσαι φθεγγομένας; vbi φθεγγομέν[ας] secundus casus est Doricus singularis, non, quod Int[er]pres putauit, quartus pluralis. In venustissimis Ib[yci] versibus, quos e Schol. Platonis edidit Fulu. Vrsinus 7 Lyricor. carm. p. 115. pro Ἦ μὰν τρομέων ἴν ἐπερ[χό]μενον, repone Ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπ. Cognatae aut[em] videntur voculae νιν, μιν et veterum Latinorum im. Hesychio pro Εἴ μιν, ἑαυτὸν, legerim Εἴ μιν, εἰ αὐτ[ὸν] vt Εἰ σφῶϊν, εἰ ὑμῶν. Koen. Cod. c. hunc articul[um] omittit. Schaef.

17) χρῆσθα] Meerm. χρῆστα, omisso Comici lo[co]. Koen. Cod. A. verba λέγουσιν, ὡς παρ' vsque ad χρὴ σιγᾶν omittit: deinde dat οὕτω καὶ τὸ διψᾶν διψ[ῆν] etc. Cod. c. Τὸ χρῆσθαι χρᾶσθαι εἴωθεν λέγεσθαι π[αρ'] αὐτῶν: post quae dat hunc articulum: Οἱ Δωριεῖς σιγᾶν σιγῆν λέγουσι, τὸ πεινᾶν πεινῆν, καὶ τὸ διψ[ᾶν] διψῆν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει εὕρηται, λέγοντι, οὐ χρὴ σιγῆν. Schaef.

18) Οὐ χρῆσθα σιγῆν] Insignis haec est lectionis di[s]crepantia; nam in Aristophane vs. 778. vulgatur χρῆσθα σιγᾶς. Σιγῆν ego non temere reiiciendum a[r]bitror, siquidem χρῆσθα speciem habet secundae pe[r]sonae verbi agentis; quales sunt ἦσθα, ἔφησθα, et si[m.] de quibus Noster §. VI. de Dial. Aeol. quando infinitiu[us] σιγῆν per erit commodus. Praeterea haec infinitiui fo[r]ma, Atticis et Ionibus non infrequens, Doriensibus qu[o]que valde fuit vsitata, αι in multis in η contrahentibu[s]. vid. Etymologus M. p. 201, 54. p. 352, 7. etc. Conf. i[n]fra §. XLV. LXXIX. Πεινῆν est in Dorica Aristippi Ep[i]stola Ep. Socratic. IX. p. 26. Διψῆν, διψᾶν, Hesych

reddendum arbitror pro *Δίψην, δίψαν*. *'Αγαπῆν* habet Callicratidas apud Stob. S. LXXXIII. p. 486, 42. *ὁρῆν* Laco in Aristoph. Lysistr. vs. 1079. Rarissimum est *'Ρογκῆν, ῥέγκειν*, Epicharmi apud Hesych. et *πλαδδιῆν* in Comici Lysistr. v. 171. ita enim scribendum esse pro *πλαδδιχῶ* *), praesertim cum *πλαδδιεῖν* habeat Suidas in V. et in *'Ρυχάχετον*, forma verbi monstrat, quae de vere Doricis est, hac occasione nonnullis illuminanda. Nempe vaitata est verborum forma in *έω*, in *ῶ* vulgo contracta: hanc per *ιάω, ιῶ*, efferre inprimis erat Laconum, Siculorum et Italiotarum. **) *'Επαινιῶ* Laconi tribuit, gentis morem obseruans, Aristophanes in Lysistr. vs. 198. pro *ἐπαινέω*. *'Αδικιῶ* et *μετριῶ*, quae *ἀδικέω* et *μετρέω* enunciat vulgus Graecorum, debentur tabulae Heracleënsi I. vs. 90. II. vs. 18. et 45. In *μογίομες* et *λυχνοφορίοντες* in Aristoph. Lysistr. vs. 1001. et 1002. a *μογέω* et *λυχνοφορέω*, lenem medelam metrum non recusat. Pertinent huc Hesychianae Glossae *Πονιῶμεν, πονῶμεν*, et *Παμμωχιῶν, κεκτημένος*. Prius est a *πονιάω, ῶ*, pro *πονέω*, alterum a *παμμωχιῶ* vel *παμωχιῶ, dominus sum, possideo*, pro *παμωχέω* a *πάμωχος*, [*ὁ κύριος* Hesychio]. Idem verbum *παμωχιῶ* ad posteritatem tra-

*) *Πλαδδιχῶ* illud inde natum, quod verum *πλαδδιῆν*, compendiose scriptum, perperam legeretur. Scilicet *η* habuerunt pro *χ*, (quod ob harum litterarum in antiqua scriptura similitudinem facillime fieri potuit,) lineolamque finalem, quae significat *ν*, confuderunt cum hoc signo (˜), quae nota est tachygraphiae litterae *ω*. Bast.

**) Verbis in *έω, ῶ*, desinentibus, pro quibus Lacones etc. dixerunt *ιάω, ιῶ*, fortasse adnumerandum *φλοιδεῖν* et *φλοιδιᾶν*. Posteriorem formam nouimus ex Hesychio, qui interpretatur *πεπρῆσθαι*: priorem ex Lycophronis v. 35., vbi legitur *φλοιδούμενος*, quod malim cum Reichardo (Ind. Lycophr.) a *φλοιδέω*, quam cum Schneidero (Lex.) a *φλοιδόω* deriuare. Codex SG. 345., qui etiam Scholia ad Lycophronem tenet, *φλοιδούμενος* interpretatur verbis *φλογιζόμενος, φλεγόμενος*. — Ceterum verba haec in *ιᾶν* desinentia, si vim earum et significationem respicias, probe discernenda a verbis desideratiuis, quorum aliquot item terminantur syllabis *ιᾶν*. Huiusmodi sunt e. c. *χουριᾶν*, i. e. *ὀρέγεσθαι χουρεύεσθαι* (Liban. IV. p. 625.), siue, vt Grammaticus Hermann. p. 398. ait: *χοριῶ* (corr. *χουριῶ*), *τὸ κουρᾶς δέομαι*, it. *ξυριᾶν*, multaque alia, de quibus v. Valckenar. in N. T. p. 344. Bast.

§. XLII. 19) *Τὸ οἴκαδε οἴκαδες* 20) *φασί.*

misit Heracleënsis Tabula I. vs. 120. inde praeclare doctissimo Mazochio erutum in eiusdem Tabulae fragmento Britannico vs. 14. Epicharmi quoque *ῥογκιῆν* a *ῥόγκος, ῥογκέω, ῥογκιάω, ῶ.* Etsi autem in talibus flexus frequentior fuerit, [in vsum communem recepti in *ἀκηδιῶ* ab *ἀκηδέω,* et *κατηφιῶ* a *κατηφέω,* vid. Eustath. ad Homeri Il. Ψ. p. 1288, 16. *Γειτονιᾷν* pro *γειτονεῖν* tribuit Theopompo Lexicon in Biblioth. Coisl. 482.] in aliis tamen etiam verborum formis videtur eum inuenisse: saltem a communi *πλάσσω,* quod *πλάττω* erat Tarentinis, *πλάσδω* ceteris Doriensibus, *πλάδδω* Laconibus, originem traxisse *πλαδδιῶ, nugor, delicias facio.* Hinc *πλαδδιῆν.* eadem ratione nascetur, qua a *ἀγαπάω ἀγαπῆν,* ab *ὁράω ὁρῆν,* et imperatiuus *πλαδδίη* in Comici Lysistr. vs. 989. *μηδ' αὖ πλαδδίη, noli nugari* quales imperatiuos Doricos alios, *πάδη, ἐρώτη, ὅρη* supra attigi ad §. IV. *πλαδδίη* in eo loco vulgo aliter accipitur, et tertiae personae esse creditur, etiam ab Hesychio V. *Πλαδίη,* sed iusta analogia contra quaeuis Grammaticorum somnia facile tenet. Vbi in Hesychio praeclare Is. Vossius, Vir magnus, emendat *Ἀμπίττα* [i. e. *ἀμφιστάς,*] *παρατάττόμενος,* vulgatum *Ἀμπίτια* siue *Ἀμπίττιαρ* praeferatur, ad parem classem verborum in *ιῶ* pertineat. Futurum auguror, vt ex adfini idiomate illustrent Viri docti in Tabula Heracleënsi I. vs. 10 *αἰ δέ χ' ὑπὸ πολέμω ἐγ[...] ηληθιῶντι, ὥστε μὴ ἐξῆμεν τ[...] μεμισθωμένως καρπεύεσθαι, ἀνεῶσθαι τὰν μίσθωσιν. δένδρεα ἐνδεδιωκότα* in eiusdem Tabulae I. vs. 73. Istroniorum decretum in Antiq. Asiat. praebet futura *προ[...]ξίομεν, χαριξιόμεθα, συνδιαφυλαξιόμεθα* p. 110, 14. et p. 111, 13. *Συνδιαφυλαξιόμεν* vulgauit, parte isti decreti mendosissime edita, Franc. Hesselius in Appendice Praef. ad M. Gudii Inscript. n. VII. *Ἐμμενιῶ, βοαθησιῶ* et *προλειψιῶ* sunt in iureiurando Latiorum pag. 13 Koen.

19) Cod. c. *τὰ οἴκαδε οἴκαδες λέγουσιν οἱ Δωριεῖς* Schaef.

20) *οἴκαδες*] *οἴκαδι* Regius, forte pro *οἴκαδις,* vt Megarensis pronunciat in Acharn. vs. 779. Sed *οἴκαδ[...]*

742. praeterquam in Farrei ed. quae et ibi οἴκαδις monitore Berglero. [Hoc etiam loco οἴκαδις de-unckius e tribus Codd. et primariis editionibus. r.] Οἴκαδες Doriensibus tribuit Etymologus M. p. i. et iterum tangit Noster §. CLXIX, felici conie-ı doctissimo A. Heringa Obs. Cap. XXXII. p. 309. tum in Epicharmi Siculi fragmento apud Athen. p. 236. A. Ἐπεὶ δὲ χ' ἧκον οἴκαδες καταφθαρεὶς ωτος εὕδω, nam Ἄστρωτος εὕδω, sine stragulis dor-illic egregie Cl. Valckenaerius emendat, pro vul-Ἀτρωτος εὕδω. [Conf. Toupii Addenda in Theo-p. 406. b. Schaef.] Vtrumque autem, et οἴκαδες et ις, dici potuit, vt χαμάδες et χαμάδις. Koen.

Codd. a. et b. τὸ σὲ τὺ λέγουσι, καὶ πάλιν τύγ' ἀ-. Cod. c. Λέγεται παρὰ τῶν Δωριέων καὶ τὸ σὲ τὸ πάλιν etc. Cod. August. καὶ τὰ σύ τύ. ὡς τὸ τύ οισῶ. Schaef.

ὡς τό· Π. τύ γ' ἀπ.] Sic Reg. nisi quod omittit in editis et Voss. (qui et τὺ γὰρ ἀπ.) male ad dentia relatum; est enim πάλιν τύ γ' ἀποισῶ in a. vs. 779. In Vatic. propter idem verbum λέγου-et in §. sequenti obuium, intermedia omnia omit-. Τὺ quarto casu est in Cleobuli Ep. apud Diog. I, 93. καὶ τοὶ ἑταῖροι δὲ ἑκαστόθεν πάρ τὺ βα-ι. Perperam vulgatur πάρ τοι. — Literam σ cum ompluribus Dorienses commutabant: nonnulla in-t Noster §. LIX. LXVII. LXXXII. et LXXXVIII.

Eruditis sublatam *), occasionem credo dedisse cor pendo Xenophontis Ephesii loco L. II. p. 36, 11. ἔλα [καὶ] τὴν Ἀνθίαν Πέριλαος, καὶ πυθόμενος τὴν μέ σαν ἠλέησεν, vbi simplicissima videtur emendatio πυθόμενος τὴν μέλλουσαν ΘΥΣΙΑΝ**), [sacrificio n destinata erat Anthia, vid. p. 35. l. 21. 23. et 24.] σεν, pro quo cum ΟΥΣΙΑΝ sollemni errore scr esset, hoc a duabus postremis syllabis vocis μέλλΟΥ fuit absorptum; quod genus corruptelae plurima rum loca infecit, et Inscriptionem Corcyr. VI. in tefalconii Diario Ital. p. 423. ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΥ ΚΙΠΟΥ ΤΟΝ ΕΑΥΤΗΣ ΑΝΔΡΑ ΙΣ ΤΑ ΝΙΟΥ. L. — ΑΝΔΡΑ ΑΡΙΣΤΑ ΑΥΣΑΝΙΟΥ rectionem certam praestat prior Inscriptionis ΠΟΛΙΣ ΑΡΙΣΤΑΝ ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΥ ΜΕ ΝΑΙΚΑ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΔΕ ΑΥΣΑΝΙΟΥ. P nus apud Stob. S. IV. p. 57, 13. dixisse traditur: θρώπους πῆ μὲν εἶναι γελοίους, πῆ δὲ ἐλεεινοὺς μισητούς· γελοίους μὲν θρασύτητι μειζόνων ὀρεγο μισητοὺς δὲ ἐπιτυχόντας· ἐλεεινοὺς δὲ ἁμαρτ Quae his in alio Cod. addi notat Gesnerus, ζηλ ποτε, dignam dabunt Philosopho sententiam, syllabis repetitis, ζηλωτοὺς δὲ οὐδέποτε. Per quaedam verba ***), sed emendata, adscribam e S. LXXXIII. pag. 488, 35. in quibus cum huius menda obtinet, tum θυσίην perperam pro οὐσίη tur: γυνὴ γὰρ ἄνδρα φιλέουσα καὶ τἀνδρὸς προ χρηγυως, ἁρμονίη ὑπάρχει. — ἐπὴν δὲ μὴ φιλέ οἶκον, οὔτε παῖδας τοὺς ἑωὔτῆς, οὔτε θεράποντας ρυσίην ἥντιναῶν ἐθέλει σφαν ἐςιδέειν, φθορὴν δὲ ἀγέεται, ὡς πολεμίη ἐοῦσα, καὶ τὸν ἄνδρα εὔχεται ναι, ὡς ἐχθρόν. Tum de vxore huic opposita l. μοῦνον ἐθελήσει τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ παῖδας, κα γενέας, καὶ δούλους, καὶ τὴν οἰκίην ξύμπασαν [σ Postremam vocem dictorum nexus postulat adi notum satis est Horatii illud Sat. I. 1. 84. *Non vx*

*) Exempla vide apud Kusterum ad Aristophan. pag. Wesselingium ad Diodor. Sic. T. I. p. 267, 11. p. 270 Valckenarium ad Schol. in Euripid. Phoeniss. pag. SCHAEF.

**) Pro θυσίαν legendum ex Codice Florent. συμφοράν

***) Conf. Iacobs. Animaduers. in Stobaeum p. 286. S

XLIV. 23) Τὴν πρὸς ποτὶ λέγουσιν, εἶτα καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσι.

Ποττὰν ματέρα (φησὶν Ἀριστοφάνης) εἰκασθήσεται 24).

.... te vult. Priora Perictyones comparanda ad Euripidis Medeam vs. 112. ὦ κατάρατοι Παῖδες ὄλοισθε στυγερᾶς ματρὸς Σὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἔῤῥοι. Koen.

23) Codd. a. et August. τὸ πρὸς ποτὶ λ. Tum Codd. a. b. et August. εἶτα καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσι, ποττὰν (August. πο τὰν) ματέρα etc. Et sic dedi pro Koeniana scriptura εἶτα καὶ τὸ τι ἀποκόπτουσι. Πο τὰν ματέρα etc. Cod. c. ἀντὶ τῆς προς προθέσεως ποτὶ λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, καὶ τὸ ι ἀποκόπτουσιν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει· ποτὰν ματέρα εἰκασθ. Cod. A. omittit verba φησὶν Ἀριστ. εἰκασθ. Schaef.

24) Πο τὰν ματέρα —— εἰκ.] Sic constanter MSS. [nisi quod in Meerm. exemplum deest] et editt. atque ita scripsisse Grammaticum, ostendit illud τὸ τι ἀποκόπτουσι. Ποττὰν ματέρα Megarensis extulit in Aristoph. Acharn. vs. 783. Doriensium more, de quo vid. Cl. Dukerus ad Thucyd. V. p. 363, 29. Vnicum adponam, in quo ποττὰν recte legitur, Ecphantae Pythagorici locum ex Stobaei S. XLVI. p. 332, 46. vt eum turpi menda liberem: συμπνέουσα γὰρ οὕτω καὶ συνδεδεμένα [Natura,] τὰν ἀρίσταν τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν ἀκολουθίαν ὁπηδεῖ, ῥύμᾳ τῶ παντὸς περιαγομένα, ποτί τε τὰν κοινὰν εὐκοσμίαν καὶ ποττὰν ἴδιον ἑκάστω διαμονὰν etc. Vulgatur περὶ αὖ γενομένα.*) Simili vitio in eodem verbo laborat Polidicus apud eundem Stob. S. XLI. p. 242, 46. Τὰ κατὰ τὴν πόλιν χρεῶν τῶν λοιπῶν μέγιστα ἡγεῖσθαι, ὅκως αὔξεται εὖ. L. ὅκως ἄξεται εὖ, nam in eodem fragmento l. 49. est πόλις εὖ ἀγομένη. Koen.

*) Bastius: „Ex vulgata scriptura Schaeferus Melet. Crit. I. p. 113. extudit περιαγεομένα, quod verissimum puto." Ἡγεόμενον passiue dictum legas etiam in Herodoto III. c. 14. μαθὼν τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον. vbi tamen alii habent ἀγεόμενον, quod Wesselingius non inepte cum συμβαλλέομαι confert. Schaef.

§. XLV.[25]) *Τὸ καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ κῆκ τοῦ φασὶν, ἐκθλίβοντες τὸ ι, εἶτα τὸ α καὶ ε εἰς νῶντες*[26]), *ὡς ἔζαε ἔζη, ἐκίρναε ἐκίρνη, καὶ τ ραπλήσια. τοῦτο καὶ Ἀττικόν ἐστι καὶ Ἰωνικ*

---

25) Cod. A. omittit *ἐκίρναε — τὰ παραπλήσια* habet *ἔστι δὲ τοῦτο καὶ ἀττικὸν καὶ ἰωνικόν.* *εἶτα τὸ α καὶ τὸ ε* etc. Deinde Codd. a. et b. *καὶ Ἀττικὸν* — Cod. b. *καὶ ἰωνικὸν ἐστί.* Cod. c. tit *καὶ τὰ παραπλήσια*, habetque *τοῦτο δὲ καὶ ἰωνικόν.* Cod. August. pro *κῆκ* dat *κάκ:* pro *εἰς μακρὸν:* pro *ἔζαε* et *ἐκίρναε, ἔζαεν* et *ἐκίρναεν:* pro *τοῦτο καὶ Ἀττικόν, τοῦτο δὲ Ἀττικόν.* SCHAE

26) *εἶτα — κιρνῶντες*] *καὶ κιρνῶντες τὸ α καὶ ὡς ἔζαε ἔζη* Reg. Ceterae variationes momenti su ne nullius. Quandoquidem vero hic de *κῆκ*, ex contracto [vid. ad §. XIV.], agitur, et continuo §. seq. *τωὐτοῦ* sequitur, Doricam saltem lucrabi ctionem in Aristophanis Acharn. vs. 790. *Ὁμο γάρ ἐστι, κῆκ τωὐτοῦ πατρός*, pro vulgata *κῆκ πατρός.* [*Δωρικώτερον* etiam in Brunckiana: *κῆκ πατρός*, Brunckius ad h. l.: „*τωυτῶ.* Vulgo In A. B. *τωυτοῦ.* Sincerum et ad dialecti norma ctum est, quod dedimus." SCHAEF.] *Τωὐτοῦ* d bum est et in Pindari Olymp. XIII. vs. 52. *Αἰ γὰ τωὐτῷ μέλοι* Alcman in Apollonii Dysc. Excerpt. A.*) nam sic legendum videtur, *si enim nobis ea curae sit.* In Dorica Sophistae Anonymi Disser 728, 27. collectionis Mythol. Galei, pro *καὶ τἄλλ τοῦτο*, scribendum est *κατὰ τωὐτὸ*, et *καττωὐ τοῦτο* Diss. I. p. 707, 2. quemadmodum bene edit sert. IV. p. 723, 25. p. 725, 27. Pag. 721, 18. est κ

*) Apollonii Codex habet: *αι γαρ αμιν τωντω μελοι*, Koenius et Valckenaerius (ad Theocr. Adon. pag. optime sic legunt: *αἰ γάρ ἄμιν τωὐτῷ μέλοι.* Stu 562. dicit, Koenium scribere *ἄμιν:* sed in exempl vtor clare legitur *ἄμιν.* Hermannus de emend. rat p. 80. corrigit *αἰ γάρ ἄμιν τούτων μέλοι*, quae c mihi quidem non magis placet, quam alia emendat lonii ibidem expromta. BAST.

§. XLVI. Τοῦ αὐτοῦ τωὐτοῦ λέγουσι [27]).

§. XLVII. Τὸ κρέας κρῆς ὀνομάζουσι [28]).

§. XLVIII. Τὸ ὀβελὸς ὀδελὸς λέγουσι.

§. XLIX. [29]) Περισπῶσι τοὺς μέλλοντας, τὸ ἀποίσω ἀποισῶ λέγοντες, τὸ λήψω λαψῶ [30]). Θεόκριτος·

Αἶκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.

τὸ κομίσω κομισῶ, καὶ τοὺς λοιπούς.

τὸ, sed καττωὐτὰ recte vulgauit I. A. Fabricius Biblioth. Gr. XII. p. 627. Koen.

27) Τοῦ αὐτοῦ τ. λ.] Codd. a. et b. pro τωὐτοῦ habent τωὔτοῦ. Cod. c. Τῶν Δωριέων διάλεκτος ἀντὶ (Bastius: „add. τοῦ") εἰπεῖν σεαυτοῦ· σωὔτοῦ λέγουσι (Bastius: „corr. λέγει"), καὶ τοῦ αὐτοῦ τωὔτοῦ. Cod. August. τὸ αὐτοῦ ὠὐτοῦ λέγουσι. Schaef.

28) κρῆς ὀνομ.] Deest ὀνομάζουσι in Reg. [Cod. b. καὶ τὸ κρέας etc. Schaef.] Pertinet ad Aristoph. Acharn. vs. 795. Κρῆς, praeterquam eo in loco, et apud Theocrit. Eid. I. vs. 6. vbi in κρέας propendet Heinsius Lect. Theocrit. Cap. II. p. 295. ob versum Bucolicum, est etiam in Sophronis versibus apud Athen. L. III. p. 87. A. — Quod sequitur, Τὸ ὀβελὸς ὀδελὸς λ. ex Acharn. vs. 796. in vulgatis editt. et Vatic. [it. a. b. c. et August. Schaef.] non comparet: proxime conuenit Cretensium Ὀδολκαὶ, pro ὀβολοὶ, apud Hesychium. Koen.

29) Cod. a. περισπ. τ. μ. τὸ ἀπ. ἀπ. λέγοντες, nihil praeterea addens. Eodem modo Cod. August. etiam articulum τὸ omittens. Cod. b. ἔτι περισπ. τοὺς μέλλοντας, ceteris omnibus omissis. Cod. c. παρὰ τῶν Δωριέων περισπῶνται οἱ μέλλοντες ἀποισῶ λεγόντων ἀντὶ τοῦ ἀποισῶ (sic Bastii mei collatio: fortasse scribere voluit ἀποίσω), ὡς καὶ παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ· μετὰ πάνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισεῖ, nihil praeterea habens. Schaef.

30) τὸ λήψω etc.] Editi et Vatic. tantummodo: περισπῶσι τοὺς μ. τὸ ἀ. ἀ. λέγοντες. Regius: π. τ. μ. τὸ ἀπ. ἀπ. λήψω λαψῶ, ceteris, quibus e Voss. Grammaticum auxi, neglectis. Theocriti versus est Eid. I. 4. in quo κεραὸν ἕλῃ hic Voss. Sed referendus est articulus ad ἀποισῶ in Aristophan. Acharn. vs. 779. Doriensium consuetudinem attigit Cl. D'Oruillius in Charit. p. 524. Ab his Aeo-

§. L.[31]) Τὸ τί μὴν σαμὰν[32]) λέγουσι.

---

les, qui in multis erant βαρυντικοί, hic diuersi ab etiam futura, quae alii circumflectunt, βαρυτονοῖ Vid. Io. Diaconus ad Hesiodi S. H. vs. 67. Koen.

31) Cod. a. habet τιμὴν σαμάν. Cod. h. arti omittit. Cod. c. ὅτι μὴν, σὺ μὰν λέγουσιν οἱ Δ Cod. August. Τὸ τιμὴν τιμὰν λέγουσι. Schaef.

32) σαμὰν] Aristoph. Acharn. vs. 784. et 75 Scholiastes etiam dicit esse pro τί μήν. [V. 757. ckius dedit σὰ μάν; sed v. 784. rectius σὰ μάν priorem locum haec notauit: „σὰ μάν; Sic diui membr. et in margine cod. B. cuius in contextu μάν. In C. σὰ μέν. Auctor Etymol. M. p. 157. σά, ὅ ἐστι Μεγαρικὸν, δηλοῦν τὸ τινά. Vulgo c ctim σαμάν; Schol. σαμὰν δὲ, ἀντὶ τοῦ τί μήν; ἄλλο καταλείπεται ἢ τοῦτο;" Coniuncta scriptur μάν; nullo pacto tolerabilis. Schaef.] Patet ind cte τί μὴν et σαμὰν me dedisse e Vatic. quocum fe cit Voss. in quo σαμὲν superscripto α. Priores [nam a Regio haec exsulant] Τὸ τιμὴν τιμὰν, c cusatiuus Doricus in αν duntaxat notatus fuisse μὴν cum ab aliis, tum a Xenophonte fuit frequent vid. Cyrop. L. II. p. 40. A. p. 47. B. et Hist. Gr. L. 592. D. E. In Etymologo M. p. 758, 37. e MS. Le legendum: Τί μήν; τί γάρ; τί οὖν; etc. Vulgo male deest. Conf. Suidas in V. Τί μὰν adhibui charmus apud Eustath. ad Homeri Od. A. p. 139 Sophron apud Etymol. M. p. 737, 3. [Nicarchus XXXI. v. 1. Schaef.] *Quid vero?* Cicero in Cati 9. Voculae Glossematicae σαμάν; vel σά μάν; illustrandae nihil opportunius est, quam quod e Pi enotauit Noster §. XXIII. τά pro τί positum: nam pro τί Cypriis tribuit Hesych. V. Σίβολε. Τ in σ ratione migrasse videtur in σί et σά, qua in Doric τες pro τῆτες apud Hesych. Etymol. M. p. 711, 45. Geloorum decreto Siculorum D'Oruillianorum P. 517, 9. Conf. Kuhn. ad Pollnc. VI. 73. Doricum iure Aristophani redonarunt in Lysistr. vs. 144. eruditi: Χαλεπὰ μὲν, ναὶ τὼ Σιὼ, — Ὅμως γα μα

§. LI.[33]) *Καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἀμὲ*[34]) *φασίν.*

τὰς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.*) quo pacto si distinguatur, et Ὅμως γα μὰν gestu adiuuetur: quo non pauca adiuuanda sunt in Comico: ne elegantissima quidem Toupii coniectura, in Em. ad Suid. II. p. 164. proposita, opus videbitur; nam Dawesii μέλω pro μάλ' αὖ (vid. Misc. Crit. p. 336.) satis refutat ipse Aristoph. qui illud αὖ Lacaenae tribuit vs. 91. 94. 171. Laconi vs. 989. 1100. 1268. restituendum in Choro Laconico vs. 1324. *Καὶ τὰν σιὰν* αὖ τὰν κρατίσταν, pro αὐτάν. Koen.

33) Cod. a. τὸ (sine καὶ) παρ' ἡμᾶς παρ' ἀμὶς λέγουσιν. Cod. b. articulum omittit. Cod. c. hunc cum sequente sic dat: τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἐμὶς λέγεται παρὰ τῶν Δωριέων: Οἱ αὐτοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὑμεῖς ὑμὲς φασί. Cod. August. τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἀμεῦς (ες), omissis καὶ et φασίν. Schaef.

34) παρ' ἀμὶ] παρ' ἐμὶς Voss. ἀμῆς Vatic. ἀμᾶς Aldina. Τὸ παρ' ἡμῖν παρὰ μὲ λέγουσι, καὶ τὸ παρ' ἡμᾶς παρ' ἡμᾶς Reg. παρ' ἄμμες Meerm. Componet has turbas Aristophanis παρ' ἀμὲ in Acharn. vs. 759. quo pacto, vel ἄμμε, in Doriensium reliquiis τὸ ἡμᾶς scribi solere, nuper monuit ad Herodot. p. 662, 79. Cl. Valckenaerius **).

*) Eadem distinctio placuit Tyrwhitto, cuius hanc legas notam in Append. ad Toupii Emend. T. IV. p. 420.: „Malim, interpunctione tantum mutata,

Ὅμως γέ μαν· δεῖ τὰς γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ."

Sic scripsit, γέ μαν et τὰς: hoc quidem, vt videtur, calami lapsu pro τᾶς. Bastius: „Brunckius, vt satis notum est, Toupii coniecturam praetulit. Mihi aposiopesis post particulas ὅμως γα μὰν, vtpote dialogum decens, vehementer placet: sed non fero articulum in phrasi δεῖ τᾶς γὰρ εἰράνας. Rursus displicet duplicatum illud δεῖ. Fuit cum scribendum mihi videretur:

ὅμως γα μάν τοι· δεῖ γὰρ εἰράνας μάλ' αὖ.

Ἦ μάν τοι Theocritus dicit: οὐ μάν τοι Sophron (Apollon. Exc. p. 563. Sturz.)." Schaef.

**) Valckenarius ad Herodot. l. c. scribit ἀμὲ, non ἀμέ. — In Apollonii loco Koenius, vt videtur, rursus sic posuit accentus, vt in apographo Ruhnkeniano scriptos repererat. Fortasse praestat sic scribere: Ἀμὲ Δωριεῖς. ἃ δ' ἄρ ἀμὲ λωβῆτο. Σώφρων γυναικείοις. Ἄμμε Αἰολεῖς. ὀπτᾷς ἄμμε. Σαπφὼ α. Scribo ἆρ ἀμὲ, vt deinceps in Koenii nota

§. LII. Ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς ὑμὲς [35]) ἐκφέρουσι.

§. LIII. Τῷ οι ἄρθρῳ τῆς εὐθείας τῶν πληθυν κῶν καὶ τῷ αι [36]) προςτιθέασι τὸ τ, τοὶ θεοὶ λέγ τες, καὶ ταὶ μοῦσαι.

Quae de ἀμὲ ex Apollonio Dysc. dederunt Wolfiu Sapphus fragm. CCXIII. et I. F. Reitzius in Excerpt.] 431. B. e MS. pleniora adscribam: ἀμὲ Δωριεῖς· ἀδ ἀμὲ λωβῆτο. Σώφρων γυναικείοις. ἄμμε Αἰολεῖς. οἱ ἄμμε. Σαπφώ α. Sophronis particulam scripserim: ἄρ' ἀμ' ἐλωβῆτο, *haec nos iniuria adficiebat.* Παρ ι est in Eleutheraeorum decreto Antiq. Asiat. p. 108 ποθ' ἀμὲ in Allariotarum p. 137. ΠΟΡΤΑΜΕ in Sa rum p. 115, 10. cuius partem dedit etiam F. Hesseliu Append. Praef. ad M. Gudii Inscript. n. VI. nempe a π προσὶ, προτὶ per Doricam literae caninae transposi nem ortum ΠΟΡΤΙ in istis Antiquitatum As. monum tis pro πρὸς aliquoties occurrit; vt ΠΟΡΤΙ ΤΟ ΠΛ ΘΟΣ p. 111, 2. ΠΟΡΤΙ ΤΟ ΘΕΙΟΝ p. 115, 12. Ἀμὲ in ἄμα deprauatum est in Anonymi Sophistae D V. Collect. Mythol. Galei p. 728, 3. αἰ δέ τῳ μὴ πισ ἐντὶ, τὰ ὀνύματα μανθάνεν ἄμα, ἀλλ' ἐπισταμένως ὁ γίνεσθαι, γνώτω ἐκ τῶνδε. L. τὰ ὀν. μανθάνεν ἀ Koen.

35) Ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς ὑμὲς] Meerm. Τὸ ὑμεῖς ὑμ Koen. Cod. A. ἀντὶ τοῦ ἡμεῖς ἡμὲς ἐκφέρουσι. Co a. et b. ἀντὶ τ. ὑ. ὕμες ἐκφέρουσι. Cod. August. καὶ ἀ τοῦ ἡμεῖς ἡμεῦς ἐκφέρουσι. Schaef.

36) καὶ τῷ αι] Additamentum dedit Voss. [Codd b. et August. omittunt καὶ τῷ αι: deinde habent ord inuerso τὸ τ προςτιθέασι. Cod. c. πληθυντικῶν τ προςτιθέασιν οἱ Δωριεῖς, τοὶ etc. Schaef.] Τοὶ leguntur in Acharn. vs. 759. In Lysidis Epistola a Iamblich. de V. Pyth. p. 63, 4. κατ' ἰσότατα δὲ ἄδικοι τοιαῦτα πράξαντες, cum οἱ deleat MS. Cizensis, nec men articulus abesse possit, corrigendum videtur —

legitur πάρ ἀμέ. Brunckius in Acharn. v. 759. dedit ἀμέ, non πάρ ἀμέ. O quantum est λεπτολογημάτων in stris litteris! Bast.

Πάσσακα [17]) *τὸν πάσσαλον λέγουσι.*

αῦτα πράξαντες*), et ἅτε νίκα, ἃ τοὶ Ἕλλασαν ἐνίκασαν, pro ἃν**) τε Ἕλλανες, in sae-
ɜmorati Sophistae Anonymi Diss. I. pag. 707,
aecedentia nonnulla sic leniter sunt castiganda:
ἐμῷ καὶ [τὰ νεότατα ***) πρῶτον ἐρῶ] ἁ τῶν
ίων νίκα — Λακεδαιμονίοις μὲν ἀγαθὸν etc.
.i praepositiui pro postpositiuo Ionum quoque
fra §. VII. de Dial. Ion. ****) Eum vel in Tra-
Virum Clariss. ad Eurip. Suppl. vs. 858. val-
Librariis, quidquid huius generis est in At-
ribus, libenter cum doctissimis quibusque
In Sophoclis Oed. Col. vs. 970. pro Ἄγεις
bene Eldikius in Suspic. Spec. p. 4. corrigit
r. Koen. Canonem hunc, a Batauis, itemque
Emend. in Suid. T. I. p. 186. s. et Addend. in
. 394. a.) plurimi factum, tanquam futile com-
:plodit Brunckius ad Aeschyli S. c. Theb. v.
iem ad Pers. v. 776. ad Euripid. Androm. v.
pol. v. 528. ad Sophocl. Oedip. Col. v. 1259.
v. 14. Assentitur Wolfius ad Reiz. de Accent.
5. (vbi pro „*in iis casibus, qui*" scribe cum
is terminationibus, quae".) Euripides Bacch.
θεὸν, τὸν νῦν ψέγεις. Aristophanem sic so-
Brunckius ad Concion. v. 275. Legas quidem
870. ἀλλ', εἴ τι βούλει, πρίασο, τῶν ἐγὼ
Brunckius ad h. l.: „Articulus praepositi-
positus pro ὤν, quod exemplum obmoueri
s quae dixi ad Conc. 275. Est enim hoc in
' Schaef.
σακα] πάσακα Vatic. cum plerisque editt.
σακιν τ. πάσσαλον λ. Cod. b. hunc articulum
)d. c. πάσσακα καὶ τὸ πάσσαλον λέγεται πα-
μεῦσι. Schaef.] sed per σσ est in Acharn. vs.

τοὶ τοιαῦτα πρ. Ceterum Koenius retinuerat men-
otheticam Kusterianae editionis ἱτόνατα. Correxi.

non mutem. Pausanias X. 10. 2. ἀπὸ τῆς νίκης, ἣν
Οἰνόῃ τῇ Ἀργείᾳ αὐτοί τε καὶ Ἀθηναίων ἐπίκου-
:δαιμονίους ἐνίκησαν. Schaef.
·e voluit νεώτατα. Schaef.
c vsu Gregorius hic non cogitauit. Schaef.

763. quo Hesychius respexerit, modo in eo legatur l σακι, πασσάλῳ, vel τῷ πασσάλῳ, non πασσακίῳ. – quens ὄκκα [ὄκα Reg.] est ex Acharn. vs. 762. pr Οἴκα, ὅπου vitiose adnotauit Hesych. ad quem male gessit Guietus, vsitatissimae Doriensibus particulae memor. Vid. supra §. V. Koen. Verissime Koeni Hesychio legit πάσσακι (pro πασσακίῳ), πασσάλῳ. protinus in eodemque versu iungam, Is. Vossio pra te, πάσσακα (pro πάσσακον), πάσσαλον. Sic Greg Cor. Πάσσακα τὸν πάσσαλον λέγουσι. Scholiaste stophanis: Πάσσακι, ὑποκοριστικῶς, τῷ πασ Similiter Lex. SG. quod ἄλλος ἀλφάβητος inscrit Βῶμαξ, ὑποκοριστικῶς ὁ μῶμος (corr. ὁ βωμός) Νέαξ, ὁ νέος. Νικοφῶν. Vnus Commentatorum nysii Thracis, quos tenet Codex Vat. 14., sic tradi τρίτος (τῶν ὑποκοριστικῶν τύπος) εἰς αξ, ὡς Ῥόδ Ῥόδιος, καὶ πλούταξ ὁ πλούσιος. H. Stephanus III. p. 721. D. commemorat ῥόδαξ vt diminutiuum ῥόδον, sed idem haec addit: „ῥόδαξ an dici possit rosa, rosula, dubitet forsan quispiam, donec aliquo monio vsus diminutiui huius confirmatus fuerit.“ R ῥόδαξ etiam in Dracone Stratonicensi περὶ μέτρων ητικῶν, cuius libri partem iam editam habemus ir gulis de prosodia ab Hermanno euulgatis (de emend gr. gr. ad calc.). Pro iis quae Hermannus dedit p. §. 63. l. 4. s., Draco habet haec: ἀδιάφορον ἔχει τὸν νον τοῦ α, οἷον κόραξ, κόλαξ, χάραξ, δόναξ, ῥό φύλαξ, ἄναξ, βόαξ, ὄμφαξ, φόρταξ, φένδαξ (sic, f ναξ). Item πλούταξ reperitur ibid. p. 434. Adscr locum e Dracone: ὅσα μέντοι ἔχει τὴν πρὸ τέλους μακρὰν, ἀρσενικὰ ὄντα, καὶ τὸ α θέλει ἔχειν ἐκτετ νον, ὡς ἔχει τὸ Φαίαξ (sic legendum pro edito φαλ ῖλαξ (sic corrupte), κρώμαξ (cf. Hesych. κρώμαξ, σ λίθων), θώραξ, οἴαξ, πλούταξ, βώμαξ, κνώ (apud Hermann. corrupte νώδαξ). Denique huc refe da, quod Gregorius Corinth. de Dial. Aeol. §. LXVI bet, ἡ ψῆφος ψάφαξ, et σχίδαξ (a σχίδη s. σχῖ quod Pseudo-Herodianus MS. sic interpretatur: τὸ μα τοῦ ξύλου, καὶ κλίνεται σχίδακος.

Monet me hoc σχίδαξ, vt vitium emendem, quo vtraque Lexici Schneideriani editione v. σχιζίας re

ροτρ. p. 20.: Σχιζιας, λεπτος παρ Αττικοις. ουγενι. . . (sic). Suppl. Διογενιανός, non ς, quod manus secunda adscripsit. Idem Diogebid. ad p. 15. in hoc Scholio nondum edito citaῦνοι, οἱ στρόβιλοι καὶ οἱ θύρσοι, ὡς Διογενιαμβος, δῖνος. et: Κῶνος· ξυλάριον οὗ ἐξῆπται ρτίον, καὶ ἐν ταῖς τελεταῖς ἐδονεῖτο, ἵνα ῥοιζῇ. πὸ καὶ ῥύμβος ἐκαλεῖτο· οὕτω Διογενιανός. Porholio partim inedito Codicis Paris. 1983. ad Herm περὶ ἰδεῶν, quocum Phrynichus ap. Pierson. ad). 447. comparandus: Φρύνιχος ἐν τῇ σοφιστικῇ κευῇ παρατίθεται τὸ ὑπόξυλος ῥήτωρ καὶ ποιητής. δέ φησι μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐκ ξύλων σκευῶν, τολλῆς (sic: leg. ἐπιπολῆς. In Rhetor. Ald. T. II. perperam legitur ἐπιπολλοῖς.) ἐπελήλαται ἀργυται δὲ ἐπὶ τῶν λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, ν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις μέμνηται, γενιανὸς ἐν τῇ λέξει τούτου, καὶ Διονύσιος ἐν τῇ ῶν ∞ (i. e. ὀνομάτων), ὅτι Μένανδρος ἐν τῇ α φησί· οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος, οἷον ; καὶ οὐ γνήσιος, οὐδὲ ἀληθής. ἀπὸ τῶν ξυλίνων ιηργυρωμένων σκευῶν. Item in Schol. MS. Co-33. ad Hermogenem περὶ σεμνότητος: Σεσηρέγηνέναι. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ γελᾶν, ὥς φησι Διογε-
Denique in Etymol. MS. Paris.: Ὕδειν, παρὰ ν, κατὰ συγκοπὴν τοῦ α, ὕδειν, ὥς φησι Διογε-
Cum in Etymologico edito verbi ὕδειν notatiosae sint, iuuat addere ex eodem illo Etymol. MS.

§. LV.[38]) Τῷ ὄκκα ἀντὶ τοῦ ὁπηνίκα, καὶ ὁ καὶ ὅπου, χρῶνται.

---

ci dixerunt et ὕδῳ et ὑδῶ. Recte enim habere pr formam, satis apparet ex verbis Etymol. Paris. ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου. Igitur errat Toupius (E III. p. 555.) in Hesychio scribens ὑδεῖν, ὑμνεῖν ὕδειν, ὑμνεῖν. Reuertor ad Diogenianum. In E logico M. edito v. ἄνεται p. 104, 39. Sylburgius a pro corrupto διογενία scribendum sit Διογενια Διογένης. Illud praefero, quia nomina in ανος e a librariis, qui notas tachygraphicas vsurpant, scribuntur, vt α litterae antecedenti imponatu

ἀππι, ἀδρι, λουκι, σωρ, ἡρωδι, ρι, διογε

Ἀππιανὸς, Ἀδριανὸς, Λουκιανὸς, Σωρανὸς, Ἡ νὸς, Ῥιανὸς, Διογενιανός. Horum compendior ma duo inprimis frequenter occurrunt in Lex περὶ συντάξεως. Ceterum de nostro Diogenian agit T. I. p. 591. vbi in editione Kusteriana, pe in Mediolanensi, propter ὁμοιοτέλευτον integer excidit, quem data hac occasione ex Codice Par sic supplebo:

Διογενές· εὐγενέστατον.

Διογενιανός· Ἡρακλείας Πόντου, γραμματ γονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ βασιλέως.

Διογενειανός· Ἡρακλείας ἑτέρας, οὐ τῆς Πόντο ματικός, γεγονὼς καὶ αὐτὸς (hoc αὐτός quid sibi Kusteri editione, parum perspicias) ἐπὶ Ἀδριανο λέως. ἐπιστατέον (sic, non ἐπιστητέον) [Bene. ἐπ enim est *sciendum*, quod hic locum non habet: Ioisoni Anecdota T. II. p. 186. not. (1): sed ἐπι *considerandum*, *videndum*, idque voluit Lexicog SCHAEF.] δὲ, μήποτε etc. Post Cod. Paris. habet οὗτος παντοῖος λόγος, pro quo Toupius Emend. 139. παντοίως λόγιος legit. Brequignius (*Obser sur un MS. du Lexique de Suidas* in *Notices des M la Biblioth. nation.* T. V. p. 17.) praefert παντοῖος quod gallice sic vertit: „*car on en parloit fort d ment.*" BAST.

38) Cod. A. τὸ ὄκα — ὁπότε, ceteris omissis.

ı. dant ὁπότε χρῶνται καὶ ὅπου. Cod. c. Οἱ Δωριεῖς ηνίκα καὶ τὸ ὁπότε καὶ τὸ ὅπου ὄκκα λέγουσιν. Cod. st. τὸ ὄκκα ἀντὶ τοῦ ὁπηνίκα, ceteris omissis. .EF.

)) Ἀγλῖθας] Acharn. vs. 763. vt hic Vatic. Priores [it. Codd. b. c. et August. SCHAEF.] Ἀγλίθας, ιθας Voss. Ἀγχλίκας Reg. [Imo ἀγχλίκας. SCHAEF.] ιθας Meerm. vt et mox §. LVII. In vocabuli expo- one Nostro cum ceteris conuenit: vid. Foësii Oecon. pocrat. et notae ad Hesych. T. I. p. 39, 6. cuius Ἀγλί- σκόροδα, in Ἀγλίθια mutantibus Viris doctis fauet Leidensis in Etymologo M. p. 11, 4.*) praebens Ἀ- ια, σκόροδα. Allii capita, siue bulbi, et Γελγῖδες chio, Γέλγιθες sunt Suidae et Mich. Psello in versi- oliticis MSS. Αἱ τῶν σκορόδων κεφαλαὶ Μολίζαι ώλυζαι] Γέλγιθές τε. Quod ad formam, cum Ἄ- et Ἀγλίθια comparanda Δέλλιθες, [Δέλιθες dicto σφῆκες, et Δελλίθια, ἀνθρήνια, apud Hesych.

ν σκορόδων] Cod. c. τῶν σκορόδων οἱ Δωριεῖς. articulum in Cod. August. sequitur hic: Τὸ τι λέγουσι. Conf. infra §. LIX. SCHAEF.

ἐν Ἀχαρν.] vs. 761 — 3. Vatic. hic ὑμμὲς, ὑ- Im Voss. plerisque vocibus, quas explanauit nimis articulis, suae superscriptae legebantur ες ὑμεῖς, ὁπότε, πασσάλοις. Per istam con- ι credibile est accidisse nonnunquam, vt eius- pretationes in contextum, quem vocant, sen-

— — — ὑμὲς ὧν ἀεὶ,
Ὄκχ' ἐςβάλητε, τὼς ἀρωραῖοι μύες
Πάσσακι τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε[42]).

---

praeclare instaurauit Cl. Valcken. in Eurip. Phoen. pag. 99. Koen.

42) ἐξορύσσετε] Addit Meerm. ἀντὶ τοῦ ὡς ἀρουραῖοι, sed omittit voces ὑμὲς ὧν ἀεὶ, Ὄκχ' ἐ. Koen. Cod. A. πάσσακι τὰς ἀνχλίκας ἐξορ. Codd. a. et b. καὶ παρ' Ἀριστοφάνει. In Aristophanis loco Cod. b. ὕμες: idem cum a. ἀεὶ omittit: denique b. παροξυτόνως dat ἀγλίθας. Cod. c. ἐν Ἀχαρνεῦσιν εὕρηται· τὼς ἀρουραῖοι μύες πάσσακοι τὰς ἀγλίθας ἐξορύσσετε. Cod. August. articulum totum omittit. Ceterum in Cod. A. manus secunda dat πάσσαισι pro πάσσακι. De hac scripturae diuersitate Bastius haec mecum communicauit peregregia: „Corrector cum non intelligeret vocem πάσσακι, κ libri quem transscribebat, habuit pro ισ, quod fieri potest facillime. Etenim littera κ etiam sic scribitur: ıc, ambobus his ductibus nunc se mutuo contingentibus, nunc spatio nonnullo diremtis. E. c. scriptum legas ἀρıcτ. Hac voce vtrum *vrsus* (ἄρκτος) significetur, an *vir optimus* (ἄριστος), discas ex solo contextu verborum. Ductus hos (ıc) saepissime vidi in eximio Platonis Codice 1807. Ideo toties confusae praepositiones εἰς et ἐκ. Exemplum huius confusionis ex Etymologico M. supra ad p. 167. citaui. Nunc alia addam. Etymolog. M. v. αὐτὰρ p. 172, 21. κανών ἐστιν ὁ λέγων, ὅτι παρεπόμενόν ἐστι τῇ εἰς τὸ α συνεστώσῃ διφθόγγῳ μετὰ τὴν ἀπόστασιν τοῦ ὑποτακτικοῦ φωνήεντος, ἐκτείνειν τὸ α. Pro εἰς τὸ α συνεστώσῃ Etymol. Paris. et Sorbon. MSS. recte dant ἐκ τοῦ α συνεστώσῃ. Vitium natum inde, quod non intelligerent compendium εıc. Aristides Vol. I. p. 128. οἱ δ' ἀέναοι ποταμοὶ τῶν χειμάρρων οὐδὲν ἀλλοιότερον διετέθησαν, μᾶλλον δὲ τοῖς χειμάρροις ἐκ τοὐναντίου περιέστησαν. Ad h. l. notantur haec: „Coll. Nou. Bar. 7. et ed. „Flor. εἰς τοὐναντίον.“ Et sic restituendum est. Conf. quae dixi ad Longinum Weiskii p. 637. Idem va-

pro ἐκπονήσαντος, quod Codex Stephani habet.
ositum εἰς πονεῖν vereor vt Graeca lingua nouerit.
odorus l. II. p. 163. εἰς κρυβῆναι. Priores editio-
abent ἐκκρυβῆναι. In Antigono Carystio cap. 25.
der edidit ἐκδύεται, quod mutarunt in ἐνδύεται.
orrigendum ex Codice εἰς δύεται. Conf. Epist.
p. 85. ed. Lips. Criticumque Tentamen super Pla-
Symposio p. 132. vbi εἰς τομαὶ pro ἐκτομαὶ debe-
egligentiae librarii perperam legentis quod recte
tum erat. Scholiastes Thucyd. (Vol. V. p. 385. v.
ip.) κάλλιστον δὲ ἔρανον] καλλίστην συνεκφοράν.
hanus bene notat: „Potius συνεισφορὰν ab eo scri-
fuisse crediderim.“ Sed etiam alibi vestigia cer-
ur huius commutationis illarum litterarum. In Ari-
anis Equit. v. 1378. nunc legimus ξυνερκτικός. Sui-
Φαίαξ dat συνεριστικός, quod ab eadem illa li-
negligentia repetendum est. V. de hoc loco Schnei-
exicon T. II. p. 709. voce συνερτικός. Apollodo-
p. 11. Ἄτλας, ὃς ἔχει τοῖς ὤμοις τὸν οὐρανόν.
us ad h. l.: „Ita emendatum ab Aegio: in libb. erat
ει ὤμοκτον, etiam Doru. τοῖς ὄμοκτον. Vitium
ompendio literarum ortum.“ Non cogitandum hîc
npendio litterarum, sed scriba aliud agens syllabam
littera κ habuit. Estque hic Apollodori locus do-
tum inprimis illustre palaeographicae huius ob-
ionis. Suidae primus articulus, vt iam Ruhnke-
d Callimach. p. 549. monuit, paene iisdem verbis
iptus est ex Platonis Scholiasta p. 134. s. Legitur

§. LVIII. [43]) Τὴν ου δίφθογγον εἰς ω μέγα τρέπουσιν [44]), ὠρανὸν τὸν οὐρανὸν λέγοντες, καὶ τὰς μούσας μώσας, καὶ τὸν κοῦρον κῶρον. Ὡσαύτως

ἔπει, τα, (v. ad §. III. Dial. Ion.) pro τε, cuius syllabae nota tachygraphica huiusmodi est: ∸, e. c. πο (i. e. πότε), aut huiusmodi: |·, e. c. πρό|·ρ (i. e. πρότερον). Denique haec ipsa figura litterae κ in causa fuit, cur Villoisonus ad Il. Δ. 467. τοῦ τῆς κρεουργίας πόνου legeret, cum deberet τ. τ. ἱερουργίας π., quomodo ex Cod. A., in quo idem legitur articulus, restituendum est." Schaef.

43) Codd. a. b. et c. τὴν ου δίφθ. εἰς ω τρέπουσι (Cod. c. τρέπουσιν οἱ Δωριεῖς), τὰς μούσας μώσας λέγοντες, καὶ τὸν οὐρανὸν ὠρανὸν, καὶ τὸν κοῦρον κῶρον, ceteris omissis. Cod. August. Τὴν ου δίφθ. εἰς ω τρ., τὰς μούσας μώσας λέγοντες, καὶ τὸν οὐρανὸν ὠρανὸν, καὶ τὸν κ. κ. etc. Schaef.

44) εἰς ω μέγα τ.] εἰς ω μετατρέπ. Reg. [Imo Cod. A. distincte habet εἰς ω μέγα τρέπουσιν, ὡς τὰς μούσ. etc. Schaef.] qui error in μετὰ et μέγα frequentissimus est: vid. Orphei Λιθ. Prooem. vs. 32. et XI. 81.*) Εἰς ω τ. Vatic. et editt. in quibus ὡσαύτως χρῶνται etc. desunt. Reg. ὡσαύτως χ. τῇ οι δ. ἀντὶ τῆς ου, μοῖσαν λέγοντες, ἔχοισαν. Vtriusque Dorismi exempla sunt peruulgata. Mich. Psellus in versibus Polit. MSS. Εἰ δέ τις ὀνομάσειε τὰς μούσας μωσας, πάλιν Ὑποδωρίσας **) εἴρηκε Δωρίδι διαλέκτῳ. Ad Etymologum M. p. 589, 46. ἐτυμώτερον δὲ οἱ Δωριεῖς λέγουσι, Μῶσα γε μοῦσα λίγεια,

*) Add. Solan. et Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 39. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 1576. p. 534. b. Ernest. ad Callim. H. in Dian. v. 150. Iacobs. ad Anthol. Graec. I. 2. p. 242. II. 2. p. 104. Lucianus T. II. p. 64. Μέγα δὲ τὸ προοίμιον κ. τ. λ. Reitzius: „Μετὰ male L." Imo bene. Locus sic corrigendus (nam totus et scripturae et interpunctionis vitiis laborat): Μετὰ δὲ τὸ προοίμιον, ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν ἢ μηκυνόμενον ἢ βραχυνόμενον, εὐαφής τε καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. Schaef.

**) Ὑποδωρίζειν non habent Lexica. Schaef.

χρῶνται τῇ οι διφθόγγῳ ἀντὶ τῆς ου; μοῖσαν τὴν μοῦσαν λέγοντες, καὶ τὸ ἔχουσα ἔχοισα.

§. LIX. Τῷ τ ἀντὶ τοῦ σ χρῶνται [45]), τὸ φησὶ φατὶ λέγοντες.

§. LX. [46]) Τὸ γε γα λέγουσιν, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει·

Καὶ γίνεταί γα [47]) — — —

---

notis argutatur F. Sylburgius. Literis quibusdam recitis corrigendum censeo: ἐτ. δὲ οἱ Δ. λέγουσι μῶσα, ἄγε μῶσα λίγεια, vt posteriora in exemplum vocis μῶσα aliunde addita fuerint; forte e Stesichori loco, item e Strabone habet Fulu. Vrsinus in Lyricor. Carm. 79. Ἄγε Μοῦσα λίγεια ἄρξον ἀοιδᾶς. Ἡ μῶσα κέλητει, ἡ λίγεια σειρήν citat ex Alcmane Aristid. Or. T. p. 377. Μῶσα λιγαῖα Priscianus p. 546. ed. Putsch. o de vid. ad §. LXII. — Caeterum videntur haec Noi pertinere ad Aristoph. Acharn. vs. 762. vbi ἀρωραῖμες sunt pro ἀρουραῖοι. Koen.

45) χρῶνται] Sic Voss. et Reg. sed mox φασὶ φατὶ λ. editt. tantummodo τὸ φασὶ φατὶ λέγουσι. Vatic. τὸ σὶ φασὶ λ. vnde φησὶ recepi; nam φατὶ tertia est singularis in Comici Acharn. vs. 771. quo haec referenda t. Meerm. Τὸ φασὶ φαντὶ λέγουσι. Koen. Codd. a. b. hunc articulum sic scriptum habent: τὸ φασὶ φατὶ ουσι. Cod. c. εἰώθασιν οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ φασὶ φαλέγειν. Cod. August. articulum h. l. omittit. V. not. voces τῶν σκορόδων §. LVI. Schaef.

46) Cod. b. τὸ δὲ γε γα etc. Cod. c. παρὰ τῶν Δωριέων τὸ γα ἀντὶ τοῦ γε λαμβάνεται, ὡς παρ' Ἀριστοφάνει :. Cod. August. Τὸ γῆ γᾶ λέγουσι, ceteris omissis. Haef.

47) καὶ γίνεταί γα]. Acharn. vs. 795. Videtur particula reponenda in Lysistr. vs. 1004. πρὶν γα πάντες, pro πρίν γ' ἅπαντες, et in Dii Pythagorici fragmento apud Stob. S. LXIII. p. 408, 54. ὑμεῖς δέ γα, οἳ ὀριγνᾶσθε haec est Sopingii correctio ad Hesychii Ἀρόχεται] σωματικᾶς ἀδονᾶς etc. Vulgo legitur ὑμεῖς δέ γ' ἃ ὀρίγνεσθ' ἀρωματικᾶς ἀδ. Cod. Parisiensis collatio a Grotio

§. LXI. Τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγουσιν, ὡς καὶ οἱ Αἰολεῖς [48]).

---

instituta, quam e Grotii libro in Bibl. Leidensi meam in gratiam descripsit Cl. Ruhnkenius, habet ὑμεῖς δ' ἀρίγνεσθαι ἀρωμ. ά. sequentia sic exhibens: ἐμβαλλόμενοι ῥύπον ἐν ζωᾶ ἀνελευθέρων [bene Salmas. ἐν ζωὰν ἐλ. vid. Maittair. p. 250. D.] παίδων. Ἐνταῦθο. Ἁ δέ γα εὐμορφία τοῖς ποτοκέλλουσιν ἀδονᾶς [L. ἀδονὰς] παρέχει ποθερπύζοισα καθάπερ ἄγαλμα ἢ γραφὰν [L. γραφὰ] ἢ ἄστερον etc. in quibus pro Ἐνταῦθο scribendum censeo ἐν ταὐτῷ, vt *eodem in libro* haec reperiri dixerit Stobaeus, qui alibi ἐν ταὐτῷ sic saepe adhibuit: e libro *de pulchritudine* haec desumta esse, in margine notauit diuinus Grotius. Pro ποτοκέλλουσιν autem eleganter Cl. Ruhnkenius in literis ad me datis ποτοπτίλλουσιν coniicit, *adspicientibus*: supra est κατοπτίλλεται, de quo verbo Viri docti egerunt ad Hesych. V. Ὄπτιλοι. Koen.

48) ὡς καὶ οἱ Αἰ.] Hoc ordine MSS. omnes: editt. ante §. praecedentem, recisis vltimis, καὶ τὸ ἐγὼ ἐγών. Vatic. ἐγὼ ἐγὼν λέγουσιν. [Codd. a. b. et August. articulum sic dant: τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγουσι, ceteris omissis. Cod. c. τὸ ἐγὼ ἐγὼν λέγουσιν. Ὅμηρος· εἰ γὰρ ἐγὼν ἐθέλω. Schaef.] Vid. Acharn. vs. 764. Ad ἐγὼν, Doriensibus et ab Etymologo p. 314, 37. adsertum, comparandum Doricum δύων pro δύω et δύο. Hesych. Δύων, δύο, Δωριεῖς. Noster de Dial. Aeol. §. LVII. ἐμὼν dicit Aeolum esse pro ἐμὼ vel ἐμῷ. Τοῦν, pro τοῦ et τύ, Boeotis adscribit Apollonius Dysc. in Grammatica inedita*), cum ἐγὼν comparans, ne quis de Τούνη cogitet,

*) Imo in libro περὶ ἀντωνυμίας, voce ἔγωγε. Locus hic est: τὸ δὲ ἐγὼν εἰς ον (scrib. ν) λήγει, τοῦ δευτέρου (προσώπου) διὰ τοῦ υ ἐκφερομένου, ἔπειτα παρὰ Βοιωτοῖς τὸ λεῖπον ἀνεπληρώθη· ἰδοὺ γὰρ τουν. Hoc explicatur alio loco, voce σύ, vbi extrema sic habent: Βοιωτοὶ (pro σὺ dicunt) τοῦ καὶ τοῦν καὶ τούγα. Accentus ita recte positos esse, non dicam; neque enim alibi de his formis quicquam traditum legere memini. Fortasse praestiterit τοὺ, quomodo σὺ et τὺ scribimus. Sed vbinam est his diebus, qui nos Boeoticam dialectum doceat? Bast.

itur infra de Dial. Aeol. §. LVII. quorum
ius tradit Apollon. Dysc. in Exc. p. 421.
est caussae, cur *ἔγων* excidisse videatur,

Theocriti loco v. Valckenar. ad Adon. p. 302.
ecte ibi Vir Summus dedit *παρά τευς*. Rectius
ieocriti, Bionis et Moschi *παρὰ τεῦς*: nam *ὀρ-*
' requiritur. SCHAEF.
imatici haec sunt: *Αἰολεῖς βαρέως· ἔγων δ' ἐμ'*
te malis, vt *Αἰολικώτερον, αὔτᾳ*: v. Charax
de èmend. rat. gr. gr. p. 84.) *τοῦτο σύνοιδα.*
te Koenius *ἔγων* modo semel scribit. Passim
ius, non praemissa voce, de qua loquitur, sta-
ı ponit. Sic solent etiam alii Grammatici, e.
ianus MS. v. *βύζω*, quem eius articulum infra
io. Legitur in illo: *κυφὸν κυβὸν, ὅθεν ἀπο-*
ύβὸν ἄροτρον, pro hoc: *ὅθεν ἀπ. τ. κ,*
ἄροτρον. Ceterum Codex in Sapphicis illis
ιυται, pro quo *ἐμ' αὔτᾳ* scripsi. (Wolfius in
ius p. 162. perperam dedit *ἐμαυτᾶς*. Datiuus
Codex scripturâ *ἐμ' αυται* indicat, plane neces-
Libanius Vol. IV. p. 627. *ὅπως μηδείς σοι*
εἴσεται. Ibid. Vol. III. p. 12. *τῷ μηδὲν*
ναι φαῦλον. Reiskius coni. *συνειδέναι*,
ıram Codex Paris. 3017. firmat. [Confusionis
αι et *εἰδέναι* exemplum vide supra p. 206. extr.
is Phaedro p. 332. Heind. pro *εἰδέναι* Galeni
eram habent *εἶναι*. Sed ceteram illarum scri-
ero in Platone legens: *ἢ μηδέν πω εἰδέναι πλέ-*
ɔidem p. 330. extr. corrigam *τὸ τί ποιεῖν ἢ*
του πέφυκε. Conf. sect. 122. extr. SCHAEF.]
. praefat. ad Phalar. Epist. p. XI.) Separari
αὔτᾳ, ex alio Apollonii loco (Excerpt. p. 554.
sime apparet. vbi Grammaticus de *αὐτόν μιν*

§. LXII. [49]) Τὸ ἐὰν αἲ λέγουσι [50]).

modo ἔγων scribatur in exemplo subiecto. Similiter Aeoles, in accentuum ratione in alia omnia abeuntes, φάτι et Πήλευς efferebant βαρέως· vid. Eustath. ad Hom. Od. *Ι*. p. 1613, 28. Etymol. M. p. 189, 46. et Schol. Theocriti ad Eid. VII. 4. quibus κάλος et πόταμος e Io. Grammatico, βούλη ex Hesych. addi possint; quaeque leguntur de Dial. Aeol. §. XLVII. et XLVIII. Koen.

49) Codd. a. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Ceterum Koenius hîc et in sequentibus dederat αἶ, quod mutaui. Schaef.

50) Τὸ ἐὰν αἲ λ.] Debetur additamentum Voss. et Regio, referendum ad Aristophanis versum, qui sequenti §. laudatur. Eleganter doctiss. Adr. Heringa apud Valcken. in Herodot. p. 350, 21. Hesychium emendauit, pro Βαῖκαν, Κρῆτες, legendo Βαῖκα, ἐὰν, Κρῆτες. Apud eundem Hesych. Αἰεωϋτῷ, ἑαυτῷ, in Αἲ ἑωυτῷ, εἰ ἑαυτῷ, quoque commutandum est. Aliquando Doricum αἲ in ἂν latet; aliquando καὶ, id est καὶ αἰ, pro καὶ rescribendum: velut in Theocriti Eid. XXIX. 16. et in eiusdem ex Berenice versu apud Athen. L. VII. p. 284. A. In Alcaei fragmento in Apollonii Dysc. Excerpt. p. 430. B. Αἲ δὲ κᾄμμι Ζεὺς τελέσῃ *) νόημα, est *si Iupiter*

Aristophanicum βαλανεύσω scribere malit. Me quidem non offendunt verba ἐμαυτῷ παλαμάσομαι. Sed infelicius etiam idem in iis quae statim sequuntur, Ἀντίμαχος coniicit pro ἐμάχετο. V. quae infra ad §. XCVII. notabo. Bast.

*) Koenius legit τελέσῃ. Sturzius p. 562. dedit τελέσθῃ. Sed Codex habet τελέσσῃ, quod restituendum est. Apollonius sic pergit: καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν εἴτε ἐπὶ τοῦ ὔμμιν ἀθανάτοιο ἐστὶ νικᾶν. Ἀλκαῖος γ. καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων. Ita Codex. Sturzius coniicit: καὶ ἐπ' ἄλλων μὲν τίθεται (scil. τὸ ν), ὡς ἐπὶ τοῦ. Longe facilius probabiliusque scribas, aut potius distinguas: καὶ ἐπ' ἄλλων μένει τε (scilic. τὸ ν), ἐπὶ τοῦ ὔμμιν etc. καὶ ἐπ' ἄλλων πλ. Scriba Codicis hunc locum non intellexit. Vocula μέν, etsi accentus in Codice rarissimi apparent, tamen grauem habet, extremoque versu posita est: id quod omnes libri lectores impediuit, quominus de verbo μένει cogitarent, quod sic in syllabas singulas dirimendum fuisset: με - νει. Sensum verborum Alcaei perspicias, si leni mutatione sic scripseris:

gitata perfecerit. Oritur autem αἰ proxime ab
iuni; neque in hac sola vocula Dorienses literam
commutauerunt. Vid. §. CXVII. In diphthon-
rimis id locum obtinuit. Hesych. V. Ἀραίαν, —
λαῖαν ἐπὶ τῆς λείας. Cretenses, eodem teste,
dicebant pro ὄνειρον. Κύπαιρον ex Alcmane
ustath. ad Od. K. p. 1648, 7. Conf. Etymol. M.
6. Inde κυπαιρίσκος idem Alcman apud Hephaest.
p. 44. Μῶσα λιγαῖα citat Priscianus p. 546. quod
bus auibus in M. λίγεια mutat Rich. Dawesius in
Crit. p. 168. KOEN.

Codd. a. et b. λῆς. Iidem in exemplis quae sequun-
λῆς αὐγάσδεο, et αἰ λῆς etc. Cod. c. Παρὰ τοῖς
σι τὸ λης λέγεται ἀντὶ τοῦ θέλεις, ὡς τό· αἰ δὲ λῆς,
omissis. Cod. August. Τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θέλεις,
η, ceteris omissis. SCHAEF.

Τὸ λῆς ἀντὶ τοῦ θ.] Καὶ τὸ λ. Voss. Post ista,
sui, verba MSS. iubentibus omisi διὰ τοῦ η, mi-
cet incommoda. Αἰ δὲ λῆς, αὐγάσδεο [εἰ κη λᾶς
memoria citat Is. Vossius ad Hesych. T. I. p. 1104,

ιν ἀθανάτοις ἐῶ νικᾷν (s. νίκαν). Quamquam, ita
am dedisse, pro certo non dicam. Ceterum litterae ō
saepe confunduntur, quia ductus superior, qui σ ab ο
inguit, in membrana passim non apparet. Apollonius
oisoni p. 34. Ἀγρονόμοι . . . . ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς
νέμουσαι, τῆς δὲ δευτέρας (ὀξυτονουμένης), αἱ ἐν ἀ-

Ἄντεινον, αἰ λῇς, ὡς παχεῖα καὶ καλά [53]).

§. LXIV. [54]) Τὴν ἀνὰ συγκόπτουσι καὶ ἐπὶ τῶν

22.] legitur in Laconica cantilena apud Plutarch. Tom. II. p. 544. E. et Diogenian. Vid. Io. Meursii Misc. Lacon. II. 10. Ἄντεινον, αἰ λῇς, ὡς παχεῖα καὶ καλά est e Comici Acharn. vs. 766. sed vbi ὡς παχεῖαι καὶ καλαὶ vulgatur: singularem numerum, cum e versu seq. et 789. manifestum sit, Megarensem alteram filiam post alteram Dicaeopoli ostendisse, me non inuito quis praeferat. In vere Doricis λῇς, λῇ et λῆτε, a λάω, λῶ, legitime natis, arrepta apocope suauiter plerumque nugantur Grammatici. Λῇς et sub Euripidis nomine citat Etymol. M. pag. 564, 22. vnde Tragico restituendum putauit in Heracl. vs. 164. Scaliger, in Ion. vs. 1336. Piersonus Veris. pag. 12. ille etiam λώντων in Suppl. vs. 221. Media forma, si ab Hesychii Λάηται, βούληται, discessero, nondum se mihi obtulit praeterquam apud Aristoph. in Lysistr. vs. 1164. Ἀμές γα λώμεσθ', αἴτις etc. sed cum λῶ posuerit vs. 980. λῇς vs. 95. 1190. λῇ vs. 1165. λῆτε vs. 1107. et ibi λῶμες; quod aeque metro congruit, praetulerim. A λάω iure λῆμα arcessi putem et λῆσιν. Hesych. Λῆσις, βούλησις, αἵρεσις. Apud eundem Λῆϊς, — βούλησις, Laconica glossa videtur; siquidem Lacones literam σ inter vocales positam tollebant. Hesych. Βίωρ, ἴσως. Alibi Σίαρ, θίασος, Λάκωνες. Lege: Σίαόρ. Koen. Proclus ineditus in Cratylum c. 178. agens de etymo vocis Λητώ: εἴτ' οὖν ἀπὸ τοῦ ἐθελουσίου Λητὼ κέκληται. λῶ γάρ ἐστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ βούλομαι. Boisson.

53) καὶ Ἀριστοφάνης — καὶ καλά] Desiderantur in Meerm. Koen. Verba ὡς τὸ vsque ad καλά desiderantur in Cod. A. Schaef.

54) Cod. A. καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων, articulum finiens voce ἄντεινον. Etiam Codd. a. et b. συνθέτων. Iidem ἂν τὴν ἀγορὰν, quomodo pro Koeniano ἂν τὴν ἀγορὰν dedi. Cod. c. τὴν ἀνα συγκόπτουσιν οἱ Δωριεῖς καὶ ἐπὶ τῶν συνθέτων, καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ παράθεσιν λεγομένων. ἐπὶ μὲν τῶν συνθέτων, ὡς τὸ ἀνάτεινον ἄντεινον, καὶ ἂν τὴν ἀγορὰν ἀντὶ τοῦ ἀνὰ τ. ἀγ. Cod. August. Τὴν ἀνὰ συγκόπτουσιν ἐπὶ τῶν συνθέτων, ὡς τὸ ἀνατείνω ἀντείνω,

etc. Bastius: „Koenius solius Codicis Voss. συντεθέντων in locum antiquae scripturae ubstituit. Hoc paene praeferam, cum Gram- ponat τῶν κατὰ παράθεσιν λεγομένων. Eo- Apollonius MS. περὶ ἀντωνυμίας, voce ἑαυ- ὅτε τὰ σύνθετα τὴν αὐτὴν κλίσιν ἀναδέχε- κατὰ παράθεσιν." Amici obsecundans ocaui priscum συνθέτων. Schaef.

τεθέντων] Ita Voss. pro συνθέτων, et mox ορὴν, ἀγορὰν Vatic. cum editt. Ἄντεινον prae- ex Aristoph. fuit excitatum. ΔΜ ΠΟΤΑ- ΔΝ ΡΑΧΙΝ sunt in Finibus Latiorum Antiq. 55, 1. p. 136, 15. et 18. vbi suspicor vs. 5. re- iba legendum —— ΝΑΠΑΝ [ΑΝ] ΤΩΣ ΣΝΑΣ. Conf. §. XX. — Sequentes hinc arti- erum spectant Theocritea. Koen.

d. a. et b. ψὲ λέγουσι. Θεόκριτος etc. Tum ψὲ. Cod. a. vitiose κρύβευσαν pro κρύβδαν. bo πάσας bis. Recte hoc posteriore loco, vbi ro Koeniano πᾶσας: non item priore, vbi ac- icus obtinet. Cod. c. ἡ πα ψὲ κρύβδην etc. τιν σφᾶς ἀμέλγεις, ceteris omissis. Cod. Au- ρᾶς ψὲ λέγουσι. Θεόκριτος etc. Idem in loco ἀμέλγεις. Deinde αὐτοὺς, τοὺς β. Ex eodem teis Tittmannus enotauit ποθ' ἕσπερα. Schaef.

Θεόκριτος] Eid. IV. 3. vbi paulo prudentius

Ἡπά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγεις

---

p. 432. B. *) Etymolog. M. p. 702, 42. Συρακούσιοι ψὶν λέγουσι· Λάκωνες σφίν. Sylburgii coniecturam, φὶν legentis pro σφίν, confirmat MS. Leidensis, et Laconum consuetudo, cum Boeotis σ ante φ saepe tollentium. Vid. Hesych. V. Φαιρίδδειν, Φίγα, et not. ad V. Βρύα. Etymologo vsus Io. Meursius Misc. Lacon. III. 5. p. 218. φὶν recte scripsit. Koen.

eodem Grammatici libro deprompta. Voce ἐγώ: ἵνα καὶ τὰ τῆς μεταθέσεως τοῦ ε εἰς ι γένηται. Hic etiam fallitur Sturzius p. 545. s. coniiciens διὰ τῆς μεταθ. etc. Voce αὐτός: ἐπεὶ αἰολικωτέρα [L. αἰολικώτερα. Schaef.] τὰ τῆς προφορᾶς καθίστατο. Voce ἑαυτοῦ: τὰ γὰρ τῆς χρήσεως ἐπίσης. Voce ἡμῖν: πρῶτον τὰ τῆς γραφῆς διαφέρεται. Anonymus περὶ βαρβαρισμῶν a Valckenario editus p. 194. Διαφέρει δὲ βαρβαρισμὸς σολοικίας· ὅτι ἡ μὲν σολοικία τὴν τάξιν βλάπτει τοῦ λόγου, ὁ δὲ βαρβαρισμὸς τὰ ἔπη τῆς λέξεως. Valckenarius: „Quid sint τὰ ἔπη τῆς λέξεως, fateor me ignorare." Villoisonus (Anecd. Gr. T. II. p. 176.) cum duobus Codicibus Venetis legit τὰ ἐπὶ τῆς λέξεως. Sed cum Codex Paris. 2929. plane omittat τὰ ἔπη, corrigo τὰ τῆς λέξεως. Ceterum conf. de his locutionibus Schaeferi Melet. Crit. I. p. 31. s. Bast.

*) Excerpt. p. 432. B. Apollonius, etiam in Sturzii editione, haec habet: Ψε Συρακούσιοι. Σώφρων· πῶς καὶ ψὲ καὶ γινώσκομεν. Nihil turpius in graeco libro vnquam vidi sex illis punctis supra καὶ totidemque infra positis. Codex haec dat: πῶς καὶ ψε etc., duabus lineis perpendicularibus per α et ι particulae καὶ ductis, quibus nihil aliud significatur, quam καὶ deletum esse, neque, vtpote scribentis παρόραμα legi oportere. Igitur fragmentum sic habet: πῶς ψε καὶ γινώσκομεν; In Alcaei loco qui sequitur, ὅτ' ἄσφ' ἀπολλυμένους σαωσ, extremae vocis syllaba finalis, quae per compendium scripta erat, euanuit. Scribendum σάωσ, h. e. σάωσεν. — De ψιν Apollonius v. σφός (non σφίν, vt Sturzius p. 563. suspicatur) haec docet. Συρακούσιοι ψιν· αμαν ψιν γενομένα. Nouissimus editor coniicit ἅμιν ἢ ψὶν γεν. In ipso Codice legere mihi videor ἀμαρι, quod significatione fortasse non differebat a particula ὁμοῦ. Hesychius: Ἀμαρία, ὁμοῦ, παραγώγως. vbi v. Albert. Bast.

τέστιν, ἤπου αὐτὰς, τὰς βόας, ἐφ' ἑσπέρας πάσας μέλγεις [58]);

§. LXVI. Τὸ ὁμοῦ ἁμᾶ [59]) λέγουσι, τρέποντες τὸ εἰς ᾱ, καὶ τὸ ō εἰς ᾱ, ὡς ἐν τῷ ἦπα ἀντὶ τοῦ ἤπου [60]).

§. LXVII. Τὸ τίθησι, καὶ ὑφίησι, τίθητι καὶ ἵητι λέγουσι, τῷ τ, ὡς εἴρηται [61]), ἀντὶ τοῦ σ ... μενοι. Θεόκριτος·

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

---

58) τουτέστιν — ἀμέλγεις] Omittit Meerm. Koen. ...m Cod. A. Schaef.

59) ἁμᾶ] Editi et Vatic. post §. LXXVI. tantummodo: ... ὁμοῦ ἁμᾶ λέγουσιν. Etiam Meerm. post §. LXXVI. ... ὁμοῦ ἁμᾶ λέγουσι. [Eodem ordine etiam Codd. a. b. et August. V. not. ad §. LXXVII. Schaef.] Hoc or...ne, tametsi ἁμᾶ Eid. IX. 4. exstat, e MSS. Voss. et Re..., vnde καὶ τὸ ō εἰς ᾱ assumsi, ferri quodammodo ista ...sunt ob adiectum ἦπα ex Eid. IV. 3. De ἁμᾶ, siue ..., vid. §. XXVI. Hesych. Ὁμᾶ, ὁμοῦ. Vbi hanc vo...am Cl. Iac. de Rhoer. Ot. Dauentr. p. 322. reponit ...blicho de V. Pyth. S. 114. legendum potius censeo: ... δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων πόνους τε καὶ ...θη καὶ νοσήματά τινα ἀφυγίαζον. Vulgo ἄπου τε καὶ ...θη —. Koen. Boissonadus: „Correctio πόνους pot... firmari loco Platonici Phaedri, quem adduxi supra ... 41. Plato iunxit πόνων et νόσων: sicque Euripides ... 281. allegatus ab Heindorfio ad Phaedr. p. 243. Por...yrius vit. Pl. c. 2. κοιλιακῇ δὲ νόσῳ πολλάκις κατα...νούμενος." Add. Lexicis: Πονημάτιον. Photius Bibl. 321, 5. βραχὺ πονημάτιον. — Πονόεις, vindicatum a ...ruillio ad Chariton. p. 405. Manethoni IV. v. 373. — ...νοπαίκτωρ. Vtitur hac voce idem Manetho IV. v. 276, Doruill. l. c. p. 666. sq. Schaef.

60) ὡς ἐν τῷ — ἤπου] Cod. A. ὡς ἐν τῷ ῆ πα (diuise) ...τὶ τοῦ ἤ που. Schaef.

61) ὡς εἴρηται] §. LIX. Desunt τῷ τ — χρώμενοι in ...tic. et editis. Τίθητι est Eid. III. 48. Ἀλλ' ὁ γέρων ...ίητι — Eid. IV. 4. Koen. Cod. A. ἀφίησι et ἀφίητι. ...m omittit Theocriti locum. Codd. a. b. et August.

§. LXVIII. [62]) Τῶν ὑπερσυντελικῶν τὰ τρία πρόςωπα διὰ τοῦ ῆ γράφουσιν. ὡς Θεόκριτος·
Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη [63]);

---

non habent verba τῷ τ — χρώμενοι. Deinde in Theocriteis Codd. a. et August. dant καί με, Cod. b. κήμ Cod. c. τὸ τίθησι καὶ ὕφίησι παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τίθη καὶ ὑφίητι λέγεται, ὡς ὁ Θεόκριτος· etc.: post in poët loco καί με. SCHAEF.

62) Cod. A. τ υ [hoc fere compendio: (nam not tachygraphicas typotheta quî possit sic imitari, vt exemplum suum plane exprimat? interim faciet quantum poterit:) manus secunda superscripsit ὑπερσυντελίκων] τρίτα πρ. διὰ τοῦ η ἐκφέρουσιν, Θεόκριτος· ἔλαιον ἐν φθαλμοῖσιν ὀπώπη, cum gloss. εἶδε, ἐθεάσατο. Cod. τοῦ ὑπερσυντελίκου. Cod. a. τοῦ ὑπ. Bastius: „H compendium idem significat. V. Apollonius Villois. Tab. IV. col. 2. l. 6." Cod. c. τοῦ ὑπερσυντελίκου τὰ γράφουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς ὁ Θεόκριτος. Cod. August. hu articulum omittit. Bastius: „Quae penes me est edi Gregorii Parisina a. 1521. item habet παροξυτόνως ὑπε συντελίκου. Ita etiam Fischerus ad Weller. P. III. p. 7: Etiam editio Gregorii Veneta Melchioris Sessae a. 15: quam Tittmannus meus possidet. Eodem accentu sc psit D. Scottus: nam H. Stephanus vocem omisit. sequentibus Cod. a. διὰ τοῦ η γράφεται, ὡς etc. SCHA

63) ὀπώπη] Editur ὀπώπει Eid. IV. 7. Sed ὀπώ rescribi iubet in Lection. Theocrit. Cap. VI. Casaubon e Nostro, opinor, vel Const. Lascaris Grammatica, est καὶ οἱ Δωριεῖς τὰ τρίτα πρόςωπα διὰ τοῦ η, ὀπώ παρὰ Θεοκρίτῳ ἀντὶ [τοῦ] *) ὀπώπει. Ἀπολώλη est Tabulae Heracleënsis fragmento Britannico vs. 39. p ἀπολώλει, ἐπαμώχη vs. 14. pro ἐπαμώχει. — Pro τ ὑπερσυντελικῶν editt. τοῦ —— κοῦ, et pro γράφου Reg. ἐκφέρ. A Vaticano articulus abest. KOEN.

*) Hoc vitium, cuius tot iam exempla vidimus, nunc ipsum prehendo etiam in Scholiis Codicis Ienensis ad Sophoclis Aiac. v. 33. 34. 47. etc. et in Scholio Codicis Augustani eiusd. v. 1382. Erfurdt. SCHAEF.

LXIX. [64]) Οὐ φασὶν ἡ δάμαλις, ἀλλ' ἡ δαμά- [65]). Θεόκριτος·
Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.
LXX. Τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι [66]).
LXXI. Τὸ μὰ ἔξωθεν προςλαμβάνουσιν [67]).
Οὐ γᾶν [68]) — — —
Θεόκριτος, ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ τὴν γῆν.
LXXII. [69]) Τὸ ἦν ἧς φασί. Θεόκριτος·

) Cod. A. Θεόκριτος· ταὶ δαμάλαι αὐτὸν κυιμώμε- iis quae sequuntur omissis. Codd. a. et b. ἡ δάμα- ὐ λέγουσιν, ἀλλὰ ἡ δαμάλη. Cod. c. Παρὰ τῶν Δω- ν οὐ λέγεται ἡ δάμαλις, ἀλλ' ἡ δαμάλη. καὶ Θεόκρι- Cod. August. δάμαλις οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ δαμάλη: de in Theocriti loco δαμάλαι (sine ταί), μηκώμεναι οθεῦνται. Schaef.

5) Οὐ φ. ἡ δ. ἀλλ' ἡ δαμάλη] Priores edd. et Vatic. . οὐ λέγουσιν, ἀλλὰ δαμάλη. Grammatici vulgo in- άμαλιν et δαμάλην distinguunt: hoc poëticum vo- chol. ad Theocriti Eid. I. 75. cuius hic citatus ver- st Eid. IV. 12. in quo κοιμώμεναι Voss. et Reg. — ens ἄλλοκα pertinet ad Eid. IV. 17. Koen.

) Τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσι] Hunc articulum cum ente Cod. A. omittit. Cod. a. τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα ση- ουσι. Cod. c. οἱ Δωριεῖς τὸ ἄλλοτε ἄλλοκα λέγουσιν. ef.

) Τὸ μὰ ἔξ. πρ.] Meerm. Τὸ μὰ ἐλλειπτικῶς προς- άνουσιν. quae mera est expositio vulgati ἔξωθεν π. r. Cod. c. Παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὸ μὰ ἔξωθεν προς- άνεται, ὡς Θεόκριτος· οὐ γᾶν ἀντὶ τοῦ etc. Cod. ıst. Τὸ μὰ ἔξωθεν λαμβάνουσιν. ὡς Θεόκριτος· οὐ ἀντὶ τοῦ etc. Schaef.

) Οὐ γᾶν] Οὐ δᾶν Eid. IV. 17. vbi μὰ τὴν γῆν liastes: reliqua Theocritea diligenter persequitur Valckenaerius in Ep. ad Roeuer. p. 28. Aristophanis in Lysistr. Οὐ τὸν Δία vs. 985. Οὐ τὼ Σιὼ vs. 1173. ıoclis Electr. vs. 1069. in Choro οὐ τὰν Διὸς ἀστρα- Καὶ τὰν οὐρανίαν Θέμιν. Conf. St. Berglerus ad ici Lysistr. vs. 989. Koen.

)) Sic in Meerm. Τὸ ἦν ἧς φασίν· ὡς Θ. ἧς ἡμέρα

Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα τῷ δεσπότῃ ἧς τοι ἐνεῦθεν [70] *ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἦν, φησὶν, οὐδὲ τῷ δεσπότῃ σου ἐγκ μᾶσθαι.*

ἀντὶ τοῦ ἦν ἡμέρα. Koen. Codd. a. et b. post Theo tea omittunt ἀντὶ τοῦ. Cod. c. φασὶν, ὡς ὁ Θεόκριτο vsque ad ἐνεῦθεν, reliqua omittens. Cod. August Theocriti versu pro *Εὐμάρα* dat ἡμέρα: deinde τι ἐ δεν. Ex eodem Tittmannus ibidem pro δεσπότῃ en vit δεσπότᾳ. Schaef.

70) Οὐδὲ γὰρ Εὐμάρα —] Eid. V. 10. Ceteris p termissis Reg. tantum: Τὸ ἦν ἧς φασί. In fine art pleraeque Editiones addunt ἧς εὐμάρα ἀντὶ τοῦ ἦν ε ρα, Aldi et Gorm. ἧς εὐμάρα ἀντὶ τοῦ ἦν εὐμάρα ad rum mentem, qui εὐμάρα in Theocrito per δέρμα ii pretabantur: vid. Casaubon. Lect. Theocrit. Cap. VI. pro ἦν restituendum Lysidi Tarentino apud Iamblich V. Pyth. p. 64, 5. e MS. Cizensis collatione. Alia nulla Veterum loca in mundo sunt, in quibus Dori ἧς varias subiit corruptelas; quae si hac occasione cussero, doctorum hominum gratiam me initurum fido. Stobaeanum Philolai fragmentum depraua mum *de numero* ex Augustano Codice luci dedit Vir ctus in Misc. Obseru. VII. 2. p. 184. In illo editur *Οὐ γὰρ εἰς δῆλον οὐδενὶ οὐδὲν τῶν πραγμάτων, οὔτε τοῖς ποθ' αὐτὰ, οὔτε ἄλλο πρὸς ἄλλο, εἰ μὴ εἰς ἀριθ καὶ ἁ τούτοις οὐσία.* Corrige, sodes, *Οὐ γὰρ ἧς δ οὐδενὶ οὐδὲν τῶν π. οὔτε αὐτὰ —, εἰ μὴ ἧς ἀριθμὸς ἁ τούτω οὐσία,* quae probatione non indigent. I dem medelam exspectat Aristaeus in Stobaei Eclog. P p. 45, 33. *ἐπεὶ δὲ ἀρχὰ, ἅτε δὴ ἐάσα ἀρχὰ, πρὸ πα τε ἔντι, καὶ ἀγέννητος, καὶ αὐτοτελής. οὔτε γὰρ εἰ μὲ ἔξ θερόντι εἰς, ὑπάρχοι ἄν, ἔτι πρὸ παντὸς, οὔτε* Monstra verborum facile domari possunt scribendo: *γὰρ, εἰ μεθ' ἅτερόν τι ἧς, ὑπάρχοι ἂν ἔτι πρὸ παν οὔτε* etc. ad quae comparanda illa Ciceronis de S. pionis Cap. VIII: *ipsum autem* (principium) *nulla e alia nasci potest: nec enim id esset principium, quod gneretur aliunde.* Callimachum H. in L. P. vs. 78. editur — εἶδε τὰ μὴ θέμιδες, cum MSS. praebeant τα θεμιτὰ, suspicor scripsisse — εἶδε τὰ μὴ θεμίτ' ἧς, n

α τω ιιλαταιοα τω λεγειοποιω. *Α μωσα δ*

ιμωνίδα πλάτας *Ἧς ἀποσπάραγμα, καινά*

' ἀπιλακυθίστρια Διθυραμβοχάνα. Τέθνα-

ωμες. εἰ δέ κε ζόεν Τύμπανόν γ' ἐφύση.

narto versu scribendum: *Ἁ μῶσα δ' αὐτῶ*

δα πλάτας *Ἧς ἀποσπάραγμα.* Vidit hoc

mihi indicauit Cl. Valckenaerius, doctiss. Io.

μακαρίτης, in Schedis sequentes versus sic

nstituens: *Κενά τε κάργα κἀπιλακυθίστρια*

, *μὴ βάλωμες· εἰ δέ κε ζόη, Τύμπανόν γ' ἐ*

iueret, Tympanum ipsum dicerem. *Ἐπιλη-*

st ab *ἐπιληκυθιστὴς*, vt a *ποιητὴς ποήτρια* *),

ἰτρια, credo, sed *ποιήτρια* Koenius scripsit. Haec

minina in *τρια* deriuanda sunt a masculinis in *της*:

im Schneiderus in Lexico hic illic deriuans a ma-

ι *τηρ*, quorum deriuata feminini generis in *τειρα*

Quae Fischerus ad Weller. II. p. 69. exempla no-

τρια collegit, his augeri possunt: *Κλέπτρια*

ori *κλέπτις* (quod Alciphroni III. 22. restituendum

icon SG. MS. (*ἄλλ. ἀλφάβ.*) *κλέπτρια· Σωτάδης*

νοις. Μαιεύτρια. Idem Lexicon citatum a

in Lex. Sophocl. v. *μαιεύτριαν. Παλεύτρια.*

ι *Προπαρ. Σοφ.* MS. *Παλεύτρια· ἡ ἐξαπατῶσα.*

τὶ τῶν ὀρνίθων τῶν ἐξαπατώντων τὰ ἄλλα ὄρνεα,

ιτα ἐπὶ τῶν περιστερῶν. Ῥάπτρια a *ῥάπτης.*

um *ῥάπτης* restituendum Scholiis ad Dionys.

illois. Anecdd. II. p. 182.): *ἔστι γὰρ* (Vat. Cod.

ι) ῥῆμα ῥῶ, καὶ σημαίνει τὸ ὑγιάζω, ἔνθεν φα-

ἔῤῥωσο (Vat. *φαμὲν καὶ τὸ ἔῤῥωσο, ἀντὶ τοῦ*

καὶ ῥῶσιν, τὴν ὑγιείαν). *ἀπὸ τοῦ ῥῶ οὖν*

νεται παράγωγον ῥῆμα τὸ ῥάπτω· ὅθεν καὶ ἕως

tzes ad Lycophron. v. 186. τὴν μαινομένην χαρατόμον καὶ φονήτριαν (corrig. φονεύτριαν) τῶν Ἑλλήνων. [Φονεύτριαν Sebastianus ex libris suis edidit. SCHAEF.] Μαυλίστρια a μαυλιστής. V. Etymolog. M. v. πυγοστόλος. Κραυγάστρια a κραυγαστής. V. Hesych. v. μηκάδες. Ὑλάστρια ab ὑλαστής. V. Etymol. M. et Phot. Lex. Ἀνδρεράστρια. Phrynichus MS. Ἀνδρεράστεια (corrig. ἀνδρεράστρια) γυνή· ἡ ἐπιμαινομένη ἀνδράσιν, ἢ ἐρῶσα ἄλλου καὶ ἄλλου. Conf. Aristophan. Thesmoph. v. 392. Ad eandem rationem formatum est φιλεράστρια, de quo videndus Huschkius Anal. Crit. pag. 152. Αὐλήτρια pro vulgari αὐλητρίς. Reperi hanc formam in Codice Paris. 2810. complectente regulas de prosodia ab Hermanno editas. V. hunc pag. 438. num. 77. Textus Codicis Parisini sic habet:

Τὰ εἰς α λήγοντα καθαρὸν συνεσταλμένον, ὁπότ' ἐστὶν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, τὴν πρὸ (Hermann. ἀπὸ) τέλους ἔχει φύσει μακρὰν, Μήδεια, Θάλεια, Πηνελόπεια, εὔνοια, εὔχροια. ὑπεσταλμένων τῶν πρὸ τέλους ἐχόντων τὴν τρισυλλαβὴν (Hermann. τὴν τρισυλλαβίαν. Error natus ex eo, quod Codicis scriptura perperam legeretur. Librarii enim haec sic scribunt: τ̂ τρι συλλ.) διὰ τὰ τοιαῦτα ποιήτρια, ὀρχήστρια, αὐλήτρια, μαθήτρια. (Duas has voces Hermannus non habet.) παράλογος (Hermann. παραλόγως) σὺν ὁ πρὸ τέλους χρόνος τοῦ πότνια, Ὄμπνια, Πολύμνια, Λάμνια. Pro vltima voce lego Λάμια. Pseudo-Herodianus in ἐπιμερισμοῖς MSS. Καθόλου τὰ προπαροξύτονα θηλυκὰ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον ἀλήθεια, εὐσέβεια, ἔνδεια . . . καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τῶν παρὰ τὸ μνια καὶ τρια συγκειμένων, οἷον Πολύμνια, ψάλτρια, ἀσκήτρια. ὡσαύτως καὶ Λάμια καὶ πότνια, ἡ ἔντιμος. Ex his vocibus in vtraque Lexici Schneideriani editione frustra quaeras αὐλήτρια, γεννήτρια, κραυγάστρια, μαυλίστρια, ὑλάστρια, φονεύτρια et ψεύστρια. Sic Lexica carent voce δραπέτρια, qua pro vulgari δραπέτις vtitur Ioannes Chrysostomus Vol. XI. p. 113. λοιδορησαμένη τῇ ἀθλίᾳ καὶ ταλαιπώρῳ, Θεσσαλίδα, δραπέτριαν, προεστῶσαν καλοῦσα. Carent etiam voce δουλεύτρια, quam pro vsitatiori δούλη s. δουλὶς reperi in Scholiasta Codicis Paris. 2787. ad Aeschyli Prometh. v. 510. Μοιρῶν καὶ Ἐριννύων, αἳ δουλεύτριαι τῆς Ἀνάγκης. Sed παιδεύτρια in Libanio Vol. IV. p. 1015. not. 45. perperam legerunt pro παιδευτήρια (παιδευτ̓ρ. Sic scribitur ποτρ pro ποτήριον, ἀκρωτρ pro ἀκρωτήριον, etc.), quomodo in Libanio ex auctoritate Codicis Paris. 2918. restituendum est: λυέσθω μοι τοίνυν τὰ τῆς ἀρετῆς παιδευτήρια. Morell. et Reisk. ediderunt παιδεύματα. Denique coniectura Schaeferi τηρήτρια pro Hesychiano περάτρια s. περήτρια (Melet. Crit. I. p. 128.) mihi videtur multum praeferenda Boettigeri commento περάντρια: quod, si

§. LXXIII. Τὸ κείσομαι κεισοῦμαι λέγουσιν, εἶτα τρέπουσι καὶ τὴν ου δίφθογγον εἰς τὴν ευ [71]).

Κεισεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται [72]).

---

a μαθητής μαθήτρια etc. Hesych. Ληκυθιστής, κοιλόφωνος, vbi vid. Cl. Albertius, et Bentlei. ad Callimachi Fragm. 319. Pro πλάτας Piersonus quoque σπάθας coniiciebat. Sed reuocat me τῆς Doriensium. In Epicharmi Siculi versu apud Athen. L. VII. p. 312. C. οὔτε γόγγρων τι παχέων, οὔτε μύραινα νάπης, Casaubonus corrigit: οὔτε μυραινάν τι πᾶ. Quanto lenior est correctio: οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς, *nec congri aberant crassae, nec murae-nae.* Nihil firmandae emendationi accommodatius Solonis Iambis apud Athen. L. XIV. p. 645. F. — κεῖθι δ' οὔτε πεμμάτων Ἀπέστιν οὐδέν. Vterque in lauti conuiuii descriptione occupabatur, cui nihil decrat. Ἐνῆς est in Epicharmi trochaico Ἧς δ' ὑαινίδες τε, βούγλωσσοί τε, καὶ κίθαρός γ' ἐνῆς, quem quater mendose citat Athenaeus L. VII, p. 288. B. 306, A. 326. E. 330. B. In Epicharmi versu, quem primo loco emendaui, praeterea, ut ille etiam trochaicus fiat, παχήων scribendum est: οὔτε γόγγρων τι παχήων, οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς. Et hoc Doriensium erat, η et ει permutantium; qua de re, ne haec nota nimis excrescat, alibi dicetur. Vnum addo, το πάχηα χάμίαι in eiusdem Epicharmi loco apud Athen. L. VII. p. 278. A. παχῆαί γ' ἀμίαι potius legendum esse, seruata dialecto, cuius non obscurum vestigium adest, quam παχεῖαι. Koen.

71) εἰς τὴν ευ] Addit Meerm. καὶ γίνεται κεισεῦμαι, Theocriti versum praetermittit. Koen. De Theocri- Cod. A. non habet nisi haec tria verba, κεισεῦμαι δὲ πεσών. Cod. c. λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, εἶτα τρέπουσι τὴν διφθ. εἰς ευ: deinde in poëtae versu ἔδοντι. Cod. ...t. εἶτα τρέπουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς τὴν ευ. Sch.

72) ἔδονται] Sic omnes editt. et MSS. videturque lon- ...eferendum vulgato ἔδοντι in Theocriti Eid. III. 53.

quam habuit in lingua Graeca ius ciuitatis, longe alius ...nificationis, quam ille opinatur, fuerit oportet. Bast.

§. LXXIV. * Τοὺς μέλλοντας τῶν εἰς ζω ῥημ
διὰ τοῦ ξ προφέρουσι, καθίξας ἀντὶ τοῦ καθί
καὶ λυγιξεῖν ἀντὶ τοῦ λυγίσειν, καὶ τὰ ὅμοια.

§. LXXV. Τὸ θέασαι θᾶσαι λέγουσι. Θεόκρι
— — Θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει[73]
καὶ πάλιν·
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος — —

---

quoniam futurum actiuum vix occurrat. Quod
stri de κεισεῦμαι obseruationem attinet, conuenit,
ter cetera, ἀσεῦμαι in Theocriti Eid. III. 38. Et
tamen κεισοῦμαι Dorica analogia nititur. In Ly
pistola apud Iamblich. de V. Pyth. p. 62, 15. vb
σομαι editur, χαρήσαρού με praebet MS. Cizensi
praeclare magnus Hemsterhusius χαρησσοῦμαι eli
ricum participium γενησουμέναν p. 63, 15. eius
Codicis accurate instituta collatio. — Formulam
μαι πεσών, ab athletis profectam, vt monitum
summo ad Lucian. T. I. p. 50. post Heinsium
Theocrit. Cap. VII. illustrauit Cl. Abreschius i
Aristaen. p. 224. — Sequentem articulum ignora
omnes. Koen. Ignorant Codd. A. a. b. c. et
Schaef.

73) ὄσδει] Eid. I. 148. Alterum exemplum
Eid. III. 12. exsulans a Reg. et Meerm. De θᾶσαι
nulla dixi ad §. XXXVI. Koen. Cod. A. τὸ θέασαι
σαι λέγουσι. θᾶσαι φίλος ὡς καλὸν ὄσδει, cetera
tens. In altero Theocriti exemplo Cod. a. θᾶσαι
θυμαλγὲς ὑμῖν ἄχος: Cod. b. θ. μὰν θ. ὑμῖν ἔγχος.
c. Οἱ Δωριεῖς τὸ θ. θ. λέγουσιν, ὡς Θεόκρ. et in
exemplo θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἄχος. Cod. Aug
primo ὡς καλὸν ᾄδει: in altero ἐμὸν ἄλγος. Ba
„Θᾶσαι perperam interpretatur Scholium ineditu
dicis Hermogen. 1983. Καὶ ὁ Θεολόγος ἀναστάσ
μέρα ἔβαλε συχνὸν τὸ ἄλφα· καὶ γὰρ οἱ Δωριεῖς ἀγ
τες τὰς σεμνὰς τῶν λέξεων, τὰς ἐχούσας τὸ ἄλφα
ποιοῦσι τὸ η εἰς α, οἷον· Θᾶσαι, Πραξινόα, θ
ἀντὶ τοῦ κάθησαι, Πραξινόη. Scholium hoc pe
ad locum Hermogenis, quem Koenius infra ad §. C
citauit.“ Schaef.

— — — Εμιν δε τυ βωκολιασδευ ")
Εμποθεν. — — —

ρομαλίδες] Haec MSS. lectio est: ὀρειμαλίδες at editt. omnes, praeter Aldinam, quae ὀριμα- et ex Theocriti Eid. V. 94. vbi ὀρειμαλίδες in peccarent. Ὀρομαλίδες firmantur per Hesychii ων et Ὀροφοιτῶντα. Koen.

ρεία] Ita Koenius, προπερισπωμένως. Rectius . a. b. et c. ἄρεια. Schaef.

Cod. A. τὸ ἔμπροσθεν ἔμποσθεν λέγουσιν. ἔνιοι τοῦ ποθὲν ἐξελάβοντο τὴν λ. ταύτην, cetera omit- Codd. a. et b. τὸ ὁμοῦ ἁμᾶ λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ θεν ἔμποσθεν. Θεόκριτος· ἐμὶν δὲ τύμβω κολιάζευ ν (sic). Tum Cod. a. ποθὲν ἔλαβον τὴν —— ποθὲν ἐλάβοντο τὴν λ. τ. ἢ etc. Cod. c. τὸ ὁμοῦ ται παρὰ τῶν Δωριέων. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἔμ- ἔμποσθεν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, omissis reliquis; ust. Τὸ ὁμοῦ ὁμᾶ (sic) λέγουσι. Ἀντὶ τοῦ ἔμ- ἔμποσθεν λέγουσι. Θεόκριτος· ἔνιοι δὲ βωκο- Tittmannus enotauit βουκολιάζευ] ἔμποσθεν, liquis. Recte autem habet ἐξελάβοντο. Eusta- Homer. Il. p. 492, 4. Rom. Σοφοκλῆς ἄλλως τὴν θόμενος. Sic dicitur etiam actiuum. Scholia- d Homer. Il. Θ. v. 73. ὁ δὲ διασκευαστὴς ἐξέ- ς. Idem ad M. v. 346. ὅτι ἔοικεν ἐξειληφέναι i quid Bastius meus in Codice legerit, scire Thomas Mag. p. 10. s. Ἀγωγός, οἱ ὕστερον

ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ποθὲν ἐξελάβοντο τὴ
την, ἢ ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον, τουτέστιν ἀ

§. LXXVIII. 78) Ὅταν ὦσι δύο ηη ἀ
καὶ ταῦτα εἰς αα τρέπουσιν 79). ὡς Θέο

---

male editt. Ἐμὶν et βωκολιάσδευ Theocr
Ἐξελάβοντο et ἀμοιβαδὶς de MSS. sunt p
ἀμαιβαδόν· ἀμοιβάδιον tamen videtur
Ista ἢ ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον — in Reg. [it.
etiam ταύτην deest,] desiderantur, quae m
se; qui in Theocrito olim legerent — ἐμὶ
λιάσδευ Ἓν ποθ' ἕν· quam lectionem suo
vit Is. Vossius ad Catull. p. 240. idem cens
βαίως et ἀμοιβαδὸν, siue *alternis* can
ἓν in comparatione Graecis frequentatur:
ckenaerius in Herodoti ἓν πρὸς ἓν συμβάλλ
Hermogenes p. 34. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμ
ἓν ἀντιτιθέντες, ἐξετάσομεν. Lucian. T. I
παραβαλεῖν. KOEN. Plutarchus Mor. T.
τοῦτο ἓν παρ' ἓν ποιεῖν ἀδιαλείπτως. p. 42
ἡμέραν καὶ νύκτα ποιῶν. Similiter Diony
Rom. II. c. 75. ὁπότε ὑπὲρ ἀμαρτύρου σ
ἀμφίλογόν τι γένοιτο ἑνὶ πρὸς ἕνα. Ibid
Codice Vat. scribendum, quod et Reiskio
fat. p. XIV. Τύλλος μὲν γὰρ ἐβούλετο ἐν ἑ
μασι γενέσθαι τὴν τοῦ πολέμου κρίσιν, ἐ
τοῦ λαμπροτάτου πρὸς ἕνα Ῥωμαίων τὸν
μαχήσαντος. SCHAEF.

78) Cod. A. hunc articulum omittit.
καὶ ταῦτα εἰς α τρέπουσιν. Deinde Cod.
δὲ γένονται. Cod. c. δύο ηη ἄλληλα. [M
M. c. 10, 11. καὶ εἰ μὲν εὑρεθῇ φωνῆεν ἀλλ

— — — καὶ γὰρ ἀχ' ἥρων
ῆτας, ἐκνυζῆτο — — —
XXX.[83]) Ἐπὶ τοῦ δένδρου καὶ αὐτοὶ τὴν εὐ-
δένδρος φισὶ, καὶ οἱ Ἀττικοί [84]). Θεόκριτος·
— — — ταὶ δ' ἐπὶ δένδρῳν
ρνιθες λαλαγεῦντι. — —

ἀντὶ τοῦ] Meerm. ἤγουν. Koen.

Cod. A. a secunda manu καὶ γὰρ ὁ κύων etc. Cod. ittit καὶ τὰ τοιαῦτα: Cod. b. et haec et καὶ ἐκλᾶτο. καὶ γὰρ — ἐκνυζῆτο in ambobus desunt. Cod. c. λᾶτο καὶ ἔγελᾶτο καὶ ἐκλᾶτο εἰς ῆ τρέπουσιν οἱ Δω- ceteris omissis. Cod. August. consentit cum Cod. ιαιr.

καὶ τὰ τοιαῦτα] Inserui haec verba e Voss. et in fine e MSS. Theocriti versum Eid. VI. 30. ad- eg. καὶ γὰρ ὁ κύων α. ἐκνιζῆτο *) e glossemate: habet et Vatic. ἐκνύζητο Voss. Quod Theocriti tes reperit, ἐκνυζᾶτο, communis est formae. o est in Sophronis fragm. apud Apollonium Dysc. matica inedita, quod dedi ad §. LI. De contra- orica literarum αι in η conf. §. XLI. et XLV.

d. A. Theocriti testimonio caret. Codd. a. et b. δένδρει ὄρνιθες. Cod. c. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν λαλα- αγεῦντι λέγουσιν. Θεόκριτος· ταὶ δ' ἐπὶ δένδρεα θες λαλ. Cod. August. omissis verbis Ἐπὶ τοῦ

§. LXXXI.[85]) *Τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ τὶν καὶ ἐμὶν λέγουσιν*[86]).

---

et Eid. XV. vs. 121. pro *ἐπὶ δένδρων* *). Istae vocum terminationes tum alibi permutantur, tum in Musonio apud Stob. S. LXV. p. 412, 30. *τῶν κατὰ φύσιν ἀνθρώπων προςηκόντων*. L. *ἀνθρώπῳ*, vt p. 414, 3. *μὴ προςήκειν δὲ ἀνθρώπῳ*. Liban. Declam. XXII. p. 547. A. *ἄνθρωπος δὲ τὴν χεῖρα οὐ καθαρὸς ἱερῶν εἴργεται νόμων*, *a sacris arcetur legibus* interpretatur Morellus. L. *ἱερῶν εἴργεται νόμῳ* **). Iamblichi locus de V. Pyth. S. 98. *παρατίθεσθαι δὲ κρέα ζώων θυσίμων ἱερείων· τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπανίως χρῆσθαι*, in quo multa desiderat Küsterus, *ὄψων* in *ὄψῳ* mutato vniusque voculae transpositione ita sanandus est: *π. δὲ κρέα θυσίμων ἱερείων· τῶν δὲ θαλασσίων ζώων ὄψῳ σπανίως χρῆσθαι*. Koen.

85) Hunc articulum Cod. A. cum duobus sequentibus sic contrahit: *τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ τὶν καὶ ἐμίν: τὸν πλησίον πλατίον: τὸ πρώην πράν*. Cod. a. *τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ τινὶ καὶ ἐμὶν λέγουσιν*. Cod. b. *τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ οὗτοι καὶ ἐμὶν λέγουσιν*. Cod. c. —*ἐμὶν λέγεται παρὰ τῶν Δωριέων*. Cod. August. *Τὸ σοὶ ἐμοὶ τινὲς ἐσὶν καὶ ἐμὶν λέγουσιν*. Schaef.

86) *τὶν καὶ ἐμὶν λ.*] Pertinet ad Eid. V. 49. Pro *τὶν* Vatic. habet *τινές*, vt in Cleobuli Epistola ad Solonem apud Diogen. Laërt. I. 93. *Πολλοὶ μέν τινες εἰσὶν ἑταῖροι* eleganter Casaubono *τὶν* reponente. In Archytae Tarentini apud eundem Epistola VIII. 80. *περὶ δὲ τῶν ὑπομνημάτων ἐπεμελήθημες· — τὰ μὲν ὧν περὶ νόμω αὐτοί τ' ἔχομες, καί τινα ἀπεστάλκαμες*, etiam malim, sensu longe expeditiore: *αὐτοί τε ἔχομες, καὶ τὶν ἀπεστάλκαμες*. Forte et in Periandri Ep. I. 100. docti praeferent: *καὶ γὰρ δὴ καὶ αὐτὸς ποινὰς ἔτισα τὶν τᾷ θυγατρί*, pro *τήν τε θυγατρί*. *Sibi patri* ex Plauto, *οἱ πατρὶ* ex Herodoto, aliaque ad eam normam dicta, non ignorantur. Alterum pronomen Doricum latere arbitror in Hesychi *Ἐμήνη, ἐμοῦ*. Emendo *Ἐμίνη, ἐμοί*. Fauet inprimis

*) V. Valckenar. ad Theocr. Adon. p. 400. Bast.

**) Codex Parisinus 3017. clare habet *νόμῳ* pro *νόμων*. Locus in editione Reiskiana legitur Vol. IV. p. 409. Bast.

§. LXXXII. [87]) Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸν πλησίον τὸν πλάτιον [88]) λέγουσι.

§. LXXXIII. Τὸ πρώην πράν. Θεόκριτος·

"Εγνων πράν [89]). — — —

Apollonius Dysc. Ἐμίνη Rhinthoni et Tarentinis tribuens in Excerpt. p. 426. C. et in Grammatica inedita etiam memorans τίνη, quod Cleobulo l. c. pro τινές restituendum videri posset; praesertim cum H. Stephanus adfirmet, in quibusdam Codicibus τύνη exstare. Pro παρά-γεμιν κάπιν in Philoxeni Cyth. Coena apud Athen. L. IV. p. 147. C. scribi potest παρά γ' ἐμὶν καὶ τὶν, et mox ἐμίν τε μέλοι καὶ τίν· verum, dum reliqua manent tenebris plusquam Cimmeriis inuoluta, hac quidem machina parum proficitur. In Apollonii Dysc. Excerpt. l. c. pro ἔγεται δὲ καὶ τὶν καὶ ἔτιν, μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε τέϊν, scribendum est — τὶν, καὶ ἔτι μετ' ἐπενθέσεως τοῦ ε τ. *) ne quis minus in his exercitatus credat, ἐτὶν quoque Dorienses pronunciasse. "Ετι latet et in Longino π. ὕ. Sect. §. 10. εἴγε τὸ μὲν πιθανὸν ὡς τὰ πολλὰ ἐφ' ἡμῖν —. ἔτιγε —. Vid. Sect. XLI. §. 1. Koen.

87) Codd. a. et b. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν —. Cod. c. οἱ Δωριεῖς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν —. Cod. August. καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τὸ πλησίον τὸ πλατίον λέγουσι. Tittmannus enotauit πλάτιον, προπαροξυτόνως. Schaef.

88) πλατίον] Theocrit. Eid. V. 28. et Epicharm. apud Stob. S. LVI. p. 375, 2. Similiter πλατιάζειν dixit Archytas in Stobaei Eclog. Phys. p. 80, 50. et 55. et τὸν κόσμον τῷ πλατιασμῷ Dius Serm. LXIII. p. 409, 2. — Vatic. hic τὸν πλασίον. Reg. tantum: Τὸν πλ. πλατίον. Koen.

89) ἔγνων πράν] Eid. III. 28. quod exemplum in Reg. deest. In Meerm. desunt Θ. "Εγνων πράν. Pro πρώην Voss. πρώαν. Koen. Codd. a. et b. τὸ πρώην πρὰν λέγουσι. Θεόκρ. Cod. c. πρὰν λέγεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσι, καὶ ὁ Θεόκρ. Schaef.

*) Verissime Koenius in Apollonio ἔτι pro ἔτιν scribit. In verbis continuo sequentibus (ap. Sturz. p. 555.), ἰδίως γὰρ ἡ μετάθεσις, ἡ εἰς τὸ τ, τοῦ ε δεικτικὴ ἐστιν, pro δεικτικὴ legendum est δεκτική. Bast.

§. LXXXIV. 90) Τὸ ο ἄρθρον μετὰ φωνήεντος ἑτέρου ἐπαγομένου κιρνώμενον εἰς ω μέγα παρὰ Δωριεῦσιν οὕτως ἐκφέρεται, ὡς καὶ παρ' Ἴωσιν. ὡς Θεόκριτος·

Οὐχ οὕτως ᾡδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας.

καὶ ὁ ἕτερος ὥτερος 91).

§. LXXXV. 92) Τὸ σὺ τύγα λέγουσι 93).

---

90) Sic in Meerm. Τῷ ο ἄρθρῳ μ. φ. ἐπαγομένου τὸ ι κιρνῶσι καὶ μεγεθύνουσιν οἱ Δωριεῖς καὶ οἱ Ἴωνες. ὡς Θ. ὁ Ἄδωνις ᾡδωνις. ὁ ἕτερος ὥτερος. Koen. Cod. A. λύσσας. ὁ ἕτερος καὶ ὥτερος. Cod. a. κιρνάμενον. Idem cum Cod. b. καὶ omittit ante ὁ ἕτερος. Cod. b. ὁ ἕτερος ἄτερος. Cod. c. παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν — Ἴωσιν, ὡς τὸ ὁ ἕτερος ὥτερος. Cod. August. ὡς καὶ Θεόκρ.: deinde pro λύσσας habet λύσας. Idem post Theocritea vt articulum proprium dat: τὸ ἕτερος ἄτερος λέγουσι. Ceterum in poëtae loco Koenius dederat Οὐχ'. Schaef.

91) καὶ ὁ ἕτερος ὥτ.] Nouum articulum ex his editi conficiunt: Τὸ ὁ ἕτερος ὥτερος λέγουσι. Ὥτερος legitur Eid. VIII. 91. et VII. 36. vbi Scholiastae locus ita debet constitui: τάχ' ὥτερος] Δωρικὴ ἡ συναλοιφή etc. Οὐχ οὗτος ὡ Ἄδωνις — est ex Eid. III. 47. Koen.

92) Cod. A. τὸ σὺ τύμα (sic) ἐκφέρουσιν. Cod. b. τὸ σὺ τὺ λέγουσι. Cod. c. καὶ σὺ τύγα λέγεται παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Cod. Augnst. articulum omittit. Schaef.

93) τύγα λ.] Τὸ σὺ τὺ editt. prior. post §. LXXXIX. sed τύγα bene a MSS. huc referri, ordo monstrat; est enim ex Theocriti Eid. V. 69. aut 72. Σύγα Doriensibus adscribit Etymolog. M. 732, 30. vbi MS. Leidensis Αἰολεῖς praefert: τούγα Boeotis Apollonius Dysc. in Grammatica inedita. Vt γα, sic vel η vel νη pronominibus Dorienses iungebant. De ἐμίνη et τίνη vid. ad §. LXXXI. Hesych. Τούνη, σύ, Λάκωνες. Apollon. Dysc. in Excerpt. p. 421. A. Οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς ἐγώνγα καὶ ἐγώνη. Sic enim cum MS.*) scribendum pro ἐγώνγη. Conf. eximia nota ad Hesychii Ἐξεχέμεναι. Koen.

*) Profecto MS. habet ἐγώνη, non ἐγώνγη. Dorienses etiam ἔγωνγα scripsisse προπαροξυτόνως, quod docetur ad Apollonii Excerpta p. 515. ed. Sturz., equidem dubito. In Ari-

§. LXXXVI. [94]) *Καὶ τὸ πλὴν πλάν* [95]).

---

94) Cod. A. hunc articulum cum LXXXVIII. sic iungit: *καὶ τὸ πλὴν πλὰν, καὶ τὸ εἴκοσιν εἴκοτι* (sic), omissis Theocriteis. Cod. August. *τὸ πλὴν πλὰν λέγουσι.* SCHAEF.

95) *πλάν*] Et haec prior. editt. cum §. sequenti post §. LXXXIX. collocant, *λέγουσι* addentes; sed cogitauit Noster Eid. V. 84. Communis particula labem contraxit in Lysiae Oratt. p. 124. *ὁ γοῦν πάντων πονηρότατος Βάραχος πρὶν τούτου γενόμενος* etc. Etenim, vt optimis I. Taylori Latinis, *si hunc vnum excipiatis*, Graeca quoque respondeant, nemo monitus dubitabit, quin scriendum sit *πλὴν τούτου*. *Πρὶν* et *πλὴν* permutantur etiam in Herodoti Codicibus p. 8, 35. et Aretaei Cappad. p. 74, 47. *) nimirum ex sollemni literarum λ et ρ confusione **); qua animaduersa cum saepius Hesychio aliisque profuisse mihi videar, vnam et alteram istius generis emendationem huc referre animus iubet. In Orphei Lithic. XI. 50. — *ἔχεν πολὺ μεῖζον ἀκοίμητόν τε νόσοιο εἶμα Φιλοκτήτης, μεμνημένος αἰὲν ἐχίδνης. Τοὔνεκα ΛΑΛΑΜΗΔΛΟ σαόφρονος οὔποτε νόσφι Ἤθελεν εὔχεσθαι, γουνούμενος, ὄφρα τιν' εἴποι Θαλπωρήν* ——. vertitur: *Quamobrem etiam sine prudente Palamede nunquam voluit preces fundere,* etiam in nuperrima editione. Metrum et praecedentia postulant: *Τοὔνεκα ΠΡΙΑΜΙΔΑΟ σαόφρονος* —. Intelligitur autem *Priamides Helenus*, vt ait Ouid. Metam. XIII. 723. Quod sequitur vs. 56. *Εὖτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγορεύειν Μαντοσύνας,* vnice de Heleno vate dici potuit. Conf. vs. 14. et 93. In vs. 12. obiter moneo scribendum esse *τὸν ῥα μεθ' ὑσμίνην ἥκειν ποσὶν ἀτρεμέεσσιν Πριαμίδης*

stophanis Lysistr. v. 986. et 990. Brunckius pro Kusteriano *ἐγῶγα* (*ἔγωγα* ap. Maittair. p. 258.) ex Codicibus melius dedit *ἐγώνγα*. BAST.

*) Item in Diodori Sic. Codicibus I. c. 50. Add. Schweighaeuser. Emendat. et Obseruat. in Suid. p. 28. (Opusc. Acad. II. p. 155.) SCHAEF.

**) *Πλῆσον* et *πρῆσον* permutantur in Moschi Epigrammate. Conf. Ruhnken. Ep. Crit. p. 26. BOISSON.

Vid. Schweighaeuser. l. c. coll. Bernard. Reliqu. Med. Crit. p. 27. s. SCHAEF.

παραληγούσης. εἰ γὰρ πέτω ἐστὶ τὸ πέτομαι, καὶ ἐξ αὐτοῦ ποτὸς ὁ πετόμενος (Phauor. πετώμενος), ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ποτὴ θηλυκοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ (E. 337.), διατί μὴ τὸ ποτῶ ῥῆμα καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ μεγεθύνουσι τὴν πο συλλαβήν, κατὰ τὸ τρέχω τροχὸς τρωχῶ, καὶ τὰ ὅμοια; αἴτιον γὰρ (Phauor. δὲ) κἀνταῦθα ἡ σύνθεσις, ὅτι καὶ τὸ ἁπλοῦν (Phauor. τὸ γὰρ ἁπλοῦν ποτῶ) ἐστιν ὅτε τὴν λήγουσαν ἐκτείνει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ λίθοι πωτῶντο θαμειαί (Il. M. 287.). Canon a Gregorio Corinthio traditus proprie sic habet: *Verba βαρύτονα, quando in περισπώμενα transeunt, mutant ε, si fiunt περισπώμενα secundae coniugationis, in ω*, (στρέφω στρόφος στρωφάω, δέμω δόμος δωμάω, νέμω νόμος νωμάω, τρέπω τρόπος τρωπάω,) *sin fiunt περισπώμενα primae coniugationis, in ο*, (στρέφω στρόφος στροφέω, δέμω δόμος δομέω, τρέμω τρόμος τρομέω, βρέμω βρόμος βρομέω κ. τ. λ.). Conf. Phauorin. vv. τρομεοίατο et τρομέονται. Sed verbum πέτω hoc habet peculiare, vt dicatur et ποτῶμαι et πωτῶμαι. Porsonus ad Euripid. Med. v. 664.: „Solum „πέτομαι, quantum scio, et ποτᾶσθαι et πωτᾶσθαι facit." Lexicographi post H. Stephanum dederunt etiam στροφάω. Sed Stephanus (Thes. T. III. p. 1086. C.): „Verbi στροφάω nulla afferuntur exempla, et fortasse „pro eo scribendum στρωφάω." Conf. quae idem monuit de v. ἀναστροφάω. In libris manu scriptis saepius occurrit στροφάω, sed perperam, corrigendumque est στρωφάω. Orion Theb. MS. Βάβαξ· ὁ λαὸς (corr. ὁ λάλος). Ἀρχίλοχος·

κατ' οἶκον ἐστροφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ.

ἐκ τοῦ βάζω βάζω (corr. βάξω) βὰξ ὄνομα, διπλασιασμῷ βάβαξ. Pro ἐστροφᾶτο cum edito Etymolog. M. scribendum ἐστρωφᾶτο. In hoc versus citatus tribuitur Aristophani. Hinc Brunckius Fragm. Aristophan. incert. C. dedit:

κατ' οἶκον ἐστρωφᾶτο μισητός.

non commemorans, quod miror, Sylburgii coniecturam ad iambum explendum addentis βάβαξ: verissime, vt Orion MS. docet." Homerus Il. IX. v. 463. κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι. Eustathius ad h. l. (p. 668, 45. Bas.) Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι, ὡς εἴπερ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων γράφεται κατὰ μέγαρα στροφᾶασθαι διὰ μι-

Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι [2]).

§. XC. Τὸ τετραετὲς τετράενες [3]) λέγουσι. Θεόκριτος·

Τετράενες δὲ πίθω ἀπολύετο κρατὸς ἄλειφαρ.

§. XCI. Χρῶνται καὶ τῷ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν, ὥσπερ Ἴωνες. Θεόκριτος·

νῦ ὁ, ἔχοι ἂν μεγάλην ἀπορίαν καὶ δύσλυτον ἡ τοιαύτη γραφή. Herodotus II. c. 85. ἀνὰ τὴν πόλιν στροφώμεναι. Wesselingius libri Vind. scripturam, στρωφώμεναι, non poterat, sed adeo debebat assumere. Eandem scripturam si Doruillius cognitam habuisset, non scripsisset, opinor, quae nunc legimus Animaduers. in Chariton. p. 295. Porsonus ad Euripid. l. c.: „ἐπιστροφᾷ Ald. Lasc. ἐπιστρωφᾷ A. E. quod et analogia postulat. A νέμω enim νωμᾶν, a στρέφω στρωφᾶν, a τρέπω τρωπᾶν formant Graeci." Στροφόωσα reperi in Nonni Dionys. 1270, 10. SCHAEF.

2) Θεόκριτος· — μέλισσαι] Omittit Meerm. KOEN.

3) τετράενες] τετρένες Reg. [Habet is τὸ τετράετες) τετρένες λέγουσι, omittens ea quae sequuntur. De entu vocis τετραετες et similium v. Valckenar. ad ocr. Adon. p. 408. A. et Reiz. de Accent. Inclin. p. . SCHAEF.] τετραῖνες Voss. praetermisso exemplo, am Meerm. Τὸ τετραετὲς τετραῖνες λ. ceteris neglectis.] d est ex Theocriti Eid. VII. 147. vbi τετράενες δὲ πί' ἀ. κρ. ἀ. editur. Scholiasten emendauit, Nostro , Cl. Valckenaerius Anim. ad Ammon. L. III. 9. pag. . Ἔνος, annus, superest in compositis Δίενος et Ἐενον apud Hesych. cuius Γεννὸν, ἀρχαῖον, praeposita ra Γ, hinc commode accipere licet annosum. KOEN. d. a. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Bas: „Recte Koenius παροξυτόνως scripsit ἔνος. Falso exico περὶ πνευμάτων p. 217. Ἐνός, ἐνιαυτός. Nec lius in Schol. Ven. ad Il. Α. v. 1. παρὰ τὸ μένω μῆνις, νος ἦνις (sic). Corrig. ὡς ἔνος ἦνις." Nonnullis en asper spiritus placuit. V. Valckenar. Anim. ad Am. l. c. et Abresch. ad Cattier. Gazophyl. pag. 111. AEF.

Χρῆσδεις ὦν. ἐςιδεῖν; χρῆσδεις καταθεῖναι ἄεθλον [4]);

§. XCII. Τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων τοὺς παθητικοὺς ἀορίστους συστέλλουσιν ἐπὶ τῆς παραληγούσης. Θεόκριτος·

— Οὕτω καὶ νύμφα γαμεθεῖσ' ἀκάχοιτο [5]).

§. XCIII. Τὴν σταγόνα τῆς δρόσου πρῶκα λέγει ἡ Δωρίς [6]).

§. XCIV. Τὸ βρενθύεται φριμήσσεται φησί [7]).

---

4) χ. κ. ἄ.] Vltimas tres voces Reg. omittit, et pro καταθεῖναι Vatic. habet καταμαθεῖν. In Eid. VIII. 11. paulo durius vulgatur: χρῆσδεις δ' ὦν ἐςιδεῖν —. Koen. Cod. A. ἀντὶ τοῦ οὖν· Χρῆσδεις ὦν ἐςιδῆν. Cod. c. οἱ Δωριεῖς, ὁμοίως τοῖς Ἴωσι, χρῶνται τῷ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ. Cod. August. articulum omittit Schaef.

5) ἀκάχοιτο] Eid. VIII. 91. Voss. hic οὕτω καὶ νύμφη γαμηθεῖσ' ἀκάχοιτο. Reg. omisso Theocriti nomine καὶ νύμφη γαμηθεῖσα κάλοιτο. Correptum γαμεθεῖσα offendit Ios. Scaligerum, in Emendd. οὕτω, νύμφα γαμηθεῖσ', ὡς ἀκάχοιτο tentantem; sed α latum in νύμφα non debet non produci. *) Citat Nostrum, ob verbum συστέλλειν, G. D'Arnaud Animadu. Crit. Cap. XVIII. p. 100. Koen. Cod. A. παραληγούσης· καὶ νύμφη γαμεθεῖσα (sic, η superscripto a secunda manu) κάχοιτο. Cod a. οὕτως καὶ νύμφη γαμεθεῖσ' ἀκάχητο. Cod. c. ἐπὶ τῆς παραληγούσης, τὸ ἐποιήθην ἐποιέθην λέγουσι καὶ τὸ ποιηθεῖσα ποιεθεῖσα, καὶ τὸ γαμηθεῖσα γαμεθεῖσα, Θεόκριτος etc. Cod. August. νύμφη γαμευθεῖσ'. Schaef.

6) πρῶκα λ. ἡ Δωρίς] π. λέγουσιν οἱ Δωριεῖς priores editt. et Reg. Pertinet ad Theocriti Eid. IV. 16. Koen. Cod. A. articulum sic finit: πρόκα λέγουσι. Cod. c. sic: λέγουσιν οἱ Δωριεῖς. Schaef.

7) φριμήσσεται φ.] φριμάσεται pleraeque edd. φριμάσσεται Scotina; omnes autem φασί. [Cod. A. τὸ βρ. φιμήσσεται (sic) φασί. Cod. b. καὶ τὸ βρ. φρ. φησίν. Cod. c. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν βρενθύεται, βριθύεται λέγουσιν.

*) Conf. Eichstaedt. Quaest. Philol. p. 57. Boisson.

§. XCV. *Τὸ ἐκάθηρεν ἀντὶ τοῦ ἐμάστιξε λαμβάνει* [8]).

§. XCVI. [9]) *Τὸ κιγκλίζειν* [10]) *ἐπὶ τοῦ κινεῖν τὴν*

Cod. August. vno σ dat *φριμήσσεται.* Praeterea pro *φησί* Tittmannus enotauit *φασί.* Schaef.] *Φριμάσσεο* egitur in Theocriti Eid. V. 141. vbi Schol. inter alia onnulla *βρενθύου καὶ ἐναβρύνου* exponit. *Insolescendi* t *superbiendi* significatu teri verbum *φριμάσσομαι*, siue *ρυαττομαι*, ducta ab equis ferocientibus metaphora, ıcuerunt Nostri memor Cl. Valckenaerius Anim. ad Amon. L. III. 17. p. 226. et P. Wesselingius ad Diodor. Sic. . I. p. 318, 29. *Φρύαγμα* et *τύφον* iunxit Aristaenet. L. . Ep. 12. *ἀλλ' ἡ τοσοῦτον ἐξ ἀρχῆς τὴν τύχην ἐνδεὴς, άσης ὁμοζύγου πλουσίας φρύαγμα καὶ τύφον πολλῷ ῷ μέσῳ παρῆλθεν*, nam sic scribendum iudico pro *τούον* *). *Βρενθύεσθαι*, quo *φριμάσσεσθαι* explicat rammaticus et Schol. Theocriti, accuratam meruit Viri ummi curam ad Lucian. T. I. p. 368. seq. Koen.

8) *λαμβάνει*] *λαμβάνουσι*. Reg. cum editt. [Cod. b. ; *καὶ τὸ ἐκάθ.* Cod. c. *ἐμάστιξε παρ' αὐτῶν λαμβάνει*. Schaef.] Pertinere ad Theocriti Eid. V. 119. monuit Cl. Albertius ad Hesychium suum in *Καθαρθῆναι*, *ιστιγωθῆναι.* Simili ratione et alia quaedam verba, rporis ornatui et munditiei curandae propria, in castindi significatus venuste per *εὐφημίαν* deflectuntur. Tai sunt *πλύνειν, νίπτειν, σμήχειν.* Vid. notata ad Hech. in *Πλύνεται, Ἔνιπτεν* et *Ἐπισμήχει. Λέπειν* quoodo huc pertineat, vide in Cl. Ruhnkenii Ep. Crit. II. 60. Notum illud Comici Latini in Heaut. V. 1. 77. *ad» exornatum dabo, Adeo depexum, vt, dum viuat, meinerit semper mei.* Plautus in Rud. III. 4. 25. *Ita hinc go ornatum amittam, tu ipsus te vt non noueris.* Koen. ont. Toup. Emend. in Suid. T. III. p. 174. Schaef.

9) Sic in Meerm. *Τὸ κιχλίζειν ἐπὶ τοῦ κ. τὴν ὀφρῦν.*

*) In Aristaeneti loco pro *τούτων* conieci *πλούτων* *Lettre Critique* p. 106. [Epist. Crit. p. 143.] De plurali vocis *πλοῦτος* nemo dubitabit post ea quae Schaeferus ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 365. monuit. Bast.

Add. illis Dionys. Halic. Ant. Rom. VI. c. 27. T. II. pag. 1102. Schaef.

ὀσφύν. ὥςπερ γὰρ παρὰ τὸ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίγκλω.

§. XCVII.[11]) Τοὺς μέσους μέλλοντας πρώτους προπερισπῶσιν. ὡς Θεόκριτος·

Μή μευ λωβησεῖσθε τὰς ἀμπέλως[12]) — —

καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν διὰ διφθόγγου γράφουσι.

τὸ γνῶ γίγνω λέγουσι, καὶ τὸ κλῶ κιγάλω. Koen. Cod. b. καὶ τὸ κικλίζειν: deinde ὥςπερ γὰρ ἀπὸ τοῦ γνῶ γίγνω, οὕτως καὶ ἀπὸ τοῦ κλῶ κίγκλω. Cod. c. οἱ Δωριεῖς τὸ κιγκλίζειν ἀντὶ τοῦ κινεῖν τὴν ὀφρῦν λέγουσιν, ὥςπερ γὰρ τὸ γνῶ γίγνω λέγουσι, οὕτω καὶ τὸ κλῶ κίγκλω. Cod. August. Τὸ κιχλίζειν ἐπὶ —: deinde ὥςπερ ἀπὸ τοῦ γνῶ γίγνω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ κλῶ κίκλω. Sed pro κίκλω Tittmannus enotauit κιχλῶ. Schaef.

10) κιγκλίζειν] MSS. κιγχλίζειν, sed litera κ in Voss. imposita. Spectatur Theocriti Eid. V. 117. vbi vid. Schol. notae ad Hesych. in V. et inprimis doctiss. Foësius in Oecon. Hippocrat. V. Κιγκλισμός. Koen.

11) Cod. A. ὡς Θεόκριτος· λωβησεῖσθαι τὰς ἀμπέλους. Codd. a. et b. περισπῶσι, καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν διὰ διφθόγγου γράφουσιν (Cod. a. γρ $\overset{αι}{=}$. Bastius: „male, perperam expleto compendio $\overset{φ}{r}$.“), Θεόκριτος etc. In Theocriteis Cod. b. λωβασεῖσθε. Cod. c. πρώτους προπερισπῶσι, καὶ ἐπὶ τ. ὑπ. δ. διφθ. γράφονται (sic), ὡς Θεόκριτος· μή μευ λαβησεῖσθε τ. ἀ. Eodem ordine Cod. August. πρώτους περισπῶσι, καὶ ἐπὶ τ. ὑπ. δ. διφθ. γράφουσι. Θεόκριτος etc. In Theocriteis idem τὰς ἀμπέλους. Ex Cod. c. dedi προπερισπῶσιν pro Koeniano περισπῶσιν. Item alter ille ordo, ex quo Theocritea finiunt articulum, praeferendus videtur vulgato: vt Grammaticus λωβησεῖσθε habuerit pro ὑποτακτικῷ δωριστὶ διὰ διφθόγγου γραφομένῳ. Schaef.

12) λωβησεῖσθε τ. ἀ.] λωβασεῖσθε editt. ληβησεῖσθε Voss. λωβησεῖσθαι Vatic. Reg. et Meerm. Λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος editur Eid. V. 109. Mihi λωβησεῖσθε, siue λωβασεῖσθε, praeplacet, vtpote magis Doricum; siquidem μὴ cum futuro etiam recte iungitur. Quum vero futura prima actiua a Doriensibus, secundum constantem

Grammaticorum obseruationem, per circumflexum, syllabae contractae plerumque indicem, efferrentur; media non potuerunt non formari per σοῦμαι, σεῖται, σούμεθα, σεῖσθε, σοῦνται. Pro σοῦμαι etiam σεῦμαι pronunciabant: vid. §. LXXIII. Tertia persona Dorica σεῖται reddenda Archytae Philosopho apud Stob. in Eclog. Phys. p. 81, 19. ἃ καὶ συναρμόσαι δυνασεῖται τὰν ἑστὼ τῶν πραγμάτων ποττὰν μορφώ, pro vulgato δυνάσει τε, quod in δυνάσηται mutat Canterus; sed δυνασεῖται idem Archytas vsurpauit apud Stob. S. XLIV. p. 314, 17. et Phintys S. LXXII. p. 443, 51. Parem subiit corruptelam simile futurum Doricum in insigni Dii Pythagorici fragmento apud Stob. S. LXIII. p. 408, 45. vnde, cum plura sint deprauata, nonnulla adscribam: τουτέως οὖν εὐδαίμονας οἶδα ὡς ἔμμεν δοκοῦντι τοῖς τὰν ὥραν αὐτοῖς βαλλομένοις ἀπωρίξασθαι· πόθως ὑπὸ νομοθέταν. τοιόσδε ἅπαντας γε λόγος οὐκ ἀσυφάλως μυθεύμενος· τάδε etc. A Cod. Parisiensi, quem H. Grotius contulit, cum omittat verba τοιόσδε ἅπαντας, in postremis nullum auxilium est; priora sic exhibet: τ. οὖν εὐδ. οἶδα πῇ ἔμμεν δοκοῦντι ... Corruptissimum locum, nec vna macula deformem, hoc pacto reficiendum arbitror: τούτως ὦν εὐδαίμονας οἶδα τῇ ἔμμεν δοκοῦντι τοῖς τὰν ὥραν αὐτῶν δηλομένοις [ita emendat Cl. Valcken. in Ep. ad Roeu. p. 66. sequentem vocem docte illustrans,] ἀπωρίξασθαι· ποθ' ὥς, ὑπὸ νομοθέτα, τοιόσδε ἀπαντασεῖται λόγος. Postrema per dialectum posita sunt pro πρὸς οὕς, ὑπὸ νομοθέτου, τοιόσδε ἀπαντάσεται *) λόγος, quorum obiectioni, posito arbitro, talis occurret oratio. Etenim quemadmodum occurrere alicui Latinis, sic Graecis ἀπαντᾶν πρός τινα, et πρός τι, dicuntur, quae sententiae alicuius opponuntur diuersa: vid. H. Stephani Thes. T. I. p. 460. A. **)

*) Cum Dorica Koenius in vulgaria verterit, pro ἀπαντάσεται, opinor, ἀπαντήσεται scribendum. Bast.

**) Phrasis ἀπαντᾶν s. ὑπαντᾶν πρός τι respondet Germanicae auf etwas entgegnen, i. e. antworten, erwiedern. Diuerso sensu (quo poni assolet apud Grammaticos) eadem phrasis legitur supra §. XXXIX. Dial. Att. Eodem modo Apollonius de Syntaxi L. III. p. 199. s. καθάπερ ἐκεῖ τὸ, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη, τὸ μὲν οὔποτ' ἐρωεῖ (Odyss. M. 75.). πρὸς γὰρ τὸ συνώνυμον τοῦ νέφους ἀπήντησε. Sic vetustus Cod. 2548. vt paullo post legitur πρὸς γὰρ τὸ συνώνυμον τοῦ οἴκου παρείληπται. Vulgaris scriptura verbis vberior, non item melior est. Bast. Similiter Thomas

Sextus Empir. adu. Grammat. L. I. 10. p. 263. ἀλλ' τινές οἱ πρὸς τοῦτο γελοίως ἀπαντῶντες, καὶ λέγοντες Apollonius Dysc. in Grammatica inedita ὑπαντῷ τι frequentauit. In Dii fragmento parum distant ὡς τοιόςδε ἀπαντασεῖται λόγος l. c. et ποῦ ὂν ὑπο δὰν*) φατίζω p. 409, 15. nam medio, quod suade terae proditae in corruptis vocibus ἄπαντας εἴ τι, vti licuisse suspicor **), atque actiuo; vt aliis in ver frequenter obtinet. Alioquin ἀπαντασάτω, vel ἀπα τάξατω, corrigi posset, quae est magni Valckenaerii se tentia. Cetera etiam, quae immutaui, possent firma verum aduertit me singularis quaedam tertiae eiusm personae Doricae forma, obuia in Tabula Heraclees priore; quae ἐγδικαξῆται praebet vs. 81. ἰσσῆται et κοδομησῆται vs. 90. καρπευσῆται vs. 111. 113. 119. γαξῆται vs. 120. Huc referebam ὠνασῆται Sophr apud Etymol. M. p. 698, 44. sed ὠνασεῖται praefert pollonius Dysc. in Grammatica inedita bis isto fragm vsus. In ἐγδικαξῆται vero et cet. non litera η posit pro ε, vt in Addendis ad p. 228. existimauit eru Mazochius, sed obtinet vicem diphthongi ει, quem dum in eadem tabula in καταλυμακωθῆς vs. 9. et vs. 88. pro καταλυμακωθεὶς et οὐδὲ εἷς sine contr positis. Huius quoque generis permulta ab indoc brariis in Doricis scriptis, quae ad nos perennarun literata fuisse, nullum est dubium. Vbi in The Eid. XI. 33. circumfertur Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστ margine Codicis MS. Regii, cuius varietates quasdam cum communicauit Ruhnkenius V. C. γρ. ἦς διὰ τ τροπῇ τοῦ ε εἰς η καὶ προσγραφομένου τοῦ ι. G num ἦς, in antiquis Theocriti Codicibus lectum struit egregie illud οὐδὲ ἦς, modo e Tab. Heracl. n ratum. Γῆμα, pro εἷμα, dabit Hesych. ΒΑΣΙΛ Dorica Inscriptio apud Thom. Reinesium Synt. In 347, 125. in qua ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ exhibentem Blanc sequi non debuerat doctiss. Ed. Corsinus in Hercu piat. p. XXII. ΒΑΛΑΝΗΟΝ et ΖΜΑΡΑΓΗΟΝ marmore Cumeo apud Comitem Caylus. Recueil d

' Mag. p. 282. τοῦτο δὲ ἀπαντᾷ πρὸς τὸ ποῦ ἐρωτημ Schaef.

*) Imo ὑποβλῆδαν. Schaef.

**) V. Doruill. ad Chariton. p. 620. Schaef.

LVI. vs. 40. 41. quibus alia addere non difficile fo- lu Melissae ad Clearetam Epistola in Wolfii fragm. er. p. 130. non displiceret per se spectatum: εὔμορ- γάρ τὰν ἐλευθέραν ἀδέσθαι τῷ αὐτᾶς ἀνδρί, ἀλλ' οἷς ΠΛΗΣΙΟΝ*). Sed praecedentia, ταῖς ἑταίραις τάδε χρήσιμα ποττὰν τῶν πλειόνων θήραν, suadent ic vnius literae transpositionem: τῷ αὐτᾶς ἀνδρί, οὐ τοῖς ΠΛΗΟΣΙΝ. Hoc Doricum est pro πλείο- . Etymologicum Reg. Paris. MS. Ἤπειρος — ἄπε- λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, ὥςπερ κείρω, κερῶ, σπείρω, σπε- ἄπηρος πάλιν φασὶν οἱ Δωριεῖς, τρέποντες τὴν ει τὸ η, καὶ τὸ η εἰς α, ὥςπερ πλείων πλήων. In edito tiam Etymol. p. 321, 36. πλήων Doricum dicitur. Koen. Dorica dialectus, vt πλήων pro πλείων, ita μήων pro μείων dixit. Etymol. Paris. v. ζήτρειον, διὰ τῆς ει διφθόγγου .... γίνεται δὲ παρὰ τὸ δεῖν, ὃ σημαίνει τὸ δεσμεύειν, καὶ τὸ τρεῖν, ὃ σημαίνει τὸ φοβεῖσθαι, δεί- τρειον (sic etiam in edito Etymologico scribendum pro δήτρειον, quemadmodum Sylburgius vere coniecit), με- τατιθέντος τοῦ δ εἰς ζ καὶ τῆς ει εἰς τὸ η, ὥςπερ πλεῖον πλῆον, μείων μήων. Quem Koenius citauit locum tymologici Paris. MS., is integer hic est: Ἤπειρος, ὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ παραλήγουσα. ἄπερος γὰρ λέγου- ν οἱ Αἰολεῖς, ὥςπερ κείρω κερῶ, σπείρω σπερῶ. ἄπηρος ἀλιν φασὶν οἱ Δωριεῖς, τρέποντες τὴν ει εἰς τὸ η, καὶ η εἰς α, ὥςπερ πλείων πλήων. ἡ ἐτυμολογία δῆλον (l. οἶ. Conf. Sylburg. ad Etymol. M. p. 356, 43.), διὰ τῆς φθόγγου γράφεσθαι. ἤπειρος γὰρ λέγεται ἡ γῆ, οἱον- πειρός τις οὖσα, τουτέστιν ἀπέρατος καὶ μὴ ἔχουσα ς, ὥς φησιν Εὐριπίδης. Initium corruptum et sic igendum est: ἄπεῤῥος γὰρ λ. οἱ Αἰολεῖς, ὥςπερ ι κέῤῥω, σπείρω σπέῤῥω. Voculam γὰρ ante σιν Koenius omittere non debebat. Plane sic Ety- Paris. (ap. Koen. ad §. XI. Dial. Aeol.) Ἐλλαπίνη διὰ τῆς ει. ἐλλαπίνη γὰρ οἱ Αἰολεῖς. [V. etiam articulum de Ἀείρω. Schaef.] Aeolicum ἄπεῤῥος

ro ἀλλ' οὐ τοῖς πλησίον Cod. Vat. 1353. dat ἀλλ' οὐ ῖς πλασίαν. Bast.

§. XCVIII. [13]) Τὸ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶ λέγουσι, καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ δὲ λαμβάνουσιν αὐτὸ, ὡς Θεόκριτος·

---

autem cum analogia prorsus congruit. Sic dicitur aeolice μάγεῤῥος pro μάγειρος. V. Villois. Anecdd. Gr. II. p. 167. De κέῤῥω, σπέῤῥω v. Gregor. de Dial. Aeol. §. XI. XX. etc. Aliud huius Aeolismi exemplum est αἔῤῥω pro ἀείρω. Etymol. Paris. MS. Ἀείρω, εἰ. ἀέῤῥω γὰρ αἰολικῶς λέγεται. Apollonius Dysc. Excc. p. 554. ed. Sturz. ἀλλ' ἐμάχετο τὸν ο :.:.: ἑαυτῷ πάμπαν ἀέῤῥει. Sturzius vt loco corrupto opem ferat, satis audacter coniicit: Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος· ἐμαυτῷ πάμπαν ἀπέῤῥει. Nouus fragmentorum Antimachi editor cauebit, ne Syllogen suam hoc loco augeat. Genuinus enim Grammatici textus hic est: ἀλλ' ἐμάχετο τό· νόον δ' ἑαυτῷ πάμπαν ἀέῤῥει (pro ἀείρει). Μάχεσθαι sic vsurpatum, vt significet *contrarium esse*, in aliorum etiam Grammaticorum scriptis satis crebro occurrit. E. c. Regul. de prosod. p. 437. Hermann. τὸ ἄγυνος ἢ ἀνδρόγυνος οὐ μάχεται. σύνθετα γάρ ἐστιν. — Quod autem Euripidea illic citata attinet, ex alio articulo eiusdem Etymolog. Paris. super voce ἤπειρος discitur, quinam poëtae locus intelligendus sit. Ibi enim haec legas: Οἱ Δωριεῖς ἄπηρος λέγουσιν. ἀπέρατος γάρ, καὶ Εὐριπίδης φησίν·

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐξεπλεύσαμεν.

ἤπειρος γὰρ λέγεται ἡ ξηρὰ γῆ. τριχῶς δὲ τὸ τῆς ἠπείρου ὄνομα· ἤπειρος κυρίως ἡ πᾶσα γῆ, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς θαλάσσης, ἤπειρος καὶ ἡ Ἀσία, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Εὐρώπης, ἤπειρος καὶ ἡ Θεσπρῶτις. Euripidis versus fortasse idem est, quem poëtae editores in Fragmentorum Sylloge s. n. CCX. dederunt, non tamen sine noua scripturae diuersitate. Bast.

13) Cod. A. τὸ ἐντὶ ἀντὶ τοῦ ἐστὶ καὶ ἀντὶ τοῦ εἰσὶ φασίν, ceteris omissis. Codd. a. et b. τὸ ἔντι καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι, Θεόκριτος etc.: post in poëtae loco Cod. a. ἔντι γὰρ αἶαν (sic). Cod. c. τὸ εἰσὶ ἐντὶ λέγουσιν, ceteris omissis. Cod. August. Τὸ ἔντι καὶ ἐπὶ τοῦ εἰσὶ λαμβάνουσι, ceteris omissis. Koeniana in accentuum positione peccans: Τὸ ἔντι ἀντὶ τοῦ ἐστι —. Schaef.

— — ἐντὶ γὰρ αὖαι [14]).

§. XCIX. Τὸ μικρὸν μικκὸν λέγουσιν. ὡς Θεόκριτος [15]).

---

14) ἐντὶ γὰρ αὖαι] Eid. V. vs. 109. ἐντὶ γὰρ ἄβαι, vbi ἐντὶ παρ' ἄβα olim lectum fuisse, eleganti coniectura suspicatur Cl. Valckenaerius in Ep. ad Roever. pag. 39. Doricum ἐντὶ Ionice scribenti Abydeno apud Euseb. Praep. Euangel. p. 416. B. non debuerat obtrudere doctiss. Franc. Vigerus, potiori iure restituendum Epicharmo Siculo apud Athen. L. II. p. 59. C. Ὑγιέστερον τῆν' ἐντὶ κολοκύντας πολὺ, pro τ' ἦν ἔτι, quod in τῆν' ἐστὶ mutabat H. Grotius in Excerpt. p. 481. Ἐντὶ pro εἰσὶ cum alibi occurrit saepissime, tum in eiusdem etiam Epicharmi fragmento apud Pollucem Onom. L. IX. 79. Ἀλλ' ὅμως καλαί τε πῖοί τ' ἄρνες εὑρήσουσί μοι Δέκα νόμως, πωλατικᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς —. Ita priorem versum et initium secundi, cui in fine duae syllabae desunt, praeclare emendarunt Bentleius Diss. in Phalar. p. 465. et Toupius Em. in Suidam II. p. 158. Pro vulgato autem apud Pollucem πωλατιᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς, puto vere me restituisse: πωλατικᾶς γὰρ ἐντὶ τᾶς ματρὸς, *sunt enim matris vendacis.* Onomasticum vetus: *Vendax*, πωλητικός. Ipsum ἐντὶ bis reponendum est in Dorico Artemidori Epigrammate, nuper edito a Doctiss. Goensio Anim. ad Porphyr. de A. N. p. 88. Βουκολικαὶ Μοῦσαι σποράδες ποκὰ, νῦν δ' ἅμα πᾶσαι Ἐντὶ μιᾶς μάνδρας, ἐντὶ μιᾶς ἀγέλας. — In prior. edd. haec Nostri perperam leguntur post §. CII. Koen.

15) ὡς Θεόκρ.] Vocula ὡς Regio debetur. Theocriti locus exstat Eid. V. vs. 67. citatus et in Etymologico MS. Leidensi V. Μικκὸς, ὁ μικρὸς, ὡς παρὰ Θεοκρίτῳ· ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον, ἀντὶ τοῦ μικρόν. Ab antiquo verbo μίω formatum μικὸς [vnde μικερὸς μικρὸς] et, geminata consona, μικκὸς in Doricis reliquiis satis frequens est, peperitque *micam* Latinorum. Vid. Vossii Etymol. Huius inprimis instituti est quaedam deriuata diligenter adnotare. In Etymologo M. p. 587, 45. pro Μικκιλος, μικρὸς, ὑποκοριστικῶς, scribe Μικκύλος· est enim haec diminutiui forma Dorica, ad argumentum Pluti Aristoph. egregie illustrata a T. H. Accedit Moschus Eid. I. 13.

— — — Ἴθ', ὦ ξένε, μικκὸν ἄκουσον
Τῆδ' ἐνθών [16]). — —

Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια. Lacedaemone duorum triumque annorum infans προμικιζόμενος dicebatur et μικιζόμενος, ex verissima Cel. Wesselingii emendatione in Glossario Herodot. p. 177. Parcus et ad rem attentus μίκας dicebatur, Doriensibus videlicet. Hesych. Μίκας μικρολόγος. In eodem nondum fuit intellectum Μαμμικὸν, μικρόν. Laconica est Glossa pro Πάμμικον. Quod huic vocabulo respondet, πάνσμικρον, Platonis auctoritate muniuit Pollux IV. 163. Laconum ista consuetudo literas labiales μ et π permutantium, ex aliis Hesychi Glossis abunde elucet; inprimis e collatis v. Δολομὰι μαστροπὸν, Λάκωνες, et v. Δόλοπα. Pertinet huc i eodem Ἀμαρύκαρ, ἀπ' ἀρχῆς. Praestat legere ἀμ' ἀρκᾶρ, nisi in ἀρύκαρ epenthesis quaedam sit Laconica est autem ἀμ' ἀρκᾶρ, quod ceteri Dorienses dixerint ἀπ' ἀρχᾶς. Laconica sunt et Ἀμάναν, ἄμαξαν, pro ἁπάναν Dorico, et Ἀμφίμαστα, ψαιστὰ, vel Ἀμφίματα potius, pro ἀμφίπαστα. Conf. Ματεῖ, et not. ad Μόματα. Ceterum a μικὸς, vel μικκὸς, appellati fuerunt praeter feminas Μίκκαν et Μικίνην, Μῖκων, Μικία Μικιάδης, Μικκύλος, Μίκκαλος, Μικκαλίων, Μίκυθος Μίκινος. Nescio an huc etiam pertineat Micea, vel Micca, Pater Maximini. Koen. Bastius: „Inter nomina a μικὸς, μικκὸς deriuata desidero ex Luciani Ὑπὲρ sutorem Μίκυλλος, quae vox non est nisi alia forma deminutiui μικύλος, μικκύλος. V. quae de nominibus in υλος et υλλος scripsi in *Lettre Critique* p. 201 — 204 [Epist. Crit. p. 243. sqq.] V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XI. c. 48. T. I. p. 441, 49. et Valckenar. ad Theocrit. Adon. p. 350. vbi etiam de adiectiuo μικκός (aliis μίκκος Μικαλλίων, vno κ, male scribi, non dicam cum Iacobsio ad Anthol. Gr. I. 2. p. 80. Schaef.

16) Τῆδ' ἐνθών] Deest in Meerm. Koen. Cod. A ὡς Θεόκριτος· ὦ ξένε μικὸν ἄκουσον, omittens cetera poetae verba. Codd. a. et b. λέγουσι. Θεόκριτος, ἰὼ ξεῖν Cod. c. τὸ μικρὸν μικκὸν λέγεται παρ' αὐτῶν, ὡς Θ. ἰ ξένε. Cod. August. non habet nisi haec: Τὸ μικρὸν μικκὸν λέγουσι. Schaef.

§. C.[17]) Τὸ βωστρήσομεν [18]) ἐπὶ τοῦ ἐπικαλεσόμεθα λαμβάνουσι.

---

17) Codd. a. et b. ἐπὶ τοῦ καλεσόμεθα. Cod. c. ἐπὶ τοῦ καλέσομεν λαμβάνουσιν. Cod. August. articulum plane omittit. Schaef.

18) βωστρήσομεν] Auscultandum fuit MSStis: βωστρήσομες prior. edd. vt est in Theocriti Eid. V. 64. qui ἐπιβωστρεῖ adhibuit XII. 35. ἐβώστρει Moschus I. 1. βωστρεῖν Aristoph. Lysistr. vs. 686. Formam verbi cum ἐλαστρεῖν contulit Eustathius ad Hom. Od. *M.* p. 1717, 15. Ἐχαλίστρουν in Demosthene inuenit Harpocration. Herodoti est p. 499, 32. Ἀλκμαιωνίδαι ἐβώσθησαν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα. vbi vid. Valcken. et Wessel. In Libanii Declam. XVI. p. 450. A. dubium non est, quin corrigi debeat: βεβόηται δὲ καὶ ταῦτα ἐν ὑμῖν, pro βεβοήθηται, quod Latine vertitur: *in his tamen etiam auxiliatum est apud vos.* Idem Liban. Declam. XVIII. p. 484. B. βεβόηται Μιλτιάδης ἀπὸ τοῦ Μαραθῶνος, *Miltiades ob pugnam Marathoniam omnium ore celebratus est.* Theophrast. Charact. Cap. 9. τὸ πρᾶγμα βοᾶσθαι ἐν τῇ πόλει. Koen. Bastius: „In priore Libanii loco (IV. p. 297.) etiam Reiskius bene vidit βεβόηται pro βεβοήθηται scribendum esse. Duo haec verba alibi quoque confusa sunt. Eudocia p. 225.*) ἰδόντος δὲ τοῦ Πηλέως τὴν Θέτιν βάλ-

*) Totus ille Eudociae articulus περὶ τῆς Θέτιδος, quem etiam Tzetzes ad Lycophr. l. c. habet, misere corruptus est. Item quae proxime antecedunt mendosa sunt. Dedit ibi Villoisonus: αὐτὴν (τὴν Θεογονίαν) γραμματικῶς ἐκτίθεμαι. Hoc quid sit, Theogoniam *grammatice* explicare, neque ego scio, neque alius quisquam facile dixerit: certe nihil Eudocia grammaticae explicationis addidit. Corrigendum ex Codice, vnde Villoisonus Violarium edidit, αὐτ. γραμμικῶς ἐκτ. Iam nihil remanet difficultatis: nam in eodem libro post verbum ἐκτίθεμαι sequitur tabula Theogoniae genealogica, duo implens folia, quam Villoisonus ideo videtur omisisse, quod aeri incidenda esset, redemtorque Anecdotorum, vt opinor, sumtus tabulis aeneis impendere recusaret. Huiusmodi tabulas genealogicas Codex plures tenet, quas Villoisonus, lectore, quod sciam, non monito, omnes omisit. Etenim p. 394. (ante περὶ Τηλέφου) deest Τηλεμάχου γενεαλογία: p. 494. (ante περὶ τοῦ Τρωΐλου) deest Γενεαλογία τῶν Τρώων βασιλέων, καὶ καταγωγὴ τῶν Ῥωμαίων: deni-

λουσαν αὐτὸν (τὸν Ἀχιλλέα) εἰς πῦρ, καὶ βοηθήσαντος, συνέβη κ. τ. λ. Tzetzes ad Lycophron. v. 178. et Phauorinus v. Θέτις rectius dant βοήσαντος." Conf. Homer. Hymn. in Cerer. v. 245. sqq. Diodorus Sic. XIV. c. 116. ἐκβοήσας ἐπὶ τὸν τόπον. H. Stephanus: „Vereor ne ἐκβοήσας perperam positum sit pro ἐκβοηθήσας." Wesselingius: „Verum est ἐκβοηθήσας, optime H. Stephano animaduertente. — Vitium natum esse ex scribendi compendio, alias monuimus, estque illi geminum germanum in Thucydide L. 1, 107., vbi vide Steph. et Duker." SCHAEF.

que p. 420. deest Φρίξου γενεαλογία καὶ πάντων τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς ῥίζης σχεδὸν ἀναβλαστησάντων ἡρώων. — Aduerbium γραμμικῶς (deducendum a γραμμή) Lexica ignorant. Occurrit etiam in Sexto Empir. p. 284. γραμμικῶς αὐτὸ ἀποδεικνῦντος. [Melius scribas ἀποδεικνύντος. Pausanias I. c. 33. p. 81. Kuhn. οἱ δεικνῦντες. Sylburgius: „Scribendum acuta penultima δεικνύντες." Sic minus recte editum in Euripid. Cresphont. Fragm. I. φῦντα, in Luciano T. II. p. 76. παραμιγνῦντες. Quamquam non ignoro canonem in Regulis prosod. p. 457. Hermann, SCHAEF.] Fabricius ad h. l.: „Ita cum MSS. et interprete legendum pro γραμματικῶς. Idem librariorum error apud Proclum in Timaeum pag. 316. vbi ter legitur γραμματικῶν pro γραμμικῶν, quemadmodum recte excusum p. 317. et p. 341." Γραμμικὸς recte legitur etiam in Theodori Metochitae opere inedito: Ἀστρονομικῆς κατ' ἐπιτομὴν στοιχειώσεως βιβλία τρία, Cod. Vat. 1365. fol. 12. recto, vbi de doctore suo, Manuele Bryennio, haec dicit: καὶ ταῦτ' ἐν ἁπλαῖς αἴστισιν ἄρ (sic: leg. αἰστισινοῦν) ἐπαγωγαῖς ἀνὴρ διέξεισι, καὶ γραμμικαῖς ἔστιν οὗ κρατύνει δείξεσι. BAST.

Diogenes Laërt. I. 25. ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας. Confusionis istius en aliud exemplum. Suidas T. I. p. 529. εἰ καὶ σφόδρα γραμματικῇ θεωρίᾳ πεποίκιλται. Kusterus: „Legerim potius γεωμετρικῇ." Εὐστοχώτερον Toupius Emend. T. I. p. 83. sq.: „Legendum γραμμικῇ θεωρίᾳ. lineari doctrina. Quomodo legitur apud Agathiam lib. II. pag. 62. vnde hoc elegans fragmentum descripsit Suidas." in nota subiecta addens: „Pselli Encom. Symeon. p. 230. Edit. Paris. 1664. Μήτε ΓΡΑΜΜΙΚΑΙ ἀποδείξεις μετὰ τῶν φορτικῶν ὀνομάτων, μήτε φιλόσοφοι ἔννοιαι ὑψηλολογοῦσαι τὸ ὑποκείμενον." Iam cum γράμμα et πρᾶγμα toties commutata sint, (v. supra p. 185. sq.) non mirum, γραμμικὸς, prius in γραμματικὸς corruptum, post in πραγματικὸς degeneranisse. Valckenarius Diatr. in Fragm. Euripid. p. 223. C.: „In Marcello Plutarchi p. 305. E. vbi memorantur λογικῆς καὶ πραγματικῆς ἀποδείξεως οὐκ εὐποροῦντα προβλήματα· nemo corrigere dubitabit λογικῆς καὶ γραμμικῆς ἀποδ." SCHAEF.

§. CI.[19]) Τὸν κυρτὸν καλοῦσιν ὑβόν[20]).

---

19) Deest in Meerm. Koen.

20) κ. ὑβόν] ὑβὸν καλοῦσιν editt. Τὸ κ. ὑβὸν λέγουσι leg. [Cod. c. τὸ κυρτὸν ὑβὸν καλοῦσιν. Cod. August. ὸν κυρτὸν ὑβὸν λέγουσι. Schaef.] Respexit Grammacus Theocriti Eid. V. vs. 43. Ex Hippocrate egit de ὑβὸς ὕβωμα Foësius in Oecon. Insignis est Seruii locus ad rgil. Georg. l. 138. docentis, Pleiadas a Graecis ὑβὸν ·tas, petimen; tauri nimirum, ad quem solent referri. regie illuc pertinet, quod ait Eratosthenes Catast. C. ἐπὶ τῆς ἀποτομῆς τοῦ ταύρου τῆς καλουμένης ῥάχεως τλειάς ἐστιν· namque ὕβωσιν vocat Etymolog. M. pag. ι, 11. τὸ κατὰ τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ῥάχεως πάθος. ıoliastes Germanici p. 106. Pleiadas collocat ab excise Tauri vsque ad Arietis caudam, ita enim scripse-ι, pro vsque ad id quod, ex Hygini Poët. Astron. C. 20. en. Nemo adhuc, quod sciam, monuit, locum Etylog. M. v. ὑβὸς ex Scholiis ad Theocrit. V. 43. sumı esse: nisi forte Scholiasta Etymologum exscripsit. er ex altero corrigi potest. In Scholiasta quidem κατὰ τὴν κεφαλὴν legendum pro μετὰ τ. κ. Rursus in mologo sine vlla dubitatione ἢ λέδορσις, quae vox niest, e textu eiiciendum. Sylburgio scribendum viatur λώδορσις, quod non magis intelligas. Verum lem est, Grammaticos etymologica tractantes interı fingere verba, quibus lingua nunquam vsa est. Eıuero hîc non de etymologia agitur, sed de vocum ersitate. Igitur e Scholiis Theocriteis corrigo: ὅθεν ὕβωσις, ἡ λόρδωσις. Εἰσὶ δὲ πάθη λόρδωσις καὶ ὕπις. λόρδωσίς ἐστι τὸ ἔμπροσθεν, ὕβωσις κ. τ. λ. Oı Thebanus MS. de etymo vocis ὑβὸς haec tradit: ίζω, ἐκ μεταθέσεως τοῦ φ. εἰς β, ὡς φενίκη (corr. ενίκη) βερενίκη, κυφὸν κυβὸν, ὅθεν ἀποβολῇ τοῦ κ, ὸν ἄροτρον (verba haec sunt scriptoris*) mihi ignoφῶ οὖν ἐστὶ τὸ λέγω, οὗ παράγωγον φάζω, ὁ μέλ- φάσκω (male: leg. ὁ μέλλων φάσω, καὶ φάσκω, aut ı Etymol. M. v. βάζω, ὁ μέλλων φάσω, καὶ πλεονα-

* Poëtae: hexametri enim exitus est. Schaef.

§. CII. *Τὸ δὲ ἰδοῦ ἤνιδε* 21) *φασί. καὶ Συνέσιος* *ἤνιδε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τάττει. Θεόκριτος·*
Ἤνιδέ τοι τὸ δέπας. — —

σμῷ τοῦ κ φάσκω). δύναται δὲ καὶ παρὰ τὴν βοὴν εἶναι βάζω, βοὴ βοάζω, καὶ συγκοπῇ βάζω. Bast.

21) *ἤνιδε*] Reg. *Τὸ ἰδοῦ ἤνιδέ φ. καὶ Συν. ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ λαμβάνει.* [Cod. b. *καὶ τὸ ἰδοὺ ἤνιδε φασὶ, καὶ Συνέσιος δὲ* (ita etiam Cod. a.) *τὸ* etc. Cod. c. *τὸ ἰδοὺ ἤνιδε φασὶν οἱ Δωριεῖς, καὶ Συνέσιος δὲ τὸ* etc. Post idem *τάττει, καὶ ὁ Θεόκριτος.* Cod. August. *Τὸ ἰδοὺ ἤνιδε καλοῦσι. Θεόκριτος·* etc. omittens *καὶ Συνέσιος — τάττει.* Schaef.] Theocriti exemplum exstat Eid. I. 148. vbi editur: *Ἠνὶ δέ τοι τὸ δ.* vt et III. 10. vbi vid. Scholiast. et V. 23. Suidas V. *Ἠνὶ, ἀντὶ τοῦ ἰδοῦ, Δωρικῶς. Ἠνὶ δὲ σιμβλεύει* —. Alibi in Theocrito *ἤνιδε* scribitur, idque in Epigrammatibus satis frequens est; quod, siue *ἤν ἴδε*, prae *ἠνὶ δὲ* praetulerim. Certe non esse in *ἤνιδε* compositionem particulae aduersatiuae *δὲ*, sed imperatiui *ἴδε*, argumento est Atticorum *ἢν ἰδοὺ*, Alciphroni bene restitutum a doctiss. Piersono ad Moerin p. 375.*) Aristophan. in Pace vs. 326. *ἢν ἰδοὺ, καὶ δὴ πέπαυμαι.* Lucian. T. I. p. 374. *ἢν ἰδοῦ, ἀποτίθεμαι.* Conf. p. 618. et Solan. ad T. II. p. 884. De *ἴδε* autem pro *ἰδοὺ* vid.

*) In fragmento illo Alciphronis (T. II. p. 228. Wagn.) cognoscenda tota series orationis, vt rectum de scriptura ista iudicium feras. Series autem verborum talis est: *Ἴωμεν, ἔφη ἡ Μέλισσα, οἴκαδε καὶ κατακλινῶμεν. Μὴ μὲν οὖν* (al. *μημενοῦν*, vt dicitur *οὐμενοῦν*), *πρός γε τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανὸς, εἶπον ἐγὼ, τουτουΐ. ὁρᾷς γὰρ ὡς ἔστιν ἐρωτικός. ἡδέως οὖν ἡμᾶς ἐνταῦθα κραιπαλώσας ἴδοι. ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυῤῥίναις ἤν.* (Scil. *ὁ Πάν.* Monet hoc *ἡ ἐπιστολιογράφος* in legentis gratiam.) *ἰδοὺ τὸ χωρίον ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ, καὶ τρυφεροῖς ἄνθεσι ποικίλον κ. τ. λ.* Ita Codex: quamquam, si quis praeferat *ἢν ἰδοὺ*, non refrager. Bast.

Ego vero vt *ἢν ἰδοὺ* vnice amplectar, moueor inprimis vsu particulae *ἀλλὰ* in hoc membro, *ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυῤῥίναις ἤν:* nonnihilque etiam loco, quem idem membrum in serie orationis obtinet. Quod si monitum esset in gratiam legentis litteras, ceteris membris intersertum per parenthesin, mulier sic, opinor, scripsisset: *Μὴ μὲν οὖν, πρός γε — τουτουΐ: (ὑπὸ δὲ ταῖς μυῤῥίναις ἤν.) ὁρᾷς γὰρ κ. τ. λ.* Schaef.

§. CIII. *Βαίτην τὴν διφθέραν λέγουσι* [22]).

§. CIV.[23]) *Ὄλπις λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ ἁλιεὺς, ὁ τοὺς λεπιδωτοὺς ἀγρεύων ἰχθῦς. ἀπὸ τοῦ λέπω λεπὶς,*

---

not. ad Thom. Mag. p. 468. Lexicon *περὶ πνευμάτων* p. 227. *Ἴδε, ἀντὶ τοῦ θέασαι, καὶ ἀντὶ τοῦ ἰδού.* Clariss. Gesneri sententia, nuper proposita ad Orpheum p. 316. vereor, vt doctorum adsensum ferat. Koen.

22) *Βαίτην — λέγουσι*] *Βαίτην —— φασί* Reg. [Habet is *βαῖταν τὴν διφθ. φασίν.* In Cod. August. hunc articulum omitti, Tittmannus notauit. Schaef.] Respicitur Theocrit. Eid. III. vs. 25. *Βαίτη* et *διφθέρα pelles erant pastorum, rhenones, δερμάτινον ἔνδυμα.* Vid. Casaubon. ad Theophrasti Charact. p. 147. et Cl. Lennep. ad Coluth. vs. 105.*) Apud Herodot. L. IV. p. 310, 12. multi Scytharum *ἐκ τῶν ἀποδερμάτων καὶ χλαίνας ἐπείνυσθαι ποιεῦσι, συῤῥάπτοντες κατάπερ βαίτας.* Latini *pellicium* vocabant et *cilicium*. Onomasticum vetus: *Pellicium, βαίτη,* et: *Cilicium, διφθέρα.* Hoc saepe occurrit in Interprete vulgato; vnde in Glossis sacris MSS. Biblioth. Leid. *Cilicium, poenitentiae testimonium.* Koen.

23) Sic in Meerm. *Τὸν ἁλιέα ὄλπιν ἀπὸ τοῦ ἀγρεύειν τοὺς λεπιδωτοὺς ἰχθῦς. ἐτυμολογεῖται δὲ ἀπὸ τοῦ λ. λ. ὑπερθέσει τοῦ ε ἐλπὶς, καὶ τ. τοῦ ε εἰς ο ὄλπις.* Koen. Cod. A. *καὶ ἐν ὑπερθέσει ἔλπις* etc. Codd. a. et b. *καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος εἰς βραχὺ ὄλπις.* Cod. c. totum articulum sic habet: *τὸν ἁλιέα ἔλπιν, καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος εἰς βραχὺ, ὄλπιν.* Cod. August. ordine inuerso *ἰχθῦς ἀγρεύων:* deinde *καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε καὶ τροπῇ τοῦ βραχέος εἰς βραχὺ ὄλπις.* Schaef.

*) De *διφθέρᾳ* conf. Not. ad Her. Philostr. p. 323. Dion Chrys. Or. 72. p. 382. *εἴ τινα ἴδοιεν γεωργοῦ στολὴν ἔχοντα ἢ ποιμένος ἐξωμίδα ἢ διφθέραν ἐνημμένον.* Vltima dixit Aristophanem secutus Nub. 72.

Ὥςπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος.

vbi Scholiastes videndus de *διφθέρᾳ*. Eumathius 4. p. 125. *διφθέραν ἐνδεδυμένος ἐκ κεφαλῆς ἐς ὀσφύν,* et ibi Gaulminus. Theophylactus Simoc. ep. 11. *ἡ δὲ τοῦ παμφάγου πυρὸς φύσις τὴν ὁρμὴν εἶχεν ἀκόλαστον, καὶ τοῦ ἀγροῦ γείτονος ἄφνω τὸ χωρίον ἀπώλεσεν· ὁ δὲ τὴν διφθέραν ἀφεὶς καὶ τὴν δίκελλαν, πρὸς ἄστυ χωρεῖ.* Repone e Cod. Paris. 2991. A. *τοῦ ἀγρογείτονος*, et nota *διφθέραν* et *δίκελλαν* iuncta, quod aliunde notauit Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 345. Boisson.

καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε ἔλπις, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ο [24], ὄλπις.

§. CV. [25]) Πέλαν τὴν πορφυρᾶν ὄϊν φασί. τὴν γοῦν μέλαιναν [26]) τοῦ σώματος ἐπιφάνειαν, ἡνίκα ἂν δι' ὑποδρομὴν αἵματος μελαίνηται, πελίωμα καλοῦσι.

---

24) τροπῇ τοῦ ε εἰς ο] τ. τοῦ βραχέος εἰς βραχὺ Ὄλπις Vat. credo pro τ. τοῦ βραχέος ε εἰς βραχὺ ο ὄλπις, vt fere edd. Ὄλπις piscatoris nomen est in Theocriti Eid. III. 26. Koen.

25) Sic in Meerm. Π. τὴν π. λέγουσιν ὄϊν τὴν μέλαιναν. τὴν κατ' ἐπιδρομὴν αἵματι μελανθεῖσαν σάρκα πελίωμα κ. Koen. Codd. a. b. et c. τὴν μέλαιναν γοῦν Tum Codd. a. et b. δι' ἐκδρομήν. Cod. c. ἡνίκ' ἂν δι ὑποδρ. In fine Cod. b. πελίαν καλοῦσι. Cod. August hunc articulum omittit. Schaef.

26) τὴν γοῦν μ.] τὴν μέλαιναν γὰρ prior. edd. τὴν μ γοῦν Vatic. Deinde edd. δι' ἐκδρομὴν ὕδατος et πελίαν quae pleraque vel sine auxilio MSS. potuissent corrigi e Schol. Theocriti ad Eid. V. vs. 99. vbi pro πέλλαμα ἢ πελίδνωμα scribe πελίωμα ἢ πελίδνωμα. De πέλος, πέλλος, vnde πέλιος, πελιδνός, praeter Foësium in Oecon Hippocr. V. Πέλιον, vid. Piersonus ad Moerin p. 325. vbi Alexidis versum apud Athen. L. III. p. 107. D. sic recte constituit: Αἰσχύνεται γὰρ πελιδνὸν ὂν τῷ χρώματι, eodem modo adiutum a St. Berglero ad Alciphr. p. 76. Nostri loco, corrupte scripto, vsus est Hier. Columna in Ennii fragm. p. 104. e MS. emendauit Is. Vossius ad Catull. p. 217. 218. Koen. In Scholiis Theocriteis Koenium vere scripsisse πελίωμα, nemo facile dubitabit. In Orione Theb. MS. πελείωμα reperi: Ὑπώπια, τὰ ὑπὸ τοὺς ὦπας, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμούς, πελειώματα. Corr. πελιώματα. Conf. alium eiusdem articulum: Ὦπες, οἷον ὀπαί τινες οὖσαι τῆς ψυχῆς θεωρηταί. [Hic lacuna aliquot verba hausit, quod librarii oculus a priore τῆς ψυχῆς ad posterius aberrasset. Supple ex Etymologico et Sorbonico et edito c. 823, 4. (coll. Zonarae Lex. c. 1889. vbi libri inter πελιδνώματα et πελιώματα fluctuantur): — τῆς ψυχῆς, δι' ὧν τὸ κατάστημα τῆς

ψυχῆς θεωρεῖται. SCHAEF.] σώζεται δὲ ἐν συνθέτοις καὶ νῦν παρὰ τῷ βίῳ *) τὸ ὄνομα. ὑπώπια γὰρ λέγεται τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα. ὡς δέ τινες, ὦπες, ὅτι ὀπῇ καὶ τρήματι ἐοίκασιν. Σωρανός. Posteriorem articulum Etymologus Sorbonicus MS. sic transscripsit: Ὦπες. οἱ ὀφθαλμοί, οἱονεὶ ὀπαί τινες οὖσαι τῆς ψυχῆς, δι' ὧν τὸ κατάστημα τῆς ψυχῆς θεωρεῖται. σώζεται δὲ ἐν συνθέτοις καὶ νῦν παρὰ τῷ βίῳ τοὔνομα, καὶ ὑπόπια (l. ὑπώπια) δὲ λέγεται τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελειώματα (l. πελιώματα), ὅτι ὀπῇ καὶ τρυπήματι ἐοίκασιν. ὅθεν ὀπήτιον τὸ ποιοῦν ὀπήν. γέγονε δὲ κατ' ἐπαυξησιν τοῦ ο εἰς ω μέγα, ὦπες. οὕτω Σωρανός. Citaui totum hunc locum, vt exemplo allato ostenderem, Etymologum Sorbonicum integros Orionis articulos asciuisse; quae res aliis locis aliquantum conferre potest ad vitia, quibus misere scatet Orion, tollenda. Hunc autem Etymologum, qui virorum doctorum notitiam hucusque plane fugit, nuper demum mihi ostendit clarissimus Quatremère, vir linguarum Orientis peritissimus, cum operam daret Catalogo Codicum Sorbonicorum concinnando, rogans me, vt, cuiusmodi Lexicon esset, perquirerem. Feci id, quantum adhuc per otium licuit, vidique, saepius magnam eius editique Etymologici discrepantiam esse. E contrario Etymologicum Parisinum a Ruhnkenio Koenio citatum (Num. 2630.) in Sorbonico totum inesse suspicor: cumque Parisini et prima et extrema et media pars (in littera *K* desunt tria τετράδια) lacunis hiet, Codex Sorbon. autem, si pauca folia in littera *A* excipias, integerrimus sit, Parisinum e Sorbonico expleri potest. Neque tamen Sorbonicus liber caret articulis peculiaribus sibique propriis, quorum partim, vt ille quem ante citaui, cum Orione consentiunt. Praeterea, quae alia eius dos est, complectitur plerosque Ammonii articulos: vt inde saepius medicina corruptis Grammatici locis peti possit. Hunc Ammonium, sed non nominatum, Etymologicum editum passim citat, e. c. v. ἄρα et

*) De hoc vsu vocis βίος v. Valckenar. ad Ammon. p. 11. Apollonius Lex. Homer. p. 202. ἄρα . . . . παρὰ τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ βίῳ, συλλογιστικὸς σύνδεσμος. BAST.
Harpocration p. 161, Blank. (p. 69. Gron.) ὃ λέγομεν ἐν τῷ βίῳ ῥάπισμα. SCHAEF.

§. CVI. *Πύῤῥιχος* 27) *ὁ πυῤῥὸς λέγεται παρ' αὐτοῖς* 28).

---

v. *ἄῤῥωστος*, vbi ad finem additur: *ζήτει εἰς τὰς διαφοράς*. Conf. Valckenar. ad Ammon. p. 23. Bast.

27) *Πύῤῥιχος*] Alio ordine editt. *Π. λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ πύῤῥος*. Pertinet obseruatio Grammatici ad Theocriti Eid. IV. vs. 20. vbi optime Scholiast. *ἔστιν ὑποκοριστικὸν, Αἰολικῶς*. Eiusdem formae *ὅσσιχος* mox §. CVIII. refertur; quod vt ab *ὄσσος* descendit, et *πύῤῥιχος* a *πύῤῥος*· ita a *Σιμὸς*, praeter *Σίμυλος* *), [*Simulus* Terentio in Adelph. III. 2. 54.] nascitur *Σίμιχος*. Sic appellatus fuit Theocriti pater, et *Σιμιχίδης*· vid. Schol. ad Eid. VIII. 21. nempe ex ea consuetudine, qua nomina primitiua et patronymica aliquando promiscue poni, docuit *ὁ πάνυ* ad Schol. Aristoph. in Plut. p. 325. vnde etiam *Μνησαρχίδην* patrem Pythagorae vocauit Philostratus de V. A. L. VIII. p. 333. quem *Μνήσαρχον* nominant complures. *Ἀγαθαρχίδην* Cnidium et *Ἀγάθαρχον* dictum tradit Photius Cod. CCXIII. Sed id nunc non ago. Qui in Virgilii Ecloga V. vs. 56. vbi *Stimicon* editur, *Stimichon* praebent MSS. Theocriti patrem intelligendum censebant, notante Seruio, in suis forte Codicibus *Simichon* inuenerunt. *Σίμιχος* et *Σιμίχων* idem est nomen flexu duplici, qualem in *Λύκος* et *Λύκων* aliisque obseruauit summus Hemsterhus. ad Schol. Aristoph. in Plut. p. 207. Domesticum est exemplum in nominibus *Σιμὸς* et *Σίμων*. Suidas V. *Σαπφὼ*, *Σίμωνος — οἱ δὲ Σήμου*. Mihi quidem probabile videtur, scribendum esse *οἱ δὲ Σιμοῦ* **)· vt Sapphus pater ab aliis *Σιμὸς*, ab aliis *Σίμων* dictus fuerit. *Σίμιχος* etiam dictus *Κεντοριπίνων τύραννος* apud Porphyr. de V. Pythag. p. 30. nam ita pro

*) Boissonadus: „Conf. Iacobs. ad Anthol. T. 7. p. 326." Bastius: „Corrig. *Σιμύλος*. Sic recte Etymol. Sorbon. MS. *Αἰσχύλος ὁ ποιητής. παρὰ τὸ αἶσχος Αἰσχύλος, ὡς σιμὸς Σιμύλος*." Idem disertis verbis docet Scholium ad Theocrit. III. v. 7. quo Iacobsius l. c. vtitur: — *παροξύνονται δὲ τὰ τοιαῦτα* (nomina in *υλος*) *πλὴν τοῦ ὄξυνος* (l. *Ὄξυλος*) *καὶ τοῦ Ἴτυλος. παῖδ' ὀλοφυρομένην Ἴτυλον. οἷον ἐρωτύλος, Αἰσχύλος, Ἑρμύλος, Σιμύλος*. Schaef.

**) Imo *Σίμου*, a nominatiuo *Σῖμος*. Schaef.

edito Σύμιχος bene correxit Cel. Wesseling. apud Cl. Burmann. Comment. ad Numism. Sicula p. 437. Σιμμίχη feminae nomen est in Luciani Dial. Meretr. IV. geminata labiali; quemadmodum Codex etiam Regius Paris. in Theocrito VII. 21. habet Σιμμιχίδα. In aliis etiam compluribus Doricae formae in ιχος in nomina propria abierunt. Noti sunt, praeter ceteros, Ἀμύντιχος, Θυώνιχος, Πύῤῥιχος, Λεόντιχος, qui et Λεοντίσκος, alia diminutiri forma, vt Θεσσαλίσκος, Λυκίσκος, Σωφρονίσκος, Ταυρίσκος, Φιλίσκος. Βοσπόριχος memoratur in decre› Byzantinorum apud Demosth. pro Cor. pag. 325. C. όννιχος est in Automedontis Epigrammate inedito: ώγων, λάσιαι μηρῶν τρίχες, ὡς ταχὺ πάντα Ὁ χρόνος λλάσσει, Κόννιχε, τοῦτ' ἐγένου. Κόννις, vnde illud ›men fluxerit, vt a Λάμπις Λάμπιχος, a Μοῖρις Μοίχος, memoratur Theoni Sophistae in Progymn. C. III. 29. καὶ δὴ καὶ Κόννις, καὶ Κίλιξ, καὶ Θοῦρος ὁ Συριτης, καὶ Κυβισσὸς ἐκ Λιβύης, μνημονεύονται ὑπό νων ὡς μυθοποιοί. Ne ignoretur, vnde domo fuerit te Connis, cum ceterorum patria indicetur, scribendum bitror: καὶ δὴ καὶ Κόννις ὁ Κίλιξ, καὶ Θ. Κόννον ısicum aliquoties laudari a Platone *), opportune me ›nuit Cl. Ruhnkenius, inde iuuans locum incerti scri›ris, qui Censorino subiici solet: *Hos secuti Musici motheus, et Connus, et Hyperides, et Phyllis.* Editur *ındos.* Aliorum de hoc loco sententias dedit Cl. Burınnus ad Henr. Valesii Emend. p. 118. Sapphus frater idae V. Σαπφὼ corrupte Λάρυχος vocatur, Athenaeo X. p. 424. F. bene Λάριχος. Ἐριγύϊος ὁ Λαρίχου t apud Arrian. Exped. Alex. III. 6. p. 111. et Λαμπέν ὁ Λαρίχου in eiusdem Indicis C. 18. p. 332. In hucyd. L. I. p. 23, 6. inter duces Corinthios est Ἀριεὺς ὁ Πελλίκου ex MSS. recipiendum Πελλίχου. Πέχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς memoratur in Luciani T. I. p. 46. Eadem nomina sunt Στρόβιχος apud Lucian. . III. p. 255. et, interiecto μ ante β, Στρόμβιχος **), nde Στρομβιχίδης apud Xenophont. Hist. Gr. L. VI. p.

*) Plato Menex. §. 3. καὶ Κόννον γε τὸν Μητροβίου, vbi Gottleberus p. 22. Boisson.

**) De nomine Στρόμβιχος, pro quo in Aeschine olim legebatur Στρόμμιχος, (conf. Reisk. T. I. p. 200.) v. *Lettre Critique* p. 43. [Epist. Crit. p. 57.] Bast.

590. B. item Thucydid. et Lysiam, quorum loca indicavit Valesius ad Harpocrat. p. 324, 3. Pro *Γύννιχος* in Antholog. L. I. 40, 4. scribendum *Τύννιχος* *). *Τύννιχος* Laconi est L. III. 5, 10. Alius *Τύννιχος*, qui Theodosiam cepit, apud Polyaen. L. V. C. 23. Notissimus est hoc nomine Poëta Chalcidensis. Doricam diminutiuorum formam si animaduertisset Mazochius ad Tab. Heracleëns. pag. 175. *κάδδιχος* sine dubio rectius cepisset. Ea in aduerbiis etiam nonnunquam locum inuenit. Hesych. *Ὀψιχὰ, ὀψὲ, Βυζάντιοι.* — Proximi duo articuli referendi sunt ad Theocrit. Eid. IV. 22. et 55. Koen.

Quae Koenius collegit nomina in *ιχος*, augeri possunt his: *Στράτιχος*. Apollodor. L. I. p. 71. — *Σωτήριχος*, notus ille ex Anthologia Graeca. Conf. Phlegon Trall. de Longaeu. p. 122. ed. Franz. — *Ἥλιχος*. Callimach. Fragm. 77. — *Ὀλύμπιχος*. Wyttenbachius ad Plutarch. de sera num. vind. p. 19.: „Nomen proprium *Ὀλυμπικός* **) . . . Forma Dorica *Ὀλυμπιχὸς* occurrit in fragmento Dioxippi ap. Athen. L. XI. p. 502. E. apud Clem. Alex. Protrept. p. 41. vbi scriptor quidam huius nominis laudatur, et in marmore apud Maffeium Mus. Veròn. p. 49. *Ὀλυμπιχὸς Σουνιεύς.*" In Clem. Alex. l. c. rectius editum est *Ὀλύμπιχος, προπαροξυτόνως.* Sic enim accentum ponendum esse, docet Etymolog. M. v. *μεῖλιχος*

. . . ἀπὸ τοῦ μέλος μελικὸς, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς χ, καὶ ἀναβιβασμῷ τοῦ τόνου μέλιχος, ὡς Ὀλυμπικὸς Ὀλύμπιχος, καὶ πατρικὸς Πάτριχος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, μείλιχος. — *Φρύνιχος.* — *Μούνιχος.* Antonin. Liber. c. 14. Nisi *Μούνυχος* legendum est. V. Interpretes. — *Μήτιχος.* V. *Lettre Critique* p. 119. sq. [Epist. Crit. p. 156. sq.] — *Θεοδώριχος.* Suidas T. II. p. 175. Sic dicitur poëta epigrammatographus in Etymologicis Paris. et Sorbon.: *Κυρβασία, τὸ τὴν κεφαλὴν καλύπτον. Θεοδώριχος δὲ ἐν ἐνίοις ἐπιγράμμασι τὰς περικεφαλαίας κυρβασίας λέγει· τάτε σοι κυρβασίαι τε δειοί τε χειτῶνες.* Sic Paris. Sed Sorbon. dat *τάτε σοι κυρβασίαι τε σιδεοί τε*

*) Iacobsius ad Anthol. Gr. II. 3. p. 329.: „Emendationem Koenii Vaticanus Codex confirmat." Bast.

**) Tunc scribere praestat *προπαροξυτόνως*, *Ὀλύμπικος*. Sic scribitur *Θέτταλος*, vbi nomen proprium est. V. Diodor. Sic. Exc. T. II. p. 557, 32. Schaef.

νες. Ex τάτε σοι nihil elicio, quod satisfaciat. Fuit in mentem veniret πέτασοι, tanquam glossema voιρβασίαι. Sed hexametri finem sic lego:

κυρβασίαι σταδιοί τε χιτῶνες.

Callimach. Fragm. LIX. στάδιον ἐπίεατο χιτῶνα. — ne in vsum Criticorum, quos iuuat studium palaeoiae, monere libet, librarios decimi quarti et insequium seculorum nomina in ιων interdum confudisse nominibus in ιχος. E. c. in Alciphrone III. 43. Co'aris. dat ἐγὼ καὶ Στρούθιχος pro ἐ. κ. Στρουθίων. ύθιχος manifesto falsum est, natum illud ex compio perperam intellecto. Etenim nominum in ιων ris MSS. talis ratio est, vt scribatur e. c. στρουθί, perque accentum litterae ι superscriptum ductus ur incuruus (˜), qui syllabam ων indicet. Iam syllaba sic scripta per compendium iunctaque acuis est similis litterae χ superscriptae. Itaque scriba sibi est videre στρούθι, quod compendium sane στρούθιχος, quemadmodum in Etymol. Paris. l. c. ρι legitur pro Θεοδώριχος. Bast.

Πύῤῥιχος — παρ' αὐτοῖς] Meerm. Πύῤῥιχον τὸν ιν. Tum τὸν δύστροπον κακοχράσμονα. et καὶ τὸ ὁασίχον, omissis Theocriteis. Koen. Cod. b. ὁ πυ-
Cod. c. παρὰ τοῖς Δωριεῦσι πύῤῥιχος ὁ πυῤῥὸς ται. Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

Ὀσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δα-
μάσδει;

§. CIX.[31]) Τὸ ἠγνόησεν ἠγνοίησε λέγουσι[32]).

§. CX.[33]) Καὶ τὸ δωροῦμαι δωρύττομαι.

§. CXI.[34]) Εἰδέναι δὲ δεῖ, ὅτι τῆς Δωρίδος πολλαί εἰσιν ὑποδιαιρέσεις τοπικαί· ἄλλως γὰρ Κρῆτες

---

31) Codd. a. et b. ἠγνόησεν ἠγνοίησεν λέγ. Cod. c. haec sola habet: τὸ ἠγνόησεν ἠγνοίησεν. SCHAEF.

32) ἠγνοίησε λ.] λέγ. ἠγνοίησε edd. Ἠγνοίησε Poëtarum est, Theocriti Eid. VII. 14. quem Noster respexit, Homeri Il. *Α*. vs. 537. *Β*. vs. 807. Hesiodi Theog. vs. 551. aliorum. Βοιηθήσω ex Smyrnaeorum et Magnetum foedere comparauit doctiss. Chishull. ad Inscript. Sig. p. 40. Par est ratio in poëtico ἀλοιᾷν pro ἀλοᾷν, paulum diversa in καταιβάτης, παραιβάτης. Huc retulerim Θηβαιγενής, de quo vid. Cl. Valckenaerius An. ad Ammon. II. 4. p. 98. cuius mentem non recte cepit Vir doctus ad Supplic. Euripid. vs. 136. Θηβαιγενὴς ne Graecum quidem censens. Ἰθαιγενὴς est in Alexandri Aetoli Elegia apud Parthen. Erot. C. XIV. p. 372. idemque p. 384. pro ἰθαγενὴς reponit Galeus*). Conf. not. ad Homer. Od. *Ξ*. vs. 203. — In sequenti §. Grammaticus, hoc ordine tangens δωρύττομαι, nescio an ita scriptum inuenerit sua aetate in Theocrit. Eid. VII. 43. pro τάν τοι — κορύναν δωρήσομαι. KOEN.

33) Codd. a. b. et August. τὸ δωροῦμαι δωρύττομαι. Cod. c. τὸ δωροῦμαι δωρύττομαι λέγεται. SCHAEF.

34) Post Λακεδαιμόνιοι Codd. A. a. b. et c. inserunt ἑτέρως δὲ Συρακούσιοι καὶ Σικελοί. Codd. a. et b. εἰδέναι δεῖ, ὅτι. Tum Codd. b. et c. Ῥόδιοι, καὶ ἄλλως Ἀργεῖοι. Post Codd. a. et c. ἰδιότητες αἵ τε προειρ. Cod. b. ἰδιότητες αἵδε αἱ προειρ. Denique Cod. a. μηπᾶσαι (sic). In Cod. Aug. hic articulus minio scriptus est. Habet is ab initio item εἰδέναι δεῖ, ὅτι ——: deinde Ῥόδιοι, καὶ

*) Bastius: „In Parthenio c. XXI. non opus ἰθαιγενέος legi pro ἰθαγενέος. V. de hoc loco Epist. Crit. p. 239. ed. Lips." Brunckius ad Aristophan. Equit. v. 41.: „Attica forma est ἀκράχολος, secunda producta, vt in θηβαγενής, νοθαγενής, ἰθαγενής." SCHAEF.

διαλέγονται, καὶ ἄλλως Ῥόδιοι, ἄλλως Ἀργεῖοι, καὶ ἄλλως Λακεδαιμόνιοι. Καθολικαὶ δὲ ὅμως αὐτῶν ἰδιότητες αἱ προειρημέναι, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι [35]), καὶ ἔτι αὗται [36]).

ἄλλως Ἀργεῖοι: inseritque et ipse post Λακεδαιμόνιοι, ἑτέρως δὲ Συῤῥακούσιοι (in Tittmanni collatione vno ρ, Συρακούσιοι) καὶ Σικελοί. Idem post μὴ πᾶσαι nouam incipit sectionem his verbis: Ὅτι καὶ αὗται. In his tantum prima littera minio picta et maiuscula est. In margine recentior manus adscripsit ά ἔτι. Schaef.

35) μὴ πᾶσαι] Scripturam Codicis a. μηπᾶσαι, vbi μὴ accentu caret cumque voce proxima continuo ductu cohaeret, me enotauisse, praeuideo fore qui mirentur. Ii mirari desinent, si hanc notam perlegere non grauati fuerint. Qui scripsit Codicem SGerman. 345., eodem modo particulam μὴ, accentu carentem, voci insequenti, si a consona incipit, ductu continuo iungere solet. Hanc consuetudinem cum ignorarent nonnulli ex iis, qui praestantissimum librum euoluerunt, varii errores nati sunt, quorum aliquot hac opportunitate castigabo. In Apollonii Lex. Homer. p. 76. haec leguntur: Αἰολλή. Πεποιλμένη. *) συμβαίνει γὰρ τὸ ἁπτόμενον διὰ τῆς εὐστροφῆς **) ὥςπερ ποικίλλεσθαι ἐπὶ τῆς θέσεως νημένον. Quid est νημένον? Villoisonus: „In νημένον desunt priores literae, quas expleo legens, κεκινημένον." Fallitur. Codex habet μημένον, h. e. μὴ μένον, non manens. ***) Sic legas p. 80. (ed. Vill.) μηγνῶναι pro μὴ

*) Corrupta haec sunt. Corr. αἰόλλη, ποικίλλη. Scilicet ποικίλλη compendiose scriptum erat sic, vt λ cum transuersa lineola, quae nota est compendii, vocem finiret. Tale autem λ simile est compendio syllabae μεν. Legerunt igitur ποικιλμένη, cumque hoc graecum non sit, correxerunt πεποικιλμένη. Bast.

**) Corr. συστροφῆς. In idem laetus video Bastium meum incidisse. De commutatione satis frequenti syllabarum εν et συ v. Valckenar. Adnotat. Crit. in Nou. Foed. pag. 331. Schaef.

***) Timaeus Lex. Plat. p. 204. Παλίμβολος . . . ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων. Tria vltima verba Codex sic scripta habet: γν ω μημένων. Bast.
In Timaeo malim ἐπὶ μιᾶς γνώμης. Schaef.

γνῶναι, p. 96. μηχείρεσθαι, p. 100. μηγεννήσαντα,
σκοπῶν
212. τὸ δέον μηνοῶν (sic), h. e. μὴ σκοπῶν, non μ
νοῶν, σκοπῶν, vt Villoisonus edidit. Scilicet librarius
σκοπῶν superscripsit, vt corrigeret νοῶν, quod perpe
ram scriptum erat.*) „Pro διὰ τῆς εὐστροφῆς," inqu
Villoisonus, „substituo εὐστροφίας." Malim legere συ
στροφῆς. Conf. p. 304. τὸ πῦρ μετὰ συστροφῆ
ἀποφέρεσθαι ποιῶν. — Ex Lexico ἄλλος ἀλφάβητο
quod idem ille Codex 345, complectitur, Koppiersii
(quocum Ruhnkenius [v. Koppiers. p. 4.] apographum
suum communicauerat) hunc citat articulum Obseruat.
Philol. p. 15.: Ἤθη πληθυντικῶς, φασι, μηδεὶς λέγε
ἀλλ' Ἀντιφάνης εἶπε πληθυντικῶς. In paucis his verb
duo sunt vitia. Primum enim Codex ante ἀλλ' Ἀντιφα
νης inserit verba ἀλλ' ἑνικῶς, quae Ruhnkenius, cu
Lexicon Lutetiae transscriberet, plane neglexit. Deinde
dat φ, μηδ λ, quod valet φασι μὴ δεῖν**) λέγει

*) Similiter Villoisonus errauit p. 726. in his: Σκόπελος, ἀκρ
τήριον, ἀφ' ἧς ἐστι περισκέψασθαι, εὖ σκοπῆσαι. C
dex habet σκοπῆσαι, puncto imposito litterae η, et in ma
gine: ·εὖ. Id non significat, legendum esse εὖ σκοπῆσαι
sed scriba libri η in ευ mutari iussit: vt legendum sit περ
σκέψασθαι, σκοπεῦσαι. Bast.

**) De compendio syllabae ειν, quod h. l. videmus, haec add
re iuuat. Nota ista tachygraphica in Codice SGerm. tr
significare potest: ην, ιν, ειν. Quid igitur quoque lo
valeat, ex sola verborum serie intelligitur. E. c. in Lexi
ἀλλ. ἀλφάβ. leguntur haec: Νεκρόν τ γυναῖκα Δίφιλο
i. e. τὴν γ. Δ., et in eodem versu: Νόσον ἔχ (i. e. ἔχειν
ἀντὶ τοῦ φαῦλον ἔθος ἔχειν (hic plene scriptum). Εὐ
π
ἀντιο (i. e. Εὐριπίδης Ἀντιόπῃ). Hanc autem πολυσημ
σίαν huius compendii in solo Codice SGerm. reperi. Na
ex vulgari regula nota significat solum ην, e. c. χύδ
i. e. χύδην. ιν significatur per notam, e. c. στάσ, i. e. στα
σιν. V. Porson. ad Homer. Odyss. I. 199. Denique ειν p
, e. c. τέμν, συνάγ, i. e. τέμνειν, συνάγειν. Si

non, vt Ruhnkenio visum, φασι, μηδεὶς *) λέγει. Mos particulam μὴ sine accentu scribendi videtur virum egregium fugisse. Rectius articulum legit Montefalconius (*Bibl.* Coislin. p. 482.), a quo sic editum est: μὴ δεῖν λέγεσθαι. Iam non nego, compendium λ, etiam λέγεσθαι significare posse: v. quae supra p. 114. s. monui: sed cum Grammaticus fere semper vtatur phrasi φασὶ μὴ δεῖν λέγειν, actiuum praefero. De sensu autem articuli, quem Koppiersius se non intelligere fatetur, sciendum est, Lexicon ἄλλ. ἀλφ. Atticistis oppositum esse. Hi docebant, ἤθη (*mores:* hoc enim ἤθη h. l. intelligendum, non alterum illud, de quo Koenius ad §. LXXXIII. Dial. Ion. agit:) in numero plurali a scriptoribus classicis non vsurpari, dicique debere in singulari ἦθος. Tamen, inquit Lexicographus noster, Antiphanes plurali numero vsus est. Atticistarum opinio satis apparet ex hoc loco Phrynichi Eclog. Attic. pag. 160. Χρηστὸς τὰ ἤθη, πληθυντικῶς, φυλάττου. οἱ γὰρ δόκιμοι Χρηστὸς τὸ ἦθος ἑνικῶς φασι, καὶ οὐ τὰ ἤθη. — Etiam in Scholiis Venetis ad Homeri Iliadem particula μὴ, quando littera consonans sequitur, accentu saepe caret. Itaque factum est, vt Villoisonus voculam (haud scio an consulto) hic illic plane negligeret. Dabo vnum huius neglectus exemplum. Ad Il. *B.* v. 269., vbi de accentu vocis ἀχρεῖος agitur, vir doctissimus haec edidit: Τὰ γὰρ ἐν τῇ ᾱ (scrib. πρώτῃ) συλλαβῇ ἔχοντα τὸ ᾱ, μὴ καθαρῶν ἐπιφερομένων (corr. τὸ ᾱ μὴ καθαρὸν, ἐπιφερομένων) δύο συμφώνων μετὰ τῆς ει διφθόγγου, σημαίνοντος (Cod. μησημαίνον, i. e., vt satis docet series orationis, μὴ σημαίνοντα) μέρος σωματικὸν, περισπᾶται (Cod. recte προπερισπᾶται), ἀνδρεῖος, Ἀργεῖος, οὕτως καὶ ἀχρεῖος. Μὴ nullo pacto

assolebant librarii seculorum decimi, vndecimi, duodecimi: nam posteriorum scribae temporum syllabam ειν interdum duabus lineolis indicabant, e. c. τρέπ̈, φιλ̈, i. e. τρέπειν, φιλεῖν. Bast.

*) Ipsum μηδεὶς Ruhnkenium aduertere poterat. Lexicographus enim, si tali modo voluisset scribere, non posuisset μηδεὶς, sed οὐδεὶς. Schaef.

§. CXII. Τὸ τρέπειν τὰς εἰς ους λη̄γούσας γενι[36] τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, εἰς ευς[37] οἷον Διογενὴς, Διογενοῦς, Διογενεῦς.

---

ante σημαίνοντα abesse potest: nam Grammatici doce adiectiua significantia μέρος σωματικὸν accentum in a tepaenultima habere. Vide e. c. Etymol. M. v. αἴγει ἅλιος, κ. τ. λ. — In vniuersum moneo, exempla mo librariorum particulam μὴ sine accentu scribendi com ctendique cum voce proxime sequente reperisse me Codicibus tam vetustissimis quam recentissimis. E

Draco MS.*) voce θέμις: τὰ εἰς ις ὀξύτονα θηλυκὰ σύλλαβα κ. τ. λ. ἐπὶ μὲν τῆς ὀνομαστικῆς τὸ ῑ βρα ἔχουσιν, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων μακρόν· τὰ δὲ μη τοιο τως ἔχοντα, βραχὺ πανταχοῦ ἔχει τὸ ῑ. Obiter adu bium τοιούτως Lexicis adde. Bast.

36) καὶ ἔτι ἄυται] Tria haec vocabula cum MSS. retuli. Meerm. locum sic legit: καὶ ἄλλως Δωριεῖς, (Ῥόδιοι) καὶ ἄλλως Συρακούσιοι καὶ Σικελοί. K. δὲ ο αὐτῶν ί. αἵ τε προειρημέναι, εἰ καὶ μὴ πᾶσαι, καὶ αὗται. In prior. edd. etiam est ἑτέρως Συρακούσιοι Σ. Vsi sunt articulo Bisetus in notis Graecis ad Aristo Lysistr. vs. 81. Io. Meursius in Creta IV. 15. p. 255. M Lacon. III. 5. pag. 217. et Salmas. de L. H. p. 460. hic e Io. Grammatico, e cuius superstite libello de D lectis hinc vsque ad §. CXXXII. pleraque descripta s Koen.

37) εἰς ευς] Sic MSS. Edd. Ὅτι [ἔτι Vald. et vter Curio] αὗται τὸ τρέπειν — εἰς ευς ἴδιον ἔχουσι, ο Διογενὴς, Διογενεῦς, ἀντὶ τοῦ Διογενοῦς. Postrema sunt et in Io. Grammat. §. III. de Dor. Dial. Vide su ad §. I. Koen. Cod. a. Διογένης Διογενεῦς. Cod. b. Δ γένης, Διογένευς, ἀντὶ τοῦ Διογένους. Cod. c. οἷον Δ γενὴς, Διογενεὺς ἀντὶ Διογενοῦς (sic). Hic etiam p ἀντὶ inserendum τοῦ. Cod. August. εἰς ευς ἴδιον ἔχουσ οἷον Διογενὴς, Διογενεῦς, ἀντὶ τοῦ Διογενοῦς. Si n men proprium est, haec omnia βαρυτόνως scribenda.

*) Scriptus videtur is Codex ineunte seculo decimo sexto. Ba

CXIII. Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται, λθεῖν ἐλθῆν, καὶ τὸ ἰδεῖν ἰδῆν λέγοντες καὶ οντες [38]).

CXIV. * Χρῶνται δὲ καὶ διπλασιασμῷ τῶν συμφώνων, ὡς οἱ Αἰολεῖς, ὄττι, ὀππόθεν, ὄσ-

XV. [39]) Τῷ σ ἀντὶ τοῦ ϑ χρῶνται [40]), τοὺς

Accent. Inclin. p. 116. Diodorus Sic. XVIII. c. 3. litum Εὐμένει. Cod. perperam Εὐμενεῖ. SCHAEF.

καὶ τὸ ἰ. ἰδῆν λέγ. καὶ γρ.] τὸ ἐλθεῖν ἐλθῆν γρά- Vatic. τὸ ἐ. ἰ. λέγοντες καὶ τὸ ἰδεῖν ἰδῆν Reg. [Imo habet τὸ ἐλθεῖν ἐνθῆν λέγοντες, καὶ τὸ ἰδεῖν ἰδῆν. .] In Meerm. articulus sic legitur: Τῷ η ἀ. τῆς . τὸ ἐλθεῖν ἀπαρέμφατον διὰ τοῦ η γράφουσιν. a. et b. — τὸ ἐλθεῖν ἐλθῆν γράφοντες, ceteris . Cod. c. χρῶνται, τὸ ἐλθεῖν ἐλθῆν γράφοντες, ῖν ἰδῆν, καὶ δραμεῖν δραμῆν. Cod. August. — ν ἐλθῆν λέγοντες, item ceteris omissis. SCHAEF.] s ista infinitiui forma Aeolibus tribuitur, Dorientera in εν, de qua vid. §. CXVIII. ΑΡΚΕΗΝ, ΥΗΝ, ΕΧΗΝ, ΚΑΛΗΝ praebet Inscriptio Cu- Comitis Caylusii Recueil d'Antiq. T. II. Tab. LVI. 28. 29. Vbi in Theocrito editur Eid. XI. vs. 43. ν, et σφύσδειν vs. 71. Codex Reg. Paris. habet et σφύζην· ὀρεχθῆν et σφύσδην proinde rescrimo dubitet. — Sequens §. a MSS. [etiam Meerm.] rid. §. XIII. KOEN. Abest a Codd. a. b. c. et Au- SCHAEF.

Cod. A. omittit verba οἱ δὲ Λακεδ. — θεούς. In a. et b. articulus sic incipit: τοὺς θεοὺς σιοὺς . σεοὺς) λέγουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι, τοὺς etc. Cod. sic finit: νὴ τὼ σιὼ φασίν. Cod. b. sic: νὴ τὼ σί, τουτέστι μὰ τοὺς θεούς. In Cod. c. articulus et: τοὺς θεοὺς σεοὺς λέγουσιν, ὡς τὸ νὴ τὼ σεώ. έ φασι καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, τοὺς Διοςκούρους τες. Denique in Cod. August. sic: Τοὺς θεοὺς έγουσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. τοὺς διοςκούρους ὀμνύ- ἡ τὼ διώ φασι, τουτέστι μὰ τοὺς θεούς. Tittmanitio punctum habet, vt vulgo, post λέγουσιν, οἱ

Λακεδαιμόνιοι iungens sequentibus. Ceterum sati quens fluctuatio librorum inter *Διόςκοροι* et *Διό ροι*. V. Wesselingius ad Diodor. Sic. IV. c. 43. e sonus ad Euripid. Hecub. v. 937. Quae scripturae sit s vereor ne partim orta sit a fastidio Atticis In Herodoto II. c. 43. editum *Διοςκούρων*. Quod Ionico scriptore non requirat? Tamen al. *Διος* Wesselingius ad h. l.: „*Διωςκορων* Arch. rectissi Phrynichi sententia: sic et VI, 127. idem.“ Phrynichus satis *ἀποτόμως* p. 100. *Διόςκουροι. ὀ ρον* [l. *ὀρθότερον*] *Διόςκοροι. γελάσεις οὖν τοὺς σ λέγοντας.* Cautius Herodianus p. 445. Piers. *Οἱ Δι ροι σὺν τῷ υ, ὅταν πληθυντικῶς λέγονται* [l. *λέγω* Bastium supra p. 115.]. *τῳ Διοςκόρῳ δὲ ἐν τῷ δυῒ θμῷ, ἄνευ τοῦ υ.* SCHAEF.

40) *Τῷ σ ἀντὶ τοῦ θ χ.*] Omissis, quae posu or. edd. et Vatic. *Τοὺς θ. σ. λέγουσιν, ὡς* [abest a Vatic.] *οἱ Λ. — τουτέστι μὰ τοὺς θεούς.*] *Τοὺς θ. σεοὺς λ. ὡς καὶ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Διος νὴ τὼ σεὼ λέγοντες.* *Σεοὺς* habet et Io. Grammat *διοὺς* et *διὼ* hic Vatic. indicio verae lectionis *σιοὺς* quomodo reuera pronunciabant Lacones, vt *διφοῖ γέφυρα* vid. not. ad Hesych. V. *Σιόρ.* In inscr Latiorum Th. Reinesius Inscr. Syntagm. p. 501. *ΤΩΣ ΑΛΛΟΣΙΩΣ*, Chishullus *ΤΩΣ ΑΛΛΩ ΩΣ* Antiq. Asiat. p. 136. Sed illud est, vt *ΤΑ ΛΑΣ* in Teïorum Diris pag. 98, 35. De permu literae *θ* in *σ*, quam ex Hesychio constat cum La communem fuisse Carystiis, Cretensibus, Eleis phiis, praeclara notauit, et a paucis exspectanda, Valckenaerius in Ep. ad Roeuer. p. 73. seqq. mologico Paris. MS. *σάλασσα* pro *θάλασσα* Dori *κατὰ γένος* adscribitur V. *Θάλασσα. — ὁ δὲ Ἀρ χος δύναται ἀπὸ τοῦ σάλου. καὶ γὰρ οἱ Δωριεῖς σα λέγουσιν.**) In Hesych. *Ὀρσομένη, διεγειρομένη*

*) Integer Etymologici Paris. MS. locus sic habet: *Θ παρὰ τὸ σάλασσα ἢ θάνασσα. Ὁ δὲ Ἀριστόνικος ται ἀπὸ τοῦ σάλου. καὶ γὰρ οἱ Δωριεῖς σάλασσα λ* Est cui pro *δύναται*, quod quid sibi velit, parum i legendum videatur *δῆλον ὅτι*, quas locutiones alibi vi mutatas. Haec commutatio, nata, credo, e compend bendi perperam intellecto, mihi quoque occurrit.

...μένη est ab ὀρθόω, quemadmodum Σωάδδει, παρα-...ρεῖ, bene a Cl. Albertio instauratum, a θοαζω: Suo loco est θοάζει — μαίνεται. Corrupte in eodem Hesych. legitur Κασέρηνον, κάθελε, Λάκωνες. Certa emendatione rescribo: Κασαίρηον, i. e. καθαίρησον. Nota est paulo humanioribus Laconum consuetudo, literam σ inter duas vocales in adspiratam mutantium, ex ὄρμαόν Aristophanis in Lysistr. vs. 1249. Iam hinc discedam, si obseruauero, Σῆνα, θυσία, Λάκωνες, in Hesych. positum esse per dialectum pro τὰ θεῖα, res diuinae, vt sacrificium vocat Virgilius Aen. VIII. 306. Videlicet fuerunt e Doriensibus, qui, pro θεῖον, θεῖνον pronunciarent. ΘΕΙΝΩΝ dabit Allariotarum decretum in Antiq. Asiat. p. 137. et Foedus inter Latios et Olontios pag. 134,

Eustathio ad Dionys. Perieg. Vol. IV. Huds. p. VI. τί μὲν αὐτὴ δύναται, παραστησόμεθα, Cod. Paris. 2751. dat δηλονότι. Sed nostro loco δύναται vnice tenendum est, dummodo phrasin, a Grammaticis Etymologisque vsu satis crebro tritam, recte intelligas. Obtinet autem hic ellipsis quaedam. Sylburgius ad Etymolog. M. pag. 56, 54. „Cum istis δύναται δὲ καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ θορυβεῖσθαι subaudiendum παράγεσθαι seu ἐτυμολογεῖσθαι, aut simile quid.“ Huius ellipsis, si recte commemini, in libro Bosiano nulla fit mentio. Δύναται, sic dictum κατ' ἔλλειψιν, in Etymologicis, etiam in Orione MS. frequenter legitur: non tamen semper subaudiendum παράγεσθαι, sed etiam εἰρῆσθαι, λέγεσθαι, it. εἶναι. Vltimum verbum e. c. in Etymolog. M. v. βάζω diserte additur: δύναται δὲ εἶναι καὶ παρὰ τὸ βοῇ βοάζω, καὶ συγκοπῇ βάζω. Idemque εἶναι etiam in Etymolog. M. v. αἷμα subaudiri potest, vbi Sylburgio item παράγεσθαι subaudiendum videtur. Addam aliquot loca, quo magis varius vsus huius locutionis intelligatur. Orion MS. Προμνηστῖνοι· ἀπὸ τοῦ μένω μένιστος (f. μνῶ μνηστὸς) μνηστῖνος. δύναται καὶ μενητὸς μενητῖνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ μενηστῖνος (add. μνηστῖνος). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν ἐπιμερισμοῖς. Idem: Λιαρὸς, ἀποβολῇ τοῦ χ, χλιαρὸς γάρ· τὰ δὲ χλιαρὰ προσηνῆ. δύναται δὲ καὶ ἄλλως. Λιλῶ τὸ λίαν θέλω. λῶ γὰρ τὸ θέλω, καὶ λιλῶ, λιλαίω καὶ λιλαίεται παρ' Ὁμήρῳ. καὶ ὡς μαδῶ μαδαρὸς, πλαδῶ πλαδαρὸς, χαλῶ χαλαρὸς, λιλῶ λιαρὸς (corr. λιλαρὸς. Sic et Etymol. M.), καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ, λιαρός. τὰ γὰρ προσηνῆ θέλομεν. Etymolog. M. Περάτη. λέγεται ἡ ἀνατολή, ὡς τό· Ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποί (Apollon. Rhod. I. 1281.). δύναται δὲ καὶ ἐπὶ δύσεως καὶ ἐπ' ἄρκτον καὶ μεσημβρίας. λέγεται περάτη καὶ τὸ τέλος. Bast.

Ammonius p. 97. Valck. δύναται δὲ καὶ νεωστὶ ἀλὶ πεπασμένον. Schaef.

θεοὺς σεοὺς λέγοντες. οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Διοςκόρους ὀμνύοντες, νὴ τὼ σεὼ φασὶν, ἀντὶ τοῦ μὰ τοὺς θεούς.

§. CXVI. *Αἱ ἐκτάσεις τῶν διχρόνων ἴδιαι τῆς Δωρίδος. οἷον·*

Ἶσος Ἐνυαλίῳ[41]) — — —

§. CXVII. [42]) *Τῷ ᾱ ἀντὶ τοῦ ε̄ πολλάκις χρῶνται,*

---

20. A *θεῖνον* Laconice ortum est *σεῖνον* et *σῆνον*. De η pro ει vide dicta ad §. XCVII. obtinuitque adeo ista permutatio in hoc eodem vocabulo. In Hippodami fragm. collect. Mythol. Galei p. 661. leg. *ἐξήρτηται δὲ τὰ μὲν θνατὰ ἀπὸ τῶν θήων, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἀπὸ τῶν ὠρανίων* vbi et paulo post *θήοις* et *θήῳ* scribendum pro *θεοῖς* et *θεῷ*. Cum *θεῖνον* comparari debent apud Hesych. Laconica *Δευτερίναρ* et *Ποινά*. Koen.

41) *Ἶσος Ἐν.*] In Homeri Il. X. vs. 132. A Comicis primam in *ἴσος* corripi, monuit Bentleius in Menandr. p. 108. A Callimacho et aliis nunc corripitur, nunc producitur; vt adeo communis dicenda sit cum Viro docto in Obs. Misc. I. p. 128. Conf. H. Stephan. in App. de D. A. p. 195. Koen. Cod. August. *ἴσος Ἐνυαλίῳ*. V. Etymol. M. c. 477, 17. vbi omnino de vocis *ἴσος* quantitate in variis scriptorum generibus. De scenicis poëtis v. Porson. ad Euripid. Orest. v. 9. coll. Hermann. ad Regul. prosod. p. 443. Schaef.

42) Cod. A. *ἄτ. λέγουσιν* etc. Cod. c. *χρῶνται οἱ Δωριεῖς, τὸ ἕτερος* etc. Bastius: „De *ἄτερος* et *θάτερον* tam multa iam dicta sunt, vix vt operae pretium sit aliquid addere. Id monere libet, Etymologi M. articulum de v. *θάτερον* sumtum esse ex Orione Theb., vbi haec leguntur: *Θάτερον, παρὰ τὸ ἄτερον Δώριον. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ἕτερον, θοὔτερον* (add. *ἂν**)) *ἦν, ὡς γίνεται τὸ ἔλαιον τοὔλαιον. ἀλλὰ τὸ ἕτερον παρὰ Δωριεῦσιν λέγεται θάτερον, ὡς ἄγαγον* (l. *ἀγαθὸν***)) *τἀγαθόν. ἔμεινε δὲ τὸ τ̄ ἄτρεπτον, ἐπειδὴ ψιλοῦται τὸ ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἄτερον δασύνεται* —. Extremo articulo legendum: *διὸ καὶ οὐ λέγεται θάτερος ἐπὶ ἀρσενικοῦ ὀνόματος, ἀλλ' ἄτερος*.

*) Non opus, opinor. V. Melet. Crit. I. p. 55. Schaef.

**) Nisi potius legendum cum articulo *τὸ ἀγαθόν*. Schaef.

Quod ediderunt ϑάτερον in Etymolog. M., itemque in Herodiani Philet. p. 432. (vbi v. Pierson.), natum est ex compendio perperam intellecto. Nam ϑάτερ^{ο} significare potest tam ϑατερος quam ϑατερον. V. supra p. 22. *) Ceterum vt falsum est ϑάτερον in accusat. mascul., sic non ferendum ταὐτὸν pro τὸν αὐτόν. Tamen hoc Toupio placuit in Timaei Lex. Plat. p. 191. V. eius Emend. Vol. IV. p. 413. et quae ego in Append. ad Epistol. Crit. p. 23. monui. Sed omnino Toupii notae ad Hesychium etc. magnum tenent numerum coniecturarum parum dignarum tanto nomine. Neque dubito, virum praestantissimum, si illas ipse in lucem edere potuisset, haud pauca deleturum aut mutaturum fuisse." Cum Toupiano illo ταὐτὸν conferas quod in Sophoclis Philoct. v. 652. fr. fertur ταυτὰν, pro τὰν αὐτάν. Barnesius ad Euripid. Electr. v. 521.: „Cum olim male scriptum erat εἰ χρῶματ' αὐτῆς, Canterus leuissima distinctione legebat: εἰ χρῶμα ταυτῆς. Et Sophocles ταυτὰν pro τὰν αὐτὰν dixit, Philoct. v. 848. Εἰ ταυτὰν τούτῳ γνωμαν ἴσχεις. Scholiastes: εἰ τὴν αὐτὴν τῷ Ὀδυσσεῖ γνώμην ἔχεις. Aemilius Portus duobus locis ex Aristotele citatis huius vocis vsum confirmat." Ad hanc in Sophocle formam nullus, quod sciam, editorum poëtae offendit: mihi tamen permira accidit. Scribendumne, reuocato prisco verborum ordine, (et reuocauit nuper Erfurdtius) εἴ γ' αὐτὰν —? vt αὐτὰν positum sit pro τὰν αὐτάν. V. Melet. Crit. I. p. 65. **) Schaef.

*) Quae ibi collegi exempla litterae ō ita superscriptae, vt significet ον, iis hoc accedat: Timaei Lex. Plat. Ἀμφιλαφές· πολὺ καὶ ἄφϑον^{ο}. Sic Cod. SGerm. pro ἄφϑονον. Bast.

**) Homerus Odyss. XVI. v. 138. ἦ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλϑω. Apollonius Lex. Hom. p. 224. Αὐτὰ κέλευϑα. Τὴν αὐτὴν ὁδόν. Quod si quis hanc formam in Sophocle, vtpote Ἰακῶς dictam, paullo aegrius ferat, tenendum est, talia extra Ionismum satis late vagari. V. quae notaui supra p. 57. Plutarchus Mor. T. I. p. 893. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας. vbi si Valckenarius (ad Herodot. p. 273, 70.), vt videtur, maluit αὐϑημερὸν, nihil habuit causae, cur scripturam vulgatam sollicitaret. [Ibid. pro ψωμοποιὸς legendum esse ζωμοποιὸς, docet comparatus alter locus eiusdem argumenti p. 871. Satis

τὸ ἕτερος ἅτερος λέγοντες, καὶ τὸ Ἄρτεμις
μις [43]).

---

43) *ἅτερος — Ἄρταμις*] Haud pauca voca
Doricis monumentis reperiuntur, in quibus ea
vocalium *ε* et *α* mutatio possit obseruari; quan
phthongo *αι* pro *ει* inprimis obtinuisse, ostendi ad
ΙΑΡΟΣ et *ΠΑΝΑΜΟΣ* mensis, pro *ἱερος* et *I*
sunt in Tabulis Heracleënsibus. *ΠΑΡΑΙΤΕΡ*
do, legendum in Latiorum Finibus Antiq. Asiat.
4. pro *ΠΑΡΑΤΕΡΩ*, vt Doricum sit loco *τοῦ*
ρω. Apud Hesych. praeter alia, hinc accipi debe
μοι, θερμοὶ, Καρύστιοι, et *Τάως, τέως, Κρῆ*
verbis nonnullis Dorienses cum Ionibus *α* pro *ε*
saepe inculcant Grammatici: vid. Cl. Valckenaer
rodot. p. 171, 56. et 285, 71. In iureiurando C
um, in quo Chishullus Antiq. Asiat. p. 133. *ΕΠ*
ΨΩ dedit, *ΕΠΙΤΡΑΨΩ* dederat Gruterus T
script. p. DV, 21. *ΤΑΜΝΕΙΝ* in Tabulis Hera
bus frequens est. A Doriensium et Ionum ista co
dine plurima ad vsum communem defluxisse. I
ter docuit Vir summus in praeclara obseruati
Thom. Mag. p. 862. Iuuat Doricis *ἅτερος* et *Ἀ*
quae Noster memorat, aliquantulum operae imp
Itaque ponam nonnulla Dii Pythagorici verba e
S. LXIII. p. 409, 8. *θέλοιμι ἔγωγε ἅτερον ἔχεν* [*τὸ*
addit Grotii collatio Codicis Paris.] *ἢ αὐτὸς ἦμεν*
φος — καὶ χιλὸν ποτιφέρεσθαι ἁδὺν, καὶ ἀμπι
ἀμπεχόναν καλὰν, ἢ ἦμεν αὐτὸς ἡ ἀμπεχόνα. [
MS. *ἢ ἦμεν χιλὸς ἡ ἀμπεχόνα.* L. *ἢ ἦμεν αὐτὸς*
ἀμπεχόνα.] *ἀλλ' ὑποδραμὼν τις σχεδὸν φάσει· ο*
χαίρω ἐπὶ τᾷ ἐμαυτοῦ εὐμορφίᾳ, τῷ καὶ ἈΤΡ
ἀγάλλεσθαι. Postrema corruptissima esse, nem
diffitebitur: sensum fundent Philosophi instituto

notus Laconum *ὁ μέλας λεγόμενος ζωμὸς*, de quo
nensis p. 947. s.] Idem Vit. Alex. c. 47. *ταῦτα σχε*
τοῖς ὀνόμασιν ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ γέγ
iisdem verbis, αὐτολεξεί. Eusebius contra Hieroclem
A. *ταῦτα ῥήμασιν αὐτοῖς Ἱεροκλεῖ — εἴρηται.* Ma
Procli p. 20. Fabr. *ἀπεμνημόνευεν ἐπ' αὐτῶν λέξεω*
stathius ad Hom. Odyss. p. 1390, 26. Rom. *φησὶ*
λιανὸς αὐταῖς λέξεσιν οὕτω. Schaef.

me conuenientem sic scripta: *ἀλλ' ἐγὼν χαίρω ἐπὶ τᾷ ἱμαυτοῦ εὐμορφίᾳ τῷ καὶ ἍΤΕΡΩΣ ἀγάλλεσθαι,* Dorice pro ἑτέρους· *propterea et ipse ob formam meam laetor, quod alii eâ delectantur.* Inter alias rationes, cur ob formae pulchritudinem se efferat, non valde dissimilem promit Critobulus in Xenophontis Conuiuio p. 882. D. *εἰ δ' εἰμί τε τῷ ὄντι καλὸς, καὶ ὑμεῖς τὰ αὐτὰ πρὸς ἐμὲ πάσχετε, οἷάπερ ἐγὼ πρὸς τὸν ἐμοὶ δοκοῦντα καλὸν εἶναι, ὄμνυμι πάντας θεοὺς μὴ ἑλέσθαι ἂν τὴν βασιλέως ἀρχὴν ἀντὶ τοῦ καλὸς εἶναι.* Doricum ἅτερον denuo corruptum est in Sophistae Anonymi Diss. in Galei Collect. Mythol. p. 724, 27. *καὶ ἘΠ' ἌΡΤΕΟΣ ὁ λόγος, πότερον οἷον ἐν δέοντι σωφρονοῦντες λέγοντι ἢ τοὶ μαινόμενοι.* Emendo: *καὶ ἜΤΙ ἍΤΕΡΟΣ λόγος, πότερον ἐν δέοντι τοὶ σωφρονοῦντες λέγοντι, ἢ τοὶ μαινόμενοι.* Quid sensus desideraret, vt saepe contingit, vidit Io. Northus in versione, *dein alia oritur quaestio,* in notis veram lectionem coniectando minime adsecutus. Hesychius V. *ἉΤΕΡΟΙΟΝ, τὸ ἑτέρωθεν καὶ χωρὶς,* videtur scripsisse *ἉΤΕΡΩΘΕΝ,* quod cum *ἍΤΕΡΘΕΝ* confudit. —— Alterum, quo vtitur Grammaticus, *Ἄρταμις* aliquoties praebent Marmora Dorica. Euboeae Promontorium, vulgo *Ἀρτεμίσιον* dictum, *Ἀρτεμίτιον* Philisto apud Stephan. Byz. de Vrb. V. *Ἀρταμίτιον* audit in Choro Laconico apud Aristoph. in Lysistr. vs. 1253. vnde credibile est in eodem choro vs. 1264. *Ἄρταμι* a Comici manu venisse, non *Ἄρτεμι.* Mensis etiam Macedonicus *Ἀρτεμίσιος, Ἀρτεμίτιος* dicitur in Inscriptione Corcyrea in Montefalconii Diar. Ital. p. 415, 26. Sed *Ἀρταμίτιος* in Arcadum decreto Antiq. Asiat. p. 118. Eundem mensem Ephesi *Ἀρτεμισιῶνα* appellatum fuisse, ad formam mensium Atticorum *Βοηδρομιῶνος, Ποσειδεῶνος,* et ceterorum, docet nos recte acceptum monumentum Ephesinum, quod corruptissime edidit Franc. Hesselius in Append. Praef. ad Marq. Gudii Inscript. n. XXXIII. emendatius Muratorius Inscr. p. DLXXIX. 1. et Rich. Pocock. Inscr. Ant. p. 34. 35. In eo vs. 7. Hessel. dedit: *ἐπώνυμον αὐτῆς εἶναι μῆνα καλούμενον ΠΑ . . Ν ΜΕΝ ἈΡΤΕΜΙΣΩΝ, παρὰ δὲ Μακεδόσιν καὶ τοῖς λοιποῖς ἔθνεσιν τοῖς Ἑλληνικοῖς καὶ ταῖς ἐν αὐτοῖς πόλεσιν Ἀρτεμίσιον.* Murator. ex emendatione nobilissimi Bimardi — *ΠΑΛΑΙΝ μὲν Ἀρτεμίσων, qui olim Artemison dicebatur.* Rectius supple-

veris: *καλούμενον* *ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΜΕΝ ΑΡΤΕΜ ΣΙΩΝΑ, qui apud nos Artemision dicitur, sed ap Macedones — Artemisius.* *Ἀρτεμισιῶνα* bene vs. 1 exhibet Pocock. Verum haec flocci facienda sunt pr eximia Cl. Ruhnkenii emendatione in Dianae nomi quam ipsis Viri doctissimi verbis subiungam. „Marm „Laconicum apud Cyriac. Anconitan. Epigr. p. 40. et M „rator. Inscript. p. 645, 4. *ΔΑΜΟΚΛΕΙΔΑΣ ΧΑΛΙ „ΕΠΙ ΑΛΚΙΠΠΟΥ ΝΕΙΚΑΣΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΚ „ΚΕΛΗΔΑ ΤΡΕΜΙΤΙΟΡΘΕΡΑ.* Muratorius ins „te, vt pleraque, vertit: *Damoclidas Chalea sub Alc „po vicit in puerili certamine Celedem Tremitiortheru* „negans, se decernere posse, vtrum duae postremae v „ces equum, an hominem significent. Plus Murato „vidit doctissimus vir, Ed. Corsinus Diss. V. post N „Graec. p. 94. Nam *ΧΑΛΕΑ* bene interpretatur *Chal „filium,* et *ΚΕΛΗΔΑ,* quamuis nihil mutans, recte c „pit de *celete* vel *equo singulari.* Sed quod in *ΤΡΕΜ „ΤΙΟΡΘΕΡΑ* coniicit *artificis* nomen latere, longis „me a vero aberrat. Nemo dubitet, quin in marmo „sic scriptum fuerit: *ΔΑΜΟΚΛΕΙΔΑΣ ΧΑΛΕΑ „ΠΙ ΑΛΚΙΠΠΟΥ ΝΙΚΑΞΑΣ ΤΟ ΠΑΙΔΙΚ „ΚΕΛΗΤΙ ΑΤΡΕΜΙΤΙ ΟΡΘΙΑΙ.* *Ἐπὶ Ἀλκίππ „sub Alcippo,* Ephoro apud Lacedaemonios *ἐπωνύμ* „qui suo nomine annum signabat, vt primus Archon „thenis. Vid. Museum Veronens. p. 15. et ibi Scip. M „feum. *Νικάξας* forma est Doribus Laconibusque pr „pria. Mutatione *ΚΕΛΗΔ* in *κέλητι* nihil facilius „certum magis. Pindari Olymp. Oda I. scripta est „*ρωνι Συρακουσίῳ κέλητι, equo singulari victoriam c „epto.* De hoc ipso Hierone Epigr. apud Pausan. VI „42. *Σόν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν ἀγῶ „Τεθρίππῳ μὲν ἅπαξ, μουνοκέλητι δὲ δίς.* Asclepiad „Epigr. apud D'Orvill. ad Charit. p. 158. *Νικήσασα „λητι Φιλαινίδα τὴν πολύχαρμον.* *Κέλης* a prisco ve „bo *κέλω, moueo,* proprie est *equus celer, velox,* dein „in certamine equestri *equus singularis, solitarius.* „*ques* etiam, tali equo vectus, *κέλης* dicitur: vnde „Aeolico *κέλης* *Celeres* vocati sunt equites, quos Rom „lus instituit. Vid. Hesych. Suid. Eustath. ad Il. *O.* p „1038. H. Vales. ad Sozomen. H. E. VI. init. et in Mau „Not. ad Harpocrat. p. 234. vt alios praeteream. Lati

„equitem voce ab eodem κέλω vel *cello* ducta, *celsum* ap-
„pellarunt. Erudite Festus: *Celsus, a Graeco κέλης,*
„*eques dictus.* Glossae Philoxeni: *Celsus,* ὑψηλὸς, με-
„τέωρος, καὶ κέλης. Sic corruptum κῆλιν bene emendat
„Vulcanius. Equum etiam singularem *celsum* dictum
„esse, scribit Vir quidam eruditus, laudans pro hac opi-
nione Petauium ad Themist. Or. XVIII. p. 482. Sed il-
le, quae Petauius de *equite* dixerat, perperam de *equo*
ccepit. *Celsi* in genere dicuntur omnes equitantes.
tatius Theb. VIII. 563. *Nunc pedes ense vago, pren-*
is nunc celsus habenis. Vetus poëta apud Mallium
heod. de Metris p. 30. *Celsus equo, Phoenicia veste*
itens, ibat Arion. Sed propria quadam ratione sic
cuntur equites Romani. Saepe laudatus est Horatius
. P. 342. *Celsi praetereunt austera poëmata Ramnes.*
bi vid. Lambin. Statius Sylu. I. 4. 42. *Pompeio nec*
lsus eques, nec femina Bruto. Sylu. II. 7. 46. de con-
ctura sagacissimi Marklandi: *Et celsos equites, et elo-*
uente Cantu purpureum trahes Senatum. Vid. I. Fr.
ronou. Diatr. Stat. c. 32. et Drakenb. ad Sil. Ital. XVII.
16. Satis de *celete.* In *ΑΤΡΕΜΙΤΙ* duplex obser-
ndus est Laconismus, Ἀτρέμιτι pro Ἀρτέμιτι, sede
iarum literarum mutata, et Ἀρτέμιτι pro Ἀρτέμιδι.
stath. ad Od. *I.* p. 1618. κατὰ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ
κμανικὴν χρῆσιν καὶ Ἀρτέμιδος Ἀρτέμιτος, οἷον·
τέμιτος θεράποντα. Denique notissima est Ἄρτεμις
θία vel Ὀρθωσία, apud Lacedaemonios culta, ad
ius aram nudi pueri flagellis, prope ad necem, cae-
bantur, vt Spartanae nobilitatis in plagis concoquen-
specimen darent. De hac Dea quicquid ex vtrius-
e linguae scriptoribus collegeram, occuparunt Io.
eursius Graec. Feriat. v. Διαμαστίγωσις, Th. Muncke-
s ad Hygin. Fab. 261. et Io. Grammius in Xenophon-
is p. 24. quibus adde Magnum Hemsterhusium ad He-
ch. v. Φουαξιερ. Apud Sponium Misc. erudit. An-
iqu. p. 88. fragmentum est lapidis Thyatireni cum hac
scriptione: *ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΟΡΕΙΤ.* vbi, ne quis *ΟΡ-*
ΙΔΙ restituendum putet, scribendum est *ΟΡΕΙΤΙΔΙ,*
feminina forma ὀρειτὶς *), i. e. *montanae,* vt Sponius
iam exponit. Euripid. Iphig. in Taur. 126. Ὦ παῖ

*) Perperam positus accentus, cum scribatur ὀρεῖτης. Bast.

§. CXVIII. [44]) *Τῶν εἰς ειν ἀπαρεμφάτων καὶ* τ*
λοιπῶν λέξεων ἀεὶ τὸ ι ὑπεξαιροῦσι, τὸ λαβεῖν λ
βὲν λέγοντες, καὶ τὸ ἐλθεῖν ἐλθέν.

Ἐς Χρύσην [45]) — — —

ἀντὶ τοῦ εἰς Χρύσην. τοῦτο δὲ ἴδιον καὶ Ἀττικ
καὶ Αἰολέων.

§. CXIX. [46]) *Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν εἰσί. γί*

„*τᾶς Λατοῦς, Δίκτυνν', οὐρεία.* *Montium domina* dici-
„tur a Catullo XXXIV. 9. aliisque.“ Koen.

44) Codd. a. b. c. et August. hunc articulum omittunt
Schaef.

45) *ἐς Χρύσην*] Homer. Il. *Α.* vs. 100. Voss. *ἐς Χρυ*
σὸν ἀντὶ τοῦ εἰς Χρυσόν. His omissis Vatic. non sec
ac priores edd. articulum post §. CXIII. hunc in modu
exhibet: *ὑπεξαιροῦσι δὲ καὶ τῶν ἀπαρεμφάτων τὸ*
λαβὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ λαβεῖν, καὶ ἐλθὲν ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖ
καὶ ἐνεῦδεν [Theocrit. Eid. V. 10.] *ἀντὶ τοῦ ἐνεῦδει*
Ἀγράθεν apud Hesych. cuius forma sollicitatur, fuerit
dialecto, vt *Βαρύνθεν* apud eundem et *Τίτθεν*. *Μιλ*
δαίνεν in Inscriptione Sigea cur displicuerit Rich. Daw
sio in Misc. Crit. p. 120. rationem non exputo. *Φιλοσ*
φὲν praebet MS. Cizensis collatio in Lysidis Ep. apu
Iamblich. de V. P. p. 62, 4. *ἐμφυτεύεν* p. 65, 27. *Ἀμέλγ*
in Theocriti Eid. V. 27. MS. apud Schottum Obs. Hu
p. 94. *Quae verborum terminatio* (*λέγεν, φέρεν, γράφε*
vereor ne primigenia sit ac antiquior illa, quae φέρειν
γράφειν pronuntiat. Haec enim flexio propius acce
ad eam, qua verba Scythica tam in Persica quam in Te
tisca dialecto finiuntur. Inde enim originem Graeca qu
que traxerunt. Verba sunt Claud. Salmasii, qui in Di
lectorum ratione plus ceteris vidit, de L. H. pag. 6
Koen.

46) Codd. a. et b. omittunt verba *γίνονται δὲ κατὰ τ*
λος et *δῶμα δῶ.* Cod. c. *αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι τῶν Δωρι*
ων εἰσὶ, τὸν Ποσειδῶνα λεγόντων Ποσειδῶ, καὶ τὸν κυ
κεῶνα κυκεῶ, καὶ τὸ δῶμα δῶ, ὡς ἐν τῷ, Διὸς ποτὶ χαλ
κοβατὲς δῶ, παρ' Ὁμήρῳ. Bastius: „Il. *Α.* 426.“ Co
August. *Αἱ ἀποκοπαὶ ἴδιαι αὐτῶν εἰσίν. Ποσειδῶνι*
Ποσειδῶ, ceteris omissis. Schaef.

κατὰ τέλος [47]), Ποσειδῶνα Ποσειδῶ, δῶ-

Κ. [48]) Αἱ προθέσεις τῆς με συλλαβῆς ἐπὶ ἡμῖν εἰς ναι ληγόντων ἀπαρεμφάτων [49]), μεναι, ἀντὶ τοῦ βῆναι.

κατὰ τέλος] Editt. Αἱ α. ἴ. αὐτῶν, οἷον Ποσειδῶ- δῶ, κρίμνον κρί. Vatic. Αἱ α. ἴ. αὐτῶν εἰσί. Π. δῶ, ὡς καὶ Ἡσίοδος· χρύσεα δῶ. Insignis Stra- cus L. VIII. p. 560. saepe a Viris doctis est alle- Pertinet huc βᾶ pro βασιλεύς, Scaligero monen- Aeschyli Supplic. vs. 901. Vid. exquisitae erudi- plenissima nota ad Herodot. p. 307. Εὐῶ etiam, Grammaticus infra §. CLXI. pro εὐωχεῖσθαι posi- it, indidem videtur accipiendum. [Sed v. Bastium CLX. Schaef.] Nota sunt ex Ausonio et Ennii m. *do* pro *domus*, *gau* pro *gaudium*, *cael* pro *caelum*. o auctore, *Pa pro parte, et po pro populo positum est aliari carmine.* Cum Ποσειδῶ, praeter cetera, quae is tribuuntur supra p. 71. [Dial. Att. §. XCI. Schaef.] ienit αἰῶ. Lexicon Sangerm. MS. penes Cl. Ruhn- m: Αἰῶ τὸν αἰῶνα κατ' ἀποκοπὴν Αἰσχύλος εἶπεν. r.

) Cod. a. αἱ προθέσεις τῆς με συ etc. Cod. c. ἀ- μφάτων ἴδιαι τῶν Δωριέων εἰσὶν, οἷον etc. Cod. ist. — εἰς ν ληγόντων ἀπαρεμφάτων τῶν Δωριέων , οἷον etc. Ex hac scripturae diuersitate rectius προθέσεις: itaque hoc dedi pro Koeniano προσθέ- Sic Etymologus M. loco citato a Koenio: προτι- ι τὴν με συλλαβήν. Schaef.

)) ἀπαρεμφάτων] α. τῶν Δωριέων εἰσὶν prior. cdd. ado nihil Nostrum magis illustrat, quam Etymologi ocus p. 282, 47. eum e MS. Leidensi adponam: Δό- ι] πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Δίδωμι, ἔδων, , δόντος, τὸ ἀπαρέμφατον δοῦναι. εἰώθασι δὲ οἱ ιεῖς ἐπὶ τῶν εἰς ναι ἀπαρεμφάτων τοῦ ἀορίστου προ- ναι*) τὴν με συλλαβὴν, καὶ εἰ μὲν παραλήγεται τὸ

*) Koeniana perperam προτίθεναι. Monuit Bastius. Schaef.

ἀπαρέμφατον δυσὶ φωνήεσσι, ἀποβάλλειν· τὸ ἐν φυ δοῦναι δόμεναι, θεῖναι θέμεναι, εἶναι ἔμεναι, καὶ νασμῷ ἑτέρου μ ἔμμεναι· εἰ δὲ ἐνὶ φωνήεντι παρα ται, φυλάττειν αὐτὸ, στῆναι στήμεναι, βῆναι βή γραφῆναι γραφήμεναι, τυφθῆναι τυφθήμεναι. Ι μεναι, θέμεναι, ἔμμεναι plerumque diphthongus abiicitur. *Δόμεν*, quod Interpretem latuit, infin est in Inscr. Corcyr. in Montefalconii Diar. Ital. p vt in Testamento Dorico apud Gruter. Thes. Insc CCXVI. Col. I, 23. III, 9. in decreto Cnosiorum Asiat. p. 121, 22. et alibi. Abiicitur etiam diphth in aoristis *γραφήμεναι, τυφθήμεναι. Αὐξηθῆμεν* Lysidis Ep. apud Iamblich. de V. Pyth. p. 64, 26. *δανεισθῆμεν, καταχρησθῆμεν* in Inscr. Corcyr. in tefalc. D. It. pag. 416, 25. 418, 25. 420, 2. *δοθῆ* Arcadum decreto Antiq. As. p. 118, 30. *Στερηθῆμε* *στερηθῆναι* Hesychius videtur adnotasse. Singula idem flexus *ῆμεν*, pro *έναι*, in perfecto actiuo: sunt *πεφυτευκῆμεν* et *πεπρωγγυευκῆμεν* in Tabula cleënsi priore vs. 94. et 107. Pro *ῆμεν* etiam c eiusmodi perfectis, tum vel maxime in aoristis p nonnulli *ῆν* pronunciabant; quae *ἰδιότης* ab iis, dialectis scripserunt, nondum fuit obseruata. *ΈΠ ΘΕΩΡΗΚΗΝ* occurrit in marmore Cumeo in g sissimi Caylusii Recueil d'Antiq. T. II. Tab. LVI. *ΓΕΝΗΘΗΝ* vs. 11. *ΕΠΙΓΡΑΦΗΝ* (nam sic leg est) vs. 36. *ΣΤΕΦΑΝΩΘΗΝ* vs. 46. *ΕΙΣΕΝΕ* vs. 49. *ΕΝΤΑΦΗΝ* vs. 51. *ΟΝΤΕΘΗΝ* vs. 8. 53. Alcaeum in iis versibus, quos citat Athenaeus p. 430. B. facile mihi persuadeo, scripsisse: *Οὐ χ κοῖσιν θυμὸν ἐπιτρέπεν. Προκόψομες γὰρ οὐδὲν*

*) In editione Galei, qua vtor, p. 738. sic locus scribitu *τὸ ἅμερον καὶ πρᾶον καὶ λογιστικὸν ἐπισκιάζονσαι* *νῆμεν αὐξηθέν.* Codex Paris. 1038. *ἐπισκιάζουσαι* *λύουσαι*, nihil amplius addens. Codex autem 1810. *ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι προφανῆμεν αὐξηθέν* haec forte optime constituta leguntur in exemplo Kus Boisson.

Kusteri editio haec dat: *πᾶν τὸ ἅμερον καὶ πρᾶον* *γιστικὸν τᾶς ψυχᾶς ἐπισκιάζουσαι, καὶ κωλύουσαι* *νῶς μὲν αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι τὸ νοητικόν.* Sed no insignis est toto isto loco diuersitas scripturae int leanam et Kusterianam. Schaef.

τοῦ Πάριδος· ὁμοίως καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ
τος. ταῦτα δὲ καὶ τῶν Ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα.
CXXII. [51]) Βαρυτονοῦσιν οἱ Δωριεῖς [52]) καὶ τὰ

[vid. ad §. X.] Ὦ Βακχὶ, φάρμακον δ' ἄριστον
ἐνεικαμένοις μεθυσθῆν, non μεθυσθῆναι, quod
versum esse, vidit monuitque rei metricae peri-
ns Rich. Bentleius ad Horat. p. 146. ipse μεθύσθαι
ens. Koen.

Αἱ ὑπεξ. τοῦ δ] Dedi haec auctiora e Voss. cui
ere concinit. Edd. *Αἱ ὑπεξ. τοῦ δ ἐκ τῶν γενικῶν*
οῦ δ κλινομένων, Πάριδος Πάριος, καὶ τὸ κέραος
οῦ κέρατος τῶν Ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα καὶ τῶν Δω-
Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κ. ἔπεσσεν est ex Homeri Il. *Γ.*
5. vbi *ὄρουσεν. Πάριος* pro *Πάριδος* est et in Pin-
yth. VI. 33. Koen. Cod. A. *οἷον Πάριος· ὁμοίως*
κέρα (sic) *ἀντὶ τοῦ* etc. Codd. a. et b. *αἱ ὑπεξαι-*
τοῦ δ ἐκ τῶν γενικῶν τῶν διὰ τοῦ δ κλινομένων,
ος Πάριος, καὶ τὸ κέραος ἀντὶ τοῦ κέρατος. ταῦτα
τῶν ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα. Cod. c. *Καὶ αἱ ὑπεξ-*
οῦ δ ἐκ τῶν γεν. τῶν διὰ τοῦ δος κλινομένων, οἷον
ς, καὶ τοῦ τ, οἷον κέρατος κέραος καὶ κρέατος
. ταῦτα δὲ καὶ τῶν ἰώνων εἰσὶν ἰδιώματα. Quod
t *καὶ τοῦ τ*, praeferendum, vt magis finitum, no-
ιοίως. Cod. August. *Αἱ ὑπεξαιρέσεις τοῦ δ ἐκ τῶν*

ποιότητος δηλωτικὰ ἐπιῤῥήματα, κάλως, σόφως, κόμψως, ἅπλως[53]*). τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν βαρυνόμενα περισπῶσιν, οὑτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς.*

εὐθείας τῶν πληθυντικῶν ὀνομάτων, ὁμοίως καὶ τῶν μετοχῶν, ὅταν προπαροξύνωνται παρὰ τῆς κοινῆς διαλέκτου, παροξύνουσιν οἱ Δωριεῖς, οἷον φιλοσόφοι, Μενελάοι, πωλουμένοι, δαιρομένοι. Cod. August. — *κάλως, σόφως, ἅπλως λέγοντες. τὰ δὲ παρ' ἡμῖν βαρύτονα περισπῶσιν, οὑτῶς, παντῶς καὶ αὐτοματῶς.* Tittmannus enotauit, non *παρ' ἡμῖν*, sed *παρ' ἡμῶν*. Quod nisi esset, dedissem *τὰ δὲ παρ' ἡμῖν βαρύτονα.* Nunc dedi, partim auctoritate veterum editionum, *τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν βαρυνόμενα* pro Koeniano, quod non puto defendi posse, *τὰ δὲ ὑφ' ἡμῶν βαρύτονα.* Schaef.

52) *Βαρυτονοῦσιν οἱ Δωριεῖς*] Meerm. *Βαρυτονοῦσιν οὗτοι* —. Koen.

53) *κόμψως, ἅπλως*] Addunt *λέγοντες* edd. in quibus deinde *αὐτοματῶς* deest. Pro *βαρυνούμενα* e MSS. recepi *βαρύτονα*, vt vulgatur etiam in Io. Grammat. §. XV. vereor, ne pro *βαρυτονούμεναι**), nisi *τὰ παρ' ἡμῖν βαρύτονα* placet, [Meerm. *τὰ δὲ ἐφ' ἡμῖν βαρύτονα*] vt est

*) Rarissime in libris MSS. hae voces plene scribuntur. Plerumque indicantur his fere compendiis (nam accurate exprimi figuris typographicis nullo modo possunt): $\beta\alpha\rho^{\upsilon}$, $\beta\alpha\rho\upsilon\tau^{o}$, hic illic etiam $\beta\rho^{\alpha}$, $\beta\rho^{\tau}$, cuiusmodi nota paene in singulis paginis Etymologici Sorbon. apparet. Syllabas igitur finales vt recte expleas, series orationis attendenda est. Nostro quidem loco, cum additum sit *ὑφ' ἡμῶν*, praefero participium. Itaque legam *βαρυτονούμενα* vel *βαρυνόμενα*, pro quo vetustiores Gregorii editiones perperam habent *βαρυνούμενα.* In adiectiuo *βαρύτονος* interdum, sed non semper, syllaba finalis compendiose scripta additur, e. c. *βαρυτόνων* sic scribunt: $\beta^{\alpha X}$, aut $\beta^{\tau X}$. Restituendus hic genitiuus in Etymologico M. v. *ἀπίθησεν* p. 122. v. 53. vbi Codex Sorbon. pro verbis *τὰ ἀπὸ βαρυτόνου μεταγόμενα εἰς πλεονασμὸν* melius haec dat: *τὰ ἀπὸ βαρυτόνων μεταγόμενα εἰς περισπώμενα.* Vltima vox per compendium sic scribitur: $\pi^{\widehat{\epsilon}}$; sed *πλεονασμός*, item *πληθυντικός* sic: $\pi^{\bar{\lambda}}$. Inde orta h. l. vocum istarum confusio. Bast.

a Apollonii Dysc. Grammatica inedita; vnde complura lescripsisse operae pretium erit *): *Τὸ παντὸς ὀξύνεται, ἡ δὲ πάντων γενικὴ βαρύνεται. ἔνθεν καὶ τὸ συνὸν ἐπίῤῥημα συμβαρύνεται. καὶ ὅτι τοῦτο αἴτιον, σαφὲς καὶ ἐκ τοῦ Δωριεῖς συμπερισπᾶν* **) *τὸ ἐπίῤῥημα, ὡςεὶ καὶ τὴν γενικὴν παντῶν φασιν. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀλλῶς καὶ τηνῶς. τοῦτο γὰρ καὶ ἐνίους ἠπάτησεν ἀποφήνασθαι, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν βαρύτονα τῶν ἐπιῤῥημάτων περισπῶσι Δωριεῖς. ὅπερ οὐκ ἦν ἀληθές. οὔτε γὰρ τὸ φίλως οὔτε τὰ τοιαῦτα περισπῶσιν. διὰ τί οὖν τὸ παντῶς; ὅτι καὶ τὴν οὖσαν τὸν τόνον γενικὴν περιεσπάκεισαν.* Deinde in capite *περὶ τοῦ ἄλλος καὶ ἀλλοδαπός· τὴν γενικὴν πληθυντικὴν περισπῶσι Δωριεῖς, ἐπεὶ καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀντωνυμιῶν, τουτῶν γὰρ καὶ τηνῶν, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ ἀλλῶν.* *Οὑτῶς* in Theocriti Eid. X. 47. inuenit Eustath. ad Hom. Il. Z. p. 630, 29. *Κάλως* in Eid. V. 119. e veteribus Grammaticis, Nostro puta et Io. Grammatico, praetulit Casaubon. Lect. Theocr. C. VII. adducitque ex incerto scriptore Dorico Apollonius Dysc. MS. *Τὰ εἰς ως λήγοντα ἐπιῤῥήματα κοινολεκτούμενα δυσὶν τόνοις ὑποπίπτει· ἢ γὰρ βαρύνεται, ὡς κούφως, φαύλως, μετρίως· περισπᾶται, ὡς τὸ σεμνῶς καὶ εὐσεβῶς. καὶ ἔτι παρὰ Δωριεῦσιν ἔνια ὀξύνεται, ὥστε κατ' ἔγκλισιν ἀνεγνώσθη· Ἥρα κάλως ἀποκαθάρασα ἔξελε πυρωσεν ὑπερίων.* Videtur olim scriptum fuisse: *Ἥρα κάλως ἀ. ἐξελεπυρίωσεν Ὑπερίονα.* qua sententia, cum fabula incognita sit, non exputo. Koen. In fragmento incerti scriptoris Dorici, quem citat Apollonius Dysc. in libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων*, Sophronem esse vix dubito,) textum Apographi Ruhnkeniani secutus videtur Koenius, cum ederet *Ἥρα* ac deinde *ἔξελε πυρωσεν ὑπερίων.* Haud multo melius est, quod Koenius excogitauit: *Ἥρα κάλως ἀποκαθάρασα*

*) Prior Apollonii Dysc. locus sumtus est ex libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων*, posterior ex libro *περὶ ἀντωνυμίας*. Pro *ὡ ς ε ὶ καὶ τὴν γενικὴν* Codex recte dat *ἐ π ε ὶ καὶ τ. γ.* Porro *οὕτως ἔχει καὶ τ ὸ ἀλλῶς καὶ τηνῶς* videtur esse corrigentis Koenii: nam Codex habet *οὕτως ἔχει καὶ τ ὴ ν ἀλλῶς καὶ τηνῶς*, aut potius *τηναλλως*. Scribemusne coniunctim *τηναλλῶς?* Denique pro *ἀληθές. οὔτε γὰρ τὸ φίλως* legendum est *ἀληθές· οὔτε γὰρ τ ὸ κ ο ύ φ ω ς ο ὔ τ ε τὸ φίλως.* Certe haec Codex habet. Bast.

**) *Συμπερισπᾶν* Lexicis adde. Habet etiam Etymolog. M. c. 171, 39. Schaef.

§. CXXIII. Τὰ εἰς οι λήγοντα πληθυντικὰ ὀ[illegible]
ματα [54]), ὁμοίως δὲ καὶ τὰς μετοχὰς, ὅταν προπ[illegible]
οξύνωνται, αὐτοὶ παροξύνουσιν. οἷον φιλοσόφοι,
νελάοι, πωλουμένοι, καλουμένοι, δωρουμένοι.

ἐξελεπυρίωσεν Ὑπερίονα. Qui si sequentia le[illegible]
attendisset, nec de bono Hyperione cogitasset, nec d[illegible]
gina Deorum. Codex haec dat: ηρακαλωσ αποκαθ[illegible]
σα εξελε πυρωσεν περι ων και κατα το εξησ ειρη[illegible]
Haec sic legenda: ἦ ῥα καλῶς ἀποκαθάρασα
ἐλεπύρωσεν· περὶ ὧν καὶ κατὰ τὸ ἑξῆς εἰρή[illegible]
Pro Ἥρα lego ἦ ῥα, quod etiam alibi non intellexe[illegible]
Conf. Bibl. Crit. Vol. II. 1. p. 113. Fragmentum ho[illegible]
ricum aut interrogatiue aut affirmatiue capi potest.
ckenarius Epist. ad Roeuer. p. L.: „Theocritus cu[illegible]
teris frequenter adhibet ἦ ῥα, et vbi formulis int[illegible]
gandi, sed et vbi sine interrogatione res certa affirm[illegible]
est etc.“ Ista, εξελε πυρωσεν, contraxi in vnam vo[illegible]
ἐξελεπύρωσεν. [Egregie omnia. Videtur autem a
homine, quem mulier omni pecunia probe emunxit.
Germani vulgo dicunt *einen ausschälen*. Schaef.
λέπυρον, cortex, putamen, recte deriuantur λεπυρό[illegible]
λεπυρόω, etsi haec verba in Lexicis frustra quaeras.
sychius habet λεπυριῶσαι, ἐξαχυριῶσαι, quem se[illegible]
Koenius ἐξελεπυρίωσεν correxit. Haec forma, a λεπ[illegible]
deriuata, item proba est, quemadmodum ἐξαχυρι[illegible]
nemo negabit dici posse pro ἐξαχυρῶσαι. Recent[illegible]
quidem Lexicographi tantummodo ἀχυρόω habent,
item ἀχυριόω.*) Denique περὶ ὧν pro Ὑπερίων tam
tum est, vt verbum de eo addere pigeat. Bast.

54) Τὰ εἰς οι λ. πλ. ὀν.] Καὶ τὰ εἰς οι ὀνόματ[illegible]
μοίως δὲ καὶ μετοχὰς (μετοχικὰ Reg.), ὅταν προπα[illegible]
νονται, ἀ. π. οἷον φ. Μ. ποθουμένοι, δηλομένοι
atque ita fere Vatic. nisi quod hic habeat πωλούμ[illegible]
δωρούμενοι. Koen. Cod. A. δωρουμένοι omittit. ([illegible]

*) Sic a ψιμύθιον vulgo deriuatur ψιμυθιόω. Sed in M[illegible]
de et Thoma Mag. legitur ψιμυθόω, deductum illud [illegible]
μυθος, quod cautior Toupio, qui Emend. T. IV. pag.
repudiat, Hemsterhusius ad Thom. Mag. p. 317. dam[illegible]
non audet. Bast.

CXXIV. *Τὰς εἰς ων ληγούσας περισπωμένας* *γὰς* [55]) *εἰς αν ποιοῦσι λήγειν. γελῶν γελᾶν, σι-πιγᾶν, ἐλῶν ἐλᾶν.*
CXXV. *Τὴν ναῦν νᾶν λέγουσι* [56]).

ι. *τὰ εἰς οι ὀνόματα, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς μετοχάς.* *τὰς*, vulgo omissum, ascivi. Deinde Cod. a. *ὅσαι* *ιροξύνονται, αὐτοὶ* etc. Idem *πωλουμένοι, δερομέ-* Cod. b. omittit *καλουμένοι, δωρουμένοι*. Cod. Au-otum articulum omittit. SCHAEF.

Τὰς — *μετοχὰς*] Vatic. cum olim editis: *Καὶ* *ιετοχὰς εἰς ων λ. τῶν περισπωμένων*, omisso mox *σιγᾶν*. De Dorica contractione conf. supra §. X.

. Codd. a. et b. *καὶ τὰς μετοχὰς τὰς εἰς ων ληγού-* *ῶν περισπωμένων εἰς αν ποιοῦσι λήγειν, γελῶν γε-* *καὶ ἐλῶν ἐλᾶν*. Cod. c. *τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς* *πὸ περισπωμένων ῥημάτων γινομένας, εἰς αν π. λ.* *ρεῖς. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ὁ γελῶν, ὁ γελᾶν λέγου-* *ἀντὶ τοῦ ἐλῶν ἐλᾶν*. Cod. August. *καὶ τὰς μετοχὰς* *ἰς ων ληγούσας εἰς αν ποιοῦσι. γελῶν, ἐλῶν, γελᾶν,* SCHAEF.

) *νᾶν λέγουσι*] Sic Voss.Reg. et Meerm. *νᾶν καλοῦ-* atic. *νηῦν καλοῦσι* perperam priores edd. tametsi recte est in Io. Grammatico. [Codd. a. et August. *αῦν νᾶν καλοῦσι*. Cod. b. *τὴν ναῦν νηῦν λέγουσι*. c. *τὴν ναῦν νᾶν καλ. οἱ Δωριεῖς*. SCHAEF.] *Νᾶς* ensibus tribuitur et ab Etymologo M. p. 605, 25. vbi Leidensis: *Νῆυς, παρὰ τὸ νέω, τὸ νήχομαι, νῆυς.* *ὀνόματος εὐθεῖαι πολλαί, νεῦς, νῆυς, ναῦς, παρὰ* *ιεῦσι δὲ νᾶς*. et a Stephano Byz. V. *Κατάνη*, vrbis lae notissimae nomen inde arcessente.. Vtroque vsus iasius Exerc. Plin. p. 78. C. in Hesychio pro *Κατα-* *κατὰ νοῦν*, legit, *κατὰ νᾶν*, *κατὰ ναῦν*, adplandente ruillio in Siculorum Cap. XIII. p. 209. sed qui *κατὰ* etineri posse suspicatur, cum *νῆα* et *ναῦν* dicatur. haec emendatio ex illarum genere, quae, dum per pectatae multum adblandiuntur, verae crederentur, ex similium comparatione tanquam non necessariae

§. CXXVI.[57]) Τὰς κλεῖδας κλᾶδας.

§. CXXVII. Παροξυτονοῦσι καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα[58]) τῶν πληθυντικῶν ἐπὶ τῶν ἀορίστων τὰ λήγοντα εἰς αν, ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐδείραν, ἐκράξαν. ὡσαύτως καὶ τὰ εἰς ον λήγοντα παροξυτονοῦσιν, ἐλάβον, ἐφάγον, ἐλέγον, ἐτρέχον.

---

arguerentur. Vid. Cl. Albertius ad Hesych. T. II. pag. 177, 3. In voce ναῦς corruptus est Callicratidas Pythagoricus apud Stobaeum S. LXXXIII. p. 485, 1. ὅ, τε γὰρ ὀνυμαινόμενος χορὸς σύσταμά τι ἐντὶ κοινωνίας ᾠδικᾶς, καὶ ποτὶ ἕν τι κοινὸν ἐπαμφέρεται, τὰν συνῳδίαν· ἔτι καὶ τὸ σύσταμα τῶ σώματος περὶ τὰν ναῦν ἐκ τινῶν ἀνομοίων καὶ ἐναντίων συνέστακε etc. Pro vltimis Trincavelli editio, cuius inprimis ratio habenda est futuro Stobaei editori, offert: ἐν τε ναΐ τὸ σ. τῶ σ. περὶ τὰν νᾶαν· quae lectio genuina est, modo leuiter adiuuetur: ἐν τᾷ ναΐ — νᾶν. Doricum τᾷ quoties in communem voculam τε mutatum fuerit, credi vix potest. Praeter dialecti difficultatem, caussa fuit frequens admodum error scribarum in ε et αι permiscendis. Ἐν τᾷ Ἑλλάδι scribendum in decreto Byzantinorum apud Demosth. p. 325. C. ἐν τᾷ δόσει in Inscr. Corcyrea in Montefalconii Diar. Ital. p. 417, 5. ἐν τᾷ ἐκτυπώσει in Aesarae fragmento in Wolfii fragm. Mulier. Graec. p. 6. Plura praetermitto. — Initio sequentis §. voculam καὶ cum MSS. meis sustuli. Koen.

57) Cod. A. τὰς κλεῖδας κλάδας. Cod. a. καὶ τᾶς κλ. κλάδας. Cod. b. τὰς κλ. κλῶδας (sic). Cod. c. τὰς κλεῖδας ἡ τῶν Δωριέων διάλεκτος κλᾶδας λέγει. Cod. August. καὶ τὰς κλεῖδας κλάδας. Schaef.

58) Π. καὶ τὰ τρίτα π.] Editt. et Vatic. π. δὲ καὶ τὰ τ. π. τὰ εἰς αν λήγοντα τῶν ἀορίστων, et mox, omissis verbis ἐλύσαν — ὡσαύτως, in fine: καὶ τὰ εἰς ον δὲ λήγοντα παροξυνοῦσιν *), ἐλάβον, ἐτρέχον, ἐλέγον, ἐφάγον. Suspiciosior aliquis hinc ἐστάσαν scriberet in Theocriti Eid. XXII. 49. —— Ad §. sequentem conf. §. XXVI. et

*) παροξυνοῦσιν pro παροξυτονοῦσιν. Bast.

ἐλέγον, ἐτρέχον. Codd. a. et b. παροξ. δὲ καὶ. Tum a. τὰ τρίτα πρόσωπα τῶν εἰς αν ληγόντων ἀορίστων, ταν. Cod. b. τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς αν λήγοντα ἀορίστων, ἱστάσαν. Ambo omittunt ὡσαύτως: de-dant καὶ τὰ εἰς ον δὲ λήγοντα etc. Cod. c. παροξύ-
ων
καὶ τὰ τρ. πρ. τῶν α' (litterà α inclusà circulari e, quod scribendi compendium significat ἀορίστων) αρ' ἡμῖν προπαροξυνόμενα. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τὸ κν, ἔκραξαν, ἔφθασαν, ἔδηραν, ἔλυσαν, ἐκράξαν, ἰσαν, ἐδήραν λέγουσιν. Iam nouus incipit articu-
παροξυτονοῦνται παρὰ τῶν Δωριέων καὶ οἱ λήγον-
ἰς ον παρατατικοί, οἱ παρ' ἡμῶν προπαροξυνόμενοι· ἰρ ἔλεγον, ἔτρεχον, ἔλαβον, ἔφαγον, ἐλέγον, ἐτρέχον, ον, ἐφάγον λέγεται παρ' αὐτῶν. Cod. August. Παρ-νοῦσι δὲ καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τὰ εἰς αν λήγοντα ἀορίστων, ἱστάσαν, ἐφάσαν, καὶ τὰ εἰς ον δὲ λήγον-αροξύνουσιν, ἐλάβον, ἐφάγον, ἐτρέχον, ἐλέγον.
EF.

) Cod. c. αἱ παροξυνόμεναι γενικαὶ τῶν πληθυντι-περισπῶνται τοῖς Δωριεῦσιν. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ων, τρώων, πάντων, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν λέγου-
Cod. August. παιδῶν omittit. Bastius: „Dorica ctus scripsit παιδῶν: sed vulgaris forma est παίδων. : igitur Heynius in Parthen. cap. XI. p. 29. scribens ῶν. Item in notis ad Canon. p. 178.: „Paullo ante

§. CXXIX. *Καὶ τοὺς μέλλοντας* [60]) *τὸ δώσουσι, ποιήσουσι, λέξουσι, δωσοῦντι λέγουσι, καὶ λεξοῦντι, καὶ ποιησοῦντι.*

§. CXXX. [61]) *Προπερισπῶσι δὲ καὶ αὐτοὶ τὸ ὁμοῖος, ὡς οἱ Ἀττικοί.*

§. CXXXI. [62]) * *Τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, τὰς εἰς ους ληγούσας, διὰ τοῦ ος ἐκφέρου-*

---

60) *Καὶ τοὺς μέλλοντας*] Desunt haec verba in Reg. qui in ceteris cum Voss. facit. [In Cod. A. articulus sic scriptus legitur: *τὸ δώσουσι, λέξουσι, ποιήσουσι, δωσοῦντι λέγουσι καὶ δοξοῦντι* (sic) *καὶ ποιησοῦντι.* Codd. a. et b. *καὶ τοὺς μέλλοντας, καὶ τὸ δώσουσι λέγουσι δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι καὶ ποιήσουσι λεξοῦντι καὶ ποιησοῦντι.* Cod. c. *Ἡ τῶν Δωριέων διάλεκτος καὶ τοὺς μέλλοντας ἤγουν τὸ δώσουσι δωσοῦντι λέγει, καὶ τὸ λέγουσι* (sic) *λεγοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι ποιησοῦντι καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι.* Cod. August. *Καὶ τοὺς μέλλοντας διὰ τοῦ ντ ποιοῦσι, τὸ γὰρ δώσουσι δωσοῦντι λέγουσι, καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι ποιησοῦντι προπερισπωμένως.* Schaef.] Edd. *καὶ τοὺς μ. τὸ δώσουσι δωσοῦντι καὶ τὸ λέξουσι λεξοῦντι προπερισπωμένως.* Vatic. *καὶ τ. μ. τὸ δώσουσι λέγουσι δωσοῦντι, καὶ τὸ λέξουσι καὶ ποιήσουσι λεξοῦντι καὶ ποιησοῦντι.* Meerm. *Τῶν μελλόντων τὰ τρίτα πρόςωπα τῶν πληθυντικῶν δωσοῦντι λέγουσι, καὶ λεξοῦντι.* De analogia futurorum Dorica abunde constat. In Aristippi Epist. XI. Socratic. p. 27. MSti lectionem *ἀπολοῦν τι* iure Allatius in *ἀπολοῦντι* mutandam censuit. In Sophronis fragmento apud Athen. L. III. pag. 86. A. *Μελαινίδες γάρ τοι νησοῦν τὶ ἐμὶν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος,* vbi *νισσοῦνται* vel *νίσσονται* coniiciebat Casaubonus, iungendae duntaxat sunt literae: *νησοῦντι,* a *νέω, νήσω.* — De accentu *τοῦ ὁμοῖος*, de quo §. seq. Noster, vid. §. IV. de Dial. Att. Koen.

61) Codd. a. et b. *προπερισπῶσι καὶ αὐτοὶ τὸ ὁμοῖος, ὡς Ἀττικοί.* Cod. c. *προπερισπῶσι δὲ τοῦτο* (sic) *καὶ ὡς οἱ Ἀττικοὶ, τὸ ὁμοῖος.* Cod. August. *Προπερισπῶσι καὶ αὐτοὶ τὸ ὁμοῖος, ὥςπερ οἱ Ἀττικοί.* Schaef.

62) Deest hic articulus in Codd. A. a. b. c. et August. Schaef.

τὼς καλὸς] Deest articulus in tribus MSS. meis,
immutatis descriptus e Io. Grammat. §. XXVI. vbi
ὡς, ἀνθρώπως, ἵππως, quae Aeolensium dicun-
ra de Dial. Aeol. §. LII. Antiquissimam esse in ta-
erminationem *ος*, litera *ω* seriori demum aetate
, in dubium vocari nequit: vid. §. VIII. Priscum
, quem saepe praeferunt non modo vetustae In-
nes, sed et illae, quae post inductum *ω* factae
rt hodiedum in publicis instrumentis antiqua scri-
atio vel maxime solet obseruari: Poëtae Dorici,
metro congrueret magis, in auxilium vocarunt;
nperioso Scholiastae recentioris decreto ad Pinda-
mp. I. vs. 85. *μακρὰ γὰρ ἡ τοιαύτη συλλαβὴ ὀφεί-
αι,* vel Theocritea refragantur, vltima correpta,
νος, λύκος, ἀμπέλος, δασυκέρκος, κανθάρος. Vul-
rma Dorica *ως* a Librariis aliquando fuit expulsa.
ippi Epist. XIII. Socratic. p. 29. scribendum: *πεί-
ς νέως καὶ ἅπαντας Ἀθηναίως γυμνοποδεῖν,* et in
sdem Epistolae *περικειμένως*· cum hic in MS. pro
περικειμένους sit *περικειμένων,* illic edatur *ἅ-
Ἀθηναίων.* Pariter vbi in Lysidis Epist. apud
h. de V. Pyth. p. 65, 25. pro *δεῖ ὦν — ἐκκαθά-
ται εὑρόμενον τὸν λογισμὸν ἐλεύθερον* — MS. Ci-
collatio praebet *ἐκκαθαίροντας καὶ εὑρομένων,*
litiones Epistolae *ῥυσάμενον,* scribendum videtur:
ίροντας καὶ ῥυσαμένως. *) In Tabula Heracleën-
e vs. 120. doctiss. Editor non expediuit verba:
*ιλόμενος ἐργαξῆται τὰ μὲν ἄλλα καττὰν συνθή-
ΑΘΩΣ καὶ τὼς λοιπὼς γέγραπται,* Dorice *ΚΑ-*

§. CXXXII. *Τὸν πατέρα ἀπφὺν* 64) *ὀνομάζουσι*

conii p. 419, 22. *οἱ δὲ ἐγδανεισάντω καθὼς καὶ τὸ ἄλ[…] ἀργύριον γέγραπται.* Hic verbum *ἐκδανεισθῆναι,* illi[…] *ἐργάσασθαι,* vt sententia plena sit, e praecedentibus su[…]plendum relinquitur. In eadem Tabula Heracl. vs. 8[…] *ΩΣ* non quartus casus Doricus pro *οὖς*, sed commu[…] videtur esse particula, *tanquam.* Koen.

64) *ἀπφὺν*] Redit Grammaticus denuo ad Theocritum, in cuius Eid. XV. 13. ad *ἀπφῦν* Schol. *οὕτω τὸν πατέρα καλοῦσιν, ἀφ᾽ οὗ τις πέφυκεν, λέγεται δὲ ὑποκοριστικῶς, ἤδη δὲ ἀπὸ τούτου καὶ τὸν πρεσβύτην.* Eustath. ad Il. E. p. 565, 27. *πατρὸς κλῆσις, ἣν βρέφος ἂν προςείποι πατέρα τὸν ἀφ᾽ οὗ ἔφυ.* Cum *aba*, *abba*, *appa* contulit Anna Fabri ad Callimach. H. in Dian. vs. 6. De *ὑποκοριστικοῖς ἀπφία, ἀπφάριον*, Grammaticorum loca excussit H. Stephan. in App. de D. A. p. 208. Koen. Codd. a et b. *ἀπφῦν.* Sic etiam in Theocrito editum l. c. vti v 14. *ἀπφῦς.* Melius scribas *ἀπφὺς, ἀπφύν.* Conf. not ad Moschum p. 239. Cod. c. hunc articulum sequent sic iungit: *οἱ Δωριεῖς τὸν πατέρα ἀπφὺν καὶ κυράδα[…]* (sic) *τὰς κουράς* (sic). Bastius: „Pro *ἀπφάριον* diceban etiam *ἀπφίδιον*, quam vocem diu est cum in Scholii ad Lucianum (Vol. I. p. 633.) pro *Ἀμφίδιον* ex coniectura substituere volui. Nuper hanc coniecturam auctoritate Codicis 2662. (qui etiam Gregorium Corinthium continet) confirmatam vidi. Scholium illud in ho[c] Codice sic scriptum est: *Γλυκέριον, οὐδετέρως ἀντὶ τοῦ Γλυκέρας, καὶ Εὐφήμιον ἀντὶ τοῦ Εὐφημίας, καὶ Εὐπράξιον ἀντὶ τοῦ Εὐπραξίας, καὶ ἀπφίδιον, φιλίτιον, ψυχίδιον, στρουθίον, ἐρώτιον, πωλίον, καὶ ὅσα τοιαῦτα ὑποκοριστικὰ, ἀττικά εἰσι. Φιλίτιον* no[n] puto genuinum, legamque pro eo *φιλίστιον.* Valckenarius Epist. ad Roeuer. p. LI.: „Si vel nuspiam in libri „nostris *carissimus* diceretur *φίλιστος*, eo non minu „crederemus, olim fuisse peruulgatum: nomina propri „bene ominata, *Φίλιστος, Φιλιστίων* et muliebria *Φιλί*„*στη* vel *Φίλιστα* et *Φιλίστιον*, qui tandem in vsum fuis„sent recepta, nisi a *φίλος* formata *φιλίων* et *φίλιστο* „innotuissent?" Pro edito *πόλιον* Codex 2662. rectius

de hirundinum pullis: ὀρταλίχοισι (ὀρταλιχοι-λίοις." In Theocrito V. v. 34. Codex Paris. vocem ἀκρίδες glossam habet: καταχρηστικῶς α. — Alterum Scholium Luciani secundum Co-tic. 90. sic legendum est: Γλυκέριον, ὑπο-ν ἀντὶ τῆς Γλυκέρας, Ἀθηναίων ἔθει, ἀρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζον-λ. Sic plene Codex pro edito ὑποκορίζου-forma actiua secundum Ruhnkenium ad Tim. *) tantum a recentioribus Graecis vsurpatur."

ον corrigit etiam Toupius Emend. Vol. IV. pag. 376. tamen aliter, quam ego, intelligens. „Quin et πώ-' inquit, „pullos, vocabant (τὰς ἑταίρας). Hesych. :' ἑταῖρα. πώλους γὰρ αὐτὰς ἔλεγον. Atque πώλια. ad Lucian. Vol. I. p. 21. [sic] Γλυκέριον — πόλιον. πώλιον." Bast.

lo Timaei articulo egi in Append. ad Epistol. Critic.

Verbis ibi congestis in ρω et υνω, quorum eadem est ratio, hic accedant alia eiusdemmodi. Ἀδρόω et ἀδρύ-Ἱλαρόω et ἱλαρύνω. Μακρόω et μακρύνω. Priorem m in vsu fuisse, apparet ex substantiuo μάκρωσις, quo us vtitur. Conf. Schweighaeus. Ind. Μεγεθόω et με-ω. Priorem formam Lexicographi ignorant: sed re-r in Apollonii Lex. Homer. p. 514. μηδέπω ἐκκαχλά-κύματι, ἀρχομένῳ δὲ μεγεθοῦσθαι. Σκληρόω ηρύνω. Φαιδρόω et φαιδρύνω. — Eadem Appendicis commemoraui verba aliquot in γραφεῖν desinentia. nunc haec: ἑλικογραφέω, λευκογραφέω, σχολιογραφέω, ογραφέω. Timon Sillographus in Scholiis Platonicis . Ruhnk.:

§. CXXXIII. *Καὶ κυνάδας*[65]) *τὰς κουράς.*

§. CXXXIV.[66]) *Τὸ ἴδες Ἰωνικῶς*[67]) *καὶ αὐτοὶ* συστέλλουσι. *Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις·*

Ὧν ἴδες, ὧν εἶπας καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

---

65) *καὶ κυνάδας*] *Τὰς κούρας κυνάδας* Editt. [Codd. a. et b. omittunt *καὶ* ante *κυνάδας*. In Cod. August. articulus abest. Pro Koeniano *κούρας* dedi ex Cod. c. *κουράς*. V. not. ad §. antecedentem. SCHAEF.] Sunt vero in Theocriti Eid. XV. 19. *ὧι Ἑπταδράχμως κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρῶν* reponenti Bentleio ex Aldina ed. pro *Ἑπτὰ δραχμῶν* iure accedit Cel. Wesseling. Diss. Herod. p. 152. KOEN. Sed v. Valckenar. ad l. c. p. 171. et 313. SCHAEF.

66) Cod. A. *τὸ ἴδες ἰωνικῶς αὐτοὶ συστ. καὶ Θεόκριτος* etc. Bastius: „Liber per compendia sic fere scriptum habet: Ἴδ ἴω. Quae compendia cui videntur *ἴδ' ἰώνων* significare, quod in proxima Koenii nota tanquam scriptura Codicis Reg. affertur, is parum vsu cognitam habeat librariorum rationem oportet.“ Cod. c. *τὸ ἴδες συστέλλουσι καὶ οἱ Δωριεῖς ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν, ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ εὕρηται, λέγοντι ἐν Ἀδων. ὧν ἴδες,* ceteris omissis. Cod. August. articulum omittit. SCHAEF.

67) *Τὸ ἴδες Ἰ.*] *ἴδ' Ἰώνων* Reg. In Theocrito Eid. XV. vs. 25. editur: *Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι,* quo pacto et hic nonnullae edd. ad vulgatam Theocriti lectionem, vt videtur, exactae: etenim Grammaticum *ἴδες* saltem posuisse, non *εἶδες*, ex praeuia obseruatione *τὸ ἴδες — συστέλλουσι* manifestum est, et hactenus consentiunt MSS. mei. Reg. *Ὂν ἴδ' ὂν εἶπες καὶ ἰδ. τὺ τὸν μὴ ἰδόντα.* Voss. *Ὂν ἴδες, ὂν εἶπας καὶ ἰ. τυ τῷ μὴ ἰ.* Vatic. *ὧν ἴδες ὧν εἶπας,* resectis ceteris. In Nostri lectione versus Theocriteus vulgato est multo numerosior; in quo sensus etiam apertior futurus est, si in *εἶπας* vnica litera addatur: *Ὧν ἴδες, ὧν εἴπαις καὶ ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι,* quando Scholiastae supplemento dixica nostra carent. Eustathius ad Homer. Odyss. p. 523, 36. *οἱ ταχυγραφοῦντες.* Exempla ex Patribus citauit Sallier. ad Thom. Mag. p. 274. SCHAEF.

§. CXXXV. Τὸν ἀργὸν κατ' ἐπένθεσιν ἀεργὸν [68]) λέγουσι.

§. CXXXVI. Τὸ δαψιλὲς ἀδές [69]) φασι.

§. CXXXVII. [70]) Τὸν παῖδα παῖσδα [71]). Θεόκριτος.

ισαιο ἂν non opus erit. Ἴδον est in Eid. XXII. 100. ɴ.

8) ἀεργὸν] Theocriti Eid. XV. vs. 26. ἀεργοῖς αἰὲν α. Koen. Cod. A. τὸν ἀργὸν ἀεργὸν λέγουσι κατ' θεσιν. Cod. c. παρὰ τοῖς Δωριεῦσι κατ' ἐπένθεσιν ργὸς ἀεργὸς λέγεται. Cod. August. pro ἀεργὸν dat γον. Schaef..

9) Τ. δ. ἀδές] Καὶ τὸ δ. Edd. [Sic etiam Codd. a. et Cod. c. οἱ Δωριεῖς τὸ δαψιλὲς ἀδδές φασιν. Cod. ust. hunc articulum omittit. Schaef.] Quando vero plura ex Theocriti Eid. XV. ordine Noster tractat, nodo attigit ἀπφῦν, κυνάδας, ἴδες, ἀεργὸν e vs. 13. 25. 26. deinde adducens παῖσδα, δεδοίκω, ἴσαντι e 42. 58. 64. et cet. illud ἀδὲς etiam videri possit legis eodem Eidyllio intra vs. 26. et 42. Fortasse vs. 30. Ἄδ' ὡς νᾶμα φέρει in suo Codice inuenit: Ἀδδὲς νᾶ- φέρεις· quae lectio ab iis, qui νᾶμα pro *aqua* sume-, vt facit hic etiam et vs. 27. Latinus Interpres, vt- que potuit tolerari, si de ἀδὲς constaret. Sed νᾶ- pro νῆμα, esse *stamen*, docet vs. 28. Αἱ γαλέαι μα- ῶς χρήζοντι καθεύδην. Videlicet iubet ancillam Pra- a vs. 29. stamen e medio remouere, ne feles lanae li incubent. Ceterum ἄδην et ἄδδην per δαψιλῶς que Grammaticis redditur, vsurpatum et Theocrito XVII. vs. 10. et in compositione vocabuli ἀδηφάγον XXII. vs. 115. Adderem Hesychii Ἀδαιὸν, δαψιλές, ex ἀδρὸν distortum videretur. Suo loco est Ἀδρὸν, α, δαψιλές, παχύ. Koen. De hac Hesychii corre- ne v. quae supra p. 82. monui. Bast.

o) Cod. a. τὸν παῖδα παῖδε φασί· Θεόκριτος etc. . b. τὸν παῖδα παῖδε· Θεόκριτος etc. Tum ambo δε λαβοῖσα. Post Cod. a. ἔσα (sic). Cod. c. ἡ τῶν ιέων διάλεκτος τὸν παῖδα παῖδε, omittens cetera. . August. non habet nisi haec: Τὸν παῖδα παῖδε φασί. aef.

"Ερπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδα
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον. — — —

§. CXXXVIII. Τοῖς ὑποτακτικοῖς χρῶ[
ὁριστικῶν [72]. Θεόκριτος [73].

"Ιππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μά[
δοίκω.

§. CXXXIX. [74] Τὸ ἴσασιν ἴσαντι λέγου[
ἑστήκασιν ἑστήκαντι. Θεόκριτος·

---

71) Τὸν π. παῖσδα] Corrupte adhuc editum π. παιδί [παιδά Scoti ed.] φασι, ceteris omis[Τὸν π. παῖδε φασί. Θ. ἕρπωμες φ. τὸν μικ[τὰν καίνισα κ. In παῖσδα consentit Reg. c[quo παῖσδα Theocrito Eid. XV. 42. pro παῖ[Cl. Valckenaerius Anim. ad Ammon. L. III. [rienses non παῖδα scripsisse, sed παῖσδα, habere veteres Grammaticos, Casaubon. s[Theocrit. Cap. XI. Koen. Satis notum est, [rium ad Theocr. Adon. p. 349., repudiata i[παῖσδε praetulisse. E contrario Brunckiu[παῖσδε, motus (si Brunckium recte noui) m[quod Valckenarius Longepetraei auctoritate[Haec sane nulla est, cum satis probabile sit, traeum illud παῖσδα ignorasse. Sed Doricum σδα genuinum esse vehementer dubito. Itaqu[aut παῖσδε, aut παῖδα. Quid Gailio place[cum eius Theocritus ad manus non sit. Bast

72) ὁριστικῶν] Post ὁριστικῶν Meerm. i[τοῖς ἐνεστῶσιν ἀντὶ παρακειμένων. ὡς Θ. - δέδοικα. Koen. Cod. A. ἀντὶ ὁριστικῶν. ἐπὶ[δ. τ. μ. δ. ἀντὶ τοῦ δέδοικα. Etiam Codd. a. b[δεδοίκω addunt ἀντὶ τοῦ δέδοικα. Praeterea[bet τοῖς ὑποτ. ἀντὶ ὁριστ. χρῶνται οἱ Δωριεῖς[χρ. etc. Cod. August. Τοῖς ὑποτακτικοῖς ἀντ[χρῶνται, τῷ δεδοίκω ἀντὶ τοῦ δέδοικα χρώμεν[ceteris. Schaef.

73) Θεόκριτος] Eid. XV. vs. 58. sed vid. s[Koen.

74) Cod. c. ἑστήκαντι, καὶ ὁ Θεόκριτος· ὡρ[καντι, omissis iis quae sequuntur. Codd. a. e[ἔτυμ' ἐννεῦντι (sic), quo verbo articulum fi[

Addenda. in Theocrit. XVI. v. 77.: „Ἐρρίγασιν.
mulli ἐρρίγαντι. Quod verum, et vt solent Do-
er, I. 43.
οἱ ΩΔΗΚΑΝΤΙ κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες.
V. 82.
ναί ἑστήκαντι. —
heocrito nostro Dorismus suus restituendus est."
„Mentem nunc subeunt Sophronis verba (ap. A-
)ysc. p. 551. Sturz.) ἐκ π έ φ α ν τ ι τέος ταὶ δυς-
Valckenario placet ἐκπέφανται. Ego vero ad-

i possum, vt Doricam verbi terminationem αντι
upla habeam. Fortasse in medio verbo syllaba
legendumque est ἐκπεφήναντι: nisi forte Dorica
, quod tamen non affirmem, ἐκπεφάναντι no-
rtasse sufficit solum accentum aliter scribere,
, vt dicitur βεβᾶσι. SCHAEF.

άκαντι] ἑστήκαντι priores edd. vt etiam vul-
XV. vs. 82. Duo MSS. Voss. et Vatic. [nam in
m erat Τὸ ἴσασιν ἴ. λ. τὸ ἐστ. ἑστήκαντι: in
antum Τὸ ἴ. ἴ. λέγουσι.] ἑστάκαντι tuentur,
chol. inuenit. Pro οὐκ ἐν. iidem MSS. οὔκεν
Ἴσαντι est ex eodem Eid. XV. vs. 64. Praeter
us generis, πεφύκαντι habet Lysis in Ep. apud
de V. Pyth. pag. 65, 4. Εὑρήκαντι praefero in
Cyth. Coena apud Athen. L. IV. p. 147. A.
ατι, et Ἐθώκαντι in Hesych. cum Cl. Alber-
ώκατι. Πεποιήκαντι e Dorico scriptore no-
ol. M. p. 661, 49. Ad σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρω-

Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τι χρῆμ' ι
πος.

§. CXL.[76]) *Τῶν μετουσιαστικῶν*[77]) *καὶ α*
ι ἀποβάλλουσιν[78]), *ἀργύρεος λέγοντες, καὶ χ*

θρωποι. Debuit ergo Koenius proponere *οἱ ἄν*
sed non omnino necessarium esse articulum put
lostratus quidem V. S. I. 25. p. 541. *ὡς λάλον*
Φαβωρῖνος γένοιτο. Sed Aelianus H. V. I. 3. ab
adductus: *σοφόν τι ἄρα χρῆμα ἦν γένος βατρά*
ripides Or. 70.

ἄπορον χρῆμα δυςτυχῶν δόμος.

Andr. 727.

ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος.

Caeterum obiter moneo, respexisse Philostratum
sum 181. eiusdem fabulae:

ἐπίφθονον τὸ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ."

In hoc versu malim legere:

ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν γένος.

Etiam in Phoeniss. v. 205. praefero alteram scr

φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν γένος.

SCHAEF.

76) In Cod. A. secunda manus voci *ἀργύρει*
scripsit *ὡς οἱ Ἴωνες.* Cod. c. *ἀποβάλλουσιν,*
καὶ χρύσεος, καὶ Ἑκτόρεος λέγοντες, ὡς καὶ
Νεστορέους μὲν ἔπειθ' ἵππους θεράποντε κομεί
stius: „Il. Θ. 113." In Cod. August. leguntu
haec: *Τῶν μετουσιαστικῶν καὶ αὐτοὶ τὸ ι ἀπο*
SCHAEF.

77) *μετουσιαστικῶν*] *Μετουσιαστικὰ* Gr
Graeci dicunt classem quandam adiectiuorum
scher. ad Weller. II. p. 8. Gregorius Corinth.
§. XXXVI., vbi de eodem agitur idiomate, se
prio Dialecti Ionicae: *ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν μετ*
κῶν καὶ κτητικῶν ὑπεξαιροῦσιν αὐτό. Montefal
Coislin. p. 238, 9. *Παίδειος, μετουσιαστικόν, ὁ*
δείας. Sed Grammatici commemorant etiam
τουσιαστικά. Scholiastes ad Philostrati Her. p. 3
son. *ἔχω αἰτιατικῇ· μετέχω γενικῇ, καὶ πάντα*
σιαστικὰ γενικῇ. SCHAEF.

78) *ἀποβάλλουσιν*] Quoniam idem verbum in

ribendum esse, primus monuit H. Stephanus in E- ad Th. Redingerum, Appendici de D. A. praefi- unf. Cl. Albertius ad Hesych. in *Πλατειάδδοντες*. *τειασμῷ* Doriensium notissimus est Demetrii Phal. . *ε*. Hermogenes p. 283. ad laudatos Theocriti ver- iciens: *ὁ γὰρ Θεόκριτος ἀχθόμενόν τινα πεποίη- ιζούσαις γυναιξὶ, διὰ τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν τῷ*

λεῖστα χρωμέναις. Ad Hermogenem ita commen- ersibus politicis MSS. in Biblioth. Leid. Tzetzes: *ι* [L. *Φέρει*] *γάρ ὁ Θεόκριτος ἓνι τῶν Εἰδυλλίων, ῆσις Ἀδωνιάζουσαι ἢ Συρακούσιαι,* [*εἶτε Συρα- ί γε* MS.] *Δύο γυναῖκας Δωριστὶ λεγούσας πρὸς ς Ταῦτα κατ' ἔπος θῆσαι, Πραξινόα θῆσαι φίλα*. ι. Fortasse leg. *T. κατ' ἔπος· θᾶσαι Πραξ. θᾶσαι θᾶσαι Π.* est in Theocrit. XV. 65.] *Πάλιν ὁμοί- ραίας ἀποτίλματα πηρᾶν.* [In Theocr. vs. 19. *γραιᾶν ἀ. πηρῶν. πηρᾶν* saltem edito *Δωρικώτε-*] *Ὥνπερ ἀκούσας τις φησὶν ὡς ἀχθεσθεὶς ἐκεί- Ὠς πλατειάζουσαι εἰσὶ καὶ λέγουσαι πλατέως· Ἀ- δὲ καὶ τὰ ἔπη τοῦ Θεοκρίτου λέγειν. Παύσασθε αύσασθ'*] *ὦ δύσταναι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Εἶτα πρὸς ἕτερον τὸν λόγον ἐπιφέρει· Τρυγόνες ἐκ- ῦντι* [MS. *ἐκκνασσεῦντι*] *πλατειάσδοισαι ἅπαντα. ντα.*] *Ἀντὶ τοῦ διαφθείρουσι, ληροῦσιν ὡς τρυ- Αἱ δὲ πάλιν ἀμείβονται πρός γε τὸν νεανίαν Ἡ- όν δέ τι·* [Ita MS. Sed leg. *νεανίαν Τοῖονδέ τι·* | *Κορίνθιαι ἦμες ἄνωθεν, Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν ννασαστὶ λαλεῦμες.* Corruptissimus est editus

πλατύτατα ἐξειργασμένος. *) Quid? si scribendum iudicetur: *καὶ γὰρ μετὰ Κάλλια γέγονα, καὶ μετὰ Νικία, καὶ μετ' Ἀλκέτα καὶ Περδίκκα παλιν, καὶ ναίγε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ Κινησία.* Genitiui sunt Dorici. *Ἐκκναισεῦντι* vero in Theocriti versu, Heinsio perperam de vitio suspectum, quando Noster et Tzetzes interpre-

*) Vt emendationem corrupti Scholii, quoquo modo possum, iuuem, addam nonnulla ex vetustis Codd. 1983. et 2977. In ipso Hermogenis textu, quem Koenius supra citauit, Cod. 1983. posteriora sic scripta habet: *διὰ τὸ πλατύνειν, τῷ ε ᾱ ι τὰ πλεῖστα χρωμέναις, τὴν φωνὴν* (sic). Ad haec verba in illis Codd. duo haec Scholia leguntur adscripta:

1) *Ἐν γὰρ Συρακούσαις* (sic pro *Συρακουσίαις*) *ἢ ἠδωνιζούσαις* (sic) *δύο γυναικῶν πολλὰ* (Cod. 2977. *πολλῶ*, librarii errore: lineola litteram α significans notaque tachygraphica litterae ω (῀) saepissime confunduntur:) *πρὸς ἀλλήλας λεγομένων* (sic: leg. *διαλεγομένων*, vel *λεγουσῶν*) *δωριστί, καὶ πολλὰ τῷ ᾱ χρωμένων, οἷον· θᾶσαι Πραξινόα, θᾶσαι φίλα, καὶ· γραίαν* (sic pro *γραιᾶν*) *ἀποτίλματα πηρὰν* (sic pro *πηρᾶν*), *καὶ· ἦλθε φέρων ἄλας ἄμμιν ὠνὴρ* (sic, pro *ὡ'νὴρ*, opinor, quocum tamen, si quid video, metrum conciliari nequit,) *τριςκαιδεκάπηχυς, ἔφη τις ἀκούσας αὐτῶν, ὡς πλατειάζουσαι* (Cod. 2977. *πλατιάζουσαι*) *ἔκονται, ὅ ἐστιν πλατέως* (Cod. 2977. *πλατέον*) *λαλοῦσαι· καὶ τῶν κωμικῶν τις περί τινος ἀλαζόνος στρατιώτου φησί· καὶ γὰρ μετὰ κάλα* (sic) *γέγονα* (Cod. 2977. *γέγονε*) *καὶ μεταγμαῖα* (sic), *καὶ μετὰ νύκτα καὶ περδίκκα πάλιν, καὶ ναίγε μὰ Δία τρίτον ἔτος μετὰ κινησίαν, ἄλφα πρὸς ἑκάστην τὴν τελευτὴν προσθείς, ἐπέραινεν ὀνόματα πλατύτατα ἐξειλεγμένος.*

2) *Εἰδύλλιόν ἐστι Θεοκρίτου, ὃ ἐπιγέγραπται Συρακόσσιαι* (sic) *ἢ Ἠδωνιάζουσαι, ἐν ᾧ τινα εἰςάγει δυςχεραίνοντα πρὸς τὰς δωριαζούσας γυναῖκας τάδε* (Cod. 2977. addit *τὰ*) *ἔπη· παύσασθ' ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλουσαι, εἶτα ἐπιφέρει, ὡς πρὸς ἕτερον λέγων· τρυγόνες ἐκναεσσεῦντι πλασιασδύσαι* (sic) *ἅπαντα. τὸ δ' ἐκναεσσεῦντι ἀντὶ τοῦ διαφθείρουσιν, ὡς τρυγόνες φλυαροῦσαι. αἱ δὲ πρὸς τὸν νεανίαν φασίν· ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι ἦμες ἄνωθεν, ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν πελοποννησιαστὶ* (Cod. 2977. *πελλοπόννηστὶ* with *α* above (sic)) *λαλεῦμες.*

Dolendum est, in loco maxime corrupto, *μετὰ κάλα γέγονα* etc., Codices illos nihil opis afferre. Koenii coniectura, *μετὰ Κάλλια* etc., partim satis probabilis est: genitiuique in ᾱ non possunt non hic scripti fuisse, cum Scholiasten de talibus terminationibus cogitasse luce clarius sit. Bast.

λείπει γὰρ ἐνταῦθα τὸ ὡς, ὡς τρυγόνες διαφθείρουσι καὶ φλυαροῦσιν, ἀπανταχῆ τῆς πλατείας δῶσαι.

§. CXLIV. [85]) Τὸ Πελοποννησιστὶ Πελοποννασιστὶ [86]) λέγουσιν.

---

tantur διαφθείρουσι, [διαφθεροῦσι saltem debuerant,] eodem modo acceperunt, quo alterum eiusdem verbi compositum, ἀποκναίειν, frequentatur pro *molestum esse, obtundere*. Theophrast. Cap. 8. Περὶ λαλιᾶς· ὅταν γε τοὺς καθ' ἕνα ἀποκναίσῃ, δεινὸς καὶ ἐπὶ τοὺς ἀθρόους καὶ συνεστηκότας πορευθῆναι. Heliodor. Aeth. L. III. p. 140. καί σε ἀποκναίειν φήθην ἀδολεσχίᾳ τοσαύτῃ. Praeclara dederunt Cl. Ruhnken. ad Tim. pag. 30. Pierson. ad Moerin p. 73. 74. — De ellipsi particulae ὡς nonnulla huc facientia adtulit Cl. Taylorus in Indice Lysiae Attico. Apud Heliodor. Aeth. L. IV. p. 168. Theagenes βέλος ἐπὶ σκοπὸν ἐφέρετο. vbi in vno Cod. est καθάπερ βέλος. In Longi Pastor. L. III. p. 133. νῦν δὲ φιλείτωσαν ἀλλήλους ἀδελφοὶ, excidisse ὡς suspicatur Ampliss. Gisb. Cuperus Obs. I. 8. p. 61. Vulgatam lectionem tuetur vel Achill. Tat. L. VIII. p. 473. ἀποδημήσαντες γεγόναμεν ἀλλήλων ἀδελφοί. Koen.

85) Cod. A. τὸ πελοποηησίστιον πελοποναυσίστιον (ν illis duobus a manu secunda superscriptis) λέγουσι. Cod. a. τὸ πελοπονησιστὶ πελοποναυστὶ λέγουσι. Codd. b. et c. τὸ πελοπονησιστὶ πελοποναυσιστὶ λέγουσι. In Cod. c. οἱ Δωριεῖς additur. Cod. August. Τὸ Πελοποννησιστὶ Πελοποναυσαστὶ λέγουσι. Bastius: „Πελοποννησίστιον Codicis A. natum inde, quod πελοποννησιστὶ perperam legeretur. Cum enim accentus grauis paullo longius productus non differat a nota tachygraphica syllabae ον, haec syllaba nunc male addita est vocibus, nunc, vbi poni debebat, omissa. V. quae supra p. 18. monui, it. Obseruat. Miscell. Vol. IX. p. 107. Addam h. l. alia exempla. In Philostrati Icon. p. 863. ἥδιον δὲ ἡ ἀναχαιτίζουσα τὴν κόμην, Iacobsius Exercit. p. 119. felicissime corrigit ἡδὶ δέ. In Lexico Octateuchi (Fabricii Bibl. Gr. Vol. X. p. 66. ed. vet.) legitur: Σκῶλον, ἄκανθι (sic) ἐμπαγέν. Codex SGerm. 345. rectius dat: σκῶλον, σκόλοπα ἤτοι ἀκάνθιον ἐμπαγέν.

Ibid. p. 64. exstant haec: *Θήβην, πλέγμα βύβλινον, κοιτίδι ἐμφερὲς τὸ μέγεθος.* Hic Cod. SGerm. male habet *κοιτίδιον.* Menander de Encom. pag. 60. *καὶ εἰ μὲν πάμφορος (ἡ χώρα ἐστὶν), ὅτι γυναικὸς παιδίον ἔοικεν.* Heerenius: „Pro *γυναικὸς παιδίον*, legendum „forsan est *γυναικὶ παιδοτρόφῳ*, nisi quis malit *γυναι-„κὸς τιτθοῖς.*" Saepius suspicatus sum, in voce *παιδίον* datiuum latere desinentem in syllabas *παίδι.* Hanc coniecturam, cum Codicem 2423. (nobis in Gregorio Cod. a.) forte inspicerem, confirmatam vidi: hic enim liber dat *γύναικὶ πολὺ παιδίον.* Iam nemo dubitabit mecum scribere *γυναικὶ πολύπαιδι.* In Callimachi Fragm. XLVIII. (p. 432. Ern.) Bentleius legit *χῶρι διατμήγουσιν* pro *χωρίον.* Scaliger corrigit *χῶρον*, Valckenarius *ὦρον ἀποτμ.* Verum vidisse acutissimum Anglum, discas ex Apollon. Dysc. MS. *περὶ ἐπιῤῥημάτων· τούτῳ τῷ λόγῳ καὶ τὸ χωρὶς ἀποβαλὸν τὸ σ, οὐκ ἐφύλαξεν τὴν ἐπὶ τοῦ τέλους ὀξεῖαν, ἀνεβίβαζεν δὲ, οὐχ ὑποπίπτον τῇ ὀξύτητι τῶν εἰς ι ληγόντων ἐπιῤῥημάτων ἐν τῷ χῶρι διατμήγουσιν.* — Ceterum diphthongus *αυ* Codicum et Editionum in voce *πελοποννανσιστὶ* nihil est aliud quam perperam lectum *α* cum finali ductu longius protracto, adeoque indigna haec scriptura, cui vel tantillum tribuas, quamquam D. Heinsius pro genuina habuit. V. Appendic. ad Epist. Crit. p. 20." Haec verissime monentur. Itaque in Gregorio correxissem *πελοποννασιστὶ*, nisi consensus omnium librorum probabile faceret, ipsum Grammaticum, vitio Codicis sui deceptum, per diphthongum perperam scripsisse. Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 349. B.: „— Gregorii istius, recentioris Graeculi, qui saepius vitiata Codicis sui se decipi passus est scriptura, nulla est sine teste loquentis auctoritas." Schaef.

86) *Πελοποννανσιστὶ*] Ita MS. Voss. Priores edd. *Τὸ Πελοπονησηστὶ Πελοπονδυσαστὶ λ.* Reg. *Τὸ Πελοπονησίστιον Πελοποννανσίστιον λ.* Vatic. *Τὸ Πελοποννησιαστὶ Πελοποναυσιστὶ λ.* Meerm. *Τὸ Πελοποννησιστὶ Πελοποναυσιστὶ λ.* Omnes proinde tum edd. tum MSS. in diphthongo *αυ* in hoc vocabulo propugnanda consentiunt; quam hinc Theocrito Eid. XV. vs. 92. vbi *Πελοποννησιστὶ* editur, restitutam voluit Heinsius Lect. The-

ἡμεῖς, Πηλεῦσι καὶ βασιλεῦσιν, ἀλλ' ἐπίσης
μοσθένει [88]), καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς γὰρ ἐκεῖ
τικὴν Δημοσθενέεσσι καὶ εὐσεβέεσσι ἐκφέρου-
ντω καὶ ἐνταῦθα. Θεόκριτος·
φίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. . . .

συγκατατίθεται (f. συγκατατιθ[i], i. e. συγκατα-
ς, aut ὃς συγκατατίθεται *)) Ἀριστάρχῳ. Ὁ μὲν
Ἑρμαππίας ἀναγινώσκει ψευδέεσσιν ὡς τελ-
, ἐπεὶ οὐδέποτε, φησὶν, οἶδεν ὁ Ποιητὴς ἁπλοῦν
ῆς (Villoison. male τὸ ψευδὲς in neutro), ἐν δὲ
φιλοψευδής (Il. M. 164.), ἀψευδής (Il. Σ.
ἴδεν ἑτέρως λεγόμενον, τό· ψεῦσται τ' ὀρχη-
ε (Il. Ω. 261.). συνεχῶς δὲ τὸ ψεῦδος· ὦ γέ-
ὔτι ψεῦδος (Il. I. 115.), ψεῦδος δ' ουκ ἐ-
Od. Γ. 20.), ἴσκε ψεύδεα πολλά (Od. T.
Τοιαῦτα ὁ Ἡρωδιανὸς, καὶ μᾶλλον πιστέον leg.
) Ἀριστάρχῳ, ἢ τῷ Ἑρμαππίᾳ, εἰ καὶ δοκεῖ ρ-
." Schaef.

αὶ ἴσης τῷ Δ.] ἐ. ἴ. τοῖς Δημοσθενέσι καὶ τὰς ὁ-
g. Tum edd. ὡς ἐκεῖ γαρ ἡ Δημοσθένεαι δοτι-
πληθυντικῶν, οὕτω κἀνταῦθα, vel καὶ ταῦτα.
οσθενέσι καὶ εὐσεβέσιν Voss. Δημοσθενέεσσι καὶ
ιν. Reg. Δημοσθενέσσι καὶ εὐσεβέσσιν. Theo-
sus est 93. Eidyll. XV. Ἡ[..]έσσι editur in Dioto-
hagorici fragmento apud Stob. S. XLI. p. 251,
σι in Foedere Laconico apud Thucydid. L. V. p.
θητευόντεσιν praebet Codex Arund. pro com-
τεύουσιν in Epimenidis Epistola apud Diog. La-
3. quibus, aliisque, quae vno σ scripta e Dori-
ribus Maittairius de Dial. p. 368. B. et in Alpha-
ectico ad Aretaeum Cappad. p. 515. protulit, e
am consuetudine alterum σ addendum est. Ἐ-
abet Theocritus Eid. I. vs. 35. μερέεσσι Archytas

llloisoni editione per typothetae errorem excusum συγ-
εται. Haud raro et librarii et typothetae in hoc verbo
rum syllabarum vnam omittunt. Scholia Platon. pag.
πάντων, εφη, μάλιστα] συγκατατικώτερον δοκεῖ
Συγκατατικώτερον vox nihili est. Legendum cum Co-
807. συγκαταθετικώτερον. Bast.
καταθετικὸν ἐπίρρημα dicit Suidas T. I. pag. 247.
F.

§. CXLVI. [89]) *Τὴν φύσιν φυὴν λέγουσι* [90]).

---

apud Stob. S. XLI. pag. 269, 7. *πολίεσσι* dictum Foedus apud Thucyd. p. 364, 83. *ἁρμάτεσσι* Inscriptio Corcyrea in Montefalc. D. It. p. 415, 9. et Incertus apud Hephaestion. in Enchir. p. 47. Sed exemplorum est *ὅσα κόνις*. *Λεγόντεσσι* rescribendum est in Ocelli Lucani fragmento in Stobaei Eclog. Phys. pag. 45, 19. vbi *λέγοντες* editur. Formam non aliunde notam *ποιόντασσιν, ἔντασσι, πρασσόντασσι* debemus Tabulae Heracleënsi I. vs. 2. 56. 110. — Quae a' *τῷ Θεόκριτος* sequuntur vsque ad idem nomen in §. CXLVII. desunt in Vatic. In Meerm. hic deest Theocriti nomen et exemplum. Koen.

89) Cod. A. *τὴν φύσιν φύην λέγουσι*. Schaef.

90) *φυὴν λ.*] Ex ordine, quo Theocritea non pauca ex Eid. XV. Noster persequitur, suspicor haec pertinere ad male intellectum *Μὴ φυῇ* vs. 94. Pro *ἡλικίᾳ* et *μορφῇ* positum est *φυὴ* in Moschi Eid. II. vs. 9. *φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες*. et vs. 45. *φυὴν δ' οὐκ εἶχε γυναικός*. vbi male de *indole* accipitur. Scleriae *ῥῆσιν* apud Stob. S. CI. p. 552, 12. *φυὰν καλὸν γενέσθαι* Cl. Valckenaer. Anim. ad Ammon. L. II. 2. p. 87. interpretatur *decora pulchritudine gaudere.* Quae sub Scleriae nomine habet Stobaeus d. l. Simonidi tribuit Clemens Alex. Strom. L. III. p. 573. Conf. Soldn. ad Lucian. T. I. p. 733, 25. Fuisse etiam, qui Epicharmo tribuerent, notat Scholiastes MS. ad Platonis Gorgiam: *Τὸ σκολιὸν τοῦτο οἱ μὲν Σιμωνίδου φασὶν, οἱ δὲ Ἐπιχάρμου· ἔστι δὲ τοιοῦτον· Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνητῷ, δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, τὸ δὲ τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, τέταρτον δὲ ἡβᾷν μετὰ φίλων.* [alter Cod. *μετὰ τῶν φίλων.*] Hunc quoque Scholiasten aliquando orbis eruditus Cl. Ruhnkenio acceptum feret. *Εὐφυὴς* et *ἀφυὴς* quinam fuerint dicti, erudite l. c. Valcken. ostendit *), cui iunge Holsten. ad Porphyr. de V. Pythag. p. 3. not. 3. In Etymolog. M. p. 801, 50. MS. Leidensis: *Φυὴν, βλάστησιν, αὔξησιν. ἡλικίας. σημαίνει καὶ τὴν εὐφυΐαν. παρὰ τὸ φύω ἀμφότερα.* Koen. De voce *φυὴ*, quae cum *φύσις* passim confusa est (v.

*) Conf. Coray ad Isocrat. p. 112. Boisson.

r. v. *φυὴν*) haec tradit digna lectu: *Φυὴν, τὴν ἐνίοτε μὲν ἐπὶ τῆς ψυχῆς λέγουσιν, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ ꞏματος, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων διττῶς. ἐπὶ μὲν γὰρ ματος, ἢ τὴν ἀναδρομὴν αὐτοῦ δηλοῦντες ἁπλῶς,* r. addit *ὡς ἐν τῷ·*) *οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν* (O- 212.), *ἢ τὴν εὐαρμοστίαν αὐτοῦ καὶ τὸ κάλλος. τῆς ψυχῆς, ἢ τὴν δύναμιν τῆς αἰσθήσεως* (Phauor. *σθήσεων*) *καὶ κινημάτων αὐτῆς, ὡς παρὰ Πινδά- τουτοις· σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ* (O- II. 155.), *ἢ τὴν εὐφυΐαν αὐτῆς καὶ δεξιότητα. φυὴν βλάστησιν, αὔξησιν ἡλικίας, παρὰ τὸ φυω. το αὐ-* Cum his conf. Eustath. ad Homer. Il. p. 172.8. Rom. s vnde Suidas T. III. p. 642. sumserit, velim do- Bast.

βαρδισται] Voss. *Τὸ βράδιστος βάρδιστος φ.* Reg. *ιδιστε βαρδιστε*, ε pro αι posito. [Cod. A. *τὸ τε βαρδιστε. βαρδισται* etc. Cod. b. *καὶ τὸ βρα-* etc. Cod. c. *τὸ βραδιστον βαρδιστον*, omittens cum articulo sequente. In Theocriteis Cod. a. *αἰ- ορoῖσαι.* Cod. August. non habet nisi haec: *Τὸ αι βάρδισται.* Quamquam Tittmanni collatio erbum *φασί.* Schaef.] In Theocriti Eid. XV. vs. itur *Βάρδισται —— πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεί τι κι. Βροτοῖς αἰεὶ* hic MSS. Quod ad Grammatici am attinet, plurima vocabula, in quibus literae tio obtinet, Ionibus adscripta §. XXXVI. de Dial. stodiuit Hesychius; quem vide in primis in *Δαρ- Δρίφον.* Ipsum *Ἀτρεμῆ, ὑγιᾶ*, quod a Viris do-

admodum in *φύλακος*, aliisque euenit: vid. §. XVII. Dial. Aeol. Deinde transposita fuit litera *ρ*, et addita more Macedonum; qui nescio an adhuc ab hominibus eruditis sit obseruatus. Macedonum hoc *ἰδίωμα*, ut multa alia, sine Hesychio ignoraremus, qui seruauit: *Ἀβροῦτες, ὀφρῦς, Μακεδόνες.* et: *Ἀραντίσιν, Ἐριννύσι, Μακεδόνες.* Itaque Macedonicum existimem etiam *Δρω-κτάζεις, περιβλέπεις*, transposita quoque canina, pro *δορκάζεις.**) *Τράφος* pro *τάφρος* superest in Tabulis Heracleënsibus I, 82. II, 51. 58. 64. Ab his longe diversam metathesin [qualis fere in *Ἀθέλβεται* et *ἀθλέβεται*, emendante doctiss. Heringa Obs. C. XXIV. p. 202.] putabam obtinere apud Hesych. in *Διασυχᾶσαι, διασκεδᾶσαι, Ταραντῖνοι*, adeoque pro *διασκεδᾶσαι* legendum *διασκευάσαι*, qui error est longe frequentissimus. Quod si in sollicitando Hesych. animo falsus sum, proderit tamen haec opera emaculando Lysiae, in cuius Or. c. Theomn. p. 181. scribendum: *ἀλλ' οὐχ οὗτος ὁ λόγος ἐν τῇ πόλει κατεσκέδασται*, loco vulgati *κατεσκεύασται*, quod in *κατέσπαρται* conuertendum censebat Marklandus, cum *διέσπαρται* sit in Abbreuiatore p. 187. Eandem medicinam veterum aliquot locis feliciter admouit doctiss. Piersonus ad Moerin p. 218. cuius verissimam esse in Polyaeno emendationem L. IV. C. 3. §. 24. *Τὸ τῶν ἐλεφάντων ἄγημα διεσκευασμένον ἐφειστήκει*, osten-

*) Alio loco Hesychius: *δρωντάζειν, ἐμβλέπειν.* Duae hae glossae in memoriam mihi reuocant, quod Apollonius MS. *περὶ ἐπιῤῥημάτων* de etymologia aduerbii *ὑπόδρα* tradit: *Δύναται μὲν καὶ κατὰ φύσιν εἰς ᾱ λήγειν, δύναται δὲ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ ξ̄ ἐξενεχθὲν τάσιν ἀνάλογον ἀναδεδέχθαι. ἐντελὲς μὲν οὖν ἐστιν ἐν τῇ ληγούσῃ, εἰ τῇδε εἴη ἐσχηματισμένον. τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ὁρῶ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ δρωπάζειν καὶ τὸ δραπέτης, ὁ ἐπιβλέπων τοὺς δεσπότας, καὶ σαφὲς ὅτι ἐγένετο ἐπίῤῥημα εἰς ᾱ περατούμενον, ὅμοιον τῷ ἀντῶ ἄντα, ἠρεμῶ ἠρέμα, ἀφ' οὗ σύνθετον τὸ ὑπόδρα.* Verbum *δρῶ* significare *videre*, dudum noueramus ex Etymolog. M. v. *δράσις* et *ὑπόδρα*: item ex Lexico Reg. MS. quod citauit Albertius ad Hesych. v. *δρωκτάζεις.* Duobus his testibus nunc accedit tertius Apollonius MS. vt de hac significatione nullo modo possit dubitari. Sed tria diuersa verba fuisse, *δρωκτάζειν, δρωντάζειν, δρωπάζειν*, vix mihi persuaderi patiar. Nisi me omnia fallunt, *δρωντάζειν* in Hesychio corruptum est, ac fortasse mutandum in *δρωπάζειν.* Bast.

Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φοροῖσαι [92]).

§. CXLVIII. [93]) Πλάθανον λέγουσιν εἶδος ἀγγείου τινὸς [94]), ἐν ᾧ σκευάζουσι τὰ πόπανα.

§. CXLIX. Συστέλλουσι καὶ τὰς εἰς ας αἰτιατικὰς [95]), οἷον νύμφας, κρήνας. καὶ τὰς μετοχὰς, νοήσας, πράξας [96]).

---

dit, quem Polyaenus in istis sequebatur auctorem, Phylarchus apud Athen. L. XII. p. 539. F. Koen. Herodotus VII. c. 91. extr. τῶν ἐκ Τροίης ἀπουκεδασθέντων. Wesselingius: „In Steph. margine ἀποσκευασθέντων." Schaef.

92) Θεόκριτος — φοροῖσαι] Desunt in Meerm. Koen.

93) Desideratur hic articulus in Meerm. Koen. Cod. August. pro πλάθανον habet πλάθαν. Idem cum a. et b. τὰ ante πόπανα omittit. Schaef.

94) εἶδος ἀγγείου τινὸς] εἶδός τι ἀγγείου, ἐν ᾧ κατασκευάζουσι τὰ γλυκύσματα *) Reg. Ad Theocriti Eid. XV. vs. 116. vbi est πλαθάνη, Scholiastes: πλαθάναι δὲ, ἐν αἷς διαπλάττουσι τοὺς ἄρτους. Scripseritne Noster πλαθάνην, an ἐπὶ πλαθάνῳ inuenerit in suo Theocriti exemplari, dubium videri possit: πλάθανον attigerunt Interpretes Pollucis X. 112. vbi huius quoque loci meminit Celeb. Hemsterhusius. Koen.

95) αἰτιατικὰς] Reg. Σ. τὰς ἀπὸ τῆς [Imo τῶν. Sch.] εἰς ας αἰτιατικάς. Ante αἰτιατικὰς addit vocem πληθυντικὰς Io. Grammat. §. XXIII. vnde haec et reliqua huius Capitis de Dial. Dor. magnam partem traducta: hanc tamen notam referrem ad Theocriti Eid. XV. vs. 65. Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος. Conf. Schol. in Eid. I. vs. 94. quo videtur respexisse Eustath. ad Homer. Il. Ε. p. 558, 22. scribens: Ἰστέον, ὅτι, ὡς καὶ ἐν τοῖς Θεοκρίτου φαίνεται, αἱ μὲν εἰς ας λήγουσαι

*) Γλυκύσματα, bellaria. In Aristophan. Plut. v. 660. πόπανα Glossator Codicis Doruilliani interpretatur γλυκύσματα: Auge his Lexica. Schaef.

§. CL.[97]) Τὰ προςτακτικὰ ῥήματα, τὰ ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε [98]), διὰ τοῦ ον προφέρουσι, θίγε θίγον.

εὐθεῖαι τῶν πληθυντικῶν συστέλλουσι τὸ α τῶν αἰτιατικῶν παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. Koen.

96) κρήνας. — νοήσας, πράξας] Cod. August. cum circumflexo κρῆνας, νοῆσας, πρᾶξας. Bastius: „Draco Stratonic. MS. περὶ μέτρων ποιητικῶν fol. 9. rect. Αἴας τὸ ας μακρόν. τὰ γὰρ εἰς ας ἀρσενικὰ ὀνόματα βαρύτονα, εἴτε ἰσοσύλλαβα, εἴτε περιττοσύλλαβα, ἐκτείνουσι τὸ α, πλὴν τοῦ μέγας καὶ λάας (conf. Etymol. M. p. 553, 21. sq.), ὅταν ἐπουσιώδη *) ὦσιν. καὶ αἱ εἰς ας μετοχαὶ ἐκτείνουσι. σπανίως εὑρήσεις τὸ α βραχὺ ἔθει δωρικῷ ἑπομένου φωνήεντος, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ ἐν Θεογονίᾳ, δήσας ἀλυκτοπέδησι Προμηθέα ποικιλόβουλον, καὶ δουρὶ δὲ ξυστῷ μέμηνεν Αἴας αἵματά τε μίμνων. Ἀλκμάν." Hesiodeus locus est Theog. v. 521. vbi libri habent δῆσε δ' ἀλυκτ. Πρ. π. Schaef.

97) Codd. a. et b. καὶ τὰ προςτ. ῥήματα, ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, διὰ τοῦ etc. In Cod. c. hic articulus abest. Cod. August. plane congruit cum a. et b. ac praeterea habet ἐκφέρουσι pro προφέρουσι. Schaef.

98) διὰ τοῦ ε] In prioribus edd. ante §. CXXXII. legitur: Τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα προςτακτικὰ ῥήματα διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι, λάβε λάβον, θίγε θίγον· tum hic iterum cum Vatic. καὶ τὰ πρ. ῥ. ἐκφερόμενα διὰ τοῦ ε ψιλοῦ, διὰ τοῦ ον ἐκφ. θίγε θίγον. Reg. Τὰ διὰ τοῦ ε προφερόμενα προςτ. ῥ. διὰ τοῦ ον οὗτοι προφ. θ. θ. Λάβον et ἄνελον Syracusanorum dicit Etymolog. M. p. 302, 37. Εἰπὸν adhibuit, praeter ceteros, e Dorice scribentibus Sophista Anonymus in Galei Opusc. Myth. pag. 708, 15. Simonides in Vrsini fragm. Lyricor. pag. 161.

*) Schneiderus in Lexico adiectiuum ἐπουσιώδης pro voce dubiae fidei habet. Satis tuetur illud non tantum Draco, sed etiam Nicephorus Blemmidas Epitom. phys. p. 95. τὰς διαφόρους οὐσιώδεις καὶ ἐπουσιώδεις ποιότητας. Bast.

CLI. Ἰδίως δὲ λέγουσιν οἱ Σικελοὶ [99]) τὴν χύτραν, τὸν χιτῶνα κιτῶνα.

---

crit. Eid. XIV. vs. 11. hic etiam ἄειρον Eid. XXII.
. Hesychius: Ἄγαγον, ἀντὶ τοῦ ἄγαγε. KOEN. El-
ἄειρον dubitanter huc referas: nihil enim impe-
uo minus pro imperatiuis aoristi 1. habeantur. Cc-
conf. Maittair. de Dial. p. 293. Sturz. SCHAEF.
οἱ Σικελοὶ] φασὶν οἱ δικελοὶ Vatic. Deinde editt.
ὶν χ. κιτῶνα. Meerm. articulum sic legit: Καὶ
ἐκφέρουσι τὴν χ. κ. καὶ τὸν χ. κ. [Cod. A. ἰδίως
ουσι σικελοὶ τὴν χύτραν κύτραν, τὸν χιτῶνα κιθῶ-
ὶ τὴν μήτραν δελφύην. Cod. b. ἰδίως λέγουσι etc.
. ἰδίως λέγ. οἱ Σικ. τὴν χύτραν κύτραν. Post se-
r in eo vt singularis articulus: Παρὰ τοῖς Δωριεῦ-
χιτὼν κιτὼν λέγεται. Quem excipit hic: παρ' αὐ-
καὶ ἡ γυνὴ γανή. Cod. August. Ἰδίως δὲ λέγουσι
οἱ τὴν χ. κ., καὶ τὸν χ. κ. quae continuantur cum
lo sequente. SCHAEF.] Quando κύτραν et κιτῶνα
atim Siculis adscribunt Io. Grammaticus §. XXVIII.
ter, vel ipsi, vel antiquiores, quos secuti fuerint,
natici ita inuenisse possint videri in Siculi Theo-
id. II. vs. 73. et XXI. vs. 15. vbi hodie χιτῶνα et
legimus. Χύτρα editur et in Epicharmi, itidem
fragmento apud Athen. L. IV. p. 158. C. sed κι-
ophroni tribuere videtur etiam Etymologus M. p.
5. cuius verba nonnulla inprimis digna sunt, quae
intur: ζητεῖται [sic MS. Leidensis]*) τὸ παρὰ

n dubito, ζητεῖται praeferendum esse Sylburgianae
ipturae ζήτει. Error ortus ex compendio ζη, quo vtrum-
significatur. Ζητεῖται vel ἐζη (i. e. ἐζήτηται), sequente
(i. e. ῥητέον, non ῥητορικῶς, quomodo librarius Ety-
logici Leid. compendium expleuit), phrasis est vsitatissi-
Scholiastis et Lexicographis. V. H. Stephani Proparasc. ad
tion. Scholior. graecor. in Thucydiden scriptorum p. 26.
Bip. Schol. Ven. ad Il. Γ. 237. ἐζήτηται δὲ, πῶς
ς ἀδελφοὺς πρῶτον οὐκ ἐπεζήτει ἡ Ἑλένη; ῥητέον δὲ κ.
λ. Ibid. Il. Δ. 379. ζητεῖται, ποίῳ ἔγχει; ὃ γὰρ εἶχεν,
ικόντισεν. διὸ ἡ διπλῆ. δεκτέον οὖν, ὅτι κ. τ. λ. Co-
κ dat λεκτέον, quomodo etiam sine Codice corrigi opor-

Σώφρονι ὑγιώτερον κολοχύντας, πῶς οὐ λέγει [*λέγει* MS.] *ὑγιέστερον; ῥητέον οὖν* [*ῥητορικῶς* MS.] *ὅτι ἔχον ἥμαρτε, τὸ ἁ.* *) *τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος· ὃν τρόπον κἀκεῖ ἐσολοίκισε, τατωμενα* [*τα τώμενα* MS.] *τοῦ χιτῶνος, ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα θείς.* [*ἐνέχυρα καὶ θεὶς* **) MS.] *ὁ τόκος νιν ἀλφθερώκει.* [*ἀλιφερώκει* MS.] Quae tanquam Sophronea adduxit Etymologus, duo videntur fragmenta, ex Mimis eius Muliebribus deriuata, ad hanc vero rationem emendanda: *ὃν τρόπον κἀκεῖ ἐσολοίκισε, τὰ τώμενα* ***) *τοῦ χιτῶνος ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα*

tet. In eodem Scholio pro *ἄνελοι* scribendum *ἀνέλῃ*: item *ἐπόρουσε* pro *ἐπορων* (sic). Ibid. Il. *Γ.* 1. *ζητεῖται δὲ, πῶς δὴ τὸν αυταρ σύνδεσμον προφέρεσθαι δεῖ; . . . . ῥητέον δὲ ὅτι οὐδεὶς συμπλεκτικὸς ἢ περισπᾶται, ἢ βαρύνεται· πάντες δὲ ὀξύνονται.* Totum Scholium transcriptum legitur in Etymolog. M. p 172. v. 27—34. Pro vltimis verbis ibi legas. *ῥητέον, ὅτι οὐδεὶς συμπλέκεται σύνδεσμος ἢ περισπωμένῃ ἢ βαρείᾳ· πάντες δὲ ὀξύνονται.* En exemplum inprimis illustre syllabarum finalium male expletarum. Scilicet scriba Codicis compendiis vsus haec dederat: *συμπλ, σύν ἢ π ἢ υ,.* Quae cum Scholiasta Homerico sic legenda *συμπλεκτικὸς σύνδεσμος ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται* Pro *ἄθαρ* in Etymolog. M., quae vox nihili est, scribendum *εἶθαρ.* Bast.

*) Cum omnia Etymologi verba Koenius plene dederit, miror eum hic scripsisse *τὸ ἄ.* pro *τὸ ἄκακον.* Bast.

Ἄκακος i. q. *ἀφελής*, *simplex.* V. Valckenar. ad Theocr. Adon. p. 202. A. Toup. Emend. T. III. p. 77. et Ruhnken. ad Tim. p. 16. Passim iungitur cum *ἁπλοῦς.* V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIII. c. 76. Obiter Lexicis adde *ἀκακοπαθήτως.* Apollonius Dysc. Histor. Mirab. c. 35. *εὐκόπως καὶ ἀκακοπαθήτως τίκτειν.* Schaef.

**) Corrigendum, opinor, *καταθείς.* Schaef.

***) Etymologici Leid. scriptura Koenium decepit. Valckenarius ad Theocr. Adon p. 201. corrigit: *τατωμένα τῶ χιθῶνος* (*ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα θεῖσα*) *ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει.* En ipsa viri praestantissimi verba: „De his bene meritus, Gisb. Koenius partem saltem veri detexit in notis ad libell. Gregorii de Dial. p. 158. vltimum recte, vt arbitror, corrigens ex Hesychio, *Ἀλιφθερώκει*, *perdiderat*: plurale quidem verbum *Τῆτε*, *accipite*, velut Sophronis adnotatur in Schol. ad Aristoph. Acharn. vs. 203. quod alteri fauere videtur Koenii coniecturae: sed a participio *Τατωμένα* mutando idem Hesychius retrahere Nostratem debuerat: verbi veteris, a Sophocle, Euripide, Platone, Sophistis, adhibiti, (quod restitui poterit in Epist. XIV. inter Socraticas, p. 35, 16. nam *τητώμενοι* legendum, *priuati*, non *ἡττώμενοι*)

θεὶς. καὶ· ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει. Vltimum est *vsura ipsum pessumdedit*. Hesych. V. Ἀλιφθερῶσαι, ἀφανίσαι, ἀπολέσαι. *) quod ipsum ex antiquis forte commentariis fluxit, quibus obscurum Sophronem ab Apollodoro Atheniensi illustratum fuisse, constat. Τὰ τώμενα sunt *pignori capta*, ab antiquo τάω, τῶ, *capio*, vnde τῆ Homericum formatum esse, recte statuebant veteres; vt monet Eustath. ad Il. *Α*. p. 157, 17. et saepius alibi. A permutatione adfinium literarum χ et κ, Ionibus alias propria, [vid. §. XVIII. de Dial. Ion.] nec Dorienses abstinuisse, paucae docent Glossae Hesychii; cuius sine auxilio in hac Doricorum scriptorum penuria multa ad eam dialectum pertinentia penitus ignoraremus. In eo pro Μοῦρχορ, μυχὸς, dudum Μοῦκορ scripsit Casaubon. ad Athen. L. VIII. Cap. 11. p. 615. Eadem ratio est in Ἀμ' ἀρκᾶρ vel Ἀμ' ἀρύκαρ, ἀπ' ἀρχῆς, de qua voce vid. supra §. XCIX. et in Ἄγκαλον, ἄνοιξον, modo emendetur Ἀγκάλαον, quod Laconicum pro ἀγχάλασον ab ἀναχαλάω· conf. dicta ad §. CXV. In lapideis quoque monumentis huc facientia quaedam occurrunt; quae dubites tamen, vtrum e dialecto profecta statuas omnia, an lapidarii nonnulla imputanda censeas errori. *ΚΑΚΟΤΕΚΝΗΣΩ* **) exhibuit in iureiurando Cretensium

formam Doricam Sophronis dat Hesych. vbi Τατωμένα redditur στερομένη. De illa vero, quae *pignori tunicam posuerat*, dici potuit ab interprete, ἐνέχυρα θεῖσα, et a muliere soloecissante Sophronis: Τατωμένα τῶ κιθῶνος ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει. *Tunica priuatam usura pessumdederat.*" Sylburgio placet τατώμενος. Id qui probat, sic leget: Τατώμενος τῶ κιτῶνος (ἀντὶ τοῦ ἐνέχυρα θεὶς) ὁ τόκος νιν ἀλιφθερώκει. Sed vtrumcunque probes, vnum habemus fragmentum, non duo, quae Koenii opinio fuit, ac soloecismus videtur contineri verbis τατώμενος (s. τατωμένα) νιν. — De alia significatione verbi τητᾶν agit Apollonius Lex. Homer. v. τῆθεα. Cito hunc articulum propterea, quia nondum factus est publici iuris: nam et Villoisonus illum omisit, neque habet Tollius. Inserendus autem est p. 774. inter *ΤΗΝ* et *ΤΗΛΕΔΑΠΟΣ*. Τήθεα· τῶν ἅπαξ εἰρημένων, ὄστρια (sic. [Conf. Moeris p. 285. Schaef.] Scrib. ὄστρεα, vel ὄστρεια). παρὰ τὸ τητᾶν, ὅ ἐστι ζητεῖν. Conf. Etymol. M. p. 757, 55. sqq. Bast.

*) Conf. exquisita nota Lobeckii ad Sophocl. Aiac. v. 804. Schaef.

**) A κακοτεχνεῖν, de cuius verbi varia structura v. Abresch. ad Cattier. Gazophyl. p. 16. Bastius: „Ex Antiatticista SGerm. MS. discimus, Graecos etiam κακοτεχνίζω dixisse. Sic

§. CLII. *Καὶ τὴν μήτραν δελφύαν* [1]).

Gruterus Thes. Inscript. p. DV, 19. *ΚΟΡΑΓΙΑΝ* et *ΤΠΑΡΚΟΙΣΑΣ* praebet Inscriptio Cumea in Comitis Caylusii Recueil d' Antiq. T. II. Tab. LVI. vs. 40. 41. *ΔΕΚΩΝΤΑΓ* aenea Tabula Heracleënsis I. vs. 57. Pro adspirata φ etiam tenuem π Lacones aliosque Dorienses in quibusdam extulisse, ex Hesychio nouimus, quem vide V. *Ἡερόποιταν*, et not. Praepositio *ἀμπὶ*, ab Etymologo M. p. 94, 19. Aeolibus adscripta, in compositis *Ἀμπέσαι*, *Ἀμπίθυρον*, *Ἀμπίτιαρ* apud Hesych. aetatem tulit; vnde, molliori paulum pronunciatione, *amb* in *ambarualia*, et quibusdam aliis ad Romanos defluxisse, credibile est. Ab *ἀμπὶ* formatum aduerbium *ΑΜΠΕΤΙΞ* et *ΠΕΡΙΑΜΠΕΤΙΞ* superest in Finibus Ciuitatis Latiorum Antiq. Asiat. pag. 135, 3. 6. 7. 17. 20. Koen.

1) *δελφύαν*] Ita MSS. Voss. et Vatic. cum Scoti editione: ceterae *δελφίαν*. *Δελφύην* Reg. quem in hac voce desinere doleo. *Δελφόαν* Meerm. *Δελφύαν* hic praetulit e Io. Grammatico etiam Fred. Sylburgius in Indice Etymologi V. *Δελφίν*. In ipso Etymologo p. 254, 57. MS. Leidensis delet verba *δελφὺς καὶ δελφινία* et in fine notae legit *ὅθεν καὶ ὁμόδελφος* *) *καὶ αὐτάδελφος*. Genuienim ille: *Κακοτεχνίζων, ἀντὶ τοῦ κακοτεχνῶν· Ἀλκαῖος Γανυμήδει.*“ Schaef.

*) *Ὁμόδελφυς*, quae forma in edito Etymologico p. 255, 2. legitur, secundum MS. Leidensem pluraque Parisina Lexica, item omittentia *δελφὺς καὶ δελφινία*, mutandum in *ὁμόδελφος*. Conf. Etymolog. M. p. 16, 10. Alio modo corrupta eadem vox in Apollonii Lex. Homer. p. 2. *ὁμοῦ (δηλοῖ τὸ ᾱ). οἷον ἀδελφὸς ὁμαδελφὸς, καὶ ἀκολουθοῦν τὸ ὁμοκέλευθος.* Lege: *οἷον ἀδελφὸς ὁμόδελφος, καὶ ἀκολουθοῦν τὸ ὁμοκόλευθον.* Sic etiam Burgessius Append. ad Dawes Miscell. Crit pag. 508. correxit. Hesychius: *Α . . . . τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ ἀδελφός· ὁμόδελφον γὰρ σημαίνομεν. δελφὺς δέ ἐστιν ἡ μήτρα.* Aut, si placet, scribe in Apollonio: *καὶ ἀκολουθῶν τὸ ὁμοκέλευθος*, vt Hesychius dicit *τὸ ἀδελφός*. In Apollonii verbis statim sequentibus: *τὸ δὲ φαῦλον (δηλοῖ τὸ α), ἴσον τὸ κακοπρόςωπον, κακοτράχηλον· ὅτ' ἂν φάσκωμεν, ἀπρόςωπον καὶ ἀτράχηλον*, Villoisonus accedere videtur Hemsterhusio ad Aristophan. Plut. p. 338. locum sic transponenti et corrigenti: *τὸ δὲ φαῦ-*

§. CLIII. Τὴν γυναῖκα γάναν [2]).
§. CLIV. [3]) Κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰές [4]).

num esse δελφύαν, vel forma vocis ostendit vere Dorica, quae eadem obtinet in paucis aliis. Hesych. Ἐγγύαν, ὀψωνίαν, Λάκωνες. et Ὀλινύα, ὀλίγη, Ἀργεῖοι. Eodem pertinet apud eundem Ἀντύα, τὸ ὑποπόδιον. et Ματτύα, de qua voce erudite notauit Cl. Gesner. ad Lucian. T. III. p. 444. vnde *mattyae* apud Suetonium, dissentientibus Viris doctis, in Calig. Cap. 38. Latinis haec forma in *bellua*, *ianua*, *noctua*, aliisque est satis vsitata. —— Pro μήτραν Vatic. Vald. et H. Curionis edd. praue μητέρα. Koen. Cod. a. καὶ τὴν μ̅ρ̅α (sic) δελφίαν. Cod. August. Καὶ τὴν μητέρα δελφίαν. Schaef.

2) γαναν] γύνα Meerm. [Cod. a. καὶ τὴν γυναῖκα γανὴν (sic). Codd. b. et August. τ. γυν. γάνην. Schaef.] γύναν priores edd. quod eo faceret, vt Siculi accusatiuum γυνὴν a recto γυνὴ prae aliis frequentasse dicerentur. Pherecratis versus Ὡς ἄτοπον ἐστὶ *) μητέρ' εἶναι καὶ γυνὴν, quem citat Etymol. M. p. 243, 24. est ex eius Crapatallis: vid. Lexicon in Biblioth. Coislin. pag. 482. Sed vt MSS. ita habet et Io. Grammat. nisi quod in eo sit γανήν. Ad Hesych. Βάννα, γυνὴ, ὑπὸ Βοιωτῶν, quaedam congessit Cl. Albertii diligentia. Vtilia notauit, et cum aliis vocabulis, ab eadem origine manantibus, comparauit doctiss. H. Cannegieterus de Nomin. Cap. XVI. p. 87. Koen.

3) Cod. b. articulos CLIV. CLV. CLVI. CLVII. et CLVIII. omittit. Cod. c. Κρ. δὲ τὸ δ. αἰὲν λέγουσι. Schaef.

4) Κρῆτες δὲ — αἰές] Omittit τὸ δὲ Vatic. Meerm. αἰὲν habet pro αἰές. Bonae frugis est obseruatio in Ety-

λον, ὅταν φάσκωμεν ἀπρόςωπον καὶ ἀτράχηλον. ἴσον τῷ κακοπρόςωπον, κακοτράχηλον. Herm. Tollius ἴσον plane delere malit. Mihi verisimillimum videtur, pro ἴσον scribendum esse οἷον, locumque interpunctione sic iuuandum: τὸ δὲ φαῦλον (δηλοῖ τὸ α), οἷον τὸ κακοπρόςωπον, κακοτράχηλον ὅταν φάσκωμεν ἀπρόςωπον καὶ ἀτράχηλον. Simili ratione Hermannus de emend. rat. gr. gr. p. 443. Aeschyli fragmentum corrigit, aliisque etiam locis librarii οἷος et ἴσος commutarunt. Bast.

*) Rectius, puto, ἄτοπόν ἐστι. Bast.

mologico Regio Paris. MS. *Ἰστέον, ὅτι ιβ φωναί εἰσι τοῦ ἀεί. ἔστι γὰρ αἰεὶ καὶ αἰὲν καὶ αἰὲς ποιητικῶς, καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον καὶ ἀεὶ* [Sic. Forte *ἀΐ* *)] *παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι καὶ ἀϊν παρ' αὐτοῖς, ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ι, καὶ διὰ τοῦ αι καὶ τοῦ η. οἱ δὲ Ταραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν Δωριέων. ἔτι καὶ ἀὲς παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. ταῦτα μὲν ἀπαρένθετα. καὶ ταῦτα ιβ φωνὰς λέγουσιν εἶναι, ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀὲ παρὰ Πεισάνδρῳ.* Sed numero quaedam desunt. *Ἄε, ἐπὶ τοῦ ἀεί,* adnotauit etiam Hesych. V. cuius scriptura frustra suspecta est Pauwio ad Pindar. p. 222. *Αἰὲς* Laconi tribuit Aristoph. in Lysistr. vs. 1269. *ΑΕΣ* est in Tabula Heracleënsi I. vs. 86. Io. Meursius, hinc tradens in Creta IV. 15. p. 255. Cretenses dixisse *διαπαντὸς* pro *αἰεὶ,* ad potestatem articuli *τὸ*, ante *διὰ παντὸς* positi, non adtendit. Communis vocula reponenda est in Orphei H. X. vs. 4. *Παντοκράτειρα, τετιμένα, πανυπέρτατε πᾶσιν.* L. *τετιμέν', ἀεὶ π. π.* Sic H. VIII. vs. 17. *Πιστοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε.* Koen. Etymologici Paris. MS. locus, quo Koenius vtitur, in viri doctissimi nota partim vitiose expressus est. Apponam hîc plane sic scriptum, vt in Codice legitur, nonnullasque notas adiungam. Haec igitur Codex habet: *Ἀεί. διὰ διφθόγγου γράφεται· εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι,* οἷον *θεοὶ* ~~*ἐὲν*~~ [αἰ] *ἐόντες* a), *τὰ δὲ παρὰ τὸ ἀεὶ συντεθέντα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, οἷον ἀείμνηστος, ἀειπαρθένος, ἀειθαλής. ἰστέον, ὅτι ιβ φωναὶ εἰσὶ τοῦ ἀεί. ἔστιν γὰρ αἰεί* b)· *καὶ αἰέν* c)· *καὶ αἰὲς ποιητικῶς*

*) Porsonus praef. ad Euripid. Hecub. p. XVII. probat hanc Koenii coniecturam. Vidi *ἀϊ* in Inscriptione Ephesi reperta, cuius descriptio est penes V. Cel. Choiseul de Gouffier. Boisson.

a) Iliad. *A.* 290. Bast.

b) Ex Grammaticorum regula Attici scriptores vsurpant *ἀεὶ*, non item *αἰεί.* Tamen in eorum scriptis etiam *αἰεὶ* reperitur. Doruillius ad Chariton. p. 280.: „*Αἰεὶ* ipsis Platoni, Thucydidi, Isocrati, Luciano II, 925. non infrequens.“ Sed cum perpetua sit scribarum inter *ἀεὶ* et *αἰεὶ* fluctuatio, non mirum, in iis libris, quorum numerosa habemus apographa, vix locum dari, vbi, pluribus Codicibus *αἰεὶ* tuentibus, huius formae fides auctoritate vnius itemque alterius Codicis *ἀεὶ* tenentis eleuari nequeat. Itaque editori *ἀεὶ* vnice pro-

καὶ ἀεὶ e) παρὰ τοῖς αἰολεῦσι·
καὶ ἀεὶ συνεσταλμένον d)· καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ῑ· καὶ
καὶ ἀῒν παρ' αὐτοῖς f)· ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος διὰ τοῦ ῑ καὶ η, καὶ
παρὰ τοῖς βιωτοῖς g) δὲ διὰ τοῦ ι καὶ η, καὶ
παρὰ τοῖς τεραντίνοις h) διὰ τοῦ αι καὶ τοῦ η·
οἱ δὲ τεραντῖνοι ἄποικοί εἰσι τῶν δωριέων. ἔστι καὶ
αἰὲς παρὰ τοῖς δωριεῦσι. ταῦτα μὲν ἀπαρένθετα i)· καὶ
ταῦτα ιβ k) φωνὰς λέγουσιν εἶναι· ἐπειδὴ καὶ τὸ αὲ πα-
ρὰ πεισάνδρῳ l). BAST.

banti vix vnquam deerit liber manu scriptus, cuius testimo-
nio rationem suam comprobet. In Euripide, Porsonus in-
quit praefat. ad Hecub. p. IV., „ἀεὶ Piersono iubente, Brun-
ckio non nolente, semper sine diphthongo scripsi, idem fa-
cturus in ἀετὸς, κλάω et κάω.“ Contra Porsonum Herman-
nus praefat. ad Euripid. Hecub. p. XXI. sqq. copiose dispu-
tat, certum esse negans, „in ἀεὶ vtramque syllabam produci
ab Atticis scriptoribus.“ E contrario huc videtur inclinare,
vt Atticos poëtas, vbi opus sit prioris syllabae productione,
αἰεὶ scripsisse putet, antestans „silentium grammaticorum
aduerbium ἀεὶ non commemorantium, vbi exempla afferunt
producti α post omissionem coniunctae vocalis.“ Haec ar-
gumentatio non sic, opinor, comparata est, vt legentem as-
sentiri cogat. Certe in Apollonio MS. περὶ ἐπιῤῥημάτων
haec reperi: τὰ ἐκ διφθόγγου γινόμενα (ἐπιῤῥήματα) τὸ
ληκτικὸν φωνῆεν καταλιμπάνει, τηλοῦ τηλόθεν, αὐ-
τοῦ αὐτόθεν, οἴκου οἴκοθεν. σαφὲς οὖν, ὅτι δεῖ
καὶ παρὰ τὸ χάμαιθεν χάμαθεν [f. χαμαὶ χαμάθεν.
SCHAEF.] ἐν βραχεῖ τῷ α. ἀλλ' ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς Ἀ-
θηναῖοι ἐκτετατικοί (sic, leg. ἐκτατικοί) εἰσι τῶν φωνηέν-
των, καὶ ἔτι ἐκεῖνο ἀληθές ἐστιν, ὡς ἀεὶ ἡ ὑποστολὴ τοῦ ι
δευτερεύοντος τοῦ φωνήεντος ἔκτασιν ποιεῖται τοῦ α. οὕτως
ἔχει καὶ τὸ ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα (Odyss. Ξ. 203.) πα-
ρὰ τὸ ἰθαίνω. οὕτως ἔχει καὶ τὸ ἀεί· τὸ γὰρ ἀ-
ναλογώτερον ἐν μακρῷ τῷ ᾱ. οὕτως ἔχει καὶ τὸ
κλάω παρὰ ἀττικοῖς κ. τ. λ. Obiter ex hoc Grammatici
loco adde Lexicis adiectiua ληκτικὸς et ἐκτατικός. BAST.
A posteriore adiectiuo deriuatur aduerbium ἐκτατικῶς,
quod, item neglectum Lexicographis, vsurpat Eustathius ad
Homer. Odyss. p. 1723, 8. Ἡ ὑποστολὴ τοῦ ι, detractio lit-
terae ι. Regulae de Prosodia p. 438 Herm. (conf. supra ad
Gregor. p. 20.) ὑπεσταλμένων τῶν πρὸ τέλους ἐχόντων —,
exceptis. Etiam de his Lexicographi nostri tacent quod,
H. Stephano satis facundo, vehementer mirandum. SCHAEF.

c) Etymolog. M. p. 302, 3. ἡ τῶν Ἀργείων διάλεκτος μετα-
βάλλει τὸ ι εἰς ν· καὶ γὰρ τὸ σπείδω σπένδω λέγουσι, καὶ
τὸ αἰεὶ αἰέν. Hesychius: ΑΙΕΝ, διαπαντὸς, ἐπαισθά-

νεσθαι. Interpretes ad hanc glossam recte monent, vt τοι significare possit ἐπαισθάνεσθαι, cogitandum esse de ἀΐω (dorice pro ἀΐειν). Sic Hesychius non raro solet. Conf. ἀει· ἀκούει (aut, vt scribendum secundum Schowium p. 21., ἄει· ἀκούει) ἢ διαπαντὸς, scilic. si ὀξυτόνως scribas ἀεὶ. Homerus tantummodo tres formas aduerbii ἀεὶ nouit. Etymolog. M. p. 31, 27. τριχῶς δὲ οἶδε τοῦτο ὁ Ποιητής, ἀεὶ, αἰεὶ, αἰέν. Bast.

d) Porsonus Supplem. praefat. ad Euripid. Hecub. p. XVII. h. l. inserenda censet καὶ ἀεὶ ἐκτεταμένον. Hanc rationem propterea non probo, quia sic ἀεὶ *bis* numerandum est. Sed ex nota k. satis apparebit, inter duodecim illas φωνὰς, vt in Grammaticorum libris seruatae sunt, formam ἀεὶ modo *semel* numerari. Bast.

e) Koenius corrigit ἀΐ, quod etiam Porsono et Hermanno placet. V. nota k. Bast.

f) Fort: παρὰ τοῖς αὐτοῖς, scil. τοῖς Αἰολεῦσιν. Bast.

g) Scrib. Βοιωτοῖς. Quae h. l. traduntur de formis Boeotiis et Tarentinis, Koenii nota omisit, in qua plus quam vnus versus excidit. Duae hae formae fuerunt ἠῒ et αἰή. V. nota k. Itaque pro διὰ τοῦ ῑ καὶ η̄ legere malim διὰ τοῦ η̄ καὶ ῑ. Bast.

h) Leg. Ταραντίνοις, et paullo post Ταραντῖνοι. Bast.

i) Vox ἀπαρένθετος, nusquam mihi lecta, quid h. l. significet, ignoro. Scribendumne ἀπαράθετα? Παρατίθεμαι in Grammaticorum libris passim significat *scriptoris loco aliquid confirmo*. Igitur ἀπαράθετα, de certis aduerbii ἀεὶ formis dictum, indicaret, has formas non posse firmari scriptorum veterum testimoniis, (quemadmodum formam ἀὲ tueri licet Pindari auctoritate,) sed soli παραδόσει Grammaticorum inniti. Bast.

Conf. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 244. Schaef.

k) Ita etiam editum Etymologicum p. 31, 25. τοῦ δὲ αἰεὶ δώδεκά εἰσιν αἱ φωναὶ, ἃς εὑρήσεις εἰς τὸ ἀκτῖνα. vbi qui citatur articulus ἀκτῖνα, nusquam exstat. Quod Koenius monet: „numero quaedam desunt," verum manet, etiamsi addideris quae, ab illo omissa, ego suppleui. Sed felici casu tria alia Lexica Paris. MSS. (Num. 2640. 2667. et 2668.) duodecim formas aduerbii ἀεὶ omnes seruarunt. [V. Zonar. Lex. c. 75. coll. Tittmanni not. et praefat. p. LVII. sq. Sch.] Sunt autem hae: αἰεὶ, αἰὲν, αἰὲς, ἀεὶ, αἰῒ, αἰῒν, ἀῒν, ἀῒ, ἠῒ, αἰή, ἀὲ et ἀές. En ipsa verba Codicum, quorum emendatissimus est 2640.: Ἀΐδιος, ὁ ἀεὶ ὢν (ita Cod. 2668.: ceteri ὁ ἀεὶ διών, quod Hasius, V. clar., mutat in ὁ ἀεὶ αἰών, i. e. ὁ ἀεὶ χρόνος) [Recte ceteri, it. Zonaras, ὁ ἀεὶ διών, quo clarius appareat origo ac compositio adiectiui ἀΐδιος, quod παρὰ τὸ ἀεὶ σύνθετον esse, paullo post traditur. Vtaris hoc Lexicorum istorum loco ad tuendam vulgatem in Xenophonte scripturam Memorab. II. 1. 24. Schaef.], ὁ μηδέποτε ἀρξάμενος, μηδὲ λήγων. τὰ παρὰ τὸ ἀεὶ (Cod. 2640. male τὰ περὶ ἀεὶ) σύνθετα δίφθογγον ἔχουσιν, οἷον· ἀεί-

μνηστος, ἀείφρουρος (Cod. 2667. male ἀείφουρος, 2668. vocem plane omittit), πλὴν τοῦ ἀΐδιος. δώδεκα δὲ φωναί εἰσι τοῦ ἀεί. ἔστι γὰρ α ἰ ε ὶ (Cod. 2668. male ἀεί), καὶ α ἰ ὲ ν, καὶ α ἰ ὲ ς (Codd. 2667. et 2668. male ἀὲς), καὶ ἀ ε ὶ (sic clare Cod. 2640. Mendose 2667. ἀεῖεν, et 2668. ἄδεν.), α ἴ ΐ, α ἴ ΐ ν, καὶ ἀ ΐ ν, καὶ ἀ ϊ (Cod. 2667. male ἀεί), ἐξ οὗ τὸ ἀΐδιος (Cod. 2667. ἀΐδιον), καὶ ἠ ΐ, καὶ α ἰ ῆ (omittit Cod. 2668.), καὶ ἀ ὲ, καὶ ἀ ὲ ς. H. Stephanus Thes. Vol. I. p. 112.: „Ἀεί pro quo dicitur et αἰεί et αἰὲν (nam reliqua illa ἀεὲν, ἀιὲς, αἰί, αἰίν, αἰή, ἀὲ, ἀὲς obsoleta sunt) aduerbium temporis etc." Quas obsoletas dicit formas, vnde sumserit, ignoro. Suidas v. ἀεί· Τούτου ια φωναί. Kusterus: „Quis sit horum verborum sensus, ignorare me fateor." Non ignorasset vir doctissimus, si legisset quae nunc publici iuris facta sunt. Ceterum numerus ια in Suidae Lexico ab errore scribae, opinor, natus est mutandusque in ιβ. Nam alpha et beta (ῡ) haud raro confunduntur. Etenim si ᾱ superne nonnihil hiat, ῡ videre tibi videaris: pariterque, si litterae ῡ prior ductus ad alterum superne iusto propius inclinat, facillime fit, vt quod beta est pro alpha habeatur. Heynius ad Apollodor. III. 5. p. 268.: „βουφοραίων pro βουφορβίων praue codices." In Etymologici Parisini articulo hoc pro ᾱ positum β̄ reperi: Ἐνεκότουν μοι, ἐμηνίαζον (μηνιάζω nusquam alibi mihi lectum), ἤχθραινον, ἐμίσουν. ἔστι ῥῆμα κεῖμαι, καὶ τὸ γ̄ (τρίτον, scil. πρόσωπον) κεῖται, καὶ ἐξ αὐτοῦ κότος ἡ ὀργή, καὶ ἐξ αὐτοῦ κοτῶ κοτεῖς κοτεῖ, καὶ ἐγκοτῶ. ὁ παρατατικὸς ἐνεκότουν, καὶ τὸ γ̄ (τρίτον) τῶν π (πληθυντικῶν) ὁμοίως. ἔστι δὲ ῡ συζυ τῶν ͡π ͡π (duo circumflexi: i. e., quod inprimis notandum, δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμένων). Nemo non videt, pro ῡ legendum esse ᾱ (πρώτη). Accedat aliud exemplum. Etymologicum Sorbon. MS.: Ἄρουρα, παρὰ τὸ ἀρβιοῦσθαι τὴν γεωργουμένην. Ἀρβιοῦσθαι graecum non est. In Etymologico Paris. MS. legitur ἀρεοῦσθαι τὴν γεωργουμένην γῆν. Editum Etymologicum p. 147, 26. habet: Ἄρουρα, παρὰ τὸ ἀροῦν, ἢ παρὰ τὸ ἀροῦσθαι τὴν γ. γ. Ἀροῦσθαι profectum est ex Sylburgii coniectura. Sic enim vir doctissimus: „Vulg. ἀρνοῦσθαι mendose, vt mihi quidem visum est: nihil enim huc ἀρνοί seu ἄρνες faciunt." Genuinam scripturam seruauit Orion Theban. MS. hoc in articulo: Ἄρουραν παρὰ τὸ ἀροῦν, ἢ παρὰ τὸ ἀραιοῦσθαι αὐτὴν γεωργουμένην, pro quo scriba Sorbon. ἀρβιοῦσθαι, i. e. β̄ pro ᾱ dedit. Bast.

l) Pro πεισάνδρῳ legendum Πινδάρῳ. Ruhnkenius in nota ad Heynii Excurs. I. in Virgil. Aen. l. II. (Vol. II. p. 319. ed. Lips. a. 1803.): „Agit Etymologus (v. κεραννύς) hoc, vt

doceat veteres *κέρατι ἀντὶ προχόου* vsos esse. Pro *Πείσανδρος* autem legendum *Πίνδαρος*. Ecce tibi Pindari locum, quo Etymologi glossa pertinet: apud Athenaeum XI. p. 476. A. *ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνοντες ἐπλάζοντο* (v. fragm. Pindari p 69. cf. Gataker miscell. postum. c. 5. p. 453.). Contrario errore peccatum est in Zenobio VI. 49. *ὥς φησι καὶ Πίνδαρος ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους*. Repone *Πείσανδρος*. Versus, quos respicit Zenobius, seruauit schol. Aristoph. ad Nub. 1047. Idem error apud Etymol. MS. Bibl Reg. Paris. qui, cum forsan *αἰὲς* pro *ἀεὶ* Doribus tribuisset, statim addit: *ἐπειδὴ καὶ τὸ αἲ παρὰ Πεισάνδρῳ*, vbi scribendum *παρὰ Πινδάρῳ*, quem dorice scripsisse scimus. Ad Pindarum igitur referenda Hesychii glossa: *αἲ ἐπὶ τοῦ ἀεὶ καὶ ἕως.*" De commutatione vocum *Πίνδαρος* et *Πείσανδρος* v. etiam Koppiers. Obseru. philol. p. 110.

Ceterum, cum articulus iste Etymologici Parisini variis laboret difficultatibus, iure doleas, ab Etymologico Sorbonico MS., paene *ἀδελφῷ* Parisini, auxilii plane nihil peti posse. Nam ab initio libri aliquot folia Sorbonico desunt, quae lacuna etiam articulum nostrum hausit. Id nisi esset, quidquid superest dubitationis, fortasse tolli posset. Num quid opis ferant Etymologica MS., quae possident Bibliothecae Traiectina et Leidensis, mox spero me ab amicis Batauis cogniturum esse.

Denique non iniucundum erit intelligere, qua ratione Hermannus praefat. ad Euripid. Hecub. p. XXIIII. sq. hunc locum, etsi vsus ille textu mutilo, integrare conatus sit. Sic enim vir doctissimus: „Is locus ita videtur corrigendus: *ἰστέον ὅτι ιβ̄ φωναὶ . . . . καὶ αἶ παρὰ Αἰολεῦσι, καὶ αἶν παρὰ Ταραντίνοις (ἐξ οὗ καὶ ἀΐδιος) διὰ τοῦ ῑ, καὶ διὰ τοῦ αι̅, καὶ διὰ τοῦ η̄ . . . . ἐπειδὴ καὶ τὸ αἲ παρὰ Πινδάρῳ.* Pindarus *αἲ* habet Pyth. IX. 154. Quod Koenius ait, quaedam deesse numero, non est verum, si illa recte intelligantur, *καὶ διὰ τοῦ αι̅, καὶ διὰ τοῦ η̄*. Hoc enim dicit grammaticus, formas adverbii eas, quae ῑ in posteriore syllaba habeant, in priori etiam αι̅ et η̄ habere, ita vt istae formae omnes hae sint: *αἶ, αἰῒ, ἠῒ, αἶν, αἰῒν, ἠῒν*. Sic igitur duodecim omnino formas hoc aduerbium habebit, quem numerum etiam commemorat Etym. editum p. 31. l. 24. Suidas: *ἀεί. τούτου εἰσὶν ιᾱ φωναί.* Quae verba ex illa Etymologici MS. adnotatione lucem accipiunt. Vndecim enim sunt, si *αἲ* Pindaricum excipiatur. quod videntur quidam veterum ignorasse: vnde grammaticus dicit, *ἐπειδὴ καὶ τὸ αἲ παρὰ Πινδάρῳ*. Igitur in his duodecim commemoratur *ἀεὶ συνεσταλμένον*, quod grammaticus non fuisset *συνεσταλμένον* vocaturus, si anceps esset: neque vero propterea sic vocat, quia aliud exstet priore syllaba producta, sed quia *ἀεὶ* opponit iis, quae antea memorauerat, *αἰεὶ, αἰὲν, αἰές*." In his Hermannum recte interpretatum esse

§. CLV. [5]) *Τὸ αὐτοῦ αὐτεῖ* [6]).

5) Desideratur hic articulus cum tribus sequentibus in Meerm. Koen. Cod. a. *τὸ αὐτοῦ αὐτεί.* Cod. c. *παρ' αὐτοῖς τὸ αὐτοῦ αὐτοῖ* (sic) *λέγεται, τὸ βέλτιον βέντιον.* Cod. August. *Τὸ αὐτοῦ αὐτοί.* Sed Tittmannus *περισπωμένως* enotauit *αὐτοῖ.* Schaef.

6) *αὐτεῖ*] Sic Voss. vt editur quoque in Io. Grammatico: *αὐτεὶ* Vatic. *αὐτοὶ* edd. priores; sed illa terminatio Creticae Doricaeque voculae magis conuenit, similibus aduerbiis apud Dorienses propria. Apud Hesych. *Κηρούει*, siue *κηνούει, ἐκεῖ*, nominatim Cretensibus adscribitur; Laconibus *Ἔξει*, pro *ἔξω*. Quod apud eundem circumfertur *ἘΝΤΕΙ, ἔνδον, Λάκωνες*, ipsius hominis, quem literarum *Τ* et *Υ* similitudo fefellit, errore positum est pro *ἘΝΥΕΙ*. Vt enim ab *ἔξει* venit *ἔξεσα*, sic ab *ἔντει*, non ab *ἐνύει*, nascitur suo loco obuium *Ἔντεσα*. Ad intelligendam harum particularum analogiam quantiuis pretii est summi Hemsterhusii obseruatio ad V. *Ἐξεχέμεναι*. *Τηνεὶ, ταυτεὶ, πεῖ* attigit Celeb. Valckenaer. in Ep. ad Roeuer. p. 31. Eo facit in Grammatica inedita Apollonius Dysc. *τὸ μέντοι πει παρὰ Δωριεῦσι χρὴ νοεῖν ὅτι οὐ παράκειται* *) *τῷ πη καὶ ἔτι τῷ τη ἀνταποδοτικῷ καθὸ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῦντι. τῷ πω μᾶλλον καὶ τῷ που ἀντιπαράκειται, τὸ γὰρ εἶτα τῶν χοιράγχαν ἐν ἴσῳ ἐστὶν τῷ ὅπου. καὶ τὸ πεῖ γὰρ ἀσφαλτος ἐν ἴσω τῷ ποῦ. ἄλλως τὰ διὰ τοῦ η ἐκφερόμενα τροπὴν μᾶλλον τὴν διὰ τοῦ α παραδέχεται ἢ τὴν διὰ τοῦ ει, πάντη πάντᾳ, ἄλλη ἄλλᾳ.* **) Eadem fragmina Dorica

verba, *καὶ διὰ τοῦ $\bar{αι}$, καὶ διὰ τοῦ $\bar{η}$*, neque ipse, neque alius quisquam mihi persuadebit. Bast.

*) Mox pro eo *ἀντιπαράκειται.* Sic in Schol. ad Apollon. Rhod. I. v. 193. Codices fluctuantur inter *παράκειται* et *ἀντιπαράκειται.* V. Bast. Epist. Crit. p. 160. ed. Lips. Schaef.

**) Verba *τὸ μέντοι πεῖ* vsque ad *ἄλλη ἄλλᾳ* vltima sunt libri *περὶ ἐπιῤῥημάτων*. Post *τὸ μέντοι πεῖ* Codex inserit *καὶ εἶ*. Recte: nam Codex deinde dat, non *δηλοῦντι*, sed *δηλοῦντα*. Hoc autem *δηλοῦντα* referendum ad *πεῖ καὶ εἶ*, quas particulas Grammaticus (vt Ammonius *περὶ διαφ. λέξ.* p. 122.) dicit *τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν* significare: sed *ᾗ, τῇ, πῇ, ὅπῃ, ταύτῃ πορευθῶμεν* paullo ante dicuntur indicare *τὴν εἰς τόπον σχέσιν*. Pro *εἶτα* scribendum *εἶ τὰ* (dorice pro

alio loco in eadem Grammatica paulo emendatiora leguntur: πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος καὶ εἶτα τῶν χοιραγχᾶν, et alio ordine, εἶτα τῶν χοραγχᾶν ἐπεὶ γὰρ ἁασφαλτος αὔτου αυτει. Haec, vt posui, vulgantur in editis etiam Excerpt. p. 428. A. Vltima verba αὐτοῦ, αὐτεῖ, a prioribus separanda sunt, vtpote Grammatici, ad πεῖ et εἶ, pro πῇ et ᾗ, comparantis Doricum αὐτεῖ. Ex ipsis fragmentis alterum πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος; *vbi est bitumen?* (nam alterum non ita expeditum est, tametsi εἶτα in εἶ τὰ, i. e. ᾗ τὰ, mutandum videtur) ex Sophronis Mimis fluxisse, suspicor, plenius obuium apud Ammon. p. 122. Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, ποῖος ἑλιοκοπεῖται, non sine vitio in ἑλιοκοπεῖται. Ex Sophroneis fortasse Theocritus pe-

οὗ τὰ, non pro ᾗ τὰ, vt Koenio ac Sturzio p. 558. placet): porro ἄλλως τε pro ἄλλωςι (conf. Append. ad Epist. Critic. p. 12. sq.): denique postremo articulo πάντῃ παντᾷ, ἄλλῃ ἀλλᾷ. —— Cetera duo ἀποσπασμάτια item ex libro περὶ ἐπιῤῥημάτων sumta sunt. Prius (πεῖ γὰρ ἁ —) legitur fol. 119. verso: posterius fol. 182. verso. In hoc χοραγχᾶν non est nisi typotheticum vitium pro χοιραγχᾶν, et pro ἐπεὶ (de forma πεῖ, qui librum in Ruhnkenii vsum transscripsit, nihil vnquam videtur audiuisse) γὰρ ἁάσφαλτος αὔτου αὔτει, ex Codice legendum: πεῖ γὰρ ἁ ἄσφαλτος, αὐτοῦ αὐτεῖ. Verba εἶ τὰ τῶν χοιραγχᾶν etiam in opere περὶ συντάξεως l. IV. p. 329, 21. citantur, vbi εἶτα τὸν χοιράγχαν editum est. Χοιραγχᾶν (si accentum recte posui) videtur doricus genitiuus nominis χοιράγχη, cuius quae significatio sit, cum nullo alio loco legerim, pro certo non dicam. Ceterum vocem recte formatam puto. Sic dicuntur κυνάγχη, ἀργυράγχη, δεράγχη (Brunck. Analect. Vol. II. p. 10. v. 1.), τραχηλάγχη (Eunap. pag. 64. ed. Boisson. vbi Interpres ἐπιβαλόμενον videtur pro ἐπιλαβόμενον legisse). Quamquam scriptor, nisi fallor, τᾶν χοιραγχᾶν posuisset, si genitiuo vti voluisset. Portus ad Apollon. de Synt. p. 384.: „Hoc exemplum vnde sumptum fuerit, plane ignoro" [Sophronis est, nisi me omnia fallunt] „nec possum diuinare, quid sibi velit vox illa χοιράγχαν." Sylburgius addit: „Herculem fortasse significat, qui porcum Erymanthium straugulauit." Hoc si verum est, oportetque vocem χοιράγχαν a χοιράγχης (*porcorum strangulator*) deriuari, sic fortasse recte distinguas: εἶ τα τῶν χοιράγχαν, i. e. οὗ ζητῶν χοιράγχην. V. quae de verbo τητάω dixi p. 343. Simile nomen in αγχης est δεραγχής s. δειραγχής, quod in Anthologia Graeca aliquoties legitur. V. Brunck. ad Vol. II. p. 213. Sed satis verborum super fragmento trium quatuorue vocum, cuius sensum nemo sic eruet, nihil vt dubitationis remaneat. Bast.

tiit initium Pharmaceutriae: *Πᾷ μοι ταὶ δάφναι; — πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;* Vt illuc redeam, *αὐτεῖ* in Theocriti Eid. XI. vs. 14. reponere tentauit Heinsius Lect. Theocr. Cap. XVII. Sed vulgatum *αὐτῶ* Doricum vtique est pro *αὐτοῦ, ibi;* quocum conuenit apud Hesych. *Κηνῶ, ἐκεῖ,* vbi caue aliquid mutes. *Τηνεῖ,* vsurpatum a Theocrito I. 106. V. 33. etiam in Eid. V. vs. 45. Scholiastes inuenit, vbi hodie *τούτω* legimus. Hoc Doriensibus inprimis de motu e loco, vt Grammatice loquar, sollemne erat. In Hesychii *Τοῦτο, ἐντεῦθεν, Λάκωνες,* vt saepe, litera *ο* pro *ω* ponitur. Etymologi M. verba p. 698, 42. in quibus haesit doctiss. Sylburgius, manarunt ex Apollonii Dysc. saepius laudata Grammatica inedita *); in qua, *ἔστιν,* inquit, *καὶ παρὰ ἀντωνυμίων παρηγμένα παρὰ Δωριεῦσι, τούτωθεν, ὃ δὴ συνήθως ἀποκόπτοντες τὴν λοιπὴν συλλαβὴν ἐκτείνουσιν εἰς τὸ τω, τούτω θάμεθα.* [Sophronis est, vid. Excerpt. p. 425. C.] *καθὸ καὶ παρὰ τὸ αὐτόθεν, αὐτῶ ὀρῆς φύσκα.* Sic. *Οὕτως ἔχει καὶ τό· πῶ τις ὄνον ὠνασεῖται;* Alibi latius eadem exsequitur: *Τὰ τῷ ο παρεδρευόμενα παρὰ Δωριεῦσιν τῶν ἐπιῤῥημάτων ἀπειράκις ἐν ἀποκοπῇ γίνεται τοῦ θεν, καὶ ἐν μεταθέσει τοῦ ο εἰς ω, καθὼς προείπομεν, αὐτόθεν αὐτῶ. αὐτῶ ὀρῆς φύσκα. τουτόθεν, τουτῶ. τουτῶ δάμεθα.* Sic. *Τῆδε εἶχεν καὶ τὸ πόθεν, λεγόμενον οὕτως. πῶ, πότισον ὄνων ἀσεῖται.* Sic. *ΤΟΥΤΩ* pro *ἐντεῦθεν* occurrit in Finibus Ciuitatis Latiorum Antiq. Asiat. Vid. p. 135, 9. 10. 31. Ibid. vs. 4. — *ἐς τὰν ἄλλαν πέτραν, ᾇ ἁ ταινία, ΠΑΡΑΤΕΡΩ ΚΑΙ ΤΟΥΤΩ ΤΩ ΕΠΙ ΤΑΣ ΚΕΦΑΛΑΣ ΤΑΝ ΝΑΠΑΝ,* syllaba *ΤΩ* post

*) Prior locus Apollonii sumtus est ex libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* fol. 183. rect. Koenius dedit: *ἔστιν καὶ παρὰ ἀντωνυμίων παρηγμένα.* Sed Codex habet *παρὰ ἀντωνυμίαν.* Genitiuus, etiam recto accentu notatus, tamen hic ferri nequit. *Παρὰ* enim hoc sensu asciscit accusatiuum. [Conf. supra p. 167. sq. Schaef.] Moschopulus Eclog. v. *παρά· Μετὰ δὲ αἰτιατικῆς δηλοῖ . . . καὶ παραγωγήν τινος ἀπό τινος καὶ ἐξέλασιν* (f. *ἐξέλευσιν.* Commutatae hae voces etiam in Suida Vol. II. p. 683.), *οἷον παρὰ τὸ πορίζεσθαι ὁ ἔμπορος, καὶ παρὰ τὸ δῆμος καὶ τὸ σθένος Δημοσθένης.* — Pro *ἐκτείνουσιν εἰς τὸ τω* Codex habet *ἐκτείνουσιν εἰς τὸ ω.* Cetera huius loci recte habent. — De loco Grammatici posteriore, qui fol. 144. rect. legitur, iam supra pag. 142. sq. quae necessaria viderentur expromsi. Bast.

§. CLVI. *Τὸ βέλτιον βέντιον* [7]).
§. CLVII. * *Τὸ ἕα ἐῦα* [8]).
§. CLVIII. * *Τὸ ἕασον ἐῦασον.*

ΤΟΥΤΩ delenda est, male repetita. Eadem particula Dorica in Farnesiano marmore, quod res gestas Herculis eximie illustrat, frequentius obuia est, a Viris doctis aliquando secus, ac debuerat, accepta. Koen.

7) *βέντιον*] *βέντιον λέγουσι* edd. Hinc corrigas Io. Grammat. *βέλτιον βέλτειν, ἦλθεν ἦνθεν.* Quod si vero *βέντιον* et *ἦνθεν* fuerint Cretensium, a ceteris Doriensibus hac in parte non abiissent diuersi: *ἦνθεν* Noster §. XI. notauit e Theocrito, cuius est et *βέντιστος* Eid. V. v. 76. Sed vel scripserunt illi *βεύτιον* et *ηὖθεν,* vel in corruptam vetustioris Grammatici obseruationem incidit Io. Grammaticus, et Nostrum etiam errori implicuit, quem sequitur Phauorinus. Diserte Hesychius Cretica dicit *Αὐκὰν, Αὐκύονα, Αὖμα, Αὖσος, Θεύγεσθαι,* pro *ἀλκὴν, ἀλκύονα, ἅλμη, ἄλσος, θέλγεσθαι.* Conf. notae ad V. *Αὐγεῖν* et *Εὐθεῖ.* Koen. Proclus commentario inedito ad Cratylum c. 83. *Νουμηνίαν μὲν Ἀττικοὶ φασὶ, νεομηνίαν δὲ Κρῆτες.* Alii *νεομηνίαν* Ionibus tribuunt. Conf. Thomam Magistrum cum interpretibus. Boisson.

8) * *Τὸ ἕα ἐῦα*] Haec, vna cum seqq. *Τὸ ἑαυτὸν εὐασόν* a MSS. meis absunt. [Absunt a Codd. a. c. et August. Schaef.] Pro *ἑαυτὸν* scribendum *ἕασον,* vt recte Io. Grammat. in quo *ἕβα* et *ἕβασον.* [Pro Koeniana scriptura *Τὸ ἑαυτὸν εὐασόν* dedi *Τὸ ἕασον εὐασον.* Etiam Bastius: „*ἑαυτὸν* e textu eiiciam substituamque *ἕασον.*" Schaef.] Inter *εὖα* autem et *ἕβα, εὖασον* et *ἕβασον* non aliud discrimen intercedit, atque inter *Αὖως* et *ἄβως,* siue *ἀβὼ,* apud Hesych. Tamen *ἕβασον* praeferunt Grammatici, Hesych. Suidas, et Etymol. M. p. 308, 26. qui Syracusanorum dicit et Laconum. *Ἀβέλιον,* qua in voce eadem est ratio, Creticum vocat Hesych. quocum conuenit *Ἀβηδόνα* apud eundem, aliaque, quae peti possunt e praeclara obseruatione *τοῦ πάνυ* Hemsterhusii ad V. *Θάβακον.* Huc pertinet luculenta Cl. Ruhnkenii emendatio, in Hesych. pro *Ἐντριβάσαι, ἐναντίαν τύψαι,* legentis: *Ἀντιτριβάσαι.* Praestat emendationem ipse

§. CLIX. [9]) Τρέπουσι δὲ οἱ αὐτοὶ τῆς ες προθέσεως τὸ ς εἰς τὸ ν. οἷον ἐς χορὸν ἐν χορὸν, ἐς τὴν ἀγορὰν ἐν τὰν ἀγοράν [10]).

Hesych. Ἀποτριάσαι, vel Ἀποτριάξαι, τρεῖς πληγὰς δοῦναι. vbi quae in nota dicuntur, pleraque occupata sunt a Spanhemio ad Iulian. p. 262. Koen.

9) Sic in Meerm. T. οὗτοι καὶ τῆς ες — ἐν χορὸν λέγουσι. Koen. Cod. a. τρέπουσι δὲ αὐτοὶ καὶ τῆς εἰς ες προθ. τὸ σῖγμα εἰς ν. Cod. b. τρέπουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς ες προθ. τὸ σ εἰς ν. Deinde Cod. a. ἐς ἀγορὰν ἐν ἀγοράν. Cod. b. ἐς τ. ἀγ. ἐν τὰν ἀγ. λέγουσι. Cod. c. παρ' αὐτῶν τῆς ες προθέσεως τὸ σ τρέπεται εἰς ν, οἷον ἐς χορὸν etc. Cod. August. Τρέπουσιν οἱ αὐτοὶ καὶ τῆς ες προθ. τὸ σ εἰς ν, ἐς χορὸν — ἀγορὰν λέγοντες. Sch.

10) ἀγοράν] ἀγορὰν λέγουσι priores edd. De ἐν cum quarto casu more inprimis Pindarico multa collegit diligentissimus Maittairius de D. Dor. p. 250. D. Nostri, qui aeque ac Io. Grammat. Cretensibus id tribuit, meminit Sylburgius ad Dionys. Halic. T. II. p. 41, 29. vbi in Pindari dithyrambo occurrit Δεῦτ' ἐν χορὸν Ὀλύμπιοι pro eo quod dixit Aristoph. Equit. vs. 556. Δεῦρ' ἐλθ' ἐς χορόν. Alias Cretensium Argiuorumque dicitur praepositio ἐνς pro εἰς. Herodian. περὶ δυςκλίτων ῥημάτων in Aldi Hortis Adonidis p. 409. ἐκ γοῦν τοῦ σπείδω γέγονε κατὰ Ἀργείους καὶ Κρῆτας ἀφαιρέσει τοῦ ι τῆς ει διφθόγγου καὶ προςόδῳ τοῦ ν, σπένδω· οὗτοι γὰρ πολλάκις ἐξαιροῦντες τὸ ι, τάττουσι τὸ ν, καὶ τὴν μὲν εἰς πρόθεσιν ἐνς λέγουσι, καὶ τὸ τιθεὶς τιθένς. Ita reperi in MS. Leidensi pro vulgatis ἐν et τιθέν. Paria vero ex Heraclide monuit Eustath. ad Hom. Il. Θ. p. 722, 60. Cretica et Argiua participiorum terminatio recepta fuit a Romanis in *docens*, *legens*, et sim. eamque ipsam, vel εντς, vt Marklando placet, in priscis verborum Graecorum participiis obtinuisse, arguunt genitiui τιθέντος, τυπέντος, et cet. Koen. Marklando id placet in libello *de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica*, et inde

§. CLX. *Τὸ εἴωθα ἠθῶ* [11]).

§. CLXI. [12]) *Τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ* [13]).

---

formata Latinorum tertia. Quod Gregorius de Dorico *ἐν* cum accusatiuo iuncto tradit, Valckenario ad Theocriti Adoniaz. p. 364. C. ex vetere Grammatico sumtum videtur. Ceterum Koenii notae Valckenarius illo loco nonnulla addidit. Bast.

11) *Τὸ εἴωθα ἠθῶ*] Ita cum editionibus omnibus, quas quidem vidi, Io. Grammaticus. *Καὶ τὰ εἴωθα ἠθῶ* Vatic. *τὸ εἴωθεν ἠθῶ* Voss. *Καὶ τὸ εἴωθεν ἠθῶ* Meerm. [Codd. a. b. et August. *καὶ τὸ εἴωθα ἠθῶ.* Cod. c. *οἱ Δωριεῖς τὸ εἴωθεν ἠθῶ λέγουσιν.* Schaef.] Initio putaui, huc facere Etymol. M. p. 306, 50. *οἱ Αἰολεῖς τὸ εἴωθα ἔωθα λέγουσιν·* deinde coepi suspicari, scribendum esse: *Τὸ εἴωθα ἔθωκα,* et videbatur vltima illa syllaba *κα* vel absorpta a sequente particula *καί·* siquidem in prioribus edd. iunguntur *Τὸ εἴωθα ἠθῶ, καὶ τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ·* vel plane verbum *ἔθωκα* perperam in *ἐθῶ,* aut *ἠθῶ,* et *καὶ* fuisse separatum. Fundus suspicionis est in Hesychio V. *Ἐθώκαντι, εἰώθασιν,* et *Εὐέθωκεν, εἴωθεν.* Est autem *ἔθωκα* perfectum verbi *ἐθόω, ἐθῶ,* vnde *ἐθώσω, ἔθωκα,* vt ab *ἐόω, ἐῶ,* Dorienses similiter *ἐώσω, ἔωκα* analogice deduxerunt. Suidas V. *Ἀφέωκα, Δωρικόν.* et V. *Ἀφεῖκα· — τὸ δὲ Ἀφέωκα Δώριον.* Meliora adferentem et certiora, lubens sequar. Koen. Duae illae Hesychii glossae mouent me, vt Koenio coniicienti *τὸ εἴωθα ἔθωκα* assentiar. Nec magis ferendum *εὐῶ.* Vide quae statim ad §. CLXI. dicam. Bast.

12) Desideratur hic articulus cum quatuor sequentibus in Meerm. Koen. Cod. a. *τὸ αὐχεῖσθαι εὐῶ.* Cod. b. *καὶ τὸ εὐωχ.* etc. Cod. c. hoc articulo caret. Schaef.

13) *Τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ*] Priores edd. vt dixi: *Καὶ τὸ εὐωχεῖσθαι εὐῶ.* In *εὐῶ* fortasse maius vlcus latet, quam vt nostra opera sanari posse videatur: qua tamen ratione, donec clarior lux aliunde adfulgeat, *εὐῶ* pro *εὐωχεῖσθαι* positum dici possit, obiter ad §. CXIX. indicaui. *Θωρεῖσθαι* et *θῶσθαι,* significatu *τοῦ εὐωχεῖσθαι,* Doriensibus tribuit Etymol. M. p. 460, 31. 461, 1. a *θῶ* pro *εὐωχοῦμαι.* In Luciano de Dea Syr. vel quisquis

:ius libelli auctor est, §. 57. T. III. p. 489. pro vulga-
o ἐλθὼν δὲ κατ' ἑωϋτὸν θύει τε καὶ εὔχεται, longe con-
reniention videbatur θύει τε καὶ εὐωχέεται. quae recte
:tiam iungi, docet Herodot. L. I. p. 15, 80. ὡς ἔθυσάν τε
ιαὶ εὐωχήθησαν. Arrian. de Exped. Alex. L. V, 2. p.
98. θῦσαί τε αὐτοῦ Ἀλέξανδρον τῷ Διονύσῳ, καὶ εὐωχη-
:ῆναι ὁμοῦ τοῖς ἑταίροις *). Koen. Pro εὐωχεῖσθαι Do-
es εὐῶ per apocopen quandam dixisse, quod Koenius
ipra p. 309. suspicatus est, nunquam mihi persuaderi
atiar. Difficile ac fortasse plane impossibile est, cor-
apto huic εὐῶ sic mederi, nihil vt dubitationis rema-
eat. Mihi quidem medicina videtur ex Etymologico M.
. 461, 1. petenda, vbi haec leguntur: θῶσθαι λέγου-
ιν οἱ Δωριεῖς τὸ εὐωχεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ θῶ τὸ εὐωχοῦμαι.
taque suspicor, in Gregorio nostro scribendum esse τὸ
ὐωχεῖσθαι θῶσθαι. Et syllabam quidem finalem σθαι
acile fieri potuit vt scribae negligentia omitteret: θ au-
em et ευ commutari posse, mea me experientia docuit,
:um Codicem transcriberem Apollonii Dyscoli (Num.
1548.), in quo libro litterae θ diphthongique ευ ductus
unt persimiles. Quod si in Codice archetypo scriptum
rat θῶ . . . ., quis non intelligit, alium scribam, quem
ulla aduerteret suspicio lacunae, illud in εὐῶ corrum-
ere facile potuisse? Quod alterum Etymologici M. lo-
um a Koenio citatum spectat, vbi pag. 460, 31. legas
ῶ . . . . ἀφ' οὗ Δωριεῖς θωρεῖσθαι λέγουσι τὸ εὐω-
εῖσθαι, obiter moneo, Etymologicorum Parisinorum v-
um habere, non θωρεῖσθαι, sed θωρᾶσθαι, quam

*) Haec exempla θύειν καὶ εὐωχεῖσθαι iungi ostendunt, sed θύειν καὶ εὔχεσθαι, quae habet Luciani textus, non minus frequenter copulata reperire est. Philostratus V. A. I. 36. θύσας οὖν καὶ εὐξάμενος ἀπῄει. IV. 19. ἢ θύοι ἢ σπένδοι ἢ εὔχοιτο. Her. p. 240. εὐξάμενοί τε καὶ θύσαντες, vbi vide notam p. 634. Plato Legg. X. p. 885. B. θυσίαις τε καὶ εὐχαῖς παραγομένους. Isocrates Paneg. §. 12. εὐχὰς καὶ θυσίας κοινὰς ποιησαμένους. ad Phil. §. 49. οὔτ' ἐν ταῖς εὐχαῖς οὔτ' ἐν ταῖς θυσίαις τιμωμένους. Plutarchus vit. Cicer. §. 2. οἱ ἄρχοντες εὔχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. Achilles Tat. VIII. 19. παρῆμεν οὖν ὡς καὶ συνθύσοντες αὐτῷ καὶ εὐξόμενοι τοῖς θεοῖς. Triclinius ad Soph. Oed. T. 908. ἀποσοβεῖν δι' εὐχῶν καὶ θυσιῶν τὰ βέλη τῆς ψυχῆς. Ex his abunde declaratur, non esse sollicitandam vulgatam Luciani lectionem θύει καὶ εὔχεται. Boissox.

§. CLXII. *Θευκυδίδης, Θευκράτης, Θεύφραστος, ἀντὶ τοῦ Θουκυδίδης, Θεοκράτης, Θεόφραστος* [14]).

---

formam propter sequens *θωράσασθαι* praetulerim. Hesychius: *Θῶσθαι. δυνασθαι. θωνᾶσθαι. εὐωχεῖσθαι. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς.* Locum hunc Critici variis modis tentarunt. Etymologici illius Parisini auctoritate corrigendum suspiceris: *Θῶσθαι. θοινᾶσθαι. θωρᾶσθαι. εὐωχεῖσθαι. Αἰσχ. Δικτ.* Sane nihil frequentius commutatione litterarum *ρ* et *ν* (*μ*). *) Bast.

14) *Θευκυδίδης — Θεόφραστος*] Dedi lectionem MSS. pro ante edita: *Τὸ Θουκυδίδης Θευκυδίδης, τὸ Θεοκρ. Θευκρ. τὸ Θεόφρ. Θεύφρ.* Vt in MSS. sic plane est apud Io. Grammaticum. [Cod. c. *οὗτοι καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Θουκ. Θεοκρ. Θεόφρ. Θευκ. Θευκρ. Θεύφρ. λέγουσιν.* Cod. August. *τὸ Θουκυδίδης Θευκυδίδης, τὸ Θεοκράτης Θευκράτης, τὸ Θεόφραστος Θεύφραστος.* Schaef.] De crasi Dorica vocalium *εο* in *ευ* vid. supra §. l. CXII. Haec pertinuerint ad Theocrit. Eid. XIV. vs. 13. vbi *Κλεύνικος*, quem ridicule *Clunicum* vocat, in hoc genere nihil intelligens, Palmerius in Exerc. ad Auct. Gr. pag. 805. *Κλεύβοτος* est in Anytae Epigrammate in Wolfii fragm. Poëtriar. p. 110. Attica erat crasis in *ου*, in nomine *Θουκλέους* apud Thucydid. L. III. p. 223, 62. *Θουφράστου* apud Aristoph. Vesp. vs. 1307. aliisque. Mox *Τὸ χρέα χρῆ* Vatic. *καὶ τὸ χρέα χρῆ* edd. priores: conf. §. XLVII. Koen. Boissonadus: „Plura nomina per *Θευ* — pro *Θεο* — exhibet Suidas, et *θεὺς Ἄρης* pro *θεὸς Ἄρης*. Sed conf. Bochartus in Kusteri nota et Olearius ad Suidam.“ V. Callimach. H. in Cerer. v. 58. et 130. et supra pag. 179. Bastius: „De crasi Attica syllabarum *θεο* in *θου* egit etiam Porsonus ad Euripid. Orest. 393.“ Sch.

*) Iacobsius ad Anthol. Gr. II. 3. p. 251.: „In Codd. simillima sibi sunt verba *ἐρεῖς* et *ἐνεὶς*, litera *ρ* minimo apice a *ν* distincta.“ Add. Porson. ad Euripid. Med. v. 937. Quo minus dubitari debet, in Hesiodi Scut. Herc. v. 91. Guietum verissime correxisse *ἀλιτήμερον*. Quod enim de hoc Hesiodi versu supra p. 162. s. scripsi, nunc meliora edoctus *ἀνατίθεμαι*. V. Addenda ad p. 163. Obiter aduerte heroici versus ad formas vocum fingendas summam vim et efficacitatem, qua coacti alter poëtarum *ἠλιτόμηνος*, alter *ἀλιτήμερος* formarunt. Schaef.

§. CLXIII. Τὰ κρέα κρῆ [15]).
§. CLXIV. Τὸ ἄκρατον ἄκρητον [16]).

---

15) Τὰ κρέα κρῆ] Codd. a. et b. καὶ τὰ κρέα κρῆ. Cod. :. hunc articulum cum sequentibus sic coniungit: παῤ ὑτοῖς τὰ κρέα κρῆ, καὶ τὸ ἄκρατον ἄκρητον, καὶ τὸν ρόκον (sic) κίρκον καὶ τὸ κελεύειν κέλεσθαι παρὰ τῶν ωριέων. Cod. August. τὸ κρέας κρῆς. SCHAEF.
16) Τὸ ἄκρατον ἄκρητον] Desunt ista in Vatic. Ad n ipsam quod attinet, ἄκρητον Ionum quidem est, at- : adeo Herodoti L. I. pag. 98, 74. et Hippocratis de rb. Vulg. IV. p. 1123. D. Quando autem *recte monet ticorum obseruatio, noua Dorica lingua usum esse eocritum, quae reuera multos Ionismos amat,* [verba it Dan. Heinsii in Lect. Theocrit. C. XIV. pag. 346.] ›babile fit, veteres Grammaticos — ἔδοξ' ἐπιχεῖσθαι ›ητον reperisse, non ἄκρατον, in Theocriti Eid. XIV. 18. Qui antiqua Doride scripserunt, Sophron et E- harmus ἄκρατον praetulerunt, quod in vtriusque frag- ntis apud Athen. superest: vid. L. II. p. 44. B. L. VI. 136. B. Procedente tempore, cum in Ionismum magis ;isque Dorismus emolliretur, ἄκρητον inualescere uit, obuium etiam in Dorico Meleagri Epigrammate, d edidit Bentleius ad Callimachi Epigr. XXXI. Hein- videtur respexisse antiqui Grammatici obseruatio- ı Aldinae Theocriti editioni praefixam: κέχρηται δὲ ῆ διαλέκτῳ καὶ Δωρίδι τῇ νέᾳ. δύο γάρ εἰσι, καὶ ἡ παλαιὰ τραχεῖά τίς ἐστι, καὶ ὑπέρογκος, καὶ οὐκ εὔ- τος. ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα ιὰ τὴν Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος, *noua dialectus Do- :, qua et Theocritus vtitur, mollior est prae Epichar- ı et Sophronea.* Vitium, quod in postremis verbis rebat, παρὰ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σ. exemit Cl. Val- naerius in Epistola ad Roeuer. p. 59. Quantas tur- vel leuissima saepe menda non obseruata possit exci- :, patebit conferenti ad haec Mazochii Diatriben de ›ularum Heracleënsium Dorismo Cap. I. p. 119. KOEN. ckenarius ad Theocriti Adon. p. 209.: „παρὰ τὴν Ἐ- άρμου καὶ Σώφρονος, vt sic scribatur, quod iam olim nui, vel certe παρὰ τὴν τοῦ Ἐπ. κ. Σ., certa po- ıat linguae ratio." Mihi posterius magis placet, quan-

§. CLXV. *Τὸν κρίκον κίρκον* 17).

doquidem librarii, vbi duo articuli deinceps ponuntur, alterum saepius omittunt. *Παρὰ* autem post comparatiuum, item post *ἄλλος*, *ἕτερος κ. τ. λ.* poni pro *ἤ*, iam monitum est in notis ad Vigerum p 645. Eunapius pag. 113. ed. Boisson. *ἑτερόν τινα τοῦτον ἐνόμισαν παρ' ὃν ᾔδεισαν*. Plura exempla collegerunt Schaefer. ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. pag. 117. s. quemque citat, Boeckhius ad Platon. Min. p. 120. *) Bast.

17) *Τὸν κρίκον κίρκον*] Sic MSS. *Τὸ κρίκον κίρκον*

*) In transcursu moneo, hunc vsum praepositionis *παρὰ* post *ἄλλος* saepe interpretes Graecorum scriptorum non minus fugisse, quam ellipsin adiectiui *ἄλλος* ante *ἢ* in interrogationibus. Libanius Vol. II. p. 123. *τί ἂν ἀποκρίναιτο* (id est *τί ἂν ἄλλο ἀποκρίναιτο*) *ἢ ὅτι τότε μὲν τὸν πιστεύσαντα οὐκ εἶχε, νῦν δὲ εὗρε.* Morellus perperam vertit: *quidnam responderet? an quod* etc. Melius intellexit ellipsin Vol. IV. p. 1059. *τί οὖν τὸ βούλημα τῆς φύσεως εἶναι νομίζεις, ἢ γε μίξεις καὶ γονὰς καὶ τόκον; quid igitur naturam iubere censes aliud, quam* etc. Conf. Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 847. s. Eodem modo *ἄλλως* post *πῶς* interdum omittitur. Philostratus V. A. III. 16. p. 107. *πῶς, ἔφη, ὦ Ἀπολλώνιε, περὶ ἡμῶν φρονεῖτε; πῶς, εἶπεν,* (*quo alio modo, respondit*) *ἢ ὡς δηλοῖ τὸ ὑμῶν ἕνεκεν ἥκειν με κ. τ. λ.* Libanius IV. pag. 226. s. *πάντες μὲν στυγηροὶ* (Cod. Paris. 3017. *στυγεροὶ*) *θάνατοι, οἴκτιστον δὲ τὸ λιμώττοντα ἀποθανεῖν.* [Vnice probandum *στυγεροὶ* Codicis Parisini. Respexit autem rhetor Odyss. XII. v. 341. s.

πάντες μὲν στυγεροὶ θάνατοι δειλοῖσι βροτοῖσιν,
λιμῷ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Sententia a multis veterum scriptorum celebrata. Dionysius Halic. Ant. Rom. VI. c. 86. *τῷ κακίστῳ τῶν μόρων — λιμῷ.* V. Casaubon. ad h. l. Schaef.] *τέως δ' ἂν ἐκφύγῃ τις τὸν οἴκτιστον, εἰ τὸ κώνειον τοσοῦτον ἐκπιὼν, μηκέτι δεῖσθαί με τινος παρασκευῆς.* Locus corruptus. Reiskius sic corrigendum suspicatur: *ἡδέως δ' ἂν ἐκφύγῃ τις* (i. e. *ἐκφύγοιμι ἂν ἐγὼ*) *τὸν οἴκτιστον, εἰ τοῦ κωνείου τοσοῦτον ἐκπίω, ὅσον ποιήσειε μηκέτι κ. τ. λ.* Sed Codex Paris. 3017. haec dat haud paullo meliora: *πῶς* (pro *τέως*, quemadmodum Vol. IV. p. 949, 15. *πλείω* pro *τελείω*) *δ' ἂν ἐκφύγοι τις τὸν οἴκτιστον, ἢ τοῦ κωνείου τοσοῦτον ἐκπιὼν,* (adde *ὡς*) *μηκέτι δεῖσθαί τινος παρασκευῆς; Ὡς* etsi in Codice non legitur, tamen mihi videtur necessarium esse, ac propter antecedentem syllabam *ων* facile omitti potuit. Bast.

§. CLXVI. Τὸ κελεύει κέλεται [18]).

---

rior. editt. [Codd. a. et b. τὸ κρίκον κίρκον. Cod. Auast. hunc articulum omittit. SCHAEF.] Vere κίρκον Nori et Io. Grammatici sententia Doriensibus tribui, Roani ostendunt, Doriensium coloni, concessa diminuti circulus ciuitate. [Ipsum circus quid aliud est quam raecum κίρκος? SCHAEF.] De κρίκος agens Etymol. M. 538, 44. non potuit scribere ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐν ὑπερθέι γίγνεται κρίκος, vt editur; sed, quod est in MS. Leinsi, ἐν ὑπερθέσει γίνεται κίρκος. Tamen a Dorica nsuetudine in communem κίρκος venisse videtur. Alro, quod, tanquam poëticum, damnat Pollux I, 94. itur Herodotus L. II. p. 120, 8. τῶν ἱστίων τοὺς κρίνς *) memorans, et Dorice scribens Bryson apud Stob. LXXXIII. p. 484, 25. vbi τᾶς ἀλύσιος τοὶ κρίκοι **). e metathesi literae caninae vid. §. CXLVII. KOEN.

18) Τὸ κελεύει κέλεται] Vulgo Τὸ κελεύεται κέλεται. ic etiam Cod. August. SCHAEF.] κελεύει recepi e Vatic. que aliter habet Io. Grammat. forte innuens Pindari thion. IV. vs. 283. — κέλεται γὰρ ἑὰν Ψυχὰν κομίξαι οἶξος. Sed κέλομαι, κέλεαι, κέλεται, a prisco κέλω, a ëtis quibusuis antiquis vsurpantur: bene Schol. ad

*) Scholiastes Luciani Vol. III. p. 250. ad vv. τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον: Τὰ νῦν κάρια λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρίκους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. M. Solanus corrigit κάρυα. Belin de Ballu in margine exempli editionis Amstelodamensis, quod, instructum ab ipso variis lectionibus Codicum Bibliothecae Regiae Parisinae, nunc mei mancipii est: „Cod. 2956. τὰ νῦν ἄκρυα. Lege ἀκρία." Imo scribendum κάροια. Conf. Ducang. Glossar. p. 594. et locos ibi citatos. Suidas, quem Phauorinus exscripsit: Κεροίαξ, τὸ κοινῶς κάβοιον. Ducangius l. c. corrigit κάροιον. In Codice Paris. 2662. fol. 12. hunc legi articulum: Κεροίαξ, τὸ κοινῶς κάρεον (sic. Leg. κάροιον), τὸ ποιοῦν τὴν κεραίαν κομίζεσθαι. — De κρίκος v. etiam Ducang. Glossar. p. 755. Ibidem vir doctissimus loquitur de deminutiuo κρικέλλιον, quod H. Stephanus Ind. Thes. p. 1296. A. plane nouum dicit. Nimirum deducit a κρίξ s. κρίκος. Sed κρικέλλιον nihil est aliud quam deminutiuum substantiui κρίκελλος. In vtraque editione Lexici Schneideriani legitur κρικίλλιον, fortasse typothetae culpâ, qui κρικέλλιον dare debuit. BAST.

**) Suidas: Ἀγκύλια, οἱ κρίκοι τῶν ἀλύσεων. BAST.

§. CLXVII. Τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν [19]).

§. CLXVIII. Τοὺς σωροὺς τῶν ἀχύρων ἀχυρμιὰς λέγουσι [20]).

Theocriti Eid. III. vs. 11. κέλομαι ποιητικῶς τὸ κελεύω καὶ προςταττω. Koen.

19) Τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν] Notus contrahendi mos, et a Grammaticis in hac ipsa voce ad fastidium inculcatus. In Hesychio pro Κάσσει, κάθες, scribendum putem Κάσσευ, κατάθες. Est hoc vere Laconicum pro καταθοῦ. Eadem autem ratione suo loco Ἀπόθου per θὲς explicandum putauit. In Gruteri Thes. Inscript. p. MCXXXVI, 4. vbi commune fatum nonneminem abstulisse dicitur ΚΑΛΛΕΙΨΑΝΤΑΛΟΚΟΝ ΔΗΜΗΤΡΕΙΑΝ ΠΟΛΤΔ ΑΚΡΤΝ, coniicitur καλλείψαντ' οἴκοι Δ. π. Corrigi debuerat: Καλλείψαντ' ἄλοχον Δ. π. Koen. Cod. c. ἡ διάλεκτος τῶν δωριέων τὸ καταβαλεῖν καββαλεῖν λέγει, τοὺς σωρ. τ. ἀχύρων μύχωνας. Schaef.

20) Τοὺς σ. τῶν ἀ. μύχωνας λ.] Sic omnes editt. et MSS. Voss. et Vatic. qui τῶν ἀχύρων negligit. [Pro μύχωνας, quomodo Koenii habet editio, Cod. b. μύλωνας, Cod. August. ἀχυρμιὰς dat. Posterius in textum asciui. Ἡ ἀχυρμιὰς vnde Lexica acceperint, ignoro. Schaef.] Io. Grammaticus etiam σωροὺς ἀχύρων μύχωνας. Diu acquieui in eleganti Viri cuiusdam doctissimi coniectura, θημῶνας emendantis, cui plurima fauere videbantur: tandem vero animaduerti, omnino ista petita esse e commentariis ad Theocriti Eid. VII. vs. 157. vbi de Cerere — ἁ δὲ γελάσαι, Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα. Scholiastes: δράγματα τὰ πλεκώματα φησι, [μάκωνας] τοὺς σωροὺς ἢ τοὺς θημῶνας· nam vocem μάκωνας sic interserendam esse, pulchre vidit Clariss. Ruhnkenius. Qui huc addiderit corruptam Hesychii Glossam Μύκων, σωρὸς, θημὼν, vbi bene Sopingius Μήκων emendat, non dubitabit, quin in Nostro et Io. etiam Grammatico sit reponendum μήκωνας vel μάκωνας. Erunt tamen fortasse, qui, propter χ in corrupta lectione μύχωνας, malint μάχωνας· neque id a Dorica dialecto plane videtur abhorrere. Orion Thebanus in Etymol. MS. Paris. Ἀτρεκές. ὃ μηδεὶς πα-

κατρέχει. ὅθεν οἱ Δωριεῖς ἀτρεχὲς λέγουσι. Eodem pertinet κἠκεκρατηρίχημες, Sophroni restitutum a Celeb. Valckenaerio in Ep. ad Roeu. p. 59. nisi mendosa κὴν κρατῆρι χημές in κὴκρατηρίχθημες mutanda censeantur; vt ipsum verbum Sophroneum, demto Dorismo, posuerit Hesychius V. Ἐκρατηρίσθημεν, ἐμεθύσθημεν. — Pro sequenti οἴκαδες, quod in prior. edd. est post §. CLXXIV. Io. Grammaticus praebet οἴκαδις. Vid. §. XLII. Koen. Quod dicit Koenius, *omnino ista petita esse e commentariis ad Theocriti Eid. VII. vs.* 157., solâ nititur Ruhnkenii coniecturâ in Scholio illo interserentis vocem μάκωνας. Quid vero, si quis neget hanc addi oportere, verbaque τοὺς σωρὺς ἢ τοὺς θημῶνας, perinde ac τὰ πλεκώματα *), habeat pro interpretamento vocis δράγματα? Huic vix habebis quod recte opponas, quandoquidem μήκων s. μάκων, nisi multum fallor, de solo *papauere* dicitur, neque vsquam idem est quod σωρὸς s. θημών, quae verba alteri voci δράγμα multo melius conueniunt. Glossator Theocriti Parisinus (Cod. 2835.) μάκωνας interpretatur φυτὰ κουδαίας **). Quod autem antea Koenio placuerat μύχωνας mutare in θημῶνας, id neque rectum videtur, nec satis elegans. Omnino quo argumento vincas, μύχωνας corruptum esse? An quod haec vox fortasse nusquam in scriptoribus ad nostram aetatem propagatis legitur? Haec mihi ratio parum valida videtur. Hesychius enim habet Μύχων, addito interpretamento σωρὸς, θημών. Ac Koenius

*) Πλέκωμα Lexica non habent. Bast.
Conf. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. v. 1083. p. 406. a. Schaef.

**) Vitiose scriptum pro κουδαίας s. κουδέας, qua voce citerior Graecitas vtitur. Habent eandem edita Scholia ad Idyll. XI. 57. Conf. Ducang. Glossar. p. 725. Doctissimus Coray haec de ea mecum communicauit: „*Κουδέα est un mot altéré de κώδεια Iliad. Ξ. 499. On trouve dans une infinité d'autres mots ce changement d' ω en ου, comme ζουμίον, κουδούνιον, ψουνίζω, ῥουθούνιον, κ. τ. λ. pour ζωμός, κώδων, ὀψωνέω, ῥώθων.*" [Sic etiam λουρίκιον ap. Etymol. M. p. 460, 18. pro λωρίκιον, *lorica*, et σιτούνη in Lex. Paris. MS. 2667. voce σιπύη pro σιτώνη.] „*Dans mon pays on appelle aujourdhuy toute la plante κουτζουνάδα. Voy. Πρόδρ. Ἑλλην. Βιβλ. de mon édit. p. 551. On peut écrire κουδέα ou κουδαία, puisque la prononciation d' αι ne differe point de celle d' ε.*" Bast.

§. CLXIX. [21]) *Τὸ οἴκαδε οἴκαδες.*
§. CLXX. *Τὸ στάδιον σπάδιον* [22]).
§. CLXXI. *Τὸ μὲν μές.*
§. CLXXII. [23]) *Καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ταύτας, τ... τας* [24]).

---

quidem, cui semel persuasum esset, Gregorii text... vitio laborare, Sopingio pro *μύκων* legenti *μήκων* ass... titur. Sed primum Sopingius Gregorii articulum, op... nor, ignorauit: deinde haec eius coniectura repugnat ... Codicis auctoritati, et vero etiam seriei litterarum. Itaque *μύχων* et *μύκων*, cum eodem modo explicentur, eandem vocem fuisse arbitror, quae ab aliis *δασέως*, ab aliis *ψιλῶς* pronuntiaretur. Sic dicebatur *χύτρα* et *κύτρα*, *χιτὼν* et *κιτὼν*, ac, quo exemplo ipse Koenius vtitur, *ἀτρεχὲς* et *ἀτρεκές*. Quae cum ita sint, *μύχωνας* in Gregorii textu loco suo non moueam, nec magis quidquam mutem neque in Hesychii Glossa citata neque in Scholio Theocriti. Bast.

21) Desideratur hic articulus cum CLXX. in Meerm. Koen. Item in Cod. August. cum quatuor proxime sequentibus. Schaef.

22) *Τὸ στάδιον σπάδιον*] Hoc et *σπαλεὶς*, pro *σταλεὶς*, infra de Dial. Aeol. §. XLIV. Aeolensibus adscribitur: vid. Hesych. V. *Σπελλάμεναι*, *Σπολεῖσα*, et inprimis notae ad *Σπάδιον, τὸ στάδιον*, vbi et Nostrum excitat Kusterus. A Doriensibus et Aeolibus *σπολὰς*, vt alia multa, peruenit ad Atticos, Aristoph. Au. vs. 934 Euripid. Xenophont. e quibus vocem notauit Pollux VII, 70. — De *μὲς*, quo hinc vtitur ad Dionys. Halic. T. II. p. 41, 29. Sylburgius, conf. supra §. II. Koen. Cod. a. pro *σπάδιον* habet *πάδιον*. Cod. c. *καὶ τὸ στάδιον σπάδιον*. Schaef.

23) Desideratur hic articulus in Meerm. Koen. Cod. b. omittit *καὶ* ante *ἀντὶ τοῦ*. Cod. c. *καὶ ἀντὶ τοῦ ταύτας τούτας λέγουσι*. Schaef.

24) *ταύτας, τούτας*] *τ. τούτας λέγουσι* editt. prior. sine alia variatione; sed in Io. Grammatico, vbi vulgo etiam sic legitur, Valderus et Hier. Curio ediderunt *τὸ μὲν τὰς τώτας*. [Et sic legitur in editione Chaeradami. Boisson.] Pro *τούτας* facit *τουτᾶ*, in Epimenidis Episto-

apud Diog. Laërt. I, 113. ἕρπε ἐς Κρήτην ποθ' ἄμμε· ...ντᾶ γὰρ οὐκ ἰσεῖταί τοι δεινὸς ὁ μόναρχος, positum ...ro communi ταύτῃ. Τουτεὶ *) in Theocriti Eid. V. v. ...03. etiam est pro ταύτει et ταύτῃ, vt πεῖ pro πῇ, aliaque, de quibus vid. §. CLV. Hesychii Τύτῃ, τὸ αὐτόθι, fortasse Aeolicum est. Hic notandus est alius vsus Doricus, quo pro ταύτας enunciabant αὐταύτας. Apollonius Dysc. in Grammatica inedita: μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωριεῦσιν ἡ αὐτὸς ἐν τῷ αὔταυτος. αἱ δὲ μὴ ἐγὼν μάθον ταῖς αὐταύταις χερσίν. Σώφρων. Nisi potius iocose sic dixit Sophron pro αὐταῖς ταύταις. — Ad sequens τόκα confer §. V. Koen. Apollonii Dysc. locus sumtus est ex libro περὶ ἀντωνυμίας fol. 167. vers. citaturque etiam a Valckenario ad Theocriti Adon. p. 206. s. cui sic videtur scribendum: *αἱ δὲ μὴ ἐγὼν ἔματτον ταῖς αὐταύταις χερσίν, nisi vero ego subegissem his ipsis manibus.* Sed etsi phrasis μανθάνειν ταῖς χερσὶ vix alibi occurrit, tamen μάθον (i. e. ἔμαθον) τ. α. χ. non caret sensu: cumque seriem orationis ignoremus, temerarium videtur μάθον coniectando solicitare. Quem enim ...o perducas, vt vere te coniecisse sibi persuadeat? Valkenarius: „Doriensibus tribuere non debebat, quod ...nius legerat in Mimo Sophronis, mulieri congruum. Αὐτὸ τοῦτο et αὐτὰ ταῦτα eleganter (?) **) a Graecis vsurpantur: αὐταύταις χερσίν, vna dixit Sophronea, *ni fallor*, muliercula." Habuit vir egregius, cur adderet *ni fallor:* in tanto enim numero scriptorum perditorum summae sit leuitatis de talibus pronuntiare confidentius. Mulierculam Sophronea ista dixisse, non improbabile est: sed potuit etiam vir dicere, nec quidquam est, quod de sola nos muliere cogitare cogat ***). Ceterum cum αὔταυτος recte compares Latinum *ipsipsus*, quod in aliquot Plauti Codicibus repertum (v. Gesneri Thesaur.)

*) Suidas: Τουτί, ἐπέκτασις, καὶ τουτεῖον, ἐνταῦθα. Pro τουτεῖον legendum τουτεί: conf. quae supra p. 331. scripsi: et sic iam Fischerus ad Weller. P. II. p. 215. emendauit. Bast.

**) Iure Bastius hanc notam apposuit. Hoc est cacoëthes Philologorum etiam praestantissimorum. *Elegans* dicunt, quo vti possunt tanquam ansa profundendi ὅλῳ τῷ θυλάκῳ thesauros Collectaneorum. Schaef.

***) Maluit, opinor, Valckenarius mulierculae tribuere, quod ei scribendum videretur ἔματτον. Schaef.

§. CLXXIII. *Καὶ ἀντὶ τοῦ τότε, τόκα* [25]).
§. CLXXIV. [26]) *Καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τῆμος, τ..μος* [27]).

Graecam illam vocem prorsus exprimit. — Valckenarius l. c. alium etiam Apollonii Dyscoli locum affert, cuius haec sunt vltima verba: *ὡς ἐν Ἀλκυόνι Ἐπίχαρμος αὐτότερος αὐτῶν*. Nollem omisisset, quae Apollonius de hoc comparatiuo monuit. Sic enim Grammaticus: *ἕνεκα γελοίου ἡ κωμῳδία σχήματά τινα ἔπλασεν, ὥςτε οὐ κριτήριον τῆς λέξεως τὸ αὐτότερος, ἐπεὶ καὶ Δαναώτατος ὑπερτίθεται* *) *παρὰ Ἀριστοφάνει, τῶν κυρίων οὐ συγκρινομένων*. Hoc *Δαναώτατος*, quod in Aristophane legere non memini, si descendit a *Δαναοὶ, οἱ Ἕλληνες*, (vt Hesychius habet,) componi potest *Ἰνδικώτατος*, quo vtitur Philostratus V. A. I. c. 10. p. 11. *χρυσίδας ἀνακειμένας δύο, καὶ λίθους ἐν αὐταῖς τῶν Ἰνδικωτάτων καὶ θαυμασίων*. Interpres: *lapides ex praestantissimis Indiae*. *Ἑλληνικώτατος* habet Menander Rhet. p. 81. ed. Heer. Denique superlatiuum *αὐτότατος* (*ipsissimus*) nouimus ex Aristophanis Plut. v. 83. Bast.

25) Cod. c. *παρὰ τῶν δωριέων τὸ τότε τόκα λέγεται*. Schaef.

26) Codd. a. et b. *καὶ ἀντὶ τοῦ τῆμος ἆμος λέγουσι*. Cod. c. articulum sic scriptum habet: *τὸ τῆμος, τάμος*. Cod. August. *καὶ ἀντὶ τοῦ τῆμος τᾶμος*. Igitur edidi *τᾶμος* pro Koeniano *ἆμος*. Schaef.

27) *Καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν τ. ἆμος*] Vocem *εἰπεῖν* de MS. Voss. addidi. *Ἆμος* tuentur MSS. et edd. omnes, [praeter Meerm. qui hunc articulum sic legit: *Τὸ τῆμος ἆμα*.] idemque Aldus dederat in prima sua Io. Grammatici editione: *τᾶμος* e secunda eiusdem et reliquis omnino praeferendum est, pro *τῆμος* obuium in Theocriti Eid. XIII. vs. 27. XXIV. 13. *Ἆμος* pro *ἦμος* etiam in Bacchylidis Melici loco apud Stob. S. LIII. p. 367, 32. — *οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος Ἀπὸ βλεφάρων, ἆμος ὃς θάλπει κέαρ*, pro quo *ἆμον, nostrum*, sine caussa dedit Grotius in Floril. p. 211. Cum Plutarchi lectione con-

*) l. e. *ὑπερθετικῶς* effertur, de qua verbi significatione Lexica nostra tacent. Schaef.

§. CLXXV. [28]) Τὸ ἔνδον ἐνδοῖ [29]). Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις·

Ἔνδοῖ Πραξινόα; — — —

---

tulit Stobaeanam P. Leopardus Em. IV. 21. Quod autem in Grammatico particulae Doricae τᾶμος accidit, vt prima litera priuaretur, idem alibi communis τῆμος videtur passa. Apud Orpheum in Argon. vs. 118. Herculem Alcmena dicitur peperisse Ζηνὶ Κρονίωνι μιγεῖσα Ἦμος ὅτι τρισσὴν μὲν ἐλείπετο Σείριος αἴγλην Ἠέλιος. L. Τῆμος, ὅτε — tum, cum —. Contra ea Τῆμος in Ἦμος mutarim initio versus 364. et 1244. Koen., Bastius: „Orphicorum Argonauticorum v. 118. Schneiderus Koenii coniecturam in textum recepit. Hermannus: „Non debebat mutari ἦμος." Scilicet nec Koenius nec Schneiderus meminerat, iunctim dici posse ἦμος ὅτε. Apollonius Rhod. IV. 452. ἦμος ὅτ' Ἀρτέμιδος νήσῳ νι τήν γ' ἐλίποντο. Ibid. IV. 1310. ἦμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρε παμφαίνουσα." Add. Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. v. 267. Marcellus in Brunckii Anal. T. II. p. 302. extr. ἦμος ὅτ' Αἰνείαν πολέμου ἐξῆγεν Ἀχαιῶν. Schaef.

28) Meerm. tantum, Τὸ ἔνδον ἔνδοι, ἀδέμαστον ψ. τὴν μικρὰν λέγουσιν, ἤγουν τὴν ἔξω τοῦ σ. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς Δωρίδος. ceteris omissis. Koen. Cod. a. καὶ ἔνδον ἔνδοι, ac deinde ἔνδοι Πραξ. Cod. b. καὶ τὸ ἔνδον ἐνδοῖ, et ἐνδοῖ πραξιθέα; Cod. c. παρ' αὐτοῖς τὸ ἔνδον, ἔνδοι, ὡς ὁ Θεόκρ. ἐν ἄδων. ἔνδοι πραξινόᾳ. Cod. August. Τὸ ἔνδον ἔνδοι, omissis ceteris. Schaef.

29) Τὸ ἔνδον ἐνδοῖ] ἔνδοι Vatic. e quo et e Voss. recepi additamentum Θεόκριτος ἐν Ἀδων. [Eid. XV. vs. 1.] Ἐνδοῖ Πραξινόα; Eiusdem analogiae voculas ἐξοῖ, πεδοῖ, ἁρμοῖ contulit Clariss. Valckenaer. in Epist. ad Roever. p. 49. In Hesych. pro Κιδνὸν, ἐνθάδε, Πάφιοι, scriberem Κιδνοῖ vel Κιδνοί. Idem Μοχοί, ἐντός, Πάφιοι. Paphiorum forte est et Ἔχθοι, ἔξω. In istis omnibus obtinet, quod de ἁρμῷ monuit Etymol. M. pag. 144, 48. vbi, pro οὕτω θέλει ὁ Ἀρτεμίδωρος, MS. Leidensis insigni variatione offert: οὕτω Θέων ὁ τοῦ Ἀρτεμιδώ-

ϱου *). *Μοχοὶ* Papliiorum pro *μυχῷ* positum esse [...] nuit me Cel. Valckenaer. *Ἐχϑοὶ* pro *ἐχσοὶ* accipi[...] Praeclare! *Ἐνδοῖ* attingens in Grammatica inedita Ap[ol]lonius Dysc. **) addit: *τῇδε ἔχει καὶ τὸ ἐπίῤῥημα* [...]

*) Scripturam *οὕτω Θέων ὁ Ἀρτεμιδώρου* (sic, sine arti[culo] *τοῦ*) vnum etiam Etymologicorum Parisinorum habet: [...] que in edito Etymologico restitui oportet pro vulgata *οὕ[τω] ϑέλει ὁ Ἀρτεμίδωρος*, quae ex compendio perperam le[cta] nata est. *Θέων* enim compendiose sic scribitur, *ϑέ*, ita [...] simul per accentum litterae *ε* superscriptum ductus trahatur incuruus, qui syllabam *ων* significet. Conf. quae supra pag. 293. monui. Ibi didicimus, syllabam *ων* sic superscriptam pro littera *χ* habitam esse: hic eandem cum littera *λ* confusam videmus, quomodo labi pronum fuit Librariis, vbi accentus nota tam breuis esset, vt linea illa incurua non pertransiret eam, sed superincumberet. Iam *ϑε*, superscripta litterâ *λ*, solenne est compendium verbi *ϑέλειν*. Grammaticus autem Theon, Artemidori filius, fortasse idem est, qui in Etymologico M. alibi vt *ὑπομνηματιστὴς* super Callimachi *Αἰτίοις* citatur. Conf. Callimachi fragm. XVII. et XIX. Ceterum data hac occasione de Callimachi fragm. CCCCLIII. (p. 578.) monere lubet, *ἀρτίως* haudquaquam esse vocem, quam Lexicon MS. Bibl. Reg. vt a Callimacho vsurpatam commemoret. Scilicet Lexicon hoc, quod nunc insignitur numero 2667., litteras initiales singulorum articulorum rubro pigmento scriptas habet. Sed passim accidit, vt rubricator errore ductus litteras initiales earum vocum rubrica notaret, quas Lexicographus glossis vt interpretamenta adscripserat: quod omnino diligenter attendendum in critica Lexicorum Graecorum tractatione. Hinc factum est, vt hic articulus, a Ruhnkenio, opinor, suppeditatus, in Ernestii vsum excerperetur: *Ἀρτίως. νεωστί. οὕτω Καλλίμαχος.* Sed haec cum antecedentibus sic cohaerent: *Ἀρτίως. ὑγιῶς* (sic bene: male in Suida *ὑγειῶς*), *ὁλοκλήρως. λέγεται δὲ καὶ τὸ προμι . . .* (scrib. *πρὸ μικροῦ*), *ἢ ἀντὶ τοῦ νῦν. ἀρμοῖπου. Ἀρτίως. νεωστί. οὕτω Καλλίμαχος.* Iam nemo non fatebitur, etsi rubricator alpha vocis *ἀρτίως*, a qua versus forte incipit, rubro pigmento notauerit, tamen nouum articulum sic scribendum esse: *Ἀρμοῖπου. ἀρτίως, νεωστί. οὕτω Καλλίμαχος.* Conf. Bentlei. et Ernest. ad fragm. XLIV. Quod si quando Callimachus Ernestianus typis repetetur, fragmentum CCCCLIII. expungendum erit. Bast.

**) Prior Apollonii Dyscoli locus depromtus est e libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* fol. 178. rect. omnique vitio caret. Alter, aliquanto longior, legitur ibidem fol. 138. rect. Pro *τὸ παρὰ τοὺς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δηλονότι* Excerpta p. 570. ed. Sturz. dant *τὸ γὰρ παρὰ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι δηλ.*

[.]ολεῦσι τὸ μέσοι, γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι. [Al]caei haec verba esse, ex alio eiusdem Grammaticae [lo]co patet, vbi: τὸ παρὰ τοὺς περὶ τὸν Ἀλκαῖον μέσσοι [δη]λονότι κατὰ τὴν ἰδίαν διάλεκτον ἀνάλογον βαρυνθείη [ἄν]. οὐ γάρ ἐστιν ἐλλειπὴς τῇ ἐν προθέσει, συστελλομένου [το]ῦ ω εἰς τὸ ο, ὥς τινες ὑπενόησαν, ἐν μέσῳ. ἀλλ᾽ ὃν [τρ]όπον παρὰ τὸ οἶκος τὸ οἴκοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν [οἴ]κῳ, παρά τε τὸ Πυθὼ Πυθοῖ, καὶ παρὰ τὸ Μέγαρα Μεγαροῖ, σημαῖνον τὸ ἐν Μεγάροις· τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ παρὰ τὸ μέσσος τὸ μέσσοι ἐγένετο, σημαῖνον τὸ ἐν μέσῳ, ὅπερ ἔφην κατὰ τὸ Αἰολικὸν ἔθος βαρύνεσθαι. Apollonii errorem non coarguam. A μέσοι, quomodo ante vsum literae ω omnino pro μέσῳ scribendum fuit, Aeolicum μέσυῒ fluxit. Hesychius V. Μέσυῒ, ἐν μέσῳ, Αἰολεῖς. Eodem pertinet apud eundem Ἴντυιν, ἐν τούτῳ. De particula τυῒδε egregie meritus est laudatissimus Valcken. l. c. p. 32. Haec restituenda videtur Aristophani in Acharn. vs. 884. vbi ex sua dialecto Boeotus: Πρέσβειρα πεντήκοντα Κωπαΐδων κορᾶν, Ἔκβαθι τῷδε κὴπιχαρίττευ [vid. supra p. 202.] τῷ ξένῳ. Si τῷδε τῷ ξένῳ iungi voluisset Comicus, quod facit in versione *huic hospiti* Interpres, alia collocatione vsus fuisset: nunc scripserim Ἔκβαθι τυῒδε, *exi huc*; nisi simplicius legendum videatur Ἔκβαθι τῶδε, eadem sententia; videlicet Dorice pro ὧδε. KOEN.

Sturzius: „Lege τῷ Ἀλκαίῳ. Num vero μέσσοι verum sit, dubito. Rectius forsan legatur μέσσον, h. e. μεῖζον." Rectum esse μ έ σ σ ο ι, Sturzius statim vidisset, si hanc Koenii notam habuisset cognitam. Ceterum locus Grammatici vtroque loco vitiose citatur, legendumque est cum ipso Codice: τὸ γὰρ π α ρ ὰ τ ο ῖ ς π ε ρ ὶ τ ὸ ν Ἀλκαῖον μέσσοι δῆλον ὅτι κ. τ. λ. — Pro παρὰ τὸ Μέγαρα Μεγαροῖ Codex habet π. τὸ Μέγ. τὸ Μεγαροῖ. Itaque etiam παρά τε τὸ Π υ θ ὼ τ ὸ Πυθοῖ scribendum videtur. Paullo ante Apollonius, vt ἀνάλογον aduerbiis Μεγαροῖ, ἐνταυθοῖ etc., citat aduerbium Ἰ σ θ μ ο ῖ, quod alibi legere non memini. BAST.

Pindarus Olymp. II. v. 90. Ἰ σ θ μ ο ῖ τε. Lucianus T. II. p. 888. Ἰ σ θ μ ο ῖ δὲ ἐκ πίτυος. Clemens Alexandr. p. 29, 13. Pott. Ἰ σ θ μ ο ῖ δὲ σκύβαλον προσέπτυσεν ἐλεεινὸν ἡ θάλασσα. Etymolog. M. c. 338. extr. ὅτι οὐκ ἐπιδημεῖ Ἰ σ θ μ ο ῖ. Simonides Epigr. LXV. (LXXI.) habet ἐ ν Ἰ σ θ μ ο ῖ· vt satis appareat, quod vulgo aduerbium dicitur, esse datiuum more prisco scriptum vocis Ἰσθμός. SCHAEF.

§. CLXXVI. Τὸ κράνιον κράνον λέγουσιν [30]. ὁ αὐτός·

— — — δίφρον — αὐτῇ
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον. — — —

§. CLXXVII. [31]) Ἀδέματον ψυχὴν [32]) τὴν νεκράν, ἤγουν τὴν ἔξω τοῦ σώματος.

---

30) Τὸ κράνιον κράνον λ.] Editt. tantum Τὸ κράνιον κράνον, omittentes ὡς ὁ αὐτός. Δ. — α. Ἐ. καὶ ποτικράνον, petita e Theocriti Eid. XV. vs. 3. Ποτίκρανον Comicis adscribit, pro προςκεφάλαιον, Pollux: vid. Iungermann. ad VI, 9. Koen. Codd. a. et b. τὸ κρανίον κράνον etc. Deinde Cod. a. λέγουσιν, ὡς αὐτός. Cod. b. λέγουσι. Θεόκριτος. Postea ambo δίφρον αὐτῇ ἔμβαλε ποτὶ κράνον. Cod. c. τὸ κρανίον κρανον λέγουσι καὶ ὁ Θεόκριτος· δίφρον αὐτῇ ἔμβαλλε ποτὶ κράνον. Cod. August. non habet nisi haec: Τὸ κράνιον κράνον λέγουσι. Dedi ποτίκρανον pro Koeniano ποτικράνον. Videtur autem Grammaticus in suo Theocriti codice legisse, non, vt oportebat, ποτίκρανον, sed distinctis vocibus ποτὶ κράνον. Conf. Plato T. VI. p. 148. Schaef.

31) Codd. a. et b. ἤγουν τὰ ἔξω τοῦ σώματος. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς Δωρίδος. (Bastius: „Causam non intelligo, cur Koenius haec sex verba a ceteris separauerit.") διαφέρει δὲ etc. Cod. c. ἀδέμ. ψ. τ. νεκρὰν φασὶν οἱ Δωριεῖς, ἤγουν τὴν ἔξω σώματος. δέμας γὰρ τὸ σῶμα. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς δωρίδος. cetera omittens. Cod. August. omittit et hunc articulum, et cetera omnia quae sequuntur vsque ad Ionicam dialectum. Ceterum καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς Δωρίδος, quae in Koenii editione, vncialibus litteris scripta, peculiarem explent versum, sequentibus iungere placuit. Schaef.

32) Ἀδέματον ψυχὴν] Pertinet ad vulgatum in Theocrit. Eid. XV. 4. Ὦ τᾶς ἀδεμάτου ψυχᾶς· vbi ἀλεμάτου coniiciebat Scaliger, ἀδαμάτου Casaubonus, i. e. ἀδαμάστου, ἀδμάτου vtroque multum inferior Portus in Lex. Dor. qui tamen edito ἀδεμάτου quendam e dialecto colorem quaerit. Simplicitate sua commendabilis videtur Casauboni emendatio, inprimis cum explicationem ἤγουν τῆς ἐπιπόνου, quam vix alio referas, e Scholiis ad Theocritum ineditis excitet. Nostri commentum Hesychio V.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς Δωρίδος. Διαφέρει δὲ ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ἧπερ Κυψέλας [33]) ἐχρήσατο, καὶ ἡ τῶν Λακώνων, ἧπερ Ἀλκμὰν καὶ Σώφρων ἐ-

---

Διμάλετα — οἱ δὲ Λάκωνες νεκρά, admouit Clariss. Albertius. Similes deliciae adponuntur ab Hesychio V. Νέκυες, νεκροὶ, οἱ ἐστερημένοι τοῦ κέαρος, ἤγουν τῆς ψυχῆς. KOEN.

33) Κυψέλας] Ita Voss. cum Io. Grammatico et plerisque edd. Κυψέλλας Vatic. cum aliis. *Cypselas* autem, qui Cretica dialecto scripserit, mihi, et puto aliis, penitus ignotus est. Hinc eius meminit Io. Meursius in Creta L. IV. 15. p. 255. qui et in Misc. Lacon. L. III. 5. pag. 217. e Nostro et Io. Grammat. inter Laconismi auctores *Sophronem* Siculum bona fide recepit. Vix dubito, quin in vtroque vitii aliquid inoleuerit. In Io. Grammatico res ipsa postulare videtur, vt nonnulla hunc in modum suppleantur: Διαφέρει δὲ ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ᾗ [νῦν addunt pleraeque edd. *)] κέχρηται Κυψέλας, καὶ ἡ τῶν Λακώνων, ᾗ κέχρηται Ἀλκμὰν, [καὶ ἡ τῶν Σικελῶν, ᾗ κέχρηται] Σώφρων. In Nostro ad eandem normam scribi posset: καὶ ἡ τῶν Λακώνων, ἧπερ Ἀλκμὰν [ἐχρήσατο, καὶ ἡ τῶν Σικελῶν, ἧπερ] Σώφρων ἐχρήσατο, vel potius ἐστοίχισεν penultimo loco vel vltimo pro ἐχρήσατο, cum in MS. Voss. sit ἧπερ Ἀ. καὶ Σώφρων ἐχρήσαντο, in Vaticano ἧπερ Ἀ. καὶ Σ. ἐστίχισεν. Ἐστίχησεν habeat quaedam editio, quam mihi oculis vsurpare non contigit, necesse est; sed qua vsus fuerit Fulu. Vrsinus, in notis ad Lyricorum Carm. p. 112. et p. 198. hinc citans — καὶ ἡ Λακώνων, ἧπερ Ἀλκαῖος [pro Ἀλκμὰν, vt dedi cum ceteris edd. Ἀλκμάων est in Io. Grammat. ἀκμαίων hic in Vatic. Ἀλκμαῖος in Voss.] ἐστίχησεν. Eadem editione vsus Casaubonus, ἐστίχησε male pro ἐστοίχησε legi, monuit ad Gregor. Nysseni Epist. p. 140. quod didici a Celeb. Hemsterhusio ad Polluc. pag. 790. et Io. Alb. Fabricio ad Sext. Empir. adu. Grammat. p. 255. Στοιχεῖν autem pari ratione a Grammatico infra §. LXXV. de Dial. Ionica adhibetur. Μιᾷ στοιχεῖν, *vna vti vxore*, Scholiastae ad Aristoph. Plut. vs. 773. e Suida restituit o

*) Non Chaeradamiana. BOISSON.

στοίχησαν [34]). *Ἡ μέντοι Πινδάρου καὶ Σιμωνί*

πάνυ. quod aeque putidum esse et ineptum, ac vulgatum *μιᾶς τυχεῖν*, nondum persuadet doctissimus Toupius Em. in Suidam II. p. 89. tametsi ingeniosissima est, quam proponit, coniectura. *Στοιχεῖν*, vti, est apud Eustath. in Il. *Α.* p. 93, 10. *τῇ τοῦ Ζηνοδότου γραφῇ στοιχοῦντες.* in Od. *Λ.* p. 441, 3. *στοιχεῖν τοῖς κριθεῖσι.* Vlpian. in Demosth. pag. 168, 29. *στοιχοῦντας τῇ ἐκείνου γνώμῃ. moribus patriis στοιχεῖν* Euseb. Praep. Euang. IV. p. 130. D. Gregor. Nazianz. T. I. p. 804. B. *τῷ αὐτῷ εὐαγγελίῳ στοιχοῦντες* — quae loca nuper per literas mihi indicauit Cl. Valckenaerius. Addo marmor Cumeum apud Comitem Caylus. *Recueil d'Antiq.* T. II. tab. LVI. vs. 13. *ΛΑΒΕΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΣ ΤΟΙΣ ΠΡΟΤΠΑΡΓΜΕΝΟΙΣΙ ΑΥΤΩ, vtens honoribus, qui ante ipsi habili essent, iisque contentus.* Ista Doctissimus Gallus Belley interpretabatur: *persistant dans les sentimens, qu'il a toûjours eus.* Participium vero illud *στοιχεὶς* alio etiam nomine dignum est, quod notetur; ob terminationem nempe Aeolicam, quae est in eodem marmore vs. 14. in *ΠΡΟΣΜΕΤΡΕΙΣ.* *Ὀρεὶς* e Pittaci Epistola apud Diog. Laërt. I. 81. obseruauit Heins. Lect. Theocrit. Cap. XI. pag. 333. Simile est apud Hesych. *Βρακεὶς* a *βρακεῖν*, quod reddit *συνιέναι.* Koen.

34) *ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος — Σώφρων ἐστοίχησαν*] Codd. a. et b. *ἡ τῶν Κρητῶν διάλεκτος, ἥπερ Κυψέλλας ἐχρήσατο, καὶ ἡ Λακώνων, ἥπερ Ἀλκμαίων καὶ Σώφρων ἐστοίχησαν. ἡ μέντοι Πινδάρου* etc. Hinc primum dedi *Κρητῶν* pro Koeniano *Κρήτων.* Deinde post *Σώφρων* addidi verbum *ἐστοίχησαν* a Koenio neglectum. Conf. Casaubon. ad Dionys. Hal. Ant. Rom. VI. c. 65. T. II. p. 1189. Ceterum librarios inter *Κυψέλας* et *Κυψέλλας* fluctuari non miror: ita enim solent in cognatis vocibus. Herodotus I. c. 14. *Κυψέλου τοῦ Ἠετίωνος.* Al. *Κυψέλλου.* Wesselingius: „*Κυψέλλου*, quod scripti saepe dabunt, dudum proscripserunt viri praeclari, Casaubonus et Menagius ad Diogen. Laërt. 1, 94.“ Equidem vt simplex *λ* laudo, ita non reprehendo duplicatum. Theognis v. 874. Brunck.:

ὡς κυψελλίζον Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

καὶ Βακχυλίδου παντελῶς ἀνεῖται [35]), διὰ τὸ μὴ Δωριεῖς εἶναι φύσει τοὺς ποιητὰς, ἔχειν δὲ μόνην αὐτοὺς τὴν διάλεξιν.

Conf. Bergler. ad Alciphron. II. ep. 2. p. 212. et Valckenar. Oration. p. 255. Obiter κυψελλίζειν cum aliis verbis, quae duumviri illi ibid. collegerunt, Lexicis adde. Denique de forma Ἀλκμαίων pro Ἀλκμὰν v. supra p. 6. SCHAEF.

35) παντελῶς ἀγνοεῖται] ἀνεῖται Vatic. vt prima quoque lo. Grammatici editio Aldina praefert, ceteris αἰνεῖ- exhibentibus, quod hic est in Voss. Ἀγνοεῖται omnes nostri edd. tuentur; nec dubito, quin genuinum sit, et Grammatico restituendum. Dixerat Grammaticus, ...tensium Dorismo vsum fuisse Cypselam; Laconum ...manem, Siculorum Sophronem; Pindari autem, Simonidis et Bacchylidis Dorismum παντελῶς ἀγνοεῖσθαι, ...nino ignorari. Non quidem ignorabatur, Dorice eos ...psisse: nec tamen constabat, ad quam ὑποδιαίρεσιν ...ικὴν, vt illi loquuntur, eorum Dorismus referendus ...t, διὰ τὸ μὴ Δωριεῖς εἶναι φύσει τοὺς ποιητὰς, ἔχειν ...όνην αὐτοὺς [sic MSS. αὐτῶν prior. edd.] τὴν διά-...ν. Plura huc spectantia disputauit Salmasius de L. ...en. p. 8. et 28. Nostro etiam vsus est Vrsinus ad Ly-...r. Carm. p. 112. 198. et 210. — In Voss. vno ductu ...ebatur: Ἀντὶ τοῦ γ τῷ δ χρῶνται, οἷον Δημήτηρ, ...ήτηρ, [imo Γημήτηρ Δημήτηρ] γνόφος δνόφος, γνο-...ὸν δνοφερόν. KOEN. Codd. a. et b. παντελῶς ἀνεῖται. ...edidi pro vulgata scriptura π. ἀγνοεῖται, quod quo-...o Grammaticus de dorismo illorum poëtarum dicere ...erit, non intelligo: nam Koenii interpretatio mihi ...em non satisfacit. Παντελῶς ἀνεῖται, prorsus libera h. e. soluta omni vinculo ἰδιότητος τοπικῆς. SCHAEF.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΑΔΟΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ [36].

§. 1. [37]) Τὰς εἰς ᾱς ληγούσας εὐθείας, τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς [38]), εἰς ης ἐκφέρουσιν οἱ Ἴωνες, Ἑρμείας Ἑρμείης, Σωσίας Σωσίης. Ἡρόδοτος· „ὁ δὲ Ἀρχίης καὶ Λυκώπης μοῦνοι συμπεσόντες."

---

36) ΙΑΔΟΣ Δ.] Ita Voss. Priores edd. περὶ τῆς Ἰώνων δ. Vatic. corrupte περὶ τῆς Ἴωνος δ. Koen. Cod. a. περὶ ἰάδος διαλέκτου. Cod. b. περὶ τῆς διαλέκτου τῶν Ἰώνων. Cod. c. περὶ τῆς ἰωνικῆς διαλέκτου. Cod. August. περὶ ἰάδος. Schaef.

37) Cod. a. τὰς εἰς ᾱ ληγούσας. (Bastius: „Male pro ας, vt Cod. b. recte dat.") Deinde ἡρόδοτος γὰρ ἀρχίης καὶ λυκ. μοῦνοι πεσόντες. Cod. b. verba τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς omittit. Deinde dat ἡρόδοτος γὰρ ἀρχίης μοῦνοι πεσόντες. Cod. c. ἐκφέρουσιν οἱ ἴωνες, ὡς καὶ Ἡρόδοτος, ὁ δὲ Ἀρχ. καὶ Λυκ. μοῦνοι συμπεσ. Verba Ἑρμείας — Σωσίης desunt in Codd. a. b. et c. Plura etiam omittit Cod. August. non habens huius articuli nisi haec: Τὰς εἰς ος (sic) ληγούσας εὐθείας, reliqua lineae parte vacua relicta. Schaef.

38) τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς] A Io. Grammatico, e cuius libello de Dialectis haec fere descripta sunt, negligitur ista cautio. Et vero in disyllabis etiam Iones vocalem α in η mutasse, satis multa sunt quae doceant: sufficiunt, quae apud Herodot. occurrunt, nomina Μίδης p. 8, 20. Βρύης p. 542, 5. Herodotea, quae citantur, leguntur in nouissima editione p. 223, 18. Ἀρχίης γὰρ καὶ Λυκώπης μοῦνοι συνεσπεσόντες φεύγουσι ἐς τὸ τεῖχος τοῖσι Σαμίοισι, καὶ ἀποκληϊσθέντες τῆς ὀπίσω ὁδοῦ, ἀπέθανον ἐν τῇ πόλι τῇ Σαμίων. Plura adscripsi, quod ex eodem loco Noster mox citat τοῖσι Σαμίοισι et κληΐ-

§. II.[39]) *Ταῖς ληγούσαις εἰς οις δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν προςτιθέασι τὸ ῐ. Ἡρόδοτος* [40]). „*τοῖσι Σαμίοισι.*"

πεσόντες. In Vatic. hic est: *Ἡρόδοτος γάρ· Ἀρχίης — πεσόντες*. In Voss. *Γλυκώπης* et *μόνοι συμπεσόντες*. *Συμπεσόντες* etiam in omnibus edd. et MS. non ita pridem Collegii Soc. Iesu Paris. nunc penes Ampliss. Ger. Meermannum, qui eum vsibus meis indulsit; vt adeo hinc constet, in adducto Herodoti loco inter *συμπεσόντες* et *συνεςπεσόντες* eadem ratione olim in Codicibus variatum fuisse, qua p. 738, 19. vbi vid. Cl. Valckenaerius. Koen. In talibus compositis librarii praepositionem *εἰς* saepissime omiserunt, quae causa est, cur Critici passim *εἰς*, tacentibus libris manu scriptis, interserant. Conf. e. c. Wyttenbach. Select. p. 434. et Legrand. ad Parthen. p. 18. In Libanio Vol. IV. p. 126, 7. Codex Parisinus dat *καὶ οἶκτος αὐτὸν ὑ π ῆ λ θ ε τῶν λόγων*, quod haudquaquam male habet. V. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 464. Sed in editionibus legitur *ὑ π ε ι ς ῆ λ θ ε*, quod compositum reperitur etiam Vol. IV. p. 605, 6. *καὶ οὔτε τῆς παιδὸς ὑ π ε ι ς ῆ λ θ έ τις οἶκτος αὐτὸν*, vbi Codex Parisin. *εἰςῆλθε* habet. Sic Plato Phaedonis initio *παρόντα με — ἔλεος εἰςῄει*, et Chariton III. p. 68. ed. Lips. *ταῦτα λέγοντος οἰκτρῶς ἔλεος ε ἰ ς ῆ λ θ ε τὰ πλήθη*, vbi neutiquam opus est cum Abreschio *τῷ πλήθει* legere. Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 531. Lucianus Dial. Mer. 12. Vol. III. p. 314. *παραγαγὼν τὸν στροφέα π α ρ ῆ λ θ ο ν* (Cod. Vat. 87. *π α ρ ε ι ς ῆ λ θ ο ν*) *ἀψοφητί*. Bast.

39) Codd. a. b. c. et August. *ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθ. ταῖς ληγούσαις εἰς οις προςτιθέασι τὸ ῐ.* Post haec Cod. c. *καὶ Ἡρόδοτος· τοῖσι σαμίοισι, καὶ Ὅμηρος· τοῖσι δὲ* (om. *καὶ*) *μετέειπε γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.* (Bastius: „Il. II. 336.") Schaef.

40) *Ἡρόδοτος*] Vid. nota praeced. Vatic. Meerm. cum ante editis ordine paulum inuerso: *Ταῖς δοτ. τῶν πληθ. ταῖς ληγ. εἰς οις προςτιθέασι τὸ ι.* Ionici moris, quo Attici etiam scriptores, obseruante Cl. D'Oruillio ad Charit. p. 237. parce vsi sunt *), exempla colligere puti-

*) Plura huius Ionismi, qui idem olim Atticismus fuit, exem-

dae foret diligentiae. In valde contaminato Auctoris l[illegible] nici, Democritum mentiti, fragmento *περὶ συμπαθει[illegible] καὶ ἀντιπαθειῶν*, quod edidit Io. Alb. Fabricius Biblio[illegible] Gr. V. p. 333. pro *δυςπορήσεται καὶ δυςκολύσιες ἐπίγνω[illegible] σιν ἐγκυρήσας πρήγμασι*, sensu commodo corrigi pote[illegible] *δυςπόροισί τε καὶ δυςκόλοισι ἐς ἐπίγνωσιν ἐ. π.* Qu[illegible] ex antiquo Democrito custodiuit Stobaeus in Eclog. E[illegible] p. 205, 46. duo sunt similis sententiae effata, hac forsit[illegible] ratione constituenda: *Ἀνθρώπινα* *) (*Ἀνθρώποισι* cit[illegible] Stob. S. IV. p. 55, 41.) *κακὰ ἐξ ἀγαθῶν φύεται, ἐπήν τ[illegible] τἀγαθὰ μὴ ἐπίστηται ποδηγέειν, μηδὲ ὀχεῖν εὐπόρως. Οὐ δίκαιον ἐν κακοῖσι τὰ τοιάδε κρίνειν, ἀλλ' ἐν ἀγαθοῖσι, τοῖσι οἷόν τε χρῆσθαι καὶ πρὸς τὰ κακὰ, εἴ τινι βουλομένῳ ἂν ᾖ. non tam in malis, quam in bonis habenda sunt, quibus, si quis velit, aduersus mala vti possit.* Vulgata, *ἀλλ' ἐν ἀγαθοῖσι ἔντοις τε ἀγαθοῖσι οἷόν τε χρῆσθαι καὶ πρὸς τὰ κακὰ, εἴ τινα βουλομένῳ ἄλην*, vtpote sensu cassa, Canterus in versione praetermisit. *Εἴ τινι βουλομένῳ ἂν ᾖ* elegans est locutio, pluribus ornata ab H. Stephano App. de D. A. p. 130. et Cl. D'Oruillio ad Charit. p. 440. sed cuius venustatem in Libanio Or. VII. p. 218. A. et X. p. 302. B. Morellus non percepit. Herodot. p. 623, 36. *ὅσοισι δὲ καὶ ἡδομένοισι ἦν τὸ γινόμενον.* p. 666, 15. *βουλομένοισί σφι γένοιτ' ἂν ἀπόδεξις.* etc. Heliodor. Aeth. L. VI. pag. 281. *δίκαια τοίνυν ἂν ποιοῖτε, τί ποτε καὶ ὑμῖν βουλομένοις ἐστὶ, κοινούμενοι.* Conf. p. 379. et L. VIII. p. 429. A Graecis similes loquendi modos ad Latinos fluxisse, luculenter ostendit P. Leopardus Em. IV. 23. **) Conf. I. Wasse ad Sallust. p. 443. Koen. Boissonadus: „Conf. Coray ad Heliod. pag. 100. 210. Iulianus Misop. p. 361. B. *ὡς καὶ πλέον ἐπεξελθεῖν τοῖς εἰς τοὺς θεοὺς πλημμελοῦσιν· ἢ βουλομένῳ μοι ἦν.* Philostratus V. S. I. 21. §. 7. p. 521. *ὅθεν ἀσμένῳ οἱ ἐγέ-*

pla etiam in prosaicis Atticorum libris reperirentur, nisi vestigia eius scribae fere deleuissent. Plato Phaedr. pag. 230. *ἡδίστοισιν.* Heindorfius: „Pro *ἡδίστοισιν* Vind. et Stob. *ἡδίστοις.*" Xenophon Anab. I. 4. 18. *πλοίοις.* Schneiderus: „Paris. *πλοίοισιν.*" Schaef.

*) Sic dedi pro Koeniano *ἀνθρωπινὰ*, quomodo etiam Canterus edidit. Bastius: „Aut *ἀνθρώπινα*, aut *ἀνθρωπικὰ* corrigendum." Schaef.

**) Imo leg. IV. 24. et conf. Epist. Crit. ad Boissonad. p. 210. Bast.

§. III. Τὸ κλεισθέντες κληΐσθέντες λέγουσι [41]. διαλύουσι γὰρ τὴν ει δίφθογγον εἰς ε καὶ ι, εἶτα

νετο ἡ ἀποδημία τοῦ ἀνδρός: quo loco vsus est Wyttenbachius, quem vide, Ep. Crit. p. 27." In Dionysii Halic. Ant. Rom. VII. c. 13. ex Codice Vatic. ἀσμένῳ praeferam: quamquam altera structura etiam l. VI. c. vlt. legitur. Eadem scripturae diuersitas occurrit Euripid. Phoeniss. v. 1061. Pors. Hinc certe hoc discas, quod Lexica non docent, ἄσμενος significare etiam *iucundus, suauis*, ἡδύς. Conf. Schol. ad Euripid. l. c. pag. 724. ed. Valcken. Parthenius p. 6. ed. Gotting. Τῷ δ' ἄρα καὶ αὐτῷ ἦν ἡ μονὴ ἡδομένη. Vir doctissimus: „An ἡδομένῳ?" Si ἡδόμενος, quod suspicor, perinde vt ἄσμενος, bifariam significauit, vulgata in Parthenio scriptura defendi possit. SCHAEF.

41) κλεισθ. κληΐσθέντες λ.] κ. κ. φασὶ Vatic. Τὸ Κλεισθένης κληΐσθένης λ. Voss. Sed Grammatici obseruatio spectat locum Herod. ad §. I. depositum: Clisthenis vero nomen, de quo somniasse videtur librarius, quoties apud Herodot. occurrit, per diphthongum ει scribitur, quae inprimis in verbo κλείω, eiusque deriuatis in ηϊ Ionice soluta est. Vid. p. 14, 65. 19, 4. 71, 21. 73, 96. 8, 13. 86, 1. 90, 70. 143, 53. et cett. Ad eam normam συνέκληον p. 530, 15. συγκεκλημένην p. 561, 56. ἀποκλήει p. 561, 58. περικλήει p. 598, 48. et 62. castiganda sunt. Prorsus neglecta fuit dialectus in Ionico Luciani, vel alius, de Dea S. libello T. III. p. 457, 29. κλεισθέντος τοῦ ἱροῦ. — Post λέγουσι cum tribus MSS. meis omisi καὶ τὸ Πηλειάδεω Πηληϊάδεω, quomodo habent priores edd. neglectis iis, quae in fine articuli post ἱερήϊον e MSS. addidi. Pro ἐκτείνουσι τὴν ε συλλαβὴν Vatic. ἐκτείνοντες τὴν ε σ. Prior. edd. ἐκτείνουσι τὸ ε εἰς τὴν η συλλαβήν. KOEN. Cod. a. τὸ κλεισθένης κληΐσθένης λέγουσι. Postea εἶτα ἐκτείνουσι τὴν ε συλλαβὴν, ὥςπερ τὸ ἱερεῖον ἱερήϊον, καὶ τὸ πηλείδης πηληΐδης, omissis iis quae sequuntur. Cod. b. εἶτα ἐκτείνοντες τὴν ε συλλαβὴν, ὥςπερ τὸ ἱερ. ἱερήϊον, καὶ τὸ πηλείδης πηλεΐδης καὶ πηληΐδης, omissis iis quae sequuntur. Cod. c. τὸ κλεισθέντες κληΐσθέντες παρὰ τοῖς ἴωσι λέγεται, διαλ. Deinde

τικὰς θηλυκὰς, οἷον ὠρῶν, Θηβῶν, πυλῶν, ὠρέων καὶ Θηβέων καὶ πυλέων λέγουσι, καὶ Ὅμηρος [44])

Ὣς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

γενομένας, γινομένας: pro εων, εος: pro Περσέων, Περσέος: pro νησιωτέων, νησιωτέος. Denique in Herodoteis particulam καὶ omittit. SCHAEF.

44) Ὅμηρος] Il. H. vs. 1. Hippocratis citata verba leguntur in Aphorism. III. 1. p. 1246. G. Herodoti non initio Libri III. sicut existimasse videtur Grammaticus, sed C. 57. pag. 224, 41. Priores Nostri edd. et MS. Meerm. τὸ κατ' ἀρχὰς ipsis Herodoti verbis ita adtexunt: Ἡρ. ἐν τῇ τρίτῃ· κατ' ἀρχὰς ν. μ. ἑ. Quod ad ceteras lectionum varietates attinet, primo loco in Vatic. Meerm. et edd. pro πληθυντικὰς θηλυκὰς est τῶν πληθυντικῶν θηλυκῶν. deinde ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀρσενικῶν ὁμοίως γενικὰς τὰς ἐκ τῶν εἰς ης εὐθ. Ante ea ὀρέων Voss. pro ὠρέων. vbi ὡραίων habet Vatic. et cum Voss. et Meerm. Θηβαίων pro Θηβέων. Est haec librariorum aberratio in similibus genitiuis Ionicis longe frequentissima. Thales in Epist. ad Pherecydem apud Diog. Laërt. I, 44. ὑπαποστὰς ἐξ Ἀθηναίων, δοκέεις ἄν μοι ἁρμοδιώτατα ἐν Μιλήτῳ οἶκον ποιέεσθαι. Scribe: ἐξ Ἀθηνέων. Herodotea cum cura tractauit Cl. Valckenaer. ad p. 106, 4. et 639, 91. Pro Περσέων Voss. πυρσέων. Illud est et in Mich. Pselli Versibus Politicis MSS. Ὡς δὲ τὸ Δημοσθένεος γενικὴ τῆς Ἰάδος, καὶ τὸ Περσέων γενικῶς, ὡς δὲ καὶ τὸ Νυμφέων. Ionica vero διάλυσις latius patet: vid. infra §. XI. remansitque apud Atticos, ob suauitatem, in ἀνθέων, paucisque aliis: vid. doctiss. Pierson. ad Herodiani Excerpta p. 456. Βελέων et ὀρέων Xenophonti adscribit Suidas V. Ἀνθέων. Βελέων est in Aristophan. Vesp. vs. 613. Ὀρέων male fuisse acceptum a Viro docto in Libanii Or. Parent. in Fabricii Biblioth. Gr. VII. p. 295. τότε δὴ μάλιστα διακοπτομένης πολλαχοῦ τῆς τῶν ὀρέων διαδοχῆς, tanquam ab ὄρος, dum interpretatur: *cum vel maxime passim interrupta deprehenderetur superandi montes opportunitatis successio,* declarant sequentia: ὥστ' (L. οἵ τε) ὀρεωκόμοι φεύγοντες ἐν ὀρῶν ἦσαν κορυφαῖς, ἡμίονοι δὲ χαμαί. Interpretare

...itur: *interruptis passim mulorum vicibus*, ab ὀρεύς. *)
...ORN. In Homeri Odyss. III. v. 278. olim edebatur ἄ-
...ρον Ἀθηνῶν. Wolfius dedit Ἀθηνέων. Porsonus ad
... v. p. 14.: „In fine versus Ἀθηναίων [in Cod. Har-
...ei.] plane scriptum, vt in omnibus Aristophanis, hunc
...ocum ridentis Nub. 400. editionibus Brunckianam prae-
...edentibus. Ibi quidem Ἀθηνῶν, vt postulat metrum,
...praebent codices non pauci, et Demetrius de Elocut. 150.
...amdudum a Spanhemio indicatus, idque edidit Brun-
...kius. Sed cum tres eius MSS. Ἀθηναίων dent, ipse et-
...am Rauennas, vt ex Innernizii silentio colligere licet,
...ide annon legendum sit, cum in Homero, tum in Ari-
...tophane, Ionica dissolutione, Ἀθηνέων. Pleraeque enim
...mnes crases prius in pronunciando, quam in scribendo
...xstant. In Herodoto notum est semper scribi, Θηβέων,
Ἀθηνέων, et similia, quae tamen cum solenni vocalis ε
...t diphthongi αι permutatione in Θηβαίων, Ἀθηναίων
...odex Mediceus transformaret, Iacobus Gronouius exem-
...lari suo vitiis imitabili deceptus est, et Criticis ludibri-
...m debuit." His addit Censor Britannus Homeri Oxo-
...iensis in *Critical Review* 1804. Vol. I. p. 323.: „Cf.
...uppl. ad Praef. Eur. P. LVI. Ἀθηναίων 5658. Ἀθηνέων
...325. II. Γ. 273. κεφαλέων Zenodotus, κεφαλαίων, Etym.
...I. p. 507. Aeschyl. in Niob. ap. Schol. Lasc. in Soph.
...l. 139. (f. 47.) Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ.

*) Libanii locus legitur in editione Reiskii Vol. I. p. 570. Morellus (T. II. p. 296. B.) et ipse perperam vertit: *quod tunc potissimum interrupta multis in locis esset montium continuatio*. Villoisonus erroris huius, quem dicit *lepidum*, mentionem facit tam in praelectionibus Pindaricis MSS., quam in Collectaneis, quae in Bibliotheca Caesarea nunc servantur. Posteriore loco citat haec Theodoreti de prouidentia orat. V. (T. IV. p. 373. ed. Sirm. Paris. 1642.): διὰ τούτου γὰρ (τοῦ λόγου) ἄγεις καὶ φέρεις τῶν ἀλόγων τὴν φύσιν, τὰ ποίμνια, τὰ αἰπόλια, τὰ συφόρβια, τῶν ἵππων τὰς ἀγέλας, καμήλους νομάδας ἀχθοφορούσας, τὴν μικτὴν τῶν ὀ ρ ν έ ω ν καὶ ἡμιόνων φύσιν, simul annotans, Henricum Valesium pro ὀρνέων scripsisse ὀ ρ έ ω ν (ab ὀρεύς), sibique καὶ ἡμιόνων interpretamentum videri genuinae vocis ὀρέων. BAST.

Muli in aues mutati etiam in Dione Chrys. T. I. pag. 301. καὶ οὐ μόνον περὶ κυνῶν καὶ ἵππων ἔχει οὕτως, ἀλλὰ καὶ βοῶν καὶ ὀ ρ ν έ ω ν. Vere Reiskius: „imo vero ὀρέων ab ὀρεύς, *mulus*." Sic correxit etiam Piersonus ad Moer. pag. 274. a. SCHAEF.

καὶ Ἱπποκρᾶτης· „αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων μάλιστα τίκτουσι νοσήματα.“ ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν ἀρσενικῶν πληθυντικῶν γενικάς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ... εὐθειῶν γενομένας, διὰ τοῦ εων προφέρουσι, Περσέων λέγοντες καὶ νησιωτέων. Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ κατ' ἀρχάς· „καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον.“

§. V. [45]) Ταῖς εἰς αις δοτικαῖς [46]) τῶν πληθυντικῶν τῶν θηλυκῶν ὀνομάτων οὐ μόνον τὸ ι προςτιθέ-

---

Edd. Fl. 1. 2. 1544. 1555. δωρέων. H. Steph. δώρων." Idem vir doctus Ionicam formam Ἀθηνέων adeo Xenophonti Mem. III. 5. 2. vindicat ibid. 1804. Vol. III. pag. 347., de Xenophontis Ionismis disputans ibid. 1803. Vol. XXXVIII. p. 137. SCHAEF.

45) Codd. a. b. et c. ταῖς δοτικαῖς τῶν etc. omissis vocibus εἰς αις. Deinde Cod. c. προςτιθέασιν pro προςτ. ειώθασιν. Codd. a. et c. ὡς ταῖς δοτικαῖς, omissis vocibus εἰς οις. Cod. b. ὡς ἐν ταῖς δοτ., iisdem omissis. Post Cod. c. ἀλλὰ καὶ τὸ α τῆς αι διφθόγγου τρέπουσιν εἰς η οἱ Ἴωνες, ὡς καὶ Ἱπποκράτης· — σημεῖον ἀγαθόν, ceteris omissis. In Hippocratis loco Cod. a. λιεντερ. Cod. b. λυεντερ. Ad finem ambo omittunt voces νύμφαις, νύμφης, νύμφησι. Cod. August. hunc articulum, quod scriba eius ob earundem vocum repetitionem plures transsiliisset, misere truncat, non habens nisi haec: ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η ειώθασιν. ἐν τῇσι χρονίῃσι λυεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη, σημεῖον ἀγαθόν. SCHAEF.

46) Ταῖς εἰς αις δοτικαῖς] Vatic. Meerm. cum prior. edd. Ταῖς δοτικαῖς τῶν πληθ. Mox ὡς ταῖς ἐν οις δοτικαῖς, sensu exigente, rescripsi pro ὡς ταῖς ἐν αις δ. vt erat in Voss. cum adhuc ederetur: ὡς ἐν ταῖς δ. τῶν πληθ. ἀρσεν. Deinde ειώθασιν ante verba ὡς Ἱπποκράτης, quippe non necessarium, cum Voss. et Vat. praetermisi. Meerm. — οὐ μόνον τὸ ι προςτιθέασι, ἀλλὰ καὶ — τρέπουσι τὸ α εἰς η. Vltima νύμφαις, νύμφης, νύμφησι solus dedit Voss. in cuius margine eadem manu erat:

ναι εἰώθασιν, ὡς ταῖς εἰς οις δοτικαῖς τῶν πληθυντικῶν τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ τῆς αι διφθόγγου τρέπειν τὸ α εἰς η. ὡς Ἱπποκράτης· „ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη, σημεῖον ἀγαθόν.“ νύμφαις, νύμφῃς, νύμφῃσι.

§. VI. [47]) Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας καὶ εἰς ης εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εω

καὶ Ὅμηρος· [Il. Α. vs. 205.] Ἧις ὑπεροπλίῃσι. Locus Hippocratis est ex Aphor. VI. 1. p. 1256. D. ἐν τῇσι χρ. λ. ὀ. ἐπιγινομένη, μὴ γινομένη πρότερον, σ. ἀ. — Ionicae formae exempla nemo desiderabit. Eam ab Atticis etiam, Tragicis inprimis, fuisse vsurpatam, patet e notatis a Cl. Valckenaer. ad Euripidis Phoen. vs. 62. In huius Supplic. vs. 498. e Codice recipi potuerat πύλῃσιν. Ionicam dialectum fere eandem fuisse cum Attica veteri, passim homines eruditi, inuitante occasione, monuerunt. Effugisse eorum acumen videtur Io. Grammatici locus in priori tractatu de Dialectis: Ἰὰς ἐστι διάλεκτος, ᾗ κέχρηνται Ἴωνες. δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι ΑΥΤΟΙΣ. Necesse non est, vt de loci corruptela moneam: corrige, sodes: δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι ΑΤΘΙΣ. Koen. Certissima eademque facillima correctio. Facile enim confunduntur Ο et Θ. Nec difficilior commutatio litterarum α et αυ. „α in libris manu scriptis passim caudam tam prolixam trahit, vt non α, sed αυ legere tibi videaris. Hinc accidit, vt α et αυ commutarentur.“ Bastius Append. ad Epistol. Critic. p. 20. V. supra p. 332. Schaef.

47) Cod. a. prima duo Homeri testimonia omittit; post γεγονότι enim statim sequuntur haec: ἀπὸ τῶν εἰς ης δέ· ἀτρείδεω δαΐφρονος, quibus verbis articulus finitur. Cod. b. τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ης γινομένας, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ας, ἀπὸ μὲν τῶν εἰς ης, ὡς τὸ ἀτρείδεω δαΐφρονος, ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, Ἡρόδοτος, τρίτῳ δὲ ἀπ' ἀρχιέω γεγονότι, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ Ἀρχίου, quae

προφέρουσιν. ἀπὸ τῶν εἰς ας μὲν, οἷον Ἡρόδοτος· „τρίτῳ δὲ ἀπ' Ἀρχίεω γεγονότι [48]).“ *καὶ Ὅμηρος·*

---

verba articulum finiunt. Cod. c. *προφέρουσιν οἱ Ἴωνες, ἀπὸ τῶν εἰς ας μὲν, ὡς Ἡρόδοτος, τρίτῳ — γεγονότι, ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, ὡς τὸ ἀτρείδεω δαΐφρονος,* ceteris omnibus omissis. Cod. August. *εἰς ας ἢ* *) *εἰς ης.* Post voces *ἀπὸ τῶν εἰς ας μὲν* vacuum in eo spatium sex ferme syllabarum, post quod statim sequuntur haec: *ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης, οἷον Ἀτρείδης, Ἀτρείδεω,* ceteris omissis. SCHAEF.

48) *τ. δὲ ἀπ' Ἀρχίεω γ.*] *τ. δ' ἀπ' Ἀρχ. γ.* edd. MS. Meerm. Particulam *δὲ* omittit Voss. sed est etiam in Herodoto p. 224, 21. Post haec verba in vulgatis edd. legitur: *ἀντὶ τοῦ ἀπ' Ἀρχίου,* neglectis duobus prioribus Homeri exemplis, petitis ex Il. *E.* vs. 534. et *B.* vs. 461. *Ἀτρείδεω* saepius in eodem recurrit; sed *Ἀτρείδεω δαΐφρονος* ob metrum sic iungi non potuit. *Πηληϊάδεω Ἀ.* quod cum *Πέρσεω, Ξέρξεω* ab edd. Vatic. et Meerm. abest, est ex Il. *A.* vs. 1. Ionum consuetudinem operose persequitur Etymol. M. p. 153, 45. Psellus in Vers. Polit. MSS. *Τὸ μὲν γὰρ Πέρσης Πέρσεω τυγχάνει τῆς Ἰάδος.* Pertinet eo *τοῦ Πιτανήτεω λόχου,* quod in Herodoto reponendum arbitrabar p. 717, 42. pro *Πιτανητέων,* cum ibid. vs. 48. ipse adiectiue extulerit *τὸν λόχον τὸν Πιτανήτην.* Rarior est idem flexus in genitiuis a rectis in ος. *Βάττεω, Κροίσεω, Κλεομβρότεω, Δημοκρίτεω* notauit Cel. Wesseling. ad Herod. pag. 345, 49. quibus adde *Πεισιστράτεω* e Codice Arch. p. 485, 76. *Ὑστάσπεος* p. 233, 25. 40. p. 270, 48. et *Ὀτάνεος* p. 233, 45. ab *Ὑστάσπης* et *Ὀτάνης*, si sana sunt, sunt profecto singularia. KORN.

*) De frequenti commutatione particularum *ἢ* et *καὶ* v. Bastius infra ad §. XXV. Burgessius Ind. IV. in Dawesii Miscell. Crit. v. *H*: „*η* in *κ*, hoc est, *καὶ* facile transire potuit, cum in nonnullis MSStis vix aliquid differant.“ Itaque in Callimachi H. in Dian. v. 81. probabiliter coniecerunt *Κύκλωπες, καί μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον κ. τ. λ.* SCHAEF.

Αἰνείεω — — —

αι·

Ἀσίεω ἐν λειμῶνι [49]. — —

ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης·

Ἀτρείδεω δαΐφρονος. — —

— — Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

Πέρσεω, Ξέρξεω.

§. VII. [50]) Τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις, τοῖς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένοις, προστιθέασι τὸ τ οἱ Ἴωνες [51]). ὡς παρ' Ἡροδότῳ· „αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην δήμου ταυτοῦ τοῦ ἦν [52]).“ ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν. καὶ ἀλλαχοῦ [53])· „τοῖς ἐντέλλετο.“ ἀντὶ τοῦ οἷς.

---

49) Ἀσίεω ἐν λειμῶνι] Il. Β. 461. vbi vetustiores Edit. male dant Ἀσίῳ. V. Etymolog. M. loco a Koenio cito. Schol. Ven. Ἀσίω] ἰωνικὴ γενικὴ παθοῦσα. τὸ γὰρ ἐς ἐστιν Ἀσιεως (sic Villoisonus), ὡς Ἀτρείδεω. δι' ὅ (d. addit καὶ) χωρὶς τοῦ ι. Pro Ἀσιεως, vt nemo non et, scribendum est Ἀσίεω. Et hoc habet Codex Venus. Bast.

50) Codd. a. et c. omittunt οἱ Ἴωνες. Deinde Cod. a. ος μὲν ἐν πιτάνῃ συνεγενόμην δήμου ταυτοῦ· τὸ ἦν ὶ τοῦ οὗ ἦν. Cod. b αὐτὸς μὲν εὐπιτάνους (sic) συνόμην δήμου ταὐτοῦ. τοῦ ἦν ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν, καὶ ἀλλ. Sed Cod. a. caret verbis καὶ ἀλλαχοῦ — οἷς. Cod. αὐτὸς ἐν πιτάνῃ συνεγενόμην δήμου ταυτοῦ. τοῦ ἦν ὶ τοῦ οὗ ἦν, καὶ ἀλλαχοῦ τοῖς ἐντέλλεται, omissis iis e sequuntur. Cod. August. omittit primum ὡς παρ' οδότῳ ταυτοῦ, deinde καὶ ἀλλαχοῦ — οἷς. Bas: „Quod in Herodoteis habet editio Koenii συνεγενος, manifesto vitiosum corrigendumque est.“ Cori συνεγενόμην. Schaef.

51) Fallitur Gregorius cum aliis multis. V. quae mo ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 41. a. Schaef.

52) δήμου ταυτοῦ τοῦ ἦν] Mira est priorum edd. corptela: αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγενόμην δήμου τοῦ ἦν. . Vatic. α. μὲν ἐπιτάνους συνεγενόμην δημου ταὐτοῦ, ἦν ἀντὶ τοῦ οὗ ἦν. Meerm. αὐτὸς ἐπιτάνῃ συνεγενόν. Dedi lectionem Voss. quam Grammaticum saltem nisse, ex ipsius obseruatione satis manifestum est.

§. VIII. [54]) Τῷ ε προςτιθέασι τὸ ι. ὡς τό· Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν [55]).

Apud Herodotum vulgata p. 224, 22. τρίτῳ δὲ ἀπ' Ἀρχίεω τούτου γεγονότι ἄλλῳ Ἀρχίῃ τῷ Σαμίου τοῦ Ἀρχίεω, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην· δήμου γὰρ τούτου ἦν, neminem iure morari possunt. Nostrum corrupto Codice vsum fuisse, hoc magis probabile est, quod in verbis δήμου γὰρ τούτου ἦν etiam aliquid turbatur in Schedis Vind. et Arch. δήμου τ' αὐτοῦ ἦν praeferentibus. Proxime accedit in Herodot. p. 726, 63. τούτου τοῦ δήμου ἐὼν ὁ Σωφάνης. Idem ante p. 725, 46. scripserat, puto: Σωφάνης ὁ Εὐτυχίδεω, δήμου Δεκελεῆθεν. vt Codex Arch. habet; vel, addito participio, quod ab vltimis literis nominis Εὐτυχίδεω fuit absorptum, Σ. ὁ Εὐτυχίδεω ἐὼν δήμου Δ. non ἐκ δήμου Δ. Suadet illud, non hoc, vsus Herodoti. Pag. 419, 85. de Eëtione, Echecratidis filio: δήμου μὲν ἐκ Πέτρης ἐών. Koen.

53) καὶ ἀλλαχοῦ] Desunt haec postrema in Vatic. et Meerm. Pro τοῖς ἐντέλλετο priores edd. τοῖς ἐντέλλετο ἔχουσιν. In Herodoti lectione verba τοῖς ἐντέλλετο ita posita, vt ait Grammaticus, non offendi: forte e memoria citauit quae leguntur p. 24, 3. Τοῖσι δὲ ἄγειν μέλλουσι τῶν Λυδῶν ταῦτα τὰ δῶρα ἐς τὰ ἱρὰ, ἐντέλλετο ὁ Κροῖσος — in quibus tamen multum abest, vt τοῖς pro οἷς positum censeam. Koen.

54) In Cod. a. absunt verba ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Cod. c. προςτ. τὸ ι οἱ ἴωνες, ὡς τὸ χρὴ ξεῖνον περ *) ἐόντα φιλεῖν, καὶ εἰ ξείνια δοίη, omittens quae vulgo sequuntur. Cod. August. προςτιθέασιν ἐν τοῖς ὀνόμασι τοῖς ἔχουσι τὸ ε, τὸ ι. ὡς τό· etc. Schaef.

55) ἐθέλοντα δὲ π.] Exsulant haec tria verba a Vatic. et Meerm. Versus est ex Homeri Od. O. 74. quo respexit Libanius Ep. 156. πλήρου τὰς ὑποσχέσεις, παρόντα μὲν ἡδέως ὁρῶν, ἐκπέμπων δὲ μετὰ σῶν γραμμάτων. Εἰ

*) Perpetua confusio vocularum παρ et περ. V. Musgrau. ad Euripid. Heraclid. v. 136. Brunck. ad Sophocl. Philoct. v. 425. ad Aristophan. Concion. v. 513. Vesp. v. 1050. Equit. v. 553. Wakefield. ad Euripid. Ion. v. 17. Schaef.

καί·

— — — Εἴ μοι ξείνια δοίη.

καί·

— — — Εἰνάλιος θήρ.

ἀντὶ τοῦ ἐνάλιος.

§. IX. [56]) Τῷ ō ὑπεμβάλλουσι [57]) τὸ ῡ, κόρη κού-

μοι ξείνια (ξεινήϊα male Voss.) δοίη legitur Od. *Ι.* vs. 229. *Εἰνάλιος* non apud Ionicos tantum auctores occurrit, sed in Tragicis etiam; saltem in MSS. vid. Cl. Valckenaer. ad Eurip. Phoen. vs. 6. — Nostri de Ionismo in ξεῖνος obseruatio referenda est, suadente ordine, ad ξείνων in Herodot. p. 224, 24. Koen.

56) Codd. a. et b. τῷ ō ἐπιβάλλουσι etc. Post Cod. b. εἴπῃ τις οὖν. Deinde ambo πῶς τὸ πόνος καὶ φόνος οὐ προςλαμβάνουσι (Cod. b. προςλαμβάνει τὸ ῡ, οὐ γὰρ λέγουσι ποῦνος, καὶ φοῦνος καὶ στοῦνος. λέγομεν οὖν ὅτι ἀπὸ ῥημάτων τοῦ πένω καὶ φένω καὶ στένω παρήχθησαν, τὸ δὲ μόνος καίτοι etc. Cod. c. παρὰ τοῖς δωριεῦσι (sic) τῷ ō ἐπιβάλλεται τὸ ῡ, οἷον κόρη etc. Deinde πῶς τὸ πόνος καὶ φόβος καὶ στόνος καὶ στόλος οὐ προςλαμβάνει τὸ ῡ, οὐ γὰρ λέγεται ποῦνος καὶ φοῦβος καὶ στοῦνος καὶ στόλος. λέγομεν οὖν ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥήματος τοῦ πένω γίνεται πόνος, καὶ ἀπὸ τοῦ φένω φόνος, καὶ ἀπὸ τοῦ στένω στόνος, καὶ ἀπὸ τοῦ στέλλω στόλος, τὸ δὲ μόνος etc. Cod. August. Τῷ ō ἐπιβάλλουσι etc. Deinde omittit καὶ στόνος — καὶ λόγος. Idem pro προςλαμβάνουσι habet προςλαμβάνει. Post οὐ γὰρ λέγουσι ποῦνος, καὶ φοῦνος, καὶ στοῦνος, omittens καὶ τὰ ἑξῆς. Tum, ordine verborum inuerso, ὅτι ἀπὸ ῥημάτων τοῦ πένω, καὶ στένω, καὶ φένω παρήχθησαν, omissis καὶ στέλλω, καὶ λέγω. Denique pro προςέλαβε dat προςλαμβανει. Obiter Lexicis adde verbum ὑπεμβάλλειν. Monuit etiam Bastius, qui „Enotaui" inquit „item e Theophylacto T. IV. p. 6." Schaef.

57) ὑπεμβάλλουσι] ἐπιβάλλουσι edd. et Vatic. Deinceps edd. et Vat. tantum: πῶς τὸ πόνος, καὶ φ. οὐ προςλαμβάνει τὸ ῡ; Meerm. πῶς τὸ [L. τῷ] φόνος, καὶ πόνος, καὶ στόλος, οὐ προςτιθέασι τὸ υ; addens in margine

ἀπορία, et mox, vbi soluitur proposita quaestio, λύσις. Eaedem voces in MS. Vossiani margine leguntur infra §. XLII. et XLVII. in re simili. Τὰς ἀπορίας καὶ λύσεις Eulogii Scholastici citat Etymolog. M. p. 638, 32. nam sic MS. Leid. pro τὴν ἀπορίαν καὶ λύσιν. Sed pergam. Pro οὐ γὰρ λέγουσι etc. Vatic. οὐ γὰρ λ. ποῦνος, καὶ στοῦνος, καὶ φοῦνος, et στένω pro τένω. Tum Meerm. καὶ λέγομεν, ὅτι — παρ. τοῦ φαίνω, καὶ πένω, καὶ στέλλω. In lectione Voss. quam exhibui, καὶ λόγος addendum fuit ob sequens καὶ λέγω. Est vero plena bonae frugis obseruatio, ex vetustis Grammaticis procul dubio hausta: vtitur ea Cl. D'Oruillius ad Charit. pag. 732. Contrario vsu Aeoles et Boeoti πλεονάζουσι τῷ υ στοιχείῳ τὸ ο, οἷον, κύνες κοῦνες, κῦμα κοῦμα, quae Etymolog. M. dedit p. 632, 53. In Etymol. Paris. MS. κουτάλη Doriensibus tribuitur. V. Λάβυνος — σημαίνει ἡ λέξις τὴν σκυτάλην, ἣ παρὰ τῶν Δωριέων λέγεται κουτάλη. *) Τοῦ, τοῦν, τοῦγα, οὔμμες Boeotis adscribit in Grammatica inedita Apollonius Dysc. Docte notat Cl. Albertius ad Hesych. V. Οὐμαί, ὑμέτεραι. Iste vel scribendi modus, vel pronunciandi potius literam υ, metro nihil

*) Quod ex Etymol. Paris. MS. (Num. 2630.) Koenius citauit Λάβυνος — σημαίνει ἡ λέξις τὴν σκυτάλην, non mirer, si quis suspicetur, λάβυνος dici etiam de σκυτάλη. Id vero nemo Graece sciens affirmare sustinebit. Scilicet eiusdemmodi h. l. error obtinet, cuiusmodi supra p. 368. indicauimus. Rubricator enim cum litteram initialem vnius articuli pingere neglexisset, Ruhnkenius, aut is cuius operâ ad locum e Codice excerpendum vsus est, ad Λάβυνος retulit quae referenda essent ad vocem non rubricatam. Codicis quidem textus sic habet:

Λάβυνος· ὄνομα ποταμοῦ, τὸ βυ μαξ (i. e. μακρόν. V. supra p. 111.).

ἄκτις, ση (i. e. σημαίνει) ἡ λέξις vsque ad κουτάλη.

Λαγόβαρδος κ. τ. λ.

vbi litterae initiales vocum Λάβυνος et Λαγόβαρδος rubro pigmento scriptae sunt. Iam nemo non videt, pro ἄκτις scribendum esse Λάκτις, quae vox etiam in edito Etymologico M. p. 555, 18. alibique per σκυτάλη explicatur. V. Albert. ad Hesych. T. II. p. 419. et Ruhnken. Epist. Crit. pag. 184. sq. Alter ille articulus, Λάβυνος, ὄνομα ποταμοῦ, τὸ βυ μακρόν, legitur etiam in Etymolog. Sorbon. Sed fluuium Λάβυνον alibi commemoratum reperire nunc quidem, cum haec scriberem, non memineram. Bast.

prorsus nocebat, nec e breui syllaba faciebat longam: vid. Herodian. in Aldi Hortis Adon. p. 211. in. In editis Apollonii excerptis p. 422. A. est λιγουρά, p. 424. B. πουκτεύει, pro λιγυρά et πυκτεύει, in Corinnae fragmentis. Ibid. p. 425. C. ex eadem Poëtria adfertur: *Νικασομεγαλοσθένες ὠ ἀρείων χωραν ταπεοῦς, πᾶσαν ὧν οὐ μηνεν.* Verum est, MS. habere *ὠνούμηνεν,* vt monet Cl. Wolfius in Corinnae fragm. n. XXXI. ibi a se vulgata *Νίκασον μεγαλοσθενὴς, ὦ ἀρείων, χῶραν τὰν ἑοῦς πᾶσαν ὠνουμένην,* interpretans: *Vincas magnam potentiam habens, o praestantior, Regionem tuam omnem emtam.* Priora non tango: postrema sic scribenda videntur: *Χῶραν τ' ἀπ' ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν, Regionemque a se totam denominauit.* Videlicet ὠνούμηνεν Boeoticum est et Aeolicum, pro ὠνόμηνεν, ab ὀνομαίνω, ὀνυμαίνω. Koen. Toupius Cur. Poster. in Theocrit. p. 20.: „Posteriorem partem hujus fragmenti feliciter expediuit vir doctissimus ad Corinthum, priorem ego expedio. Locus ita legendus est: *Νίκασ' ὁ μεγαλοσθενὴς ΩΑΡΙΩΝ, χῶραν τ' ἀπ' ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν. Vicit magnanimus Orion, regionemque a se totam denominauit.* - Idem autem Ὠρίων et Ὠαρίων. Callimachus in Dian. 265.

—— *οὐδὲ γὰρ Ὦτος,*
Οὐδὲ μὲν ΩΑΡΙΩΝ ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

Ad quem locum consulendus illustrissimus Spanhemius. Recte autem μεγαλοσθενὴς Ὠαρίων. Orion enim viribus et mole corporis praestabat. de quo Diodorus Sic. IV. 85. Scholiastes ad Pindar. Isth. IV. ὑπερμεγέθη Ὠρίωνα vocat. Hinc Homer. Il. Σ. 486. — τό τε ΣΘΕΝΟΣ Ὠρίωνος." Valckenarius ad Theocr. Adon. pag. 79. C.: „Corinnae locum egregie restituit Toupius Append. Not. in Theocr. Eid. XI, 25, cuius vltima, prout vir sagacissimus emendauit, *χῶραν τ' ἀπ' ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν,* exhibet Codex Apollonii Alex. MS. ex quo vitiose descripsit ista Is. Vossius." — Ista iam scripseram, cum hanc a Bastio meo notam hîc inserendam accepi: Totum Corinnae fragmentum Toupius Cur. poster. in Theocrit. p. 20. (conf. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 279.) et Emendatt. in Suid. Vol. II. p. 625. sic restituit: *Νίκασ' ὁ μεγασθενὴς (μεγαλοσθενὴς) Ὠαρίων, χῶραν (χώαν) τ' ἀπ' ἑοῦς πᾶσαν ὠνούμηνεν.* Sed Toupius hanc

ϱη, νόσος νοῦσος, ὅρος οὖρος [58]), μόνος μοῦνος. Εἴποι τις οὖν, πῶς τὸ πόνος, καὶ φόνος, καὶ στόνος, καὶ στόλος, [καὶ λόγος] οὐ προςλαμβάνουσι τὸ $\bar{υ}$; οὐ γὰρ λέγουσι ποῦνος, φοῦνος, καὶ τὰ ἑξῆς. Λέγομεν οὖν, ὅτι ἀπὸ ῥημάτων παρήχθησαν τοῦ πένω, καὶ στένω, καὶ φένω, καὶ στέλλω, καὶ λέγω. τὸ δὲ μόνος, καίτοι ἀπὸ ῥήματος παραχθὲν, ἐπεὶ τριγενές ἐστι, προςέλαβε τὸ $\bar{υ}$.

§. X. [59]) Τὸ $\bar{α}$ εἰς $\bar{η}$ τρέπουσιν, ἐναντίως τοῖς Δωριεῦσιν, Ἥρα Ἥρη·

---

scripturam non primus excogitauit. Nam Bibliotheca Parisina possidet librum Salmasii manu scriptum (Num. 2550.), qui continet quae Vir Summus e Codice Paris. Apollonii Dyscoli excerpserat. In hoc eandem poëtriae emendationem adscriptam vidi. Salmasius pro ἀπ' ἰοῦς dedit ἀπ' ἑοῦς. Sturzius ad Excerpt. ex Apollon. pag. 553. legendum esse suspicatur νικᾷ σ' ὁ μεγ., *vincit te potentissimus ille.* „Pro σ' tamen" inquit „malim τ' ob „dorismum." Toupii *Oarion* virum doctissimum videtur fugisse." Schaef.

58) ὅρος οὖρος] Οὖρος Iones dicunt tam pro ὄρος, quam pro ὅρος (*finis*). Posterioris significationis non memor erat Villoisonus, cum in Schol. Ven. ad Iliad. *Α*. 554. ὀρος οὐρος scriberet pro ὅρος οὖρος. Locus sic habet: τὸ $\bar{υ}$ ἐπεντιθέμενον ψιλοῖ τὰ δασυνόμενα φωνήεντα· ὅρος (ita recte Codex) οὖρος, ὅλος οὖλος (Villoisonus male οὐλος). [In iis quae proxime sequuntur, $\bar{η}$ ευ δίφθογγος, ἐπιφερομένου στοιχείου, ψιλοῦται· εὐνή, εὐχή, εὖρος κ. τ. λ. vox στοιχείου nata est ex mutatione editoris satis arbitraria. Nam Codex clare ac sine compendio habet συμφώνου, quomodo restituendum est.] Glossar. Herod. p. 174. ed. Wessel. Οὖροι. ὁροθεσία. Cod. Par. 2662. προπαροξύνων, ὁροθέσια, quod praefero. Τὸ ὁροθέσιον legitur etiam in Etym. M. p. 632, 39. sq. Bast.

59) Codd. a. et b. τὸ $\bar{α}$ εἰς $\bar{η}$ τρέπουσιν, ἥρα ἥρη, σφαίρα σφαίρη etc. omittentes quae vulgo interponuntur. Cod. c. τὸ $\bar{α}$ εἰς $\bar{η}$ τρέπεται παρὰ τοῖς Ἴωσιν, οἷον ἥρα ἥρη, φίλα φίλη, σφαῖρα σφαίρη etc. Cod. August.

— — — Θεὰ λευκώλενος Ἥρη 60).
σφαῖρα σφαίρη, δημοσία δημοσίη, πρᾶγμα πρῆγμα.

§. XI. 61) Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῆς εἰς ης εὐθείας τῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων καὶ θηλυκῶν 62), διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, εὐτυχέος, ἀμα-

---

rticulum sic scriptum habet: Τὸ α τρέπουσιν εἰς η, ὡς ημοσία δημοσίη, πρᾶγμα πρῆγμα. SCHAEF.

60) Θ. λευκώλενος Ἥρη] Homer. Il. *Α*. vs. 55. Paulo nte de MSS. addidi: ἐναντίως τοῖς Δωριεῦσιν. post quae erba Meerm. οἷον Ἥρα Ἥρη, χώρα χώρη, πρᾶγμα πρῆγμα. Propter vocabula δημοσίη et πρῆγμα, et ordinem, em in his digerendis Grammaticus obseruat, hanc nom referrem ad Herodot. p. 224, 28. διότι ταφῆναί οἱ ὸν πάππον δημοσίη ὑπὸ Σαμίων εὖ, et vs. 30. vbi est ρηγμάτων. — Veteris suae dialecti cum Ionica adfinitem in huius etiam generis nonnullis Attici ostendunt; quod a Th. Munckero ad Ouidii Metam. Argum. Fab. XIX. in αἴθρη et ἀθάρη monitum, vberius adsertum it doctiss. Piersonus ad Moerin p. 184. KOEN.

61) Codd. a. et b. hunc articulum sic scriptum dant: ς εἰς ους ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, αύτως καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνηρημένας ἀλλ' ἐνεῖς ποιοῦσιν, οἷον Δημοσθένεα, Πολυκράτεα. Pro bus vltimis verbis Cod. b. habet πολυκράτεα καὶ δησθένεα λέγοντες. Cod. c. τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς ὶ τοῦ εος προφέρει ἡ τῶν ἰώνων διάλεκτος, ὡςαύτως ὶ τ. ἄ. πτ. οὐ σ. ἀλλ' ἐντελεῖς ποιεῖ Πολυκράτεα καὶ Δησθένεα λέγουσα, omissis ceteris. Cod. August. Τὰς εἰς ς ληγούσας γενικὰς διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὡςαύτως ὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνηρημένας ἀλλὰ διαλελυμές προφέρουσιν (Tittmann. ποιοῦσι), Πολυκράτεα (sic) ὶ Πολυκράτεα (Tittmann. Πολυκράτεα καὶ Δημοκραx) λέγοντες, omissis ceteris. Edidi ἀλλ' ἐντελεῖς ἐκφέυσιν pro vulgato ἀλλ' ἐντελῶς ἐκφ. SCHAEF.

62) θηλυκῶν] Edd. priores et MS. Meerm. Τὰς εἰς ς ληγ. γεν. διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὡςαύτως καὶ τὰς λας πτώσεις οὐ σ. ἀλλ' ἐντελεῖς ποιοῦσι, Πολυκράτεα ὶ Δημοσθένεα λέγοντες. A Vatic. ista plane absunt,

θέος, καὶ τὰς ἄλλας πτώσεις οὐ συνηρημένας, ἀλλ' ἐντελεῖς ἐκφέρουσιν, εὐτυχέϊ, Πολυκράτεϊ, Δημοσθένεϊ, εὐτυχέα, Πολυκράτεα, Δημοσθένεα λέγοντες. Ὡςαύτως τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς 63), τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος καὶ εἰς ες οὐδετέρων, διὰ τοῦ εος προφέρουσι, καὶ πάσας πτώσεις τῶν τοιούτων ἐντελεῖς προάγουσιν. οἷον·

---

spectantia Herodot. p. 224, 32. vbi *Πολυκράτεα*. Quando constat, in similibus ab Ionibus non diuersos abiisse Dorienses, proponam coniecturam, quae huc pertinet, super insigni Sthenidae fragmento apud Stob. S. XLVI. p. 332, 30. de Rege: *ἄριστα δὲ καὶ* [L. *δέ κα*] *μιμέοιτο τοῦτον* (*τὸν πρᾶτον θεὸν*), *εἰ μεγαλόφρονά τε, καὶ ΑΒΡΟΝ, καὶ ὀλιγοδεέα παρασκευάζει αὐτὸν, πατρικὰν διάθεσιν ἐνδεικνύμενος τοῖς ὑφ' αὐτῷ.* Perspecto in *ἀβρὸν* vitio, *σοφὸν* coniecit Gesnerus, *ἀδρὸν* nuper doctiss. Eldikius in Specimine Suspic p. 13. His addo tertium, *ΑΒΑΡΕΑ.* In re eadem Diotogenes Pythagoricus apud Stob. p. 332, 9. quo vsus Cl. Wesseling. Diatribe de Iudaeor. Arch. p. 15. *ἀβαρέα δὲ δεῖ ἥμεν ποτὶ πάντας ἀνθρώπως.* Io. Saresberiens. de Nug. Cur. V, 8. de Traiano: *nulli grauis, carus omnibus.* Reges *βαρεῖς καὶ ὑπερόπται* sunt in Lucian. T. I. p. 475. Koen.

63) *Ὡςαύτως τὰς εἰς ους λ. γ.*] Haec proxime praecedentibus hoc ordine iungit MS. Voss. quae in edd. Vatic. et Meerm. post §. XXV. ita leguntur: *Τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τῶν οὐδετέρων διὰ τοῦ εος προφέρουσι, καὶ πᾶσαν δὲ πτῶσιν ἐντελῶς προάγουσιν. οἷον τείχεος, βέλεος, καί· Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς.* Versus est ex Il. *Λ.* 163. *Τείχεος ἐντὸς* ex Il. *Μ.* vs. 374. *Ἀσθενέος σώματος,* fortasse ex Hippocrate desumtum, ad superiorem classem nominum in *ης* referri debuerat. Pro *ἐντελῶς* in MS. Meerm. *εὐτελῶς* scribitur. Male hoc quidem; sed tantillum vitium praeteruiderunt Viri docti in Aeliano V. H. L. XII. C. 52. Mihi certe legendum videtur: *ὅμως δὲ μηδένα ἐντελῶς οὕτω παραφρονεῖν, ὡς ὑπομεῖναι ἂν συνοικῆσαι τινὶ αὐτῶν, neminem ita plane desipere, vt* —. Vtar porro hac occasione emendandi

Eusebii Philosophi fragmentum, in quo *ψεύδεος*, qui Ionicus genitiuus esset a *ψεῦδος*, corruptum est, apud Stob. S. XI. pag. 137, 24. *Ψεύδεσθαι ἐν πόλει μηδὲ εἷς νόμος ξυγχωρεέτω μηδενὶ, πλὴν τοῦ φιλαληθέος, καὶ νοήμονος, ἐπισταμένου τε ὁκότε καὶ ὅκως ΟΥ ΦΙΛΕΙ ΨΕΥΔΕΟΣ. τῆς δὲ ἀπὸ τούτου γιγνομένης χρείης ἀναγκαίης, καὶ τοῦτο ποιέειν.* Post *φιλεῖ* aliquid deesse, suspicatur Gesner. et post *χρείης ἀναγκαίης*, quod interpretatur *necessariae commoditatis causa*, addit *ἕνεκα*. Vix videtur dubitari posse, quin ipsa Philosophi manus dederit: *πλὴν τοῦ φιλαληθέος, — ἐπισταμένου τε ὁκότε καὶ ὅκως ᾨΦΕΛΕΕΙ ΨΕΥΔΟΣ. τῆς δὲ ἀπὸ τούτου γιγνομένης χρείης, ἀναγκαίη καὶ τοῦτο ποιέειν.* *qui quo tempore quoque modo mendacium prodesse possit, intelligat: ob vtilitatem vero, inde profluentem, id ipsum fiat necesse est.* In postremis particulam *ἕνεκα*, qui notissima ellipsi subaudiri non posse existimet, post *χρείης* addat, forte a sequenti vocabulo *ἀναγκαίη* (Ionice pro *ἀνάγκη* *), vt *σεληναίη*

*) *Bastius*: „Conf. Coray ad Hippocrat. T. I. p. 126. et Homer. Odyss. *T*. 73. De his formis Apollonius Dyscolus in libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* fol. 141. rect. sic disputat: *διὰ τοῦτο διαφέρει τὸ δίχα τοῦ διχόθεν, ᾗ τὸ μὲν δίχα εἰς δύο ἐστὶν, τὸ δὲ διχόθεν ἐκ δύο, καθάπερ καὶ ἐπ' ἄλλων παραγωγῶν, μετὰ τοῦ παράγεσθαι τὰς φωνὰς, καὶ τὰ . . . . . . μενα* (suppl. *σημαινόμενα*) *συμμεταπίπτει. καὶ παράγεται μὲν ἡ φωνὴ, οὐ μὴν τὸ σημαινόμενον, ὡς ἐπ' ὀνομάτων ἔχει τὸ ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει* (Odyss. l. c.) *καὶ παρθενικῇ εἰκυῖα* (Odyss. *H*. 20. Conf. Gregor. de Dial. Att. p. 108.) *καὶ τὸ Αἰτωλὸς Αἰτώλιος, κάπρος κάπριος, ἄπειρος ἀπείρων κ. τ. λ.* Correctionem *Αἰτωλὸς Αἰτώλιος* Sturzius p. 568. *εὐστόχως* reperit. Alio loco eiusdem libri sic Grammaticus: *καθάπερ καὶ ἐπ' ὀνομάτων ἔσθ' ὅτε παραγωγαὶ γίνονται κατὰ τῶν αὐτῶν σημαινομένων, ὡς τὸ ἀναγκαιαι* (leg. *ἀναγκαίη*) *καὶ τὸ εὐγαίας* (sic) *ἐβάλοντο, καὶ τὸ ἀπείρων, καὶ τὸ πομπῆες, καὶ τὸ Ἀϊδωνεὺς καὶ ἄλλα πλεῖστα· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον ἐστὶ καὶ ἐπὶ τῆς παραγωνῆς τῆς διὰ τοῦ θεν εὑρέσθαι.* Quid *εὐγαίας ἐβάλοντο* significet, nemo dicat. Vix ac ne vix quidem dubito, pro *εὐγαίας* scribendum esse *εὐναίας*, *ancoras*. Hesychius: *Εὐναῖαι, αἱ ἄγκυραι.* Pro *εὐνὴ*, quod ex Homero nouimus, poëtae Ionici etiam *εὐναία* dixerunt. Conf. Etymolog. M. p. 393, 49. *καὶ εὐναίας τ' ἐβάλοντο*, quae verba Alberto ad Hesych. l. c. videntur ex Apollonio Rhod. IV. 1713. sumta, vbi tamen nostrae editiones *ἔνθ' εὐνὰς ἐβάλοντο* habent." Monui de formis his productis, quarum

pro *σελήνη* etc.) expulsam. *"Οκως ὠφελέει ψεῦδος* [illegible]matur alio Eusebii dicto apud Stob. d. l. vs. 11. *ἐὼν δὲ τοῖς ἑωϋτοῦ ἀψευδέστατος, ὅμως ἔστιν ὅτε καὶ ψεῦδος ἀγαθῷ κεράσας, παρέχεται ἐπ' ὠφελείῃ ἀνθρώπων τοῦτον χρηζόντων.* Adpositum Heliodori locum, et a[illegible] huc facientia, dedit Celeb. Wesselingius ad Herodot. p. 234, 72. Ab *ὠφελέω* deductum *ὠφέλεια* in Polyaeno rescribendum videtur L. V. C. 6. *οἱ δὲ ζηλώσαντες ΠΟΛΙΑΝ τῶν στρατευομένων, ἐθέλοντες πάντες ἐξῆλθον.* E Codice notatur *τὴν πολιάν. Τὸν πλοῦτον* vel *τὸν ὄλβον* coniicit Casaubonus; non deterius censebitur: *ζηλώσαντες τὴν 'ΩΦΕΛΕΙΑΝ τῶν στρατευομένων. Τὰς ἐκ τῶν στρατειῶν ὠφελείας* memorat idem Polyaen. L. VII. C. 2. §. 2. Conf. eiusdem libri VII. C. 15. §. 1. Congessit quaedam de hac voce laudatiss. Wesseling. ad Diodor. Sicul. T. I. p. 65, 67. Koen.

vsus Ionicis scriptoribus cum Atticis vetustioribus communis est, ad L. Bos. Ellips. p. 534. s. 577. 849. 923. Euripides Ion. v. 173. s. Musgr. *μῶν ὑπὸ θριγκοὺς εὐναίας Καφηρὰς θήσων τέκνοις;* Altera significatione Paulus Silent. Epigr. LX. v. 4. *ὥςπερ ἀπ' εὐναίας εἴχετο σᾶς παλάμας,* vt ex prioribus editionibus sine cunctatione restituendum. V. Iulianea nostra p. XIX. s. quaeque illis addidi ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 327. s. [Accedat nunc Syrianus Comment. MS. in Aristotelis Metaphysica ap. Ruhnken. ad Longin. pag. 264. *καὶ ὥςπερ ἐκ πυρείων τῶν ἐπιστημονικῶν θεωρημάτων παρατριβομένων φῶς ἀναλάμψαι νοερόν.* Quod autem ad Dionys. Hal. l. c. solicitaui Platonica Euthyphr. c. 1., vulgatam ibi scripturam satis tuentur haec Phaedri p. 280. ed. Heind. *ὥςπερ δὲ ἐν κατόπτρῳ ἐν τῷ ἐρῶντι ἑαυτὸν ὁρῶν λέληθε.*] Eodem referenda haec: *'Αθηναία.* Xenophon Anab. VII, 3, 39. *σύνθημα δ' εἶπον 'Α θ η ν α ῖ ο ι.* Porsonus ad h. l. p. LVII.: „Rem acu tetigisse censeo Binghamum, qui Mineruae nomen tesseram fuisse suspicatur. *Ἀθηναίαν* enim plane dant MSS. Paris. Eton. Neque obstat forma vocis, quae forsan *ποιητικωτέρα* cui videri posset, quin eam Xenophon vsurparit. Vide supra ad Lib. V. p. 421. l. 1. Sed et Aristophanes hoc vocabulum non dedignatus est Au. 829. *Τί δ' οὐκ Ἀθηναίαν ἐῶμεν Πολιάδα;* 1652. *Ἐπίκληρον εἶναι τὴν Ἀθηναίαν δοκεῖς.* Eq. 760. *Τῇ μὲν δεσποίνῃ Ἀθηναίῃ.* Nec Plato Euthydemo p. 82, 12. ed. Oxon. cui restituendum *Ἀθηναίῃ* ex Eustathio ad Odyss. *Γ.* p. 1456, 50." Add. Aristophan. Pac. v. 271. *ὦ πότνια δέσποιν' Ἀθηναία.* Conf. H. Stephan. Append. de Dial. Att. p. 236. *Θηβαία.* V. Eustath. ad Homer. Il. pag. 458, 8. ed. Bas. *Νικαία.* Photius Lex. c. 219. extr. *Νικαίην. νίκην.* Add. Sturz. de Dial. Maced. et Alexandr. p. 173. vnde discas, huiusmodi formas paragogicas adeo in citeriorem Graecitatem transiisse. Schaef.

ς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.
Τὴν εἰς πρόθεσιν ἐς λέγουσιν, ὁμοίως τοῖς
καὶ Δωριεῦσιν [66].
. [67]) Τοῖς παρατατικοῖς καὶ τοῖς ἐνεστῶ-

---

ld. a. et b. καὶ ante οὐχὶ τὸ πολὺ omittunt. Cod.
όν λέγουσιν οἱ Ἴωνες, καὶ οὐ τὸ πολὺ, καὶ ὁ
ὐχ ὁ πολὺς, καὶ Ὅμηρος. Cod. August. Τὸ
γουσιν, οὐχὶ τὸ πολὺ, καὶ ὁ πολλὸς, οὐχὶ ὁ πο-
ens quae sequuntur. SCHAEF.
οὐχὶ τὸ πολὺ] οὐχὶ πολὺ edd. οὐ τὸ πολὺ Va-
eerm. Τὸ πολὺ πολλὸν λέγουσι, καὶ τὸ πολὺς
Ο. π. γάρ τις ἔ. Homeri versus, qui ab edd.
ex Il. Η. 156. Πολλὸς et πολλὸν prae altero
iisdem vocabulis, πουλὺς et πουλὺ, inprimis
ιit Herodotus, semel posito πουλὺ p. 214, 13.
posito πουλυπλάνητον p. 26, 45. Grammatico
enti ad manus erat Herodoti locus p. 224, 33.
ν, πολὺν male pag. 225, 48. KOEN. Πολλὸν et
iam in Tragicorum trimetris, etsi rarissime,
V. Erfurdt. ad Sophocl. Antig. v. 86. Sed in
ais Gerytad. Fragm. IX. Brunckium πολλὸς edi-
r. Etiam in prosam scriptorum Atticorum o-
hic ionismus passim fraudulenter irrepsit. V.
ad Diodor. Sic. XVIII. c. 44. quaeque nuper
Aesopum Heusingeri typis Sommeri repetitum
SCHAEF.
Δωριεῦσιν] Adscripta duo vocabula de Voss.

σιν, ὁμοίως καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων, ἁπλῶς εἰπεῖν πάσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέχρηνται· ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις [68]·

— — — οἷον
Δοκέει, κλύειν γὰρ ἤδε
Λαλέειν τις εἰ θελήσει.

καὶ ἐν τῷ Χρησμῷ·
— — καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

καὶ Ἡρόδοτος· „καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον."

---

pro ἀκούω habet ἀκούσεις, et in Herodoti loco καὶ omittit ante νησιωτέων. Cod. August. ab initio negligit τοῖς παρατατικοῖς, articulum sic ordiens: καὶ ἐν τοῖς ἐνεστῶσιν, etc. Deinde omittit ἐγκλίσεσιν, vacuo spatio huic voci relicto. In Anacreonticis pro ἤδε — θελήσει item habet vacuum spatium quinque ferme syllabarum. Denique non habet καὶ Ἡρόδοτος — ἐπλούτεον. SCHAEF.

68) ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ.] Variant nonnihil in Anacreonteis cum edd. tum MSS. Δοκέειν praefert Voss. et Λαλέειν τις ἐθελήσοι. τὶς θελήσει Vatic. Λ. τις εἰ θελήσει Meerm. et edd. pleraeque. εἰ θελήσῃ Gormontiana; quod soloecum est. Οἷον cum Voss. Anacreontis versiculis adtexui, quoniam alias, vbi ὡς proxime praecesserat, locum suum tueri non posse videbatur. [Οἷον non puto a poëta profectum, qui de imagine puellae ad vivum expressa haec videtur cecinisse:

Δοκέει κλύειν γὰρ ἤδε,
Λαλέειν τις εἰ θελήσει.

SCHAEF.] Cum ante editis omisit Io. Corn. de Pauw in Lyrici fragm. p. 276. Si οἷον δοκέει, *quantum videtur*, ab antecedentibus pependisse statuatur, κλύειν in κλύει foret commutandum. Oraculum, quo Noster vtitur, est apud Herodot. p. 22, 25. vbi legitur: καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω, Grammaticis aliisque fere alterum citantibus: vid. ibi Celeb. Wesseling. Herodotea καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον, in prior. edd. et Meerm. desiderata, exstant p. 224, 41. quo pertinere hanc obseruationem, vel solus ordo, quo Herodotea quaedam tractantur, docere potuisset. KOEN.

XV. Τὸ ὁράω ὁρέω λέγουσι, καὶ τὸ ἐχράοντο ἐχρέοντο [69], τὸ ᾱ εἰς ε̄ τρέποντες.

XVI. [70] Τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσιν. Ἡρόδοτος· „καὶ ὦν φασι πολέες [71].“

---

69) καὶ τὸ ἐ. ἐχρέοντο] Edd. et Vatic. Τὸ ὁράω, ὁρέω τὸ α εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ἐ. ἐ. [Ita etiam Codd. a. b. August. Cod. c. τὸ ὁραω ὁρέω λέγουσιν οἱ Ἴωνες, τὰ ᾱ εἰς ε τρέποντες, ὡς τὸ ἐχράοντο ἐχρέοντο. Schaef.] Credo respici Herodot. p. 225, 47. vbi est deterius ἐχρέωντο, neque enim in Ionico verbo literae ω locus est; non magis quam in communi ἐχράοντο. *) Ionismus aliunde notissimus est, non intellectus tamen in ὁρέων apud Herodot. p. 97, 28. ante Valckenaerii monitum ad p. 380, 56. Eiusdem est commatis φοιτέειν in Thaletis Ep. apud Diog. Laërt. I, 44. σκορδινέηται in Hippocrate de Superfoet. p. 262, 28. καταμαργέειν in Herod. p. 678, 95. aliaque, quae dedit in Diss. Herodotea p. 154. Cl. Wesseling. Nostri non oblitus. Quod pag. 199, 22. pro διεπειρᾶτο praebet Arch. διεπειρέατο, vna litera mutata dabit Ionicum διεπειρέετο. In Aretaeo Capp. Ionice scribente plus semel obuium καταιονεῖν corruptum videtur ex καταιονέειν Ionico, pro καταιονᾶν posito; quamquam et altera forma, ab Ionibus accepta, apud alios occurrit: vid. Pierson. ad Moer. p. 73. Σμέομαι eleganti coniectura Cl. Valckenaer. restitutum iuit Herodoto p. 603, 95. de Lacedaemoniis: ἐπεὰν μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τότε τὰς κεφαλὰς σμέονται. E vulgato, τὰς κεφαλὰς κοσμέονται, religiosus syllabarum auceps posset elicere: τὰς κεφαλάς κω σμέονται. Koen.

70) Cod. c. τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσιν, omissis ceteris. Cod. August. Τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν φασίν. Ἡρόδοτος. loco sequentium verborum vacuum spatium habens. Schaef.

71) καὶ ὦν φ. πολέες] Male ὧν Voss. Ipsa verba ex Herodoto παρορασίᾳ quadam non adnotaui: ex Gram-

*) In Luciano de Dea Syria Vol. III. p. 488. legitur χρεώμενος, quod librorum manu scriptorum auctoritate mutandum in χρεόμενος. Conf. Coray ad Hippocrat. Vol. I. p. 126. et 160. Bast.

§. XVII. [72]) Τὸ ὢν, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχων, ἐὼν λέγουσι [73]). καὶ Ὅμηρος·

Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.
καὶ Ἡρόδοτος· „εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ οἷά τε ἐστι πολὺν χρόνον παραμένειν."

§. XVIII. [74]) Τὰ ψιλὰ ἀντὶ τῶν δασέων ἀσπάζον-

---

matici ordine articulus commode referretur ad p. 225, 46. ὅτε ὦν ἐποιεῦντο τὸν θησαυρόν. Pauca dedit de hac vocula Vir doctus ad Auctorem libelli de D. S. T. III. Opp. Lucian. p. 468, 93. vbi est Κόμβαβος μὲν ὦν — *cum varietas moneret vulgatum ibi probare*. Videlicet e Cod. notabatur μὲν νῦν. quae eadem variatio est p. 463, 65. 470, 50. et 474, 72. Genuinum est istis in locis μὲν νυν· nam vt ὦν post γὰρ et δή, sic νυν post μὲν vsus est inprimis Herodotei. Semel apud Herod. ὁ μὲν ὦν ταῦτα παραίνεε p. 699, 87. Vt vero ὦν pro οὖν, sic γῶν pro γοῦν apud eundem p. 14, 57. et p. 552, 62. Koen.

72) Codd. a. et b. τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ἔω (Cod a. ἐῶ) λέγουσιν. Tum vterque ᾔδει pro ἤδη, et Ἡρόδοτος, εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα etc. Cod. c. τὸ ὂν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχον, ἐὸν λέγουσι, καὶ Ὅμηρος. Deinde καὶ Ἡρόδ. εἰ αὐτ. etc. Cod. August. Τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ἔω λέγουσι, omittens ea quae sequuntur. Ex Codicibus Parisinis in Herodoti loco pro vulgata scriptura ὡς αὐτοῖσι dedi εἰ αὐτοῖσι. Schaef.

73) Τὸ ὢν — ὑπάρχων, ἐὼν λ.] Ita rectius MSS. Voss. et Meerm. quam ante edd. et Vatic. Τὸ ὦ — ὑπάρχω, ἔω λ. vt liquet ex Homeri subiecto versu ex Il. *A*. 70. in quo ᾔδει Voss. pro ἤδη, et Herodoti loco, in quo p. 225, 47. editur: ἐχρέωντο τῷ χρηστηρίῳ, εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ οἷά τέ ἐστι πολὺν χρόνον παραμένειν. Apud Herodot. p. 581, 12. δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενὸς imprudenter in δεινοῦ ἐπεόντος οὐδενὸς censui mutandum: firmat illud satis Herod. pag. 570, 71. δεινῶν ἐπιόντων. Ad culpam expiandam hic verbum Herodoteum, quod iniuria sollicitaui, reddam Polyaeno L. I. C. 31. Nam vbi, pro τοῦ δὲ Πέρσου διαβάντος, MSS. omnes habent: τοῦ δὲ Πέρσου ΔΙΕΠΟΝΤΟΣ, leui opera refingendum: τοῦ δὲ Πέρσου ΔΗ ἘΠΙΟΝΤΟΣ. Koen.

74) Codd. b. et c. ἀντὶ τῶν δασέων, quomodo edidi

, ἀπιγμένοι λέγοντες, καὶ ἀπίκοντο, καὶ ἀπηλι-
ς [75]), καὶ ἀντ' ᾅδου [76]) · οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συν-
εσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. Ἡρό-
ς· „οὐκ' οἷοί τε ἦσαν."

---

oenii scriptura ἀντὶ δασέων. Deinde Cod. c. ἀπι-
ι λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἀφιγμένοι, κα. ἀπίκοντο ἀντὶ
ϕίκοντο, post omittens verba καὶ ἀπηλιώτης, καὶ
δου, quae item desunt in Codd. a. b. et August. Et
idem vltima recte desunt, siquidem sequentia do-
Grammaticum hucusque modo συνθέτους voces
morasse. Denique Cod. c. συναλοιφαῖς, ὡς Ἡρό-
φησιν, οὐκ etc. Scripsit autem Grammaticus in
oti loco οὐκ', quomodo dedi pro vulgato οὐκ. Conf.
r. ad Platon. Euthyphr. p. 44. et 48. it. Heyn. ad
r. II. T. VI. p. 68. SCHAEF.

ἀπηλιώτης] Bastius: „Haec forma, vt multae a-
x Ionica dialecto transiit in communem. Apollo-
Dysc. initio libri περὶ ἀντωνυμίας: ἐκφεύγοντάς
τὸ Αἰολικὸν, τοὺς περὶ Κομανὸν ἀντονομασί-
ζειν (τὰς ἀντωνυμίας), εἴγε τὸ μὲν ὄνυμα οὐ κοι-
δὲ ὄνομα. Ναί. ἀλλά φασι καὶ ἄλλα. κατὰ τὸ
ἔνεια παρεισῆλθεν, ὡς Εὔξεινος πόντος, ἰα-
ι πλεονάσαν, ὅ τε ἀπηλιώτης διὰ ψιλοῦ συνα-
ς, ὅπερ συνεχὲς παρ' Ἴωσι, τό, τε ξενοδοκεῖον
νδοκεῖον κ. τ. λ." Eiusdem familiae est ἀντή-
ua forma Ionica pariter vtuntur Attici scriptores,
ophocles Aiac. v. 805. vbi alii male scripserunt
ους, Triclinius peius etiam: τὸ ἀντηλίους ἀπὸ
τολίους γέγονε. V. Lobeck. ad h. v. p. 345. s. SCH.

καὶ ἀπηλ. καὶ ἀντ' ᾅδου] Debetur additamentum
Voss. Οὐκ οἷοί τε ἦσαν desumtum ex Herodot. p.
. In prior. edd. et Vat. est οὐκ οἷοι. Sed nota
Herodoto οὐκ ἅπαξ, οὐκ ἥκιστα, οὐκ ὅσιον. Ne-
fuit dialecti ratio apud Herodot. in ἀφ' οὗ p. 125,
ελώμεθα p. 155, 92. ὑφελόμενος p. 744, 33. in ἀ-
apud Lucian. de Astrol. T. II. p. 371, 68. μεθέπον-
66, 45. vbi μετέποντα e Scholiaste restitui potuis-
bi in eodem p. 367, 56. vulgatur οὐκ ἐπιεικτὰ δι-
, non ἐπιείκτα, quod est in variis lect. sed ἐπικτὰ

§. XVII. [72]) Τὸ ὢν, ὅ σι
λέγουσι [73]). καὶ Ὅμηρος·
Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, τά
καὶ Ἡρόδοτος· „εἰ αὐτοῖσι
τε ἐστι πολὺν χρόνον παραμ
§. XVIII. [74]) Τὰ ψιλὰ ἀν

---

matici ordine articulus commod
ὅτε ὢν ἐποιεῦντο τὸν θησαυρό
vocula Vir doctus ad Auctore
Opp. Lucian. p. 468, 93. vbi
cum varietas moneret vulgatum
Cod. notabatur μὲν νῦν. quae
65. 470, 50. et 474, 72. Genui
νυν· nam vt ὢν post γὰρ et δὴ
inprimis Herodotei. Semel a
τα παραίνεε p. 699, 87. Vt
pro γοῦν apud eundem p. 14,

72) Codd. a. et b. τὸ ὤ, ὅ
(Cod a. ἐῶ) λέγουσιν. Tum v
ρόδοτος, εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόν
τοῦ ὑπάρχον, ἐὸν λέγουσι, καὶ
ρόδ. εἰ αὐτ. etc. Cod. August.
χω, ἔω λέγουσι, omittens ea
cibus Parisinis in Herodoti loc
αὐτοῖσι dedi εἰ αὐτοῖσι. Scha

73) Τὸ ὢν — ὑπάρχων, ἐὼ
et Meerm. quam ante edd. et
ἔω λ. vt liquet ex Homeri subie
quo ᾔδει Voss. pro ἤδη, et Her
47. editur: ἐχρέωντο τῷ χρηστ
ὄντα ἀγαθὰ οἷά τέ ἐστι πολὺν χ
Herodot. p. 581, 12. δεινοῦ ἐπιό
in δεινοῦ ἐπεόντος οὐδενὸς cens
lud satis Herod. pag. 570, 71. δε
pam expiandam hic verbum
sollicitaui, reddam Polya
τοῦ δὲ Πέρσου διαβάν
Πέρσου ΔΙΕΠΟΝΤ
Πέρσου ΔΗ Ε

74) Codd.

ς γενικὰς [81]), τὰς
διὰ τοῦ εος προ-
ι μικροῦ, καὶ πρέσ-
ὺς ἐν Ὀρέστῃ Εὐ-

ι διὰ τοῦ ηος παρὰ
γόντων καὶ Πηλῆος.

ύσας γενικὰς, τὰς ἐκ
εος λέγοντες διὰ τοῦ
καὶ μάντις μάντεος,
ριπίδης etc. vsque ad
ur καὶ ἐν ἄλλῳ δράμα-
ticulus finitur. Cod. c.
ὁ τῶν εἰς ις εὐθ. γινό-
ἰωνικῇ διαλέκτῳ, ὄφις
βις πρέσβεος, καὶ μάν-
mittens cetera articuli
λῃγούσας etc. Deinde
οντες διὰ τοῦ ο μικροῦ,
τεος, καὶ πόλις πόλεος.
χῖσιν habet ἀρχαῖς, mox
Post καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ
enotauit Εὐριπίδης pro
ἐν οὖν — θανάσιμον ab

oss. et Meerm. Mox edd.
l. διὰ τοῦ ō μ. πρέσβις
dd. et Vald.) πρέσβεος,
εος. ὡς ἐν Ὀ. Εὐριπίδης.
additur καὶ ἄλλα, ceteris
ἴαμβος desiderantur in
rm. edd. Euripidea legun-
. vs. 1025. Ad postremum
eadem manu scribitur: εὐ-

§. XIX. [77]) Τὰς νῆας νέας λέγουσι, συστέλλοντες τὸ η εἰς ε [78]).

§. XX. [79]) Τὰς εἰς ος γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, βασιλῆος λέγοντες καὶ Πηλῆος.

Ionicum est pro ἐφικτά. Quem e dialecto Ἐπιάλτην vocat Herodotus VII, 213. 214. proditorem Thermopylarum, Interpres non *Epialtem*, sed *Ephialtem* Latine dicere debuerat. Κατὰ pro καθὰ accipiatur necesse est in vulgatis apud Herod. p. 99, 83. Tomyris μὲν δὴ ἐξαναχωρεε, κατὰ ὑπέσχετο πρῶτα. p. 105, 90. κατὰ ἡμέες διαιρέομεν. et p. 242, 59. κατὰ συνεθήκαντο. quae ratio alibi est in κατάπερ, κατύπερθε, et κατότι in MS. pag. 138, 1. Sed pro καθὰ Herodotus, τὰ scribens Ionice pro ἅ, κατὰ τὰ frequentius vsurpauit. Sic pag. 353, 6. κατὰ τὰ ἔταξε, p. 369, 43. κατὰ τὰ εἶχε, p. 416, 100. κατὰ τὰ εἴρηται, p. 433, 35. et 479, 96. κατὰ τὰ συνεθήκαντο, p. 461, 26. κατὰ τὰ λέγουσι. Plura indicauit Cl. Wesseling. ad pag. 148, 43. Ad eam consuetudinem qui tria ista loca, in quibus est nudum κατὰ, repetita syllaba velit conformare, me non habebit dissentientem. Koen.

77) Cod. c. τὰς νῆας νέας λέγουσιν οἱ αὐτοί, omittens verba συστέλλοντες τὸ η εἰς ε, quibus etiam Codd. a. b. et August. carent. Schaef.

78) σ. τὸ η εἰς ε] Et isthaec vocabula, quae posui, sunt de MS. Voss. Mira apud Herodot. discordia obtinet in νηὸς et νεὸς, νηΐ et νεῒ, νῆα et νέα, νῆες et νέες, νηῶν et νεῶν, νῆας, νέας et ναῦς, ita tamen, vt τὰ Ἰωνικώτερα subinde MSS. custodiuerint: vid. pag. 225, 60. (quo Grammaticum puto respexisse) 226, 81. 595, 61. Nostri meminit Cl. Wesseling. ad p. 77, 79. —— Sequens §. a MSS. abest, praeterquam a Meerm. Koen.

79) Cod. August. Τὰς εἰς ως γεν. Codd. Parisini tres articulum hoc loco omittunt, sed inserunt post §. XXI. Et in a. et b. quidem sic scriptus est: τὰς ἐκ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας γενικὰς, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, πηλῆος καὶ βασιλῆος λέγοντες. In c. autem sic: αἱ ἀπὸ

§. XXI. [80]) Τὰς εἰς ως ληγούσας γενικὰς [81]), τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ πρέςβεος, καὶ μάντεος, καὶ πόλεος. ὡς ἐν Ὀρέστῃ Εὐριπίδου

τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινόμεναι γενικαὶ διὰ τοῦ ηος παρὰ τῶν Ἰώνων προφέρονται, βασιλῆος λεγόντων καὶ Πηλῆος. Schaef.

80) Codd. a. et b. τὰς εἰς ος ληγούσας γενικὰς, τὰς ἐκ τῶν εἰς ις — προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ πρέσβις πρέσβεος, καὶ μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος, ὡς ἐν Ὀρέστῃ Εὐριπίδης etc. vsque ad δάκτυλος, post quam vocem sequitur καὶ ἐν ἄλλῳ δράματι, ἔσπειρ. — θέρος, qua voce articulus finitur. Cod. c. αἱ εἰς ος λήγουσαι γενικαὶ, αἱ ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθ. γινόμεναι, διὰ τοῦ εο προφέρονται τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ, ὄφις ὄφεος διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ πρέσβις πρέσβεος, καὶ μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος, omittens cetera articuli omnia. Cod. August. Τὰς εἰς ος ληγούσας etc. Deinde — προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ, πρέσβις πρέσβεος, μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος. Idem in Euripideo loco pro ἀρχαῖσιν habet ἀρχαῖς, mox omittens καί ἐστιν — ἴαμβος. Post καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ δράμ. Ex eodem Tittmannus enotauit Εὐριπίδης pro Εὐριπίδου, simul monens, Φαμὲν οὖν — θανάσιμον ab eo omitti. Schaef.

81) εἰς ως λ. γ.] εἰς ος λ. γ. Voss. et Meerm. Mox edd. — προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λ. διὰ τοῦ ο μ. πρέσβις (πρέσβυς vtriusque Curionis edd. et Vald.) πρέσβεος, μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος. ὡς ἐν Ὀ. Εὐριπίδης. In MS. Meerm. post μάντεος additur καὶ ἄλλα, ceteris omissis. Verba ὁ δὲ τέταρτος ἴαμβος desiderantur in MSS. vt et in Aldi, Scoti et Gorm. edd. Euripidea leguntur in Orest. vs. 895. et Bacch. vs. 1025. Ad postremum locum in margine MS. Voss. eadem manu scribitur: εὐ-

Ὡς ἂν δύνηται πόλεος [82]), ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.
καί ἐστιν ὁ τρίτος ποῦς δάκτυλος, ὁ δὲ τέταρτος
ἴαμβος. καὶ ἐν ἄλλῳ δράματι·
— ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.
Φαμὲν οὖν [83]), ὡς Ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ λέγειν
ὄφεος, πρέσβεος, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ μὲν γὰρ λέγειν
ὄφιος, πόλιος κοινὸν, τὸ δὲ ὄφεως καὶ πόλεως διὰ
τοῦ ω μεγάλου Ἀττικὸν, τὸ δὲ ὄφεος καὶ πόλεος διὰ
τοῦ ο μικροῦ Ἰώνων. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τῷ κοινῷ
χρῶνται, καὶ τούτῳ μάλιστα, ὡς Ὅμηρος·
— ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος.

ρον ἁ γαία. In priori πόλιος dedit Barnes. Iure quis miretur ad Ionismum firmandum Tragici loca aduocari; tametsi Poëtae etiam Attici, metro coacti, Ionica flexione prorsus abstinuisse non videntur: ὕβρεος, quod in Aristoph. Plut. vs. 1045. Celeberr. T. H. reduxit, versus etiam ratio postulat in Comici Vesp. vs. 149. pro ὕβρεως. Conf. Markland. ad Supplic. Eurip. vs. 983. Koen.

82) Interpunxi cum Porsono post πόλεος. Koenius, vt vulgo in Euripide factum, interpunxerat post δύνηται, πόλεος iungens sequentibus. Schaef.

83) Φαμὲν οὖν] Quae hinc sequuntur vsque ad finem articuli hoc loco dedit Voss. in prior. edd. post §. XXXVI. sic lecta: Ἐφθάσαμεν εἰπόντες, ὅτι τῶν Ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ τὸ λέγειν ὄφεος καὶ πόλεος, νῦν δὲ φαμὲν ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρῶνται οἱ Ἴωνες, καὶ μάλιστα Ὅμηρος —. Vatic. eodem cum edd. ordine: Ἐφθάσ. — ὡς Ἰώνων ἐστὶ, et ὅτι καὶ τῷ κοινῷ ἔστιν ὅτε χρῶνται οἱ Ἴωνες, καὶ τοῦτο μάλιστα, ὡς Ὅμηρος —. Meerm. Τὸ ὄφεος καὶ πόλεος, Ἰωνικῶς, τὸ ὄφιος καὶ πόλιος, Ἰωνικῶς, τὸ ὄφεως καὶ πόλεως διὰ τοῦ ω μεγάλου, Ἀττικόν. ἔσθ' ὅτε χρῶνται καὶ τῷ κοινῷ οἱ Ἴωνες, ὡς Ὅμηρος· ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. Hippocratis citata verba sunt ex Aphor. IV, 14. p. 1253. D. vbi pro κατεχομένῳ et θανάσιμον est ἐχομένῳ et θανατῶδες. Ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος in Homero qui vellet indagare, operam perderet: Homericum est ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόληος ex Od. Α. vs. 185. Peperit errorem Grammatici peruersa literae η pronun-

ciatio, e qua plurimae mendae in veterum libris supersunt corrigendae. Vnam et alteram hic eximam. In Perictyones fragm. apud Stob. S. LXXVII. p. 457, 45. vulgatur: *εἰ δέ τις γονέας ὑπερφρονέοιεν, ἰδέῃ κακῶν ταύτῃ καὶ ζώσῃ καὶ θανούσῃ ἁμαρτία παρὰ θεοῖσι γράφεται.* Dederat Perictyone: *εἰ δέ τις γονέας ὑπερφρονέοιεν* *), *Ἢ ΛΕΓΗι κακόν*, nam initio fragmenti, in quo plura sunt depranata, scribit: *Οὔτε λέξαι δεῖ κακὸν γονέας, οὔτε ἔρξαι, πείθεσθαι δὲ* [addenda est praepositio *ἐν*] *μικροῖσί τε καὶ μεγάλοισι γονεῦσιν.* Bene sit Maasuicio, qui, vbi in Polyaeno L. V. C. 34. editur: *Νίκων Σάμιος κυβερνήτης — ἔπλει παρ' αὐτὰς τὰς πρώρας τῶν πολεμίων τριήρων, ως φίλος ὢν αὐταῖς* (hoc praestat prae *ναύταις* **)) *προελθὼν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ὁρμουσῶν νεῶν ἐξέπλευσε*, notauerit in MSS. pro *ἐξέπλευσε* esse *ἐξέπλησεν* et *ἐξέπλησσε.* Difficillima alioquin fuisset verae lectionis indagatio: *προελθὼν — ἘΞΕΠΑΙΣΕ, euasit.* Anaxilas Neottide apud Athen. L. XIII. p. 558. C. *ἀλλ' ἐξέπαισε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ.* Sic enim pro *ἐξέπεσε* correxit magnus Casaubonus; quo vitio et apud Polyaen. L. V. C. 11. legitur: *Γέσκων φυγαδευθεὶς ἐξέπεσε*, pro *ἐξέπαισε.* Conf. not. ad Hesych. V. *Διεκπέσαντες.* ***)

*) Scribendum *ὑπερφρονέοι.* Similiter hoc Perictyones fragmentum tractat Iacobsius Animaduers. in Stobaeum p. 278. SCHAEF.

**) Similis varietas notatur in Heroicis Philostrati p. 633. BOISSON.

***) Boissonadus: „De horum verborum permutatione conf. Porsonum ad Euripid. Hecub. v. 118. notam ad Philostrat. Her. p. 543. Reitz. ad Lucian. T. IX. p. 345." Bastius: „V. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 543. qui citat Lucianum Dial. Mer. XV. (Vol. III. p. 322.) *καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας*, pro quo Huschkius Anal. Crit. p. 176. *ἐπισείσας* legere malit. Ego vero *ἐπεισπαίσας* non damnem. Sic Lucianus in eodem dialogo p. 323. *καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί.* Ibid. Conviu. cap. 12. (Vol. III. p. 425.) *ἅμα δὲ ταῦτα Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπαισεν ὁ Κυνικὸς Ἀλκιδάμας ἄκλητος.* Sic vnus Codicum Vaticanorum pro *ἐπεισέπεσεν*, quod iam Berglerus et Hemsterhusius repudiarunt. V. hunc ad Aristophanis Plutum p. 271." Cum postremo Luciani loco compares hunc Athenaei T. I. p. 28. *ὡς ἀκλήτου ἐπεισπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια.* Brunckius ad Euripid. Hecub. v. 114.: „*ξυνέπαισε.* Membr. *ξυνέπεσε.* Vulgo, *συνέπεσε*, mendose, vt e metro liquet. E scholiasta recte emendauit Musgrauius. E praua pronunciatione orta corruptela. Ali-

καὶ Ἱπποκράτης· „ὑπὸ φθίσιος κατεχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγενομένη θανάσιμον.“

§. XXII. [84]) Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι, Μενελάου Μενελάοιο, θείου θείοιο, κυδαλίμου κυδαλίμοιο [85]).

§. XXIII. [86]) Εἰώθασι συναρχομένους [87]) ποιεῖν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, ἐξ ὧν καὶ ἐγένοντο. οἷον·

Suffragari mihi in ἐξέπαισε reponendo doctiss. Io. Piersonum, qui praeter innumeras emendationes alias istam quoque libri sui margini adscripsit, a Cl. Valckenaerio laetus intellexi. Vocalem *I* in *H* mutando succurras e Artemidoro Oneir. II. 13. p. 101. de dracone: περιπλακεὶς δὲ καὶ ΔΕΙΑΣ τινά. Sensit corruptelam eleganti eruditionis iuuenis R. M. van Goens, Obs. Misc. Philol Cap. II. p. 12. Legendum: περιπλακεὶς δὲ καὶ ΔΗΣΑΣ τινά. Notum Virgilii illud *spirisque ligant ingentibus* Aen. II. 217. Sed haec forte iam nimia sunt. KOEN.

84) Cod. c. προφέρουσι, θεῖος θείου θείοιο, κυδάλυμος κυδαλύμου κυδαλύμοιο, ἀγαθὸς ἀγαθοῦ ἀγαθοῖο. Cod August. omittit θείου θείοιο. SCHAEF.

85) κυδαλίμου κυδ.] Addita sunt duo vocabula de MS Voss. A Grammaticis istiusmodi genitiui Thessalis vulgo adscribuntur: Boeotis ab Apione et Herodoro apud Eustath. ad Il. *A*. p. 140, 41. Καυκάσοιο duo MSS. praebent in Herodoto p. 247, 19. In Musaeo de Her. et L. vs 234. pro: Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων quod pronum expeditumque non est, aliquando tentabam: Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκαύστοιο δ. vt syllaba breuis ob caesuram versus producta fuerit. KOEN.

86) Cod. c. εἰώθασιν οἱ Ἴωνες ποιεῖν τοὺς παρῳχ. συναριθμουμένους τοῖς ἰδ. ἐν. etc. Deinde idem: τύπτε δ ἐπιστρ. ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε, βῆ δ᾽ ὁ γέρ. ἀντὶ τοῦ ἔβη, θῆκ

bi idem mendum obseruaui. In Rheso v. 82. vbi recte editum:

οὐχ ὧδέ γ᾽ αἰσχρῶς ἔπεσον ἐν τροπῇ δορός.

codex Regius antiquior babet ἔπαισον.“ In hanc partem librarii multo rarius quam in alteram illam peccarunt. SCH.

δ' ἐπὶ φρ. ϑ. λ. ἥ. ἀντὶ τοῦ ἔϑηκε. ἔνϑεν τοι καὶ τὸ ὀλέ-
κοντο δὲ λαοὶ καὶ τὸ ἔνϑ' Ὀδυσῆα etc. Cod. b. pro ἄορι
ϑεῖνε habet ἄορι ϑείνων: vt haec quoque snmta videan-
tur ex Il. Φ. v. 21. Tum idem cum a. ἐκ κεφαλῆς ἕλε τοί-
χας. Post Cod. b. πρὸς δὲ, καὶ νύ κε δεξάμενος. Sed
Cod. a. habet νύ με *). Denique Cod. a. pro ἐνδυκέως
dat ἐνδικαίως. Cod. August. ϑῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ ϑ. λ. Ἥ.
deinde omittens τοι post ἔνϑεν, et καὶ τὸ post λαοί. Idem
pro ὄλεσε dat ἕλε: pro οὕτω, οὔτ': pro οὔπω, οὔτε: pro
γεραρόν, γεραόν: pro κ' αὐτόϑ' ὄλοντο, καὶ τόϑ' ἕλον-
το: pro ἔνϑα με, η με: pro ὀνόμηνεν, ὀνόμηνε: pro
Ὀδυσῆα, Ὀδυσσῆ. Schaef.

87) συναρχομένους] eodem modo incipientia. De hoc
medio et hoc eius vsu Lexica οὐδὲ γρύ. Sic Gregorius
infra §. LXXIII. et Herodianus loco citato in proxima
Koenii nota. Etymolog. M. c. 23, 44. οἱ γὰρ ποιηταὶ
καὶ οἱ Ἴωνες συνάρχεσϑαι πολλάκις ποιοῦσι τοὺς παρῳ-
χημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. Idem c. 131. 8. εἰ δὲ πε-
ριττοσυλλαβοῦσι τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι καὶ συνάρχον-
ται, κ. τ. λ. Eustathius ad Homer. Il. p. 72. extr. Rom.
Ὅτι οἱ Ἴωνες τὰς μὲν χρονικὰς αὐξήσεις τῶν παρῳχημέ-
νων κατασπῶσι, συνάρχεσϑαι τοῖς ἐνεστῶσι ποιοῦντες
αὐτούς. Pro eo mox p. 73. init. ὡςαύτως καὶ τὰς διὰ
τοῦ ἐ αὐξήσεις καϑελόντες, τὴν αὐτὴν ἀρχὴν περι-
ποιοῦνται τοῖς ἐνεστῶσι καὶ τοῖς παρῳχημένοις. Hinc
aduerbium a Lexicographis omissum συναρχομένως, quo
vtitur Etymolog. M. c. 306, 48. Schaef.

*) Seculo decimo tertio quartoque, ac prius etiam, littera μ̄
sic scribebatur, vt litteram κ referret, et versa vice. Ideo
hic confusa με et κε. Indidem repetendae plures einsdem-
modi commutationes, e. c. confusio tam frequens praeposi-
tionum κατὰ et μετὰ etc.: adiectiuorum in ικος et ιμος
(e. c. Conon. pag. 9. l. 11. vbi pro νομικὸν eum Codd. Vat.
νόμιμον legendum) etc.: verborum compositorum cum εκ
et εμ etc. In Scholiis ad Lucianum Vol. I. p. 500. leguntur
haec: φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυϑαγόρειον ὄντα μαϑῆσαι με-
τὰ τῶν ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάϑρου τινὸς τοῦ στύλου
ὄντος κ. τ. λ. Pro μαϑῆσαι Cod. SG. 545. dat καϑῆ-
σϑαι, Cod. 2662. καϑίσαι. Posterior etiam τῶν στύ-
λων habet pro τοῦ στύλου. Bast.

Νομικὸς et νόμιμος confusa etiam in Xenophont. Memor.
I. 2. 41. Sic οὐκ ἦν γε corruperunt in οὐ μὴν γε. V. Por-
son. ad Euripid. Hecub. v. 403. Schaef.

σιν, ὁμοίως καὶ ταῖς μετοχαῖς τῶν περισπωμένων, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν πάσαις ἐγκλίσεσιν ἐντελῶς κέχρηνται· ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντείοις [68])·

— — — οἷον
Δοκέει, κλύειν γὰρ ἤδε
Λαλέειν τις εἰ θελήσει.

καὶ ἐν τῷ Χρησμῷ·
— — καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

καὶ Ἡρόδοτος· „καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον."

---

pro ἀκούω habet ἀκούσεις, et in Herodoti loco καὶ omittit ante νησιωτέων. Cod. August. ab initio negligit τοῖς παρατατικοῖς, articulum sic ordiens: καὶ ἐν τοῖς ἐνεστῶσιν, etc. Deinde omittit ἐγκλίσεσιν, vacuo spatio huic voci relicto. In Anacreonticis pro ἤδε — θελήσει item habet vacuum spatium quinque ferme syllabarum. Denique non habet καὶ Ἡρόδοτος — ἐπλούτεον. Schaef.

68) ὡς ἐν τοῖς Ἀνακρεοντ.] Variant nonnihil in Anacreonteis cum edd. tum MSS. Δοκέειν praefert Voss. et Λαλέειν τις ἐθελήσοι. τὶς θελήσει Vatic. Λ. τις εἰ θελήσει Meerm. et edd. pleraeque. εἰ θελήσῃ Gormontiana; quod soloecum est. Οἷον cum Voss. Anacreontis versiculis adtexui, quoniam alias, vbi ὡς proxime praecesserat, locum suum tueri non posse videbatur. [Οἷον non puto a poëta profectum, qui de imagine puellae ad vivum expressa haec videtur cecinisse:

Δοκέει κλύειν γὰρ ἤδε,
Λαλέειν τις εἰ θελήσει.

Schaef.] Cum ante editis omisit Io. Corn. de Pauw in Lyrici fragm. p. 276. Si οἷον δοκέει, *quantum videtur*, ab antecedentibus pependisse statuatur, κλύειν in κλύει foret commutandum. Oraculum, quo Noster vtitur, est apud Herodot. p. 22, 25. vbi legitur: καὶ οὐ φωνεῦντος ἀκούω, Grammaticis aliisque fere alterum citantibus: vid. ibi Celeb. Wesseling. Herodotea καὶ νησιωτέων μάλιστα ἐπλούτεον, in prior. edd. et Meerm. desiderata, exstant p. 224, 41. quo pertinere hanc obseruationem, vel solus ordo, quo Herodotea quaedam tractantur, docere potuisset. Koen.

§. XV. Τὸ ὁράω ὁρέω λέγουσι, καὶ τὸ ἐχράοντο ἐχρέοντο [69]), τὸ α εἰς ε τρέποντες.

§. XVI. [70]) Τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσιν. Ἡρόδοτος· „καὶ ὦν φασι πολέες [71]).“

---

69) καὶ τὸ ἐ. ἐχρέοντο] Edd. et Vatic. Τὸ ὁράω, ὁρέω τὸ α εἰς ε τρέποντες, καὶ τὸ ἐ. ἐ. [Ita etiam Codd. a. b. August. Cod. c. τὸ ὁραω ὁρέω λέγουσιν οἱ ἴωνες, τὰ ἰς ε τρέποντες, ὡς τὸ ἐχράοντο ἐχρέοντο. SCHAEF.] ;do respici Herodot. p. 225, 47. vbi est deterius ἐχρέτο, neque enim in Ionico verbo literae ω locus est; n magis quam in communi ἐχράοντο. *) Ionismus alide notissimus est, non intellectus tamen in ὁρέων apud rodot. p. 97, 28. ante Valckenaerii monitum ad p. 380, Eiusdem est commatis φοιτέειν in Thaletis Ep. apud ɔg. Laërt. I, 44. σκορδινέηται in Hippocrate de Super-t. p. 262, 28. καταμαργέειν in Herod. p. 678, 95. alia-, quae dedit in Diss. Herodotea p. 154. Cl. Wesseling. stri non oblitus. Quod pag. 199, 22. pro διεπειρᾶτο ebet Arch. διεπειρέατο, vna litera mutata dabit Ionin διεπειρέετο. In Aretaeo Capp. Ionice scribente plus iel obuium καταιονεῖν corruptum videtur ex καταιοιν Ionico, pro καταιονᾷν posito; quamquam et altera ma, ab Ionibus accepta, apud alios occurrit: vid. rson. ad Moer. p. 73. Σμέομαι eleganti coniectura Valckenaer. restitutum iuit Herodoto p. 603, 95. de ;edaemoniis: ἐπεὰν μέλλωσι κινδυνεύειν τῇ ψυχῇ, τόιὰς κεφαλὰς σμέονται. E vulgato, τὰς κεφαλὰς κοἐονται, religiosus syllabarum auceps posset elicere: τὰς ;αλὰς κω σμέονται. KOEN.

70) Cod. c. τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν λέγουσιν, omissis cete-Cod. August. Τὸ ὦν ἀντὶ τοῦ οὖν φασίν. Ἡρόδο-. loco sequentium verborum vacuum spatium hais. SCHAEF.

71) καὶ ὦν φ. πολέες] Male ὧν Voss. Ipsa verba ex ;odoto παροράσίᾳ quadam non adnotaui: ex Gram-

*) In Luciano de Dea Syria Vol. III. p. 488. legitur χρεώμενος, quod librorum manu scriptorum auctoritate mutandum in χρεόμενος. Conf. Coray ad Hippocrat. Vol. I. p. 126. et 160. BAST.

§. XVII. [72]) Τὸ ὦν, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχων, λέγουσι [73]). καὶ Ὅμηρος·
Ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.
καὶ Ἡρόδοτος· „εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ οἷά τε ἐστι πολὺν χρόνον παραμένειν."

§. XVIII. [74]) Τὰ ψιλὰ ἀντὶ τῶν δασέων ἀσπάζονται

---

matici ordine articulus commode referretur ad p. 225, 46. ὅτε ὦν ἐποιεῦντο τὸν θησαυρόν. Pauca dedit de hac vocula Vir doctus ad Auctorem libelli de D. S. T. III. Opp. Lucian. p. 468, 93. vbi est *Κόμβαβος μὲν ὦν — cum varietas moneret vulgatum ibi probare.* Videlicet e Cod. notabatur *μὲν νῦν.* quae eadem variatio est p. 463, 65. 470, 50. et 474, 72. Genuinum est istis in locis *μέν νυν*· nam vt *ὦν* post *γὰρ* et *δὴ*, sic *νυν* post *μὲν* vsus est inprimis Herodotei. Semel apud Herod. *ὁ μὲν ὦν ταῦτα παραίνεε* p. 699, 87. Vt vero *ὦν* pro *οὖν*, sic *γῶν* pro *γοῦν* apud eundem p. 14, 57. et p. 552, 62. Koen.

72) Codd. a. et b. *τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ἔω* (Cod a. *ἐῶ*) *λέγουσιν.* Tum vterque *ᾔδει* pro *ᾔδη*, et *Ἡρόδοτος, εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα* etc. Cod. c. *τὸ ὂν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχον, ἐὸν λέγουσι, καὶ Ὅμηρος.* Deinde *καὶ Ἡρόδ. εἰ αὐτ.* etc. Cod. August. *Τὸ ὦ, ὃ σημαίνει τὸ ὑπάρχω, ἔω λέγουσι,* omittens ea quae sequuntur. Ex Codicibus Parisinis in Herodoti loco pro vulgata scriptura *ὡς αὐτοῖσι* dedi *εἰ αὐτοῖσι.* Schaef.

73) *Τὸ ὦν — ὑπάρχων, ἐὼν λ.*] Ita rectius MSS. Voss. et Meerm. quam ante edd. et Vatic. *Τὸ ὦ — ὑπάρχω, ἔω λ.* vt liquet ex Homeri subiecto versu ex Il. *Α.* 70. in quo *ᾔδει* Voss. pro *ᾔδη*, et Herodoti loco, in quo p. 225, 47. editur: *ἐχρέωντο τῷ χρηστηρίῳ, εἰ αὐτοῖσι τὰ παρεόντα ἀγαθὰ οἷά τέ ἐστι πολὺν χρόνον παραμένειν.* Apud Herodot. p. 581, 12. *δεινοῦ ἐπιόντος οὐδενὸς* imprudenter in *δεινοῦ ἐπεόντος οὐδενὸς* censui mutandum: firmat illud satis Herod. pag. 570, 71. *δεινῶν ἐπιόντων.* Ad culpam expiandam hic verbum Herodoteum, quod iniuria sollicitaui, reddam Polyaeno L. I. C. 31. Nam vbi, pro *τοῦ δὲ Πέρσου διαβάντος,* MSS. omnes habent: *τοῦ δὲ Πέρσου ΔΙΕΠΟΝΤΟΣ,* leui opera refingendum: *τοῦ δὲ Πέρσου ΔΗ ἘΠΙΟΝΤΟΣ.* Koen.

74) Codd. b. et c. *ἀντὶ τῶν δασέων,* quomodo edidi

ται, ἀπιγμένοι λέγοντες, καὶ ἀπίκοντο, καὶ ἀπηλιώτης [75]), καὶ ἀντ' ᾄδου [76])· οὐ μὴν δὲ ἐν ταῖς συνθέσεσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς συναλοιφαῖς. Ἡρόδοτος· „οὐκ' οἷοί τε ἦσαν.“

---

pro Koenii scriptura ἀντὶ δασέων. Deinde Cod. c. ἀπιγμένοι λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἀφιγμένοι, και ἀπίκοντο ἀντὶ τοῦ ἀφίκοντο, post omittens verba καὶ ἀπηλιώτης, καὶ ἀντ' ᾄδου, quae item desunt in Codd. a. b. et August. Et tria quidem vltima recte desunt, siquidem sequentia docent, Grammaticum hucusque modo συνθέτους voces commemorasse. Denique Cod. c. συναλοιφαῖς, ὡς Ἡρόδοτός φησιν, οὐκ etc. Scripsit autem Grammaticus in Herodoti loco οὐκ', quomodo dedi pro vulgato οὐκ. Conf. Fischer. ad Platon. Euthyphr. p. 44. et 48. it. Heyn. ad Homer. Il. T. VI. p. 68. Schaef.

75) ἀπηλιώτης] Bastius: „Haec forma, vt multae aliae, ex Ionica dialecto transiit in communem. Apollonius Dysc. initio libri περὶ ἀντωνυμίας: ἐκφεύγοντάς φασι τὸ Αἰολικὸν, τοὺς περὶ Κομανὸν ἀντονομασίας καλεῖν (τὰς ἀντωνυμίας), εἴγε τὸ μὲν ὄνυμα οὐ κοινὸν, τὸ δὲ ὄνομα. Ναί. ἀλλά φασι καὶ ἄλλα κατὰ τὸ ἔθος ὀθνεῖα παρεισῆλθεν, ὡς Εὔξεινος πόντος, ἰακῶς τὸ ι πλεονάσαν, ὅ τε ἀπηλιώτης διὰ ψιλοῦ συναλειφθεὶς, ὅπερ συνεχὲς παρ' Ἴωσι, τό, τε ξενοδοχεῖον καὶ πανδοχεῖον κ. τ. λ.“ Eiusdem familiae est ἀντήλιος, qua forma Ionica pariter vtuntur Attici scriptores, e. c. Sophocles Aiac. v. 805. vbi alii male scripserunt ἀνθηλίους, Triclinius peius etiam: τὸ ἀντηλίους ἀπὸ τοῦ ἀντολίους γέγονε. V. Lobeck. ad h. v. p. 345. s. Sch.

76) καὶ ἀπηλ. καὶ ἀντ' ᾄδου] Debetur additamentum Codici Voss. Οὐκ οἷοί τε ἦσαν desumtum ex Herodot. p. 225, 57. In prior. edd. et Vat. est οὐκ οἷοι. Sed nota vel ex Herodoto οὐκ ἅπαξ, οὐκ ἥκιστα, οὐκ ὅσιον. Neglecta fuit dialecti ratio apud Herodot. in ἀφ' οὗ p. 125, 73. ἀφελώμεθα p. 155, 92. ὑφελόμενος p. 744, 33. in ἀφῆκεν apud Lucian. de Astrol. T. II. p. 371, 68. μεθέποντα p. 366, 45. vbi μετέποντα e Scholiaste restitui potuisset. Vbi in eodem p. 387, 56. vulgatur οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, non ἐπιΐκτὰ, quod est in variis lect. sed ἐπικτὰ

§. XIX. [77]) Τὰς νῆας νέας λέγουσι, συστέλλοντες τὸ η εἰς ε [78]).

§. XX. [79]) Τὰς εἰς ος γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, βασιλῆος λέγοντες καὶ Πηλῆος.

Ionicum est pro ἐφικτά. Quem e dialecto Ἐπιάλτην vocat Herodotus VII, 213. 214. proditorem Thermopylarum, Interpres non *Epialtem*, sed *Ephialtem* Latine dicere debuerat. Κατὰ pro καθὰ accipiatur necesse est in vulgatis apud Herod. p. 99, 83. Tomyris μὲν δὴ ἐξαναχώρεε, κατὰ ὑπέσχετο πρῶτα. p. 105, 90. κατὰ ἡμέες διαιρέομεν. et p. 242, 59. κατὰ συνεθήκαντο. quae ratio alibi est in κατάπερ, κατύπερθε, et κατότι in MS. pag. 138, 1. Sed pro καθὰ Herodotus, τὰ scribens Ionice pro ἃ, κατὰ τὰ frequentius vsurpauit. Sic pag. 353, 6. κατὰ τὰ ἔταξε, p. 369, 43. κατὰ τὰ εἶχε, p. 416, 100. κατὰ τὰ εἴρηται, p. 433, 35. et 479, 96. κατὰ τὰ συνεθήκαντο, p. 461, 26. κατὰ τὰ λέγουσι. Plura indicauit Cl. Wesseling. ad pag. 148, 43. Ad eam consuetudinem qui tria ista loca, in quibus est nudum κατὰ, repetita syllaba velit conformare, me non habebit dissentientem. Koen.

77) Cod. c. τὰς νῆας νέας λέγουσιν οἱ αὐτοί, omittens verba συστέλλοντες τὸ η εἰς ε, quibus etiam Codd. a. b. et August. carent. Schaef.

78) σ. τὸ η εἰς ε] Et isthaec vocabula, quae posui, sunt de MS. Voss. Mira apud Herodot. discordia obtinet in νηὸς et νεὸς, νηῒ et νεῒ, νῆα et νέα, νῆες et νέες, νηῶν et νεῶν, νῆας, νέας et ναῦς, ita tamen, vt τὰ Ἰωνικώτερα subinde MSS. custodiuerint: vid. pag. 225, 60. (quo Grammaticum puto respexisse) 226, 81. 595, 61. Nostri meminit Cl. Wesseling. ad p. 77, 79. —— Sequens §. a MSS. abest, praeterquam a Meerm. Koen.

79) Cod. August. Τὰς εἰς ως γεν. Codd. Parisini tres articulum hoc loco omittunt, sed inserunt post §. XXI. Et in a. et b. quidem sic scriptus est: τὰς ἐκ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας γενικὰς, διὰ τοῦ ηος προφέρουσι, πηλῆος καὶ βασιλῆος λέγοντες. In c. autem sic: αἱ ἀπὸ

§. XXI. 80) Τὰς εἰς ως ληγούσας γενικὰς [81]), τὰς
ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ εος προ-
φέρουσιν, ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ πρέσ-
βεος, καὶ μάντεος, καὶ πόλεος. ὡς ἐν Ὀρέστῃ Εὐ-
ριπίδου·

τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινόμεναι γενικαὶ διὰ τοῦ ηος παρὰ
τῶν ἰώνων προφέρονται, βασιλῆος λεγόντων καὶ Πηλῆος.
Schaef.

80) Codd. a. et b. τὰς εἰς ος ληγούσας γενικὰς, τὰς ἐκ
τῶν εἰς ις — προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ
ο μικροῦ, καὶ πρέσβις πρέσβεος, καὶ μάντις μάντεος,
καὶ πόλις πόλεος, ὡς ἐν Ὀρέστῃ Εὐριπίδης etc. vsque ad
δάκτυλος, post quam vocem sequitur καὶ ἐν ἄλλῳ δράμα-
τι, ἔσπειρ. — θέρος, qua voce articulus finitur. Cod. c.
αἱ εἰς ος λήγουσαι γενικαὶ, αἱ ἀπὸ τῶν εἰς ις εὐθ. γινό-
μεναι, διὰ τοῦ εο προφέρονται τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ, ὄφις
ὄφεος διὰ τοῦ ο μικροῦ, καὶ πρέσβις πρέσβεος, καὶ μάν-
τις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος, omittens cetera articuli
omnia. Cod. August. Τὰς εἰς ος ληγούσας etc. Deinde
— προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λέγοντες διὰ τοῦ ο μικροῦ,
πρέσβις πρέσβεος, μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος.
Idem in Euripideo loco pro ἀρχαῖσιν habet ἀρχαῖς, mox
omittens καί ἐστιν — ἴαμβος. Post καὶ πάλιν ἐν ἄλλῳ
δράμ. Ex eodem Tittmannus enotauit Εὐριπίδης pro
Εὐριπίδου, simul monens, Φαμὲν οὖν — θανάσιμον ab
eo omitti. Schaef.

81) εἰς ως λ. γ.] εἰς ος λ. γ. Voss. et Meerm. Mox edd.
— προφέρουσιν, ὄφις ὄφεος λ. διὰ τοῦ ο μ. πρέσβις
(πρέσβυς vtriusque Curionis edd. et Vald.) πρέσβεος,
μάντις μάντεος, καὶ πόλις πόλεος. ὡς ἐν Ὀ. Εὐριπίδης.
In MS. Meerm. post μάντεος additur καὶ ἄλλα, ceteris
omissis. Verba ὁ δὲ τέταρτος ἴαμβος desiderantur in
MSS. vt et in Aldi, Scoti et Gorm. edd. Euripidea legun-
tur in Orest. vs. 895. et Bacch. vs. 1025. Ad postremum
locum in margine MS. Voss. eadem manu scribitur: εὐ-

Ὅς ἂν δύνηται πόλεος [82]), ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ.
καί ἐστιν ὁ τρίτος ποὺς δάκτυλος, ὁ δὲ τέταρτος ἴαμβος. καὶ ἐν ἄλλῳ δράματι·
— ἔσπειρ' ὄφεος ἐν γαίᾳ θέρος.
Φαμὲν οὖν [83]), ὡς Ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ λέγειν ὄφεος, πρέσβεος, καὶ τὰ τοιαῦτα· τὸ μὲν γὰρ λέγειν ὄφιος, πόλιος κοινὸν, τὸ δὲ ὄφεως καὶ πόλεως διὰ τοῦ ω μεγάλου Ἀττικὸν, τὸ δὲ ὄφεος καὶ πόλεος διὰ τοῦ ο μικροῦ Ἰώνων. Ἔστι δὲ ὅτε καὶ τῷ κοινῷ χρῶνται, καὶ τούτῳ μάλιστα, ὡς Ὅμηρος·
— ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος.

ρον ἃ γαία. In priori πόλιός dedit Barnes. Iure quis miretur ad Ionismum firmandum Tragici loca aduocari; tametsi Poëtae etiam Attici, metro coacti, Ionica flexione prorsus abstinuisse non videntur: ὕβρεος, quod in Aristoph. Plut. vs. 1045. Celeberr. T. H. reduxit, versus etiam ratio postulat in Comici Vesp. vs. 149. pro ὕβρεως. Conf. Markland. ad Supplic. Eurip. vs. 983. Koen.

82) Interpunxi cum Porsono post πόλεος. Koenius, vt vulgo in Euripide factum, interpunxerat post δύνηται, πόλεος iungens sequentibus. Schaef.

83) Φαμὲν οὖν] Quae hinc sequuntur vsque ad finem articuli hoc loco dedit Voss. in prior. edd. post §. XXXVI. sic lecta: Ἐφθάσαμεν εἰπόντες, ὅτι τῶν Ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν καὶ τὸ λέγειν ὄφεος καὶ πόλεος, νῦν δὲ φαμὲν ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρῶνται οἱ Ἴωνες, καὶ μάλιστα Ὅμηρος —. Vatic. eodem cum edd. ordine: Ἐφθάσ. — ὡς Ἰώνων ἐστὶ, et ὅτι καὶ τῷ κοινῷ ἔστιν ὅτε χρῶνται οἱ Ἴωνες, καὶ τοῦτο μάλιστα, ὡς Ὅμηρος —. Meerm. Τὸ ὄφεος καὶ πόλεος, Ἰωνικῶς, τὸ ὄφιος καὶ πόλιος, Ἰωνικῶς, τὸ ὄφεως καὶ πόλεως διὰ τοῦ ω μεγάλου, Ἀττικόν. ἔσθ' ὅτε χρῶνται καὶ τῷ κοινῷ οἱ Ἴωνες, ὡς Ὅμηρος· ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. Hippocratis citata verba sunt ex Aphor. IV, 14. p. 1253. D. vbi pro κατεχομένῳ et θανάσιμον est ἐχομένῳ et θανατῶδες. Ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος in Homero qui vellet indagare, operam perderet: Homericum est ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόληος ex Od. Α. vs. 185. Peperit errorem Grammatici peruersa literae η pronun-

ciatio, e qua plurimae mendae in veterum libris supersunt corrigendae. Vnam et alteram hic eximam. In Perictyones fragm. apud Stob. S. LXXVII. p. 457, 45. vulgatur: εἰ δέ τις γονέας ὑπερφρονέοιεν, ἰδέῃ κακῶν ταύτῃ καὶ ζώσῃ καὶ θανούσῃ ἁμαρτία παρὰ θεοῖσι γράφεται. Dederat Perictyone: εἰ δέ τις γονέας ὑπερφρονέοιεν *), Ἢ ΛΕΓΗι κακόν, nam initio fragmenti, in quo plura sunt deprauata, scribit: Οὔτε λέξαι δεῖ κακὸν γονέας, οὔτε ἔρξαι, πείθεσθαι δὲ [addenda est praepositio ἐν] μικροῖσί τε καὶ μεγάλοισι γονεῦσιν. Bene sit Maasuicio, qui, vbi in Polyaeno L. V. C. 34. editur: Νίκων Σάμιος κυβερνήτης — ἔπλει παρ' αὐτὰς τὰς πρώρας τῶν πολεμίων τριήρων, ως φίλος ὢν αὐταῖς (hoc praestat prae ναύταις **)) προελθὼν ἐπ' ἐσχάτων τῶν ὁρμουσῶν νεῶν ἐξέπλευσε, notauerit in MSS. pro ἐξέπλευσε esse ἐξέπλησεν et ἐξέπλησσε. Difficillima alioquin fuisset verae lectionis indagatio: προελθὼν — 'ΕΞΕΠΑΙΣΕ, *euasit*. Anaxilas Neottide apud Athen. L. XIII. p. 558. C. ἀλλ' ἐξέπαισε πορθμὶς ἐλατίνῳ πλάτῃ. Sic enim pro ἐξέπεσε correxit magnus Casaubonus; quo vitio et apud Polyaen. L. V. C. 11. legitur: Γέσκων φυγαδευθεὶς ἐξέπεσε, pro ἐξέπαισε. Conf. not. ad Hesych. V. Διεκπέσαντες. ***)

*) Scribendum ὑπερφρονέοι. Similiter hoc Perictyones fragmentum tractat Iacobsius Animaduers. in Stobaeum p. 278. SCHAEF.

**) Similis varietas notatur in Heroicis Philostrati p. 633. BOISSON.

***) Boissonadus: „De horum verborum permutatione conf. Porsonum ad Euripid. Hecub. v. 118. notam ad Philostrat. Her. p. 543. Reitz. ad Lucian. T. IX. p. 345." Bastius: „V. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 543. qui citat Lucianum Dial. Mer. XV. (Vol. III. p. 322.) καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐ π ε ι ς π α ί σ α ς, pro quo Huschkius Anal. Crit. p. 176. ἐ π ι σ ε ί σ α ς legere malit. Ego vero ἐπειςπαίσας non damnem. Sic Lucianus in eodem dialogo p. 323. καὶ μετὰ μικρὸν ἐ π ε ι ς έ π α ι σ α ν ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καρτεροί. Ibid. Conviu. cap. 12. (Vol. III. p. 425.) ἅμα δὲ ταῦτα Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐ π ε ι ς έ π α ι σ ε ν ὁ Κυνικὸς 'Αλκιδάμας ἄκλητος. Sic vnus Codicum Vaticanorum pro ἐπειςέπεσεν, quod iam Berglerus et Hemsterhusius repudiarunt. V. hunc ad Aristophanis Plutum p. 271." Cum postremo Luciani loco compares hunc Athenaei T. I. p. 28. ὡς ἀκλήτου ἐπειςπαίοντος εἰς τὰ συμπόσια. Brunckius ad Euripid. Hecub. v. 114.: „ξυνέπαισε. Membr. ξυνέπεσε. Vulgo, συνέπεσε, mendose, vt e metro liquet. E scholiasta recte emendauit Musgrauius. E praua pronunciatione orta corruptela. Ali-

καὶ Ἱπποκράτης· „ὑπὸ φθίσιος κατεχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγενομένη θανάσιμον."

§. XXII. [84]) Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ος εὐθειῶν γινομένας, διὰ τοῦ οιο προφέρουσι, Μενελάου Μενελάοιο, θείου θείοιο, κυδαλίμου κυδαλίμοιο [85]).

§. XXIII. [86]) Εἰώθασι συναρχομένους [87]) ποιεῖν τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, ἐξ ὧν καὶ ἐγένοντο. οἷον·

Suffragari mihi in ἐξέπαισε reponendo doctiss. Io. Piersonum, qui praeter innumeras emendationes alias istam quoque libri sui margini adscripsit, a Cl. Valckenaerio laetus intellexi. Vocalem *I* in *H* mutando succurras et Artemidoro Oneir. II. 13. p. 101. de dracone: περιπλακεὶς δὲ καὶ ΔΕΙΑΣ τινά. Sensit corruptelam elegantis eruditionis iuuenis R. M. van Goens, Obs. Misc. Philol. Cap. II. p. 12. Legendum: περιπλακεὶς δὲ καὶ ΔΗΣΑΣ τινά. Notum Virgilii illud *spirisque ligant ingentibus* Aen. II. 217. Sed haec forte iam nimia sunt. Koen.

84) Cod. c. προφέρουσι, θεῖος θείου θείοιο, κυδάλυμος κυδαλύμου κυδαλύμοιο, ἀγαθὸς ἀγαθοῦ ἀγαθοῖο. Cod. August. omittit θείου θείοιο. Schaef.

85) κυδαλίμου κυδ.] Addita sunt duo vocabula de MS. Voss. A Grammaticis istiusmodi genitiui Thessalis vulgo adscribuntur: Boeotis ab Apione et Herodoro apud Eustath. ad Il. *A*. p. 140, 41. Καυκάσοιο duo MSS. praebent in Herodoto p. 247, 19. In Musaeo de Her. et L. vs. 234. pro: Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκλαύστοιο δοκεύων, quod pronum expeditumque non est, aliquando tentabam: Μαρτυρίην λύχνοιο πολυκαύστοιο δ. vt syllaba breuis ob caesuram versus producta fuerit. Koen.

86) Cod. c. εἰώθασιν οἱ Ἴωνες ποιεῖν τοὺς παρῳχ. συναριθμουμένους τοῖς ἰδ. ἐν. etc. Deinde idem: τύπτε δ' ἐπιστρ. ἀντὶ τοῦ ἔτυπτε, βῆ δ' ὁ γέρ. ἀντὶ τοῦ ἔβη, θῆκε

bi idem mendum obseruaui. In Rheso v. 82. vbi recte editum:

οὐχ ὧδέ γ' αἰσχρῶς ἔπεσον ἐν τροπῇ δορός.

codex Regius antiquior habet ἔπαισον." In hanc partem librarii multo rarius quam in alteram illam peccarunt. Sch.

δ' ἐπὶ φρ. ϑ. λ. ἤ. ἀντὶ τοῦ ἔϑηκε. ἔνϑεν τοι καὶ τὸ ὄλέκοντο δὲ λαοὶ καὶ τὸ ἔνϑ' Ὀδυσῆα etc. Cod. b. pro ἄορι ϑεῖνε habet ἄορι ϑείνων: vt haec quoque sumta videantur ex Il. Φ. v. 21. Tum idem cum a. ἐκ κεφαλῆς ἕλε τρίχας. Post Cod. b. πρὸς δέ, καὶ νύ κε δεξάμενος. Sed Cod. a. habet νύ με *). Denique Cod. a. pro ἐνδυκέως dat ἐνδικαίως. Cod. August. ϑῆκε δ' ἐπὶ φρεσὶ ϑ. λ. Ἠ. deinde omittens τοι post ἔνϑεν, et καὶ τὸ post λαοί. Idem pro ὄλεσε dat ἕλε: pro οὔτω, οὔτ': pro οὔπω, οὔτε: pro γεραρόν, γεραόν: pro κ' αὐτόϑ' ὄλοντο, καὶ τόϑ' ἕλοντο: pro ἔνϑα με, η με: pro ὀνόμηνεν, ὀνόμηνε: pro Ὀδυσῆα, Ὀδυσσῆ. SCHAEF.

87) συναρχομένους] eodem modo incipientia. De hoc medio et hoc eius vsu Lexica οὐδὲ γρύ. Sic Gregorius infra §. LXXIII. et Herodianus loco citato in proxima Koenii nota. Etymolog. M. c. 23, 44. οἱ γὰρ ποιηταὶ καὶ οἱ Ἴωνες συνάρχεσϑαι πολλάκις ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. Idem c. 131. s. εἰ δὲ περιττοσυλλαβοῦσι τὰ ῥήματα τοῖς ὀνόμασι καὶ συνάρχονται, κ. τ. λ. Eustathius ad Homer. Il. p. 72. extr. Rom. Ὅτι οἱ Ἴωνες τὰς μὲν χρονικὰς αὐξήσεις τῶν παρῳχημένων κατασπῶσι, συνάρχεσϑαι τοῖς ἐνεστῶσι ποιοῦντες αὐτούς. Pro eo mox p. 73. init. ὡςαύτως καὶ τὰς διὰ τοῦ ἒ αὐξήσεις καϑελόντες, τὴν αὐτὴν ἀρχὴν περιποιοῦνται τοῖς ἐνεστῶσι καὶ τοῖς παρῳχημένοις. Hinc aduerbium a Lexicographis omissum συναρχομένως, quo vtitur Etymolog. M. c. 306, 48. SCHAEF.

*) Seculo decimo tertio quartoque, ac prius etiam, littera μ sic scribebatur, vt litteram κ referret, et versa vice. Ideo hic confusa με et κε. Indidem repetendae plures eiusdemmodi commutationes, e. c. confusio tam frequens praepositionum κατὰ et μετὰ etc.: adiectiuorum in ικος et ιμος (e. c. Conon. pag. 9. l. 11. vbi pro νομικὸν cum Codd. Vat. νόμιμον legendum) etc.: verborum compositorum cum εκ et εμ etc. In Scholiis ad Lucianum Vol. I. p. 500. leguntur haec: φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυϑαγόρειον ὄντα μαϑῆσαι μετὰ τῶν ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ἧς ὑποσάϑρου τινὸς τοῦ στύλου ὄντος κ. τ. λ. Pro μαϑῆσαι Cod. SG. 345. dat καϑῆσϑαι, Cod. 2662. καϑίσαι. Posterior etiam τῶν στύλων habet pro τοῦ στύλου. BAST.

Νομικὸς et νόμιμος confusa etiam in Xenophont. Memor. I. 2. 41. Sic οὐχ ἦν γε corruperunt in οὐ μὴν γε. V. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 403. SCHAEF.

Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην [88]). — —
— — — *ἄορι θεῖνε.*
Βῆ δ' ὁ γέρων. — — —
— *ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.*
ἔνθεν τοι καὶ τό·
— — *ὀλέκοντο δὲ λαοί.*
καὶ τό·
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας. — —

---

88) *Τύπτε δ' ἐπ.*] Homer. Il. *Φ.* vs. 20. MSS. *τίπτε.* *Ἄορι θεῖνε* et *βῆ δ' ὁ γέρων* alius indicabit; nisi hoc *μνημονικῷ ἁμαρτήματι* citatum fuerit ex Il. *Α.* vs. 34. 35. Cetera Homerica, quo ordine adducuntur, exstant Il. *Α.* vs. 55. vs. 10. Od. *Ν.* 434. Il. *Γ.* 199. *Π.* 847. 848. *Ψ.* 89. 90. et Od. *Τ.* 184. Ex his secundum exemplum *ἔνθεν τοι καὶ τό· ὀλέκ. δὲ λαοὶ* e MSS. fuit receptum: in tertio *ὄλεσε* e Voss. pro *ἕλε*, vt Vatic. et *εἷλε*, vt edd. In quinto *πρὸς δὲ καὶ νῆμε δεξάμ.* edd. *νύμε δ.* Vat. *ἐνύμεδ* Voss. *ἔνθα με* rescripsi ex Homero. Tandem, pro *πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο* in Poëta editur: *Πάντες ἂν αὐτόθ' ὄ.* — Ionicam augmenta verborum omittendi consuetudinem Grammatici frequenter inculcarunt: vtor vno Herodiano in Aldi Hortis Adon. p. 383. *Καὶ διὰ τί οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ Ἴωνες οὐκ αὐξάνουσι τὴν ἄρχουσαν τοῦ παρατατικοῦ; Ἐπειδὴ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν, εἴτε ἀπὸ συμφώνου, εἴτε ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται ὁ ἐνεστώς. οἷον· ἄγε δὲ ἐμοῖ ῥα βαρεῖα,* (scribe *ἄγε δ' ἓ μοῖρα βαρεῖα* cum Cl. Ruhnkenio*), qui illud in Apollonio Rhod. sibi legisse videbatur,) *ἀντὶ τοῦ ἦγε. καί· ἄψατο δ' ἡμιόνου, ἀντὶ τοῦ ἥψατο. καὶ ἄγεσκεν Ἰωνικὸν ἀντὶ τοῦ ἦγε.* Sic MS. Leidensis. Mirum non est in Ionicis scriptoribus ad similia passim adhaesisse librarios. In libello de Dea Syr. in Luciani Opp. T. III. p. 469, 14. pro edito *ἠδέετο* Florentinus MS.

*) Bastius: „Ruhnkenius verissime corrigit *ἄγε δ' ἓ μοῖρα βαρεῖα.* Sic Artemidorus l. IV. cap. XLVII. *ὅταν αὐτὸν τὸ μοιρίδιον ἄγῃ.*" Verissime *ἓ μοῖρα βαρεῖα:* non item cetera, vt ex ipsa disputatione Grammatici hoc vtentis exemplo verbi *ἀναυξήτου* (nam *ἄγε* habet *αὔξησιν* Doricam) satis intelligitur. Scribe *ἄγεν δέ ἑ μοῖρα βαρεῖα* et confer Etymolog. M. c, 23, 46. Schaef.

καὶ τό·

Καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
Οὐδ' οὕτω γεραρόν. — — —

---

praebet ἰδέετο *). Hoc, ex notissima confusione literae ι et vocalis αι, in αἰδέετο mutatum genuinum videtur. Vbi ibid. p. 471, 74. vulgatur ᾔτεε, Codicis lectio αὖτεε, vna litera leuiter correcta, dabit Ionicum αἴτεε, quo vtitur Herodotus p. 193, 6. 7. 12. etc. apud quem latet aliquoties in αἰτέει. Ὄλοντο reuocandum in eodem libello p. 458, 65. ἔνεικε p. 469, 28. pro editis ὤλοντο et ἤνεικε. Ὀδύρετο praebenti MS. pag. 467, 69. auscultandum fuerat; nec tentandum ὁμολόγεε p. 482, 56. Apud Herodot. huius generis e MSS. recipi potuerant παραιτήσατο p. 299, 2. ὀρώρυκτο p. 87, 68. ὀρέομεν p. 176, 34. ατόνοντο p. 187, 26. ὀρχέοντο p. 498, 1. vt recte factum sit in ὄρεον p. 151, 54. Pro ἐνετέλλετο, quod saepe est apud Herodotum: vid. p. 202, 11. 207, 57. 209, 33. etc.: Ἰωνικώτερον est, quod tanquam ex Herodoto attulit Noster supra §. VII. ἐντέλλετο. Koen. In Aenigmate 24. pro ἐχυρὸν δ' ἔκτανεν Codex Par. 1409. praebet ἐκυρὸν ἐμὸν κτάνεν. Sed integrum adponam cum Scholiis:

Ἄνδρ' ἐμὸν ἔκταν' ἑκυρὸς, ἑκυρὸν ἐμὸν κτάνεν ἀνήρ,
καὶ δαὴρ ἑκυρὸν καὶ ἑκυρὸς γενέτην.

Schol. ἄνδρα· Ἕκτορα. — ἑκυρός· Ἀχιλλεύς. — ἑκυρόν· Πρίαμον. — ἀνήρ· Πύῤῥος. — δαήρ· Πάρις. — ἑκυρόν· Ἀχιλλέα. — ἑκυρός· Ἀχιλλεύς. — γενέτην· Ἠετίωνα. Buttmannus apud Iacobsium iam hoc aenigma soluit. Verba sunt Andromachae. Lemma in Codice: ὡς ἀπὸ τῆς Ἀνδρονι^κ^. quasi Ἀνδρονίκης: vitiose. Ex eodem Codice liceat promere aliud aenigma:

Ἰουλιανοῦ τοῦ παραβάτου εἰς τὸν παρόντα Ὁμηρικὸν στίχον ἓξ πόδας ἔχοντα, ὧν οἱ τρεῖς εἰσὶ δάκτυλοι.

Κούρη Ἰκαρίοιο περίφρων Πηνελόπεια
ἓξ ποσὶν ἐμβεβαυῖα, τριδάκτυλος ἐξεφαάνθη.

*) Scripturam ἐδέετο, itemque alteram illam αὖτεε, habet etiam Luciani Codex Vat. 90., qui pag. 484, 5. pro ἀνεκέατο (cuius loco videtur Solano scribendum ἀνεκέετο) dat ἀνακέετο, omisso augmento. De similibus Ionismis in Antonino Liberali v. Epist. Critic. p. 139. Bast.

καὶ τό·
Τοιοῦτοι δ᾽ εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ᾽ αὐτόθ᾽ ὄλοντο. — — —
πρὸς δὲ καί·
Ἔνθα με δεξάμενος — — Πηλεὺς,
Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ᾽ ὀνόμηνεν.
καὶ τό·
Ἔνθ᾽ Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα.

§. XXIV. [89]) Καθόλου εἰπεῖν, αἱ συστολαὶ τῶν Ἰώνων εἰσίν. ὡς τό·

Idem aenigma, sed anonymum et lemmate carens, dedit Huetius in Huetianis pag. 74. ab Isaaco Vossio acceptum, et recte explicauit. Versum priorem sic laudauit Huetius:

Καλὴ Πηνελόπεια γυνὴ κλεινοῦ Ὀδυσσῆος.
Boisson.

89) Codd. a. et b. καὶ καθόλου εἰπεῖν. Deinde Codd. a. et b. ὥςπερ αἱ ἐπεκτάσεις, in sequentibus omittentes καὶ· Ἕκτωρ etc. Post Cod. a. omittit καὶ γράφεται — καὶ εὐωχία. Tum in Cod. b. deest τὸ σῶμα. In Cod. a. οὕτως ante καί. Cod. b. eius loco habet ὡς καὶ τὰς etc. Denique Cod. b. ἐκτείνουσι ἀττικοί. Cod. c. item καὶ καθόλου. Deinde καὶ τὸ Ἕκτωρ etc. Post οἶμαι δὲ καὶ τὸ εὐωχία — — — ἡ εὖ ἔχουσα καὶ συγκρατοῦσα τὸ σῶμα, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔχω ὀχὴ, καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν — ἐκτείνουσιν οἱ ἀττικοὶ, πηλ. οἰν. καὶ Ἀχιλλέως λέγοντες. Cod. August. καὶ καθόλου — haec cum praecedentibus continuans. Idem in sequentibus pro ἐκτάσεις habet ἐπεκτάσεις: pro πωλεῖται, πολεῖται: pro γέρων, γέρον: pro νημερτὴς, νημερτές: pro οἶμαι δὲ, οἶμαι δ᾽: omittens τὸ ante Οὐδέποτ᾽, et καί· Ἕκτωρ — ἵππους, et καὶ εὐωχία, et οὕτως καί. Nam post συγκρατοῦσα vt nouum articulum dat haec: Τὰς (litterā initiali huius vocis minio scriptā) ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν γινομένας γενικὰς διὰ τοῦ ηος προςφέρουσι, Πηλῆος, βασιλῆος λέγοντες. Praeter haec Tittmannus ex eodem enotauit ἀμφιμελίσσας pro ἀμφιελίσσας. Schaef.

— — — νέας ἀμφιελίσσας [90]).
ντὶ τοῦ νῆας, καὶ ὄφεος, καὶ πόλεος· ὥςπερ αἱ ἐκ-
άσεις τῶν Ἀττικῶν. ὡς τό·
Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος νημερτής.
αὶ τό·
Οὐδέποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν.
αί·
Ἕκτωρ δ' ἀμφιπεριστρώφα καλλίτριχας ἵππους.
μαι δὲ, ὅτι καὶ τὸ εὐωχία Ἀττικῶς ἐκτείνεται καὶ
άφεται διὰ τοῦ ω μεγάλου, ὀχὴ γὰρ λέγεται ἡ
οφὴ, καὶ εὐωχία ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ συγκρα-
οῦσα [91]). οὕτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ευς εὐθειῶν
νομένας γενικὰς ἐκτείνουσι, Πηλέως καὶ Οἰνέως
έγοντες.
§. XXV. [92]) Τὰ δεύτερα πρόςωπα τῶν ἑνικῶν

---

90) νέας ἀμφιελίσσας] Homer. Il. *P.* vs. 612. Conf. §.
IX. Mox αἱ ἐπεκτάσεις edd. Vatic. et Meerm. Πωλεῖ-
ταί τις δ. γ. ἅ. ν. legitur Od. *Δ*. vs. 384. Duo reliqui
ersus Il. *A*. vs. 490. et *Θ*. vs. 348. qui postremus ab
ld. Vat. et Meerm. abest. Poëtica ἔκτασις, qualis in
ωλεῖται et cet. Doriensium dicitur §. LXXXIX. de
ial. Dor. Koen.

91) ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σ. καὶ σ.] Totidem verbis MS.
eidensis in Etymologo M. p. 401, 32. Εὐωχία, παρὰ τὸ
ἔχειν, ὅτε ἐπὶ τὰς τῶν θεῶν παραγίνεται τιμὰς, ἢ ἀπὸ
οῦ τὴν τροφὴν ἡμῖν εὖ ἔχειν, ἡ εὖ ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ
υγκρατοῦσα. καὶ γὰρ ἡ παροχὴ, ὅτι πολλὴ ὀχὴ πρός-
εσται. Eustathius ad Il. *B*. p. 281, 1. vsus est Athenaeo
. VIII. p. 363. B. ad quem vid. Casaubon. Koen.

92) Codd. a. et b. καὶ τὰ δεύτ. πρόςωπα τῶν πληθυν-
κῶν ἐκ τοῦ τρ. πρ. etc. Tum Cod. b. παθητικῶν ποι-
οῦσιν οἱ Ἴωνες καθ' ὑποστ. Cod. a. καθ' ὑποστ. μόνου
οῦ το. (Bastius: „vitiose pro τ" *).) Deinde Cod. b. τέο

*) Seculorum decimi tertii quartique et insequentium librariis haec erat consuetudo, vt in exitu linearum interdum pingerent litteras παραλόγως grandes, hisque in cumulum adderent, tanquam ornamenta, ductus quosdam aduenticios. E. c. littera τ sic scribi solebat, vt ο illi addita videretur. Inde factum, vt scribae librum transcribentes passim το legerent,

παθητικῶν [93]) ἐκ τοῦ τρίτου προςώπου τῶν παθητι-
κῶν ὡςαύτως ποιοῦσι καθ' ὑποστολὴν μόνου τοῦ τ.
Ὅμηρος·

μέχρις ὀδυρόμενος, ἀντὶ τοῦ μέχρι τίνος, καὶ εὐωχέων (in margine: Γρ ἀχεύων) τὴν σὴν ἔδεαι κραδίην, ἀντὶ τοῦ ἔδῃ. Cetera quae vulgo sequuntur, ambo Codd. omittunt. Cod. c. καὶ τὰ δεύτ. πρ. τῶν παθητικῶν ἐκ τοῦ τρ. πρ. τ. παθ. ὡςαύτως π. οἱ Ἴωνες καθ' ὑποστ. μόνον (sic) τοῦ τ, καὶ Ὅμηρος· γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, cetera huius articuli omittens. Sed Cod. August. integrum articulum omittit. Schaef.

93) τῶν ἑνικῶν παθ.] Edd. Καὶ τὰ δ. π. τῶν ἑ. π. ποιοῦσιν ἐκ τοῦ τ. π. τῶν π. καθ' ὑποστολὴν μ. τοῦ τ. In Voss. deest vocabulum ἑνικῶν: in Vatic. pro παθητικῶν scribitur πληθυντικῶν *). Ex Homericis prius legas Il. *K*. vs. 88. alterum Il. *Ω*. vs. 128. In illo pro Γνώσεαι est Εἴσεαι· in hoc Vatic. et edd. Nostri, praeter Scoti, omnes: τὴν σὴν ἔδεαι κρ. Cetera huius articuli, ex

vbi legenda erat sola littera τ. Id hoc loco accidit. Iam ratio intelligitur, cur ο hic illic extremis vocibus perperam adiunctum legatur. Erotianus p. 48. Ἀλύκη· ἀπορία μετὰ χάσμης. Codex Doruillianus dat μετὰ χάσμησο. Menander de encom. pag. 59. ὁρῶν πεδία περιλαμβανόντων, καὶ τῶν πεδίων ληΐοις κατεστεμμένων. Ita edidit Heerenius, cuius haec legitur nota: „καὶ τῶν dedi pro καὶ δύο, quod vnde profectum sit, et quid aliud sub eo latere possit, non assequor." Ego vero in Codice Parisino reperi καὶ δή, vnde quomodo δύο nasci potuerit, facillimum est ad intelligendum. Cum enim librarius in lineae exitu δή scripsisset ductu productiore, accidit, vt alius scriba, illius sequens librum, δηο legere sibi videretur. Quod cum sensu cassum esset, particulam in δύο mutauit. Quamquam ego quidem non affirmem, καὶ δή ab ipso rhetore scriptum esse. Sed res vtut habet, hoc quidem constat, ab Heerenio perperam interpositum esse articulum. Obiter moneo, hanc ipsam esse causam commutationis particularum ἤ et καί, quippe quae propemodum solo spiritu differunt. Omnino litterae η omnium frequentissime ductus illi aduenticii adhaerent. Bast.

*) Alia commutationis harum vocum exempla v. infra Dial. Aeol. §. L. item in Grammat. Meermann. de Dial. Aeol. §. XXXI. (p. 332. ed. Koen.) Conf. Epist. Crit. p. 117. Bast.

ɪranssumta, negligunt MSS. mei. — Secunda isthaec
ɪna Ionica non fit καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ, sed ex ple-
analogica flexione γνώσεσαι, ἔδεσαι, κατ' ἀποβολὴν
. Plena sunt admonitionum veterum Grammatico-
scripta. In Etymologo Leidensi ad V. κάθη haec
ɪseruatio inedita: ἰστέον ὅτι τὸ κάθη καὶ τὸ μέμνη
λογά εἰσι. παθητικὸν γάρ ἐστιν ἐνεστῶτος τῶν εἰς
δὲ ἀπὸ τῶν εἰς μι ἐνεστὼς παθητικὸς τροπῇ τοῦ τ
ίτου προσώπου εἰς σ τὸ δεύτερον ποιεῖ, τίθεται τίθε-
ύτως οὖν ἀπὸ τοῦ κάθηται κάθησαι, καὶ μέμνηται
ɪσαι παθητικοῦ παρακειμένου. πᾶς γὰρ παθητικὸς
κείμενος τροπῇ τοῦ τ εἰς σ ποιεῖ τὸ δεύτερον, πε-
αι πεποίησαι, μέμνηται μέμνησαι, καὶ ἀποβολῇ
ɪ Ἰωνικῶς μέμνηαι, καὶ κατὰ συστολὴν μέμνεαι,
ράσει μέμνη. Καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ ἑῶ, τοῦ σημαί-
ɪς τὸ καθέζομαι, γίνεται παράγωγον ἕημι, ἕεμαι,
, καὶ ἐν συνθέσει κάθημαι, κάθησαι, καὶ ἀποβολῇ
σ κάθηαι, καὶ συστολῇ κάθεαι, καὶ κράσει κάθη.
ɪς δύναμαι, δύνασαι, δύνεαι, καὶ κράσει τοῦ ε καὶ
η δύνη. ἢ ἐκ τοῦ ἕω βαρυτόνου τὸ παθητικὸν ἕο-
τὸ δεύτερον ἕῃ, καὶ ἐν συνθέσει τῆς προθέσεως καὶ
ɪπῇ αὐτῆς καὶ κράσει τοῦ ε καὶ η καὶ ἀναδόσει τοῦ
ɪ*) κάθη. Quae in edito Etymol. p. 579, 15. de
εαι, tanquam e μέμφεται orto, monentur, e MS.
dabo pleniora: Μέμφεαι. ἀπὸ τῶν παθητικῶν
ν προσώπων οἱ Ἴωνες ἀποβολῇ τοῦ τ ποιοῦσι τὰ
ɪα πρόσωπα. οἷον κέλεται κέλεαι, μέμφεται μέμ-
ώσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν παθητικῶν ποι-
, ἵκηται ἵκηαι, ὄλληται ὄλληαι. τοῦ δὲ μέμφεαι τὸ
ητικὸν οὐκ ἔστιν. In Eusebii Philosophi loco apud
S. XLIV. p. 309, 27. scripserim: καὶ παρὰ τῶν ξυν-
αμένων, ὅτι ἔχθρῃ διδοῖς, ἀντὶ τῶν σεμνοτάτων ὀ-
των, ἀντὶ δικαστοῦ καὶ ἄρχοντος, τὸ ἐνδιαβλητότα-
*) οὔνομα ἀντιλαβὼν, τῶν δικαζομένων ἐχθρὸς ΚΕ-
ΙΣΕΑΙ, pro vulgato ΚΕΚΛΗΣΘΑΙ. Koen.

Lexicis addenda locutio ἀνάδοσις τοῦ τόνου. Etymolog. M.
. 739, 22. ἀναδίδωσι τὸν τόνον, quod statim repetitur. Sic
tiam Schol. Ven. ad Homer. Il. Γ. v. 182. vbi mox sequitur
dem significans τὸν τόνον ἀνεβίβασε, opponiturque ἐφύλα-
ε τὸν τόνον. Add. Eustath. ad Homer. Il. p. 340, 22. Rom.
Obiter moneo, vocem ἀναβιβασμὸς, tantopere neglectam Le-
icographis, legi etiam in Synesio p. 309. C. Petau. Schaef.
Ἐνδιάβλητος Lexica ignorant: fortasse recte, cum in mar-

Γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντ
Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. — —
καὶ αὖθις·
— — *τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων*
Σὴν ἔδεαι κραδίην;

* *ὡσαύτως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ας εὐθειῶν οὐδετέρων ὀνομάτων, διὰ τοῦ τος κλινομένων, καθ' ὑποστολὴν τοῦ τ, κρέαος, γέραος λέγοντες.*

§. XXVI. [94]) *Τό τε πλεονάζει παρ' αὐτοῖς καὶ παρέλκει. Ἡρόδοτος* [95])· „*ἐπεί τε ἐγένοντο ταῦτα*“ *ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ ἐγένοντο.*

§. XXVII. [96]) *Τῷ κ ἀντὶ τοῦ π ἐν τοῖς ἐρωτημα-*

---

94) Cod. a. articulum sic finit: *ἐγίνοντο ταῦτα, ἀντὶ τοῦ ἐπεί.* Cod. c. *τό τε πλεονάζει παρ' αὐτοῖς, ὡς Ἡρόδοτος· ἐπεί τ' ἐγένετο ταῦτα, ἀντὶ τοῦ ἐπεί.* Cod. August. non habet nisi haec: *Τό τε πλεοναζει παρ' αὐτοῖς.* —— Inter §. XXVI. et XXVII. Codd. a. b. et c. hunc inserunt articulum: *τὰς εἰς ους ληγούσας γενικὰς τῶν οὐδετέρων, διὰ τοῦ εος προφέρουσι* (Cod. c. *προφέρουσιν οἱ ἴωνες*), *καὶ πᾶσαν δὲ πτῶσιν τῶν τοιούτων ἐντελῶς προάγουσιν, οἷον τείχεος ἐντός. καὶ πάλιν* (Cod. c. omittit *πάλιν*)· *ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε ζεύς.* Eundem habet Cod. August. paullo aliter terminatum: — *ἐντελῶς προφέρουσι. τείχεος, βέλεος, καὶ τἄλλα.* Schaef.

95) *Ἡρόδοτος*] *ὡς Ἡρόδ.* edd. et Meerm. et *ἐπεί τε ἐγένετο τ.* cum Aldo Scotus. Grammaticus *ἐπεί τε ἐγένοντο ταῦτα* forte de memoria citauit: *ἐπεί τε ἐγένοντο*, sine *ταῦτα*, est p. 53, 34. 218, 31. *ἐπεί τε ἐγένετο* p. 27, 71. 150, 15. 152, 72. 374, 46. etc. Nam post *ἐπεὶ* inprimis apud Iones vocula *τε* otiosa est, et apud Abyden. in Eusebii Praep. Euang. p. 414. D. reuocanda e MS. in Herod. p. 427, 7. Post *οἷον*, in *οἷόν τε*, vacantem attigit Cl. D'Oruillius ad Charit. p. 420. qui in aliis ei pleonasmo nimis videtur indulgere. Koen.

96) Cod. a. in extremo articulo habet *καὶ μὴν καὶ ἐν*

gine Stobaei notatum sit *εὐδιαβλητότατον*, quod praefero. Schaef.

κοῖς καὶ ἀναφορικοῖς κεχρῆσθαι εἰώθασιν [97]. οἷον ὅσα κόσα, ὁπόσα ὁκόσα, ὅπως ὅκως. οὐ μὴν καὶ ἐν οἷς ἄλλοις.

. ἄλλοις pro οὐ μὴν καὶ etc. Cod. c. κεχρῆσθαι εἰώθασιν, οἷον ὁκόσα, ὅκως, ὁκοῖον καὶ τὰ ὅμοια, quibus verbis articulus finitur. Cod. August. pro ὁπόσα ὁκόσα habet ὁπόσος κόσος, mox omittens καὶ post μήν. Millies confusa α et ος. . Melet. Crit. I. p. 112. Zonaras Lex. T. I. c. 908. Εὐμαρέη. πόπατος. παρὰ Ἡροδότῳ. Sic recte vnus Codicum ab Editore inspectorum. Ceteri ἀπόπατα. Ibid. T. II. c. 40. τοπικά. Male Cod. vnus τοπικός. Sic confusa εὐματος et εὐάρμοστος in fragmento Pindarico. V. Heyn. Homer. Il. T. IV. p. 702. Photius Lex. c. 25. Ἔτνα, ν ὀσπρίων τὸν χυλόν. Leg. Ἔτνος. [Paullo ante: ἐπέιον, τὸ μὴ μόνον, ἀλλὰ πρὸς ἐνιαυτὸν ἀκμάζον Leg. νιμον.] Idem c. 115. Κένανδρον, κενὸν ἄνδρα. Scribendumne κενὸν ἀνδρός? Hoc si recte conieci, apparet ror Suidae T. II. p. 295. scribentis: Κένανδρος. κενὸς ήρ. Qui error, natus, vt videtur, ex vitiato Photii dice, etiam nuperrimos Lexicographos fefellit. Suis T. II. p. 302. Κέσκος. ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ, καὶ παρ' τὴν ποταμὸς Ἄνους ὄνομα. Kustero legere placet ταμὸς, ᾧ Νοῦς ὄνομα. Imo corrigendum ποταμὸς, οῦς ὄνομα. Α enim natum ex praegressis ος. Bastius: oray ad Hippocrat. T. I. p. 123.: „κότερον. *J'ai rétabli l'ionisme d'après l'analogie d'* ὁκόσα *qu'on trouve i souvent dans ce traité, et d'après l'usage constant Hérodote.*" In proximo versu Vir Doctissimus ad rba καὶ ἐκ πετρωδέων haec notauit: „*Calvus lit vieux* ἢ ἐκ π. *Peut-être faudroit-il aussi changer ce ernier mot en* πετρέων." Nisi fallor, recte habet πεωδέων, vt quod, maxime in ionico scriptore, pro πεέων dici posse videatur. Idem, opinor, sequitur ex ollonio Dyscolo περὶ ἀντωνυμίας init. (coll. Kuster. ad id. T. I. p. 284.), vbi Grammaticus haec tradit: Ἀλλὰ ν οὐδὲ κατὰ τὸν Τροιζηνίου Διονυσοδώρου λόγον π α νομασίας κλητέον (τὰς ἀντωνυμίας), ἐπεὶ καὶ ἄλλα τισι παρονομάζεται. πετρώδης τε γὰρ καὶ ἐργατίς, καὶ ἴσως οὐκ ἄλλαι τινὲς παραληφθήσονται ἢ αἱ ητικαὶ κ. τ. λ." SCHAEF.

§. XXVIII. [98]) * Τρέπουσι δὲ καὶ τὰ δασέα ψιλὰ, καὶ τὰ ψιλὰ εἰς δασέα, οἷον χιτὼν κιθὼν, κάντιον ἀχάντιον [99]), καὶ βάτραχος βάθρακος, τὰ ὅμοια.

---

97) κεχρῆσθαι εἰώθ.] χρῶνται Meerm. et dein tum: πόσα κ. ὅπως ὅκως. Notissima sunt Ionica κοῦ, κότε, κοῖον, et similia, a librariis, ob ignorant dialecti, passim male habita. In Eusebii philosophi fi mento apud Stob. S. XLIV. p. 309, 6. καὶ τοῦτο ἐπιφ σθεὶς, οὕτω κυρεέτω, ἐφ' ὁκοτέραν τῶν ὁδῶν — τρέ ται, καὶ ΚΟΙΝΗΝ αὐτέων τῶν μνημέων αὐτῷ ἀμει προτιμῆται, (προτιμῆσθαι Trincauelli editio) cer correctionem, ΚΟΙΗΝ — αὐτῷ ἄμεινον προτιμῆσι occupauit amicissimus Eldikius Spec. Suspic. p. 14. C parandum Candaulae dictum apud Herodot. pag. 6, Νῦν τοὶ δυοῖν ὁδοῖν παρεουσέων, Γύγη, δίδωμι αἵρε ὁκοτέρην βούλεαι τραπέσθαι. Idem Eusebius apud S Eclog. Eth. pag. 206, 24. post descriptam virtutis vi addere non potuit: καὶ ἥδε μὲν ὧδε ΚΑΚΩΣ ἔχει, editur; potuit: ὧδέ ΚΩΣ, i. e. ὧδέ πως. Locorum s tentiae omnino aduersatur, quod circumfertur in Arr ni Indicis, Ionica dialecto scriptis, Cap. 26. p. 341. φ ατα δὲ ὀρύξαντες, ὕδωρ ΟΥΚ ὀλίγον καὶ πονηρὸν ἀ σάμενοι —, et in libello de Dea S. in Luciani Opp. III. pag. 481. λέγει δὲ καὶ τοῦ ἔτεος πέρι (Ἀπόλλων), τῶν ὡρέων αὐτοῦ πασέων, καὶ ὁκότε ΟΥΚ ἔσονται, fenditque adeo hoc doctiss. Solanum. Vna fidelia parietes videntur dealbandi, illic scribendo: ὕδωρ Κ ὀλίγον καὶ πονηρὸν ἀρυσάμενοι, cui opponitur pag. 3 ὕδωρ πολύ τε καὶ καθαρόν· hic vero: καὶ ὁκότε ΚΟ σονται. Videlicet *statas temporum vices* ostendebat Apollo, vt Babylone Chaldaei: vid. Curtius V, 1, 22. Hic Nostri locus obuersabatur Th. Galeo in not. ad C nut. de N. D. pag. 177. Sequens §. in MSS. desiderat Koen.

98) Omittunt hunc articulum Codd. a. b. c. et Aug Schaef.

99) ἀκάντιον ἀχάντιον] Quid significat ἀκάντιο Nonne corrigendum ἀκάνθιον? Bast.

§. XXIX. [1]) Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἔσθ' ὅτε χρῶνται [2]), ὤνθρωπον γὰρ τὸν ἄνθρωπον λέγουσι καὶ τὸν ἄρι-

---

1) Cod. a. ἔσθ' ὅτε χρῆσθαι αὐτούς. λέγουσιν ὤνθρωπον τὸν ἄνον, καὶ τὸν ἄριστον ὤριστον. Cod. b. ἔσθ' ὅτε χρ. αὐτοὺς λέγουσιν, οἷον ὤνθρ. τὸν ἄνον καὶ τὸν ἄρ. ὤρ. έγοντες. In sequentibus ambo ὥςπερ καὶ οἱ ἀττικοὶ π. od. b. ἐπὶ μὲν τῆς κλητ. οὕτω φ. ὤνθρωπος, μή κτ. ost cum a. omittens ἀντὶ τοῦ ω α. Deinde ambo καὶ ὁ ἀλλαχοῦ, et Σοφ. ἀλλὰ γὰρ ὦ 'ναξ οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ ιὺς οὐδ' ὃς μένει τοῖς κακῶς πεπραγόσι, καὶ Ὅμηρος ' εὐθείας. Post Cod. a. βῶξ, καὶ τὸ αο. Cod. b. βῶξ. λλὰ καὶ τὸ α καὶ ο. Denique ambo καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅ-λον. Cod. c. τῷ ω μέγα ἀντὶ τοῦ α χρῶνται, ὤνθρ. ν ἄνον λέγοντες καὶ τὸν ἄρ. ὤρ. Tum ποιεῖν αὐτοὺς ῦτο, καὶ ἐπὶ τ. κλητικῶν, ὥςπερ οἱ Ἀττικοί. καὶ Ἡρόδ. ὶ κλητικῆς ὤνθρωπε, μή κτ. Κροῖσον, καὶ Ὅμηρος ἐπὶ θείας. omittens quae vulgo interponuntur. Deinde ἴσθος ἀνὴρ ὤριστος. τὸ γὰρ ο καὶ α συγκιρνῶσιν, ὥς-ρ βόαξ βῶξ, ὡςαύτως καὶ τὸ α καὶ τὸ ο, τὰ ὅπλα ὅπλα, ἐπεὶ δὲ τὸ ὅπλον δασύνεται etc. vsque ad χαίρου-. Cod. August. articulum sic scriptum habet: Τῷ ω τὶ τοῦ α ἔσθ' ὅτε χρῶνται, ὤνθρωπον τὸν ἄνθρ. λέγον-; καὶ τὸν ἄρ. ὤρ. οἶμαι δὲ κατὰ συναλοιφὴν ἐπὶ μό-ν — ποιεῖν αὐτοὺς καὶ τῶν κλητικῶν, ὥςπερ καὶ Ἀτ-οὶ ποιοῦσιν. ὥςπερ καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ ὤνθρωποι ρίσκεται ἐπὶ εὐθείας τῶν πληθυντικῶν, ἀντὶ τοῦ οἱ θρωποι. καὶ ὦναξ ἐπὶ κλητικῆς ἀντὶ τοῦ ὦ ἄναξ παρὰ οφοκλεῖ, καὶ ὤριστος ἀντὶ τοῦ ὁ ἄριστος, καὶ θὤπλα τὶ τοῦ τὰ ὅπλα, ὃ κατὰ Ἀττικισμὸν ἂν γίνοιτο μᾶλ-ν, ἢ τὴν τῶν Ἰώνων διάλεκτον, ὡς ἡ τοῦ ψιλοῦ κατά-ειψις εἰς τὸ δασὺ παρίσταται. Pro vltimis Tittmannus otauit ὡς καὶ τοῦ ψιλοῦ μετάμειψις εἰς τὸ δασὺ πα-στᾷ. Μετάμειψις nisi scripsit librarius, certe debuit ribere. Item παριστᾷ praefero. Dionysius Thrax in ıbricii Bibl. Gr. T. VII. p. 31. (ed. a. 1727.) λέξις —— έργειαν ἢ πάθος παριστῶσα. Etymolog. M. c. 754, 17.

§. XXVIII. 98) * Τρ μ ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μ ψιλὰ, καὶ τὰ ψιλὰ εἰ ποιεῖν αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τὰ χάντιον ἀχάντιον 99) τιχοὶ ποιοῦσιν. Αὐτίκα Ἡ τὰ ὅμοια. ητικῆς οὕτω φησίν· „ὤνθρω

---

97) κεχρῆσ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος παρ tum: πόσα, χαριστᾷ; Schaef.
κοῦ, κότε χρῶνται] ἔσθ' ὅτε χρῆσθαι αὐτοὺς λέγου dialecti. prior. et Vatic. Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α χρῶντα mento ὤνθρωπον τὸν ἄ. λέγοντες. Ὤνθρωπον, pr σθεὶς ρωπον, memorat etiam, Doriensibus adscriben ται ad Lycophr. Alex. vs. 9. τὸν ὠκινάκην, pro τὸ π άκην, Suidas V. Ὠκινάκης. Sed in similibus liter locum non inuenit, nisi in quibus contractio obtinet ο et α, vel synaloephe post ὦ vocatiui. Conf. Suid V. Ὤνθρωπος, et Ὤριστος. De ὤλλοι, ὤνθρωποι, eius que generis aliis vid. ad §. XII. de Dial. Dor. In Aretaeo Cappad. p. 21, 12. certe ὁ δὲ ὤνθρωπος linguae genio repugnat. Koen.

3) Αὐτίκα Ἡρόδοτος] Καὶ Ἡρόδοτος MS. Meerm Sed αὐτίκα, pro *exempli gratia*, vsurpat Grammatic etiam §. XVIII. et §. XLVI. de Dial. Att. optimorum auctorum exemplo: vid. Clariss. Ruhnken. ad Timaei Lex. Platon. p. 41. Ignorauit eam vocis virtutem Iac. Gronouius ad Arrian. de Exp. Alex. VI, 11. p. 247. vbi Αὐτίκα ἐν Ὀξυδράκαις τὸ πάθημα τοῦτο γενέσθαι Ἀλεξάνδρῳ, ὁ πᾶς λόγος κατέχει, est: *Sic, vt hoc vtar exemplo hunc casum in Oxydracis Alexandro obtigisse, communis opinio est.* Frequens est eo sensu Hippocrati, in cuius lib. de locis in homine p. 421, 50. ὁκόταν κρατέῃται σῶμα ὑπὸ τῶν προςοισμάτων, θάλλειν ποιέει ταῦτα κρατέει ἅμα τοῦ σώματος, τά τε ὑπεναντία ποιέουσι αὐτίκα. τὸ λοῦσθαι θερμῷ — vertuntur vltima *statim contraria efficiunt.* Tu lege: τά τε ὑπεναντία ποιέουσι Αὐτίκα τὸ λοῦσθαι θ. — θάλλει. et verte *exempli gratia;* etenim prius generaliter dicta iam exemplo studet confirmare. Pro αὐτίκα Xenophon εὐθὺς non raro adhibuit, αὐτίκα γὰρ et εὐθὺς γάρ, tanquam ἰσοδυναμοῦντα, ponens in Hierone p. 906. C. E Latinis videtur praeeuntium Graecorum vestigia legisse Virgilius Georg. I,

4)." ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπε.

..κλεις. —
.αὶ Σοφοκλῆς:
ναξ, οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει
.ακῶς πράττουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
, ἐπὶ εὐθείας·
.θος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους.
.ι τοῦ ὁ ἄριστος. τὸ γὰρ ο̄ 5) καὶ τὸ ᾱ 6) ἐν ταῖς
.τικαῖς σιγκιρνῶνται ἢ συναλείφονται. καὶ τὸ ο̄

---

6. *Atque haec vt certis possimus discere signis, Ae-*
..sque, pluuiasque, et agentis frigora ventos; Ipse Pa-
. statuit, quid menstrua Luna moneret: Quo signo ca-
..nt Austri: quid saepe videntes Agricolae, propius
..bulis armenta tenerent. Continuo, ventis surgenti-
.., aut freta ponti Incipiunt agitata tumescere —. Koen.
..ίκα hoc vsurpatum sensu Villoisonus restituit Cornu-
c. 14. p. 161. Ἐπίχαρμος *αὐτίκα* φησὶν, hac nota
..ripta: „E codicibus illud *αὐτίκα*, quod ab editioni-
.aberat, quodque a librariis minus intellectum et id-
.. omissum fuit. Significat autem *verbi gratia*, vt in
Virgilii Georg. *Continuo ventis surgentibus* etc."
..r.

.) ὤνθρωπε, μὴ κτ. Κρ.] Lib. I. pag. 43, 58. Meerm.
. hic perperam: ὤνθρωπε, μὴ κτεῖναι νεκρούς. Quod
. tanquam ex Herodoto iterum adfertur, ὦ 'ναξ Ἡρά-
., in eo non offendi, sed in Aristophanis Au. vs. 278.
. vs. 179. aliisque. Sophoclea ex Antigone vs. 569.
. in Aldi editione prima et MS. Voss. erant corruptis-
.: ἀλλὰ γὰρ ὦναξ οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ νοῦς, οὐδ' ὃς
. τοῖς καλῶς πεπραγόσιν, supra καλῶς posita litera
..meri versus est ex Il. ψ. 536. Koen.

5) τὸ γὰρ ο̄] Imo τὸ γὰρ ω̄. Schaef.

6) τὸ γαρ ο̄ καὶ τὸ ᾱ] Edd. τὸ γὰρ ω̄ καὶ ᾱ εἰς ω̄ μέγα
..νᾶται ἢ συναλείφεται· καὶ τὸ ο̄ καὶ τὸ ᾱ εἰς ω μέγα
..ρνῶσιν, ὡς τὸ βόαξ βῶξ. καὶ τὸ ᾱο̄ εἰς ω μέγα κιρνᾶ-
.., οἷον τὰ ὅπλα θῶπλα, καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅπλον ——.

στον ὥριστον. Ἐγὼ δὲ οἶμαι ἐκ συναλοιφῆς ἐπὶ μό-
νων τῶν εὐθειῶν τοῦτο ποιεῖν αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τῶν
κλητικῶν, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ ποιοῦσιν. Αὐτίκα Ἡ-
ρόδοτος [3]) ἐπὶ τῆς κλητικῆς οὕτω φησίν· „ὤνθρω-

. . .

διάθεσις — ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος παρι-
στῶσα· καὶ τί παριστᾷ; SCHAEF.

2) ἔσθ' ὅτε χρῶνται] ἔσθ' ὅτε χρῆσθαι αὐτοὺς λέγου-
σιν edd. prior. et Vatic. Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α χρῶνται
Meerm. et ὤνθρωπον τὸν ᾶ. λέγοντες. Ὤνθρωπον, pro
τὸν ἄνθρωπον, memorat etiam, Doriensibus adscribens,
Tzetzes ad Lycophr. Alex. vs. 9. τὸν ὠκινάκην, pro τὸν
ἀκινάκην, Suidas V. Ὠκινάκης. Sed in similibus litera
ω locum non inuenit, nisi in quibus contractio obtineat
τῶν ο et α, vel synaloephe post ὦ vocatiui. Conf. Suid.
V. Ὤνθρωπος, et Ὤριστος. De ὦλλοι, ὤνθρωποι, eius-
que generis aliis vid. ad §. XII. de Dial. Dor. In Are-
taeo Cappad. p. 21, 12. certe ὁ δὲ ὤνθρωπος linguae ge-
nio repugnat. KOEN.

3) Αὐτίκα Ἡρόδοτος] Καὶ Ἡρόδοτος MS. Meerm.
Sed αὐτίκα, pro *exempli gratia*, vsurpat Grammaticus
etiam §. XVIII. et §. XLVI. de Dial. Att. optimorum au-
ctorum exemplo: vid. Clariss. Ruhnken. ad Timaei Lex.
Platon. p. 41. Ignorauit eam vocis virtutem Iac. Gro-
nouius ad Arrian. de Exp. Alex. VI, 11. p. 247. vbi Αὐ-
τίκα ἐν Ὀξυδράκαις τὸ πάθημα τοῦτο γενέσθαι Ἀλεξάν-
δρῳ, ὁ πᾶς λόγος κατέχει, est: *Sic, vt hoc vtar exemplo,
hunc casum in Oxydracis Alexandro obtigisse, communis
opinio est.* Frequens est eo sensu Hippocrati, in cuius
lib. de locis in homine p. 421, 50. ὁκόταν κρατέηται τὸ
σῶμα ὑπὸ τῶν προσοισμάτων, θάλλειν ποιέει ταῦτα καὶ
κρατέει ἅμα τοῦ σώματος, τά τε ὑπεναντία ποιέουσιν
αὐτίκα. τὸ λοῦσθαι θερμῷ — vertuntur vltima *statim
contraria efficiunt.* Tu lege: τά τε ὑπεναντία ποιέουσιν.
Αὐτίκα τὸ λοῦσθαι θ. — θάλλει. et verte *exempli gra-
tia;* etenim prius generaliter dicta iam exemplo studet
confirmare. Pro αὐτίκα Xenophon εὐθὺς non raro ad-
hibuit, αὐτίκα γὰρ et εὐθὺς γὰρ, tanquam ἰσοδυναμοῦν-
τα, ponens in Hierone p. 906. C. E Latinis videtur prae-
euntium Graecorum vestigia legisse Virgilius Georg. I,

ε, μὴ κτεῖνε Κροῖσον [4]).“ ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπε.
ἐκ ἀλλαχοῦ·
— ὦ'ναξ Ἡράκλεις. —
'τὶ τοῦ ὦ ἄναξ. καὶ Σοφοκλῆς·
Ἀλλὰ γάρ, ὦ'ναξ, οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ μένει
Νοῦς τοῖς κακῶς πράττουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται.
ἱ Ὅμηρος ἐπὶ εὐθείας·
Λοῖσθος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους.
ἱ τοῦ ὁ ἄριστος. τὸ γὰρ ο [5]) καὶ τὸ α [6]) ἐν ταῖς
τικαῖς σιγκιρνῶνται ἢ συναλείφονται. καὶ τὸ ο

. *Atque haec vt certis possimus discere signis, Aeque, pluuiasque, et agentis frigora ventos; Ipse Pa-statuit, quid menstrua Luna moneret: Quo signo ca-nt Austri: quid saepe videntes Agricolae, propius ulis armenta tenerent. Continuo, ventis surgenti-, aut freta ponti Incipiunt agitata tumescere* —. Koen. *ίκα* hoc vsurpatum sensu Villoisonus restituit Cornu-. 14. p. 161. Ἐπίχαρμος *αὐτίκα* φησίν, hac nota ripta: „E codicibus illud *αὐτίκα*, quod ab editioni-aberat, quodque a librariis minus intellectum et id-a omissum fuit. Significat autem *verbi gratia*, vt in Virgilii Georg. *Continuo ventis surgentibus* etc.“ r.

) ὤνθρωπε, μὴ κτ. Κρ.] Lib. l. pag. 43, 58. Meerm. hic perperam: ὤνθρωπε, μὴ κτεῖναι νεκρούς. Quod : tanquam ex Herodoto iterum adfertur, ὦ'ναξ Ἡρά-ς, in eo non offendi, sed in Aristophanis Au. vs. 278. vs. 179. aliisque. Sophoclea ex Antigone vs. 569. . in Aldi editione prima et MS. Voss. erant corruptis-ι: ἀλλὰ γὰρ ὦναξ οὐδ' ὃς ἂν βλαστῇ νοῦς, οὐδ' ὃς ει τοῖς καλῶς πεπραγόσιν, supra καλῶς posita litera .omeri versus est ex Il. ψ. 536. Koen.

) τὸ γὰρ ο] Imo τὸ γὰρ ω. Schaef.

) τὸ γαρ ο καὶ τὸ α] Edd. τὸ γὰρ ω καὶ α εἰς ω μέγα 'άται ἢ συναλείφεται· καὶ τὸ ο καὶ τὸ α εἰς ω μέγα 'ῶσιν, ὡς τὸ βόαξ βῶξ. καὶ τὸ αο εἰς ω μέγα κιρνᾶ-οῖον τὰ ὅπλα θῶπλα, καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅπλον ——.

Meerm. breuius: τὸ γὰρ ō καὶ ᾱ συγκιρνῶσιν, ὥσπερ βόαξ βῶξ· καὶ τὸ ᾱ καὶ τὸ ō, τὰ ὅπλα θ' ὅπλα, τρέπεται γοῦν τὸ τ̄ εἰς θ Ἀττικῶς, εἰ γὰρ —. Ex Herodoto huc pertinent τὠπὸ τούτου p. 95, 45. 216, 71. τὠγαλμα p. 361, 59. τὠληθὲς p. 469, 44. 51. τὠποβαῖνον p. 14... 2. τὠρχαῖον p. 81, 43. 713, 2. τοαρχαῖον relictum est p. 329, 66. Non possum ab animo impetrare, quin vltimum obiter reddam suauissimo scriptori Longo in Past. L. II. p. 81. αὕτη ἡ σύριγξ τὸ ὄργανον οὐκ ἦν ὄργανον, ἀλλὰ παρθένος καλή. Aude rescribere: αὕτη ἡ σύριγξ ΤΟ ἈΡΧΑΙΟΝ οὐκ ἦν ὄργανον, ἀλλὰ παρθένος καλή, et adsentientem habebis Achillem Tat. L. VIII. pag. 477. Ἦν δὲ ἡ σύριγξ, οὔτε αὐλὸς ἀπ' ἀρχῆς, οὔτε κάλαμος, ἀλλὰ παρθένος εὐειδής. Koen. Speciosa est Koenii coniectura in Longo ἡ σύριγξ τὸ ἀρχαῖον οὐκ ἦν ὄργανον legentis pro ἡ σύρ., τὸ ὄργανον, οὐκ ἦν ὄργανον, non tamen sic comparata, vt nemo de ea dubitare posse videatur. Huiusmodi commutationes, frustra sis, si παλαιογραφικῶς explicare coneris. Etenim alio dictante haud raro fit, vt audiens, dum minus attendit sensum orationis, dictata auribus perperam excipiat eandemque vocem bis scribat: idemque accidit in transscribendo, quando scriba, exemplar suum inspiciens, aliquot verba aut integrum versum oculis simul complectitur. *) Huiusmodi errores vt corrigas, sensus orationis animaduertendus est: sed ipsa correctio plerumque tam incerta manet, vt perraro gloriari possis, ipsam te scriptoris manum reuocasse. E. c. in Libanio Vol. IV. p. 863. legitur: τούτου χάριν τὴν πλείστην χάριν ἐντεῦθεν εἰσφέρονται, παιδαγωγοὺς ὡς μάλιστα βελτίστους ἀνερευνᾷν. Duplex χάριν eo quem indicaui modo natum est. Reiskius posterius mutat in σπουδὴν s. ἐπιμέλειαν. Ad sensum optime. Sed veram vocem dat Co-

*) De fonte hoc errorum plurimorum passim monui. V. Melet. Crit. I. p. 26. 48. 119. et not. ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 155. 317. Dionysius Hal. Ant. Rom. VI. c. 30. T. II. p. 1110. ἔχειν τὴν τοῦ πομπεύειν ἐπὶ καλοῖς τε καὶ εὐτυχέσιν ἔργοις ἐξουσίαν. Codicis Vaticani librarius, ἔναυλον habens εὐτυχέσιν, pro ἐξουσίαν scripsit εὐτυχίαν. [Ibid. mox reuocanda omnium scriptura librorum, στεφανῶσαι. Milites *coronabantur:* imperator *se ipse coronabat.*] De Latinis vide Ruhnken. ad Vellei. pag. 197. 288. Schaef.

καὶ α εἰς ω μέγα κιρνῶνται, ὥςπερ τὸ βόαξ βῶξ. καὶ τὸ α καὶ τὸ ο, τὰ ὅπλα θῶπλα, καὶ ἐπεὶ τὸ ὅπλον δασύνεται, τρέπεται τὸ τ εἰς θ. τοῦτο δὲ Ἀττικόν ἐστιν, εἰ γὰρ ἦν Ἰωνικὸν, οὐκ ἂν ἐτράπη, ἐπεὶ τοῖς ψιλοῖς οἱ Ἴωνες χαίρουσιν.

§. XXX. 7) Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἐν τῇ αυ διφθόγγῳ

---

dex Paris. 2918. vbi locus sic scriptus legitur: τὴν πλείστην προνοιαν ἐνταῦθα (non ἐντεῦθεν. conf. Epist. Crit. p. 277.) εἰςφέρονται. Ibid. Vol. IV. p. 1030, 5. in his, οὕτω γὰρ δυνήσεται, ὡς δυνηθῆναι τὸν λίθον ἐξελεῖν, καὶ (sic legendum cum Reiskio et Codice Paris. pro ἢ) ἀδεὴς ἡμῖν ἔσται (ὁ Κύκλωψ), οὐκ ἔχων ὅ,τι χρήσαιτο ἑαυτῷ, non delenda cum Reiskio ὡς δυνηθῆναι, (quo enim argumento demonstres, spuria esse?) sed pro δυνήσεται ex eodem illo Codice Paris. γενήσεται scribendum. Illud δυνήσεται natum est ex proximo δυνηθῆναι, cuius primà syllabà aures scribae personarent. Eadem ratione in Longo prius ὄργανον ex posteriore nasci *potuit:* sed ἀρχαῖον esse vocem perperam auditam, hoc minus demonstrari potest, quod vulgata scriptura, τὸ ὄργανον, sensu haudquaquam caret. Omnino vt huiusmodi emendationes in textum iure inferri possint, libri manu scripti auctoritas accedat oportet. Itaque laudo Schaeferum, qui in Longo antiquam scripturam reuocauerit. V. eius nota p. 372. Ceterum quod spectat locutionem τὸ ἀρχαῖον, obiter moneo, Villoisonum in Schol. ad Iliad. Α. 22., compendio perperam lecto, pro τὸ ἀρχαῖον (quod in Codice scriptum est hac nota: ἀρχ᾿) male τὸ ἀρχὴν edidisse. Ibidem legas haec: ἰστέον ὅτι τὸ παλαιὸν ἡ Πελοπόννησος κ. τ. λ. Hic quoque errauit Villoisonus articulum τὸ omittens. Bast.

7) Codd. a. et b. ἐν τῇ διφθόγγῳ sine αυ, et deinde ὤυτὸς et θωϋμάσας *). Post Cod. a. ἐντεῦθεν λέγω καὶ

*) In talibus rectius, opinor, puncta omittuntur. Porsonus ad Euripid. Med. v. 1106. in Addend. p. 508. ed. Lips. alter.: „— saepissime fit in MSS. omnium aetatum, vt vocales *I* et *Y* puncto duplici notentur.“ Fallitur igitur Stoeberus ad Thom. Mag. p. 224. haec notans: „Pro ἑωυτὸν scr. ἑωϋτὸν ex B. vel sine Cod. MS.“ Quanto melius Heynius ad Homer.

χρῶνται [8]), ὠὐτὸς λέγοντες ἀντὶ τοῦ αὐτὸς, καὶ θω-
μάσας ἀντὶ τοῦ θαυμάσας. ἐντεῦθεν λέγεται καὶ

τὸ φωριαμός. φωριαμὸς γάρ ἐστιν ἡ τὰ φάρεα ἔχουσα
κιβωτός. Cod. b. ἐντ. οἶμαι καὶ τὸ φωριαμὸς ἰωνικῶς
οὕτω λέγεσθαι, φ α ρ ι α μ ὸ ς ὂ ν ἀ π ὸ τ ῆ ς ἐ τ υ μ ο λ ο-
γ ί α ς, φωριαμὸς γάρ ἐστιν ἡ τὰ φάρεα ἔχουσα κιβωτός.
Bastius: „Voces diductis litteris expressae in Codice a
nisi multum fallor, propter ὁμοιοτέλευτον interciderunt.
Nam scripturam Codicis b. pro genuina habeo." Cod. a.
τῷ ωυ ἀντὶ τῆς αυ διφθόγγου χρῶνται, ὠὐτὸς λέγοντες,
ἀντὶ τοῦ αὐτὸς, ὡς τὸ, δεῖ τὸν βροτὸν τὸ ἑωὐτοῦ σκο-
πέειν, καὶ θωὔμάσας etc. Tum ἐντεῦθεν λέγω καὶ τὸ
φωριαμὸς ἀττικὸν εἶναι, φαριαμὸς γάρ ἐστιν ἡ τὰ φάρεα
ἔχουσα κιβωτός. Cod. August. Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α ἐπὶ τῆς
διφθόγγου χρῶνται. Deinde ἐντεῦθεν λέγω καὶ τὸ φω-
ριαμὸς ἀντὶ τοῦ φαριαμός. ἔστι δὲ φωριαμὸς ἡ τὰ φάρ-
μακα ἄγουσα καὶ ἔχουσα κιβωτός. SCHAEF.

8) Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α — χρῶνται] Τῷ ωυ ἀντὶ τῆς αυ
χρῶνται Meerm. Duplex fere forma obtinet in θῶμα
et θωῦμα, τρῶμα et τρώϋμα, sed vsus voluit, vt
ex illis θώϋμα, ex his τρῶμα magis frequentarentur.
Nec debet tamen sollicitari aut θῶμα in Hesychio, aut
τρώϋμα in Luciano de D. S. T. III. p. 467. In Herodoto
p. 180, 79. et p. 360, 27. MSS. inter vtrasque formas va-
riant. De ὠὐτὸς pro αὐτὸς dubitat Cl. Wesseling. ad He-
rod. p. 732, 87. vbi pro αὐτός τε κινδυνεύσει MS. praebet
ὠὐτός τε κ. Pro ὁ αὐτὸς ponitur p. 140, 72. ὠὐτοὶ pag.
704, 77. 721, 11. Sed in Aretaeo tamen Cappad. est οἱ
ὠὐτοὶ p. 55. D. ἡ ὠὐτὴ p. 61. C. Male ἡ ἑωὐτὴ et τὰ ἑωὐ-
τὰ p. 76. C. pro ἡ ὠὐτὴ et τὰ ὠὐτά. Conf. Maittair. in
Alphab. Dialect. De ἑωὐτὸς nullum est dubium. Inser-
ta vocula sic corrigendus est Eusebii philosophi locus a-
pud Stob. S. IV. p. 58, 6. πολλοὶ γοῦν τοῖς πρὸ ἑωὐτῶν
ἐναντίας δόξας συστησάμενοι, τὴν γνῶσιν τοῦ ἀληθέος
περὶ τῶν ἀναγκαιοτάτων ἀφείλοντο, [τῷ] τὴν πίστιν αὐ-

II. T. V. p. 78.: „— plerumque, nullo vtique consilio, duo
puncta appingunt, ὠὐτὸς, etc." In Plutarchi Vita Alex. c.
54. in. ediderunt Στρόϊβον. Corrig. Στροῖβον. SCHAEF.

..ωριαμὸς [9]), φαριαγμὸς γάρ ἐστιν, ἡ τὰ φάρεα ἄ-
..ουσα καὶ ἔχουσα κιβωτός.

..ων μὴ ἐν βεβαίῳ ἑστᾶναι, ὑπὸ δὲ τοῦ ἀπὸ τῆς προτέρης
..ξης περιτρέψαι εἰς τοὐναντίον, λόγον παρασκευάσαντες
.ν τῷ ἀσταθμοτάτῳ αἰωρέεσθαι. Sic integras saepe vo-
..es librarii omiserunt, cum similes aliae in contiguo es-
..ent. *) Qnaedam dedi supra p. 232. In Polyaeno L.
.II. C. 42. καὶ παραυτίκα ὑπὸ διαῤῥοίας ἀκρατοῦς λη-
φθέντες. Κελτοὶ δὲ ἐπελθόντες κειμένους φονεύουσιν.
..x Κελτοὶ expulit verbum ἔκειντο· nam sine controuer-
..a scribendum est: ὑπὸ διαῤῥοίας ἀ. ληφθέντες ἔκειντο.
..ελτοὶ etc. Ita L. VI. C. 13. ἐκλυθέντες ἔκειντο. Plura
..edit de κεῖσθαι hoc vsu Vir Clar. in Misc. Obs. Nou. T.
I. p. 27. Koen.

9) ἐ. λ. καὶ τὸ φωριαμὸς] ἐ. λέγω καὶ τὸ φωριαμὸν
..ττικὸν, φωρίαμα γάρ ἐστιν ἡ τὰ φ. ἔχουσα κ. Vatic.
..eerm. ἐ. λ. καὶ τὸ φωρίαμος Ἀττικὸν εἶναι· φαριαμὸς
..άρ ἐστιν, ἤγουν τὰ φόρια ἔχουσα κ. At prior. edd.
οἶμαι καὶ τὸ φωριαγμὸς Ἰωνικῶς οὕτω λέγεσθαι, φα-
..ιαμὸς ὢν ἀπὸ τῆς ἐτυμολογίας, ἡ τὰ φάρεα περιέχουσα
. In φωριαμὸς a φᾶρος, mutata α in ω, deducendo
..raeiuit Herodian. apud Etymol. et Suidam; conf. Ios.
..caliger. in Coniect. ad Varron. p. 62. 63. Koen. Ety-
..mologici M. locus a Koenio citatus legitur p. 570. voce

*) Sed interdum etiam syllaba contigua perperam repetita aut bis scripta est. Compares cum loco illo Eusebii hunc Longi Pastor. p. 60, 8. καὶ ἵνα κεχήρωτο, τῷ χαλκῷ πεποίκιλτο. Sic olim edebatur. Sed Schaeferus articulum deleuit, adstipulatorem nactus Brunckium, in cuius notis MSS. ad Longi Pastoralia haec legi: „*Pour peu qu'on entende la langue grecque, on sent que l'article τῷ est de trop, et qu'il faut lire κεχήρωτο, χαλκῷ π. C'est la syllabe précédente qui a été mal-à-propos répetée. C'est comme si on disoit en français, étoit ornée du cuivre, pour ornée de cuivre. On demanderoit, du quel?*" Paullo ante Schaeferi textus habet Φιλητᾶς ὁ βουκόλος pro vulgata olim scriptura ὁ Φιλ. βουκόλος. Etiam hic, quod obiter moneo, Brunckius Schaefero adstipulatur, ᾔδει vere Brunckiano haec notans: „*Il est évident qu'il faut lire ἐφίσταται Φιλητᾶς ὁ βουκόλος. Mr. de Villoison aime par trop les articles. Tous ceux qu'il a déjà* (scilicet vsque ad p. 58. suae editionis) *proposé d'ajouter, rempliroient deux pages. Il trouve, sans doute, son auteur trop court.*" Bast.

§. XXXI. [10]) Τὸ τέμνειν καὶ διαιρεῖν τὰ Ἰώνων ἴδιον. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν Πελοπόννη λοπος νῆσος λέγουσι [11]), καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖ

Λώβη. Transscriptus est ex Schol. Ven. ad v. 242. vnde Etymologici textus corrigi pote pro πρὸς τὴν Ἶριν (sic coniecit Sylburgius τὸν Ἶριν) Scholia dant πρὸς τὸν Ἶρον, et φαριαμὸς καὶ φωριαμὸς pro ὡς φάρος φ Bast.

10) Codd. a. et b. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπ. πελοπόνη c. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν πελοπόνησσον (sic) πελ. et omittens καὶ ἄγριον αἶγα — σύαγρον. Ex l γὰρ post ἀντὶ vulgo omissum. Cod. August. — καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν αἴγαγρον, αἶγα ἄγριον λ ἀντὶ τοῦ σύαγρον σῦν ἄγριον. Schaef.

11) Π. νῆσος λέγουσι] Π. νῆσος φασὶν Va Meerm. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν α. ἄ. ἴ. λέγοντες, omis receptis a Voss. et Vat. nam in edd. tantum e τοῦ εἰπεῖν αἴγαγρον αἶγα ἄγριον. Veteres h appellasse διάλυσιν, vel μετατύπωσιν, notaui ad Hom. Il. Z. p. 626, 49. cuius obseruatione p est Galeus ad Herodot. p. 10, 4. Late autem pa τατύπωσις, et cum apud Ionice, tum apud At bentes in plurimis locum inuenit. Pollux III. 87. πατρὸς πατὴρ, μητρὸς πατὴρ, et ἱερὸς σ meliora censet, hoc est magis Attica, quam πα μητροπάτωρ, ἱεροσαλπιγκτής. E Thoma Mag. satis magnum catalogum texuit Henr. Stephan de D. A. p. 201. In verbis quibusdam, qualia πνον ποιεῖσθαι, σῖτον μετρεῖσθαι, par atque ratio. *) — Nostrum Grammaticum laudauit P

*) Idem valet de συνθήκην (συνθήκας) ποιεῖσθαι κοποιεῖσθαι. Posterius verbum Schneidero sine vox dubiae fidei videtur. Apollonius Lex. Home Σύνθεο . . . ἀντὶ τοῦ συνθηκοποίησον. Hesychius: Σύνθεο, νόησον, συνθηκοποίησ Hesychius: Περιδώσομαι, συνθηκοποιήσο quo Villoisonus ad Apollon. p. 655. temere suspi bendum συνθήκας ποιήσομαι. Etymolog. M. p ἐμέθεν περιδώσομαι, ἀντὶ τοῦ, κατ' ἐμαυτὸν σ ποιήσομαι. Bast.

ἄγριον ἔλαιον, καὶ ἄγριον αἶγα ἀντὶ τοῦ αἴγα. καὶ σῦν ἄγριον ἀντὶ τοῦ σύαγρον.

XXXII. [12]) *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων προςτακτικῶν Ἰώνων εἰσί.*

άντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν [13]). — —

---

m. ad Aret. Cappad. p. 98, 36. In ipso Aretaeo p. E. vulgari debuerat: *ὁ δὲ ἐπὶ τὴν κληῖδα ἠδὲ ἄκρον ὦμον ἀποτέταται.* Sic paulo ante: *μέσφι* *) *κλει-ῇ ἄκρου ὤμου.* Koen.

2) Cod. c. *ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, ὡς καὶ Ὅμηρος· πάν-μάλ'* etc. In sequentibus Cod. a. *ἀντὶ τοῦ πεῖρα.* inde Codd. a. b. et c. omittunt verba *καὶ ἄρχεῖσθαι — έχου.* Post iidem libri habent *καὶ μυρία δὲ ἄλλα τοι-ῦτα,* vnde pro Koeniano *τοιοῦτα* dedi *τοιαῦτα,* quod el tacentibus illis libris dedissem. Cod. August. *ἀντὶ ῶν προςτακτικῶν Ἰώνων εἰσί. Ὅμηρος· Πάντα μάλ* etc. Deinde *πειρᾶν δῶκε τρῶας,* post omittens voces *ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς:* item *καί· Ἀρχεῖσθαι — ἀπέ-ου:* denique *παρ'* ante *Ἡσιόδῳ.* Ex eodem libro Titt-nannus pro vitioso *τοιοῦτα* enotauit rectum *τοιαῦτα.* Schaef.

13) *Π. μ. ἀ. ἀγορευέμεν*] Il. *B.* vs. 10. *Πειρᾶν δ', ὡς εν Τ. ὑ. Ἀ.* desumtum ex Il. *Δ.* vs. 66. vbi est *Πειρᾶν δ', ὥς κεν* —. Tertius versus, qui ab edd. Vatic. et Meer-nanniano abest, est in Phocylideis quartus. [Magna in Phocylidis editionibus scripturae diuersitas: nam ibi le-itur *ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.* Schaef.] Infinitiuorum hic vsus, a suppresso quodam lius verbi imperatiuo rectus, in Ionum scriptis frequen-issimus est; sed et in Atticorum et Doriensium: vid. quos itat Cel. Hemsterh. ad Plut. Aristoph. vs. 598. **) In Lucian. de D. S. T. III. p. 465, 14. e MS. *ἐγεῖραι* debue-

*) *Μέσφι,* vulgo neglectum Lexicographis, Schneiderus ex Arato attulit, sed, vt videtur, habens pro forma dubiae fidei. Sine causa idonea. V. Iud. Graec. in Aretaeum p. 324. b. ed. L. B. Schaef.

**) Et ad Luciani D. D. 20, 9. Adde Schol. Lucian. Rhet. praec 10. Palairetum Obss. p. 21. Corayum ad Heliod. pag. 142. Boeckh. ad Platon. Min. p. 137. Schwebel. ad Onos. pag. 37. Villebrunium ad Hippocr. Aphor. p. 10. Boisson.

rat recipi pro ἔγειρε, et insuper scribi: τῷ σὺ μη[δὲ] ζηλοτυπέων, πένθος ἐγεῖραι πάσῃ βασιληΐῃ, μηδὲ ἰ[ητρ]εύων, φθόνον προξενέειν ἰητρικῇ.*) Idem pag. 468, σὺ δέ μοι ἀσφαλέως ἔχειν. Democrit. apud Stob. S. X[L] p. 310, 40. Μηδέν τι μᾶλλον τοὺς ἀνθρώπους αἰδεῖ[σθαι] ἑωϋτοῦ. In Heliodoro Aeth. L. IV. p. 175. pro μόνον [ἐ]μοὶ πείθου καὶ πράττειν ὡς ἂν ὑφηγήσωμαι, cum Sca[li]geri collatione legendum: μόνον ἐμοὶ πείθεσθαι, cui lectioni sequens infinitiuus πράττειν robur addit**), et ipse Heliod. L. VII. p. 329. σὺ δέ μοι σαυτὴν ἀναλαμβάνειν, καὶ τὸ παρὸν ἡσυχάζειν, μηδὲ δυςθυμοῦσα προαποκάμνειν, ἀλλ' εὔελπις εἶναι. Dispar est ratio in Polyaeno L. II. 3. §. 10. vbi MSS. lectio αὐτοὶ δὲ μόνα τὰ δόρατα — ἔχοντες τῷ ἡγεμόνι ἕπεσθαι, mutanda in ἕπεσθε. Ita alibi frequenter ille. L. III. 9. §. 2. Ἰφικράτης σχέδην

*) Ἐγεῖραι et προξενέειν in Luciano de Dea Syria etiam a Schaefero ad L. Bos. pag. 591. iure laudantur. Conf. ibid. Schoettgen. pag. 620. Lefebvre de Villebrune ad Hippocratis Aphorismos, vbi vsus infinitiui pro imperatiuo longe frequentissimus est, haec notauit p. 10. sq.: „Semel hic monebo, voces δέει, ξυμφέρει plurimis in locis abesse in antiquis codicibus, quoties Hippocrates infinitiua vsurpat sensu imperandi, quod Ionibus familiare notauerat Corinthus. Sic Homerus, sic hodierni Itali." V. etiam scriptores quos citat Wernsdorfius ad Himer. p. 361. et Boeckhius ad Platon. Min. p. 157. Bast.

Homerus Il. IX. v. 279. νῆα ἅλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι. Bene Schol. Venet. ad v. νηήσασθαι: ἀντὶ προςτακτικοῦ. Heynius: „Scilicet subintell. κελεύει." Non puto. Schaef.

**) Iunguntur tamen infinitiuus et imperatiuus in eadem sententia. Conf. Schwebel. l. c. Boisson.

Id fit saepissime. Precationis carmen, quo non noui excellentius, inter Epigramm. adesp. CCCCLXVI.

> Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
> ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

Pro vltimis Plato Alcib II. p. 154. Nürnb. τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν, e quibus certe infinitiuum ἀπαλέξειν, vt ἀρχαιοπινέστερον in talibusque formulis solenniorem, praefero. Oraculum in Aeliani Fragm. p. 1017. Gron.

> Ὀργὴν οὖν πρηΰνον ἀμειδέα, μηδ' ἐπιτείνειν
> χωλύων.

Plato Lys. p. 21. s. Heind. Πειρῶ τοίνυν, ἦν δ' ἐγώ, ἀπομνημονεῦσαι —· ἐὰν δέ τι αὐτῶν ἐπιλάθῃ, αὖθίς με ἀνέρεσθαι. Sed in Heliodoro sic deinceps posita πείθου καὶ πράττειν scabritiem vix tolerabilem orationi inuehunt. Itaque laudo Coraium, quod edidit πείθεσθαι. V. viri egregii Σημειώσ. Κριτικ. p. 142. Schaef.

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καί·

Πειρᾶν δ', ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς.

ἀντὶ τοῦ πειρῶ [14]). καί·

Ἄρχεισθαι παρ' ἑοῖς, τῶν δ' ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι.

ἀντὶ τοῦ ἄρχου καὶ ἀπέχου. καὶ μυρία ἄλλα τοιαῦτα καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ εὑρήσομεν.

§. XXXIII. [15]) *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θηλυκῶν Ἰώνων εἰσί* [16]).

ἄγων τὴν φάλαγγα καὶ παραγγέλλων ἔφη· οἱ μὲν ἐλαφροὶ, φυλάττεσθε τὰς ἐνέδρας. Sic ibi legendum pro σχέδον, pro quo σχέδη est in Codice Cant. Infinitiuum μειλίσσεσθαι imperatiuo modo accipiens Clariss. Gesnerus in Orphei *Λιθ.* IX. 23. Τόλμα δ' ἀθανάτους καὶ ἐνηέϊ μειλίσσεσθαι, non animaduertit, pendere eum infinitiuum a τόλμα, *aude*; vt XI. 40. τόλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεείνειν. Vel sic tamen in καὶ ἐνηέϊ quaedam remanet difficultas. Koen.

14) ἀντὶ τοῦ πειρῶ] Eodem modo Lesbonax de Schemat. p. 185. in libro quidem manu scripto, quod non erat cur Valckenarius mutaret. Schaef.

15) Cod. b. θηλυκῶν, τῶν ἰώνων εἰσί. Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. post Ἰώνων εἰσὶ inserit ὡς τό. Idem deinde dat Τοῖσι τρεπομένοισι κ. τ. λ., omissa particula δέ. Passim confusa τέρπειν et τρέπειν. V. Markland. ad Euripid. Supplic. v. 183. et Iacobs. ad Anthol. Graec. III. 1. p. 105. Schaef.

16) Ἰώνων εἰσί] Ἰώνων εἰσὶν, ὡς τό· prior. edd. Ἰώνων εἰσὶν, οἷον· Meerm. Versus, qui citatur, est ex Od. *Α.* 423. *Σ.* 305. Vid. Apollon. Lex. MS. in n. ad Hesych. V. Ἕσπερος. Huc referunt πάθη et ποθὴ, pro πάθος et πόθος, Ionicis inprimis scriptoribus frequentata: vid. Maittairii Index in Aret. Ποθὴ est etiam in Thaletis Epistola ad Pherecydem apud Diog. Laërt. I. 44. πάθη in Lucian. de D. S. T. III. p. 469, 27. Μύθα, quod Hesych. pro φωνὴ Cypriis tribuit, terminatione tantum diuersum est a μῦθος. Est apud eundem et ὑάλη pro ὕαλος. Nonnihil hinc distant κύκλα, σῖτα, δεσμὰ, pro κύκλοι, σῖτοι, δεσμοί. Koen. Dignus inprimis est, qui cum hoc articulo conferatur, Phauorinus v. Ἕσπερος, vbi sic disputat: Ἕσπερος παρ' Ἴωσιν, ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα, οἷον·

Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθ
ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα.

§. XXXIV. [17]) *Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ει ληγόν*
ἑνικῶν δοτικῶν Ἰώνων εἰσὶ, βέλεϊ ἀντὶ τοῦ βέλει,
χεϊ ἀντὶ τοῦ ἔγχει. Ὅμηρος·

Ἔνθ' αὖ Τυδείδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη
Δῶκε μένος ἠδὲ θάρσος [18]). — —

τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν, ἀντὶ το ἑσπέρα. αἱ γὰρ παραλήξεις (Sic ambae Phauorini ed tiones. Bene graecum quidam est *παράληξις,* etsi negl ctum Lexicographis, legiturque in Etymolog. M. p. 3 28. *): sed h. l. sine cunctatione scribendum, quod h bet Gregorius, *παραλήψεις.*) *τῶν ἀρσενικῶν ἀντὶ θ λυκῶν, Ἰώνων εἰσίν. ἢ* **) *λέγεται δὲ ἕσπερος καὶ ἑσπέ ὡς βίος καὶ βία, καὶ πόθος καὶ ποθὴ, πύλος καὶ πύ κοῖτος καὶ κοίτη, ῥόος καὶ ῥοὴ, γόνος καὶ γονὴ, βό καὶ βολὴ, διάλογος καὶ διαλογὴ, ὠνὴ καὶ ὦνος.* Simi habet Eustathius ad Homer. Odyss. p. 69, 40. Huc p tinent etiam *τίμος* ***) *καὶ τιμή.* Conf. Abreschius nimadu. in Aeschyl. p. 513., vbi locutionem *ἄρασθαι μον* in Anton. Liber. c. 17. recte tuetur. Bast.

17) Codd. a. et b. *ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, βέλεϊ* etc. N ter Homerum citat. Cod. c. *αἱ παραλήψεις τῶν ἑνικ ἀντὶ συνῃρημένων ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. βέλεϊ γὰρ ἀντὶ βέλει λέγουσι, καὶ ἔγχεϊ ἀντὶ τοῦ ἔγχει,* ceteris omis Cod. August. — *Ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι, οἷον βέλεϊ καὶ ἔγ ἀντὶ τοῦ βέλει καὶ ἔγχει,* item omissis ceteris. Schaef

18) *Δῶκε μ. ἠδὲ θάρσος*] *Δ. μ. καὶ θάρσος* vulgat Il. *E.* vs. 2. Alterum, in *ἰδὲ* mutatum, Homericum deri possit. De Ionica *διαλύσει,* quae hic tangitur, co

*) Passim vtitur hac voce Eustathius. V. eum ad Homer. Od p. 1557, 43. 1723, 9. 1907, 50. Reperitur etiam in Comm tar. MS. ad Dionys. Thrac. V. Bastii Epist. Crit. pag. 1 Schaef.

**) Dele particulam *ἢ*, manifesto natam ex antecedente *ν*. Meletem. Crit. I. p. 11. Schaef.

***) Sic vulgo scribunt, aut *τιμός*. Minus recte hoc: peius iam illud. Scribendum enim *τῖμος*, vt editum est in E stathio ad Homer. Odyss. p. 1919, 15. *ἡ δὲ τοιαύτη τι καὶ τῖμος λέγεται κωμικώτερον, ὡς Λογγῖνος δηλοῖ, ὁμοι τεῖ, χολὴ χόλος, ὠνὴ ὦνος καὶ τοῖς τοιούτοις.* Schaef.

§. XXXV. [19]) Τὰ εἰς ω λήγοντα θηλυκὰ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς εἰς ουν περατοῦσι [20]). Λητὼ Λητοῦν, Σαπφὼ Σαπφοῦν, ἠῶ ἠοῦν, αἰδῶ αἰδοῦν.

---

§. XI. Apud Herodot. p. 107, 54. Cel. Wesselingius edidit: εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι ποταμοὶ οὐ κατὰ τὸν Νεῖλον ἐόντες μεγάθεα, e Codicibus. Alius Codicis lectio μεγαθέει ducit ad μεγάθεϊ, vt p. 204, 86. τόξα ἐόντα μεγάθεϊ τοσαῦτα. Pariter vulgatum apud Hippocrat. pag. 476, 53. ὀξυβελέει seruat vestigia Ionici ὀξυβελέϊ. Grauissime adfectus est Aretaei Cappad. locus de causs. et sign. morbor. diuturn. II, 7. p. 59. A. quem si pristinae integritati restituero, putabo me elegantium Medicorum gratiam eo nomine non parum demereri posse. Eo loco de affectu agens ventriculi, γέρουσι, inquit, ξύνηθες τὸ κακὸν, καὶ γυναιξὶ μᾶλλον ἢ ἀνδράσι. παιδίοισι δὲ διάῤῥοια μὲν ξυνεχὴς, ἐφημέρῳ ἀκρασίῃ τροφῆς, ἀλλ' οὐ ΚΟΙΛΙΗΣ ΚΤΥΕΪ ἡ νοῦσος. Versiones Latinae, *sed non ventriculi tergoribus morbus aduenit*, *non ventriculi debilitate morbus aduenit*, nec sensum, qui requiritur, explent, nec Graeco contextui satis respondent. Post Virorum Clarissimorum, quibuscum hanc coniecturam communicaueram, adsensum audacter repono: παιδίοισι δὲ διάῤῥοια μὲν ξυνεχὴς — ἀλλ' οὐ ΚΟΙΛΙΗι 'ΕΝΣΚΗΠΤΕΙ ἡ νοῦσος· *pueris quidem ventris effluuium, ob quotidianam cibi intemperantiam, frequens est; sed ipsum ventriculum morbus non infestat.* Quae posui, aptissima esse, nemo iuerit inficias: congruunt etiam Aretaei stilo. Pag. 52. B. ὁκόσα κύστι καὶ νεφροῖσι ἐνσκήπτει. Pag. 134. B. οὐ γὰρ μέρεϊ ἢ σπλάγχνῳ ἐνὶ, ἢ ἔνδον ἐνσκήπτει μοῦνον, ἢ ἔξω τὸ κακὸν ἕρπει. Koen.

19) Codd. a. b. c. et August. ἐπὶ αἰτιατικῆς sine articulo τῆς. Deinde περατοῦσιν, οἷον ἠὼ ἠοῦν, λητὼ λητοῦν, σαπφὼ σαπφοῦν. Schaef.

20) εἰς ουν περατοῦσι] εἰς ουν λήγουσιν Meerm. duo addens exempla, Ἰὼ Ἰοῦν, et Λητὼ Λητοῦν. Illud Ἰὼ Ἰοῦν MS. Vossiani lectioni ἠῶ ἠοῦν (nam a Vatic. et prior. edd. ἠῶ ἠοῦν et αἰδῶ αἰδοῦν abest) vel propterea praeferendum duco, quod Ἰοῦν habet Herodot. p. 2, 22.

nunquam ἠοῦν, sed vel ἠῶ, vel ἕω, nisi librariorum culpa sit; quibus debeatur etiam accusatiuus αἰδῶ p. 30. εἰκὼ p. 541, 80. Ionicum εὐεστοῦν Democrito feliciter reddidit Cl. Valckenaer. ad Herod. p. 42, 43. Koen. Boissonadus: „De ἠοῦν conf. Schweighaeus. ad Athen. XI. c. 45. not. p. 112.“ Bastius: „Adde inprimis hanc notam Schaeferi Mel. Crit. p. 93. s.: „Schol. Ven. ad Hom. Il. II. v. „461. Ἄσιος υἱος Κοτυος και Μυιους, Λυδων βασιλευς, „ως φησι Χριστοδωρος ἐν τοις Λυδιακοις· Κοτυς λευκω- „λενον ἀλλην ἠγετο κουριδιην ὁμοδεμνιον, οὐνομα Μυι- „αν· ἡ δ' Ἀσιην τεκε κουρον. Adscriptis his Christodori „versibus. Heynius: *rescripsi Μυιὼ pro Μυῖαν.* Imo „corrigendum erat Μυιοῦν. *) De hac forma accusatiui „propria Ionum vid. Maittair. Dial. p. 110. Valckenar. ad „Herodot. p. 181. a. Koen. ad Gregor. p. 200. Hedylus „II.:

„Ἐξ ἠοῦς εἰς νύκτα, καὶ ἐκ νυκτῶν Παιασωκλῆς
„εἰς ἠῶ πίνει — — — — — —

„Iacobsius: εἰς ἠοῦν π. *Athen. Emendauit Dalechampius.* „Imo corrupit, reuocandumque ἠοῦν. Sic ἠοῦν ἐξ ἠοῦς „in Epigrammate, quod Iacobsius Commentar. in Anthol. „Gr. I. 2. p. 127. euulgauit. Diodorus Sic. T. 1. p. 312, „99. ἐπέγημε τὴν ὀνομαζομένην Σιδηρώ. Al. Σιδηροῦν. „quod genuinum videtur. Siculus, vt solent compilato- „res τούτου τοῦ κόμματος, formam ionicam scriptoris, „quem ante oculos habebat, retinuit. Idem T. 1. p. 384, „1. καὶ Κοίου μὲν καὶ Φοίβης Λητὼ γενέσθαι. In va- „rietate lectionis notantur Ἀητοῦν, Ἀντοῦν. Igitur cor- „rigendum, ni fallor, Λητοῦν.“ Equidem non dubito, Λητοῦν corrigendum esse, Ἀντοῦν natum, quod scriba priorem syllabam perperam legisset. Quam similes enim sint ductus litterarum Λ et Α, frustra sim, si doceam. Sed etiam ductus litterarum Η et Ν, (quarum formarum vsus in minusculo quoque alphabeto obtinet,) maxime vbi scribae calamus obtusior dubium fecit, lineola intermedia rectâ an transuerse porrigatur, tam similes sunt, vt tantummodo sensu vocis probe perspecto internosci possint. Itaque harum litterarum inprimis in

*) Codex Venetus dat Μιοῦς, ac deinde Μιοῦν. Itaque quod spectat syllabam ουν, vere correxisse Schaeferum satis docet. Bast.

nominibus propriis commutatio longe facillima.“ *)
SCHAEF.

*) Addam h. l. quae aliâ occasione Bastius mihi scripsit peregregia super his Antigoni Carystii cap. 146. τοὺς κολυμβητὰς ἀναφέρειν ἐν δύο ὀργυιαῖς χαλκόν. „Ita“ inquit „Meursius ex Pseudo-Aristotele tacitus correxit. Sed Codex habet εν (sic, sine spiritu) δύο ὀργυιάς, vnde malim facere εἰς δύο ὀργυιάς, ad duas vlnas, vti Xylander vertit. Saepe enim confunduntur N et IC (ισ). Sic commutari παῖς et πᾶν, monui ad Gregor. p. 105. Ex eadem causa η et ις confunduntur: nam litterae η et ν formis pictae maiusculis tam similes sunt, vt, nisi sensum vocis consulas, internoscere non possis. Quare passim commutantur η et ν. Schol. Platon. p. 175. οἷός τ' ἔσομαι] Ἐλλιπὴς (Cod 1807., vnde sumtus est articulus, habet ἐλλειπής) ἡ φράσις. τοῦτο δὲ ἔθος ἀττικόν. λείπει γὰρ τὸ, σκοπεῖν τι τοιοῦτο. Perperam lectum pro σκέπει ἤ τι τοιοῦτο. Schol. Ven. ad Iliad. Α. 528 Η] ἔφη, εἶπεν. δηλοῖ δὲ πλείονα, καὶ τὸ ἤτις, ὡς ἐπὶ τοῦ· ἢ μυρί' ἀχαιοῖς, καὶ το η και συνδεσμον (sic), ὡς ἐπὶ τοῦ· βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι (Il. Α. 117.). Pro καὶ το η και συνδ. scribendum καὶ τὸν και σύνδεσμον. Grammaticus dicit, ἢ interdum poni pro καί. Conf. quae habet ad v. 117. ὁ γὰρ η σύνδεσμος ἀντὶ τοῦ και παρείληπται τῷ ποιητῇ. Reuertor ad confusionem litterarum η et ις. Ideo toties confusa participia passiuorum in ημενος et ισμενος, in ηθεις et ισθεις: item adiectiua in ητος et ιστος. E. c. pro ἐμβρόντητος in Hesychio v. κεραύνιος legebatur ἐμβρόντιστος. V. Hemsterhus. ad Lucian. Timon. p. 99.“ [Eiusdem commatis est δυςοργίστοις in octaua fabularum Aesopicarum a Rochefortio editarum, pro quo δυςοργήτοις legendum esse nuper monui in Additam. ad Aesopum Heusingeri pag. 147.] „Timon Sillographus in Schol. Platon. p. 200.:

ἔνθεν ἀφορμισθεὶς Τιμαιογράφειν (adde ex Cod. 1807. ἐπεχείρει).

Pro ἀφορμισθεὶς (ἀφορμίζομαι vt graecum sit, hic tamen sensu caret) idem Codex dat ἀφορμηθείς, quomodo legendum est. Neque aliter legit Proclus ad Timaeum ab init.“ De eodem Sillographi fragmento v. supra p. 321. Addo aliud exemplum eiusdem confusionis. Schol. Ined. ad Sophocl. Aiac. v. 633. T. I. p. 81. b. ed. Vauuill. ἰστουργικοῖς ποικίλμασι καὶ ζωγραφίσμασι. Corrig. ζωγραφήμασι. Barbarum enim ζωγράφισμα: bene graecum ζωγράφημα, vox frequentata Grammaticis. Phrynichus MS. ap. Ruhnken. ad Xenoph. Mem. p. 255. Γράμμα, τὸ ζωγράφημα. Hesychius T. I. c. 854. s. Γράμματα. — καὶ τὰ ζωγραφήματα. SCHAEF.

§. XXXVI. [21]) Τὸ ῑ ὑπεξαιροῦσιν [22]) οἱ Ἴωνες ἐνίοτε τῶν λέξεων, τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέεσθαι φ...

---

21) Codd. a. et b. τὸ ῑ ἐξαιροῦσιν οἱ Ἴωνες ἐν. τ. λ. τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέσθαι φασίν. ἐφθάσαμεν εἰπόντες ὡς Ἰώνων ἐστὶ τὸ γράφειν ὄφεος καὶ πόλεος, νῦν δέ φαμεν ὅτι καὶ ταῖς κοιναῖς αὐτῶν γενικαῖς χρῶνται οἱ Ἴωνες (Cod. a. ὅτι καὶ τῷ κοινῷ ἐστιν ὅτε χρῶνται οἱ Ἴωνες)· καὶ τοῦτο μάλιστα ὁ Ὅμηρος· ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος, καὶ Ἱπποκράτης· ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάῤῥοια ἐπιγινομένη θανάσιμον. ceteris omnibus omissis. Cod. c. τὸ ῑ ἐξαιροῦσιν οἱ Ἴωνες ἐνίοτε τ. λ. τὸ γὰρ ποιεῖσθαι ποιέσθαι λέγουσιν, καὶ τὸ ποιέειν ποέειν. Tum habet hunc articulum: Παρὰ τῶν Ἰώνων διαλελυμένως εἰώθασι προφέρεσθαι τὰ ῥήματα. ἀντὶ τοῦ κλονεῖσθαι κλονέεσθαι λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι φοβέεσθαι. Postea hunc: Ἐφθάσαμεν εἰπόντες ὡς Ἰώνων ἐστὶ, τὸ γράφειν καὶ λέγειν ὄφεος καὶ πόλεος. τὸ μὲν γὰρ λέγειν ὄφιος καὶ πόλιος κοινόν. τὸ δὲ ὄφεως καὶ πόλεως ἀττικὸν, τὸ δὲ ὄφεος καὶ πόλεος ἰωνικόν. νῦν γὰρ φαμὲν ἡμεῖς ὅτι ἐστὶν ὅτε καὶ τῷ κοινῷ χρῶνται οἱ Ἴωνες, καὶ τούτῳ μάλιστα. ὡς καὶ Ὅμηρος· ἐξ ἀ. ν. π. καὶ Ἱπποκράτης· ὑπὸ φθ. ἐχ. δ. ἐπιγενομένη θανάσιμος (sic). Cod. August. Τὸ ῑ ὑπεξαιροῦσιν ἐνίοτε τῶν λέξεων, τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέεσθαι φασί. post quae spatium est trium quatuorue syllabarum. Deinde sequuntur haec: Ἐφθάσαμεν εἰπόντες τῶν Ἰώνων εἶναι τὸ γράφειν ὄφεος καὶ πόλεος. νῦν δέ φαμεν, ὅτι καὶ τῶν κοινῶν ἐστὶ τὸ γράφεσθαι διὰ τοῦ ῑ, ὡς καὶ Ὅμηρος, ἐξ ἀγροῦ νόσφι πόλιος. καὶ Ἱπποκράτης, ὑπὸ φθίσιος ἐρχομένη διάῤῥοια ἐπειγομένη, θανάσιμος. De ceteris quae hîc omittuntur, v. infra ad §. XL. Schaef.

22) ὑπεξαιροῦσιν] Vat. et edd. prior. ἐξαιροῦσιν οἱ Ἴ. ἐνίοτε τῶν λ. Voss. ὑπ. οἱ Ἴ. ἐνίων ἐνίοτε λ. Pro πονέεσθαι Aldi editio prima et Vatic. MS. habet πονέσθαι, quod mihi quidem a Grammatico profectum videtur, secuto Grammaticum MS. Meermannianum de Dial. Ion. Ἐνίων λέξεων ἐξαιρεῖ τὸ ῑ. τὸ γὰρ πονεῖσθαι πονέσθαι λέγει, καὶ τὸ κλονεῖσθαι κλονέσθαι. Πονέεσθαι in Nostro et Io. Grammatico ab iis est, qui Grammaticorum errorem corrigere, quam relinquere auctoribus maluerint:

[..]c enim in hoc, sed in *πονέσθαι* valeat praemissa ra[..]o, *τὸ ι ὑπεξαιροῦσιν οἱ Ἴωνες. Πονέεσθαι* et similia [..]ectius retulissent ad *διαίρεσιν* Ionicam, de qua vid. §. [..]IV. Eam in talibus cum Ionibus communem habuerunt Dorienses. Vbi Lud. Kusterus dedit in Lysidis Tarentini Epist. apud Iamblich. de V. Pythag. p. 63, 3. *διαγινέσθαι*, antea editum *διαγενέσθαι*, quod est etiam in MS. Cizensi, ducit ad genuinum *διαγέεσθαι*. Koen. In nonnullis *διαίρεσιν* illam etiam Attici scriptores videntur cum Ionicis communem habuisse, vt omnino *τῆς Ἰάδος* aliquanto plura, quam homines credunt, vestigia in dialecto Attica reperiuntur. Sic *δέεται, δέεσθαι* etc. non ausim cum Phrynicho p. 160. et Thoma Mag. p. 265., quod vulgo faciunt, Atticis scriptoribus plane eripere. Xenophon Anal. VII, 4, 8. *δεῖται*. Schneiderus: „Vulgatum *δέεται*, quod Ionibus proprium est, ex Eton. correxit Zeune, probante Porsono. — *δέεται* tamen reuocauit Weiske." Nec male, opinor. Ibid. VII, 7, 31. *διὰ τὸ δεῖσθαι*. Idem vir doctus: „Vulgatum *δέεσθαι*, tanquam Ionicum, non Atticum, mutaui." Dubites, an recte. Adstipulatur nobis vir egregius, Buttmannus, *Griech. Grammat.* p. 341. edit. quint. Xenophon Ephes. p. 53. Loc. *ἐδέετο Ἀβροκόμης εἰπεῖν*. vbi non offendit doctissimus editor. Sed inprimis Grammatici et Scholiastae sic *ἰάζουσιν*. Hermias Commentar. MS. in Platon. Phaedr. (v. Siebenkees. Anecd. Gr. p. 20.) *μαστίγων δέεται μάλιστα*. Schol. ad Aristotel. Rhetor. p. 103. Reiz. (v. Ruhnken. Histor. Crit. Orator. Graec. pag. LXXI. et Toup. ad Longin. pag. 397.) *διὰ τὸ ἄρτι ὑμῶν δέεσθαι*. Schol. ad Lucian. T. I. p. 525. *τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσιῶν*. Hemsterhusius: „*Δέεται*] Ita V. *δεῖται* magis vsitatum." Suidas T. I. p. 697. extr. *Ἐκουρία. ἐδέετο κουρᾶς*. Zonaras Lex. T. I. c. 752. *Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθαι. ἐν τῷ δέεσθαι*. In aliis causa satis manifesta est, cur formâ solutâ Attici, saltem *οἱ ἀκριβέστεροι*, vtantur. Aristophanes Nub. v. 74. *ἀλλ' ἵππερόν μου κατέχεεν τῶν χρημάτων*. Lucianus T. I. pag. 278. *καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ,τι οὐ ξυνετάραξε καὶ ξυνέχεε*. Plutarchus Mor. T. I. p. 618. in. *μετρητὸν ἔχει τὸ ποτόν*. Wyttenbachius, fortasse dicto audiens Thomae Mag. p. 366.: „*ἔχει* nolui mutare; licet habeat P. E. *ἔχεεν*. B. G. marg. A. Anon. T. V. B. *ἐνέχεεν*." In tali scripturae diuersitate praetulerim Ionicam formam, ce-

σὶ, καὶ τὸ δείξω δέξω [23]), καὶ τὸ ἀποδείξω ἀποδέξω, ὡς καὶ Ἡρόδοτος· „Ἡροδότου Ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε [24]).“ ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν μετοχ

---

teroqui non solicitans Atticam, vbi Codices nihil variant, vt in Pausan. IX. c. 30, 5. et X. c. 10, 3. SCHAEF.

23) *καὶ τὸ δείξω δέξω*] Quia alibi plerumque obseruaui ordinem MS. Voss. hic quoque ab eo non recessi. Priores edd. cetera post *φασὶν* hic omittentes, post §. XXXIX. praebent: *Τὸ ι ὑπεξαιροῦσι πολλάκις τῶν λέξεων αὐτίκα. Ἡροδότου Ἁλικαρνασῆος ἱστορίης ἀπόδεξις. ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπεξαιρεῖν τῶν κτητικῶν τῶν Ἰώνων ἐστίν. οἷον ἀργ. χρύσ. Ὅμηρος. Ἐκτ. τε χιτ. π. στ. δ.* MS. Vatic. haud paulo melius: *Τὸ ι ἐξαιροῦσι τῶν λέξεων. Αὐτίκα Ἡρόδοτος· Ἡροδότου — ἀπόδεξις ἥδε.* De *αὐτίκα* nonnulla adscripsi §. XXIX. Tandem MS. Meerm. *Ὑπεξαιροῦσι τοὶ τῶν κτητικῶν ἀργ. χρύσ. ὡς καὶ Ὅμηρος· Ἐκτ. χιτῶνα.* ceteris omissis. KOEN.

24) *ἀπόδεξις ἥδε*] Sic Musas suas orditur Herodotus. In voce *ἀπόδεξις* litera, quam Ionice tolli ait Grammaticus, perperam adiicitur in fragm. Democriti apud Euseb. Praep. Euang. p. 472. B. et Eusebii philosophi apud Stob. S. XVII. p. 159, 44. Herodoto suo aliquoties opem tulit e MSS. Celeb. Wesseling. *ἐπίδεξιν* rescribens p. 126, 18. *ἐπέδεξε* pag. 265, 84. *προέδεξε* p. 450, 54. Remansit etiamnum *δείξω* p. 318, 73. *δείξειν* p. 359, 8. *δεῖξαι* et *ἐπιδεῖξαι* p. 465, 37. 40. 41. Eadem est ratio in verbo *ἔργω* pro *εἴργω*. Saepe peccatur in Herodoto, et in Lucian. de D. S. T. III. p. 484, 25. Periclitabor coniecturam in Herodot. p. 77, 59. *ἀπείχετό τε τῶν πάντων ἱρῶν τὰ πάντα ἐκ τῆς χώρης ταύτης γινόμενα.* Versio: *et ex omnium templorum vsu remouebantur, quae ex illo agro prouenirent.* Si aliis exemplis edocear, *ἀπέχεσθαι* passiue sic vsurpari, in spongiam ibit suspicio: interim praeferam: *ἈΠΕΡΓΕΤΟ τε τῶν πάντων ἱρῶν τὰ πάντα, arcebantur.* Passiue dixit *ἐξέργομαι* p. 548, 14. 566, 12. Alioquin medium *ἔργεσθαι* Herodoto esse *abstinere,* monuit Cl. Valcken. ad p. 354, 51. *Ἐκ τῶν ἱερῶν ἐξείργειν* dixit Lysias Or. c. Andoc. p. 111. *ἱερῶν εἴργεσθαι* Liban. Declam. XXII. p. 547. A. KOEN.

ιστικῶν καὶ κτητικῶν ὑπεξαιροῦσιν αὐτὸ, ἀργύρεος *ἡ χρύσεος λέγοντες.* *Ὅμηρος·*

Ἑκτόρεον — χιτῶνα [25]) *περὶ στήθεσσι δαΐξαι.* *ὕτο καὶ οἱ Δωριεῖς ποιοῦσιν.*

§. XXXVII. [26]) *Αἱ ἐπαναδιπλώσεις τῶν δευτέρων* *ιστων Ἰώνων εἰσί.*

— — — *τετύκοντό τε δαῖτα* [27]).

---

[25]) *Ἑκτόρεον — χιτῶνα*] Il. *B.* vs. 416. *Ἑκτόρεον δὲ χ.* ter alia huc pertinet Etymol. MS. Leidensis nota V. *μαρέην. ἡ εὐθεῖα μαρμαρέη, ἐκ τοῦ μαρμάρεος.* *ὁ ἐκ τοῦ μαρμάρειος ἀποβολῇ τοῦ ι Ἰωνικῶς· ἐπὶ* *τῶν διὰ τοῦ ειος κτητικῶν ἀποβάλλουσιν οἱ Ἴωνες τὸ* *ς ει διφθόγγου, καὶ διὰ τοῦ εος προφέρουσι. φλόγειος* *γεος, μαρμάρειος μαρμάρεος.* Koen.

[26]) Cod. b. *τῶν ἰώνων εἰσι.* Deinde Codd. a. et b. *τε-* *ντό τε δαῖτα, λελάχωσι θανόντα, κέκλυθι δὲ καὶ ἐ-* (Cod. a. vitiose *ἐμεῖς*), omittentes quae vulgo sequun- In Cod. c. articulus sic scriptus legitur: — *ἀορ.* *ἴδιαι τῶν ἰώνων, ὡς καὶ Ὅμηρος· τετύκοντό τε δαῖ-* *λελάχ. θαν., κέκλυθι δὴ καὶ ἐμεῖο, ἐπὴν κεκάμω πο-* *ζων.* In Cod. August. sic: *Αἱ ἐπαν. τ. δ. ἀ. Ἰώνων* *, ὡς τὸ τετύκοντό τε δαῖτα.* Schaef.

[27]) *τετύκοντό τε δαῖτα*] Il. *A.* vs. 467. Cetera exem- petita ex Il. *O.* vs. 350. et *K.* vs. 284. vbi est *Κέ-* *ι νῦν καὶ ἐ.* desunt in prior. edd. Meerm. post *Ἰώ-* *εἰσὶ* tantum: *οἷον λάχωσι λελ. θ. Κέκλυθι δὲ καὶ ἐ-* . Sic fere et Vatic. Pro *καμὼν, κεκαμὼν*, legen- censeo *κάμω, κεκάμω*, vt respexerit Grammaticus *Γ.* vs. 168. *ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.* Ionicum flexum lurimis aliis obseruare est. *Λελάβημαι*, quod tan- n ex Herodoto citat Lexicon in Biblioth. Coisl. pag. in eo frustra indagaui *): de *λελάβηκε* et *λελαβήκεε* a est Cl. Valckenaerii adnotatio ad p. 217, 7. Conf. ch. V. *Ἀναλελάφθαι.* Koen.

*) Idem Lexicon (*Ἄλλος ἀλφάβ.*) etiam hunc habet articulum: *Καταλελάβηκεν. Ἡρόδοτος α.* Bast.

In primo Herodoti libro non reperi. Ex ceteris libris exempla iam Valckenarius l. c. dedit. Photius Lex. c. 103. *Καταλελάβηκεν, τὸ κατείληφεν, Ἡρόδοτος.* Schaef.

λάχωσι λελάχωσι.

— — — λελάχωσι θανόντα.

κλῦθι κέκλυθι.

Κέκλυθι δή καὶ ἐμεῖο. — — —

καμὼν κεκαμών. εἰσὶ δὲ καὶ Δωρικαί.

§. XXXVIII. Τῇ μεταθέσει τῶν στοιχείω

χρῆται [28]). οἷον καρδία κραδίη, ἀτραπητὸς ἀι

τὸς, τάφρος τάρφος.

§. XXXIX. [29]) Τὸ δισσὸν σ [30]) εἰς ξ τρέ

---

28) Ἰὰς χρῆται] οἱ Ἴωνες χρῶνται Meerm. cum edd. οἷον κραδία ἀντὶ τοῦ καρδία, ἀτράπητο πητος. Vatic. οἷον κραδίη ἀντὶ τοῦ καρδία, ἀτο ἀντὶ τοῦ ἀτραπητός. Τάφρος τάρφος e Voss. a conf. infra §. LXXV. et §. CXLVII. de Dial. Dor Codd. a. et b. οἷον κραδίη ἀντὶ τοῦ καρδία, ἀτ ἀντὶ τοῦ ἀταρπητός. Ambo omittunt τάφρος sed b. addit ὁ μὴ τερφθείς (sic). Debebat ὁ μὴ τ Etymolog. M. c. 162, 19. ἐξ ἧς ὁδοῦ οὐκ ἔστι τ καὶ ἐκπεσεῖν. Eustathius ad Homer. Il. p. 1170, στενὴ ὁδὸς μὴ ἔχουσά τινας ἐκτροπὰς ὧδε κ Schneiderus Lex. T. II. c. 690. a. comparat ἀτ κελεύθου in Oraculo ap. Schol. ad Eurip. Phoen. 64 c. τῇ μ. τ. στ. ἡ τῶν ἰώνων χρᾶται διάλεκτος, οἱ δίη ἀντὶ τοῦ καρδία, ἀταρπ. ἀντὶ τοῦ ἀτραπητ omittens cetera. In Cod. August. articulus sic est: Τὴν καρδίαν κραδίαν φασὶ, καὶ τὴν ἀτρα ταρπόν. Koenius dederat προπαροξυτόνως, ἀτρ ἀτάρπητος. Ego accentum promoui in syllaba mam. Ceterum formam hanc per η, etsi neglect xicographis nostris, non repudiem. Habet eand stathius l. c. Tzetzes Posthomer. v. 78. οὐδὲ πατε λεσκεν ἐπὶ χθονὶ ἀτραπτητόν. Iacobsius: „Haec rupta apographi lectio, quam mutare religio fui tamen dubito, corrigendum esse: οὐδὲ πατεῖν ἐθ ἐπιχθόνιον ἀτραπητόν." Verissime vir egregiu eum fugiebat, vt opinor, corruptelae apographi ra laeographica. V. supra ad Gregor. p. 331. s. Sch

29) Codd. a. et b. τὸ δὲ διττὸν σίγμα τρ. οἱ Ἴ. δισσὰ — τριξὰ λέγουσι. Cod. c. τὰ δύο σσ εἰς ξ τ

ξ Ἴωνες, δισσὰ διξὰ καὶ τὰ τρισσὰ τριξὰ λέγοντες. 31)

..., τὰ δισσὰ διξὰ λέγοντες, καὶ τὰ τρισσὰ τριξά. Cod. August. Τὸ διττὸν σ εἰς ξ τρέπουσι, τὰ δισσὰ γὰρ καὶ τρισσὰ διξὰ λέγουσι καὶ τριξά. SCHAEF.

30) Τὸ δισσὸν σ] Edd. et Vat. Τὸ δὲ διττὸν σσ —— λέγουσι. Meerm. τὰ δύο σσ εἰς ξ τρ. Διξὸς et τριξὸς Portus et Maittairius exemplis munierunt. Siculi inde duorum triumque aereorum nummos διξάντα et τριξάντα dixisse, e Polluce, a Viris doctis recte emendato, constat: vid. Clariss. Hemsterh. ad p. 1057. n. 52. cui hic Nostri locus obuersabatur. Potest eadem literarum σσ in ξ per dialectum mutatio etiam in aliis quibusdam comparando obseruari: certe in κιρσὸς, κρισσὸς, κριξός· de quo, post Stephanum, bene monuit Iungerman. ad Pollucc. IV, 196. Κιττάλης Io. Grammaticus de Dial. Ion. de *fure* Ionibus dicit vsurpatum: hoc per duplex σ scriptum κισσάλης, vt θάλασσα et θάλαττα, peperit κιξάλης, vel κιξάλλης, quae vox in Teïorum Diris vs. 19. occurrit; vid. Edm. Chishull. Antiq. Asiat. p. 100. Etiam in Hippocratis ἰξαλῆ rationem non diuersam obtinuisse, ex Ἰσσέλα liquet, et Ἰττέλα, vel Ἰτθέλα, quas formas Hesychius custodiuit: vid. doctiss. Pierson. ad Moerin pag. 445. Ἰσάλην appellasse posteriorem aetatem, e Schol. Aristoph. adnotauit Casaubon. ad Theophrasti Charact. p. 147. KOEN. Conf. Kuster. ad Schol. Aristoph. Nub. v. 72. p. 52. b. Ceterum qui ἰξάλη scribunt, παροξυτόνως, falluntur. SCHAEF.

31) Post articulum XXXIX. Codd. a. et b. haec inserunt [conf. paullo ante §. XXXVI.]: τὸ ῑ ἐξαιροῦσι πολλάκις τῶν λέξεων, αὐτίκα Ἡρόδοτος. Ἡροδότος ἁλικαρνασσῆος (Cod. a. ἁλικαρνασῆος) ἱστορίης ἀπόδεξις ἥδε. καὶ τὸ ὑπεξαιρεῖν τὸ ῑ τῶν κτητικῶν, τῶν ἰώνων ἐστὶ, οἷον ἀργύρεος, χρύσεος. καὶ Ὅμηρος· ἐκτόρεον χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. Cod. c. haec: Τὸ ῑ ἐξαιροῦσι πολλ. τῶν λέξεων. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ειος μετουσιαστικὰ, ἐξαιρέσει τοῦ ι, διὰ τοῦ εος προφέρουσιν, οἷον ἀργύρεος,

φουσι, βασιλῆες, ἱππῆες, διότι καὶ τὴν ἑνικὴν
νικὴν οὕτω προφέρουσιν· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν εἰς ης
υς, διὰ τοῦ εες, οἷον ἀληθὴς, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν
θυντικῶν παρ' ἡμῖν ἀληθεῖς καὶ Ἰωνικῶς ἀλη
καὶ πάλιν πολὺς πολέος, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν πλη
τικων πολεῖς καὶ τὸ Ἰωνικὸν πολέες, οἷον·

— — — πολέες δέ μιν ἠρήσαντο [34])
— φορέειν. — — —

το ποιῆσαι τὴν γενικὴν διὰ τοῦ ηος, (omissis τοῦ ηδέο
η,) οὕτω γὰρ ἂν εὑρίσκετο. Pro καὶ τὰ τοιαῦτα h
καὶ τὰ ὅμοια, extremoque articulo addit καὶ τἄλλα.
his scripturae differentiis in textum asciui ἐνταῦθα
vulgato ἐντεῦθεν. Passim confuderunt librarii haec
verbia. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XX. c. 75.
Epist. Crit. p. 277. Erfurdt. ad Schol. Sophocl. Ai
1195. p. 440. Sed scribas bis ἴση — τῇ ληγούσῃ
cum Codicibus illis ἴση — τῆς ληγούσης, prorsus
interest, quandoquidem ἴσος vtroque modo recte
struitur. V. Melet. Crit. I. p. 134. Schaef.

33) Οὕτοι π. ἐκφ.] Ita MSS. Voss. et Vatic. sed Me
cum prior. edd. Τὰς εἰς εις ληγ. εὐθείας τῶν πληθ. ε
ἀπὸ τῶν εἰς ευς γίνονται, διὰ τοῦ ηες ἐκφέρουσι
quod Meerm. κλινομένας — γράφουσι. Mox e MS.
dedi: διότι καὶ τὴν ἑνικὴν γενικὴν οὕτω προφέρο
ceteris et edd. vocem ἑνικὴν praetermittentibus. I
de MSS. Vat. Meerm. cum edd. διὰ τοῦ ε. οἷον ἀλ
etiam Meerm. Tum edd. ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν, ι
εὐθεῖα τῶν πληθ. παρ' ἡμῖν ἀληθεῖς, διὰ τῆς ει διφ
γου, quae Meerm. plane omittit. Pro καὶ Ἰωνικῶς
θέες κ. τ. λ. Meerm. Ἰωνικὸν ἀληθέες καὶ πόλις π
καὶ ἡ εὐθ. τῶν πλ. αἱ πόλιες. Ἀπορήσεις etc. Edd.
νικῶς δὲ ἀληθέες. καὶ πάλιν πολὺς, ὡς τό· πολέε
Conf. Etymol. M. p. 679, 56. Koen.

34) π. δέ μ. ἠρήσαντο] Il. Δ. vs. 143. πολέες τέ μι
ρήσαντο Ἱππῆες φορέειν. Ὀξέες ἦλοι non sunt in S
Iudice. Ad ἀπορήσεις (διαπορ. Vatic. et edd.) in

— — — ὀξέες ἧλοι.
ἀπορήσειε δ' ἄν τις, πῶς τὰς γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν
εἰς υς εὐθειῶν, οὐ προφέρουσι διὰ τοῦ ηος, οἷον ἡ-
δῆος, ὀξῆος, ὥςπερ βασιλῆος, οἰκῆος; ἔστιν οὖν εἰ-
πεῖν, ὅτι οὐδέποτε ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μεί-
ζων θέλει εἶναι τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας ἐπὶ τῶν
περιττοσυλλάβως [35]) κλινομένων, οἷον ἡ Αἴας εὐθεῖα
μακρὰς ἔχει φύσει μακρὸν, ἡ δὲ Αἴαντος γενικὴ θέσει
μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν, ἡ Λάχης φύσει μα-
κρὰν τὴν λήγουσαν [36]), ἀλλὰ καὶ ἡ Λάχητος γενικὴ
φύσει μακρὰν ἔχει τὴν παραλήγουσαν. Ἢ γοῦν ἴση
θέλει εἶναι ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῇ ληγούσῃ
τῆς εὐθείας, ἢ ἐλάττων, ὡς ἐπὶ τοῦ Αἴαντος, καὶ χα-
ρίεντος, καὶ λέοντος, οὐδέποτε δὲ μείζων. Ἐπεὶ
οὖν τὸ Πηλεὺς καὶ τὰ ὅμοια εἶχον τὴν λήγουσαν
μακρὰν, ἐποίησαν καὶ οἱ Ἴωνες τὴν παραλήγουσαν
τῆς γενικῆς μακρὰν, ἵν' ᾖ ἴση ἡ παραλήγουσα τῆς γε-
νικῆς τῇ ληγούσῃ τῆς εὐθείας, μὴ οὔσης ἐνταῦθα πα-
ραβάσεως τοῦ κανόνος. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἡδὺς οὐκ ἠδύ-
ναντο τρέψαι τὴν γενικὴν τοῦ ἡδέος εἰς η, οὕτω γὰρ
εὑρίσκετ' ἂν μείζων ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς τῆς
ληγούσης τῆς εὐθείας, ἐπεὶ ὁ ἡδὺς βραχεῖαν ἔχει τὴν
λήγουσαν, καὶ ὁ ὀξὺς καὶ τὰ τοιαῦτα, τὰ γὰρ εἰς ς

Voss. adscriptum erat ἀπορία, vt λύσις ad verba
ἔστιν οὖν εἰπεῖν. vid. ad §. IX. Koen.

35) περιττοσυλλάβως] Primus Schneiderus asciuit, nullum nominatim auctorem citans. Vsurpant praeter alios Etymolog. M. c. 465, 10. 575, 48. et Eustathius ad Homer. Il. pag. 648, 29. Rom. Add. D. Scott. Append. ad H. c. 706. Plane carent Lexica cognata voce ἰσοσυλλαβία, quam legi in Eustathio ad Il. p. 677, 16. Ceterum si recte habet Grammatici disputatio, quid facies de το ἑῆος, siquidem ab ἐΰς recte deducitur? Schaef.

36) Λάχης φ. μ. τὴν λ.] Haec verba, quae in edd. et ... interciderunt, suo loco restitui e MSS. Voss. et Germ. In reliquis huius §. MSS. iubentibus; vix ab ... discessi. Koen.

λήγοντα μετὰ διχρόνου ἀποβολῇ τοῦ ς τὸ οὐδέτε[illegible] ποιοῦντα, συνεσταλμένον. ἔχει τὸ δίχρονον, ὁ ἡδὺς ἡδύ.

§. XLI. [37]) Τῆς θηλείας τὸ ι ἐξαιροῦσι, καὶ ἐ[illegible] πάσης πτώσεως τοῦτο ποιοῦσιν. Ἡρόδοτος [38]) „τ[illegible] θηλέων ἵππων μίαν, τὴν ὁ Δαρείου ἵππος ἔστε[illegible] μάλιστα.". καὶ πάλιν· „ἐγχρίμπτων τῇ θηλέῃ."

---

37) Cod. b. ἵππος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. Deinde καὶ πόλιν (Bastius: „sic. conf. Epist. Crit. p. 188." *)) ἐγχρίπτων. Cod. c. ποιοῦσιν, ὡς Ἡρόδοτος· τῶν θηλέων ἵππων, omittens quae sequuntur. Cod. August. totum articulum omittit. Schaef.

38) Ἡρόδοτος] ὡς Ἡρόδοτος Meerm. post τῶν θ. ἵππων μίαν cetera negligens. Edd. τῶν θ. ἵ. μ. τὴν ὁ Δαρεῖος ἐς τὰ μάλιστα ἔστεργε. Quod dedi e Voss. et Vat. exstat et in Herodoto p. 241, 54. vbi vs. 57. est alterum: ἐγχρίμπτων (ἐγχρίπτων hic Vat. cum quibusdam edd.) τῇ θηλέῃ. Μορφὴν θηλέην habet Lucian. de D. S. T. III. p. 461. ἐσθῆτα θηλέην pag. 487. Itaque perperam στολῆς θηλείης p. 473. et θήλειαν νοῦσον Herod. p. 53, 47. In Arriani Indicis p. 328. τῇσι θηλέεσιν in τῇσι θηλέαισι, vel θηλέῃσι, debet commutari. Late patens iste Ionismus, quo ε pro ει enunciabatur, in Herodoto saepe per librarios fuit obliteratus: e MSS. restituendus in ἐπέτεον p. 243, 4. εὐμαρέη pag. 119, 85. εὐμενέη p. 126, 1. εὐτελέη p. 144, 23. pro ἐπέτειον, εὐμάρεια, εὐμένεια, εὐτέλεια. Posset cuipiam hinc capiendum videri in Foedere inter Hierapytnios et Priansios Antiq. Asiat. p. 130, 22. Εἰ δέ τι κα ὁ Ἱεραπύτνιος ὑπεχθῆται ἐς Πριάνσιον, ἢ ὁ Πριανσιεὺς ἐς Ἱεραπύτναν ὁτιοῦν, ἈΤΕΛΕΑ ἔστω καὶ

*) Solennis est commutatio vocum πάλιν et πόλιν (interdum etiam πόλει). V. Wesseling. ad Diodor. Sic. Eclog. T. II. p. 534, 6. Valcken. ad Euripid. Phoeniss. v. 732. 1238. 1409. Abresch. Animaduers. ad Aeschyl. Lib. III. p. 4. Markland. ad Euripid. Supplic. v. 460. 1112. Iacobs. ad Anthol. Gr. I. 2. pag. 399. Obiter moneo, Antonini Liberal. locum c. XXXIII. plane sic, vt a Bastio (Epist. Crit. l. c.) et Clauerio, correctum esse a P. Abreschio Paraphras. et Annotatt. in Epistol. ad Hebraeos p. 37. s. quo in libro de aliis etiam Antonini locis, quod Bastium meum fugit, litteratissimus Theologus sollerter disputauit. Schaef.

§. XLII. [39]) Τὸ μὴ ἐκφωνούμενον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν. Ὅμηρος [40]).

ἐξαγομένῳ, καὶ ἐξαγομένῳ αὐτὰ, pro ἀτέλεια. pro qua voce mendose incisum esse ἀτέλεα censet doctissimus Vir p. 132. Sed ἀτελέα ibi Doricum est potius pro ἀτελῆ neutro plurali; transitu facto a numero singulari ad pluralem. Dorismus iste paulo humanioribus notissimus est; e quo etiam in Aristippi Epistola Socraticor. IX. p. 25. scribendum: ἐσθίοντες καὶ πίνοντες εὐτελέα, i. e. εὐτελῆ. Male εὐτέλεια vulgatur. Dum ad manus est eximium Hierapytniorum et Priansiorum decretum, iuuat et alia quaedam ex eo adscribere, in quibus similiter *E* pro *EI* male incisum esse, existimat doctiss. Chishull. p. 132, 67. Περὶ δὲ τῶ δικαστηρίω, οἱ ἐπιστάμενοι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἑκατέροις Κόσμοι πόλιν σταννέσθων ἄγ κα ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι δόξῃ. Ἐ*ΞΑΣ* τὸ ἐπικριτήριον *ΤΕΛΕΤΑΙ*, καὶ ἐγγύος καθιστάντων. Pricaeus τελέται pro τελέσαι acceperat. Chishullo pro τελῆται aut τελεῖται male incisum, vt dixi, videtur; qui interpretatur: *Deinceps sacrum ob ineuntes iudices peragatur*, in notis per ἐπικριτήριον intelligens id quod alias vocatur εἰςιτήριον. De sacris εἰςιτηρίοις, quae in munere feliciter auspicando fiebant, pulcherrime egit Io. Pierson. ad Moerin p. 222. Sed ἐπικριτήριον an de iisdem dici potuerit, vehementer dubito. Quidquid hac voce significetur, (forte Iudicum consessus, qui rata haberent acta, vel rescinderent; ab ἐπικρίνω, vnde ἐπίκριμα, in Monum. Aphrodis. p. 151, 13. cum δόγμα iunctum: conf. p. 152, 4.) τέλεται nihil est aliud, quam tertia persona verbi τέλομαι, *fio*. Ἑξᾶς, *deinceps*, in duas voculas ἐξ ἇς, *e qua vrbe*, separandum indico: οἱ — Κόσμοι πόλιν σταννέσθων, ἄγ κα ἀμφοτέραις ταῖς πόλεσι δόξῃ, ἐξ ἇς τὸ ἐπικριτήριον τέλεται. Si quis poëtico τέλεται offendatur in Marmore Dorico, is cogitet, adfine τελέθει esse in Tabula Heracleënsi I. vs. 63. ὅ, τι κα τελέθει ψαφισθέν. Koen.

39) Codd. a. et b. καὶ πατρώϊος γάρ μοι ἐστὶν ἑταῖρος. Cod. c. εἰώθασιν, ὡς Ὅμηρος· πατρώϊος γάρ μοι ἐστὶν ἑταῖρος, καὶ Ἡσ. etc. Cod. August. εἰώθασιν, ὡς Ὁμη-

— — — ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα.

καί·

— — — πατρώϊος ἐστὶν ἑταῖρος.

καὶ Ἡσίοδος·

Χρηΐζειν ἀπεόντος. — — — —

§. XLIII. [41]) *Αἱ προςθέσεις τοῦ ι τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ τῶν ἀμεταβόλων ἑνὸς, Ἰώνων εἰσίν* [42]). *οἷον ἕως εἵως, κεινὴ ἀντὶ τοῦ κενὴ, καὶ ξεῖνος ἀντὶ τοῦ ξένος.*

ρος· ὑπερώϊον εἰςαναβάς, statim omittens καί· — ἑταῖρος. Deinde pro Ἡσίοδος dat Ἡρόδοτος. SCHAEF.

40) Ὅμηρος] ὡς iterum praefigit Meerm. vt saepius deinceps. Ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα legitur Il. B. vs. 514. et alibi. Alterum etiam, quod ab edd. Meerm. et Vat. exsulat, plus semel recurrit in Homero. Hesiodi χρηΐζειν ἀπεόντος est ex Opp. et D. vs. 367. Librariorum incuria hodie in Herodoto πατρῷος, μητρῷος, ἡρῷον, et χρήζειν passim legimus: MSS. custodiuerunt πατρώϊον p. 704, 59. χρηΐζωμεν pag. 386, 32. χρηΐζοντα pag. 721, 79. KOEN.

41) Cod. b. αἱ ἐπενθέσεις τοῦ ῑ. Deinde Codd. a. et b. (it. Cod. c.) ordine verborum inuerso ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων. Cod. c. αἱ προθέσεις (sic) τοῦ ι τοῦ ω̄ (sic) ἐπιφερομένου, articulum finiens his verbis: ἕως εἵως, κενὴ κεινὴ, καὶ ξένος ξεῖνος. Cod. August. pro τῷ ε item habet τοῦ ω̄, tum altero illo ordine verborum ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων, postremoque κενὸς κεινὸς, ξενὸς ξεινός. SCHAEF.

42) Ἰώνων εἰσίν] Quia in sequenti articulo eadem haec duo verba recurrunt, librarius in MS. Voss. intermedia transiliit: vid. de hoc mendae genere dicta ad §. III. de Dial. Dor. Cum Scoto, cui accedunt MSS. Vat. et Meerm. ἕως εἵως edidi: ceterae edd. ἕως εἴως, ἕως εὔως, ἕως εὔως, aut ἕως εὔως. KOEN. Ionismum in εἵως pro ἕως, similemque in εἶρια pro ἔρια commemorat etiam Apollonius MS. περὶ ἐπιῤῥημ. hoc in loco: τὸ ῡ καὶ τὸ ι πλεονάζοντα μετὰ φωνήεντος εἰς μίαν συλλαβὴν συνδεῖ (i. e. diaeresin non patiuntur), ἧαδε εὔαδε, ἑ-

§. XLIV. [43]) Τὸ ἐναλλάττειν [44]) τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ες συλλαβὴν Ἰώνων ἐστίν. Ὅμηρος·

κηλος εὔκηλος (conf. Wolf. Proleg. ad Homer. pag. LXV.), καὶ παρὰ Αἰολεῦσιν ναὸς ναυὸς, καὶ παρ' Ἴωσιν νόσος νοῦσος καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρια εἴρια, ἕως εἵως. Bast.

43) Cod. a. καὶ ἐναλλάττειν. Cod. b. τὸ μεταλλάττειν. Cod. c. ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι, καὶ ἐρυσάρματες. Cod. August. Ἰώνων ἐστίν. ὡς Ὅμηρος. Deinde δίηρες ἑταῖροι ἀντὶ τοῦ δίηροι. Schaef.

44) Τὸ ἐναλλάττειν] Sic MSS. Vatic. et Meerm. pro μεταλλάττειν, vt edd. Ἐρίηρες ἑταῖροι apud Homerum pluribus locis inueniuntur, ἐρυσάρματες ἵπποι Il. Π. vs. 370. Πηλαγόνες et πρωτόθρονες ἕδραι, pro πηλαγόνοι et πρωτόθρονοι ἕ. simili metaplasmo poëtico formata, obseruauit Claud. Salmas. ad dedic. Statuae Reg. pag. 115. etiam citatus in n. ad Hesych. V. Ἐρυσάρματες. Addo σῶες, pro σῶοι, e MS. in Arriani Indicis C. 35. p. 351. Cl. Gronouio vehementer probatum, et insignem locum ex Apollonii Dysc. Grammatica inedita: ὃν τρόπον καὶ ἐκ ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λῖτα, τὸ παρὰ Σαπφοῖ ἄνα, τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ. Λῖτα, pro λιτὸν, attigit etiam Etymol. M. pag. 567, 55. Eustath. ad Il. Θ. pag. 722, 35. Koen. Bastius: „Locus Apollonii Dyscoli ex libro περὶ ἐπιῤῥημάτων sumtus, apographumque nullo hîc vitio foedatum est. Ἄνα Sapphus fortasse dictum est pro ἄνασσα, ac πυργοκέρατα Bacchylidis accusatiuus singularis videtur pro πυργοκέρατον. Sic legitur in Pindari fragmentis (ed. Heyn. Vol. III. P. I. p. 139.) ὑψικέρατα πέτραν, de quo consulendus Schneiderus, memor etiam huius loci Apollonii MS. Phrynichus Προπαρ. Σοφ. MS. Ἀσωτεῖον· σημαίνει τὸν τόπον, ἔνθα οἱ ἄσωτες διατρίβουσιν. Ἄσωτες pro ἄσωτοι alibi legere non memini. De alio metaplasmo in Hesychio v. Ἰωπάτερ v. Koen. infra ad §. LIII.“ V. omnino Fischer. ad Weller. II. p. 186. sqq. qui quod dicit, *dubitari vix posse videri, quin casus isti nominum omnes, qui ad μεταπλασμὸν referantur, ducti sint a nominatiuis obsoletis et inusitatis,*

— — — — ἐρίηρες ἑταῖροι.
ἀντὶ τοῦ ἐριηροι.
— — — ἐρυσάρματες — ἵπποι.
ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.

§. XLV. [45]) *Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ Ἰώνων εἰσί. μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα, καὶ λελασμέ-*

---

id magnam habet cautionem, ne *Λεννηπιακῶς* confingas quae Graecis auribus inaudita fuerunt. Reizius de Accent. Inclin. p. 122.: „— Quod Grammaticus Marchicus excipit etiam *ἐρίηρ*, aut ille, aut ego turpiter fallimur. Quid hoc *ἐρίηρ* est? Nihil est. At *ἐριήρης* et *ἐρίηρος* nouimus ex Homero. Ac videtur Grammaticus in mente habuisse Homericum illud, *ἐρίηρες ἑταῖροι*. Ex hoc *ἐρίηρες*, quod pro *ἐρίηροι* per metaplasmum, frequentissimam figuram, dictum est, fecit ille temere atque absurde nominatiuum singularis numeri hunc, *ἐρίηρ*." Cum *ἄσωτες* conferas Pindari Nem. V. 21. *ἀρίγνωτες* *), quod vulgo deriuant ab *ἀριγνώς*, quomodo scribendum esset *ἀριγνῶτες*. Sed rectius, opinor, Aem. Portus Pindar. Lex. p. 99. a.: „Poet. *κατὰ κλίσεως μεταπλασμὸν*, pro comm. poet. *ἀρίγνωτοι*." *Ἄσωτες* autem si quis a Grammatico dictum miretur, sciat, sic interdum solere Grammaticos. Ita *πρόβασι* legitur in his Zonarae Lex. T. I. c. 391. *Βληχώδης. πρόβασι τὸν νοῦν ὅμοιος.* pro quo *προβάτοις* Suidas T. I. p. 438. Ceterum formam *ἀσωτείον* adde Lexicis. SCHAEF.

45) Codd. a. et b. *μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκ.* Deinde particula *πῶς* ante *πῇ* legitur in Cod. a. (it. in c.), sed deest in b. Ad finem articuli Cod. a. post *μεταγενεστέρων* omittit *Ἰώνων*. Deinde dat *ὡς τάδε δὴ ἐς τ. ἀ. ἤκ.* Cod. b. habet haec: *αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ — εἰς η τῶν ἰώνων ἐστιν* (sic), *ὡς τάδε δὴ ἐς τὴν ἀλήθειαν* (sic) *ἤκουσαν*.

*) Hoc in memoriam mihi reuocat Philostrati locum Her. p. 254. Boisson. *Καὶ τί ἂν τις ἀριδήλως εἰρημένων αὖθις ἅπτοιτο;* Editor p. 648.: „BEFGH *ἀριζήλως*, cum scholio in B: *καταπολὺ ζηλωτῶς*." Hoc *ἀριζήλως* a Philostrato scriptum puto, vt qui respexerit Homerica Odyss. M. extr.
.. ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν,
αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.
Aduerbium *ζηλωτῶς* Lexicis adde. SCHAEF.

νος ἀντὶ τοῦ λελησμένος, καὶ ἄλαστος ἀντὶ τοῦ ἄλη- στος. Εἰ δέ τις λέγει [46], πῶς πῆ μὲν τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ὡς Ἥρα Ἥρη, Τιτὰν Τιτῆν· πῆ δὲ τὸ η εἰς α; ἴστω, ὡς τὸ μὲν α εἰς η τρέπουσιν, ὅτε ἐστὶ τὸ α μακρὸν, τὸ δὲ η εἰς α οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὅτε ἐστὶ τὸ

Cod. c. omittit verba μεμαχ. ἀντὶ μεμηκ. καὶ, et καὶ ἄλαστος ἀντὶ τοῦ ἄληστος, et Τιτὰν Τιτῆν. Postremo dat αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ α βραχέος εἰς η τῶν μεταγενεστέρων εἰσίν, reliquis omissis. Cod. August. pro πῶς ante πῆ μὲν habet ὡς. Post μεταγενεστέρων omittit Ἰώνων, ac deinde dat ὡς τάδε — sine articulo τό. Edidi ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα pro Koeniana scriptura ἀντὶ μεμηκυῖα. Quod vitium quoties occurrat, dici vix potest. Deinde remoui vncos, quibus Koenius particulam πῶς ante πῆ μὲν incluserat. Neque enim πῆ h. l. interrogatiue accipi potest. Imo πῆ μὲν, πῆ δὲ, est nunc, nunc; partim, partim. Gregorius de Dial. Att. §. V. Τρέπει ἡ Ἀτθὶς τὸ σ πῆ μὲν εἰς τ, πῆ δὲ εἰς ξ. Add. Etymolog. M. c. 100, 27. Eustath. ad Hom. Il. p. 722, 63. Rom. Thom. Mag. p. 109. SCHAEF.

46) Εἰ δέ τις λέγει] Εἰ δέ τινες λέγουσι MS. Meerm. In Voss. margine hic denuo vox ἀπορία adscripta erat, et λύσις ad ἴστω —. Voculam πῶς post λέγει MSS. Voss. et Meerm. (nam a Vat. articulus abest) non agnoscunt; neque, si πῆ accipiatur interrogatiue, necessaria est. In fine pleraeque edd. — Ἰώνων εἰσίν· ὡς τάδε δὴ ——. Cum Voss. post ὡς τὸ distinxi; tametsi, Herodotone, an alii debeantur subnexa verba: τάδε ἐς τὴν ἀληθείην ἤκουσιν, dicere non habeo. In Io. Grammatico Aldus in Hortis Adonidis edidit: αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α βραχέος εἰς η τῶν μεταγενεστέρων εἰσί· τὰ δὲ δὴ ἐστιν ἀληθείην. Vltima in secunda editione mutauit in — εἰσί. ἀληθέασιν ἀληθείην. Illa corrupta videntur ex integris, quae Noster habet, τάδε δὴ ἐς τὴν ἀληθείην, omisso duntaxat verbo ἤκουσιν. De μεμακυῖα monuit Etymol. M. p. 501, 4. et e veteribus Grammaticis Eustath. ad Od. Μ. p. 1714, 56. KOEN.

α βραχύ· αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ βραχέος α εἰς η τῶν μεταγενεστέρων Ἰώνων εἰσίν. ὡς τό· „τάδε δὴ ἐς τὴν ἀληθείην ἤκουσιν."

§. XLVI. [47]) Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν κατ' ἀρχὴν συμφώνων Ἰώνων εἰσίν· εἴβειν ἀντὶ τοῦ λείβειν, καὶ αἰνὸς ἀντὶ τοῦ δεινὸς, καὶ αἶα ἀντὶ τοῦ γαῖα [48]).

§. XLVII. [49]) Ἀεὶ τὴν ων συλλαβὴν περισσὴν τιθέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων, ἐξ ὧν εἷλον καὶ ἀπ' ὧν ἔδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο [50]). ἢ ἐξωνεῖλον καὶ ἀπωνέδοντο, ἄτονα.

---

47) Codd. a. et b. ἰώνων εἰσὶν, οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, δεινὸς αἰνός. Cod. c. αἱ ἀφ. τῶν κατ' ἀρχὰς συμφ. ἰών. εἰσὶν, οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, omittens cetera. Neque Cod. August. habet nisi haec: Αἱ ἀφ. τ. κατ' ἀρχὴν σ. Ἰών. εἰσὶν, οἷον λείβειν, εἴβειν, γαῖα, αἶα. Schaef.

48) εἴβειν ἀντὶ τοῦ λ. — γαῖα] Prior. edd. οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, δεινὸς εἰνός. Sic et MS. Vat. nisi quod in eo αἰνός. Meerm. tantum οἷον λ. εἴβ. γαῖα αἶα. De εἴβειν, αἰνὸς et αἶα, frequens est Grammaticorum admonitio. In Etymol. M. pag. 615, 57. pro vulgatis MS. Leidensis praefert: παρὰ τὸν ὄτταβον· οὕτως γὰρ λέγουσιν οἱ Ἴωνες, ὄτταβος, καὶ οὐ κότταβος, ὡς αἶα ἡ γῆ, καὶ οὐ γαῖα. Sequitur tum noua nota in MS. Ὀθόνη, ἡ εὐκίνητος etc. Iones pariter ἤγανον dicebant, pro τήγανον, χωρὶς τοῦ τ στοιχείου. Vid. Athenaeus L. VI. p. 229. B. eoque vsus Eustath. ad Od. T. p. 1862, 15. Itaque in Etymol. pag. 743, 49. vbi MS. Τάγηνον· τοῦτο Ἰωνικῶς τήγανον λέγεται· tollenda est litera superflua. Ἤγανον Doriensibus quoque adscribit Eustath. d. l. et saepe alibi. Apud Hesych. Ἄττανα, τήγανα et Ἀττανίτας, τηγανίτας, si ex Ἄγανα et Ἀγανίτας orta dixere, nescio an doctorum hominum adsensum laturus sim. Koen.

49) Cod. c. περιττὴν τιθέασι. Deinde Codd. a. b. et c. omittunt verba ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον vsque ad ἄτονα. Cod. August. totum hunc articulum omittit. Schaef.

50) ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀ.] Ita ausus sum rescribere, cum in MS. Voss. vnde est hoc additamentum, verba ἀν-

§. XLVIII. [51]) Ὅτι τὰ πρῶτα φωνήεντα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦνται [52]) οἱ Ἴωνες· ἐκεῖνος κεῖνος, ἐχθὲς χθὲς, ἑορτὴ ὀρτή. [53])

τὶ τοῦ ἐξεῖλον propter maculam quandam legi non possent. Etenim totidem verbis Io. Grammat. Αἰεὶ τὴν ων συλλαβὴν περισσὴν τιθέασιν μεταξὺ τῶν προθ. ἐξωνεῖλον καὶ ἀπωνέδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο. In Voss. ἐξ ὧν εἶλοντο et mox ἐξωνείλοντο perperam legebatur; nam ἐξ ὧν εἶλον Herodoti est p. 122, 76. 142, 40. vt ἀπ' ὧν ἔδοντο pag. 122, 61. ad quae loca Grammaticos, cum haec scriberent, respexisse putem. Ἀπ' ὧν ἔβαψε, κατ' ὧν ἔπλασε, κατ' ὧν ἔδησαν, aliaque id genus plura Herodoto perquam sunt familiaria: vid. Clariss. Wessel. ad p. 308, 48. Koen. V. omnino Schaefer. ad Longum p. 417. sqq. Bast.

51) Codd. a. b. c. et August. ab initio omittunt particulam ὅτι. Deinde Codd. a. et b. ἀφαιροῦσιν οἱ Ἴωνες, mox cum Cod. c. omittentes ἐχθὲς χθές. Cod. August. τῶν λέξεων ἀφαιροῦσι, τὸ γὰρ ἐκεῖνος κεῖνος λέγουσι, καὶ τὸ ἑορτὴ ὀρτή, item omittens ἐχθὲς χθές. Schaef.

52) ἀφαιροῦνται] ἀφαιροῦσιν edd. et Vatic. Cum vero in praecedenti §. ἀπ' ὧν ἔδοντο ex Herodot. p. 122, 61. citatum fuerit, hunc articulum refero ad eandem p. v. 73. καὶ μεγίστην οἱ ὀρτὴν ἀνάγουσι. Χθὲς Atticis etiam proprium fuit: vid. Pierson. ad Moer. p. 402. In Apollonii Dysc. Grammatica inedita Τρύφων φησὶν ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων τὸ ἐχθὲς ἐντελέστερον εἶναι τοῦ χθὲς Ἀττικοῦ. Koen. Apollonii Dyscoli locus legitur initio partis secundae libri περὶ ἐπιρρημάτων fol. 124. vers. Orion Theban. MS. voce ἐχιμίξ· . . . . χθὲς παρὰ (add. τὸ) ἔχθειν, ὅ ἐστι παρελθεῖν, καὶ ἀναλογώτερον τὸ ἐχθὲς τοῦ χθές. Bast.

53) Inter §. XLVIII. et XLIX. Codd. a. et b. interserant, quae Koenius in nota ad §. L. ex aliis libris excitauit: τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι etc. vsque ad ἀντὶ τοῦ κατήσθιον. Pariter Cod. c. hoc loco dat hunc articulum: τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσιν οἱ Ἴωνες, καὶ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀνόματα, οἷον κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. Sic etiam Cod. August., sed aliquanto copiosius: Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ

α βρ [illegible] Τὸ ἀναστρέφειν τὰς λέξεις Ἴωνικ
μετ [illegible] ιον·
τ: — — ὄρνιθες ὥς [55]).

...ων ὀνόματα, οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. ἀντὶ κατεδηδώς. καὶ κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα. ἀντὶ τοῦ κατέκτεινε. καὶ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἠελίοιο ἤσθιον. ἀντὶ τοῦ κατήσθιον. Schaef.

54) Codd. a. b. et c. καὶ ᾧ ἔπι (sic, non ἐπὶ) πολλ' ἐμόγησα, omittentes quae sequuntur, quibus etiam Cod. August. curat. Dedi ἔπι pro Koeniana scriptura ἐπὶ. Bastius: „In his Philostrati Heroic. p. 128. ἐπὶ Μασσαγέτας τε καὶ Ἰσσηδόνας, vellem Boissonadus p. 508. scripturam Codicis 1696. Μασσ. τε ἔπι καὶ Ἰσσηδ. paullo magis curasset. Mihi quidem videtur praeferenda vulgatae." Schaef.

55) ὄρνιθες ὥς] In Iliad. Γ. vs. 2. vnde habet Matro in venusta parodia apud Athen. L. IV. p. 137. C. et Euripides Bacchis vs. 955. vt θεὸς ὥς Iliad. Γ. vs. 230. Il. Ε. vs. 78. αἴγειρος ὥς Il. Δ. vs. 482. λέων ὥς Il. Ε. vs. 299. κυναγὸς ὥς Euripid. Iphig. T. vs. 284. ποταμὸς ὥς Theocrit. XXV. 201. Plura exempla desideranti dabit Pergerus ad Hesych. v. Θὴρ ὥς, ὡς θήρ. Conf. Scholiast. ad Il. Α. vs. 162. In Latinis etiam poëtis simillima quaedam obuia sunt. *Lupi ceu* in Virgilii Aen. II. vs. 355. exprimit Homeri λύκοι ὥς Il. Δ. vs. 471. *Canes vt* in Lucilii versu apud Varron. de L. L. cum ὄρνιθες ὥς contulit magnus Ios. Scaliger Coni. in Varr. p. 145. *Captiuus vt, Seruus vt*, ex Horatio et Ouidio dedit Bentleius ad Horat. Sat. II. 3. vs. 215. Notum est, apud Iones in praepositionibus, casui suo postpositis, id inprimis locum inuenire: vid. Suidas v. Οὐδένων ὕπο. Leuis macula Hesychio abstergenda V. Λήμβωγι ἐν σκαφίδι, ἢ ἐν πλοιαρίῳ. Scribe: Λήμβῳ ἔνι. — Ὧι ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα legitur Il. Α. vs. 162. Koen. Koenius in Hesychio correxit Λήμβῳ ἔνι. Voluit, opinor, vir doctissimus Λέμβῳ ἔνι, ε per vitiosam pronuntiationem corrupto in η. Nam Graecos dixisse λῆμβος pro λέμβος, nisi quis certis argumentis demonstrauerit, non credam. Bast.

Ὡι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. — —.—
ἀντὶ τοῦ ὡς ὄρνιθες, καὶ ἐπὶ ᾧ πολλὰ ἐμόγησα.

§. L. [56]) Καὶ τὰ ὑπέρβατα Ἰώνων εἰσίν [57]). οἷον·
Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν.
ἀντὶ τοῦ διέβησαν. τὰ γὰρ σύνθετα μετὰ προθέσεως ῥήματα διαλύοντες, καὶ μεταξὺ τιθέντες τὰ ὀνόματα, τὰ ὑπέρβατα ποιοῦσιν. ὡς τό·
— — λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. καί·

---

56) Codd. a. et b. τὰ ὑπερβατά, hoc accentu. Deinde Cod. b. ἰωνικά εἰσιν. Idem ἤγουν διέβησαν pro ἀντὶ τοῦ διέβησαν. Cod. c. καὶ τὰ ὑπερβατὰ — —. σκόλοπας καὶ τάφρον ἵκοντο (pro ἔβησαν), omittens cetera. Cod. August. τὰ ὑπέρβατα Ἰώνων εἰσιν. Post dat σκότους pro σκόλοπας et omittit ἀντὶ τοῦ διέβησαν. De reliquis v. ad §. XLVIII. Ὑπερβατὸν, ὀξυτόνως, scribitur etiam in Schol. Lips. ad Homer. Il. Ζ. 445. et in Schol. ad Aristophan. Plut. v. 259. Obiter Lexicis adde ὑπερβατικός, quo adiectiuo vtitur Marcellinus de Thucyd. p. 8, 28. Duk. SCHAEF.

57) Ἰώνων εἰσίν] Ἰώνων ἐστὶν Meerm. In olim editis, Vat. et Meerm. hic articulus in duo diuellitur, et primum ante §. praecedentem legitur: Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι καὶ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀν. οἷον λ. κ. τ. ἐ. ἀντὶ τοῦ κ. κατὰ δ' ἔκτ. Ἡ. ἀντὶ τοῦ κατέκτεινε. Deinde hoc eodem ordine: καὶ τὰ ὑπέρβατα — ἔβησαν, ἤγουν διέβησαν. Homerica leguntur Il. Θ. v. 343. Ρ. vs. 542. Ζ. vs. 416. Od. Α. vs. 8. Ad κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡ. proxime accedit Euripid. Hippol. vs. 1357. Διά μ' ἔφθειρας, κατά τ' ἔκτεινας. Apud Herodot. vocula quadam interiecta, vt μὲν, τὲ, ὦν, saepissime verba separantur. Ἀνά τε λύει Lucian. de D. S. T. III. p. 485. Ob vos sacro, sub vos placo ex antiquis precibus citat Festus. KOEN. Boissonadus: „Eunapius hac tmesi non raro vsus est. In Porphyrii Vita dixit ἀνά τε ἔδραμε, vbi in noua editione nonnulla adferentur.“ Idque, vt videtur, Ἡροδοτείῳ ζήλῳ. Herodotus I. c. 66. ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθηνήθησαν. L. VII. c. 156. ἀνά τ' ἔδραμον καὶ ἔβλαστον. SCHAEF.

— — — ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα.

καί·

— — — πατρώϊος ἐστὶν ἑταῖρος.

καὶ Ἡσίοδος·

Χρηΐζειν ἀπεόντος. — — — —

§. XLIII. [41]) Αἱ προςθέσεις τοῦ ι τῷ ε ἐπιφερο-
νου φωνήεντος, ἢ τῶν ἀμεταβόλων ἑνὸς, Ἰώνων
σίν [42]). οἷον ἕως εἵως, κενὴ ἀντὶ τοῦ κενὴ, καὶ ξ-
νος ἀντὶ τοῦ ξένος.

ρος· ὑπερώϊον εἰςαναβάς, statim omittens καί· — ἑταῖ-
ρος. Deinde pro Ἡσίοδος dat Ἡρόδοτος. Schaef.

40) Ὅμηρος] ὡς iterum praefigit Meerm. vt saepi-
deinceps. Ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα legitur Il. B. vs. 51
et alibi. Alterum etiam, quod ab edd. Meerm. et V
exsulat, plus semel recurrit in Homero. Hesiodi χρη-
ζειν ἀπεόντος est ex Opp. et D. vs. 367. Librariorum i
curia hodie in Herodoto πατρῷος, μητρῷος, ἡρῷον,
χρήζειν passim legimus: MSS. custodiuerunt πατρώϊον
704, 59. χρηΐζωμεν pag. 386, 32. χρηΐζοντα pag. 721,
Koen.

41) Cod. b. αἱ ἐπενθέσεις τοῦ ι. Deinde Codd. a. et
(it. Cod. c.) ordine verborum inuerso ἢ ἑνὸς τῶν ἀμε-
βόλων. Cod. c. αἱ προθέσεις (sic) τοῦ ι τοῦ ω (sic) ἐ-
φερομένου, articulum finiens his verbis: ἕως εἵως, κε-
κειν̀ὴ, καὶ ξένος ξεῖνος. Cod. August. pro τῷ ε item h-
bet τοῦ ω, tum altero illo ordine verborum ἢ ἑνὸς τ-
ἀμεταβόλων, postremoque κενὸς κεινὸς, ξενὸς ξειν-
Schaef.

42) Ἰώνων εἰσίν] Quia in sequenti articulo eade
haec duo verba recurrunt, librarius in MS. Voss. inte
media transiliit: vid. de hoc mendae genere dicta ad
III. de Dial. Dor. Cum Scoto, cui accedunt MSS. V
et Meerm. ἕως εἵως edidi: ceterae edd. ἕως εἵως, ἕ
εὔως, ἕως εὔως, aut ἕως εὔως. Koen. Ionismum in εἵ
pro ἕως, similemque in εἴρια pro ἔρια commemorat e
iam Apollonius MS. περὶ ἐπιῤῥημ. hoc in loco: τὸ υ κ
τὸ ι πλεονάζοντα μετὰ φωνήεντος εἰς μίαν συλλαβ
συνδεῖ (i. e. diaeresin non patiuntur), ἴαδε εὔαδε,

§. XLIV. 43) *Τὸ ἐναλλάττειν* 44) *τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ες συλλαβὴν Ἰώνων ἐστίν. Ὅμηρος·*

ηλος εὔκηλος (conf. Wolf. Proleg. ad Homer. pag. XXV.), *καὶ παρὰ Αἰολεῦσιν ναὸς ναυὸς, καὶ παρ' Ἴωσιν νόσος νοῦσος καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρια εἴρια, ἕως εἷως.* Bast.

43) Cod. a. *καὶ ἐναλλάττειν.* Cod. b. *τὸ μεταλλάττειν.* Cod. c. *ἀντὶ τοῦ ἐρίηροι, καὶ ἐρυσάρματες.* Cod. August. *Ἰώνων ἐστίν. ὡς Ὅμηρος.* Deinde *δίηρες ἑταῖροι* *ἀντὶ τοῦ δίηροι.* Schaef.

44) *Τὸ ἐναλλάττειν*] Sic MSS. Vatic. et Meerm. pro *μεταλλάττειν*, vt edd. *Ἐρίηρες ἑταῖροι* apud Homerum pluribus locis inueniuntur, *ἐρυσάρματες ἵπποι* Il. *Π.* vs. 370. *Πηλαγόνες* et *πρωτόθρονες ἕδραι*, pro *πηλαγόνοι* et *πρωτόθρονοι ἕ.* simili metaplasmo poëtico formata, obseruauit Claud. Salmas. ad dedic. Statuae Reg. pag. 115. etiam citatus in n. ad Hesych. V. *Ἐρυσάρματες.* Addo *σώες*, pro *σῶαι*, e MS. in Arriani Indicis C. 35. p. 351. Cl. Gronouio vehementer probatum, et insignem locum ex Apollonii Dysc. Grammatica inedita: *ὃν τρόπον καὶ ἐπ' ὀνομάτων μεταπλασμοὶ γίνονται, καθάπερ τὸ ἐρυσάρματες, τὸ λῖτα, τὸ παρὰ Σαπφοῖ ἄνα, τὸ πυργοκέρατα παρὰ Βακχυλίδῃ. Λῖτα*, pro *λιτὸν*, attigit etiam Etymol. M. pag. 567, 55. Eustath. ad Il. *Θ.* pag. 722, 35. Koen. Bastius: „Locus Apollonii Dyscoli ex libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων* sumtus, apographumque nullo hîc vitio foedatum est. *Ἄνα* Sapphus fortasse dictum est pro *ἄνασσα*, ac *πυργοκέρατα* Bacchylidis accusatiuus singularis videtur pro *πυργοκέρατον.* Sic legitur in Pindari fragmentis (ed. Heyn. Vol. III. P. I. p. 139.) *ὑψικέρατα πέτραν*, de quo consulendus Schneiderus, memor etiam huius loci Apollonii MS. Phrynichus *Προπαρ. Σοφ.* MS. *Ἀσωτεῖον· σημαίνει τὸν τόπον, ἔνθα οἱ ἄσωτες διατρίβουσιν. Ἄσωτες* pro *ἄσωτοι* alibi legere non memini. De alio metaplasmo in Hesychio v. *Ἰωπάτερ* v. Koen. infra ad §. LIII.“ V. omnino Fischer. ad Weller. II. p. 186. sqq. qui quod dicit, *dubitari vix posse videri, quin casus isti nominum omnes, qui ad μεταπλασμὸν referantur, ducti sint a nominatiuis obsoletis et inusitatis,*

— — — — ἐρίηρες ἑταῖροι.
ἀντὶ τοῦ ἐριηροι.
— — — ἐρυσάρματες — ἵπποι.
ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι.

§. XLV. [45]) Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ . . . νων εἰσί. μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα, καὶ λελα . . .

---

id magnam habet cautionem, ne Λεννηπιακῶς confing . . . quae Graecis auribus inaudita fuerunt. Reizius de Accent. Inclin. p. 122.: „— Quod Grammaticus Marchicus excipit etiam ἐρίηρ, aut ille, aut ego turpiter fallimur. Quid hoc ἐρίηρ est? Nihil est. At ἐριήρης et ἐρίηρος nouimus ex Homero. Ac videtur Grammaticus in mente habuisse Homericum illud, ἐρίηρες ἑταῖροι. Ex hoc ἐρίηρες, quod pro ἐρίηροι per metaplasmum, frequentissimam figuram, dictum est, fecit ille temere atque absurde nominatiuum singularis numeri hunc, ἐρίηρ." Cum ἄσωτες conferas Pindari Nem. V. 21. ἀρίγνωτες *), quod vulgo deriuant ab ἀριγνώς, quomodo scribendum esset ἀριγνῶτες. Sed rectius, opinor, Aem. Portus Pindar. Lex. p. 99. a.: „Poet. κατὰ κλίσεως μεταπλασμὸν, pro comm. poet. ἀρίγνωτοι." Ἄσωτες autem si quis a Grammatico dictum miretur, sciat, sic interdum solere Grammaticos. Ita πρόβασι legitur in his Zonarae Lex. T. I. c. 391. Βληχώδης. πρόβασι τὸν νοῦν ὅμοιος. pro quo προβάτοις Suidas T. I. p. 438. Ceterum formam ἀσωτεῖον adde Lexicis. Schaef.

45) Codd. a. et b. μεμακυῖα ἀντὶ τοῦ μεμηκ. Deinde particula πῶς ante πῇ legitur in Cod. a. (it. in c.), sed deest in b. Ad finem articuli Cod. a. post μεταγενεστέρων omittit Ἰώνων. Deinde dat ὡς τάδε δὴ ἐς τ. ἀ. ἤκ. Cod. b. habet haec: αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ — εἰς η τῶν ἰώνων ἐστιν (sic), ὡς τάδε δὴ ἐς τὴν ἀλήθειαν (sic) ἤκουσιν.

*) Hoc in memoriam mihi reuocat Philostrati locum Her. p. 254. Boisson. Καὶ τί ἄν τις ἀριδήλως εἰρημένων αὖθις ἅπτοιτο; Editor p. 648.: „BEFGH ἀριζήλως, cum scholio in B: καταπολὺ ζηλωτῶς." Hoc ἀριζήλως a Philostrato scriptum puto, vt qui respexerit Homerica Odyss. M. extr.
. . ἐχθρὸν δέ μοί ἐστιν,
αὖτις ἀριζήλως εἰρημένα μυθολογεύειν.
Aduerbium ζηλωτῶς Lexicis adde. Schaef.

ἀντὶ τοῦ λελησμένος, καὶ ἄλαστος ἀντὶ τοῦ ἄλητος. Εἰ δέ τις λέγει [46], πῶς πῆ μὲν τὸ α εἰς η τρέπουσιν, ὡς Ἥρα Ἥρη, Τιτὰν Τιτήν· πῆ δὲ τὸ η εἰς α; ἴστω, ὡς τὸ μὲν α εἰς η τρέπουσιν, ὅτε ἐστὶ τὸ μακρὸν, τὸ δὲ η εἰς α οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὅτε ἐστὶ τὸ

Cod. c. omittit verba μεμακ. ἀντὶ μεμηκ. καὶ, et καὶ ἄλαστος ἀντὶ τοῦ ἄλητος, et Τιτὰν Τιτήν. Postremo dat αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ α βραχέος εἰς η τῶν μεταγενεστέρων εἰσίν, reliquis omissis. Cod. August. pro πῶς ante πῆ μὲν habet ὡς. Post μεταγενεστέρων omittit Ἰώνων, ac deinde dat ὡς τάδε — sine articulo τό. Edidi ἀντὶ τοῦ μεμηκυῖα pro Koeniana scriptura ἀντὶ μεμηκυῖα. Quod vitium quoties occurrat, dici vix potest. Deinde remoui uncos, quibus Koenius particulam πῶς ante πῆ μὲν incluserat. Neque enim πῆ h. l. interrogatiue accipi potest. Imo πῆ μὲν, πῆ δὲ, est nunc, nunc; partim, partim. Gregorius de Dial. Att. §. V. Τρέπει ἡ Ἀτθὶς τὸ σ πῆ μὲν εἰς τ, πῆ δὲ εἰς ξ. Add. Etymolog. M. c. 100, 27. Eustath. ad Hom. Il. p. 722, 63. Rom. Thom. Mag. p. 709. SCHAEF.

46) Εἰ δέ τις λέγει.] Εἰ δέ τινες λέγουσι MS. Meerm. In Voss. margine hic denuo vox ἀπορία adscripta erat, et λύσις ad ἴστω —. Voculam πῶς post λέγει MSS. Voss. et Meerm. (nam a Vat. articulus abest) non agnoscunt; neque, si πῆ accipiatur interrogatiue, necessaria est. In fine pleraeque edd. — Ἰώνων εἰσίν· ὡς τάδε δὴ ——. Cum Voss. post ὡς τὸ distinxi; tametsi, Herodotone, an alii debeantur subnexa verba: τάδε ἐς τὴν ἀληθείην ἥκουσιν, dicere non habeo. In Io. Grammatico Aldus in Hortis Adonidis edidit: αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α βραχέος εἰς η τῶν μεταγενεστέρων εἰσί· τὰ δὲ δὴ ἐστιν ἀληθείην. Vltima in secunda editione mutauit in — εἰσί. ἀληθείην ἀληθείην. Illa corrupta videntur ex integris, quae Noster habet, τάδε δὴ ἐς τὴν ἀληθείην; omisso duntaxat verbo ἥκουσιν. De μεμακυῖα monuit Etymol. M. p. 501, 4. et e veteribus Grammaticis Eustath. ad Od. M, p. 1714, 56. KOEN.

α βραχύ· αἱ δὲ ἐναλλαγαὶ τοῦ βραχέος ᾱ εἰς η μεταγενεστέρων Ἰώνων εἰσίν. ὡς τό· „τάδε δ' ἐπ' ἀλήθειαν τὴν ἀληθείην ἤκουσιν."

§. XLVI. [47]) Αἱ ἀφαιρέσεις τῶν κατ' ἀρχὴν συμφώνων Ἰώνων εἰσίν· εἴβειν ἀντὶ τοῦ λείβειν, καὶ ... νὸς ἀντὶ τοῦ δεινὸς, καὶ αἶα ἀντὶ τοῦ γαῖα [48]).

§. XLVII. [49]) Ἀεὶ τὴν ων συλλαβὴν περισσὴν ... θέασι μεταξὺ τῶν προθέσεων, ἐξ ὧν εἶλον καὶ ... ὤν ἔδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο [50]), ἢ ἐξ... εῖλον καὶ ἀπωνέδοντο, ἄτονα.

---

47) Codd. a. et b. ἰώνων εἰσὶν, οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, δεινὸς αἰνός. Cod. c. αἱ ἀφ. τῶν κατ' ἀρχὰς συμφ... ἰών. εἰσὶν, οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, omittens cetera. Neque Cod. August. habet nisi haec: Αἱ ἀφ. τ... κατ' ἀρχὴν σ. Ἰών. εἰσὶν, οἷον λείβειν, εἴβειν, γαῖα, αἶα. Schaef.

48) εἴβειν ἀντὶ τοῦ λ. — γαῖα] Prior. edd. οἷον λείβειν εἴβειν, γαῖα αἶα, δεινὸς εἰνός. Sic et MS. Vat. nisi quod in eo αἰνός. Meerm. tantum οἷον λ. εἴβ. γαῖα αἶα. De εἴβειν, αἰνὸς et αἶα frequens est Grammaticorum admonitio. In Etymol. M. pag. 615, 57. pro vulgatis MS. Leidensis praefert: παρὰ τὸν ὄτταβον· οὕτως γὰρ λέγουσιν οἱ Ἴωνες, ὄτταβος, καὶ οὐ κότταβος, ὡς αἶα ἡ γῆ, καὶ οὐ γαῖα. Sequitur tum noua nota in MS. Ὀθόνη, ἡ εὐκλίνητος etc. Iones pariter ἤγανον dicebant, pro τήγανον, χωρὶς τοῦ τ στοιχείου. Vid. Athenaeus L. VI. p. 229. B. eoque vsus Eustath. ad Od. T. p. 1862, 15. Itaque in Etymol. pag. 743, 49. vbi MS. Τάγηνον· τοῦτο Ἰωνικῶς τήγανον λέγεται· tollenda est litera superflua. Ἤγανον Doriensibus quoque adscribit Eustath. d. l. et saepe alibi. Apud Hesych. Ἄτταναι, τήγανα· et Ἀττανίτας, τηγανίτας, si ex Ἄγανα et Ἀγανίτας orta dixero, nescio an doctorum hominum adsensum laturus sim. Koen.

49) Cod. c. περιττὴν τιθέασι. Deinde Codd. a. b. et c. omittunt verba ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον vsque ad ἄτονα. Cod. August. totum hunc articulum omittit. Schaef.

50) ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀ.] Ita ausus sum rescribere, sum in MS. Voss. vnde est hoc additamentum, verba ἀν-

XLVIII. [51]) Ὅτι τὰ πρῶτα φωνήεντα στοιχεῖα λέξεων ἀφαιροῦνται [52]) οἱ Ἴωνες· ἐκεῖνος κεῖνος, ἐχθὲς χθὲς, ἑορτὴ ὀρτή. [53])

ν ἐξεῖλον propter maculam quandam legi non pos... Etenim totidem verbis Io. Grammat. Αἰεὶ τὴν ων ...λαβὴν περισσὴν τιθέασιν μεταξὺ τῶν προθ. ἐξωνεῖλον ἀπωνέδοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπέδοντο. In Voss. ...ῶν εἷλοντο et mox ἐξωνείλοντο perperam legebatur; ...m ἐξ ὧν εἷλον Herodoti est p. 122, 76. 142, 40. vt ἀπ' ...ν ἔδοντο pag. 122, 61. ad quae loca Grammaticos, cum ...ec scriberent, respexisse putem. Ἀπ' ὧν ἔβαψε, κατ' ...ν ἔπλασε, κατ' ὧν ἔδησαν, aliaque id genus plura Herodoto perquam sunt familiaria: vid. Clariss. Wessel. ad p. 308, 48. KOEN. V. omnino Schaefer. ad Longum p. 417. sqq. BAST.

51) Codd. a. b. c. et August. ab initio omittunt particulam ὅτι. Deinde Codd. a. et b. ἀφαιροῦσιν οἱ Ἴωνες, mox cum Cod. c. omittentes ἐχθὲς χθές. Cod. August. τῶν λέξεων ἀφαιροῦσι, τὸ γὰρ ἐκεῖνος κεῖνος λέγουσι, καὶ τὸ ἑορτὴ ὀρτή, item omittens ἐχθὲς χθές. SCHAEF.

52) ἀφαιροῦνται] ἀφαιροῦσιν edd. et Vatic. Cum vero in praecedenti §. ἀπ' ὧν ἔδοντο ex Herodot. p. 122, 61. citatum fuerit, hunc articulum refero ad eandem p. v. 73. καὶ μεγίστην οἱ ὀρτὴν ἀνάγουσι. Χθὲς Atticis etiam proprium fuit: vid. Pierson. ad Moer. p. 402. In Apollonii Dysc. Grammatica inedita Τρύφων φησὶν ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων τὸ ἐχθὲς ἐντελέστερον εἶναι τοῦ χθὲς Ἀττικοῦ. KOEN. Apollonii Dyscoli locus legitur initio partis secundae libri περὶ ἐπιῤῥημάτων fol. 124. vers. Orion Theban. MS. voce ἐπιμίξ· . . . . χθὲς παρὰ (add. τὸ) ἔχθειν, ὅ ἐστι παρελθεῖν, καὶ ἀναλογώτερον τὸ ἐχθὲς τοῦ χθές. BAST.

53) Inter §. XLVIII. et XLIX. Codd. a. et b. interserunt, quae Koenius in nota ad §. L. ex aliis libris excitauit: τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι etc. vsque ad ἀντὶ τοῦ κατήσθιον. Pariter Cod. c. hoc loco dat hunc articulum: τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσιν οἱ Ἴωνες, καὶ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀνόματα, οἷον κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. Sic etiam Cod. August., sed aliquanto copiosius: Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι, καὶ μεταξὺ

§. XLIX. [54]) Τὸ ἀναστρέφειν τὰς λέξεις Ἰ[ώνων] ἐστὶν ἴδιον, οἷον·

— — — — ὄρνιθες ὥς [55]).

καί·

τιθέασιν ὀνόματα, οἷον λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. [ἀντὶ] τοῦ κατέδηδως, καὶ κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα. ἀντὶ κατέκτεινε. καὶ κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἠελίοιο ἤσθ[ιον] ἀντὶ τοῦ κατήσθιον. Schaef.

54) Codd. a. b. et c. καὶ ᾧ ἔπι (sic, non ἐπὶ) πολλ' [ἐ]μόγησα, omittentes quae sequuntur, quibus etiam Co[d.] August. curat.. Dedi ἔπι pro Koeniana scriptura ἐ[πὶ] Bastius: „In his Philostrati Heroic. p. 128. ἐπὶ Μασσα[γέ]τας τε καὶ Ἰσσηδόνας, vellem Boissonadus p. 508. scri[-]pturam Codicis 1696. Μασσ. τε ἔ π ι καὶ Ἰσσηδ. paul[o] magis curasset. Mihi quidem videtur praeferenda vul[-]gatae." Schaef.

55) ὄρνιθες ὥς] In Iliad. Γ. vs. 2. vnde habet Matro in venusta parodia apud Athen. L. IV. p. 137. C. et Euripides Bacchis vs. 955. vt θεὸς ὥς Iliad. Γ. vs. 230. Il. Ε. vs. 78. αἴγειρος ὥς Il. Δ. vs. 482. λέων ὥς Il. Ε. vs. 299. κυναγὸς ὥς Euripid. Iphig. T. vs. 284. ποταμὸς ὥς Theocrit. XXV. 201. Plura exempla desideranti dabit Pergerus ad Hesych. v. Θὴρ ὥς, ὡς θήρ. Conf. Scholiast. ad Il. Α. vs. 162. In Latinis etiam poëtis simillima quaedam obuia sunt. Lupi ceu in Virgilii Aen. II. vs. 355. exprimit Homeri λύκοι ὥς Il. Δ. vs. 471. Canes vt in Lucilii versu apud Varron. de L. L. cum ὄρνιθες ὥς contulit magnus Ios. Scaliger. Coni. in Varr. p. 145. Captiuus vt, Seruus vt, ex Horatio et Ouidio dedit Bentleius ad Horat. Sat. II. 3. vs. 215. Notum est, apud Iones in praepositionibus, casui suo postpositis, id inprimis locum inuenire: vid. Suidas v. Οὐδένων ὕπο. Leuis macula Hesychio abstergenda V. Λήμβων ἐν σκαφίδι, ἢ ἐν πλοιαρίῳ. Scribe: Λήμβῳ ἔνι. — Ὧι ἐπὶ πόλλ' ἐμόγησα legitur Il. Α. vs. 162. Koen. Koenius in Hesychio correxit Λήμβῳ ἔνι. Voluit, opinor, vir doctissimus Λέμβῳ ἔνι, ε per vitiosam pronuntiationem corrupto in η. Nam Graecos dixisse λῆμβος pro λέμβος, nisi quis certis argumentis demonstrauerit, non credam. Bast.

Ωι ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. — — —
τοῦ ὡς ὄρνιθες, καὶ ἐπὶ ᾧ πολλὰ ἐμόγησα.
L. [56]) Καὶ τὰ ὑπέρβατα Ἰώνων εἰσίν [57]). οἷον·
Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν.
ἀντὶ τοῦ διέβησαν. τὰ γὰρ σύνθετα μετὰ προθέσεως
ῥήματα διαλύοντες, καὶ μεταξὺ τιθέντες τὰ ὀνόματα,
τὰ ὑπέρβατα ποιοῦσιν. ὡς τό·
— — λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
ἀντὶ τοῦ κατεδηδώς. καί·

---

56) Codd. a. et b. τὰ ὑπερβατά, hoc accentu. Deinde Cod. b. ἰωνικά εἰσιν. Idem ἤγουν διέβησαν pro ἀντὶ τοῦ διέβησαν. Cod. c. καὶ τὰ ὑπερβατὰ — — σκόλοπας καὶ τάφρον ἵκοντο (pro ἔβησαν), omittens cetera. Cod. August. τὰ ὑπέρβατα Ἰώνων εἰσιν. Post dat σκόλους pro σκόλοπας et omittit ἀντὶ τοῦ διέβησαν. De reliquis v. ad §. XLVIII. Ὑπερβατὸν, ὀξυτόνως, scribitur etiam in Schol. Lips. ad Homer. Il. Z. 445. et in Schol. ad Aristophan. Plut. v. 259. Obiter Lexicis adde ὑπερβατικός, quo adiectiuo vtitur Marcellinus de Thucyd. p. 8, 28. Duk. SCHAEF.

57) Ἰώνων εἰσίν] Ἰώνων ἐστὶν Meerm. In olim editis, Vat. et Meerm. hic articulus in duo diuellitur, et primum ante §. praecedentem legitur: Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύουσι καὶ μεταξὺ τιθέασι τὰ ὀν. οἷον λ. κ. τ. ἐ. ἀντὶ τοῦ κ. κατὰ δ' ἔκτ.' Η. ἀντὶ τοῦ κατέκτεινε. Deinde hoc eodem ordine: καὶ τὰ ὑπέρβατα — ἔβησαν, ἤγουν διέβησαν. Homerica leguntur Il. Θ. v. 343. P. vs. 542. Z. vs. 416. Od. A. vs. 8. Ad κατὰ δ' ἔκτανεν Ἡ. proxime accedit Euripid. Hippol. vs. 1357. Διά μ' ἔφθειρας, κατά τ' ἔκτεινας. Apud Herodot. vocula quadam interiecta, vt μὲν, τὲ, ὦν, saepissime verba separantur. Ἀνά τε λύει Lucian. de D. S. T. III. p. 485. *Ob vos sacro, sub vos placo* ex antiquis precibus citat Festus. KOEN. Boissonadus: „Eunapius hac tmesi non raro vsus est. In Porphyrii Vita dixit ἀνά τε ἔδραμε, vbi in noua editione nonnulla adferentur.“ Idque, vt videtur, Ἡροδοτείῳ ζήλῳ. Herodotus I. c. 66. ἀνά τε ἔδραμον αὐτίκα καὶ εὐθηνήθησαν. L. VII. c. 156. ἀνά τ' ἔδραμον καὶ ἔβλαστον. SCHAEF.

— — κατὰ δὲ ἔκτανεν Ἠετίωνα.
ἀντὶ τοῦ κατέκτανε· καί·
— — κατὰ βοῦς ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤσθιον. — — — — — —
ἀντὶ τοῦ κατήσθιον.

§. LI.[58]) Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ληγόντων ῥημάτων τῶν ἀπὸ γενικῶν πληθυντικῶν γινομένων

---

58) Cod. a. τῶν ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθ. γινομέν ἧς ἡ ἰ. Cod. b. τῶν ἀπὸ γενικῆς γινομένων, ὧν. ambo omittunt καὶ εἰς ες. In sequentibus iidem post σεβέως addunt καὶ ἀσεβέως. Deinde Cod. b. ἐπὶ μὲν τῶν ὁσίων. τῶν legitur etiam in Cod. a. Cod. c. καὶ διαιρέσεις — — τῶν ἀπὸ γενικῶν γινομένων, ὧν ἡ ε εἰς ης περατοῦται, εἰς ους ἐχόντων τὴν γενικὴν τῶν ἑ κῶν, καὶ εἰς ων τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν, εἰς ἐκφέρουσιν· εὐσεβὴς εὐσεβοῦς, τῶν εὐσεβῶν, καὶ τρ etc. Postea ὁ ἀληθὴς τοῦ ἀληθοῦς, ἡ γ. τ. πλ. τῶν ἀ θῶν. Cod. August. ἀπὸ γενικῶν τῶν πληθυντικῶν. inde, omissis καὶ εἰς ες, dat περατοῦται, ἡ δὲ γενικὴ ἑνικῶν εἰς ους. οἷον εὐσεβὴς etc. Mox post εὐσεβῶς, ἀληθὴς ἀληθοῦς — θαυμαστῶς οὐκέτι, habet haec: τῶν ἄλλων ὁμοίων, Ἰώνων εἰσιν, ἀληθέως λεγόντων, ἀτρεκέως, ὃ καὶ ἐπὶ τῶν γενικῶν τῶν τοιούτων ὀνομά ποιοῦσιν. ἐπὶ τοῦ ὁσίως δὲ καὶ δικαίως καὶ θαυμασ οὐκέτι τοῦτο ποιοῦσι. Denique omittit κατὰ ante τ ἐπιῤῥήματα. SCHAEF.

59) τῶν ἀ. γενικῶν πλ. γ.] Sic MS. Voss. In edd. ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πλ. γ. ἧς ἡ εὐθεῖα τῶν ἑνικῶν εἰ περατοῦται. Tum Meerm. καὶ εἰς ους ἐχόντων τ. γ. ε εὐσεβής, εὐσεβεῖς, τῶν εὐσεβῶν, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰ εὐσεβῶς. ταῦτα γοῦν καὶ τὰ τοιαῦτα δ. Pro Ἰώνων εἰ edd. quaedam Ἰώνων ἴδιαι, et deinde cum Vat. οἷον σεβής, εὐσεβοῦς, ἡ γενικὴ τῶν πλ. εὐσεβῶν. — Cete lectionum varietates nullius sunt momenti. KOEN.

formatione aduerbiorum in ως conf. Append. ad Ep Crit. p. 6. BAST.

ἡ εὐθεῖα εἰς ης καὶ εἰς ες περατοῦται, καὶ εἰς ους [...] τὴν γενικὴν τῶν ἑνικῶν, Ἰώνων εἰσίν. οἷον εὐσε[βὴς] εὐσεβοῦς, καὶ ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν εὐσε[βῶ]ν, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς ς εὐσεβῶς. ἀληθὴς ἀλη[θ]οῦς, ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν ἀληθῶν, καὶ τρο[πῇ] τοῦ ν εἰς ς ἀληθῶς, καὶ τἄλλα ὁμοίως. Ταῦτα [οὖ]ν καὶ τὰ τοιαῦτα διαιροῦσιν οἱ Ἴωνες ὁμοίως τοῖς [ὀν]όμασιν, ἀληθέως λέγοντες, καὶ ἀτρεκέως, καὶ εὐ[σ]εβέως. ἐπὶ δὲ τοῦ ὁσίων ὁσίως καὶ δικαίων δικαίως [κ]αὶ θαυμαστῶν θαυμαστῶς οὐκέτι. τούτων γὰρ αἱ γενικαὶ οὐκ εἰς ους λήγουσιν, ἵνα ὦσι διῃρημέναι καὶ κατὰ τὰ ὀνόματα, καὶ κατὰ τὰ ἐπιῤῥήματα.

§. LII. 60) Οἱ μὲν Δωριεῖς, ὡς εἴρηται, ἐκτεινομένῳ χρῶνται ἀεὶ 61) τῷ α, τρέποντες τὸ η εἰς αὐτὸ, οἷον ἥλιος ἅλιος, νῆσος νᾶσος, σελήνη σελάνα. οἱ δὲ Ἴωνες συστελλομένῳ χρῶνται τῷ α.

§. LIII. Ἁπλῶς δὲ εἰπεῖν 62), καὶ Προςθέσει καὶ

---

60) Cod. c. omittit νῆσος νᾶσος. Tum habet σελ. σελ. οἱ Ἴωνες δὲ συστελλομένῳ, qua voce articulum finit. SCHAEF.

61) ἀεὶ] Addidi voculam cum tribus MSS. meis. Meerm. Οἱ Δωριεῖς ἐκτειν. χρ. ἀεὶ τῷ α. Mox ab hoc abest σελήνη σελάνα, et a Vatic. οἱ δὲ Ἴωνες συστελλομένῳ χρῶνται τῷ α. De α Ionico correpto quaedam dedit Grammaticus §. XLV. Illud, et α Doricum productum, simul attigit Clariss. Valckenaer. ad Scholiast. Eurip. Phoen. pag. 808. 809. Etiam α Aeolicum corripiebatur. Schol. Hephaestionis pag. 38. συστέλλουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ α. KOEN.

62) Ἁπλῶς δὲ εἰπεῖν] Edd. Καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν καὶ Π. καὶ Ἀφ. καὶ Ἐπ. κέχρηνται καὶ Σ. Meerm. Ἁ. δὲ εἰπεῖν, καὶ Προςθέσεσι καὶ Ἀφαιρέσεσι χρῶνται καὶ Ἐκτάσεσι καὶ Συστολαῖς. KOEN. Codd. a. et b. ἁπλῶς εἰπεῖν, sine δέ. Cod. c. ἁπλῶς δὲ εἰπεῖν, καὶ προςθέσεσι καὶ ἀφαιρέσεσι χρῶνται, καὶ ἐπεκτάσεσι καὶ συγκοπαῖς. καὶ πρόςθεσις μέν ἐστιν, ὅταν etc. Cod. August. καὶ ἀ-

Ἀφαιρέσει κέχρηνται, καὶ Ἐπεκτάσει καὶ Συγκοπῇ. ἔστι δὲ ἡ μὲν Πρόσθεσις τῇ Ἀφαιρέσει ἐναντία, ἡ δὲ Ἐπέκτασις τῇ Συγκοπῇ.

Καὶ Πρόσθεσις μέν ἐστιν, ὅταν ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ τῆς λέξεως [63]) παραληφθῇ τι στοιχεῖον [64]). οἷον ἕνεκα εἵνεκα, καὶ·

πλῶς εἰπεῖν. Deinde ἔστι δὲ ἡ μὲν Πρόσθεσις ἐναντία τῇ Ἀφαιρέσει, καὶ ἡ Παρένθεσις τῇ Συγκοπῇ. Etiam in antecedentibus pro Ἐπεκτάσει Tittmannus Παρενθέσει enotauit. SCHAEF.

63) τῆς λέξεως] Codd. a. b. c. et August. τοῦ ὀνόματος. Deinde Cod. c. εἵνεκα, καὶ εἴσω ἀντὶ τοῦ ἔσω. Pro vltima voce Cod. August. dat ἔσωθεν. Post Codd. a. b. c. et August. omittunt ὄρος οὖρος. Mox iidem ταῦτα δ' ἐγὼ προσθέσεις οὐ λέγω. Codd. a. et b. ὡς Ὅμηρος. Cod. August. ὡς ἐκεῖνα, ἔννατος εἴνατος, πνέοντι πνείοντι. Idem in priori poëtae versu ἦυαν et μένκα. SCHAEF.

64) παραληφθῇ τι στοιχ.] Deprauate MS. Voss. ἐν τῇ πρώτῃ σ. τῆς λέξεως παραλειφθῇ τὰ στ. quod correxi e prior. edd. MSS. Vat. et Meerm. in quibus etiam pro τῆς λέξεως est τοῦ ὀνόματος. Eodem vitio in Polyaeno L. V. 5. §. 1. vulgatur: οἱ δὲ Μεγαρεῖς καταλαβόμενοι τὴν ἀγορὰν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν, ὡπλισμένοι προσέπιπτον τοῖς Σικελοῖς· οἱ δὲ καταλειφθέντες ἄοπλοι τὴν πόλιν ἐκλιπόντες ἔφευγον. vbi lege: οἱ δὲ καταληφθέντες ἄοπλοι. quod genuinum esse, vel solum verbum καταλαβόμενοι euincit. Etiam L. III. C. 9. §. 52. legendum censeo τῶν δὲ στρατιωτῶν ἀόπλων καταληφθέντων, pro καταλειφθέντων, *militibus sine armis deprehensis*. Quod in eodem L. I. 41. §. 3. inuenit Interpres: δείσας μὴ πάντες ἀποληφθέντες ἀπόλοιντο, vertens *veritus ne omnes intercepti* (terrae motu) *perirent*, mihi quoque prae ἀπολειφθέντες magis arridet. KOEN. Boissonadus: „De hac permutatione egi ad Philostr. Her. p. 496. 504. Dio Cass. 38. 61. ἐν ὁδοῖς καταλειφθέντες. Lege καταληφθέντες. et latinus interpres habet *deprehensi*. Dio Chrys. Or. 7. p. 220. καταληφθεὶς δὲ μόνος. vbi Reiskius apte coniicit καταλειφθεὶς, sicque legi scriptum in codice 2958.“ Conf. vir doctissimus ad Philostr. Her. p. 660. SCHAEF.

— — Ἴλιον εἴσω 65).
ἔσω, μόνος μοῦνος, ὄρος οὖρος, ὅλος οὖ-
δὲ ταῦτα Προςθέσεις οὐχὶ λέγω, ἀλλὰ
έσεις, ὡς καὶ ἐκεῖνα, ἔνατος εἴνατος, πνέον-
οντες. Ὅμηρος·
δ' ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί.

ν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός.
ιν δὲ λέγω 66), ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου καὶ
αραληφθῇ στοιχεῖον, οἷον·
οἶνος ἐὼν — — —

ιον εἴσω] Od. Τ. vs. 182. Alias Grammatici in
stasin statuunt, comparantes ἔσω, ἔξω, πρόσω·
iol. M. p. 306, 10. et H. Stephan. App. de D. A.
In memoriam redeo loci cuiusdam apud Polyaen.
σω corrupte legatur L. IV. C. 17. Ἀνδρόμαχος
ν ἔφη τὸ Ἀντιόχου σῶμα εὑρέσθαι. ζητεῖσθαι
ιὸς εἴσω ἐν τοῖς δεσμοῖς. *quaererent interius in*
nterpres. Scribendum censeo, sensu id vnice
: ζητεῖσθαι δὲ ἐν τοῖς πεπτωκόσι καὶ ἐν τοῖς
quaeri autem inter caesorum cadauera et vinctos
Apud Herodotum p. 101, 70. Tomyris ἐδίζετο
θνεῶσι τῶν Περσέων τοῦ Κύρου νέκυν. — Quae
Homerica, sunt ex Il. Γ. vs. 8. Β. vs. 295.
ὼν ex Il. Δ. vs. 388. Koen.

ός θεσιν δὲ λέγω] Cod. a. πρόθ, λ. Bastius:
ificare potest et πρόθεσιν λέγω, et, vti Cod. b. ha-
εσις (Cod. b. addit δὲ) λέγεται. Prius h. l. prae-
ox ambo καὶ ante ἕτερον omittunt. Deinde Cod.
ῆν, ειλόπ. θειλόπ., σταφὶς ἀσταφὶς, πᾶς ἅπας.
ν γὰρ ἦν, στ. ἀσταφὶς, πᾶς ἅπας. ἔστι etc. Post
ντία τούτοις. ἔστι δὲ ἐναντία μὲν, ὡς εἴρηται.
ρόςθεσιν δὲ λέγω, ὅταν ἐν ἀρχῇ τοῦ λ. ἕτερον
θῇ στοιχεῖον, οἷον σταφὶς ἀσταφὶς, πᾶς ἅπας,
c., intermedia omittens. Deinde ἀλλὰ καὶ τὰ
ούτως. ἔστι δὲ ἐναντίον (Bastius: „non male")
ις etc. Cod. August. πρόςθεσις δὲ λέξεων, ὅταν
τ. λ. ἕτερον στοιχεῖον παραληφθῇ. Postea ὧν
ιλήπεδον θειλήπεδον, σταφὶς ἄσταφις, πᾶς ἅ-

ὢν γάρ ἦν. σταφὶς ἄσταφις, πᾶς ἄπας, εἰλόπ
θειλόπεδον [67]). ἔστι δὲ τοῦτο καὶ Ἀττικόν. κἂν

πας. Deinde κἂν τε οὖν Πρ. ᾖ, κἂν τε Παρ., οὐκ
τίκειται, omittens τῶν Ἰώνων — ἡ δὲ Παρένθεσις
Ἐλλείψει. SCHAEF.

67) εἰλόπεδον θειλόπεδον] Accesserunt duo vocab
e Voss. Sed in θειλόπεδον diuersa est ratio, quam q
dem in ἀσταφίς. De illo vid. Etymol. M. pag. 449,
Eustath. ad Il. Α. p. 43, 38. De ἀσταφὶς Hesych. in v.
Suidas v. Ἄσταχυς, quique similia docte contulerunt Casaubon. ad Suetonii Iul. Caes. C. LIII. Pierson. ad Moerin p. 35. Grammatici ἀσταφὶς, ἄσταχυς, cum aliis quibusdam, in quibus α ante σ additur, vulgo Atticis adscribunt. Sunt vero etiam aliorum. Βασκαρίζειν, pro σκαρίζειν Cretensibus tribuit Hesych. id quod ab ἀσκαρίζειν diuersum non est, nisi praefixa litera β ante vocalem; de qua monet Etymol. M. p. 426, 15. Deceptus est adfini literarum ductu Hesychius, quando Lexico suo intulit: ἈΠΑΦΟΥΛΙΣΤΩΡ, σταφυλῖνος, Λάκωνες. Analogiae saltem et Laconum linguae satisfeceris scribendo: ἈΤΤΑΦΟΥΛΙΣΤΩΡ. Videlicet vt σταφὶς et ἄσταφις, sic σταφυλὶς et ἀσταφυλὶς duplici forma olim in vsu fuisse videtur. Ab ἀσταφυλὶς, ἀσταφυλίζω, formatur ἀσταφύλιστος· quod Lacones, qui υ in ου, σ ante τ in alterum τ mutabant, ἀτταφουλίστορ pronunciauerint. *) Laconum eum morem, et aliorum, quo στ mutabatur in ττ, abunde adstruxit Clariss. Valckenaer. ad Eurip. Phoen. p. 561. Eo pertinet, quam Cl. Albertius non expediebat, Hesychii Glossa: Ἰωπάτερ, τὰ ἐν τοῖς ἱματίοις σημεῖα, Λάκωνες. nisi Ἰώπαττερ praeferatur, i. e. Ἰόπαστες, per metaplasmum pro Ἰόπαστα, ab ἴον et πάσσω. *Claui* (vt recte Sopingius animaduertit) intelliguntur *coloris violacei* seu *purpurei;* quales Senatorum Equitumque Romanorum vestibus erant additi. Eadem vero est compositio verbi πάσσω in χρυσόπαστον, ἀργυρόπαστον. In Polyaen. L. IV. C. 16. ὅπλοις ἀργυροπάστοις legendum est, pro vulgato ἀργυροπάρτοις. Τὰ

*) In Hesychio l. c. Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 288. C. non, quod Koenio placet, ἀτταφουλίστωρ, sed ἀτταφούλιττορ legendum censet. BAST.

...ύπαστα τῶν ἐνδυμάτων sunt in Melissae Epistola ...ect. Mythol. Galei p. 749. Ceterum, vt illuc rede- ... Ὀσταφίδας velut Atticum dat Athenaeus L. III. p. ... B. et superest ὀσταφὶς apud Hesych. et Suidam, cum ...ξασθαι perite collatum a Piersono ad Moerin p. 40. ...ienses praesertim Aeolesque ad eam rationem in mul... vocabulis, quae per α reliqui efferebant, o solebant ...nuntiare. Aeoles enim (secundum Io. Grammaticum ... Dial. Aeol.) ἔθος ἔχουσιν ἀντὶ τοῦ α τὸ ο τιθέναι, ...ασέως θροσέως, στρατὸς στροτὸς, ἄνω ὄνω, ἀ...λῆται ὀνέληται, ἀνεχώρησεν ὀνεχώρησεν, σταλεὶς ...ολείς. Κριθὰς κοθαρὰς, pro καθαρὰς, praebet ...abula Heracleënsis I, 55. ἀντόρως ἀνεπιγρόφως, pro ...νθόρους ἀνεπιγράφους, vs. 36. Aeolica sunt apud ...esych. praeter cetera, Βόρταχος, transposita ca... ina pro βράταχος· Βρουχέως ἢ βροχέως, pro βραχέως· ...όμορτις, pro δάμαρ· Σπολεῖσα, pro σταλεῖσα. Aeo...es τοὺς πάρνοπας dixisse πόρνοπας, monuit ad Pausan. ... 58. doctissimus Frid. Sylburgius. Πέποσχε, pro πέ...πασχε, Epicharmi est apud Etymolog. M. pag. 662, 13. ...iusdem μολόχη, pro μαλάχη, teste Athenaeo L. II. pag. ...8. E. e quo lacuna in Eustath. ad Od. Λ. pag. 1406, 58. ...ὕτω δὲ καὶ ἡ μαλάχη, μολόχη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Ἀ...ηναίου κεῖται, — καὶ * πάμα, πραότερος *) ἔγωγε μο...όχης, hunc in modum facile potest expleri: καὶ Ἐπί...αρμος, πραΰτερος ἔ. μ. ONTEΘHN praebet marmor

*) Koeniana, negligentiâ typothetae, πρότερός. Correxi, admonitus a Bastio. SCHAEF.

Porsonus ad Homer. Odyss. N. 352. in postscripto ad pag. 85. et Addend. ad Euripid. Hecub. p. 81. pro corrupto πάμα legit πάλιν. Posteriore loco notauit haec: „Duo loca ex Athenaei Epitome II. p. 58. D. citat Eustathius ad Odyss. Λ. p. 1406, 58 = 41, 40. Τρώγοντας μολόχης ῥίζαν καὶ * πάμα, πραότερος ἔγωγε μολόχης. (Sic bene ed. Rom. nam Bas. mendose πρότερος.)" [Πρότερος et πραότερος confunduntur etiam in Themist. Or. XIX. p. 231. B. vbi v. not.] „Koenius ad Gregor. p. 215. ex Athenaeo violenter corrigit, καὶ Ἐπίχαρμος. Sed et Antiphanis nomen modo omiserat Eustathius, et millies alias scriptorum nomina supprimit. Notum est λι et λν ita in MSS. exarari, vt facillime pro μ capi possint. Scripserat Eustathii librarius, πάλι̅, quod πάλιν significat. Linea enim superducta, si vocalis praecedit, ponitur pro ν, si consonans, pro α." [Hac regula vt recte vtaris, conf. Append. ad Epistol. Critic. p. 39.] „Ergo librarius si pro λι per errorem μ scripsit; consequitur, vt errare pergat et scribat πάμα." BAST.

γοῦν Πρόςθεσις ᾖ, κἂν τε Παρένθεσις, τῶν Ἰ
ἐστίν. ἀλλὰ καὶ τὰ ἐναντία τούτων. ἔστι δὲ ἐν
τούτων, ὡς εἴρηται, ἡ Πρόςθεσις τῇ Ἀφαιρέσει,
Παρένθεσις τῇ Ἐλλείψει.

Ἔστι δὲ Ἀφαίρεσις ἡ κατ' ἀρχὰς ἄρσις, ἐκ
κεῖνος, ἐχθὲς χθὲς, ἐμὲ μὲ [68]), ἐκεῖσε κεῖσε, ἑ
ὀρτή.

Ἔλλειψις δὲ ἀποβολὴ φωνήεντος [69]) κατὰ τὸ
σον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν, οἷον αἰμύξαι ἀμύξαι,

Cumeum in Cailusii *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LV. ...
8. 34. 39. 53. Hesychius: Ὀσκάπτω, ἀνασκάπτω. et Ὀ-
στάσαν, ἀνέστησαν. emollita pronunciatione, pro ὀνσκά-
πτω et ὄνστασαν. Ab ἀσταφὶς nomen duxit Astaphium
ancilla in Plauti Truculento. Koen.

68) ἐχθὲς χ. ἐμὲ μὲ] Desunt hae voculae in vulgatis
edd. et MSS. Meerm. Vatic. vt et deinde ἑταῖρος ἕταρος.
Tum Meerm. ἔστι δὲ ταῦτα καὶ Ἀττικά, et mox: οὖν
ἴδια Ἰώνων —. Koen. Codd. a. b. c. et August. omit-
tunt ἐχθὲς χθὲς, ἐμὲ μέ. Schaef.

69) Ἔλλειψις δὲ ἀποβολὴ φωνήεντος] Cod. August.
συγκοπὴ δέ ἐστιν ἀποβ. φων. In sequentibus pro ἀμύ-
ξαι habet ἀμύξαι, statim omittens ἑταῖρος ἕταρος. De-
inde pro τοῦτο καὶ dat καὶ τοῦτο. Post ταῦτα οὖν ἴδια
etc., omisso importuno μὲν, quod, vulgo ante ἴδια addi-
tum, deleui. Denique — καὶ ἡ ἔλλειψις. καὶ συγκοπὴ
μέν ἐστιν ἡ ἐναντία τῇ ἐκτάσει. Etiam Codd. a. b. et c.
omittunt voces ἑταῖρος ἕταρος. Deinde Cod. c. ἔστι δὲ
καὶ ἀττικόν. ταῦτα τε οὖν ἴδια etc. Sed Codd. a. et b.
ταῦτα οὖν ἴδια etc. Bastius: „Vox συγκοπὴ in Cod. a.
scribitur per compendium συγ^κπ' *) aut συγκο^π', quemadmo-
dum ἀποβολὴ scribitur ἀπο^αλ' aut ἀποβο^λ', et συστολὴ
συστ^λ' aut συστο^λ'." Schaef.

*) Vox συγκοπὴ potest significari etiam hoc compendio: συγκ^ο,
omisso accentu, perinde vt κατηγορία scribitur κ,τηγ^ο. Schol.
Luciani Vol. I. p. 559. παλάθη δέ ἐστι σφαῖρα ἀποσ γ-
κὸς σύκων συμπιπτομένη. Ad v. ἀποσγκὸς notantur

...ς. ἕταρος. ἔστι δὲ τοῦτο καὶ Ἀττικόν. Ταῦτα ἴδια Ἰώνων εἰσὶν, ἥ τε Πρόςθεσις, λέγω, καὶ ἡ ...ένθεσις, καὶ ἡ Ἀφαίρεσις, καὶ ἡ Ἔλλειψις, καὶ ἡ Συγκοπὴ, ἥτις ἐστὶν ἐναντία τῇ Ἐπεκτάσει.

Ἔστι δὲ Συγκοπὴ μὲν ἔνδεια μιᾶς συλλαβῆς κατὰ μέσον τῆς λέξεως· οἷον οἴμημα οἶμα, κακόμορος ...μορος, ἐξαίρετος ἔξαιτος, ἁρμόσαντες ἄρσαντες [70].

---

70) ἁρμόσαντες ἄρσαντες] Ista quoque dedit Voss. ...μα, κάμμορος, ἔξαιτος, ἄρσαντες, suis quaeque locis, ...igit Etymol. M. et passim Eustath. in Homer. vt et pau-

haec: „Haec qui descripsit, non potuisse se assequi legendo, in exemplari dixit." Hemsterhusius corrigit σφ. ἀπὸ σύκων. Sed nunc quidem Vir Summus fallitur. Quale autem compendium lateat in voce σγκός, non difficulter eruas, si palaeographiae satis peritus sis. Scribamus vocem sic: σνγκ^ο, ita vt duae primae litterae continuo calami ductu in vnam figuram coalescant. Iam nemo non intelligat, hoc compendium significare συγκοπῆς. Scilicet qui primus hoc legit compendium, perperam κ habuit pro κος, figuramque illam e duobus στοιχείοις compositam pro simplici sigma cum ductu aduenticio, non, vt debebat, pro συ. Mos iste librariorum litteras augendi ductibus aduenticiis ornatus causa, vix credas, quot errores pepererit. Sic legas ταυται ται θραι ματερ in Excerpt. Apollonii Dysc. pag. 569. quibus verbis Sturzius *ne minimum quidem remedium nouerat.* Sed omnia fient luce clariora, si reputaueris, primo editori id, quod post litteram θ sequitur, visum esse huiusmodi ductum aduenticium sensuque cassum, cum reuera sit littera υ. Legendum enim ταῦται ταὶ θύραι, μᾶτερ, dorice pro αὗται αἱ θύραι, μῆτερ. Quae verba sunt Sophronis aut alius poëtae dorici. — Illuc reuertor. ἀπὸ σύκων συγκοπῆς clare manifestoque legitur in Codice SG. 345. Sed in voce postrema melius cessit Hemsterhusio, cum coniiceret συμπλαττομένη. Haec enim est scriptura eiusdem Codicis. Facillime autem συμπλαττομένη in συμπιπτομένη transire potuit. Nam si lineola significans α super λ (i. e. λ̄) euanuit, facile fit, vt λ̄ habeatur pro ι productiore, legaturque συμπιπτομένη. Centies enim confunduntur ττ et πτ. Bast.

Ad συγκοπῆς Scholiastae Luciani vindicandum rectà ducere poterant etiam Hesychius T. II. c. 812. et Photius Lex. c. 271. Schaef.

'Ἐπέκτασις 71) δὲ, ἡ καὶ Παρέκτασις 72),
νασμὸς μιᾶς συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον. οἷον ἀδ

---

lo post sequens ἐτήτυμος; pro quo male adhuc ἐτή
editum erat. Koen. Cod. c. οἷον οἴμημα οἶμα, σ
νει δὲ τὸ ὅρμημα· κακόμορος etc., mox omittens
Codd. a. et b. ἁρμόσαντες ἄρσαντες. Cod. August.
δὲ αὕτη ἔνδεια μιᾶς συλλ., in sequentibus omittens
μα οἶμα, item ἁρμόσαντες ἄρσαντες. Schaef.

71) Ἐπέκτασις] Hoc segmentum Codd. a. et b. si
diuntur: παρέκτασις πλεονασμὸς etc. Cod. c. (et
gust.) sic: παρέκτασις δὲ πλεονασμὸς etc. In sequ
bus Codd. a. et b. omittunt κενὸς κενεὸς. Mox h
ordine verborum inuerso, γίνεται δὲ ἔστιν ὅτε, a
cum Homericum omittentes vocem οἷον. Cod. c.
φὸς ἀδελφειὸς, ἔτυμα (sic) *) ἐτήτυμος. γίνεται δ

*) Causam commutationis litterarum α et ος Porsonus
ripid. Hecub. v. 788. recte indicauit. Conf. Schaefer
Crit. I. p. 112. In Herennio Philone legitur p. 157.
κήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀδικήμασι τισὶ τῆ
ἐκβληθείς· ἐκποίητος δὲ, ὁ δοτὸς εἰς πο
Valckenarius: „Scribe potius, ὁ δοθεὶς εἰς ποί
Vere mihi videor corrigere, ὁ θετός, εἰς ποίητος.
sychio olim legebatur Κυνοδέσμη, δεσμὸς ἀ
θίας, quod Interpretes bene mutarunt in ἀκροπο
'Ακροπαθία enim non magis graecum est, quam ἀκρό
de quo v. Schaeferi notam ad Dionys. Hal. de Comp
p. 73. [Agit ibid. de voce τοιουτότροπος. Add. M
de encom. p. 92. οὐσῶν δὲ τοιούτων αἰτιῶν καὶ τοιο
τρόπων, εἰδέναι σε χρή. Codices Parisini dant τ
τοτρόπων.] In Lexico SG. ("Αλλ. ἀλφάβ. s. Anti
cista) exstat hic articulus: Γνωστὸς, ἀντὶ τοῦ γν
Σοφοκλῆς 'Ερμιόνῃ. Brunckius Lex. Sophocl. dedit
μος. Sed quis pro certo dicat, γνωστὰ an γνώριμο
gendum sit? Etymologic. M. v. αἰώρα p. 42. λέγετα
γόνην . . . ἐλθεῖν 'Αθήναζε, κατηγορήσουσαν 'O
ἀπολυθέντα δὲ, ἀναρτήσασαν ἑαυτὴν, προστρόπαιο
'Αθηναίοις γενέσθαι. Sylburgius: „Accusatiuus
θέντα positus absolute pro genitiuo ἀπολυθέντος."
scribendum ἀπολυθέντος. Orion Theb. MS. Λακίδι
σχίσματος ἱματίου, παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοφεῖν, ἠρέ
σχίζεσθαι. οὕτως 'Αρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις 'H
Ex Etymolog. edito v. λακίδες corrig. ἐπισχίσματα (
ce Lexica carent) ἱματίου, κ. τ. λ. κ. ψοφεῖν ἠρέμα
σχίζεσθαι. Vicissim Etymologico M. ex Orion

καὶ συγκ. Deinde διαιρέσεσι, ὡς ἤδει etc. Cod. Au... omittit voces κενὸς κενεὸς, mox habens altero illo ...me γίνεται δὲ ἔστιν ὅτε. Deinde omittit δύο post ...κοπῇ, et δὲ post ταύτῃ, et οἷον post Διαιρέσεσι. In poë... loco dat ηδὲ pro ἤδεε, et ἐπονεύατο pro ἐπονεῖτο. Sch.
...) ἡ καὶ Παρέκτασις] scil. καλουμένη s. λεγομένη. L. Bos. Ellips. p. 213. *) s. et 885. Schol. ad Sophocl. ... v. 694. ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ καὶ πυῤῥίχη. Non opus ... Lobeckio p. 325. scribere ἢ κ. π. quamquam etiam recte habet. Eustathius ad Homer. Odyss. p. 1562, ἀντήλια, τὰ καὶ παρώπια. Schol. ad Sophocl. Aiac. 30. (inter Paralipom.) τόνος, ὁ κοινῶς ἦχος. Strabo ... p. 328. τὸ νῦν Ἴλιον. Schol. ad Aristophan. Equit. ...73. τὸ νῦν κολίανδρον. **) Plene ἡ δὴ καλουμένη

potest testimonium Aristarchi. Huiusmodi testimoniis accurate citatis maxime excellit Orion, dignissimus ille, qui tandem in lucem protrahatur. Ceterum non mirum, veram scripturam ἐν τῷ σχίζεσθαι deprauatam fuisse in ἐνσχίζεσθαι. Scilicet voces ἐν τῷ in Codd. MSS., e. c. in Moeride SG., persaepe sic scribuntur, ἐν with τ superscript, quemadmodum δια with τ superscript scribitur pro διὰ τοῦ, item pro διὰ τὸ, διὰ τὸν, atque εἰς with τ superscript pro εἰς τὸ, vbi τ superscriptum interdum negligitur. [Sic infra §. LXXIV. Cod. Aug. pro διὰ τοῦ dat simplex διά. Vicissim idem liber supra §. XXXII. pro vulg. ἀντὶ habet ἀντὶ τῶν. Sch.] Postremum compendium (εἰς with τ superscript) frequentant inprimis Lexicographi, alium Lexici articulum citantes, nunc additâ, nunc omissâ notâ ζ, with τ superscript, h. e. ζήτει. Bast.

*) Eâdem paginâ de verbo προθύεσθαι agens, citaui haec Xenophontis Anab. II, 2, 3. θυομένῳ ἰέναι ἐπὶ βασιλέα, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. Haec est vulgaris interpunctio, infinitiuum ἰέναι arcte iungens participio θυομένῳ, quam non miror Interpretes difficultatibus implicuisse. Ego, commate posito post θυομένῳ, refero ἰέναι ἐπὶ βασιλέα ad ea quae sequuntur, οὐκ ἐγίγνετο τὰ ἱερά. Hanc rationem vnice veram esse, loca ab ipso Schneidero collecta satis arguunt. In Xenophonte quidem paullo post legitur ἰέναι δὲ παρὰ τοὺς Κύρου φίλους πάνυ καλὰ ἡμῖν τὰ ἱερὰ ἦν. Ibid. VI, 6, 36. ἐμοὶ μὲν οὐκ ἐθέλει γενέσθαι τὰ ἱερὰ ἐξάγειν. Herodotus VI. c. 76. οὐ γὰρ οὐδαμῶς ἐκαλλιέρει διαβαίνειν μιν. Idem addito ὥστε IX. c. 38. οὐκ ἐκαλλιέρει ὥστε μάχεσθαι. Sch.

**) Similiter Photius Lex. c. 196. Μῃονία, ἡ Λυδία ὑπὸ Ἰώνων. Omnino Photio huius verbi ellipsis placuit. Λέγομεν subaudiendum c. 19. v. Ἐρυγγάνειν, c. 91. v. Κάβαισος, c. 166. v. Αἴστριον, c. 375. v. Σέρφοι. Λέγουσι c. 117. v. Κερ-

ἀδελφεὸς, κενὸς κενεὸς, ἔτυμος ἐτήτυμος. ἔστι ὅτε γίνεται καὶ Συγκοπὴ δύο συλλαβῶν· οἷον Δευκαλιωνίδης Δευκαλίδης [73]). ταύτῃ δὲ τῇ Συγκοπῇ χρῶνται καὶ οἱ Αἰολεῖς, χρῶνται δὲ καὶ ταῖς Διαιρέσεσι. οἷον·

Ἤιδεε γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν, ὡς ἐπονεῖτο·
ἡ Διαίρεσις δὲ τῇ Συναλοιφῇ ἐναντία.

Ἔστι δὲ Συναλοιφὴ δύο φωνηέντων συνηρημένων [74]) εἰς μίαν συλλαβὴν ἕνωσις. οἷον τὸ ὄνομα τοὔνομα. καὶ ἔστιν ἴδιον τοῦτο τῶν Ἀττικῶν.

σταθερὰ Grammaticus, cuius interpretamentum Heindorfius recte expulit ex Platonis Phaedro p. 236. Scriptor Clementin. Homil. V. 13. τῇ καὶ Λήδᾳ ὀνομασθείσῃ, vt Valckenarius Diatr. Euripid. p. 63. extr. correxit. Schaef.

73) Δ. Δευκαλίδης] Ita et Eustath. ad Il. N. pag. 933, 51. κεῖται Δευκαλίδης συγκοπὲν ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης. et Etymol. M. pag. 109, 8. Ἀνθεμιωνίδης, καὶ Ἀνθεμίδης κατὰ συγκοπήν. Sed haud paulo meliora sunt, quae deinde hic addit: ἢ ἀπὸ τοῦ Ἄνθεμος Ἀνθεμίδης, ὡς Δεύκαλος Δευκαλίδης. Nimirum a duplici nominum forma, Δεύκαλος et Δευκαλίων, Ἄνθεμος et Ἀνθεμίων, duplicia quoque fluxerunt patronymica Δευκαλίδης et Δευκαλιωνίδης, Ἀνθεμίδης et Ἀνθεμιωνίδης. Duplices eiusmodi formas cum ignorarent Grammatici, a συγκοπῇ, quod poterant, petiuerunt auxilium. Conferantur docte notata ad Scholiasten Euripid. in Phoeniss. p. 625. n. 17. et Herodot. p. 421, 56. — Ἤιδεε γὰρ κατὰ θ. — est versus 409. ex Il. B. Is a MSS. Vat. et Meerm. abest. Koen.

74) συνηρημένων] διῃρημένων prior. edd. cum MSS. Vatic. et Meerm. Dein Meerm. καὶ ἔστιν Ἀττικόν. Paulo post noua exempla καμὼν κ. παλὼν π. sunt de MS. Voss. Koen. Codd. a. b. et c. δύο φωνηέντων διῃρημένων. Cod. August. omittit vocem συνηρημένων. Sch.

βέριοι, c. 162. v. Δῆνος, c. 167. v. Λιτυέρσης, c. 171. v. Λυγιζόμενος, c. 466. v. Φάλαγγες. Sic etiam Hesychius, e. c. T. II. c. 113. v. Κακκάζειν. Haec si a me congesta miraris, scito, Casaubonum, nostrum meliorem vtroque, ad talia offendisse. V. not. ad Hesych. T. II. c. 819. Dionysius Halic. Ant. Rom. VI. c. 27. T. II. p. 1102. καὶ οἱ μὲν ταῦτα. Subaud. ἔλεγον. Schaef.

Ἡ δὲ Ἀναδίπλωσις, ὡς ἔφαμεν, ἰδία τῶν Ἰώνων. λάχωσι λελάχωσι, καμὼν κεκαμὼν, παλὼν πε-ὼν [75]).

Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἄρσις αὐτῶν ἐστίν. οἷον [76]) βεβλη-ς βλήμενος. ἔστι δὲ ἡ Ἀναδίπλωσις ἐναντία τῇ ει.

Πάλιν ἡ μὲν [77]) Συστολὴ τῶν Ἰώνων ἐστίν. οἷον·
Ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο [78]).
τοῦ ξηρόν. καί·
— — — — νέας ἀμφιελίσσας.
τοῦ νῆας· συνεστάλη γὰρ Ἰωνικῶς τὸ η εἰς ε.
Ἡ δὲ Ἔκτασις Ἀττικῶν ἐστιν, τρέπουσα τὰ βρα-ὶς μακρὰ, τιθέμεναι τιθήμεναι [79]).

) Ἡ δὲ Ἀναδίπλωσις — πεπαλών] Cod. August. εν habet pro ἔφαμεν, et ἴδιον pro ἰδία, deinde omit-cum Codd. a. b. et c. καμὼν — πεπαλών. Schaef.

) ἐστίν. οἷον] Cod. August. has voces omittit. Edi-item βλήμενος pro Koeniano, quod peccat accentu, ένος. V. Etymolog. M. c. 200, 10. et Thom. Mag. 4. Schaef.

) Πάλιν ἡ μὲν] Cod. b. particulam μὲν omittit. De-Codd. a. b. et c. omittunt ἀντὶ τοῦ ξηρόν. καί· — εἰς ε. Cod. August. Homerica sic dat: ῥόθεον δὲ μέγα ξηρὸν ἠπείροιο, item omittens quae sequuntur. Sch.

) ἠπείροιο] Ex Od. Ε. vs. 402. vbi est Ῥόχθει γὰρ [Conf. not. ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 194. Quod sequitur, νέας ἀμφιελίσσας, ad §. XXIV. aui. Haec cum addita ratione, συνεστάλη γὰρ Ἰω-; τὸ η εἰς ε, edd. item MSS. Vat. et Meerm. praeter-unt. Mox iidem cum edd. duntaxat: ἡ δὲ Ἔκτασις, μεναι τιθήμεναι, Ἀττικόν. Postea Meerm. πάλιν ὁ μενος Π. περίσσεια *) συλλαβῶν κατὰ τὸ τ. edd. πάλιν Προσχηματισμὸς πλεονασμὸς συλλαβῆς κ. τὸ τ. — ἀπεψύχοντο legitur Il. Λ. vs. 620. Koen.

) Ἡ δὲ Ἔκτασις — τιθήμεναι] Codd. a. b. et Au-ἡ δὲ ἔκτασις, οἷον τιθέμεναι τιθήμεναι, ἀττικόν. ν etc. Similiter Cod. c. ἡ δὲ ἔκτασις, οἷον τιθέμε-τιθήμεναι, ἀττικῶν. πάλιν etc. Schaef.

*) Imo περισσεία. Vitiosam τόνωσιν sequitur etiam Bielius. Ceterum haec vox in Lexicis nondum, quod sciam, enotata scriptore τῶν θύραθεν. Schaef.

§. LIV. [88]) Ὅτι τῶν Ἰώνων ἴδιον [89]) τὸ ἀποβάλλ… τῆς ει διφθόγγου τὸ ι. οἷον μείζων μέζων, κρείσσ… κρέσσων. ἔστι δὲ τοῦτο Ἔλλειψις. Ἔλλειψις δὲ… στιν, ὡς προείρηται, ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ… μέσον, οἷον ἐστὶ καὶ τὸ αἰμύξαι ἀμύξαι.

T. II. p. 450. et 456. Ceterum sic iam Homerica poë… V. II. III. v. 160. IX. v. 437. XII. v. 14. Odyss. III… 196. Apollonius Rhod. III. v. 1187. ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λίπο… το. Argumentum Metricum Philoct. Sophocl. v. 5. πλη… γεὶς ὑπ᾽ ἔχεως, ἐλίπετ᾽ ἐν Λήμνῳ νοσῶν. SCHAEF.

88) Codd. a. et b. ἔστι δὲ τῶν ἰώνων ἴδιον καὶ τὸ ἀποβάλλειν. Iidem postremo articulo οἷον ἐστὶ καὶ τὸ αἰμύξαι ἀμύξαι. Cod. c. Καὶ τὸ ἀποβάλλειν τῆς ει διφθ… τὸ ι, οἷον etc. Post omittit ὡς προείρηται, ac deinde dat οἷον ἐστὶ καὶ τὸ αἰμ. ἀμ. Etiam Cod. August. ἔστι δὲ τῶν Ἰώνων ἴδιον etc. Deinde pro μείζων μέζων dat μεῖον μέον, et ad finem articuli οἷον ἔστι καὶ τὸ ἀμύξαι ἀντὶ τοῦ αἰμύξαι. Edidi οἷον ἐστὶ καὶ τὸ αἰμ. ἀμ. pro scriptura vulgata οἷον ἔστι τὸ αἰμ. ἀμ. SCHAEF.

89) Ὅτι τῶν Ἰώνων ἴδιον] Edd. et Vatic. Ἔστι δὲ τῶν Ἰ. ἴ. Meerm. Ἴδιον δὲ Ἰώνων καὶ τὸ α. — Ex ordine, quo mox Herodotea quaedam e L. II. tractantur, haec Grammatici obseruatio referenda est ad μέζονα et μέζων p. 136, 32. 34. In κρέσσων corruptus est Aretaeus Cappadox de cur. morb. acut. I. p. 74. B. ἰχθύων οἱ πετραῖοι τῶν ἄλλων εἰς κρέσσον ἔστων· ἐπίπαν δὲ τοὺς ἐν τῇ χώρῃ ἀρίστους αἱρετέον. Doctiss. P. Petitus in Comment. ad h. l. legendum coniicit: ἰχθύων οἱ πετραῖοι κράτιστοι· τῶν ἄλλων εἰς κρέσσον ἔσθων, sumendo ἔσθων pro ἐσθιέσαν, *ex aliis autem, vt quisque melior erit, edant.* Quanto lenius, quae diuulsa sunt, coibunt, si corrigas: ἰχθύων οἱ πετραῖοι τῶν ἄλλων εἰσὶ κρέσσονες· ὡς ἐπίπαν δὲ τοὺς ἐν τῇ χώρῃ ἀρίστους αἱρετέον. *ex piscibus saxatiles reliquis praestantiores sunt: in vniuersum vero optimi in quaque regione sumendi.* Ὡς ἐπίπαν similiter iunxit p. 15. B. et latet in fine vocum non raro isthaec particula. In Polyaeno L. I. C. 14. Κλεομένης ὡπλισμένους ἐπαγαγὼν εὐμαρῶς ἀόπλους καὶ γυμνοὺς τοὺς Ἀργείους ἀπέκτεινεν, vbi pro εὐμαρῶς e MS. notatur εὖ μάλ᾽, scribe:

LV. [90] Ὅτι τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγουσιν [91]). Ἡρό-ς· „ἐπεὰν ἐκβῇ ἐς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κρο-ιλος."

LVI.[92]) Τὸ ἐνταῦθα ἐνθαῦτά φασιν [93]) ἐνηλλαγ-;[94]). Ἡρόδοτος· „ἐνθαῦτα ὁ τροχῖλος εἰσδύνων." τὸ τοῦ ἔνθα.

ι', ὡς ἀόπλους —, ἀπέκτεινεν· quo pacto fere In-ι apud Suidam V. Ἀπέσπασε, καὶ μάλα ἀπέκτειναν ς. Liban. Or. III. pag. 119. C. αἰσχυνόμενος δὲ τῷ πολεμίους καταλιπεῖν προφάσει ὡς ἀόπλους ——. tur προφάσεως. Koen.

Cod. b. οὗτοι καὶ τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγουσιν. Cod. τὸ ἐπεὰν ἀντὶ τοῦ ἐπὰν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, ὡς ι. Cod. August. τὸ ἐπὰν ἐπεὰν λέγ. Schaef.

Ὅτι τὸ ἐ. ἐ. λ.] Ita Voss. et Vatic. Prior. edd. καὶ τὸ ἐ. ἐ. λ. MS. Meerm. Ἴδιον δὲ τούτων καὶ τὸ τὸ ἐπὰν ἐπαιάν· καὶ Ἡρόδ. ἐπεὰν ἐ. ἐκ τοῦ ὕδ. ὁ Locus est p. 136, 45. ἐπεὰν γὰρ ἐς τὴν γῆν ἐκβῇ ι ὕδατος ὁ κ. Alibi Herodoto frequens est ἐπεὰν, iano in Indicis: vide hunc p. 327. 328. 329. 340. ucian. de D. S. T. III. p. 454. 485. 486. Euseb. in i Eclog. Eth. p. 206, 44. et Serm. XLIV. p. 310, 7. ὶ τὸ καταισχεῖν λαμβάνει — τὰ δοθέντα· ἀλλ' ὥστε αι, καὶ ἀποδοῦναι σῶα τῷ αὐτὰ παραθεμένῳ, ἐ-ἐπαιτέηται. Sic scribendum. In Herodoto p. 91, ο ἐπειδὰν e pluribus MSS. Ionicum ἐπεὰν reduxis-Ἐπὰν remansit p. 281, 28. et in Aretaeo pag. 112. ι ἐπεὰν vel ἐπήν. Hoc est apud Herodot. p. 122, ι. p. 339, 52. p. 571, 88. in duobus MSS. p. 389, 31. Arrian. Indic. p. 325. aliosque Ionice scribentes. ticis, quibus ἤν et ἄν teritur, compositam voculam ere non dubitarunt Thucydides L. V. pag. 347, 78. phan. Auib. vs. 1355. Herodian. III, 11. pag. 159. i tribuit Aristoph. Lysistr. vs. 1177. In corruptis-Eusebii fragmento apud Stob. Eclog. Eth. p. 206, ήν in ἐπ' ἤν separari debet. Koen.

Cod. b. pro ἐνθαῦτα habet ἐνθαῦθα. Cod. c. ἐν-μένως οἱ Ἴωνες, ὡς Ἡρ. ἐνθ. ὁ τρ. εἰσδ. γίνεται δὲ ταῦτα ὡς ἀπὸ τοῦ ἔνθα. Cod. August. huius arti-

§. LVII. [95]) *Ζωὴν* [96]) *λέγουσι καὶ τὴν ζ* *ναῖκα, ὡς ἀπὸ τοῦ ζωός.*

§. LVIII. *Τὸ λίαν κάρτα λέγουσι* [97]).

---

culi non habet nisi haec: *Τὸ ἐνταῦθα ἔνθα* SCHAEF.

93) *Τὸ ἐ. ἐνθαῦτά φ.*] *Ὁμοίως καὶ τὸ ἐ. ἐ.* *ἐνθαῦτα* bis Meerm. *ἐνταῦτα,* sed *ἐνθαῦτα* i maticus adserit, addens *ἐνηλλαγμένως.* In perperam *ὡς ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα.* *Ἐνθαῦτα ὁ τ* *δύνων* legitur in Herodot. p. 136, 48. *Ἐνται* tur in Hippocrate p. 225, 42. et Eusebii fragn Stob. S. XLIV. p. 310, 24. Cum *ἐνθαῦτα* c *θεῦτεν.* KOEN.

94) *ἐνηλλαγμένως*] Eustathio ad Homer. Il. Rom. dicitur *τῶν δασέων καὶ ψιλῶν εἰς τὰ σύ* *τιμεταχώρησις,* quo substantiuo Lexica a idem in Archiepiscopi *παρεκβολαῖς* ad Odys 44. SCHAEF.

95) Cod. August. pro *ὡς ἀπὸ τοῦ ζωός* dat *κ* *σενικοῦ ζωός.* SCHAEF.

96) *Ζωὴν*] Ante oculos habuit Herodot. p *ἔχων δέλφακα ζωὴν, ταύτην τύπτει.* e quo loc forte prae *γυναῖκα* hic aliquis praeferat. Est 662, 76. *Ζωαὶ* p. 166, 3. ipsum *ζωὸς* p. 555, 6 162, 52. Scholiast. Homeri *ζωὴν* Od. *Λ.* vs. pretatur *ζῶσαν.* Hoc Atticorum erat, a *ζὼς* MSS. Herodoti pag. 92, 51. obuium, Homeri e 887. KOEN. V. ad hunc poëtae locum Schol. A., quem exscripsit Etymolog. M. p. 413, 30. loisoni textus perperam habet *εἰς ὡς λῆγον.* *γέγονεν ἢ* pro *εἰς ως λῆγον ἀρσενικὸν γεγ* *τ. λ.,* quomodo ex Codice restituendum est. I

97) *κάρτα λ.*] Referri debet ad Herodot. pa *κάρτα εὐπετέως τὰ λοιπὰ χειροῦται.* De forr pollonius Dysc. in Grammatica inedita *): *πα*

*) Apollonii Dyscoli locus in Koenii nota recte hab in libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων,* vbi Grammaticus de *α* exeuntibus disputat. Traditur ibi hic canon:

χὺς ἐστιν ὄνομα πληθυντικὸν ταχέα, ἀφ' οὗ ἐπίῤῥημα οὐχ ὁμόφωνον τὸ τάχα, λιγὺς, λιγέα, λίγα, κρατὺς, κρατέα, κράτα, καὶ κάρτα, ὠκὺς, ὠκέα, ὦκα. His vsus est Etymolog. M. Ipsa vocula Ionibus cum priscis Atticis communis fuit, remansitque adeo in Tragicorum fabulis. Ei, haud vno in loco, homines eruditi nimis videntur fauisse. In Orphei Argon. vs. 1254. Fr. Portus coniiciebat: Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι κάρτ' ἔσχεν ῥόος, pro κατέσχεν. Sed metro consulit MS. Voss. Ν. δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέσχεν ῥ. quod merito recepit Cl. Gesnerus. In Themistio Or. V. p. 68. B. vbi καὶ τοῦτον οὐ χρημάτων ἀφαίρεσις, οὐ σκόλοπες, οὐ πῦρ κατὰ τὸν νόμον πώποτε ἐβιάσαντο, mutat in οὐ πῦρ κάρτα τὸν ν. π. ἐ. doctiss. Bernard. ad Pallad. de Febr. pag. 17. minori molimine rem confecit Harduinus, verissime πυρκαϊὰ corrigens *). In Arrian. Exp. Alex. VII, 9. p. 284. e lectione MS. πρόβατα κατὰ ὀλίγα, in qua κατὰ e praua syllabarum proximarum repetitione ortum videatur, Cl. Gronouius elicit π. κάρτα ὀλίγα. Bene, si docuisset alibi Arrianum in Expeditione Alexandri vocabulum adhibuisse; nam in Indicis Ἰωνίζει. In Lucian. de Calum. non tem. cred. T. III. p. 128. accedo doctissimo Solano. Alibi nusquam voce vsus Polyaenus, semel in prandii Regis Persarum descriptione L. IV. C. 3. §. 32. p. 355, 16. posuit: κριθαμηνῶν **) δὲ ἀλεύ-

καὶ ὅσα (ἐπιῤῥήματα) οὐκ ἐν ὁμοφωνίᾳ γίγνεται πληθυντικῇ οὐδετέρων ὀνομάτων. παρὰ τὸ ταχύς κ. τ. λ. Post ὦκα sequuntur haec: διὸ καὶ σημειωτέον (add. τὸ θαμά, id quod series orationis clarissime docet) παρὰ τὸ θαμύς, ἀφ' οὗ καὶ τὸ θαμέες καὶ πληθυντικὸν τὸ θαμέα, ὡς τὸ ταχέα τάχα. Addendum esse τὸ θαμά, apparet etiam ex Etymolog. M. p. 75, 20. vbi haec legas: τὰ εἰς α λήγοντα δισύλλαβα ἐπιῤῥήματα, ἅπαντα βαρύνεται, οἷον ὦκα, τάχα, σάφα, λίγα, λίπα, χωρὶς τοῦ θαμά. Bast.

*) Πυρκαϊὰ habent Codd. olim ab Henrico Valesio collati, quorum excerpta mecum communicauit possessor doctissimus et humanissimus. Boisson.

Emendationem πυρκαϊὰ pro πῦρ κατὰ in Themistio firmant duo Codices, quos Henr. Valesius olim contulit, quorumque variantes lectiones penes me sunt. Alter horum librorum pro ἐβιάσαντο dat ἐβιάσατο. Bast.

Similiter in Philippi Thessalon. Epigr. LXXX. v. 4. πυρκαϊὴν discerptum in πῦρ καὶ ἦν. Schaef.

**) Imo κριθαμίνων. Illud natum ex errore typothetae. Bast.

Non, opinor, ex typothetae errore, sed quod Maasvicius in

ob rationem, me iudice, quam quod Ionicum ibi
batur auctorem; id quod ex Ionico flexu in *μάρ*
356, 16. 19. et *καπέτιες* p. 357, 13. etc. abunde t
esse potest. De Ctesiae, qui Ionice scripsit, Persi
minus hoc loco cogitemus, vetat ipse Polyaen. illu
dium columnae inscriptum, et ab Alexandri Ma
exercitu lectum tradens; nam Ctesias Artaxerxi
pore Cyrique in eum expeditionis vixit. Koen.

98) Codd. c. et August. *τὸ μέγεθος μέγαθος,*
omnia omittentes. In Herodoteo loco Codd. a. et
πρόςωπον δὲ ἐς τὰ μ., vnde particulam *δὲ,* vulgo
ctam, asciui. Deinde Cod. b. *ἐπίγνυπτον.* Scha

99) *μέγαθος λ.*] Corrupte Meerm. *μέγεσθος λ.*
Herodoti loco, qui legitur p. 138, 27. *πρόςωπον δ*
μάλιστα ἐ. μ. ὅ. κρέξ. Saepe in *μέγαθος* litera
analogiam propior, per librarios in communem
fuit; v. c. in Abydeni fragmento apud Euseb. Prae
ang. p. 416. B. Aretaeo Capp. pag. 70. D. 86. C.
Indic. p. 316. 318. 329. 337. etc. Nostro vsus *μ*
iure adseruit Herodoto Cel. Wesseling. ad p. 23, 6
rodoteum quoque est *οἱ ὄφιες οἱ ὑπερμεγάθεες* p. 3
τὰ κέρεα ὑπερμεγάθεα p. 560, 20. Sed *μεγάθεες*
damnauit Gronouius p. 92, 3. suae editionis. Co
μεγάλοι hic commode restituetur in vexato loco
5. vbi fluuii memorantur, qui Istrum omnium flu
maximum reddiderint, *διὰ μέν γε Σκυθικῆς χώρη*
ΜΕΝ ΟΙ ῥέοντες. Emendo: *πέντε ΜΕΓΑΛΟΙ*
τες. Tum nimirum ratio patet, cur p. 303, 16. d
ἐκ δὲ τοῦ Αἵμου τῶν κορυφέων τρεῖς ΑΛΛΟΙ Μ

LX. [1]) Τὸ ε καὶ τὸ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον κιρ-
ι παρ' αὐτοῖς. Ἡρόδοτος [2])· „ἐς τοῦτον ορέων
τε καὶ τέρπευ, ἔσεαι γὰρ ἀποθανὼν τοιοῦτος.“
λεῦνας τοὺς πλέονας. „μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρ-
— Ἑλλήνων στρατιὰν πολλὴν βοηθεῦσαν Με-
“ καὶ οἱ Δωριεῖς δὲ, ὡς εἴρηται, οὕτω ποιοῦ-

LXI. [3]) Τὸ σφίσι σφὶν λέγουσιν. Ὅμηρος [4])·

Edd. a. b. c. et August. τὸ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ etc.
Cod. c. δίφθογγον κιρνῶσιν, ὡς Ἡρόδοτος— τέρ-
it quae dat vt nouum articulum: καὶ πλεῦνας
πλείονας. In Herodoteis Cod. a. pro ἔσεαι habet
Deinde idem πλεῦνας τ. πλείονας. Cod. b. πλῶ-
πλείονας. Post ambo omittunt καὶ οἱ Δωριεῖς —
ν. Cod. August. pro κιρνᾶται dat κιρνῶσιν, et
verbum habet nomen Ἡρόδοτος, linea traducta
: deinde καὶ πλεῦνας τοὺς πλείονας, cetera hu-
nli omnia omittens. SCHAEF.
νᾶται παρ' αὐτ. Ἡρ.] κιρνῶσιν. ὡς Ἡρόδ.
Priora Herodotea prostant p. 140, 65. posteriora
5. ἐλθεῖν μὲν γὰρ μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν ἐς
ρίδα γῆν Ἑλλήνων στρατιὴν πολλὴν βοηθεῦσαν
. In prior. Nostri edd. et Vat. voces γὰρ, τῆς
ων omittuntur. Inter ista loca, post καὶ πλεῦ-
πλέονας, vnum et alterum verbum intercidisse
Πλεῦνος ex Herodoto Suidas excitat in V. In
ndic. p. 344. legendum censeo: μῆκος τοῦ πα-
ῶν Ἰχθυοφάγων τῆς χώρης ὀλίγῳ πλεῦν ἢ στά-
ιοι, pro vulgatis ὀλίγῳ πλεῦνες στάδιοι μ. In
ud Iones ευ pro εο frequentissimum est: singu-
ea forma in πιεζεύμενοι, pro πιεζόμενοι, apud

Pro *σφίσι* aliquoties praebet Codex Mediceus: vid. Gronouius ad p. 11, 16. Grammaticus respexit Herod. p. 157, 68. *σὺν δέ σφι ἰέναι καὶ αὐτὸν Μενέλεων*, vel *σφι* inuenit p. 140, 81. KOEN. Lucianus de Dea Syr. Vol. III. p. 458. *ἀλλά σφισι* (*ἀλλὰ σφίσι**)) *μεγάλη διόθεν φιλίη ἐγίνετο*. Cod. Vat. 90. *ἀλλά σφιν*. Idem habet Cod. Reg., cuius variantes lectiones Belin de Ballu exemplari quod nunc penes me est, adscripsit. Apollonius MS. *περὶ ἀντωνυμίας· Εἰ ὁμόχρονοι αἱ κατὰ τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον* (*πρόσωπον*, *σαφὲς ὅτι ἡ σφιν συστελλομένη ὁμολογεῖ ἀπ' ἰακῆς κλίσεως, εἴγε, ὅτε ἐγκλίνουσιν οἱ Ἴωνες, συστέλλουσι τὸ ῑ. ἡ δὲ μόνως ἐστὶν ἐγκλιτική. ὑπὸ γὰρ Ἡσιόδου ἐν ἀρχῇ τεθεῖσα εὐλόγως ὠρθοτονήθη ἐν τρίτῳ· σφὶν δ' αὐτοῖς μέγα πῆμα* **). Sub v. *σφίσιν*, quae forma ipsi videtur *ἐπέκτασις* alterius illius, *σφιν*, monet, nonnullos perperam *σφίσι* a *σφέσι* deducere. *Οὐχ ὑγιὲς δὲ*, inquit (Excerpt. Apollon. p. 563.), *πάλιν εἰςηγεῖσθαι τὴν σφισιν ἀπὸ τῆς σφεσι, μεταθέσεως τοῦ ε εἰς ι, βοιωτικῶς ἢ ἰακῶς*. Sturzius: „Haud dubie legi debet *διὰ μεταθέσεως*." Codex habet *μεταθέσει*. Verbo *εἰςηγεῖσθαι* Apollonius perlibenter vtitur. Significat autem *expromere sententiam, doctrinam*. Sic Syntax. l. III. pag. 198. *αὐτοὶ εἰςηγησάμενοι τὸ καὶ ἐν μιᾷ λέξει καταγίνεσθαι σολοικισμὸν*, vbi recte vertitur: *eosdem docuisse, soloecismum etiam in vnica dictione positum*. Excerpt. p. 562. *πάλιν τινὲς ἐπιθανεύσαντο εἰςηγούμενοι* (i. e. *non sine probabilitate iudicabant, probabiliter docebant*) *τὸ ε ἐγκεῖσθαι*. Pessime Sturzius: „*Haec pessime corrupta alii restituant. Interim tentaui, ἐπεσημειώσαντο εἰς ἡγούμενοι*." Omnia sunt integerrima. ***) — Lexicon SG. rhet. soph. MS., quod in Suida paene totum latet,

*) Secundum Apollonium, grauissimum talium rerum auctorem, *σφίσι* non est encliticum. BAST.

**) Hoc hemistichium in Hesiodeis frustra quaeras. Sed simile legitur in Oper. v. 56. *σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα*, quae scriptura vehementer vereor ne corrupta sit, locoque cedere debeat illi, quam nunc primum Bastius ex Apollonio feliciter eruit. Conf. ibid. v. 82. SCHAEF.

***) Hic vsus verbi *εἰςηγεῖσθαι* scripta Graecorum satis late peruagatur: vt plurimum mirer, virum doctissimum sanissimis illis Apollonii verbis medicinam quaesiuisse. Platonius de Differ. Comoed. *οἱ ποιηταὶ διὰ τοῦ χοροῦ ἢ ὑπὲρ ἑαυτῶν*

"Ος σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν.

§. LXII. 5) Τὸν συμπλεκτικὸν μὲν σύνδεσμον 6) ἀντὶ τοῦ παραπληρωματικοῦ μὴν προςλαμβάνουσιν. ὡς παρ' Ἡροδότῳ· „μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην."

---

hunc habet articulum: *Εἴ σφιν*, addito interpretamento: *εἰ ἑαυτοῖς*. Pro his Suidas habet: *Εἴσφας* (sic), *εἰς ἑαυτούς*. vnde Phauorinus fecit: *Εἰς σφᾶς, εἰς ἑαυτούς*. Bast.

5) Cod. a. *τὸν συμπλ. σύνδ.* (sine *μὲν*) *ἀντὶ τοῦ μὴν παραπλ. παραλαμβάνουσιν, ὡς π. Ἡρ. μὴ ἔχειν Ἑλένην*. Cod. b. *τὸν μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδ. ἀντὶ τοῦ μὴν παραπλ. παραλαμβάνουσιν, ὡς π. Ἡρ. μὴ ἔχειν Ἑλένην*. Cod. c. *τὸ μὲν, συμπλ. σύνδεσμον, ἀντὶ τοῦ μὴν παραλαμβάνουσιν, ὡς παρ' Ἡροδότῳ· μὴ μὲν ἔχουσιν ἑλλήνων*. Cod. August. *Τὸν συμπλεκτικὸν καὶ σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ μὴν παραπληρωματικοῦ λαμβάνουσιν*, omittens quae sequuntur. Schaef.

6) *Τὸν συμπλ. μὲν σύνδεσμον*] Debetur loci instauratio verissima MSStis: corruptissime adhuc editum fuit: *Τὸν μὴ ἀπαγορευτικὸν σύνδεσμον ἀντὶ τοῦ μὴν παραπληρωματικοῦ λαμβάνουσιν*· quam lectionem non exagitabo. *Μὴ μὲν ἔχειν Ἑ.* est ex Herodot. p. 157, 73. *τοὺς δὲ Τεύκρους τὸν αὐτὸν λόγον λέγειν —— καὶ ὀμνύντας, καὶ ἀνωμοτὶ, μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην*. A Poëtis non tantum *μὲν* pro *μὴν* ponitur (vid. Scholiast. Pindari Olymp. I. 119. Apollonii Rh. I. 90. etc.) sed ab Ionibus etiam, qui prosaïca oratione vterentur. Vsu Herodoteo inprimis iureiurandi formulis *ἦ μὲν* et *μὴ μὲν*, quibus vel adfirmatur aliquid vel negatur, id proprium fuit, a doctissimis viris saepe non animaduersum. *Ἦ μὲν* recte vulgatur pag. 424, 27. 471, 40. e duobus MSS. reponendum p. 348, 64. pro communi *ἦ μὴν*, quod etiam male obtinet p. 733, 38. Alterum, *μὴ μὲν*, collatis Herodoti locis bene defendit Cel. Valckenaer. ad p. 248, 50. Non longe distat p. 33, 97. *ὑπὸ ἀπιστίης μὴ μὲν γενέσθαι μηδαμᾶ μέζονας ἀνθρώπους τῶν νῦν*. Cum pro *μὴ μὲν* aliquando *μὴ μὴν* in Codicibus scriberetur, hoc, permutata vocali *η* in *ι*, saepe in *μή μιν* male abiisse videtur: cer-

ἀπελογοῦντο, ἢ περὶ δημοσίων πραγμάτων εἰςηγοῦντο. Subaudias *γνώμην*. V. Toup. Emend. T. I. p. 328. Schaef.

§. LXIII. [7]) Ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ [8]), ἐς ὃ λέγουσιν. Ἡρόδοτος· „ἐς ὃ ἐξεῖλον."

---

te apud Lucian. de D. S. T. III. p. 490. *Τροιζήνιοι τῇσι παρθένοισι καὶ τοῖσι ἠϊθέοισι νόμον ἐποιήσαντο, μή μιν ἄλλως γάμον ἰέναι,* (coniici posset: *ἀλλήλοισι γάμον ἰέναι,*) *πρὶν Ἱππολύτῳ κόμας κείρασθαι.* In var. lect. pro *μιν* est *μὴν*, genuinum, modo leuiter in Ionico scriptore adiuuetur. In Herodoto p. 230, 48. prisca lectio reuocanda est. Koen.

7) Codd. a. et b. *ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ ἐς ὃ λέγουσιν.* Cod. c. *ἐς ὃ λέγουσιν οἱ Ἴωνες, ὡς καὶ Ἡρόδοτος.* Cod. August. totum articulum omittit. Dedi *ἐς ὃ λ.* pro Koeniano *εἰς ὃ λ.* Schaef.

8) *Ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ*] *Τὸ ἕως οὗ* edd. Tum *ἐς ὃ λ. ὡς Ἡρόδ.* Meerm. *Ἐς ὃ ἐξεῖλον* legitur in Herodot. pag. 157, 77. *οἱ δὲ Ἕλληνες — ἐπολιόρκεον, ἐς ὃ ἐξεῖλον.* *Ἐς ὃ* hoc vsu adhibuit etiam Euseb. apud Stob. S. XXIII. pag. 191, 18. Herodoto prae ceteris familiare. Commune *ἕως οὗ* est p. 174, 40. forte ex interpretatione alicuius Grammatici ortum. Praeter Nostrum *ἐς ὃ* per *ἕως οὗ* reddit Suidas in V. Vulgatur aliquoties et *ἐς οὗ:* vid. Cel. Wesseling. ad p. 33, 80. Sed pro *ἐς οὗ* MSS. *ἐς ὃ* offerunt p. 352, 78. 355, 78. 396, 98. 415, 51. *Ἐς τὸ,* magis Ionicum, legitur p. 181, 15. facile eliciendum p. 286, 5. e MSS. lectione *ἐς τ' ἐσέβαλον:* et e vulgatis apud Lucian. de D. S. T. III. p. 458, 64. *καὶ ἡ θάλασσα ἐπὶ πολλὸν ἀνέβη, ἔστε ὃ πάντα ὕδωρ ἐγένοντο* *). Nam alioqui duntaxat *ἔστε πάντα*, vel *ἔστ' ἂν π.* scribi debuisset. *Ἔστ' ἂν* saepe latet corruptum. Aretaeus Capp. postquam melancholiam descripserat, addit p. 29. D. *τοιοίδε γίγνονται οἱ μελαγχολώδεες, εὗτ' ἂν ὑπὸ τοῦ κακοῦ κτεινέωνται. tales euadunt melancholici, quum ab hoc malo interimuntur.* Scripsit procul dubio: *ἔστ' ἂν ὑπὸ τοῦ κακοῦ κτεινέωνται, donec —.* **) Idem vitium Polyaeno p. 29. exemit Casaubonus: sed in hoc etiam L. II. p. 145. legen-

*) In hoc Luciani loco pro *ἔστε ὃ* Codd. Vat. et Reg. nonnullaeque editt. dant *ἐς ὃ*, in qua scriptura, pariter ionica, acquiescere possumus. V. etiam Belin de Ballu T. V. p. 146. Bast.

**) Alia exempla commutationis particularum *ἔστε* et *εὖτε* dedi in nota ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 308. Schaef.

§. LXIV. 9) Τὸ πάλιν, αὖτις 10) ἀεὶ λέγουσι, καὶ οὐκ αὖθις.

§. LXV. 11) Τοῦ ἐπιτήδειος τὸ ῖ ὑπεξαιροῦσι, καὶ

---

dum: συνεβούλευσε πάντας τοὺς ἱππέας, καὶ τοὺς ὁπλίτας ἐπιβῆναι τῶν νεῶν, ὡς ἐπιθησομένους ὄπισθεν τοῖς Θραξί· τοὺς δὲ κυβερνήτας ἀναχθέντας ἐπ' ἀγκυρῶν *) σαλεύειν, ἔςτ' ἂν ἴδωσιν αἰρόμενον ὑπ' αὐτοῦ τὸ σημεῖον τῆς μάχης. *suasit, vt gubernatores in altum prouecti in salo naues tenerent in ancoris, donec pugnae signum ab ipso sublatum viderent.* Praue editur ὅταν ἴδωσιν ——. De alio vsu vocum ἐς ὅ bene statuit Wesseling. ad p. 156, 29. Koen.

9) Cod. c. iungens hunc articulum sequenti: αὖτις ἀεὶ λέγεται παρ' αὐτῶν, καὶ οὐκ αὖθις οὐ ἐπιτήδειος (sic, omittens rubricâ pictum τ ante ου) τὸ ι ὑπ. οἱ Ἴωνες, ἐπιτήδεος λέγοντες, καὶ Ἡρ. ἵνα πυνθ. εἶναι ἐνήβητυρία ἐπιτηδεότατος (sic). Cod. August. αὖτις λέγουσι τὸ αὖθις. Schaef.

10) αὖτις] Dubium non est, quin Grammaticus in animo habuerit Herodot. p. 162, 67. καὶ αὖτις ὀπίσω ἐκ τοῦ ἱροῦ ἀπάγειν μιν τοὺς λύκους —. Male αὖθις locum obtinet p. 412, 68. Αὖτις pro αὖθις restitui potest Oppiano e Schol. Halieut. I. 636. III. 570. e lectione marginis Cyneg. IV. 280. Hal. II. 593. Fuerunt e Grammaticis, qui inter αὖτις et αὖθις distinguerent: vid. Valckenaer. ad Ammon. p. 27. Koen.

11) Cod. a. ἵνα πυνθ. εἶναι ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτητα. Cod. b. ἵνα πυνθάνοιτο ἐνηβητήρα ἐπιτηδεότης (sic). **) Cod. August. Τοῦ ἐπιτήδειος ὑπεξαιροῦσι τὸ ῖ, καὶ ἐπιτήδεος λέγουσιν, omissis ceteris. Schaef.

*) Koeniana perperam ἀγκύρων. Monuit de vitio Bastius. Idem: „Emendationem ἔςτ' ἂν in Polyaeno pro ὅταν probavit Valckenarius ad Euripid. Hippolyt. pag. 236. recepitque Coray." Schaef.

**) Diuersae istae scripturae, ἐπιτηδεότης et ἐπιτηδεώτητα, hinc repetendae, quod syllabae finales in libris archetypis compendiose scriptae essent, ἐπιτηδεό (τ) et ἐπιτηδεώ (τ). Posterius quidem compendium significare potest tam ἐπιτηδεώτητα, quam ἐπιτηδεώτατα. Vtrum sit intelligendum, ex solo ver-

ἐπιτήδεος λέγουσιν. Ἡρόδοτος· „ἵνα πυνθάνοιτο εἶναι της [12]) ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτατα.“

---

12) ἵνα π. εἶναι τῆς] Ita MS. Voss. A prioribus edd. et MS. Vat. (nam Meerm. tantum: Τοῦ ἑ. τὸ ι ἐξαιροῦσιν ἐπιτηδεος λέγοντες) vt et ab Herodoto pag. 167, 37. vocula τῆς abest; e qua, leuiter mutata, dignam Herodoto lectionem extudit Cel. Valckenaerius: ἵνα π. εἶναι γῆς ἐνηβητήρια ἐπιτηδεώτατα. quam ibidem docte vide confirmatam. Pro ἐπιτηδεωτατα in edd. hic est ἐπιτηδεότης, ἐπιτηδεότητος in Vat. ἐπιτηδεότητα in Voss. In ἐπιτήδεος, ἐπιτηδεωτερος et ἐπιτηδεωτατος dialectus apud Herodot. diligenter fuit obseruata. Semel nocet litera in ἐπιτήδεια p. 188, 70. quae rectius ἐπιτήδεα sunt pag. 380, 49. Aliorum adiectiuorum in ειος eadem est ratio. In Eusebio apud Stob. Eclog. Eth. p. 206, 16. libenter scripserim: τὸ δὲ μετὰ τοῦτο ἐστὶν ὁδὸς ἰθέη τε καὶ εὐρέη, pro nihili vocibus ἐστὶ δὸς θέτε καὶ εὐρέη. Vbi in Herodoto, quantum ad hanc dialectum, bene vulgatur p. 290, 24. γῆν νεμόμενοι πᾶσαν δασέην ῞ΥΛΗι παντοίῃ, ab Herodoti manu venisse existimo: γῆν ν. π. δασέην Ἴ-ΔΗι παντοίῃ. Sic, ὕλη vsus pro *materia* p. 527, 28. solet ille. P. 358, 77. ὁ δὲ λόφος οὗτος ὁ Χαρίτων δασὺς ἴδῃσί ἐστι. p. 329, 76. ἡ δὲ χώρη σφέων πᾶσά ἐστι δασέη ἴδῃσι παντοίῃσι. Vbi duorum MSS. lectio, ἴδη δὲ παντοίη, ducere videtur ad ἴδῃ παντοίῃ. Permutatione autem τῶν Λ et Δ nihil est frequentius. In Liban. Or. XI. p. 287. B. *) οὐχ ἥλιον μὲν ἐν μέσῳ βαδίσαι τῶν ὠνίων, ἢ διὰ μέσων κήπων ἐλθεῖν; Morellus vertit Latine: *non solem quidem in medio procedere venalium* —. Tu scribe: οὐχ ἥδιον —. Koen. Coray ad Hippocr. T. I. pag.

borum sensu consequitur. Ideo toties confusae syllabae finales τητα et τατα, cuius confusionis exempla multa congerere taedet. In Rhetor. Ald. T. II. p. 591. legitur: οὗτοι γὰρ (τραγικοὶ) καὶ τὰ τυχόντα πολλάκις τῶν πραγμάτων, ἀδρό τη τα περιφράζουσιν. Anonymus in vno exemplorum Bibliothecae Parisinae corrigit ἀδρότη τι. Sed Codex Hermogenis 1983. dat ἀδρό τα τα, quomodo scribendum est. Bast.

*) Imo p. 387. B., Vol. I. p. 363, 5. ed. Reiskii, qui Koenii emendationem, ἥδιον, firmatam auctoritate Codd. suorum, in textum recepit. Bast.

§. LXVI. [13]) Ἡ κρᾶσις τοῦ ῐ καὶ ε̄ εἰς ῑ μακρὸν τῶν Ἰώνων ἐστίν. ἱερεὺς ἱρεὺς, ἱέραξ ἵραξ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η ἵρηξ, κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον. Ἡσίοδος [14])·

Ὧδ' ἵρηξ προςέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

καὶ ὄφιες ὄφις [15]) Ἰωνικόν.

130.: „Ἐπιτήδεαι. Cet. ἐπιτήδειαι. *J'ai rétabli l'ionisme de ce mot qui revient souvent dans ce traité.*" BAST.

13) Cod. c. διάλεκτον. καὶ Ἡσίοδος· ὧδ' ἵρηξ προςέειπεν, omittens cetera huius versus. Deinde dat vt novum articulum: τὸ τρέπειν τὸ ῐ καὶ ε̄ εἰς ῑ μακρὸν, τῶν ἰώνων ἐστὶν, ὡς τὸ ὄφιες ὄφις. Cod. August. omittit κατὰ τὴν αὐτὴν — ποικιλόδειρον, extremoque articulo vocem Ἰωνικόν. SCHAEF.

14) Ἡσίοδος] Opp. et D. vs. 203. [v. 186. Brunck., qui recte dedit ψιλῶς, ἴρηξ. „Haec est vbique" inquit „scriptura Reg. codicis." V. Ruhnken. ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 88. Fischer. ad Weller. T. I. p. 80. s. Heyn. ad Homer. Il. T. VI. p. 382. et 514. SCHAEF.] Eundem locum excitauit de Ionica crasi agens Etymol. M. p. 467, 57. leuiter corrigendus e collata p. 475, 7. De Ionismo non est; cur plura addam. Grammaticus probabiliter respexit Herodot. pag. 169, 89. vbi ἱρέες, vel p. 171, 60. Ἱερὸν si scripsisse credatur Didymus apud Ammon. V. Θηβαῖοι· Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς τὸ Ἰσμηνίου ἱερὸν, *in Apollinis Ismenii templum*, pro πρῶτον, optimus sensus erit. KOEN.

15) καὶ ὄφιες ὄφις] Etymol. MS. Leidensis V. Ὄϊς· πληθυντικῶς, ἀπὸ τοῦ ὄϊες· ἡνίκα γὰρ προηγεῖται τὸ ι τῷ ε, γίνεται ἡ κρᾶσις. καὶ ὄϊες ὄϊς, ὡς ὄφιες ὄφις. Attigit formam Cl. D'Oruillius ad Charit. p. 423. Nostrique memor fuit p. 749. In Hesych. hinc defendi posset Βουβαλὶς, οἱ βούβαλοι. vbi βουβαλεῖς, aut βουβάλιες Docti corrigunt. Idem habet Ὄττις, ὄψεις. vbi vid. Cl. Albertius. In Herodot. p. 578, 19. pro ὠφελίαι τε καὶ ἐπαυρήσιες MS. ἐπάρκεσις praebet: hoc ex Ionico ἐπαυρέσις ortum censeo. Certe pag. 101, 83. pro accusatiuo ἄρδεις restituendum ἄρδις e Suida V. Ἄρδις, πληθυντικῶς

§. LXVII. [16]) Τὸ τέμνειν τάμνειν λέγουσιν [17]) Ἡρόδοτος ἐν δευτέρῳ· „τοὺς ἱερέας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντας πάντας μέσους διατάμνειν.“ καὶ Ἱπποκράτης· „φλέβα τάμνειν.“

— et Glossar. Herodoteo *). Τὰς πόλις, πανηγύρις, πίστις habet Herodot. pag. 123, 9. 131, 89. 196, 15. etc. Koen. Bastius: „Lexicographus Hermanni pag. 326, 49. Ὀρνιθευτὴς λέγεται ὁ τὰς ὄ ρ ν ι ς θηρεύων. Corrig. τὰς ὄ ρ ν ε ι ς. Nam Ionismo hic nullus est locus.“ Sed nonnihil distat ὄρνις, quod Ionicae dialecti non sic vindicem, vt Atticis scriptoribus eripiam. Sophocles Oed. R. v. 965. s. ἢ τοὺς ἄνω κλάζοντας ὄρνις. Euripides Hippol. v. 1069. s. Br. τοὺς δ' ὑπὲρ κάρα φοιτῶντας ὄρνις. Eadem formâ vtitur Aristophanes. V. Av. v. 411. 717. 1250. 1610. et Brunck. ad hos versus. Itaque ferendum, sicubi haec forma in Grammaticorum scriptis legitur. Hesychius T. II. c. 113. Κακκαζειν. τὰς ὄρνις τὰς πρὸς τὸ τίκτειν φθεγγομένας Ἀττικοί. Schaef.

16) Cod. a. καὶ τὸ τέμνειν etc. Deinde Ἡρόδοτος· τοὺς ἱερέας. Denique καὶ Ἱπποκρ. βλέφαρα τάμνειν, pro φλέβα τ. Cod. b. Ἡρόδ. ἐν δευτέρᾳ· τοὺς ἱ. Cod. c. Τὸ τέμνειν τάμνειν λέγουσιν οἱ ἴωνες, ceteris omnibus omissis. In Cod. August. totus articulus deest. Schaef.

17) Τὸ τ. τάμνειν λέγουσιν] Τὸ τ. τάμνειν φασὶν Vatic. In Herodot. p. 171, 60. legitur: τοὺς ἱρέας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντα πάντας, μέσους διαταμέειν. vbi Nostri loco e MS. Voss. vtitur Cl. Valckenaer. De Ionico τάμνειν cum satis constet, vnicum adscribam Luciani locum de D. S. T. III. p. 486. in quo τάμνει et ἔταμε, vt turpi vitio liberetur. Editur: ὁ νεηνίης, ὅτῳ τάδε ἀποκέαται, ῥίψας τὰ εἵματα, μεγάλῃ βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναιρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἘΤΕΑ ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἕστηκε. λαβὼν δὲ αὐτίκα τάμνει ἑωϋτὸν, θέει τε διὰ τῆς πόλιος, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔταμε. Interpretatur Cl. Gesnerus: *tollit gladium, quales a multis inde annis. ob id ipsum puto, praesto sunt.* Sed πολλὰ ἔτεα illa nihil in rem praesentem commodi ferre, qui animum aduertit, facile intelligat. Corrige, sodes: ξί-

*) Conf. infra §. C. Bast.

§. LXVIII.[18]) *Τοῦ ἐνέγκω ἀφαιροῦντες τὸ γ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπεντιθέμενοι τὸ ι*[19]), *ἐνείκω λέγουσιν. Ἡρόδοτος μυριαχοῦ τούτῳ χρῆται.*

φος ἀναιρέεται, τὰ δὲ πολλὰ ἝΤΟΙΜΑ, ἐμοὶ δοκέει, διὰ τοῦτο ἕστηκε. *tollit gladium, quales multi, ob id ipsum, puto, in promptu sunt.* — *Φλέβα τάμνειν* in Hippocrate et Aretaeo Capp. plus semel legitur. Koen. In loco Luciani de D. S. quod Koenio placuit, *ἕτοιμα,* vix puto sic confirmari posse, omnis vt dubitatio tollatur: quamquam fateor, vulgatam scripturam, *πολλὰ ἔτεα,* mihi parum probari. Cod. Vatic. pro *διὰ τοῦτο* habet *καὶ διὰ τοῦτο.* Belin de Ballu super eodem loco expromit duas alias coniecturas, *ἀπικνέεται* pro *ἀποκέαται,* et *τὰ αἰδοῖα* pro *αὐτίκα,* quarum vtra peior sit, ambigas. *Ὅτῳ τάδε ἀποκέαται,* si proprium verborum sensum vrgeas, non est, *qui ista de se statuat,* vt Interpres vertit, sed *cui haec sors obtigit,* scilicet vt *μανίᾳ* illa corripiatur. Sic legitur *ἀποκείμενον* e. c. in Schol. ad Theocrit. VII. 83. *εἴθε ἀποκείμενον ἦν εἶναί σε ἐναρίθμιον τοῖς ζῶσιν,* pro quo Glossator Cod. Paris. 2758. ita scripsit: *ὤφελες, ἀποκείμενος ὑπῆρχες* (sic). V. etiam H. Stephan. Thes. v. *ἀποκεῖσθαι.* [Glossator Cod. Lugd. Bat. ad Aristophan. Plut. v. 1157. *δεῖ* interpretatur *ἀπόκειται, ἢ πρέπον ἐστί.* Schaef.] Scriptura *ἀπικνέαται,* quam Belin de Ballu ex Cod. Reg. commemorauit, nata errore librarii parum attenti, cuius aures vocibus modo auditis *ἀπικνέεται* et *ἀπικόμενοι* adhuc personarent. Bast.

18) Cod. b. *ἀφαιροῦνται τὸ γ, καὶ ἀ. α. τὸ ι ἐπεντ. ἐνείκω λέγουσιν.* Cod. a. omittit *ἐπεντ. τὸ ι.* Cod. c. *ἀφαιροῦντες τὸ γ, ἀντ' αὐτοῦ ἐνείκω λέγουσιν. Ἡρόδοτος πολλαχοῦ τούτῳ χρῆται.* In Cod. August. non legas nisi haec: *Τοῦ ἐνέγκω ἀφαιροῦντες τὸ γ, ἐνείκω λέγουσι.* Schaef.

19) *ἐπεντιθέμενοι τὸ ι*] Quae posui, male MS. Voss. praetermittit, adsumta ex edd. quae initio: *Τοῦ ἐ. ἀφαιροῦνται τὸ γ, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐ.* — Meerm. *Τὸ ἐνέγκω ἐνείκω λέγουσιν, ἀφαιροῦντες τὸ γ, καὶ τὸ ι προστιθέντες.*

§. LXIX. [20]) Τὸ ἐκπλεύσας ἐκπλώσας λέγουσι Ἡρόδοτος· „κατὰ ληΐην ἐκπλώσαντες [21]).“

§. LXX. [22]) Τὸ σφεῖς καὶ σφᾶς καὶ σφῶν διαιρῶ

In Vatic. articulus deest. Ἐνείκασθαι est in Abydeni fragmento apud Euseb. Praep. Euang. p. 416. C. Hesychium non Ἀπένεγκας, ἀπήνεγκας, scripsisse, sed Ἀπένεικας, docet ordo literarum. Idem recenset Ionica ἐνεῖκαι et ἔνεικεν. Nostro hanc obseruationem suggessit Herodoteum ἤνεικε p. 175, 87. vel ἐξένεικε pag. 178, 95. Koen.

20) Cod. c. — λέγουσιν, καὶ Ὅμηρος (sic pro Ἡρόδοτος) κατὰ ληΐην ἐκπλώσαντες. vnde recepi ληΐην pro vulg. λήϊον. Cod. August. Τὸ ἐκπλεύσας ἐκπλώσας λέγουσι, omittens cetera. Schaef.

21) κατὰ λήϊον ἐκπλώσαντες] Nolui mutare ipsius, videtur, hominis errorem; nam sic edd. omnes et mei, praeter Meerm. in quo exemplum deest. In Herodot. p. 179, 27. habes — ἄνδρας, κατὰ ληΐην ἐκπλώσαντας. Ἀπέπλωον, πλώοντες, aliaque reduxit Cel. Wesseling. e Codicibus: vid. p. 492, 5. 591, 13. etc. Supersunt tamen huius quoque generis permulta. Leue vitium tollendum ex Arriani Indicis C. 22. pag. 337. Ἔνθεν δὲ πλώσαντες, ὁρμίζονται ἐν Σαλάκοισι, τόπῳ ἐρήμῳ· καὶ δὴ ἐκπλώσαντες σκοπέλους δύο — καθορμίζονται ἐν Μοροντοβάροις. Scribe: καὶ διεκπλώσαντες *) σκοπέλους δύο. Sic C. 37. p. 353. naues sunt χαλεπῶς διεκπλώουσαι τὰς ῥηχίας. Philostrato Icon. II. p. 832. memoratur Βοσπόρου καὶ Συμπληγάδων ἡ Ἀργὼ διεκπλεύσασα. Phauorinus apud Stob. S. CIII. p. 564, 12. forte dederat: δύο πόλεις Ἑλληνίδες ἀπώλοντο, ὡς παραπλέουσαι. Editur: ὥςπερ πλέουσαι. Koen.

22) Codd. a. et b. σφέες καὶ σφέας καὶ σφέων. Cod. c. articulum sic finit: σφέας, σφέων. ὡς καὶ Ὅμηρος· καὶ σφέας φωνήσας. (V. Il. IV. v. 284. et alibi, vbi est

*) Koenius apud Arrianum δὴ mutat in δέ. Ego apud Longinum vice versa δὲ mutari velim in δή. Sic editur §. IX. p. 39. Toup. ἀλλὰ γῆρας διηγοῦμαι, γῆρας δ' ὅμως Ὁμήρου. Forte δὴ ἡγοῦμαι. Antonini Liberalis διακούσας in δὴ ἀκούσας simili modo vertit Schaeferus, vir praestantissimus, ad Dionys. p. 125. Boisson.

σι καὶ οὕτω προφέρουσι· σφέες, σφέας, σφέων. Ὅμηρος [23]·

Ἀλλά σφεας κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε.

§. LXXI. [24]) Καὶ τὸν νοῦν καὶ τὸν ῥοῦν καὶ τὸν

κατ᾿ ἔγκλισιν, καὶ σφεας φ.) Cod. August. articulum sic scriptum habet: Τὸ σφεῖς, σφῶν καὶ σφᾶς διαιροῦσι καὶ οὕτω προφέρουσι· σφέες, καὶ σφέων, καὶ σφέας, omissis ceteris. SCHAEF.

23) Ὅμηρος] In Iliade *E.* vs. 151. Sed ordinem sequens Herodoti Grammaticus, hic peruenerat ad σφέας p. 179, 35. Ab hoc loco non alienum erit, missis ceteris, emendare insigne Abydeni fragmentum, quod nobis custodiuit Eusebius Praep. Euang. IX. 41. p. 457. C. In eo loco circa Babylonem omnia antiquitus dicuntur ὕδωρ εἶναι, θάλασσαν καλεομένην. Βῆλον δέ σφεα παῦσαι, χώρην ἑκάστῳ ἀπονείμαντα, καὶ Βαβυλῶνα τείχει περιβαλεῖν. Sensui satisfecit Doctiss. Fr. Vigerus, in notis coniiciens: Βῆλον δέ σφεας τοῦ κατακλυσμοῦ παῦσαι, *hanc eluuionem repressisse.* Sed quanto propius ad corruptae lectionis vestigia accedes, si corrigas: Βῆλον δέ σφεα ἀπαυάναι, ab ἀπαυαίνω. *) Herodot. p. 358, 59. ὁ δὲ νότος — τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξηύηνε. Nicander apud Athen. L. IV. pag. 133. D. Καὶ τὰς μὲν κραύρωσον ἐπαυήνας βορέῃσι. Ita praeclare hunc versum emendare memini Valckenaerium, cum vulgetur καὶ τὰς μὲν ταύκοσον ἀποβλήνας βορέῃσι. Ἠέρι δὲ ξήραινον eiusdem est apud Athen. L. IX. p. 372. E. KOEN.

24) Codd. a. et b. particulam καὶ ante τὸν νοῦν omittunt. Deinde dant διαλύουσι, νόον καὶ ῥόον καὶ χρόα λέγοντες. Post Cod. b. ταμ. χρόα ἥκεν. Ἡρόδοτος, omittens vocem παισίν. In Cod. a. tineae versus aliquot ideo depauerunt, nihil vt diuersae scripturae possit enotari. In Cod. c. articulus sic scriptus est: οὗτοι τὸν νοῦν καὶ ῥοῦν καὶ πλοῦν καὶ χροῦν διαλύοντες, νόον λέγουσιν,

*) Sanus est, si quis alius, locus Abydeni. Βῆλον δέ σφεα παῦσαι, scil. ὕδωρ ἐόντα. *Belum autem fecisse, vt non amplius aqua essent.* Ceterum aduerte constructionem anomalam, ὕδωρ — θάλασσαν καλεομένην, pro ὕδωρ — θάλασσαν καλεόμενον. V. Heindorf. ad Platon. Parmen. pag. 212. SCHAEF.

χροῦν διαλύουσι, καὶ λέγουσι νόον [25]) καὶ ῥόον καὶ χρόα. Ὅμηρος·

— — ταμεσίχροα χαλκὸν —

καὶ Ἡρόδοτος· „οἳ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσιν Αἰθιόπων παισίν.“

ῥόον, πλόον καὶ χρόα, omissis ceteris. In Cod. August. sic: Τὸν ῥοῦν καὶ τὸν χροῦν καὶ τὸν νοῦν διαλύουσι, ῥόον καὶ χρόον καὶ νόον λέγοντες, item omissis ceteris. Edidi autem ῥόον pro vulg. ῥοὸν. Vicissim ῥοὸς (genitiu.) pro ῥόος edi oportuisse in Thoma Mag. p. 786., obiter monui ad L. Bos. Ellips. p. 687. vbi quae collecta sunt, possunt augeri his: Photius Lex. c. 320. οἱ πλόες. Suidas T. I. p. 696. ἔξω τοῦ νοός. Marcellinus de Thucyd. p. 8. med. τῶν λέξεων οἱ νόες πλείονες. Add. Ilgen. ad Hom. Hymn. p. 611. SCHAEF.

25) καὶ λέγουσι νόον] Paulo aliter edd. Τὸν νοῦν — διαλύουσι, νόον καὶ ῥοὸν καὶ χρόα λέγοντες. Ταμεσίχροα χ. est ex Il. Ψ. vs. 803. In Herodoteis hic edd. οἳ οὐκ ἐπὶ νόον τρέπουσί πω. Sed Αἰθιόπων παισὶν MS. Voss. et Vatic. vt legitur in ipso Herod. pag. 204, 89. Ποιῆσαι ἐπὶ νόον dixit eodem sensu p. 12, 96. βάλλειν ἐπὶ νόον Lucian. de D. S. T. III. p. 473. Νοῦς, ῥοῦς, πλοῦς cum similibus a Doriensibus, aeque atque ab Ionibus, soluebantur. Archytas apud Stob. Eclog. Phys. p. 81, 28. τὸ δὲ τοιοῦτον οὐ νόον μόνον εἶμεν δεῖ, ἀλλὰ καὶ νόω τι κρέσσον. Ita scribendum pro ὀνόμον, quod Canterus non animaduertit. Herodot. p. 486, 20. non εὔνου dedit, sed εὐνόου, ab εὔνοος, quod est p. 587, 90. A νόοι contractum νοῖ e Philemone Comico notauit Etymol. M. pag. 606, 26. In compositis εὖνοι, κακόνοι ea contractio apud Atticos per est vulgata: δύςνοοι est in Xenophont. H. G. II. p. 453. B. In Lysia Or. c. fam. obtr. pag. 159. μαρτυρεῖτε, ὡς εὔνους ὄντες ἐμοί, τὰ βέλτιστα ἐρεῖτε περὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ νῦν ὑμεῖς με μόνον κακῶς λέγετε, vel εὐνοοῦντες legendum est, vt p. 236, 9. vel εὖνοι ὄντες, vt p. 322. 364. In eodem, Or. pro Polystrat. p. 365. pro κατηγοροῦσι μὲν τῶν τετρακοσίων, ὅτι ἦσαν κακοί, praeferrem: ὅτι ἦσαν κακόνοι. Sic in eadem Or. pag. 358. κατηγοροῦσι δὲ αὐτοῦ, ὡς οὐκ εὔνους ἦν τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ. et pag. 365. εἰ δέ τινες κακόνοι ἐγένοντο εἰς τὰ

§. LXXII. [26]) Τῇ εἰπὼν οὐ χρῶνται, ἀλλὰ τῇ εἴπας μετοχῇ [27]) ἀορίστου πρώτου, προφέροντες ὡς τύψας.

ὑμέτερα πράγματα. De frequenti confusione vocum κακοὶ et κακόνοι docte monuit acutissimus Criticus Ier. Markland. in Coni. ad p. 322, 6.*) Koen. Bastius: „Hesychius nouit etiam formam κακόνος. Κακόνος, inquit, κακονοῶν. Haec forma Ruhnkenio Histor. Crit. Orator. Graec. p. XLIII., vt videtur, non plane displicuit: qua in re viro eximio non assentior. **) Magis probo, quod de nominibus propriis in νοος monuit, triplicem earum formam vsitatam esse, e. c. dici Ἀρχίνοος, Ἀρχίνους, Ἀρχῖνος. Aduerbia ex his adiectiuis deriuata desinunt in νόως aut νως: ita tamen, vt posterior forma circumflexum non admittat***). H. Stephanus Thes. Vol. II. p. 1065. G.: „Budaeus ἀγχινῶς dixit, haud scio quo exem„plo." Scribendum ἀγχίνως (Schol. Platon. pag. 169.), quemadmodum εὔνως, κακόνως, πολύνως, ὀξύνως (ab ὀξίνους Basil. Epist. XLIV. T. III. pag. 131.)." Ceterum formam solutam horum nominum etiam Atticis scriptoribus priorum aetatum placuisse, satis constat. Minus recte Zeunius ad Xenophont. Cyropaed. V, 2, 17.: „οὔτε τῷ νῷ] Vulgari οὔτε νόῳ praetuli lectionem MS. Guelf. Nam contractio νῷ Attica est —." Sine offensa, opinor, legerat ibid. VIII, 2, 1. τοῖς κακονόοις. Vere Lobeckius meus ad Sophocl. Aiac. p. 288.: „Prosaicorum scriptorum editores multum in hoc genere aberrare solent, nulla nec scriptorum nec aetatum ratione habita." Schaef.

26) Codd. b. et August. omittunt μετοχῇ — τύψας. In Cod. c. articulus sic scriptus legitur: τῇ εἰπὼν μετοχῇ οὐ χρῶνται, ἀλλὰ τῷ εἴπας. Schaef.

27) τῇ εἴπας μετοχῇ] Edd. cum MS. Meerm. Τῇ εἰ-

*) V. etiam Brunck. ad Aristophan. Pac. v. 496. Schaef.

**) Eandem probauit, me non magis assentiente, (nam Hesychii Glossa mihi, vt aliis, corrupta videtur,) Brunckius ad Aristophan. l. c. grauiore etiam errore ab ea deriuans nominatiuum pluralis κακόνοι, quem eundem errauit Albertus ad Hesychium. Schaef.

***) Cur non admittat, discas e Sylburgii nota in Clenard. et Antesignan. c. 438. Schaef.

§. LXXIII.[28]) Εἰρώτα διὰ διφθόγγου γράφουσι. καὶ οἶμαι διὰ τοῦτο, ἐπεὶ συναρχομένους ποιοῦσι τοὺς παρῳχημένους τοῖς ἰδίοις ἐνεστῶσιν. ἔστι παρ' αὐτοῖς ὁ παρατατικὸς ἐρώτα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ

πῶν οὐ χρῶνται μετοχῇ, ἀλλὰ τῇ εἴπας, omissis quae porro sequuntur. Spectat obseruatio Herodot. pag. 204, 93. εἰπάντων δὲ τῶν Ἰχθυοφάγων —. Ad Ionica εἶπαι, εἶπαν, Alexandrinae dialecti ἦλθαν, ἔφυγαν, ἔλαβαν, ἔλιπαν, ἔπεσαν contulit Valckenaer. ad Herodot. p. 649, 91. Indidem capiatur Hesychii Ἀγάγας, ἀντὶ τοῦ ἀγαγών. Koen. Neque εἴπας, εἶπα etc. Atticis scriptoribus displicuisse, exemplis demonstraui ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 436. In Longino I. 2. mirus Codicum consensus facit vt legendum censeam: εὖ γὰρ δὴ ὁ ἀποφηνάμενος, τί θεοῖς ὅμοιον ἔχομεν, εὐεργεσίαν εἶπα· καὶ ἀλήθειαν. Conf. Var. Lect. p. 550. Weisk. Ad εὖ γὰρ δὴ subaud. ἔλεγεν s. ἔφη. Schaef.

28) Cod. b. ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς. Mox ἐρώτα, εἶτα ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται εἰρώτα, οὕτω καὶ —. Extremo articulo εἴρω καὶ εἰρωτῶ, καὶ τὸ παθητικὸν τοῦ εἴρω, εἴρομαι etc. Cod. c. articulum sic orditur: παρ' αὐτοῖς τὸ εἰρώτα διὰ δφου γράφεται, καὶ οἶμαι etc. Deinde habet ἐρώτα, εἶτα πλεονασμῷ τοῦ ι, εἰρώτα. οὕτω καὶ τὸ ἀνείρετο διὰ διφθόγγου γράφουσι. ἐστὶ γὰρ ἐρωτῶ καὶ ἔρω, καὶ παρενθέσει τοῦ ι, εἰρωτῶ καὶ εἴρω, omittens quae sequuntur. Cod. August. mox ab initio pro ἐπεὶ habet ἐπειδὴ, omittens ἰδίοις ante ἐνεστῶσιν. In sequentibus dat οὕτω *) καὶ τὸ ἐπανήρετο, paullo post omittens γραφόμενον. ἢ ἀπὸ — ἐρωτῶ καὶ ἔρω. Nam post vocem διφθόγγου statim sequuntur haec: ἔρω γὰρ τὸ ἐρωτῶ, καὶ παρενθέσει τοῦ ι εἴρω, καὶ τὸ παθητικὸν εἴρομαι, καὶ ὁ παρατατικὸς εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο. Sch.

*) Non tulisset hoc Weiskius, cuius permiram de οὕτω et οὕτως philosophantis disputationem ad Longin. p. 348., perinde vt commentum viri optimi magis etiam mirificum de paragogico οὐδενί ibid. p. 453., humanitatis est obliuioni tradere. Schaef.

ει [29]) εἰρώτα. οὕτως καὶ τὸ ἐπανείρετο, παρ' αὐτοῖς διὰ τῆς ει διφθόγγου γραφόμενον. ἢ ἀπὸ τοῦ θέματος προςλαμβάνει τὴν ει δίφθογγον. ἔστι γὰρ ἐρωτῶ καὶ ἔρω, καὶ γίνεται παρενθέσει τοῦ ι εἰρωτῶ καὶ εἴρω, καὶ τὸ παθητικὸν εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο.

§. LXXIV. [30]) Ἔτι οἱ Ἴωνες τὰ τρίτα πρόςωπα

---

29) καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι] Horum loco edd. εἶτα ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται εἰράτα. MS. Vatic. εἶτα πλεον. τοῦ ι γίνεται εἰρώτα. In fine edd. Ἔστι γὰρ τὸ ἐρωτῶ, καὶ ἔρω, καὶ γ. π. τοῦ ι εἴρω εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο. MS. Meerm. post εἴρομαι interserit: καὶ ὁ παρατατικὸς εἰρόμην —. Grammaticus respicit εἰρώτα Herodoti p. 205, 96. quapropter, cum eadem pag. v. 4. occurrat ἐπείρετο, parum abest, quin Nostrum ita scripsisse putem pro ἐπανείρετο. Koen.

30) Codd. a. et b. ὅτι οἱ ἴωνες τὰ τρ. πρ. τῶν πληθυντικῶν οὕτω ποιοῦσιν. In sequentibus Cod. a. εἰς ἀντίστοιχον δασύ. Deinde ambo (it. Cod. c.) omittunt πᾶν γὰρ — τῶν πληθυντικῶν Sequitur in vtroque (it. in Cod. c.) εἰ μέντοι εἴη. Post Cod. a. verborum ordine inverso χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρακειμένου σύμφωνον. Cod. b. hic vocem σύμφωνον omittit. Denique ambo (it. Cod. c.) omittunt ἤλευσται — ἤλευθα, extremoque articulo βεβόηται βεβοέαται. Nunc ceteras videamus Codicis c. varietates. Et ab initio quidem omittit voces παθητικῶν παρακειμένων. Deinde dat εἰς τὸ ἀντίστοιχον τὸ δασύ, ποιοῦντες προςθήκην τοῦ α, οἷον νέν. Postea τότε τὸ ἰωνικὸν sine particula καί, et mox τὸ χαρακτ. τοῦ μ. παρακ. σύμφωνον, οἷον πέφρ. Denique (cum Cod. b.) φύσει μακρᾷ παραληγόμενον. Cod. August. articulum sic incipit: Τὰ τρίτα πρόςωπα τῶν πληθυντικῶν οἱ Ἴωνες οὕτω π. omissis vocibus παθητικῶν παρακειμένων. Mox post τῶν ἑνικῶν scriptum in eo videtur ἐκβαλ", sed linea traducta deletum. Statim omittit τοῖς ἔχουσι — ψιλόν. Deinde dat τὸ ἀντίστοιχον δασύ, post quae continuo sequuntur haec: καὶ προςθή-

τῶν πληθυντικῶν παθητικῶν [31]) παρακειμένων οὐ

κην προςθῆ τοῦ α· γέγραπται γεγράφαται, omissis intermediis. Pariter omittit quae vulgo sequuntur, πᾶν γὰρ — τῶν πληθυντικῶν. Tum habet εἰ μέντοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ σ, omittens et articulum τοῦ et τ βαρύτονον. Statim pro vocibus τότε καὶ vacuum spatium habet. In sequentibus omittit ὅτι πέφραδα — ἤλευθα. Deinde dat οἱ μέντοι. Extremo articulo omittit βεβόηται βεβοίαται. Iam quid ego nouauerim, indicabo. Initio articuli post οὕτω ποιοῦσιν posui punctum, post ψιλὸν (ante verbum τρέπουσι) comma. Koenius post illud plane non, post hoc plene interpunxerat: quod perperam factum puto. Ad finem ex Codd. Paris. scripsi εἰ μέντοι — παραληγόμενον. Repete ex antecedentibus εἴη τὸ κοινόν. Koeniana habet εἰ μέν τοι — παραληγόμενοι: errore, opinor, typothetae; nam Koenium παραληγόμενος dare voluisse, ipsius nota docet. Schaef.

31) παθητικῶν] Addidi vocabulum ex MS. Voss. In Vatic. et Meerm. (qui Ὅτι initio articuli pro Ἔτι) etiam alterum, παρακειμένων, deest. Mox pro ἀντιστοιχοῦν Meerm. ἀντίστοιχον. Post λελέχαται, pro quo male λελάχαται Voss. ex hoc et Vatic. accessit γέγραπται γεγράφαται. Γεγράφαται Democriti est apud Stob. S. XLII. p. 279, 6. obuium etiam in Philostrati Icon. I. pag. 776. vnde, vt est imitator Senioris, habet Philostrat. Iunior Icon. II. p. 866. Conf. Olear. ad V. A. T. p. 5. n. 7. Singulare est plane ΓΕΓΡΑΨΑΤΑΙ in Tab. Heracleënsi I, 73. ψ pro φ posito, vt in Siculo ψὶν pro σφίν· nisi in litera Ψ superiores ductus vetustate detriti fuerint. Koen. Bastius: „Ne credas. Ignorauit, vt videtur, vir doctissimus, notam ┼ passim, maxime in numismatibus, vsurpatam esse pro littera Φ. Villoisonus Anecd. Graec. Vol. II. p. 165. not. 2.: „Haec figura ┼ apud Haym, *Tesoro* „*Britannico*, To. 1. p. 99. ed. Londin. 1719. in quodam „nummo ΒΑΣΙΛΕΩΣ ┼ΙΛΙΠΠΟΥ ΕΠΙ┼ΑΝΟΥΣ „┼ΙΛΑΔΕΛ┼ΟΥ, nec Ψ, nec Χ repraesentat, sed τὸ „Φ, quod notandum; vt et ibid. To. 2. p. 37. in duobus „Arsaci nummis, ΕΠΙ┼ΑΝΟΥΣ, et ┼ΙΛΕΛΛΗΝΟΣ." — Ceterum adde Clement. Alexandr. Paedag. l. II. pag.

ποιοῖσιν. ἐν τοῖς τρίτοις προςώποις τῶν ἑνικῶν, τοῖς ἔχουσι πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τρέπουσι τὸ ψιλὸν εἰς τὸ ἀντιστοιχοῦν δασὺ, καὶ ποιοῦσι προςθήκην τοῦ α· νένιπται νενίφαται, λέλεκται λελέχαται, γέγραπται γεγράφαται. πᾶν γὰρ τρίτον ἑνικῶν [32]), ἔχον πρὸ τοῦ τ ψιλὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ καὶ προςθέσει τοῦ α ποιοῦσιν οἱ Ἴωνες τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν. εἰ δέ τοι εἴη τὸ κοινὸν διὰ τοῦ σ τ βαρύτονον, τότε καὶ

---

324. τὰ τῶν παλαιῶν συμπτώματα .... εἰς τὴν ἡμετέραν ἀναγεγράφαται νουθεσίαν, vbi Sylburgius, nescio qua de causa, haec notauit: *potest etiam communiter scribi ἀναγέγραπται.*" Huiusmodi formis etiam Atticos scriptores vti, in vulgus notum est, placuitque hic πῖνος maxime historicis posteriorum temporum. Dio Cass. T. I. p. 177, 31. συνειλόχαται. Vere autem Grammaticus noster docet, has esse formas τῶν πληθυντικῶν. Homer. Hymn. in Apoll. v. 20. olim edebatur: νόμος βεβλήαται ᾠδῆς. Maittairius ad h. l. in Miscell. Carmin. pag. 166.: „Aliquando α etiam tertiae singulari Iones inserunt; vt ἐπανισταίατο Herodot. 175. 2. lege Aem. Port. Lexic. Ionic." Fallitur, ac frustra citat Herodoteum locum (IV. c. 166. extr.), vbi ex Cod. Pass. ἐπανιστέαιτο scribendum. SCHAEF.

32) πᾶν γὰρ τρίτον ἑνικῶν] Haec, vsque ad εἰ δέ τοι εἴη τὸ κοινὸν etc. a prioribus edd. a MSS. etiam Vatic. et Meerm. absunt. Paulo post Meerm. τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ μέσου παρῳχουμένου σύμφωνον. Deinde pro παραληγομένων, vt edd. habent, recepi παραληγόμενος e MSS. Voss. Vat. Hoc in παραλήγοι videtur commutandum. De formis Ionicis diligenter egit Maittairius de Dial. Ion. pag. 128-130. Cum πεποιέαται, βεβοέαται, conuenit μεμετρέαται Hipponactis apud Etymol. M. pag. 578, 44. τετιμέαται Eusebii apud Stob. S. CV. p. 567, 9. cuius est etiam ἀποστερέαται S. XVI. p. 154, 15. vt Hippocratis τεχνέαται p. 17, 55. Huic leuem mendam deme p. 316, 2. qui domos aedificant δίαιταν ἀνθρωπίνην μιμέεται, τὰ μὲν ξηρὰ ὑγραίνοντες —. Scripserat de more Ionico μιμέαται, *imitantur.* KOEN. In Eusebio corrig. ἀπεστερέαται, in Hippocrate τετεχνέαται. SCH.

τὸ Ἰωνικὸν ἔχει πρὸ τοῦ αται τὸ χαρακτηριστι[...] σύμφωνον τοῦ μέσου παρακειμένου, πέφρασται [...] φράδαται [33]), ὅτι πέφραδα. ἤλευσται ἠλεύθαται, [...] τι ἤλευθα. εἰ μέντοι ἀπὸ περισπωμένων φύσει μακ[...] παραληγόμενον, ταύτην συστέλλουσι πρὸ τοῦ αται εἰς τὴν ὀφειλομένην συστολήν. πεποίηται πεποιέαται, βεβόηται βεβοέαται.

§. LXXV. [34]) Ἔτι στοιχοῦσιν οἱ Ἴωνες ἐπὶ τῶν εἰς

---

33) πεφράδαται] Boissonadus: „Dio Cassius 37. §. 16. p. 122. αὐτοὶ Ἰουδαῖοι ὠνομάδαται. et §. 17. κεχωρίδαται δὲ ἀπὸ τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων.“ Κεχωρίδαται habet etiam Interpres Graecus Iulii Caesaris init. Dicas talia reliquias vetustissimi styli historici, quibus, tanquam gemmis, etiam recentissimi συγγραφεῖς narrationem suam distinxerunt. SCHAEF.

34) Cod. b. ὅτι στοιχοῦσιν. Mox Codd. a. et b. (it. c.) omittunt verba ἐπὶ τῆς γενικῆς. Deinde ambo ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ (a. γυναικὴ) Λαερτίδου, ἐπεὶ τὰ etc. Post ambo μιᾷ συλλαβῇ περιττεύουσι (Bastius: „bene“) τῆς γενικῆς. Mox Cod. b. πηλέως πηλείδου, πρ. πριαμίδου: item λαερτίδου. Extremo articulo Cod. a. ordine verborum inuerso γίνεται πηληϊάδης. Sed Cod. b. omittit γίνεται. Cod. c. Ἀντιστοιχοῦσιν οἱ ἴωνες. In sequentibus ὤφειλε γὰρ εἶναι Λαερτίδου ἡ γενικὴ, καὶ πηλείδου, ἐπεὶ etc. Post μιᾷ συλλαβῇ περιττεύει τῆς γενικῆς. Articulum finit his verbis: προφέρουσι λέγοντες Λαερτιάδης καὶ πηλεϊάδης, εἶτα κατ' ἔκτ. ἀττ. γίνεται πηληϊάδης. Cod. August. item omittit verba ἐπὶ τῆς γενικῆς. Deinde dat ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ Λαερτίδου, ἐπεὶ τὰ etc. Post περιττοσυλλαβοῦσι (Tittmannus enotauit περιττοῦσι *)) τῆς πρωτοτύπου γενικῆς, οἷον Πηλέος Πηλεΐδης, etc. Extremo articulo καὶ Πηλεΐδης, et γίνεται Πηληϊάδης. Ex hoc Cod. dedi, quod ipsa Grammatici regula commendat, Πηλεΐδης pro vulg. trisyllabo Πηλείδης. Iam facile intelligitur, in sequentibus pro vulg. Πηλειά-

*) Si placet, vtere hac scriptura ad augendam fidem verbi περιττόω, quod hucusque sola nominum inde deriuatorum auctoritate tueri licuit. SCHAEF.

ληγόντων ἐπὶ τῆς γενικῆς [35]) πατρωνυμικῶν ταῖς ...πάσεσι, Πηληϊάδου λέγοντες καὶ Λαερτιαδου.

...scribendum fuisse Πηλεϊάδης, quod ipsum librarius ...gustani libri videtur dare voluisse. Schaef.

35) ἐπὶ τῆς γενικῆς] Desunt, quas adscripsi, voces in ...d. MSS. Vatic. Meerm. Mox Πηλειάδου edd. cum ...erm. Tum cum Vat. ὤφειλε γὰρ εἶναι ἡ γενικὴ Λαερ...ου, ἐπεὶ τὰ — περιττεύουσι — et deinde: οὕτω καὶ ...αέρτου Λαερτίδου ὤφειλεν εἶναι τὸ πατρωνυμικὸν, in ...e verbum γίνεται praetermittentes. Priori huius ar...culi parte, ob verbum στοιχοῦσιν, vsus est Cel. Hem...sterhus. ad Aristoph. Plut. p. 263. Quantum ad patro...nymica Πηληϊάδης, Λαερτιάδης attinet, in quibus lite...ram α ex Ionica dialecto Grammaticus repetit, Doctiss. Rich. Dawesii in Misc. Crit. p. 173. obseruatio est, *in formandis patronymicis genitiui terminationem ος vel ου post syllabam breuem in ιδης, post longam vero in ιάδης migrauisse.* Non prorsus ignotam fuisse, quod censet Vir doctiss. antehac eam analogiam, liquet ex Eustath. ad Il. *Α.* p. 13, 11. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἀεὶ τὸ α ποιητικῶς πλεονάζει ἐν τοῖς διὰ τοῦ ιδης πατρωνυμικοῖς, ἀλλὰ μόνον ἐξ ἀνάγκης, ὅτε πρὸ τοῦ ι μακρά ἐστι συλλαβή· οἷον Τελαμωνίδης Τελαμωνιάδης, Νηλήϊδης Νηληϊάδης. οὕτως οὖν καὶ Πηλήϊδης Πηληϊάδης. tum addit nonnulla ad Nostri rationem, τὰ εἰς δης πατρωνυμικὰ μιᾷ συλλαβῇ περιττοσυλλαβοῦσι τῆς γενικῆς τοῦ πρωτοτύπου, facientia: Τὰ γὰρ εἰς δης ἀπαθῆ πατρωνυμικὰ — μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς ἡ πατρωνυμία γίνεται. Literam α accedere in similibus, εἰ λήγει τὸ πρωτότυπον εἰς ος καθαρεῦον, i. e. si ante ος vel ου sit vocalis ι, tradit Herodian. in Aldi Hortis Adon. p. 429, 6. quocum facit Etymol. M. p. 554, 36. propterea, quod et Eustath. l. c. instituit, Λαερτιάδης non a Λαέρτης deducens, sed a Λαέρτιος. Optime. Λαέρτιος pro Λαέρτης ex Sophocle stabiliuit Vir summus ad Aristophan. Plut. vs. 312. [Sophocl. Ai. 1410. σπέρμα Λαρτίου πατρός. Boisson.] Ceterorum patronymicorum in ιάδης non diuersa videtur ratio fuisse. *Amphitryoniades, Anchisiades,* aliaque sunt apud Virgi-

τῆς ἰδίας συλλαβῆς γίνηται δεύτερον, οἷον ἀτραπητὸς ἀταρπητός· ἐκ γὰρ τοῦ τρέπεσθαι γέγονε καὶ τοῦ α στερητικοῦ, καὶ σημαίνει τὴν εὐθεῖαν ὁδόν· εἶτα γέγονε μετάθεσις τοῦ πρώτου στοιχείου καὶ λέγεται ἀταρπητός· ἢ τὸ δεύτερον πρότερον, οἷον καρδία κραδία, καρτερὸς κρατερὸς, τέταρτον τέτρατον. Ὅμηρος·

Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

§. LXXVII. 39) Ἰστέον δὲ, ὡς διαφέρει Μετάθεσις Ὑπερθέσεως. ἡ μὲν γὰρ Μετάθεσις ἐν τῇ αὐτῇ συλλαβῇ γίνεται, ἡ δὲ Ὑπέρθεσις ἐν ἑτέρᾳ 40). ὡς τὸ ὀθνεῖος· ἦν γὰρ νόθος νοθεῖος καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ὀθνεῖος. καὶ πάλιν γόνυ γόννος καὶ δόρυ δόρυος, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν γουνὸς καὶ δουρός. χρῶνται δὲ καὶ τούτῳ τῷ πάθει οἱ Ἴωνες.

§. LXXVIII. 41) Ἔτι χρῶνται καὶ οὗτοι παραλή-

Meermannianus autem MS. cetera huius §. post — τῆς ἰδίας γένηται συλλαβῆς (nam ita scribit cum edd. et Vat.) non agnoscens, e reliquis, quae ad Ionicam dialectum porro referuntur, perpauca tantum habet; quae suis quaeque locis commemorabimus. Paulo post edd. καὶ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ἡ ἀτραπητὸς, ἤγουν ἡ ὁδός. Vatic. καὶ τοῦ α στερητικοῦ, ἡ ἀρτάπητος, καὶ ἔστιν ἡ εὐθεῖα ὁδός. De ἀταρπιτὸς (quomodo et ἀτραπιτὸς praestat hic scribere, et supra §. XXXIX.) vid. Cl. Albertius ad Hesych. in V. Sequentia, in quibus πρώτου ab edd. et Vat. abest, sic legam: εἶτα γέγονε μετάθεσις τοῦ πρώτου στοιχείου, καὶ γίνεται ἀ. Homeri versus est ex Il. Γ. 262. Koen.

39) Cod. August. pro ἐν ἑτέρᾳ habet ἐν ἑκατέρᾳ. Extremo articulo pro Ἴωνες Codd. a. b. et c. [it. edit. Ven. Melchioris Sessae a. 1525.] οἱ Ἴωνες, quod recepi. Quamquam illud, libris tacentibus, non mutassem. Nam etiam sic solet Grammaticus. Schaef.

40) ἐν ἑτέρᾳ] Sic MSS. Voss. et Vat. pro ὑστέρᾳ. Ἐν ἑτέρᾳ recte scribit, loco vsus Grammatici, Valckenaer. ad Grammat. π. B. p. 194. n. 15. Koen.

41) Codd. a. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

§. LXXX. [46]) Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ μὲν ὑγιαίνειν, οὐλεῖν. ὅθεν καὶ τὰ ὑγιῆ τῶν τραυμάτων [47]) οὐλὰς λέγομεν.

τὴν τῶν κατοικούντων περιτροπὴν, (μετατροπὴν MS. Vatic.) καὶ διέμεινεν ἕως —. Dein ἐφ' οὗ Voss. Io. Grammat. e quo haec fere transscripta, de Dial. Ion. Ἡ μὲν οὖν ἀρχαία Ἰὰς μετέπεσε παρὰ τὴν τῶν κατοικούντων παρατροπήν. διέμεινε δὲ ἕως ἐκείνων τῶν χρόνων, ὅτι (L. ὅτε) *) ἐποιήσαντο Ἴωνες τὰς ἀποικίας καὶ διεσπάρησαν εἰς πλείονας τόπους. De Ionum coloniis, quae Codri filiis ducibus actae, vid. Edw. Simsonii Chronicon Cath. ad ann. 2948. Earum occasione antiquam Ἰάδα, quae ab Ἀτθίδι antiqua diuersa non erat, cum aliis atque aliis gentibus Iones admiscerentur, varias sensim subiisse mutationes, rationi consentaneum est. Diuersis in vrbibus habitantes Iones γλῶσσαν οὐ τὴν αὐτὴν νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσερας παραγωγέων habebant, teste Herodoto p. 70, 86. Illuc pertinent Dialecti Ionicae quatuor μεταπτώσεις, quas memorat Grammaticus MS. Leidensis περὶ διαλέκτων. Nostri locus, et Io. Grammatici, Viros doctos, qui Ionum migrationes attigerunt, videtur fugisse. KOEN.

46) Cod. c. τὸ ὑγιαίνειν, omissa particula μέν. SCHAEF.

47) τῶν τραυμάτων] τῶν πραγμάτων Vatic. Alterum recte Io. Grammat. cui articulus debetur. Οὖλος, pro ὅλος, Ionibus tribuitur etiam supra §. LIII. in Προσθέσει, et ab aliis Grammaticis. Inde formatum οὐλὴ *caro* est proprie *solidata, solerata;* quae Latina verba et ipsa ab ὅλος, *solus,* et geminata liquida apud Oscos, teste Festo, *sollus,* familiam ducere videntur. Isidori Glossar. V. *solerare, id est solidare, a solus solerus.* Sic malim, pro *a solus soleris.* Οὐλὴ, quae vox pro *vulnerum cicatrice* ab Ionum vsu in communem iam olim venit, Ammonio pag. 107. perite redditur ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος· vbi vide Cl. Valckenaerium, Nostri verbis vsum, et perdoctam Gesneri obseruationem ad Orphei Argon. vs. 955. Figurate Philostratus V. A. L. III. pag. 131. δοκεῖ μοι καὶ τὸν προγνωσόμενον ἄνδρα ὑγιῶς ἑαυ-

*) Editio Chaeradami non habet ὅτι, sed ἐφ' οἷς. BOISSON.

τοῦ ἔχειν, καὶ μήτε κηλῖδα προςμεμάχθαι *) τῇ ψυχῇ μηδεμίαν, μήτε οὐλὰς ἁμαρτημάτων ἐντετυπῶσθαι τῇ γνώμῃ· καθαρῶς δὲ αὐτὸν προφητεύειν, ἑαυτοῦ καὶ τοῦ περὶ τῷ στέρνῳ τρίποδος **) ξυνιέντος· γεγονότερον (L. γεγωνότερον ***)) γὰρ οὕτω καὶ ἀληθέστερον τὰ λόγια ἐκδώσει: quem οὐλὰς ἁμαρτημάτων duxisse e Platonis fonte Gorgia p. 524. monitus agnosco †). Conf. L. II. p. 82. Οὐλεῖν et συνουλεῖν Latini *cicatricare* dicebant. Onomasticum vetus: *Cicatriso*, συνουλέω. L. *Cicatrico*. Vid. Festus in V. Apollo Medicus Οὐλίου titulo a quibusdam antiquitus colebatur, vt Diana Οὐλίας. De Apolline Strabo L. XIV. p. 942. Οὔλιον δ' Ἀπόλλωνα καλοῦσι τινὰ καὶ Μιλήσιοι, καὶ Δήλιοι, οἷον ὑγιαστικὸν καὶ παιωνικόν. τὸ γὰρ οὐλεῖν, ὑγιαίνειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ οὐλή. Sine vitii suspicione loco vsus est etiam Corn. Tollius ad Pa-

*) Imo προςμεμάχθαι. SCHAEF.

**) Τὸν περὶ τῷ στέρνῳ τρίποδα conferas cum τῇ ἐπὶ τῇ καρδίᾳ τιάρᾳ Xenophontis Anab. II, 5, 23. vbi nollem vir egregius, deprauatis interpolatisque Stobaei et Senecae locis vsus, diuersissima miscuisset. Ibidem §. 7. reuocanda priorum scriptura editionum: οὔτ' ἀπὸ ποίου ἂν τάχους φεύγων τις ἀποφύγοι. Nouissimae enim editionis interpolatio et concinnitatem membrorum periodi turbat, nec satis respondet significationi, qua Xenophon verbum ἀποφεύγειν vsurpare solet. Nam ἀποφεύγειν illi est *aufugere, quod persequens te assequi non potuit:* quo in vsu sola spectatur celeritas fugientis. Conf. I, 4, 8. οὔτε ἀποπεφεύγασιν· ἔχω γὰρ τριήρεις, ὥςτε ἑλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον. vbi velocitas triremis opponitur tarditati nauis onerariae. Obiter moneo, II, 5, 7. ἀποστα/η item referendum esse ad τὸν πόλεμον. Recte enim dicitur ἀποστῆναι τὸν πόλεμον εἰς ἐχυρὸν χωρίον, *euitare bellum recipiendo se in locum munitum.* Sic Xenophon de Venat. III, 3. αἱ ἄψυχοι δὲ λείπουσι τὰ ἔργα, καὶ ἀφίστανται τὸν ἥλιον ὑπὸ τὰς σκιάς. vbi quas turbas viri docti, quod hanc constructionem ignorarent, concitauerint, discas e Lexico Xenophonteo T. I. p. 503. b. SCHAEF.

***) Et sic Huetius correxit, cuius vidi notas manuscriptas. BOISSON.

Eadem mendâ alius Philostrati locus foedatur. V. Boissonad. ad Heroic. pag. 378. et Heringa Obseruat. Crit. pag. 64. BAST.

Sic in Diogene Laërtio confusa γεγὼς s. γεγονὼς et γεγωνὼς, it. περιγεγονὸς et περιγεγωνὼς, quo composito Lexica carent. V. Doruill. Vann. Crit. p. 151. s. SCHAEF.

†) Conf. Heindorf. ib. p. 269. Platonis locum imitatus est alibi Philostratus. V. A. I. 11. ὃν δ' ἂν κατεστιγμένον ἴδωσι καὶ διεφθορότα. Vide Brodaeum Misc. I. c. 4. BOISSON.

§. LXXXI. [48]) Ὁ δὲ λόγος, μῦθος [49]).

§. LXXXII. [50]) Καὶ τὸ μαντεύεσθαι, ἀνελεῖν [51]).

---

ephat. pag. 157. Sed onerat non nihil structuram sic positum τινά. Coniicio itaque olim fuisse: Οὔλιον δ' Ἀπόλλωνα καλοῦσι Τήνιοι, καὶ Μιλήσιοι, καὶ Δήλιοι. Primum, Deliis Tenios iunctos, nemo mirabitur, qui in consilium adhibuerit Herodotum pag. 482, 91. Deinde, Teniis etiam, cur Apollinem Οὔλιον colerent, grauissima erat ratio, ὅτι ἐν τῇ Τήνῳ — ὄφεις καὶ σκορπίοι δεινοὶ ἐγένοντο, vt scribit Scholiastes ad Aristoph. Plut. vs. 718. Vt insulares, cuius me Cl. Valckenaerius opportune commonefecit, Neptunum colebant Medicum. Apud Clementem Alex. Protreptic. p. 26, 9. Φιλόχορος ἐν Τήνῳ Ποσειδῶνα φησὶ τιμᾶσθαι ἰατρόν. Koen.

48) Cod. c. ὁ λόγος μῦθος παρὰ τοῖς Ἴωσι λέγεται. Schaef.

49) Ὁ δὲ λόγος, μῦθος] Pariter Io. Grammaticus. Conf. Schol. ad Homeri Il. *Α*. vs. 25. 32. *Θ*. vs. 524. etc. Μύθα pro φωνῇ tribuit Cypriis Hesych. in V. Alias λόγος et μῦθος ita frequenter opponuntur, vt de quauis narratione λόγος, de ficta vero fabula et falsa μῦθος teratur. Max. Tyr. Diss. XXXVI. §. 2. p. 423. Ἐμοὶ δὲ ὁ μῦθος ἀπελθὼν ἐκποδὼν, καὶ γενόμενος ἐκ μύθου αὐτὸ τοῦτο λόγος. Aelian. H. A. IV, 34. Ὁ λόγος δὲ, ὅστις λέγει διαξαίνειν αὐτοὺς τὰς μήτρας, μῦθός ἐστι. Longus Past. II. p. 48. πάνυ ἐτέρφθησαν ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες. Koen. V. Villoison. ad Longi l. c. pag. 90. Schaef.

50) Cod. c. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μαντεύεσθαι ἀνελεῖν λέγουσιν. Schaef.

51) καὶ τὸ μαντεύεσθαι, ἀνελεῖν] Hanc Glossam cum multis sequentibus e Lexico Herodoteo, quod secundum ordinem librorum Herodoti legit, tametsi non nunquam ab eo discedit, in suum libellum Grammaticus transtulit. Ionicum dixit ἀνελεῖν, vt plura deinceps, non aliam ob rationem, quam quod in Herodoto legebatur: hic tamen in leuem errorem traxit Menagium ad Diog. Laërt. I, 30. neque enim ἀναιρεῖν, ἐπὶ τοῦ μαντεύειν, (sic Noster rectius scripsisset, vt Psellus Vers. Polit. MSS. ἀναιρεῖν τὸ

§. LXXXIII. [52]) *Καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς ἀναστρέφονται, ἤθη* [53]).

μαντεύειν, cum alterum sit eorum, qui ipsi oraculum consulunt: vid. Graeu. ad Luciani Soloec. T. III. p. 576.) Ionum magis est, quam aliorum. Exempla dederunt Viri docti, quos laudauit ad Schol. Eurip. Phoen. p. 724. Cl. Valckenaerius. In iis ipsis Scholiis mirificam hoc verbum subiit mutationem et in Helenam *μετεμορφώθη* pag. 658. *οὐκ ἂν γὰρ οὐδὲ Ἀπόλλων τὸν τυχόντα Ἑλένην ἑλέσθαι.* Corrige sodes: *οὐ γὰρ ἂν οὐδὲ Ἀπόλλων τὸν τυχόντα γαμβρὸν* [hanc vocem addit Valckenaer.] *ΑΝΕΙΛΕΝ ἑλέσθαι. oraculo iussit.* Euripides verbo *ἔχρησε* in eadem re vsus est vs. 412. In Libanii Or. XI. p. 353. A. loco corruptissimo, Morellus tamen *ἀνελεῖν* non *demere*, sed *indicare oraculo* interpretari debuerat. In Apollodori Biblioth. L. III. p. 236. *ὁ δὲ θεὸς ἀπεῖπεν αὐτοῖς Μίνωϊ διδόναι δίκας, ἃς ἂν αὐτὸς αἱρεῖται* *), non debet *ἀπεῖπεν* in *ἀνεῖλεν* mutari cum Doctiss. Galeo, sed in *ἀνεῖπεν*. Heliodor. Aeth. L. II. p. 128. *Ταῦτα μὲν ὡς ἀνεῖπεν ὁ θεός.* Anton. Liber. C. 1. *Χρωμένῳ δ' Ἑρμοχάρει ὁ θεὸς ἀνεῖπε.* Diog. Laërt. I, 30. etc. Frequentius hoc verbum de praeconum proclamationibus ponitur. Koen. Bastius: „De hoc verbi *ἀνειπεῖν* vsu Coray ad Polyaen. p. 395.: *Εἰπεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἁπλῶς λέξαι τι· ἀνειπεῖν δὲ, ἐπὶ κηρύκων κυριολεκτούμενον, τὸ μεγάλῃ τῇ φωνῇ εἰπεῖν. Ἡσύχιος· Ἀνεῖπεν, ἐκήρυξε, διὰ κήρυκος εἶπεν.*" Add. Ind. Graec. in Thucydid. v. *ἀνειπεῖν* pag. 684. a. et Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 166. s. Schaef.

52) Codd. a. et b. *καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἀνεστρέφοντο, ἤθη.* Cod. c. *παρ' αὐτοῖς ἤθη οἱ τ. ἐν οἷς ἀναστρέφονται.* Cod. August. *καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἀναστρέφονται, ἤθη.* Schaef.

53) *ἤθη*] Mutato casu priores edd. et Vatic. MS. *καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἀνεστρέφοντο, ἤθη.* In Glossar. Herod. est: *Ἐξ ἠθέων. ἐκ τόπων, ἐν οἷς ἀναστρέφονται* **). ad Herodot. pag. 8, 33. Euripid. Helen. vs. 280.

*) Recte Clauerius *αἱρῆται.* Mireris, turpem soloecismum non prius sublatum esse. Schaef.

**) Cod. SG. 345. etiam Glossarium Herodot. tenens habet *ἐκ τόπων, οἷς συναναστρέφονται.* Bast.

Voluit, opinor, librarius *οἷς ἐναναστρέφονται*, quod com-

§. LXXXIV. [54]) Καὶ τὸ ἐπιμελῶς, ἀνακῶς.

Ἔπειτα πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς Εἰς βάρβαρ' ἤθη. In Aeliano H. A. L. IV. C. 34. *) καὶ ἐντοῖςδε τοῖς ἤθεσι διαιτᾶσθαι ἐθέλει, Viro docto, coniicienti ἐν τοῖςδε τοῖς ἕλεσι, gratiam facimus coniecturae: vid. V, 3. 4. 13. VI, 40. XIII, 13. 14. **) Non protritum est, quod in eodem IX, 9. occurrit, τῶν μητρῴων καὶ ἠθῶν καὶ ἐθῶν ἐρᾶν. In Philostrato V. S. L. II. p. 596. πλεῖστα δὲ ἐπελθὼν ἔθνη, καὶ πλείσταις ἐνομιλήσας πόλεσιν, praeferrem ego: πλεῖστα δὲ ἐπελθὼν ἤθη, ob L. I. pag. 524. πλείστας δ' ἐπελθὼν πόλεις, καὶ πλείστοις ἐνομιλήσας ἤθεσιν. Ἤθη pro ἔθνη offerentem MS. in Arriani Exp. Alex. IV. p. 173. recto iudicio secutus est Cl. Gronouius; quem vide n. 9. Diuersum abit a Philostrateis hoc Heliodori Aeth. L. II. p. 100. καὶ πολλαὶ μὲν αἱ [L. οἱ] πόλεις, πολλῶν τε ἀνθρώπων ἤθη τὲ καὶ νοῦς εἰς πεῖραν ἥκουσιν. quod ad initium Odysseae exactum. Ἤθεα Interpretes saepe *mores* Latine reddunt, vbi debuerant *sedes, domicilia:* vid. Oppian. Halieut. I. 93. V. 337. Nostro vtitur Io. Wigganus in n. ad Aret. Cappad. pag. 502. De ἀνακῶς, quod sequitur, vid. Pierson. ad Moerin pag. 43. KOEN.

54) Cod. c. οἱ αὐτοὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐπιμελῶς ἀνακῶς λέγουσιν. Boissonadus: „Inscriptio antiquissima prope

positum, si recte conieci, adde Lexicis. Conf. mea in minore Erfurdtii editione Antigones Sophocleae p. 156. et add. Schleusner. ad Photium c. 7. SCHAEF.

*) Corrig. c. 24. BAST.

**) Adde XVI, 10. XI, 10. ἔνθα φίλα τὰ ἤθη αὐτῷ καὶ τριβαὶ κεχαρισμέναι. Pro φίλα τὰ ἤθη Codex Vat. 997. habet φίλτατα ἤθη, quod mihi videtur melius. Conf. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 431. BAST.

Diodor. Sic. Eclog. T. II. p. 532, 5. Τῶν δὲ στρατιωτῶν πρὸς τὰ οἰκεῖα ἤθη ἀπολυθέντων, κ. τ. λ. Schol. ad Dion. Chrys. T. II. p. 592. Ξενοφῶν ὁ Γρύλλου τὴν περὶ Λιόπην ὑπολαβὼν στρατιὰν ἐκ μέσης Περσίδος τοῖς Ἑλληνικοῖς διεσώσατο ἤθεσι. Schneiderus ad Xenophont. Anab. p. 458. corrigit τὴν περιλοίπην ὑπ. στρ. Bene, si sensum spectes; secus, si Graecitatem; nam περιλοίπη, nisi certa huius feminini exempla videro, non credam Graecos dixisse. Lego τὴν περιλειπομένην (aut, si mauis [conf. supra pag. 463.] περιλιπομένην) ὑπ. στρ. SCHAEF.

§. LXXXV. [55]) *Ἀντὶ τοῦ ξενίην ἐδωρήσατο, ξεινίην συνεθήκατο* [56]).

§. LXXXVI. [57]) *Καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμελῶς, ἐπιστρεφέως* [58]).

Phliuntem reperta, literis *βουστροφηδὸν* inuersis scripta

ΝΑ ϘΞΞΤΑΠ ΟΑΑΤΞ Ο ΞΑΜΑΘΑ
ΑΚΕΟΝΤΟΣ ΤΕΕΜΕΝΟ ΤΟ ΠΕΛΕΟ

Barthelemyus in Memoriis Acad. Inscript. T. 23. p. 409. *ΑΝΑΚΕΟΝΤΟΣ* exponit per *custodis*. Caeterum notandum est, harum inscriptionum Fourmontianarum fidem esse sublestissimam." SCHAEF.

55) Hunc articulum cum sequente Codd. c. et August. omittunt. SCHAEF.

56) *ξενίην συνεθήκατο*] Ter vtitur hac phrasi Herodotus: p. 13, 7. Croesus *τοῖσι τὰς νήσους οἰκημένοισι Ἴωσι ξεινίην συνεθήκατο*. p. 215, 38. Polycrates *ξεινίην Ἀμάσι — συνεθήκατο*. p. 676, 37. *ξεινίην τέ σφι συνθέμενος* —. Valde autem miror, qui Grammatici in his verbum *συντίθεσθαι* per *δωρήσασθαι* explicandum censuerint. Paulo prudentius Suidas et Glossar. Her. *ὡς ξ. ἐδωρήσατο*. KOEN.

57) Codd. a. et b. *καὶ τὸ ἀπατητικῶς ἢ ἐπιμ. ἐπιστρεφέως*. SCHAEF.

58) *ἐπιστρεφέως*] Quaedam edd. pro *ἀπατητικῶς* habent *ἀπατηλῶς* *): illud aliae cum MSS. Voss. Vat. Suida et Glossar. Herod. ad p. 14, 43. *Ἐπιστρεφῶς*, praeterquam apud Aeschinem, e quo citat Thomas M. V. *Ἐπεστραμμένως*, est apud Ephippum Athenaei L. II. p. 65. D. inde restituendum L. IX. p. 370. D. vbi idem locus recurrit, pro *ἐπιστρόφως*. Transit et *ἐπιστρεφῶς* in communem vsum, ab Hesychio vsurpatum ad explicandam vocem *Ἐπικρότως*. Nostro vsus est Doctiss. Bernard. ad Thomam l. c. KOEN. Item Valckenarius ad Ammon. p. 55. b. Herodoteum *ἐπιστρεφέως* l. c. 30. Morus Ind. Graec. ad Xenophont. Hist. Gr. v. *ἐπιστρεφὴς* bene vertit *cum quodam ardore*, similiterque Larcherus *avec vivacité*.

*) Neque *ἀπατηλῶς*, neque *ἀπατητικῶς* Lexica habent, omnino insignem vim aduerbiorum omittentia. *Ἀπατητικῶς* habent etiam Suidas T. III. pag. 25. et Thomas Mag. pag. 680. SCHAEF.

§. LXXXVII. 59) *Τὸ ἡκούσης ἐχούσης λέγουσι* 60).

Quod ibid. c. 31. in. sequitur, *ὡς δὲ τὰ κατὰ τὸν Τέλλον προετρέψατο ὁ Σόλων τὸν Κροῖσον*, ab Interpretibus non puto sic explicatum esse, nulla vt materia dubitandi supersit. Wyttenbachius Select. Princip. Historic. p. 317.: „*προετρέψατο*. Subaudiendum *ἐρωτᾶν*, ex proximo *ἐπηρώτα*: *incitauit Solon Croesum ad interrogandum*. Ita Wesselingius secundum Abreschium Dilucid. Thucyd. p. 332." Eodem modo Larcherus et Iacobsius (*Attika* p. 343.). Aliter Schneiderus Lex. T. II. p. 348. a.: „*überzeugen*, Herodoti 1, 31." Bene, opinor, si sensum spectes: nam *προτρέπεσθαι* h. l. suspicor esse *repellere, retundere, reiicere, refutare*. Eodem modo, quod non inuitus video, intellexit Wendlerus olim noster, de his litteris nauiter ac bene meritus, qui Lexico Hederici T. II. c. 1872. haec addidit: „*Προτρέπομαι*, — — — it. amolior quasi respondendo; ap. Herodo." Schaef.

59) Codd. a. et b. *καὶ τὸ ἡκούσης ἐχούσης*. Sic etiam Cod. August., quamquam Tittmannus inde pro *ἡκούσης* enotauit *οἰκούσης*. Cod. b. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐλθούσης ἡκούσης λέγουσιν*. Quod placet, si *ἐλθούσης* mutetur in *ἐχούσης*. Schaef.

60) *Τὸ ἡκούσης ἐχούσης λέγουσι*] Priorum editionum lectio, *καὶ τὸ ἡχούσης, ἐχούσης*, fraudi fuit Viro docto ad Thom. M. pag. 429. n. 4. ista loco minus opportuno adferenti. Vera est, quam praebuit MS. Voss. (aut Vatic. *καὶ τὸ ἡκούσης, ἐχούσης*) modo lenis instituatur vocum transpositio: *Τὸ ἐχούσης ἡκουσης λ.* Solent enim in talibus Grammatici articulum *τὸ* suae explicationi adiungere, non voci explicandae. Alia res est in Glossar. Her. *Ἡκούσης, ἐχούσης*, ad Herodot. p. 14, 45. *τῆς πόλιος εὖ ἡκούσης*. Diligenter formulam *εὖ ἥκειν* explanauit Vir Celeberrimus ad p. 577, 96. Cum *φρενῶν εὖ ἥκει* apud Thom. V. *Ἔχω*, comparari potest *ξυνέσεως εὖ ἥκων* apud Suidam V. *Ξυνέσεως*. *Ἀστρονομίας εὖ ἥκων* Eudoxus vocatur Synesio in Dione p. 35. B. *Πόῤῥω ἥκει σοφίας* dixit Themistius Or. XX. p. 238. D. Koen. Herodoteum *τῆς πόλεος εὖ ἡκούσης* displicuit Wyttenbachio, Select. Princip. Historic. p. 346. s. „Haud scio" inquit „an He-

rodotus *ἥκοντι* scripserit: vt proxime, *τοῦ βίου εὖ ἥκοντι:* haec est solemnis forma *εὖ ἥκω τινὸς*, non item *εὖ ἥκει μοί τι.* — — Glossae Herodoteae, p. 173, et Corinthus de Dialect. p. 237, *ἡκούσης* ex hoc loco proferunt: nec vero mouere nos debent.“ Idem placuit Iacobsio (*Attika* p. 342.). Datiuum *Τέλλῳ*, quem Wyttenbachius etiam ad *εὖ ἡκούσης* retulit, refero ad solum *ἦσαν* quod sequitur, et *τῆς πόλιος εὖ ἡκούσης* puto absolute dictum esse. Recte autem absolute dici, quis neget? Similiter Sophocles Philoct. v. 180. s. *οὗτος πρωτογόνων ἴσως Ἥκων οὐδενὸς ὕστερος.* Idem Aiac. v. 637. s. *ἥκων — ἄριστος* *) *Πολυπόνων Ἀχαιῶν.* Conf. Porson. Append. ad Toupii Emend. p. 458. — Euripides Heracl. v. 214. *γένους μὲν ἥκεις ὧδε τοῖςδε.* Admouens haec Porsonus Euripideis Phoeniss. v. 372. *οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην*, „Malim“ inquit „*οὕτω δ' ἐτάρβουν.*“ Cum ex libris aliquot *τάρβος* enotatum videam, dedisse poëtam suspicor: *οὕτω δὲ τάρβος εἰς φόβον τ' ἀφικόμην*, praepositione *εἰς* etiam ad *τάρβος* relatâ, cuius figurae notissimae piget exempla congerere. Defungar vno eiusdem poëtae. Iphig. Aul. v. 210. s. *αἰγιαλοῖσι Παρά τε κροκάλαις.* In Theodoridae Epigr. XV. v. 3. *νηΐ τε σὺν φόρτῳ τε*, plane non intelligo, cur Lobeckius ad Sophocl. Aiac. p. 283. interpunctionem prauam dicat. Illuc reuertor. Pausanias IV. c. 21, 7. *ὡς δυνάμεως ἥκεις.* Cinnamus Histor. p. 320. C. Toll. (p. 172. A. Paris.) *πεδία — λειότητός τε ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντα, καὶ ἀμήχανον*

*) Brunckius: „Elegantius esset *ἄριστα*, quod e Scholiasta adsumi poterat.“ Videamus Scholion: *ὃς ἄνωθεν κατὰ πατρῴας γενεᾶς ἄριστα ἥκων. λείπει γὰρ τὸ ἄριστος.* Verbis his recte perpensis, facile intelligitur, Scholiastam etiam priore loco scripsisse *ἄριστος*: vt nulla hic sit scripturae diuersitas. In transcursu videamus Harpocrationem p. 172. Gron. *τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ τριακὰς ἡμέρα.* Sic Iac. Gronouius, qui, etiam tacente oraculo Mediceo, ἕρμαιον hoc inuenire poterat in Phauorino. Ceteri pro *τριακὰς* habent *τριακάτη*. Corrigo *τριακοστή*. Gronouii quidem scriptura nullo modo ferenda: nam et statim sequitur *καὶ ἐλέγετο τριακὰς*, et, quod aliquanto grauius est, Graeci dicunt simpliciter *ἡ τριακὰς*, nunquam, quod meminerim, *ἡ τριακὰς ἡμέρα.* Video nunc, Kusterum eadem ratione Suidam, qui exscripsit Harpocrationem, emendasse T. III. pag. 499. Adde haec exempla illis, quae Bastius et ego collegimus supra p. 413. et 458. SCHAEF.

§. LXXXVIII. [61]) Τὸ θυμωθεὶς καὶ ταραχθεὶς, σπερχθείς [62]).

τι προφαίνοντα κάλλος. Isocrates Panathen. extr. pag. 290. Cor. τῶν γὰρ οὕτω διηκόντων διανοίας. Coray Σημειώσ. p. 218. Σημειούσθω τὸ, Διηκόντων, ἀντὶ τοῦ μᾶλλον ἐν χρήσει ἁπλοῦ, Ἡκόντων. Wyttenbachius Suplem. Annotat. ad Select. Princip. Historic. pag. 446.: „Scripsisse videtur Orator, τῶν γὰρ οὑτωσὶ ἡκόντων διανοίας κ. τ. λ." Legam οὕτω δὴ*) ἡκόντων. Thomas Mag. p. 665. Γίνωσκε δὲ, ὅτι ἐὰν μετὰ τοῦ οὕτω τοί, ἢ δὴ, ἢ δή τοι θήσεις, ὡραϊσμὸν ἐργάσῃ τοῦ λόγου. — Λιβάνιος· οὕτω δὴ κάλλους ἔχων. Herodotus IV. c. 77. extr. οὗτος μέν νυν οὕτω δὴ ἔπρηξε. vbi al. οὕτω δή τι, quod fortasse praeferendum. V. Valckenar. ad pag. 304, 63. Etiam in Philostrati Heroic. pag. 224. Boiss. praeferam, quod tot habent Codices, οὕτω δή τι. SCHAEF.

61) Codd. a. et b. καὶ τὸ θυμωθείς. Cod. c. τὸ θυμωθεὶς σπερχθεὶς λέγουσι. Cod. August. καὶ τὸ θυμωθεὶς ταραχθεὶς καὶ σπερχθείς. Male. Lexic. Herodot. pag. 73. a. Wessel. Σπερχθείς. ταραχθεὶς, θυμωθείς. Ita etiam margo Codicis Passion. ad Herodot. I. c. 32. Vid. Wesseling. in Addend. ad h. l. SCHAEF.

62) Τὸ θ. καὶ τ. σπερχθεὶς] Praefigunt voculam καὶ edd. et MS. Vatic. vt saepe deinceps. Verbum σπερχθῆναι abunde fuit illustratum ad Herodot. p. 387, 94. et inprimis ad p. 601, 56. Hic in Voss. male erat: Τὸ θ. καὶ ταραχθεὶς, περχθεὶς, semel posita litera, quae bis scribi debuerat**). Laborant hoc vitii genere plurima Veterum

*) Conf. Boissonad. supra p. 478. Aesopus Fab. CXXXI. Heusing. Καὶ δὴ ἐρχόμενος εἴς τινα δρυμῶνα, κ. τ. λ. Recte: nam sic particulae καὶ δὴ in illis Fabulis vsurpari solent, e. c. Fab. VI. VII. VIII. Male Cod. Voss. καὶ διερχομένου αὐτοῦ εἴς τινα δρ. Vtramque scripturam coniungens Cod. Florent. καὶ δὴ διερχομένου αὐτοῦ —. Ceterum ab ipso Mythographo sic scriptum puto: καὶ δὴ ἐρχομένου αὐτοῦ εἴς τινα δρ. εὑρίσκει κ. τ. λ. V. quae de hac constructione nuper monui in Heusingeri Aesopo typis Lipsiensibus repetito ad Fabulas a Rochefortio editas p. 149. SCHAEF.

**) Non improbabilis haec ratio. Quamquam mirum est, etiam in Herodoto l. V. c. 33. libros aliquot pro ἐσπέρχετο dare ἐπέρχετο. Fortasse hoc natum ex ionico σπέρχετο. SCH.

§. LXXXIX. [63]) *Λέγεται παρ' αὐτοῖς ὁ ἔποικος ἐπίστιος* [64]).

---

loca. Apud Polyaen. L. III. C. 4. §. 1. *Φορμίων ἀποβὰς ἐς τὴν Χαλκιδέων, ἁρπάσας οὐκ ὀλίγα τῶν ἐκ τῆς χώρας, Κύρῳ προςέσχε*, sine controuersia legendum est — *χώρας, Σκύρῳ προςέσχε.* Notissima est inter Cycladas insula *Scyrus*, non item *Cyrus.* Valde vexatur locus in Theanus Epistola ad Nicostratam in Wolfii Mul. Graec. Fragm. Pros. pag. 228. *Σὺ δὲ τὴν φιλίαν ἡγῇ τοῦ ἀνδρὸς οὐκ ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ· τοῦτο γὰρ ἡ χάρις τῆς κοινωνίας.* Quantillum erat corrigere: *Σὺ δὲ τὴν φ. ἡγῇ τοῦ ἀνδρός σου ἐν τῇ καλοκαγαθίᾳ* *). Credi vix potest, quoties eiusmodi librariorum negligentia Ionicum *σμικρὸς* de veteri possessione depulerit. Exemplo sit Herodotus pag. 118, 36. *ἄνδρας μικρούς. ἐόντες μικροὶ* p. 138, 6. *ἀνθρώπους μικροὺς* p. 299, 15. *νῆσος μικρὴ* p. 441, 78. Hippocrates p. 133. C. *ἐφιδροῦντες μικρόν. ἀπόληψις μικρὴ* p. 217. D. etc. Aretaeus Capp. p. 52. A. *θέρμανσις μικρή*, p. 112. C. *ἱερῆς μικρόν.* Democrit. apud Stob. S. VII. p. 88, 1. *ἄτας μικράς.* Lucian. de D. S. T. III. pag. 463, 68. *ἄνδρας μικρούς.* Koen. Idem de Hippocratis libris monuit Heringa Obseruat. p. 47. „Aliquando" inquit „edi videas *σμικρὸς*, aliquando *μικρὸς*, vt pag. 282. 42. *ἕως μικρὰ ᾖ.* sed ibi manifestum est *τὸ σ* a praecedenti voce absorptum esse, et restituendum tam hic, quam vbique *σμικρά.*" Sophocles Oed. C. v. 443. *ἔπους σμικροῦ χάριν.* Al. *ἔπους μικροῦ χάριν.* Haec quoque forma Ionicis scriptoribus cum Atticis fuit communis. Aristophanes Vesp. v. 5. *σμικρόν.* Brunckius: „Codd. et primariae editt. *μικρόν.* Illud magis est Atticum." In Xenophontis Oeconom. VIII. 11. *σμικροτάτῳ* a Codice oblatum Zeunius, cui poëticum videretur, temere spreuit. Schaef.

63) Codd. a. et b. *καὶ ὁ ἔποικος ἐπίστιος* (b. *ἐπέστιος*). Cod. c. *ἔποικος ὑφέστιος* (sic) *λέγεται.* Cod. August. *καὶ ὁ ἔποικος ἐπίστιος.* Post quae statim sequuntur haec: *καὶ ἀντὶ* (add. *τοῦ*) *ἕτερος μεταξύτερος λέγουσι*, articulo XC. plane omisso. Schaef.

*) In Codice Vat. 1353. manu Lascaris scripto particula *οὐκ*, quam Koenius in *σου* mutat, plane deleta est. Bast.

§. XC. [65]) *Καὶ ὁ δυςφορῶν, ἠμεκτέων* [66]).

§. XCI. [67]) *Καὶ τὸ ἔνιοι, μετεξέτεροί φασι* [68]).

---

64) *Α. παρ' αὐτοῖς ὁ ἔ. ἐπίστιος*] *Καὶ ὁ ἔποικος ἐφέ-τιος* prior. edd. *Ἐπίστιος* dedi e MS. Vatic. vt est apud uid. V. in Glossar. Herod. et poscit dialecti ratio. Schol. Oppiani ad Hal. III. 223. *ἐφέστιον. ὑπὸ τῇ οἰκίᾳ.* L. *ἐπὶ ῇ οἰκίᾳ.* Vid. Schol. Apoll. Rhod. IV. 747. Koen. Add. lark. ad Homer. Odyss. VI. v. 265. vbi miro errore choliastes: *Ἐπίστιον — παρὰ τὸ ἱστίον.* V. H. Ste-han. in dedicat. Animaduers. in Libr. de Dial. Schaef.

65) Cod. c. *τοῖς ἴωσι ὁ δυςφορῶν ἠμεκτέων ὀνομάζε-ι.* Rectius, vt puto, *ψιλῶς* habet Lexicon Herodo-um. Schaef.

66) *ἠμεκτέων*] In Herodoto p. 20, 68. est *περιημεκτέ-ν τῇ συμφορῇ·* sed eum morem esse Glossatorum, vt raepositiones in talibus saepe praetermittant, obseruat el. Wesseling. ad Gloss. Her. V. *Ἡμεκτέων.* In vulga-p. 228, 71. vbi Cambyses, qui Smerdin fratrem, regni, putabat, aemulum alias futurum, occiderat, cum fal-m se nomine, et a Smerdi Mago periculum imminere diret, dicitur *περιημεκτήσας τῇ ἁπάσῃ συμφορῇ·* cum *ἁπάσῃ,* sic positum, nonnihil offenderem, tentabam: *ριημεκτήσας τῆς ἀπάτης τῇ συμφορῇ,* aut *περιημεκτή-ς τῇ ἀπάτῃ τῆς συμφορῆς.* Hoc esset vt *περιημεκτή-ς τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὅρκου* p. 349, 68. Koen. *Τῇ ἁπάσῃ μφορῇ* nuper Dauides Schulzius comparauit cum simi-locutione *τοῦ ἅπαντος ἀνδρὸς* Herodot. VII. c. 153. V. is Animaduers. ad Herodot. p. 129. Schaef.

67) Cod. a. *καὶ ἀντὶ τοῦ ἔνιοι δὲ μετεξέτεροι λέγουσι.* d. b. *καὶ ἀντὶ τοῦ ἕτεροι δὲ μετ. λέγουσιν.* Cod. c. *καὶ τὶ τοῦ εἰπεῖν ἔνιοι μετεξέτεροι λέγουσιν.* Schaef.

68) *μετεξέτεροί φ.*] Sic Voss. nisi quod *φασὶν* e Vat. didi: ceteroquin in edd. *Ἀντὶ τοῦ ἕτεροι δὲ μετεξέτεροι ·ουσιν.* Pro *ἔνιοι,* optimo exemplo, quantumuis ex o Codice, *μετεξέτεροι* reduxit Wesseling. pag. 544, 99. ılta dabunt vocis exempla desideranti ex Ionicis scri-s, Nostri memores, Foësius in Oecon. Hippocrat. et ittairius in Indice Aretaei in V. Non exspectaram in riani Exped. Alex. VI, 26. p. 266. Koen.

§. XCII. 69) *Καὶ ὁ ἡσυχάζων, ἐλιννύων* 70).
§. XCIII. 71) *Λέγουσι δὲ καὶ τὰ κατὰ δήμους καὶ ἀριθμὸν τῶν τριάκοντα ἀνδρῶν δεῖπνα,* [*τριηκάδας* 72)].

---

69) Codd. a. et b. *καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχ. εἰλινύων* (b. *εἰλινύων*). Cod. c. *ἡσυχάζων ἐλινύων ἢ τῶν ἰώνων διάλεκτος λέγει.* Cod. August. *Καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζων, εἰρηνεύων.* SCHAEF.

70) *ἐλιννύων*] Vatic. cum edd. *Καὶ ἀντὶ τοῦ ἡσυχάζων εἰλινύων.* In Gloss. Herod. est *Ἐλινύειν, ἡσυχάζειν.* Non Ionum tantum esse, docent quae Doctiss. Piersonus collegit in Moer. p. 161. cui iunge Paul. Leopard. Em. I. 24. *Ἐλινύειν* scribendum esse, non *ἐλιννύειν,* disputat ad Callimachi H. in Cer. vs. 48. Cl. Ernestius. Vtramque scripturam probarunt alii. In Theocrito X. 50. vbi *ἐλιννῦσαι, ἐλινῦσαι* praefert Etymol. M. p. 330, 53. nam perperam *ἐλίνυσε* editur. *Ἐλιννύσας* est in Arriani exped. Al. III. p. 126. *ἐλιννύων* IV. p. 193. *ἐλιννύοντες* in eiusdem Indic. p. 344. 352. *ἐλινύοντι* in Philostrat. V. A. L. II. p. 85. KOEN. *Ἐλινύουσιν* in Dionysii Halic. Ant. Rom. I. c. 33. *Ἐλιννύσεις* in Luciani Lexiph. T. II. p. 320. vbi al. *ἐλινύσεις.* Simplex *ν* vnice probat etiam Brunckius. V. Lection. et Emendat. ad Anal. p. 240. (quam viri egregii notam cum aliis vellem seruasset Iacobsius) Not. ad Aeschyli Prometh. v. 53. ad Apollon. Rhod. I. v. 862. et ad Aristophan. Thesmophor. v. 598. Alteram rationem tuetur Toupius Addend. in Theocrit. XXV. v. 63. T. II. p. 404. b. et Emendat. in Suid. T. II. p. 202. SCHAEF.

71) Codd. a. et b. *λέγ. δὲ καὶ τοὺς καταδήμους* etc., omissa voce *τριηκάδας.* Cod. c. totum articulum omittit. Cod. August. pro *κατὰ δήμους* habet *κατὰ δείπνους* (Tittmannus enotauit *καταδείπνους*). Idem, Tittmanno diserte monente, omittit vocem *τριηκάδας.* SCHAEF.

72) [*τριηκάδας*]] Vltimum vocabulum, quod ab edd. et MSS. abest perperam, adiectum postulat Glossar. Herodot. *Τριηκάδας, δεῖπνα κατὰ δήμους, καὶ ἀριθμὸς λ' ἀνδρῶν.* et Suidas in V. *Τριηκαδας. παρὰ Ἡροδότῳ, δεῖπνα, ἢ δήμους, ἢ ἀριθμὸν τριάκοντα ἡμερῶν,* e Glossario Nostroque vicissim corrigendus. Censeo autem Grammaticorum expositionis alteram partem, *δεῖπνα*

§. XCIV. [73]) *Καὶ τὸν διανοηθέντα, ἐννώσαντα.*
§. XCV. [74]) *Καὶ τὸ ἀνέπεισεν ἢ ἐδίδαξεν* [75]), *ἀνέγνωσε.*

κατὰ δήμους, pertinere non ad *Τριηκάδας*, sed ad *Συσσίτια.* Etenim cum Herodotus p. 31, 37. iunxisset τριηκάδας καὶ συσσίτια, explicationes margini adscriptae, ἔθνεα κατὰ δήμους; et ἀριθμὸν τῶν λ' ἀνδρῶν, quarum la spectabat συσσίτια, haec τριηκάδας, ad vnam vocem ριηκάδας prono lapsu ambae referri potuerunt, et viεntur relatae. Notior est de trigesima mensis die τριακάς· vt *Καρνείου τριακάδι* in Geloorum Psephismate Siilor. D'Oruillianor. P. II. p. 500, 5. In Foedere inter atios et Olontios Antiq. Asiat. p. 134, 4. doctiss. Chisallus edidit: μηνὸς [Διὸς] ἀλλοσίω τρια και Δι, vertens atine: *mensis ἀλλοσίου die decima tertia.* Iungendae nt tantum literae: τριακάδι, *die trigesima.* — Ad seιens ἐννώσαντα qui contulerit a Viris Celeberrimis nuer notata ad Herodot. p. 717, 47. plura non desiderabit. OEN.

73) Cod. b. ἐννόσαντα. Cod. c. τὸν διανοηθέντα ἐνοήντα λέγουσι. Cod. August. hunc articulum omittit. HAEF.

74) Cod. c. τὸ ἀνέπεισεν ἀνέγνωσεν λέγουσι. SCHAEF.

75) ἐδίδαξεν] In MS. Voss. est ἐδιδάξαμεν. Sed ἐδίξεν habet et Glossar. Herod. De ἀναγνῶσαι hoc signiatu vide nec Nostri oblitum Doctiss. Bernard. ad Thoam M. p. 47. In Herodot. p. 348, 60. πείθει τὸν ἄνα — ὁ δὲ, ἀναγνωσθεὶς ὑπὸ τῆς γυναικὸς, versio *ab ore deceptus* mutari potuerat in *persuasus ab vxore,* aeeunte etiam Suida V. In Etymol. Leidensi haec est ota inedita: Ἀνάγνωσις. ἡ δευτέρα γνῶσις, ἢ ἡ ἄνων γνῶσις. παρὰ δὲ Θουκυδίδῃ ἡ ἀνάπεισις, καὶ ἀναγνώσκειν τὸ ἀναπείθειν. KOEN. Bastius: „Schol. Dioysii Thracis in Villoisoni Anecdot. Graec. Vol. II. pag. 9. s. Ἀναγνῶναι δὲ τὸ ἀναπεῖσαί ἐστιν, ὡς καὶ παρ' ωσιν. Ἡρόδοτος οὖν φησιν (I. p. 44.)· τίς σε ἀνθρώπων έγνω ἐπὶ τὴν γῆν (edit. Wesseling. ἀνέγνωσεν ἐπὶ γῆν) ν ἐμὴν στρατευσάμενον; ἀντὶ τοῦ ἀνέπεισεν. ἀνάγνως οὖν ἡ ἀνάπεισις· ἀναπείθοντες γὰρ οἱ καλῶς ἀναγιώσκοντες. Cod. Vat. 14. addit ἢ περιττή ἐστιν ἡ ανα.

§. XCVI. [76]) *Καὶ τὰς βαφὰς, φάρμακα* [77]).
§. XCVII. *Καὶ τὰ ἀναλώματα, τέλη* [78]).

γνῶσις γάρ ἐστιν ἡ ἀνάγνωσις. In Lexico SG. Ἄλλος ἀλφάβ. articulus hic corruptus legitur: Ἀναπεῖσαι· ἀντὶ τοῦ ἀναπεῖσαι. Κάνθαρος Τηρεῖ. Fortasse leg. Ἀναγνῶναι, ἀ. τ. ἀναπ." Imo ἀναγνῶσαι, quomodo item in Scholiaste Dionysii corrigendum, cuius verba citat etiam Bernardus ad Thom. Mag. l. c. vbi quam addit Galeni glossam, eodem vitio laborat. Contrario laborat Lucianus T. I. p. 182. vbi ἀναγνῶσαι mutandum in ἀναγνῶναι. Hemsterhusius: „Ἀναγνῶσαι. Legendi significationem locus postulat; Graeci sermonis vsus ἀναγνῶναι. Contra peccatur in Hesychio: Ἀναγνῶναι, ἀναπεῖσαι. Ionum est, et Herodoti, apud quem saepius hac potestate ἀναγνῶσαι, nunquam ἀναγνῶναι." Idem in Hesychio vitium recurrit T. II. c. 584. vbi corrigendum τὸ ἀναπεῖσαι, ἀναγνῶσαι φασί. Ceterum satis notum est, hunc verbi ἀναγινώσκειν vsum Ionicis scriptoribus cum Atticis fuisse communem. Schaef.

76) Cod. c. hunc articulum cum duobus sequentibus omittit. Schaef.

77) φάρμακα] Thomas M. V. λαμβάνουσι δὲ τὰ φάρμακα καὶ ἐπὶ τῶν χρωμάτων. Conf. Pierson. ad Moer. p. 399. Lucian. T. II. p. 18. οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἣν ὁ γραφεὺς — τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. p. 441. φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις — τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει. T. III. p. 309. περὶ δὲ τοὺς κροτάφους, ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ᾧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά. Achilles Tat. L. II. p. 89. συνῆκεν οὖν τοῦ κόχλου τὴν φύσιν ὁ ποιμὴν, ὅτι φάρμακον ἔχει κάλλους πεφυτευμένον. et mox περιθραύει τὸ τεῖχος τοῦ φαρμάκου, — καὶ θησαυρὸν εὑρίσκει βαφῆς. Virgilianum *Alba neque Assyrio fucatur lana veneno* e Georg. II. 465. contulit H. Stephanus in Thes. L. G. T. IV. p. 45. A. Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 189. fin. Koen.

78) *Καὶ τὰ ἀ. τέλη*] Ita τέλεσι τοῖς οἰκείοις dixit Thucyd. L. IV. p. 272, 89. vbi vid. Schol. et Thom. Mag. p. 839. ἰδίοις τέλεσι Aristid. Or. T. I. p. 329, 16. Conf. exi-

§. XCVIII. [79]) *Λαύρας, τὰς ῥύμας, ἤγουν τὰς ἀμ-
ιόδους* [80]).

---

ium Porphyrii Scholion ad Il. *K.* v. 56. quod edidit
l. Valckenaer. post An. ad Ammon. p. 214. Sed ab
erodoti mente eam significationem longissime deflecte-
, obseruat Wesselingius ad Gloss. Herod. In Herodot.
52, 8. vbi Cyaxares primus *ἐλόχισε κατὰ τέλεα τοὺς
τῇ Ἀσίῃ*, sine dubio *στρατιωτικὰ τάγματα* intelligun-
r. Arrian. in Indic. C. 18. p. 333. *ἱερεῖα τῇ στρατιῇ
ἴσῃ κατὰ τέλεα ἐδίδοτο*. Koen.

79) Codd. a. et b. *καὶ λαύρας λέγουσι τὰς ῥύμας, τὰς
ιφόδους*. Cod. August. *Λαύρας καλοῦσι τὰς ῥύμας,
ς ἀ.* De vltima voce Hermannus: „Ambiguum, scri-
umne sit *ἀφόδους* an *ἀμφόδους*." Conf. quae monui
notis ad Fabulas Aesopicas a Rochefortio editas adiun-
is Aesopo Heusingeri Lipsiae nuper typis Sommeri re-
tito p. 149. et add. quae Bastius in nota proxima di-
t. Schaef.

80) *ἤγουν τὰς ἀμφόδους*] Priores edd. *Καὶ λαύρας
ουσι τὰς ῥύμας, τὰς ἀμφόδους*. In MS. Vatic. arti-
lus deest. Mutat autem iam hinc Grammaticus non-
il ordinem Herodoti, qui manifestus erit comparanti
ossarium Herod. De *λαύρᾳ* pro *ῥύμῃ, στενωπῷ*, vid.
rimis Stephan. in Thes. L. Gr. T. II. p. 543. et Casau-
n. ad Athen. XII. 10. Vsus est voce etiam Pindarus
th. VIII. 123. Aristaenet. L. I. Ep. 10. *καὶ ἦν ὁρᾷν
ὸς τούτων πληθούσας μὲν ἀγορὰς, στενοχωρουμένας
λαύρας*. Etymolog. Leidens. MS. V. *Οὐδός*. — *λαύρην
φίλην τὴν ῥύμην φησί. καί τινες μὲν ὁδὸν ἀπέδοσαν,
ἐς δὲ τὸν κοπρῶνα*. vbi *φίλην* e pulcherrima Ruhn-
nii emendatione in *Φίλων* mutandum est. Philonem
ammaticum saepe laudat Etymologus editus. *Κοπρῶ-
ς* et *λαύρας* iungit Aristoph. Pace vs. 98. Conf. Pier-
ı. ad Moer. pag. 252. *Λάβρα* scribitur, pro *λαύρα*, in
ossario Biblioth. Coislin. p. 473. quod Glossarium idem
e cum alio, recensito p. 503-505. miror non animad-
rtisse Doctiss. Montefalconium. Ibi etiam p. 504. est
βρα. Koen. In Diction. Hippocrat. Herodoti, quod
lgo dicunt, p. 612. ed. Franz. haec leguntur: *Λαῦραι,
μαι, ἀμφόδια*. Cod. Paris. 2662. pro *ἀμφόδια* dat

§. XCIX. 81) Σαγάρεις, τοὺς πελέκεις 82), ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα.

ἄμφοδα. Vtrumque bene Graecum est. Etymolog. M. p. 557, 46. Λαύρας, τὰς ὁδοὺς, ἢ τὰ ἄφοδα. Vltima vox, ni fallor, nata e typothetae negligentia, qui dare debebat ἄμφοδα. *) Sic infra in Gregorio nostro §. CXXIII. legas ἀφιδέας pro ἀμφιδέας. Etymologica Paris. et Sorbon. dant ἢ τὰ ἀμφόδια, extremoque articulo adiungunt haec: λέγεται δὲ καὶ λαῦρα (Paris. male λαῦρος. Conf. Ducang.), ἔνθα ἀσκοῦσι πολλοὶ μοναχοί. Super loco Etymolog. Leidens. MS. a Koenio citato, λαύρην δὲ φίλην τὴν ῥύμην φησί, in Addendis monetur, φίλην e pulcherrima Ruhnkenii emendatione in Φίλων mutandum esse. Sed neuter, nec Koenius nec Ruhnkenius, meminerat, eundem locum in edito Etymologico p. 615, 13. legi sine vllo vitio. Sic enim ibi est λαύρην δὲ Φιλόξενος τὴν ῥύμην φησί. Vitiosum illud φίλην natum est e compendio φ aut φιζ perperam expleto: quod nemo mirabitur, qui nouerit, hoc compendio librarios parum diligentes plurima nomina propria, itemque alia a φιλ incipientia, significasse. Commutationis nominum Φίλων et Φιλόξενος iam Sylburgius in Indice ad Etymolog. M. exempla commemorauit. Bast.

81) Codd. a. et b. σαγάρεις δὲ τοὺς π. Cod. c. σαγγάρεις **) λέγονται παρ' αὐτοῖς οἱ πελ. ἢ τὰ etc. Cod. August. hunc articulum cum duobus sequentibus omittit. Schaef.

*) De hac emendatione, quae mihi quoque in notis ad Aesopum arrisit, vt nunc dubitem, facit quod Grammatici non nulli λαύραν etiam τὸν κοπρῶνα ἀπέδοσαν. Fortasse igitur recte habet τὰ ἄφοδα: lucrabimurque tria eiusdem significationis substantiua, ἄφοδος, ἄφοδον, ἀφόδιον, quemadmodum trifariam dicitur ἄμφοδος, ἄμφοδον, ἀμφόδιον. Et ἄφοδος quidem Lexica iam habent: ἄφοδον, si recte coniici, nunc demum asciscent: sed ἀφόδιον e fuga retrahent, vtpote quod iam H. Stephanus in ordinem receperit. Vtitur eo Scholiastes Codicis Doruill. ad Aristophan. Plut. v. 1025 ap. Hemsterhus. p. 371. a. Schaef.

**) Sic, duplici γ, haec vox etiam alibi scripta legitur. V. H. Stephan. Ind. in Thesaur. P. II. c. 14. A. B. Ibidem Vir Sum

§. C. [83]) Ἄρδεις, τὰς φαρέτρας [84]).

---

82) Σαγάρεις, τοὺς πελέκεις] Σ. δὲ τοὺς π. edd. In MS. Voss. verbis ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα superscriptum ἢ ξίφη. In Glossar. Bibl. Coisl. p. 475. 505. Σάγαρις exponitur κοπὶς ἢ πέλεκυς, vt iungitur κοπὶς ἢ σάγαρις Xenophonti K. Π. II. p. 40. B. In Virgilio Aen. IX. 575. *Sagaris* militis Troiani nomen est; quod cum Gallorum *Gaesonibus*, aliisque comparari potest, quae docte tractauit Cl. Henr. Cannegieter ad Monum. Dodwerd. C. III. Vocis originem in Armenorum dialecto reperisse Whistones fratres, notat Wesseling. ad Herod. pag. 101, 83. Koen.

83) Cod. c. ἄρδεις αἱ φάρετραι τοῖς ἴωσι λέγονται. Schaef.

84) Ἄρδεις, τὰς φ.] His in Voss. adscriptum τὰ δόρατα. Glossar. Herod. Ἄρδις, φαρέτρας, βέλη. Suidas V. Ἄρδιν, ἀκίδα βέλους. ἢ τὰ ἐκ χειρὸς ὅπλα. Ἡρόδοτος. καὶ Ἄρδις πληθυντικῶς, ἀντὶ τοῦ φαρέτρας. vbi Herodoti nomen loco mouendum videtur, cuius sunt ἄρδις in plurali p. 101, 83. Ἄρδιν vero non *pharetram* esse, sed *sagittae cuspidem*, docuit ad Herod. l. c. Cl. Wesselingius. Koen. Ipsam *sagittam* significat in Callimachi fragm. CXXX. p. 494. Ern. vbi αὐτὸς ὁ τοξευτὴς non debebat verti *idem sagittarius*. Pro ἀργό ποδας κύνας, quod, loco non suo positum, Ernestius ibid. citauit ex Etymolog. Paris. MS., scribendum ἀργίποδας κ. Est haec glossa Homerica (Il. XXIV. v. 211.), quam Etymologus videtur in vicinia explicuisse, vnde in locum alienum aberrauit. Obiter Lexicis adde ἀργιπόδης, quo vtitur Phanias Epigramm. V. extr. V. Iacobs. ad h. l. II. 1. pag. 168. Schaef.

mus: „Item σάγαρις λυσιφλεβής, de phlebotomo quo venae secantur, in v. l. ex Suida, quem ex Anthol. epigrammatum verba haec sumpsisse arbitror." Verum hoc: sed fallitur de phlebotomo intelligens, qui error etiam Septemviralis est Lexici. Intelligendus enim culter, quo Gallus genitale sibi demessuit. Locus est in Philippi Thessal. Epigr. VI. λυσιφλεβῆ τε σάγαριν ἀμφιθηγέα. ad q. l. vide Iacobsium II. 2. p. 146. de hoc vsu vocis φλέψ, Lexicographis nostris neglecto, recte praecipientem. Schaef.

§. CI. [85]) *Φάλαρα, τὰ περὶ τὰς γνάθους σκεπάσματα* [86]).

§. CII. [87]) *Ψῆνας δὲ, τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα ζωΰφια* [88]).

§. CIII. [89]) *Σχοινοτενὲς* [90]) *δὲ, τὸ μακρὸν καὶ ὀρθόν.*

---

85) Cod. c. *τὰ περὶ τ. γν. σκεπ. τῶν ἵππων φάλαρα λέγουσιν.* Schaef.

86) *Φ. τὰ περὶ τὰς γ. σκεπ.*] *Φ. τὰ παρὰ* —— Voss. *Φάλαρας* Aldi editio prima, vt in Achille T. I. p. 49. *φαλαραῖς ἀργυραῖς:* sed vbi *φαλάροις ἀργυροῖς* in notis bene praetulit Salmas. vt *φάλαρα* sunt L. III. p. 183. in Euripid. Supplic. vs. 586. Xenophont. Hist. Gr. L. IV. p. 512. D. Philostrat. Icon. I. p. 804. etc. Conf. Io. Bourdelot. ad Heliodor. p. 63. Koen.

87) Codd. c. et August. *ψῆνας, τὰ* etc. Schaef.

88) *ζωΰφια*] Gloss. Herodot. *ψῆνες. κωνωπεῖα τὰ ἐν τοῖς ὀ. γινόμενα.* Dedit quaedam huc spectantia Cl. Valckenaer. ad Herodot. p. 92, 29. Conf. Hesych. V. *Ἐρινάζαι.* Reliquam minutorum eiusmodi animalium familiam attigit Casaubonus ad Suetonii Galbam C. 3. vbi *galbae* dicuntur *animalia, quae in aesculis nascuntur.* Koen. In Gloss. Herodot. pro *κωνωπεῖα* scribendum *κωνώπια.* Nam *κωνωπεῖον* est quod etiam Latini scriptores *conopeum* dicunt: sed *κωνώπιον*, paruus *κώνωψ.* Specimen ex MS. Lexico Cyrilli in Matthaei Glossar. Graec. Minor. p. 37. *Ψῆνες· οἱ τῶν φοινίκων καρποί.* Editor: „Addit Lex. A. *καὶ οἱ κλάδοι, καὶ ὄνομα ἰχθύων, καὶ τὰ κωνώπια, τὰ ἐν τοῖς ὀλύνθοις γινόμενα.*" *) Cum *ψὴν* etiam de fructu dicatur, in Zenobii loco, ex diuersis, vt videtur, pannis consuto, Centur. II. 23. leniter corrigas *ἐνδυόμενον γὰρ εἰς τοὺς ψῆνας τὸ θηρίδιον κ. τ. λ.* Aliter Valckenarius ad Herodot. pag. 92, 29. Obiter ex eodem Zenobii articulo infer in Lexica formam *ὀλυνθηφόρος.* Conf. Bastii Epist. Crit. p. 16. Schaef.

89) Codd. a. b. c. et August. *σχοινοτενὲς τὸ μακρὸν* etc. Schaef.

*) Lexicis adde *κωνωπώδης.* Schol. ad Aristoph. Vesp. v. 351. *ζωΰφιον κωνωπῶδες.* Item *Κωνωποσφράντης* ex Alciphrone I. ep. 21. Nam etiam talibus in Lexico locus est dandus. Schaef.

§. CIV. [91]) *Συμψήσας δὲ λαμβάνουσιν ἀντὶ τοῦ τρίψας* [92]).

---

90) *Σχοινοτενὲς*] Proprie illud est, *quod porrectis fi- lus et extensis definitur;* deinde *quod in modum funis 'enditur.* Priore significatu posuit Herodot. *σχοινοτε- ις διώρυχας* p. 89, 32. *σχοινοτενέες διέξοδοι* p. 91, 33. *νοτενὲς ποιησάμενοι* p. 521, 46. posteriore Philostrat. roic. C. XIX. p. 747. iungens *ἀποτείνειν τὰ ᾄσματα* et *νοτενῆ ἐργάζεσθαι.* Vid. H. Stephan. Thes. L. G. T. p. 1202. Alia dabit Casaub. ad Athen. X. 21. p. 768. *οινοτενῆ φωνήεντα* in Pindari fragmento Viri docti ie exponunt: vid. n. ad Dionys. Halicarnass. T. II. p. 7. Koen. Boissonadus ad Philostrati l. c. p. 646.: *οινοτενῆ.* Sch. *ἐπιμήκη.* — Pindarus fragm. pag. 72. *νοτενῆς ἀοιδὰ* dixit. Hesychius: *σχοινοτενὲς, ὀρθὸν, κρόν.*" Philippus Thessalon. Epigr. XXII. v. 4. *καὶ σὰς σχοινοτενεῖς σπυρίδας.* Iacobsius interpretatur *ιne iunceo suspensas.* Malim Schneidero accedere in- ıretanti *e iuncis plexas.* [Lexicis adde *σπυριδόν.* odosius Grammat. in Schol. MS. ad Dionys. Thrac. Fabricii Bibl. Gr. L. I. c. XXVII. III. T. I. pag. 159. s. a. 1718.) *Τῶν ἀρχαίων γὰρ οἱ μὲν σπυριδὸν ἔγραφον. Σπυριδὸν ἤτοι δίκην σπυρίδος κ. τ. λ.* Item *σπυρι- ης.* Scholiastes ad Aristophan. Acharn. v. 1096. *σπυ- ιδες πλέγμα.*] Schaef.

1) Codd. a. b. et August. *συμψήσας δὲ λαμβάνουσιν τοῦ συντρίψας.* Cod. c. *συμψῆσαι ἀντὶ τοῦ συντρί- λέγουσιν.* Illud reuocaui in locum Koenianae scri- ·ae *Τὸ συμψήσας ἀντὶ τοῦ συντρίψας,* vbi etiam glos- raeter morem habet articulum. Schaef.

2) — *συντρίψας*] MS. Vatic. et prior. edd. *Συμψή- δὲ λαμβάνουσι ἀντὶ τοῦ συντρίψας.* Cum Herodoti pag. 89, 25. vbi de fluuio Gynde, equum abripiente, *μιν συμψήσας, ὑποβρύχιον οἰχώκεε φέρων,* compa- lus Eusebius apud Stob. Eclog. Eth. p. 206, 32. Vitio- via, *ἡ ἐπὶ τὴν κακίην ἄγουσα, ἐστι* *) *οἵη τὸ μὲν*

*) *ἄγουσα, ἐστι*] *Quod fieri non potest, id haec scriptura fieri postulat, vt et coniungas et disiungas inter se vno tempore haec duo, ἄγουσα, et ἐστί.* Vsus sum Reizii verbis

§. CV. [93]) *Αἱμασιὰν δὲ, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον ἄνευ πηλοῦ τειχίον* [94]).

κατ' ἀρχὰς ὀλίγου πάγχυ —, ἐπὶ παραγωγῇ τῶν προςιόντων, γεῦσαι τοῦ ἡδέος· ὥςτε δὲ μηδενὸς μετὰ ταῦτα ἡγεμόνος εὑρισκομένου, εὐθὺς ἄγει ἐς ὁδὸν σκολιὴν, σκόλοπάς τε ἔχουσαν, — καὶ χαράδρας, καὶ κρημνοὺς, κατὰ κεφαλῆς ὠθέοντας τοὺς εὑρισκομένους, (an ἁλισκομένους;) καὶ τοῦτο συμψήσαντος καὶ παρασυρέοντος τοὺς κατενεχθέντας ἐπ' αὐτὸν ποταμοῦ, βορβόρῳ καὶ λίθοις ῥέοντος. *fluuio etiam, qui coeno lapidibusque fluit, contorquente et abripiente qui lapsu in eum deferuntur.* Ita valde contaminata vulgo Philosophi verba, quorum postrema in versione Canterus non attigit, legi posse arbitrer. Notum est illud Virgilii Aen. I. 100. *vbi tot Simoïs correpta sub vndis Scuta virûm galeasque et fortia corpora voluit.* Eximius est Suidae locus V. Συμψήσας. Koen. De illo Eusebii loco v. etiam Iacobsii Animadvers. in Stobaeum p. 305. s. A verbo συμψάω deriuatur nomen σύμψημα, quo Lexica carent. Vtitur eo Hesychius T. II. c. 1317. Schaef.

93) Cod. a. ᾠκοδ. καὶ ἄνευ πηλοῦ τειχεῖον. Cod. b. ᾠκοδ. καὶ ἄνευ πηλοῦ τοιχεῖον. Cod. c. αἱμασιὰ, τὸ τῶν χαλ. ᾠκ. ἀν. π. τειχίδιον. Cod. August. particulam δὲ post αἱμασιὰν omittit. Ex Cod. c. Lexica auge voce τειχίδιον. Schaef.

94) ἄνευ πηλοῦ τειχίον] Sic et Etymolog. Leidens. MS. v. Αἱμασιὰ, ἠκανθωμένος φραγμὸς ἢ τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ· quae minus plena prostant in edito Etymol. p. 35, 10. Hic edd. Αἱμασιαὶ δὲ τὸ ἐκ χ. ᾠ. καὶ ἄνευ πηλοῦ τειχεῖον. Conf. quos laudat Cl. Albertius ad Hesych. T. I. p. 159. n. 5. et 6. Αἱμασιὴ ἀδαμαντίνη est in Eusebii fragmento apud Stob. Ecl. Eth. p. 206, 6. Adscribam quaedam, vt emendanda existimo: Θεοῦ ἐξ ἀρχῆς ς ηναντος τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ φωτιζόμενα οὐκ ἐοῦσαι ἀφανέες, ὁδοὶ διφάσιαι προκέαται βίου ψυχαῖς ἀνθρώπων, ἀδαμαντίνῃ αἱμασιῇ παχυτάτῃ, καὶ ἐς πολλὸν ὕψος ἀνηκούσῃ κατὰ τὰ [φωτιζόμενα addendum videtur, vel scribendum κάρτα,] ὑ-

simile in Herodoto Wesselingiano τῆς τονώσεως vitium notantis praefat. p. VIII. Corrig. ἄγουσα, ἔστι. Schaef.

τὸ τοῦ ἐξ ἀρχῆς φήναντος ἀπ' ἀλλήλέων τὰ πρῶτα διερ-γόμεναι. Koen. Post vocem τειχίον Glossarium Herodot. addit haec: ὃ νῦν ἑρμακίας καλοῦσιν. Wesselingius ad v. ἑρμακίας: „Voluit ἕρμακας. Hesychius: Ἕρμακες, αἱ ὕφαλοι πέτραι, ἢ αἱμασιαί." Falso. Recte enim habet vulgata scriptura, propria illa posterioris Graecitatis, modo cum Codice SG. 345. scribas ὀξυτόνως, ἑρμακιάς. Ducangius Glossar. Append. p. 74.: „Ἑρμακιά, maceria ex lapillis sine luto, graecis αἱμασιά: Glossae MSS. ad Herod. hist. αἱμασιά, τὸ ἐκ χ. ᾠκ. ἀ. π. ε., ὃ νῦν ἑρμακιὰς καλοῦσι." Eandem vocem in Glossis Codicis Paris. 2758. ad Theocrit. VII. 22. reperi: certe ex scriptura hac, αἱμασιαῖσι (ερ κ superscr.) nihil aliud elicere possum, quam ἑρμακιαῖς, interpretamentum vocis αἱμασιαῖσι. — Suidas: Αἱμασιά, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ παρὰ Ἡροδότῳ (his duabus vocibus caret Lexicon SG. rhet. soph. MS.), ἣν τινες ἥρκαζον (corr. ex Lex. SG. ἕρκεζον. Conf. Suidas s. h. v. et Valckenar. ad Theocr. Adon. p. 269. C.). καὶ Ἴωνες (Lex. SG. καὶ οἱ Ἴωνες) οὕτω χρῶνται. δηλοῖ δὲ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ τὸ χωρίον τὸ ὑπὸ (SG. χωρίον αὐτὸ τοῦτο, leg. αὐτὸ τὸ ὑπὸ) αἱμασιῶν περιεχόμενον, αἱμασιὰν καλοῦσιν. Alius Suidae articulus, correctionis indigens, hic est: Αἵμους, τοὺς δρόσους φησὶν ὁ Αἰσχύλος. *) Scribendum τοὺς δρυμούς. Conf. Is. Vossium ad Hesych. v. αἱμασιά. Lexicon SG. rhet. soph. MS. Αἱμούς, τοὺς δρυμοὺς Αἰσχύλος. ἴσως ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, ἀφ' οὗ καὶ ἡ αἱμασιὰ κέκληται. Ex eodem Lexico MS. iuuat haec addere: Αἱμασιολογεῖν. Θεόπομπος (f. add. ὃς) αἱμασιολογεῖν ἄριστ' ἠπίστατο. Verbum αἱμασιολογεῖν Lexicis adde. Porro: Αἱμασιώδεις. Πλάτων εἶπε περιβόλους αἱμασιώδεις τινάς, ἢ τοὺς ἐκ λίθων ἄνευ πηλῶν (f. πηλοῦ **)) κατεσκευασμένους, ἢ τοὺς ὑπὸ ἀκανθῶν πε-

*) Paullo propius verum Phauorinus; καὶ αἵμους τοὺς δρόμους Αἰσχύλος λέγει. Vere correxisse Bastium, docet Hesychius T. I. c. 160. Αἱμοί. δρυμοί. Αἰσχύλος Αἰτναίαις. vbi bene Interpretes: „Hinc Αἷμος — Haemus." Sic ἴδη, Ἴδη. De confusione nominum δρόμος et δρυμός v. etiam Furia ad Aesop. Fab. XLI. Schaef.

**) Pluralem numerum fortasse tuearis. Schweighaeuserus Lex. Polyb. p. 476. a.: „οἱ πηλοί, limus, 3, 79, 9 et 11." Sch.

φραγμένους. Locus Platonis legitur de Legg. III. (vol. VIII. pag. 114. Bip.), ad q. l. Scholiastes p. 225. Ruhnk. haec notauit: *Αἱμασιαὶ, τροχοὶ κυρίως ἠκανθωμένοι.* Notandus hic vsus vocis τροχοὶ pro voce τείχη. Hesychius: *Τροχὸς, περιβόλαιον, τεῖχος.* Idem: *Κύκλους, καὶ τροχοὺς, τὰ τείχη· τροχὸν δὲ, τὸ τεῖχος.* Τροχοὶ iuxta *αἱμασιὰ* corruptum est in Etymolog. M. p. 35, 13. *Αἱμασιά . . . , τοὺς σωροὺς τῶν λίθων, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ, Τροχοὶ μάλα θ' αἱμασιά τε καὶ ἰλύος ἐρίοντες.* Est versus 143. Theriac., vnde restituendum: *τρόχμαλά θ' αἱμασιάς τε καὶ εἰλυοὺς ἐρέοντες.* Conf. Etymolog. M. p. 809, 54. *λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι τόποι εἰλυοὶ, καὶ τρόχμαλα, καὶ αἱμασιαί.* Posteriore Etymologi loco vsi sunt Philemon Lex. techn. (v. Apollon. Villois. p. 852.) et Phauorinus: sed vterque male habet τροχμαιοὶ pro τρόχμαλα. — Etymolog. Paris. MS. *Αἱμασιὰ, τὸ ἐκ χαλ. φκ. τειχίον· κυρίως δὲ αἱμασιὰ λέγεται φραγμὸς ἠκανθωμένος. γίνεται δὲ παρὰ τὸ αἱμάττεσθαι τοὺς δι' αὐτῆς διερχομένους.* Pro γίνεται δὲ Etymolog. Sorbon. habet *τινὲς δὲ*, de qua confusione legendus Piersonus ad Moer. pag. 343. Idem Etymolog.

θ

Sorbon. alio loco: *Αἱμασιά. ἐκ τοῦ αἱμασ* (i. e. *αἱμασθῆναι* *)) *ἐν αὐτῇ τοὺς παριόντας.* Denique Lex. rhet. MS. *Αἱμασιά. τὸ αὐτοσχέδιον περιτείχισμα, τὸ ἐν τοῖς ἀγροῖς γιγνόμενον ἔξωθεν τῶν ἀμπέλων, πρὸς τὸ μηδένα τῶν ὁδῷ παριόντων, ῥᾳδίως εἰσιόντα ὀπωρίζεσθαι.* Bast.

*) Notanda haec forma. Vulgo dicitur *αἱμαχθῆναι.* Obiter Lexicis adde haec: *Αἱμαλώδης.* Erotianus Lex. Hippocrat. p. 37. H. St. *ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις εὕρομεν, Οὐρέει αἱματῶδες· ἐν δὲ τοῖς πλείστοις, αἱμαλῶδες. ὃ καὶ αὐτὸ ἐν ἴσῳ κεῖται τῷ αἱματώδει.* — *Αἱματοειδής.* Diodorus Sic. XVII. c. 10. *τῇ δὲ Δίρκῃ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος αἱματοειδῆ φρίκην ἐπιτρέχειν.* Ibid. c. 41. *οἱ διακλώμενοι τῶν ἄρτων αἱματοειδῆ τὴν πρόσοψιν εἶχον.* Ibid. c. 90. *καὶ ῥύσις ἱδρῶτος αἱματοειδοῦς κατεῖχε.* — *Αἱματώψ.* Euripides Hercul. fur. v. 935. Musgr. *ῥίζας τ' ἐν ὄσσοις αἱματῶπας ἐκβαλών.* Sic legit Porsonus ad Med. v. 1363. facillima correctione numeris egregie prospiciens. — *Αἱμόρυτος.* Epigr. adesp. DCCVII. v. 8, *αἱμορύτοιο νόσου.* Maximo de Elect. v. 108. (Fabric. Bibl. Gr. Vol. VIII. pag. 426. ed. a. 1729.) *αἱμορύτοισιν ἐπ' ὠδίνεσσι* certa emendatione restituit Dorvillius ad Chariton. p. 723. extr. Alteram formam, duplici capina, iam Schneiderus excitauit ex Etymologico M. Ali-

§. CVI. [95]) Φάρσος, τὸ κλάσμα, τὸ τρύφος, τὸ ἀκρωτήριον [96]).

---

95) Cod. b. φάρος *) τὸ κλ. etc. Cod. c. articulum sic scriptum habet: τρύφος τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. Cod. August. hoc ordine: Φάρσος, τὸ τρύφος, τὸ κλάσμα, τὸ ἀκρωτήριον. SCHAEF.

96) τὸ ἀκρωτήριον] Aldus vulgauit: Φάρσος, τὸ τρύφος. Κλάσμα τὸ ἀκρωτήριον. Haud spernenda esset lectio MS. Voss. Φάρσος, τὸ κλάσμα. Τρύφος, τὸ ἀκρωτήριον. vt illud respexerit ad Herodot. pag. 84, 58. vbi δύο φάρσεα τῆς πόλιος· hoc ad pag. 360, 51. vbi τρύφεα ἁλός· nisi in Glossario etiam Herodoteo et Hesych. φάρσος tribus istis vocibus τρύφος, κλάσμα, ἀκρωτήριον explicaretur. Ex eis ἀκρωτήριον etiam Herodot. vsurpauit p. 676, 54. KOEN. Boissonadus: „Φάρσος in epigr. i. Phaniae, vbi conf. not." Iosephus T. I. p. 442. Hauσχίσας δ' εἰς δώδεκα φάρση τὸ ἱμάτιον. V Toup. Emenlat. T. II. p. 332. vbi quae citat verba Etymologici M. c. 175, 38. φάρος, παρὰ τὸ φάρσαι, ὅ ἐστι σχίσαι· καὶ γὰρ διαφάρους φασὶ χιτῶνας, τοὺς εἰς δύο μέρη κεχωρισμένους, etsi eadem dat Zonaras Lex. T. I. c. 353., tamen non dubito corrupta esse. Schneidero quidem Lex. Gr. v. φάρσος placuit διαφάρσους, quomodo duo Codices in Zonara habent. Sed, orationis serie recte perpensa, assentieris mihi corrigenti διφάρους, qua voce Lexica augeri poterunt. „Saepissime scribae Codicum δια pro δι posuerunt." Bastius Append. ad Epist. Crit. p. 19. vbi vir eximius satis exemplorum huius erroris collegit. SCHAEF.

quanto grauior Aeschylus auctor est; qui in Sisypho dixit αἱμόῤῥυτοι φλέβες. V. Kulenkampii Specimen Emendat. et Obseruat. in Etymologic. Magn. p. 37. SCHAEF.

*) Solennis haec scripturae varietas. V. Iacobs. ad Anthol. Graec. II. 1. p. 166. 169. s. et Tittmann. ad Zonar. T. I. c. 353. not. 81. Iosephus T. I. p. 134. Hau. ὑπὲρ δὲ τούτου λίνεον ἦν ἰσομεγέθες φάρσος. vbi al. φάῤῥος, al. φάρος, quod praetulerit, qui H. Stephano Indic. in Thesaur. P. II. c. 161. C. φάρσος interpretanti *integumentum, inuolucrum, velum, velamen*, non assentiatur. Sed Iosephus ibid. paullo antea, idque sine vlla scripturae diuersitate: ὡραῖον δὲ, ἦν τὸ φάρσος. et p. 159. φάρση σκεπαστήρια. SCHAEF.

§. CVII. [97]) *Ταρσοὺς δὲ καλάμων, τὴν τρασιὰν*[98]), *οὗ ἐξήραινον τὴν πλίνθον.*

§. CVIII. [99]) *Ἔμβολον δὲ, τὸ χάλκωμα τὸ περιτιθέμενον* [1]) *κατὰ πρῶραν ταῖς ναυσίν.*

---

97) Codd. a. et b. *τὴν πρασιὰν* etc. Cod. c. *ταρσοὺς καλ. τὴν πρασιὰν οὗ ἐξ. τ. πλ. οἱ Ἴωνες λέγουσιν.* Cod. August. hunc articulum omittit. Bastius: „In Dictionario Voc. Hippocrat., quod vulgo Herodoti dicitur, p. 618. Franz. item legitur: *ταρσοὶ καλάμων, πρασιὰ ἐν ᾗ ἐξήρανον τὴν πλίνθον.* Sed Cod. Paris. 2662. recte habet *τρασιὰ, ἐν ᾗ ἐξήραινον τ. πλ.* Conf. etiam Brunck. Lex. Sophocl. v. *τρασιά.*" Glossator ad Aristoph. Nub. v. 50. *τρασιᾶς* interpretatur *ξύλου ἐν ᾧ τὰς ὀπώρας ἐξήραινον.* SCHAEF.

98) *τὴν τρασιὰν*] Nolui propagare editionum et MSS. errorem *πρασιὰν*, quem Nostro etiam exemit Doctiss. Bernard. ad Synes. de Febrib. p. 60. cui in ceteris Grammaticis praeiuerat Salmasius Exerc. Plin. p. 869. laudatus etiam Kustero ad Suid. V. *Ταρσοὶ καλάμων*, Galeo ad Herodot. p. 72, 11. Wesselingio ad Gloss. Herod. Quid sit *τρασιὰ*, praeter ceteros Grammaticos, ostendit Scholion in Cod. Mediceo ad Aelian. de N. A. III. 10. In Etymol. M. p. 764, 25. MS. Leid. *Τρασιά. παρὰ τὸ τέρσω τὸ ξηραίνω, τερσιὰ καὶ ταρσιὰ, ὡς παρὰ Σιμωνίδῃ· καὶ ὑπερβιβασμῷ τρασιά. ἔστι δὲ πᾶς τόπος πρὸς τὸ ξηραίνειν τι ἐπιτήδειος.* In Herodot. p. 84, 43. *ταρσοὶ καλάμων* sunt *crates arundinum:* vid. ibi Cl. Wesseling. Schol. Aristoph. ad Nub. vs. 226. vbi *ταῤῥός· Ἀττικῶς τὰ ἐξ οἰσύων πλέγματα οὕτω καλεῖται.* KOEN.

99) Codd. a. et b. *τὸ προτιθέμενον.* Cod. c. *ἔμβ. τὸ χάλκ.* etc. omissâ particulâ *δέ.* Cod. August. totum articulum omittit. SCHAEF.

1) *τὸ περιτιθέμενον*] *τὸ προτιθέμενον* edd. et MS. Vatic. alterum est et in Gloss. Herod. *Ἔμβολος. χάλκωμα περιτ. κ. π. τ. ν.* Nauium *rostra ἐμβόλους* dici et *ἔμβολα*, dudum Viri docti obseruarunt: vid. Cl. D'Oruillius ad Charit. pag. 626. *Ἐμβολαὶ* eo sensu non videntur ab idoneis auctoribus vsurpatae; tametsi Philoxeni Glossae: *Rostra, ἐμβολαὶ, ῥύγχη, χελύνια.* Conf. Cl. Abresch.

CIX. [2]) Ἐναγίζειν δὲ, τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ
ν τοῖς κατοιχομένοις [3]).
CX. [4]) Πρόχυσιν [5]), τὸ ἀποσπεῖσαι.

ιd Aeschyl. I. p. 201. Koen. Doruillius ad Charit.
„— ἐμβολὴ tamen apud Thucydidem L. II. 76. mihi
icare videtur *trabs, aries, rostrum.* ἡ δὲ μηχανὴ
ἐμπίπτουσα ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. et
anc locum explicat Suidas in ἐμβολή." Dubitat
lingius ad Diodor. Sic. XIII. c. 10. non dubitat
iderus Lex. Gr. h. v. Schaef.

Cod. c. ἐναγίζειν λέγουσι τὸ χοὰς ἐπιφέρειν. Cod.
ıt. particulam δὲ omittit. Schaef.

τοῖς κατοιχομένοις] Gloss. Herod. explicat fusius
οὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, ἢ τὸ διὰ
: δαπανᾶν. Vbi verbum ἐναγίζειν Schol. ad Euri-
Phoen. vs. 281. restituit Cl. Valckenaer. pro τοῖς κά-
γομένοις hinc etiam τοῖς κατοιχομένοις scribendum
ar. Herodoti locum p. 125, 85. τῷ μὲν, ὡς ἀθα-
— θύουσι· τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι, imi-
expressit Arrian. de Exp. Alex. VII. 14. pag. 293.
ίζειν τε ὅτι ἀεὶ ὡς ἥρωϊ ἐκέλευεν Ἡφαιστίωνι. —
ς Ἄμμωνος ἔπεμψεν, ἐρησομένους τὸν θεὸν, εἰ καὶ
ῷ θύειν συγχωρεῖ Ἡφαιστίωνι. In Apollodor. Bi-
ι. II. p. 100. Hercules, cum leonem Nemeaeum op-
.turus Cleonis apud quendam diuerteretur, iussit
tem, ἂν μὲν ἀπὸ τῆς θήρας σῶος ἐπανέλθῃ, Διῒ
ιε θύειν· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, τότε ὡς ἥρωϊ ἐναγίζειν.
ous verbis liquet, paulo post Apollodorum scribere
otuisse ἐκόμιζεν εἰς Μυκήνας· inprimis, cum pau-
:eriectis sequatur iterum: Σωτῆρι θύσας Διῒ ἦγεν
υκηνας τὸν λέοντα. Priori loco εἰς Κλεωνὰς cor-
lum est ex Auctore 12 Certam. Herc. in Allatii Ex-
Rhet. p. 322. Plura notauit Cl. Wesseling. ad Dio-
ic. T. I. p. 246, 32. et 284, 44. Koen. Add. Bois-
. ad Philostrat. Her. p. 518. s. Scholiastes ad Lucian.
). 859. ἐντέμνουσιν interpretatur ἐναγίζουσι. Haec
alibi iunguntur, e. c. a Philostrato Her. p. 236. 238.
Schaef.

Codd. a. et b. πρόχυσιν δὲ τὸ ἀποσπ. Cod. c. hunc

§. CXI. Ἔπιπλα, τὴν μὴ βαθεῖαν κτῆσιν [6]), ἀλλ' ἐξ ἐπιπολῆς.

---

articulum cum duobus sequentibus omittit. Cod. August. προχύσαι δὲ τὸ ἀπ. SCHAEF.

5) Πρόχυσιν] Sic MSS. Suid. Glossar. Herod. Vulgo male πρόχησιν δὲ τὸ ά. Respicitur Herodot. pag. 77, 36. οὔτε οὐλὰς κριθῶν πρόχυσιν ἐποιέετο θεῶν οὐδενί. Πρόχυσιν τῆς γῆς idem habet pag. 105, 88. Conf. p. 108, 90. KOEN.

6) μὴ βαθεῖαν κτῆσιν] Gloss. Herodot. ἡ μὴ ἐγγαῖα *) κτῆσις, ἀλλ' ἐπιπόλαιος. vt e MS. Cl. Wesseling. edidit pro ἡ μὴ βεβαία κτῆσις. Suidas V. Ἔπιπλα. σκεύη, τὰ μὴ ἔγγεια, ἀλλ' οἷον ἐπιπόλαια. οἱ δὲ ἐπίπλοα αὐτά φασιν. Ita scribendum pro οἱ δὲ ἐπίπλεα αὐτά φ. qui error est etiam in Falckenburgii Codice in Polluce X. 10. Mobilia ἐπίπλοα dixit Herodot. p. 49, 84. ἔπιπλα p. 73, 98. 78, 5. 267, 33. 448, 8. 558, 39. Isocrat. adu. Euthyn. p. 784. καὶ δ' ἔπιπλα ὡς ἐμὲ ἐκόμισε. Isaeus pag. 72, 41.

*) Ἐγγαῖα ab accentu laborat. Saltem ἐγγαία requiras. Cod. SG. dat ἐγγαῖος: sed nec hoc recte habet. Omnia enim adiectiua cum nomine γῆ composita accentum in syllaba antepenultima habent, quod docet hic locus Pseudo-Herodiani Epimer. MSS.: Τὰ παρὰ τὸ γέα συγκείμενα, καὶ ποιότητα γῆς δηλοῦντα, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γράφονται καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον εὔγεως, λυπρόγεως, ψαμμόγεως, χρυσόγεως, λεπτόγεως. σὺν τούτοις καὶ μεσόγεως καὶ ὑπόγεως. Διὰ διφθόγγου δὲ καὶ ο μικροῦ ταῦτα· ὑπόγαιος, ἀνάγαιος, κατάγαιος· τούτοις ἠκολούθησε καὶ τὸ ἐνοσίγαιος, ὁμοίως καὶ τὰ τούτων οὐδέτερα. Μεσόγειος δὲ, καὶ λυπρόγειος, ἔγγειος ὁ γήϊνος, καὶ πρόσγειος καὶ τὰ τοιαῦτα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφονται. BAST.

Illud ἐγγαία Glossarii Herodotei Lobeckio hanc femininam formam pro poëtica habenti ad Sophocl. Aiac. pag. 243. ego quidem non obuerterim: neque enim dubito, quin ex Codice SG. ἔγγαιος scribendum sit. Ceterum ex Pseudo-Herodiano in Lexica infer adiectiua ἀνάγαιος et ψαμμόγεως. De ἀνάγαιος v. etiam Sylburg. ad Etymolog. M. p. 5. b. med. Zonaras Lex. T. I. c. 187. extr. Ἀνάγαια καὶ ἀνάγαιον. οἴκημα. Vnde simul lucem accipiunt verba Pseudo-Herodiani, si forte, quod tamen non puto, paullo obscuriora videantur: ὁμοίως καὶ τὰ τούτων οὐδέτερα. SCHAEF.

CXII. 7) Λεύκην 8) δὲ καλοῦσι πάθος τι περὶ ὅ-
τὸ σῶμα.

CXIII. 9) Κνυζήματα 10) δὲ, τὰ γοερὰ ἀπο-
γματα.

---

phon Oecon. III. 2. vbi ὅταν ὧν ἂν δέωνται, quod adfectum creditur, simplicissima emendatione in ὅ-
ὧν δέωνται mutandum iudico. Add. Lysias de Arist. p. 342. 343. Dion Chrys. Or. VI. p. 87. D. Aristid. T. I. p. 545, 9. Polyaen. p. 665. Τὰ ἔπιπλα τῶν σκευ- memorantur Artemidoro On. p. 30. 40. Nauim, quae pretiosarum iacturam fecerat in magna tempesta- τῶν ἐπίπλων γυμνὴν dicit Achilles Tat. III. pag. 159. schini Socrat. vocem elegantissime restituit Summus msterhusius: vid. not. 16. ad Hesych. T. I. pag. 1376. OEN. Etiam Toupius Emendat. T. III. p. 18. probante, t videtur, Porsono Append. p. 496. et recte probante: uem enim moueat epicrisis Fischeri, doctissimi viri, sed in talibus miserabiliter ruentis? SCHAEF.

7) Cod. August. hunc articulum cum tribus sequentibus omittit. SCHAEF.

8) Λεύκην] Vid. de hoc morbo Foës. Oecon. Hippo- crat. in V. In Luciani Dial. Meretr. XI. T. III. pag. 309. cum amicam nondum nudam se vidisse affirmasset ado- lescens, excipit Tryphaena: εἰκότως· ἠπίστατο γὰρ μυ- σαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐ- χένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. KOEN. Boissonadus: „Conf. Belinum a Ballu ibid. t. 4. p. 427. versionis Gal- licae. Aeschines ep. 1. Δήλιοι δὲ ἐνόσουν λοιμώδη τινὰ νόσον, τὰ μὲν πρόσωπα ἐπίμπλαντο λεύκης: vbi Taylo- rus Mercurialem indicat V. L. III. c. 18. Adde notas ad Hesychii λεύκη." Bastius: „In Glossario Herodot. Wes- sel. perperam scribitur ὀξυτόνως, λευκή. Cod. SG. bene λεύκη. Etiam in Lucian. l. c. pro λευκὰς scribendum λεύκας." Sic saepius peccant. V. Bernard. ad Theoph. Nonn. T. II. p. 234. et Iacobs. ad Anthol. Gr. II. 3. p. 137. Similiter Haschkius Anal. Crit. p. 270. e λευκῆς recte fe- cit Λεύκης, nomen vrbis, de qua v. etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. XV. c. 18. et 92. Conf. Etymolog. M. c. 191, 54. et c. 475, 22. SCHAEF.

9) Cod. c. particulam δὲ omittit. SCHAEF.

§. CXIV. [11]) *Γεωπείνας* δὲ, τοὺς γῆς πεινῶντας [12]), καὶ ἀπορουμένους.

---

10) *Κνυζήματα*] Praecedentes glossae ad Herod. Librum primum pertinent: hic transitus fit ad L. II. p. 104, 28. mentio ἀσήμων κνυζημάτων infantum. V... muste de iis Hierocles apud Stob. S. LXXVII. p. 462, πολλὰ γὰρ αὖ (parentes) περὶ ἡμῶν ἐμαντεύσαντο, π... λάκις ἀνάρθροις ἔτι καὶ κλαυθμώδεσι φωναῖς, ὅτι δεόμεθα τινῶν, σημηνάντων, τίνα δ' ἐστὶν ὧν δεόμε... διασαφῆσαι μὴ δυνηθέντων. Alia forma κνυζησμὸς κνυζηθμὸς dicebatur: vid. Agathocles apud Athen. L. p. 376. A. et inprimis Cl. Valckenaer. in Ep. ad Roe... p. 43. Koen.

11) Cod. c. hunc articulum cum proximo omi... Schaef.

12) τοὺς γῆς πεινῶντας] Male edd. praeter Aldi... omnes: τοὺς ἐπὶ γῆς π. Herodoti loca dedit, et a... Timaei L. Plat. p. 49. Cl. Ruhnkenius. Koen. In H... doto, in Glossario Herodot. itemque in Codicibus h... Glossarii a me inspectis legitur *γεωπείνας* pro *γε...πείνας*, cui formae quod componam plane non ha... nam vocis *γειώρης*, i. e. ὁ τὴν γῆν φυλάσσων, (ne... ctae, nescio qua causa, a Schneidero, non item a pri... bus Lexicographis,) diuersa est ratio. Pseudo-Hero... nus Epimer. MSS. Τὰ παρὰ τὸ γέα συγκείμενα, καὶ ... σον ἔχοντα τὸ ω, διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, *γεωμέτρης*, *γεωγράφος*, *γεωπείνης*, *γεωμό...* ὁ περὶ τὴν γῆν κοπιῶν, *γεωγραφία*, *γεωμο...* *γεωργός*, *γεωργία*, *Γεώργιος*, *γεώλοφος*, *γ... πεδον* *) καὶ τὰ ὅμοια. Σημείωσαι τὸ *γειόλοφος* *γειομόρος* καὶ *γαιοδότης* (f. *γαιοδάτης*). C...

*) *Γεώπεδον* adde Lexicis. Vtitur hoc nomine Herodotus c. 28. extr. vbi al. *γεωπεδίων*. Eadem carent forma ...λοφος, quam in Lexica sic infer, vt comites adiungas ...τόρος, quod adiectiuum habet Codex Guelferb. in Ap... Rhod. IV. v. 1453. (v. Brunck. Append. p. 243.), et γει...ρος, quod usurpat Phanias Epigr. IV. v. 6. Ceterum γαιοδότης etiam Schneidero placet γαιοδάτης. Illud ...tur Zonaras T. I. c. 417. et Lex. MS. Coisl. quod Titt...nus ad Zonar. citauit. Schaef.

§. CXV. [13]) *Τὸ δὲ ἱκανώσας ἀποσὰς* [14]), *ὡς καὶ* Ἡρόδοτος *ἐν τῇ δευτέρᾳ.*

---

hneiderus affert *γαιωτρεφὴς*, analogiae aduersatur, standumque est, nisi multum fallor, in *γαιοτρεφής*. obam hanc formam reperias etiam in Obseruat. Miscell. I. VI. 1. p. 183. In Etymolog. M. p. 223, 31. sq. *Γε-εῖναι . . . . οἱονεὶ πεινῶντες γῆν* (sic citat etiam hnken. ad Tim. pag. 68.) Codices Paris. rectius dant ;: neque aliter habent Gregorius et Lexicon Herodo-m. Etymolog. Sorbon. alio loco: *Γεωπεῖναι, παρὰ ῆς πένεσθαι. ὀλίγην γὰρ γῆν εἶχον, ὥς φησιν Ἡρό-ος.* BAST.

3) Cod. a. *ἱκαν. ἀπολσας*. Cod. b. *ἱκαν. ἀπώσας*. [illegible]AST.

4) *Τὸ δὲ ἱκανώσας ἀποσὰς*] Sic MS. Voss. In edd. *τὸ δὲ ἱκανώσας ἀπώσας*. Glossar. Herodot. *Ἀπίσας, νώσας*. Locus Herodoti, a Wesselingio indicatus, ad m glossa probabiliter referri debet, est pag. 104, 8. in viarum a mari versus Heliopolin in Aegypto, et enis versus Pisam in Attica comparatione: *σμικρόν ὁ διάφορον εὕροι τις ἂν λογιζόμενος τῶν ὁδῶν του-ν τὸ μὴ ἴσας μῆκος εἶναι, οὐ πλέον πεντεκαίδεκα στα-ι.* Ibi pro *ἴσας* olim *ἀπίσας* legisse Scholiasten, su-atur Vir Clariss. probans Abreschii coniecturam, *νώσας* in *ἱκανῶς ἴσας* mutantis. Seposito paulisper odoti loco, nihil videbitur conuenientius, quam vt e atis diuersis lectionibus *ἀπίσας* et *ἀπώσας* formetur ia *ἀπισώσας*· cui coniecturae hoc magis fidebam, quod em in mentem venerat Valckenaerio, inprimis poste-am magni Hemsterhusii accederet auctoritas, adfir-tis verbum *ἱκανῶσαι* sensu technico, qualis hic ad *σῶσαι* explicandum requiritur, in Historiae Byzanti-Scriptoribus occurrere. *Ἀπισῶσαι*, praeter ceteros, ibet Lucian. T. II. p. 491. ipse etiam Herodot. p. 367, Vel sic tamen *ἀπίσας*, vbi Herodotea denuo con-plor, vix ausim sollicitare, quod per *ἱκανῶς ἴσας* mode reddi potuit: eam virtutem praepositionis in usdam compositis inesse, ostendit Cl. Abreschius in t. Diluc. Thucyd. p. 226. KOEN. Cod. SG. habet *Ἀ-ας· ἱκανώσας.* BAST.

§. CXVI. [15]) *Τὸ δὲ μέτριον καὶ καλῶς ἔχον ἐπιει-κέστατόν φασι* [16]).

§. CXVII. [17]) *Τὸ ἀποδεχόμενοι, κάμπτοντες* [18]).

---

15) Codd. a. et b. omittunt *φασι.* In Codd. c. et August. articulus sic scriptus est: *τὸ μέτρ. κ. κ. ἔ. ἐπιεικέστατον.* SCHAEF.

16) *ἐπιεικέστατόν φασι*] Accessit *φασὶ* e Voss. *Τῶν ἰδιωτῶν τοὺς ἐπιεικεστάτους* dixit Isocrat. Or. ad Philipp. p. 214. *τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν πολιτῶν* Isaeus p. 40, 6. *τοὺς ἐπιεικεστάτους τῶν τριηράρχων* Xenophon Hist. Gr. I. p. 431. E. Schol. Luciani ad T. II. p. 737. *Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, τὸ τὸν τρόπον ἀγαθὸν, — καὶ τὸ σύμμετρον, — καὶ τὸ πάνυ.* Conf. Muncker. ad Anton. Liber. C. 16. vbi iungitur *τῶν πολιτῶν ἐνὶ μετρίῳ καὶ ἐπιεικεῖ.* Iunxit et Dion Chrysost. Or. XXX. p. 308. C. Aristid. T. I. pag. 419. Lucian. T. II. p. 188. Alciphron pag. 390. 400.*) Nostri meminit in Oec. Hippocr. Foësius. KOEN. Scholiastes ad Philostr. Her. pag. 296. Boiss. *Ἐπιεικὴς ὁ τὸ ἔλαττον τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ ἐπιφερόμενος.* Corrig. *ἀποφερόμενος.* SCHAEF.

17) Codd. a. et b. *τὸ δὲ ἀποδεχ. κάμπτ. φασί.* Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. SCHAEF.

18) *καμπτοντες*] *κάμπτοντές φασι* MS. Vat. et edd. In Gloss. Herod. rectius est *κάπτοντες. ἀνακάπτουσι* in Herodot. p. 145, 49. *ἡγέονται δὲ οἱ ἔρσενες, ἀποῤῥαίνοντες τοῦ θοροῦ· αἱ δὲ, ἑπόμεναι ἀνακάπτουσι, καὶ ἐξ αὐτοῦ κυΐσκονται.* vbi vid. Cel. Wesseling. *Λάπτουσιν* in re pari Oppian. posuit Halieut. I. 493. *Ἔνθ' οἱ μὲν σφετέρας περὶ γαστέρας ἀλλήλοισι Τριβόμενοι θορὸν ὑγρὸν ἀποῤῥαίνουσιν ὄπισθεν· Αἱ δ' οἴστρῳ μεμανῖαι ἐπασσύτερον στομάτεσσι Λάπτουσιν.* vbi fieri potuit, vt minus notum *κάπτουσιν* in sibi notius *λάπτουσιν* mutarint Librarii: quemadmodum ad Herodoti l. c. etiam e Codice *ἀναλάμπτουσι* notatur. KOEN. Vix dubito, Gregorium scripsisse *κάπτοντες.* De confusione verborum *κάμπτειν* et *κάπτειν* v., praeter Wesseling. et Valckenar. ad Herodot. l.

*) Iungunt et Philostratus V. A. I. 38. p. 47. Athenaeus XIII. 93. p. 214. Herodianus I. 2. 4. Marcellinus V. Thucyd. pag. XIV. t. 1. Bip. Suidas in *ἀπράγμων.* Conf. et Scholia Platonis p. 89. et Philostrat. Her. p. 500. BOISSON.

§. CXVIII. [19]) *Κορύνην δὲ λέγουσιν ἐπικαμπές τι λον.*

§. CXIX. [20]) *Εὐμαρέην* [21]) *δὲ, τὴν ἀπόπατον.*

Doruill. ad Chariton. p. 442. Heyn. ad Homer. Il. T. p. 490. et Schneider. ad Aristotel. Hist. Animal. V, 4,) p. 270. Schaef.

9) Cod. a. *κορύνην δὲ λέγ. τὸ ἐπικ. ξ.* Cod. b. *κόρμην ουσι* etc. Cod. c. *κορύνην, ἐπικαμπές τι ξύλον:* post m articulum sequuntur hi: *βάρεις, τὰς ναῦς: ἤλυ-, τὴν πορίαν καὶ ἔφοδον: ἀφηλικέστερον, τὸ πρεσβύ-ον: τὸ φανερὸν, ἐπάϊστον,* omissis omnibus interme-s. Cod. August. omittit particulam *δέ*. Ceterum hic ıs vocis *κορύνη* Ionibus cum Doribus communis fuit. Ruhnken. ad Timaei Lexic. p. 213. s. Schaef.

20) Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

21) *Εὐμαρέην*] In Herod. p. 119, 85. *εὐμαρίη* editur; l illud commatis est Ionici, etiam in Codd. custoditum: af. dicta ad §. XLI. Verecundas loquendi formas, qui-s *τὸ ἀποπατῆσαι* a veteribus honeste fuit expressum, bit Cl. Valckenaer. ad Herodot. pag. 330, 24. Koen. upius Cur. Poster. in Theocrit. p. 43.: „Notanda vox *ἄθεα,* quae Dorico-Ionica est. Dicitur autem *Ἀλη-η,* vt *Εὐμαρέη, Εὐμενέη, Εὐτελέη,* et si quae alia *τού-υ τοῦ κόμματος.* de quibus viri docti ad Herodotum et rinthum." Schneiderum laudo, quod *εὐμάρεια* Xe-phonti restituit Oecon. V. 9. V. Plato Lys. p. 6. Heind. terum notatu dignum, *ἀπόπατος* a Gregorio dici *θη-κῶς.* Schaef.

') Ibidem c. 5, 1. Schneiderus ex coniectura edidit *ἅπαν τ' εἰς-αφιέναι εἰς τὸν μυκτῆρα τῆς θηλείας.* Camus ediderat: *δ πᾶν ἐμπιφράναι εἰς τὸν μυκτῆρα τῆς θηλείας,* hac nota adscripta: *Dans le MS. M. on lit ἅπαν ἦν ἐμπιφράναι, ou ἐνπιφράναι, ou εἰςπιφράναι.* Verbum quidem *ἐμπιφράναι* (seu malis *εἰςπιφράναι*), quod etiam Veneti libri auctoritas tuetur, et ipse Schneiderus in Lexicon Graec. Germ. iure asciuit, nullo modo tentari debebat: tam bene graecum est, tamque accommodatum loco Philosophi. Ceterum hinc lucrabitur Thesaurus Gr. L. verbum *πίφρημι* cum aliquot eius compositis, quorum radicem esse *φράω*, non *φρέω*, docet forma illa infinitiui. Schaef.

§. CXX. [22]) Τὰ δὲ ὀπτώμενα, πεσσόμενα [23]).

§. CXXI. [24]) Βάρεις [25]) δὲ, τὰς ναῦς.

§. CXXII. [26]) Ὄσιριν [27]) δὲ καλοῦσι τὸν Διόνυσον.

---

22) Codd. a. et b. τὰ δὲ ὀπτόμενα πεσόμενα (sic). Cod. August. Τὰ ὀπτόμενα, πεσσόμενα. SCHAEF.

23) πεσσόμενα] Herodot. pag. 121, 31. σιτία σφί ἐστι ἱρὰ πεσσόμενα. p. 77, 59. οὔτε πέμματα ἐπέσσετο. Praeter alios figurate Heliodor. Aeth. II. p. 116. τῆς λίαν ἀλγηδόνος τῷ χρόνῳ πεττομένης. KOEN. Herodotus VIII. c. 137. ἡ δὲ γυνὴ τοῦ βασιλῆος αὐτὴ τὰ σιτία σφι ἔπεσσε. ὅκως δὲ ὀπτῷτο ὁ ἄρτος κ. τ. λ. vbi v. Valckenar. SCHAEF.

24) Cod. b. βάρις δὲ τὰς ν. Satis Ἰακῶς. Cod. August. particulam δὲ omittit. SCHAEF.

25) Βάρεις] Aegyptiacae baridos meminerunt, praeter Herodot., Porphyr. apud Euseb. Praep. Eu. pag. 198. B. Synesius de Prou. I. p. 96. A. Themist. Or. IV. p. 49. B. quique citantur plures in n. ad Hesych. T. I. p. 695, 1. Ionicum fere vocant, pari cum Nostro errore, ICti, vocem *auariam* inde repetentes. KOEN. Adde Wesseling. ad Diodor. Sic. I, c. 96. vbi, vt vulgo fit, scribitur βάρις. Rectius scribi βᾶρις, docent loca poëtarum. Bastius: „Lex. SG. (Ἄλλος ἀλφάβ.) Βάρις· καὶ οἰκίας καὶ πλοίου. Σοφοκλῆς ἐν ποιμέσι βαρίβαν λέγει τὸν ναύτην, ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. Brunckius in Lex. Sophocl. correxit βαρίδαν. Iurene, ignoro." Ex ista Brunckii scriptura in Schneideri Lexico noua deprauatione factum βαρίτης. Mihi enim βαρίβας (ὁ τῆς βάρεως ἐπιβεβηκώς) vnice verum videtur. Compares vulgare ναυβάτης. SCHAEF.

26) Cod. August. omittit δὲ καλοῦσι, cetera sic scripta habens, vix vt legi possint. SCHAEF.

27) Ὄσιριν] Rectius dixisset, quem Διόνυσον vocabant Graeci, Ὄσιριν Aegyptiis appellatum fuisse: de Aegyptiis Herodot. p. 123, 17. — Ὀσίριος, τὸν δὴ Διόνυσον εἶναι λέγουσι. In Etymol. M. p. 209, 32. MS. Leid. Ὄσιρις, ὁ Διόνυσος, παρ' Αἰγυπτίοις, praefert; vt coniecit Doctiss. Sylburgius. Conf. VV. CC. Wesseling. ad

§. CXXIII. [28]) *Τὰς δὲ ἀλύσεις, ἀφιδέας* [29])· *οἱ δὲ ψέλλια.*

---

dor. Sic. T. I. pag. 14, 27. Valckenaer. ad Euripid. en. p. 250. Koen.

8) Cod. a. *ἀλύσεις.* quod suspicor Bastium meum pro- rea enotasse, quia in suo Gregorii Koeniani exemplo *σεις* legere sibi visus esset. In meo, tribusque aliis, e ad manus sunt, spiritus asper paullo ille quidem isius, ceterum ita expressus est, vt nihil de eo dubi- onis nasci possit. Quamquam negari nequit, hanc em etiam *ψιλοῦσθαι.* V. H. Stephan. Ind. in Thesaur. c. 365. G. H. Cod. August. omittit particulam *δὲ,* et *ψέλλια* habet *ψέλια.* Schaef.

9) *ἀφιδέας.*] *ἀμφιδέας* scribendum est, vt habent ss. Herod. Hesych. Suidas V. *Ἀμφιδέας. ἀλύσεις παρ' οδότῳ. οἱ δὲ ψέλλια. ἀμφιδέαι περισκελίδες* etc. Sic tinguendum. Idem: *Ἀμφίδεα, ψέλλια.* vbi *ἀμφιδέαι* rigit Kusterus: *ἀμφίδεα* tamen et Etymolog. M. agno- . Quando, de *ἀμφιδέαις* quod proferam, nihil habeo i, subiungam locum ex Aristaeneti L. I. Ep. 15. in vocem *ψέλλια,* quo *ἀμφιδέας* reddunt Grammatici, wius restituendum censuit. Editur: *Σὲ δὲ, ὦ πασῶν ρφέρουσα γυναικῶν καὶ κάλλει καὶ γνώμῃ, τῆς εὐφρο- οὐ παρήγαγεν εὐβουλίας οὐχ ὅρμος, οὐχ ἑλικτῆρες, ΠΟΛΕΩΝ τὸ πολύτιμον.* Pauwius, vt dixi, *ψελίων* iiciebat, seu *ψελλίων,* quae sunt L. I. Ep. 4. Alii a- coniecturas proposuerunt: *ὄφεων* Doctiss. Pierson. Moerin p. 288. Sua se simplicitate commendabit: *οὐ ΛΩΝ τὸ πολύτιμον.* Inter mundum muliebrem Pol- VII. 96. refert *ὅρμους, πέδας* et *ἑλικτῆρας. Χρυσαῖ αι* sunt in Philostrati Epist. XL. Koen. Philemon d Clement. Alex. paedag. L. II. p. 244. *ἱμάτια διαφαί- τα καὶ πέδην τινὰ χρυσῆν.* Codex Vindob. vnicus staeneti *), perinde vt editiones, habet *οὐ πόλεων πολύτιμον.* Corrupta vox *πόλεων* quomodo corri-

*) Obiter moneo, non esse hunc Codicem in illis, qui Biblio- thecae Vindobonensi nuper ablati Lutetiam die tertio Ianua- rii 1810. venerunt. Nouam hanc Bibliothecae Parisinae ac- cessionem perlustrans in plures incidi libros, quibuscum olim mihi intercesserat nonnihil familiaritatis. Bast.

§. CXXIV. [30]) Τὰ δὲ καθαίρειν πόματι [31]) ἐκ ζει-ῶν καὶ ὕδατος, συρμαΐζειν.

§. CXXV. [32]) Λῖνον δὲ, ᾠδῆς ὄνομα, ἢ λύρας χορδήν.

---

genda sit, non ausim pro certo dicere. Etenim vitii in πολ latentis non ea, opinor, origo est, vt paleographiae scientia viam muniat ad verum detegendum: siquidem ex voce quae statim sequitur, πολύτιμον, illa ratione natum esse puto, quam supra p. 418. satis declarare memini. Koenii quidem coniectura, πεδῶν, non caret probabilitate. Graeco cuidam, cui locum Epistolographi Vindobonae ostenderam, placebat legere περονῶν s. πορπῶν, *fibularum*. Pollux l. c. περόνας, ἀμφιδέας, ὅρμους, πέδας. Bast.

30) Cod. b. non habet voces τὸ δέ. Pro πόμα edidi πόματι. Bastius: „Iure corrigitur πόματι. Nec minus recte in Franzii editione p. 616. πόματι τῷ ἐκ ζ. Vitiosum πόμα, quod etiam Codex SG. habet, hinc natum est, quod perperam legeretur πόμ͂ (α), significans in tali verborum constructione πόματι. V. quae in Append. ad Epistol. Crit. p. 16. sq. de scriptura compendiosa substantiuorum in μα desinentium disputaui. Vitiosus Apollodori textus I, 9. p. 78. Heyn. διὰ τοῦτο τὸν θάλαμον ἀνοίξας, εὗρε δρακόντων σπεῖραμα πεπληρωμένον, nemini palaeographiae non ignaro negotium facesset. Scriptum fuit σπειράμ͂ (α), h. e., in tali quidem orationis serie, σπειράμασι, vt Heynius, etsi non commemorans rationem palaeographicam, verissime coniecit." Schaef.

31) πόμα] Imo πόματι, vt est in Glossar. Herod. Suid. neque aliter scripto loco Grammatici vtitur Foësius in Oecon. Hippocr. v. Συρμαίη. De συρμαίᾳ et συρμαΐζειν fuse disputauit Mars. Cagnatus Var. Obs. II. 28. cui iunge Cl. Wesselingium ad Diodor. Sic. T. I. pag. 73, 64. Qui de *Lino* egerint, excitantur complures ad Hesych. T. II. p. 482, 26. Koen. Conf. Larcherum ad Herodoti locum; Burettium Acad. Inscript. t. X. pag. 196. Boisson.

32) Cod. a. χορδή. Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

§. CXXVI. [33]) Θυσάνους [34]) δὲ, τοὺς κροσσούς.

§. CXXVII. [35]) Ἀποφορὰν δὲ, τὴν τελουμένην [36]) παρὰ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις.

---

33) Cod. a. φυσάνους. Cod. b. φυσσάνους. Cod. August. particulam δὲ omittit. Ex eodem Tittmannus enotauit ϑυσσάνους. SCHAEF.

34) Θυσάνους] Sic Voss. Vulgo Θυσσάνους, aut corrupte φυσσάνους. Θύσανοι sunt in Herodot. p. 364, 63. Achilles Tat. V. pag. 343. ἔτυχον γὰρ αὐτὴν (epistolam) εἴσω τοῦ χιτωνίσκου προςδεδεμένην ἐκ τῶν τῆς ὀθόνης ϑυσάνων ἔχων. KOEN. Conf. Iacobs. Anth. t. 7. p. 251. BOISSON.

35) Cod. August. particulam δὲ omittit. SCHAEF.

36) τὴν τελουμένην] Non aliter Suidas in Ἀποφορᾶν, cui eadem medicina admouenda videtur, quam in Nostro instituit Cl. Valckenaerius ad Ammon. pag. 21, 4. vt post τὴν τελουμένην e Glossar. Herod. interseras τιμήν. Ἀποφορὰν, de *mercede, quae heris a seruis praestabatur,* multis exemplis muniuit Valesius ad Harpocrat. [Boissonadus: „Philostr. Her. pag. 14. ἐπὶ δούλοις γὰρ ἦν τὰ γεωργούμενα· οἱ δ' ἀπέφερον ἡμῖν οὐδέν. vbi vide notam p. 322." Plutarchus V. Lycurg. c. 24. οἱ δ' εἵλωτες αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες. Add. Coraius ad Theophrasti Charact. p. 337. SCHAEF.] Alterius vocabuli locum tenet in Aristide Or. T. II. p. 262, 8. ὦ πᾶσι τοῖς ὁμοφύλοις ἐναγισμάτων ἡμέρα, ὦ κοινὴ τοῖς Ἕλλησιν ἀποφορά. Recipi debuerat e var. lect. ἀποφρὰς, quod versio, *o dies-nefastus,* exprimit. Vid. Hesych. in Ἀποφράδες et not. In Philostrato V. A. L. VIII. pag. 363. obiter pristina lectio reuocanda est: τῶν ἱερέων — πλαττομένων ἀποφράδας καὶ οὐ καϑαρὰς χρῆσαι, *cum sacerdotes dies nefastos praetexerent, quibus oraculum consulere non liceret.* Cl. Olearius, καϑαρὰς in καϑαροὺς mutato, vertit *cum sacerdotes dicerent, homines nefarios tantum et impuros oraculum consulere.* KOEN. Boissonadus: „Ante Koenium Hemsterhusius ad Lucian. t. 2. Bip. p. 411. καϑαρὰς Philostrato reddiderat et recte fuerat interpretatus. Codex Parisinus 1696. habet καϑαράς. Notandum Huetium quoque coniecisse καϑαρούς." Bastius: „De hoc loco

§. CXXVIII. [37]) Ἤλυσιν [38]) δὲ, τὴν πορείαν καὶ ἔφοδον.

§. CXXIX. Συρνέη [39]) δὲ παρ' αὐτοῖς ὀνομάζεται λάχανόν τι σελίνῳ ἐοικὸς, ἢ βρῶμα διὰ στέατος καὶ μέλιτος.

Philostrati V. A. v. etiam Hemsterhus. ad Lucian. Vol. I. p. 339. sq.“ Schaef.

37) Codd. a. b. et August. pro Ἤλυσιν habent λύσιν. Bastius: „Litteram vocis initialem rubricator pingere neglexit. V. supra p. 388.“ Schaef.

38) Ἤλυσιν] Vna litera minus MS. Vatic. et edd. Λύσιν δὲ τὴν π. καὶ ἔφοδον. Ἤλυσιν, quemadmodum recte est in Gloss. Herod., e MS. Voss. restitui. Herodotus περιήλυσιν posuit p. 163, 79. ἐξήλυσιν p. 256, 80. 428, 55. 561, 87. Suid. V. Κατήλυσις, ἡ πόρνη. Lege: ἡ πορεία. Simplex ἤλυσις est apud Euripidem: vid. not. ad Hesych. T. I. p. 1627, 8. Koen.

39) Συρνέη] Sic citat et Foës. Oecon. Hippocr. V. Συρμαίη. Si συρμέη scripseris cum Viro summo ad Pollucem VII, 199. propius accedes genuinum συρμαίη quod est in Glossar. Herod. Turbas hic dedit confusio diphthongi αι et vocalis ε, e qua si Doctiss. Maittairius de Dial. Ion. p. 100. D. correxisset ὑστερέη in Hippocrat. p. 339, 43. apud quem legitur ὑστεραίη p. 362, 15. 375, 7. 389, 14. 390, 17. 420, 24. cet. in ὑστερέη nullam peculiarem dialectum sibi reperisse visus esset. Leni medela iuuandus Iamblichus apud Stob. S. LXXIX. p. 472, 17. Πασῶν (τῶν κατὰ φιλοσοφίαν διατριβῶν) πρῶταί εἰσιν αἱ πρὸς ἀνάμνησιν ἀναγόμεναι· ταύτας δὴ οὖν καὶ ὁ Σωκράτης ἐπιδεικνύει τῷ Μένωνι διὰ τοῦ καλῶς ἐρωτᾷν ὁρῶμεν ἐκφαινόμεναι. Gesnero ὁρῶμεν abundare videtur; mihi scribendum: ὁρώμεναι καὶ φαινόμεναι. Koen. Photius Lex. c. 45. Ζηλωτὸς, μακαριστὸς, ἐπαινετός. Vir doctissimus ad hanc Glossam c. 9.: „Scribe: ἐπαινεταῖος, vt legitur in Cyrilli Lex. MS.“ Cyrillus aut scripsit, aut scribere debuit ἐπαινετέος. Ceterum bene habet Photii (it. Suidae T. II. p. 7.) ἐπαινετὸς, vt quod forma sua ceteris adiectiuis melius etiam respondeat. Polybius T. III. p. 189. Schw. ἀγνοοῦντες, ὅτι τὸ μὲν ἐπαινετὸν, τὸ δὲ μακαριστὸν εἶναι συμβαίνει τῶν προειρημέ-

§. CXXX. *Ἐνηβητήρια δὲ, τὰ εὐωχητήρια* [40].
§. CXXXI. [41] *Τριφάσιοι* [42] *δὲ παρ' αὐτοῖς λέγονται οἱ τριπλάσιοι, τρίφωνοι.*

...ον. De quo discrimine vocum *ἐπαινετὸς* et *μακαριστὸς* v. Wyttenbach. in Bibl. Crit. III. 1. p. 55. Obiter Lexicis adde aduerbium *ἐπαινουμένως*. Diodorus Sic. XVI. c. 88. *τὰς προσόδους τῆς πόλεως διοικήσας ἐπαινουμένως*. Schaef.

40) *εὐωχητήρια*] *ἐνευωχήματα* Voss. vnde *ἐνευωχητήρια* elici potest, quod habet Glossar. Herodoteum. Voces *ἡβητήρια* et *ἐνηβητήρια* optime explanarunt VV. CC. ad Herodot. pag. 167, 37. Grammatico vsus est Hemsterhus. ad Pollux. IX. 8. Koen. Vocem *εὐωχητήριον* Lexicographi nostri ignorant. Schaef.

41) Cod. b. *οἱ τριπλάσιοι, οἱ τρίφωνοι.* Cod. August. pro *τριπλάσιοι* dat *διπλάσιοι*. Conf. Brunck. ad Sophocl. Oed. R. v. 716. Etiam *τρίφωνος* Lexicis adde. Sch.

42) *Τριφάσιοι*] Herodot. p. 49, 97. 111, 81. 113, 27. 180, 93. *διφάσιοι* pag. 34, 44. 111, 89. 120, 14. Euseb. apud Stob. Eclog. Eth. pag. 206, 5. cet. Koen. Bastius: „Pro *τριπλάσιοι* Cod. Paris. 2662. dat *τριπλάκιοι*, quod mihi non graecum videtur." Pro — *πλάσιος* Graeci videntur etiam — *πλάδιος* dixisse. Certe *ἔσθος διπλάδιον*, satis munitum optimorum auctoritate librorum, legas in Antipatri Sidon. Epigr. LXI. V. Iacobs. ad h. l. T. II. P. I. p. 58. Quod si antepenultima in talibus producenda esset, dicebatur, vt opinor, — *πλήδιος*. Certe Herodianus Philet. p. 446. *Διπλήδιον, τὸ διπλοῦν ἱμάτιον.* vbi falli videtur Piersonus haec notans: „Nisi contractum sit ex *διπληΐδιον, διπλήδιον*, scribendum *διπλοίδιον*." Hoc me ducit ad Eratosthenis Epigr. III. in.

Εἰ κύβον ἐξ ὀλίγου διπλάσιον, ὦ 'γαθὲ, τεύχειν φράζεαι, — — — — —

Cur malumus hîc, vt syllaba breuis producatur, dubiam arseos fidem implorare, quam Codicis Florentini scripturam, *διπλήσιον*, amplecti? At, inquit vir egregius, *διπλήσιος* forma est alibi non obuia. Herodotus VI. c. 57. *διπλήσια νέμοντας ἑκατέρῳ τὰ πάντα ἢ τοῖσι ἄλλοισι δαιτυμόνεσι.* Idem V. c. 45. *δοθῆναι ἂν οἱ πολλαπλήσια ἢ Καλλίῃ.* L. VIII. c. 143. *πολλαπλησίη ἐστὶ τῷ Μή-*

§. CXXXII. [43]) Ἀπεματάϊσε [44]) δὲ τὸ ἐμώρανε [45]) σημαίνει.

§. CXXXIII. [46]) Ἀποτιμοτέρους [47]) δὲ τοὺς ἀτιμοτέρους λέγουσιν.

δω δύναμις ἤπερ ἡμῖν. quibus locis obiter aduerte vsum particulae ἢ post ista numeralia. Ceterum haec similiaque non inepte conferes ad defectus sarciendos Lexicorum. Schaef.

43) Cod. a. ἀπεμ. δὲ τὸ ἐμώρανεν, omittens verbum σημαίνει. Cod. b. τὸ ἐμώρανε σημαίνει παρ' αὐτοῖς. Cod. August. Ἀπ. δὲ τὸ ἐμ. λέγουσι. Schaef.

44) Ἀπεματάϊσε] Addunt in fine articuli edd. παρ' αὐτοῖς. Ἀπεματαΐσε est in Herodot. pag. 184, 10. Vide de hoc verbo Cl. Wesselingio ibidem laudatos, et Sylburg. ad Clenardi Inst. ad p. 378, 43. Occurrere autem ματάζω, ματαιάζω et ματαΐζω, monuit Cl. Hemsterhus. ad Schol. in Aristoph. Plut. vs. 575. Est et Ματαΐσσει apud Hesych. qui Ματαΐζω habet ad explicandum V. Ἀλεόσσω· vt multa enim alia verba, de rarioribus etiam, hoc quoque in Grammaticorum possessionem venit, in *irrito conatu, quique hominis est parum sapientis*, significando propriam vim exserens. Koen. Palaephatus XI. in. ὃς δ' ὑπολαμβάνει ἄτρωτον ἀπὸ (al. melius ὑπὸ) σιδήρου ἄνθρωπον, εὐήθης ἐστίν. Al. pro εὐήθης ἐστὶν habent ματαιάζει. Schaef.

45) ἐμώρανε] Adde Lexicis μωροποιῶ, quod legi in Labbaei Glossar. Lat. Graec. p. 38. c. Schaef.

46) Cod. August. omittit verbum λέγουσιν. Schaef.

47) Ἀποτιμοτέρους] Herodot. p. 185, 61. Ἀπότιμος est in Artemidoro On. IV. 29. p. 219. In aliis etiam vocabulis compositis compluribus praepositio ἀπὸ priuationem significat, τῆς ἀπὸ προθέσεως ἀντὶ τῆς α στερήσεως κειμένης, vt ait Etymol. M. p. 131, 29. in Ἀπότριχες. Sophocles, e cuius Oed. T. vs. 223. ἀπότιμον *) θεὸν quoque enotauit Suidas, ἀπόθεα etiam dixit pro ἄθεα in deperdita Tragoedia Thyeste: vid. Hesych. in Ἀπόθεα. Idem Tragicus, teste eodem Lexicographo, contrario vsu

*) Quod non debebat Ilgenius ad Hom. Hymn. p. 364. sollicitare. V. Musgrauii notam. Schaef.

CXXXIV. [48]) Ἀφηλικέστερον δὲ, τὸν πρεσβύ-, [49]).

---

ympanistis ἄδημον vocauit τὸν οὐκ ἔνδημον ὄντα, e adeo vulgo ἀπόδημος dicebatur. Par est ratio in τος et Ἀπόθεστος apud Hesych. quorum illud, ἄθε- Ἐριννῦς *), olim forte in fine versus hexametri lo- abuit. Plura peti possunt e notatis a Cl. Abreschio ttieri Meth. Adm. p. 69. Pertinebit ad eandem clas- t in Hippocrat. p. 478, 5. ἢν δὲ ἄπυρος ᾖ, si MSS. rum lectio ἀπὸ πύρος in vnum vocabulum ἀπόπυ- ρẽat. In Athenaeo L. III. p. 84. E, pro, ad bestias atos ἔδει —. ἅπασι τοῖς ζώοις παραβληθῆναι, re- ndum ἀποσίτοις τοῖς ζώοις, quod monuit me Cl. kenaerius. In Polyaen. VIII. 46. p. 791. Tyrannus ς παρέβαλε θηρίοις πεινῶσι. Iustin. L. XLIV. 4. §: nibus — *ieiunis et multorum dierum abstinentia cru- obiecit.* Koen. Toupius ad Longin. Sect. XLII. p. Oxon.: „— Idem autem ἀπόψυχος et ἄψυχος, vt ειπνος et ἄδειπνος, ἀπόμισθος et ἄμισθος, ἀπόσι- ἄσιτος, ἀπότιμος et ἄτιμος. de quibus Hesychius, ocratio, et vir doctissimus ad Gregorium." Schaef.

) Codd. a. et b. τὸ πρεσβύτερον. Cod. August. par- m δὲ omittit. Schaef.

) τὸν πρεσβύτερον] τὸ πρεσβ. MS. Vatic. cum prius . Haec autem Glossa ex iis, quae ad Lib. III. He- i referuntur, prima est, spectatque ἄνδρα ἀπηλικέ- ν p. 200, 43. Themist. Or. XXVI. p. 328. A. ὡς ἡμεῖς γε. Sch.] δυςμαθέστεροι ἴσως καὶ ἀφηλικέστεροι ἤδη ψηλοτέρας σοφίας. Cf. Piers. ad Moer. p. 82, 2. Koen. onadus: „Eunapius pag. 32. ὁ δὲ ἕτερος ἦν ἀφηλικέ- ς: vbi conf. notam." Herodianus Piersoni p. 475. λικέστερος, ὁ τὴν ἡλικίαν προβεβηκώς. Homer. n. in Cerer. v. 140. οἷα γυναικὸς ἀφήλικος ἔργα τέ- κι. Qui locus probe notandus, cum Phrynichus MS.

mo ὀξυτόνως, Ἐριννύς. Pausanias X. c. 31. pag. 874. ὡς Ἐριννῦς καταρῶν ἀκοῦσαι τῶν Ἀλθαίας. Sylburgius: „Re- tius Ἐριννὺς, cum Etymologo, Hesychio, Suida. nam ἐριν- ῦς pluraliter potius vsurpatur pro ἐριννύες." Conf. Adno- it. ad Moschum p. 239. extr. Schaef.

§. CXXXV. 50) Τὸν φανερὸν, ἐπάϊστον 51).

ἀμαθεστάτους dicat τοὺς ἀπολελυμένως λέγοντας ἀφῆλιξ, ἀφήλικες. V. Bastii Epist. Crit. p. 132. Schaef.

50) Codd. a. et b. τὸν δὲ φαν. ἐπ. Cod. August. integrum articulum omittit. Schaef.

51) Τὸν φ. ἐπάϊστον] Τὸ φ. ἐ. MS. Meerm. hanc glossam, praetermissis intermediis, articulo LXXVI. subiungens. Τὸν δὲ φ. ἐ. edd. Ἐπάϊστος in Herodoto aliquoties recurrit; vid. p. 158, 90. 202, 88. 471, 34. 571, 77. 679, 34. 47. Antonin. Liberal. Metam. C. 34. ex Ionico fonte scriptore, quem in Smyrnae narratione sequebatur, vocem hausit. Ionicae certe dialecti vestigia in Antonino occurrunt; id quod docenti Salmasio in παῖς κοῦρος C. 17. Πολυδώρης C. 32. Τιτῆνας C. 36. Οὔρεσκεν *) C. 41. obloqui non debuerat Th. Munckerus ad Ouid. Metam. L. VII. argum. Fab. XXIX. **) Addi possunt Ionica κόρσιας e C. 23. ἱρὸν e C. 40. αὖτις e C. 17. 24. 35. 37. 38. cum semel sit αὖθις C. 23. Conf. Cl. D'Oruillius ad Charit. p. 67. Ceterum ἐπάϊστος adhibuit etiam Auctor Anonymus de Incred. in Galei Collect. Mythol. pag. 87. Pasiphaë ξυνῆν τῷ ἐρωμένῳ, ὥστε (L. ἔστε) ***) ἐπάϊστος ἐγένετο. ἀνεπάϊστος Agathocles Babyl. apud Athen. L. IX. p. 376. A. Koen. Discant tirones, Ionicum ἐπάϊστος γίγνομαι, perinde vt κοινὰ illa, δῆλος (s. ἔνδηλος) γίγνομαι, φανερὸς γίγνομαι, etc. iungi cum participio. He-

*) Conf. Epist. Crit. p. 205. Bast.

**) Formae ionicae, quas habet Antoninus Liberalis, debentur poematibus ionicis, e quibus homo librum Metamorphoseon maximam partem consarcinauit. Sic solent compilatores temporum et antiquorum et recentium: scriptorum, quos exscribunt, ipsa verba, ipsas phrases retinent. [De Polyaeno v. Koenium supra pag. 468. De Diodoro Siculo v. Meletem. Crit. I. p. 94. Schaef.] In Antonino quidem Liber. ipsorum versuum, quos ante oculos habebat, vestigia reperiuntur. Conf. Epistol. Crit. p. 191. vbi hexametrum paene integrum detexi. Frustra sis, si alios Ionismi fontes in Antonino Liber. quaeras, de cuius dialectis quem Verheykius Excursum editioni suae adiecit, multa tenet quae consideratius scripta velles. Bast.

***) Verissime Koenius. Nam ἔστε pro ὥστε clare legitur in Codice Vatic. 305., e quo Leo Allatius Anonymum illum primus exscripsit. Bast.

ιέϑη ducere videtur ad ἠρέϑη, quod a poëtae manu fectum suspicor. Firmat suspicionem Scholiastae interpretatio: ποίῳ τρόπῳ αὐτὴν συνελάβεσϑε καὶ κατει-ατε; Ceterum locutio ἐπίληπτον αἱρεῖσϑαι neminem ndet, qui morem poetarum Graecorum cognouerit. Helus Op. et D. v. 540. μηδ' ὀρϑαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεκατὰ σῶμα. vbi quae Moschopulus egregia notauit, ribam paullo pleniora, quam dedit Lobeckius ad Socl. Aiac. pag. 299. (quem vide etiam p. 353.): μη δὲ όμεναι ὀρϑαὶ κατὰ σῶμα γίνωνται ὤφειλεν. ὁ δέ φηρίσσωσιν, ὃ καὶ μόνον, τὸ τὰς τρίχας ὀρϑίας γίνε δῆλοῖ. καὶ Εὐριπίδης ὅμοιόν τι ποιεῖ ἐν τούτοις· μὴ σφόρους Εὐχὰς ϑεοὶ κραίνωσιν. ὀφείλων γὰρ εἰπεῖν τελεσφόρους ποιήσωσιν, ὁ δὲ φησὶ τελεσφόρους κραίειν ἐκ παραλλήλου, ὡς πετρώματι λευσίμῳ ἐν ἄλλοις, ον λιϑοβολισίμῳ *). καὶ ἁπλῶς πολὺ παρὰ τούτοις τοιοῦτον. Phanocles Fleg. v. 8. εὐήκη φάσγανα ϑηεναι. Bene Ruhnkenius p. 301.: „Trincauellus et merus εὐμήκη ediderunt. At alii libri, in his Leiden. rectius εὐήκη praebent." Alterum illud, εὐμήκη, er praetulit Io. Gottl. Kreyssigius, Lycei Annaemon Rector, in Particula II. Symbolarum ad Bielii Therum Philologicum augendum atque emendandum, p. *quod vocabulis εὐήκης et ϑήγεσϑαι frigida quaedam τολογία insit.* Frigida si est, acrius etiam frigus fehaec Homeri Il. XIV. v. 6. s. εἰόκε ϑερμὰ λοετρὰ ἐϋκαμος Ἑκαμήδη Θερμήνῃ. SCHAEF.

*) Sic habet editio et Heiusii et Trincaueli. Corrigo λιϑοβολησίμῳ. Vt enim a ναυπηγεῖν deriuatur ναυπηγήσιμος, (omninoque adiectiua in σιμος deriuantur a primis futuris, e. c. ἀνύσιμος, ἀράσιμος,) sic a λιϑοβολεῖν descendit λιϑοβολήσιμος, quod adiectiuum Lexicis addes vna cum λιϑοβόλητος, quo vtuntur Hesychius T. II. c. 458. et Photius Lex. c. 163. Accedant item haec: Λιϑοβολεύω. V. Schol. ad Lucian. T. I. p. 578. — Λιϑόβολος. Notauit Schol. Ven. ad Homer. Il. III. v. 354. V. Valckenar. ad Euripid. Phoen. v. 1069. et Porson. ad eund. loc. (v. 1076.) — Λιϑοκονία. Habet Hesychius T. II. c. 2269. Conf. Toup. ap. Warton. ad Theocrit. XXII. v. 38. — Λιϑολογία. Reperitur in Moeride pag. 53. vbi tamen conf. Pierson. — Λιϑοτομική. Vsurpat Cyrillus c. Iulian. pag. 208. A. — Λιϑώδως. V. Casaubon. ad Athen. II. c. 7. p. 93, 25. — Λιϑωτός. V. var. lect. ad Herodot. II. c. 69. SCHAEF.

§. CXXXVII. 54) *Καταπροΐξασθαι* 55) *λέγεται τὸ προῖκα ποιῆσαι.*

§. CXXXVIII. 56) *Καὶ τὸν καταφανῆ, ἐπίλαμπον* 57).

Il. c. 1822. Vnus locorum Herodoti, V. c. 42. *ἦν τε οὐ φρενήρης, ἀκρομανής τε,* facit vt recorder huius tantopere vexati ab Interpretibus I. c. 73. *ἦν γάρ, ὡς διέδεξε, ὀργὴν οὐκ ἄκρος.* Particulam negantem delendam esse, viri doctissimi mihi persuaserant, antequam intelligerem, *οὐκ* in vno Codicum Parisinorum non legi. Quo magis miratus sum, perspicacissimum Criticum huius particulae patrocinium suscepisse. At, cedo, vnde natum est *οὐκ*, quod tot libri tuentur? Scilicet ex litteris proxime sequentibus *ακ*, quarum prior quoties cum *ου* confusa sit, in vulgus notum est. V. Melet. Crit. I. pag. 93. Aristophanis Grammatici Argument. Euripid. Med. *ἐχωρίσθη δ' Ἰάσονος, Αἰγεῖ συνοικήσασα.* Sic recentiores editiones. Vetustiores rectius *συνοικήσουσα.* Schaef.

54) Cod. August. pro *λέγεται* habet *λέγουσι.* Reuocavi Codicis Vossiani scripturam *καταπροΐξασθαι* in locum Koenianae *καταπροΐξεσθαι.* Aoristi enim infinitiuo melius respondet qui sequitur *ποιῆσαι.* Plutarchus Mor. T. I. pag. 35. *Οὐ μὴν ἐκεῖνός γε παντελῶς κατεπροΐξατο.* Schaef.

55) *Καταπροΐξεσθαι*] *Καταπροΐξεσθαι δὲ* A. edd. et MS. Vatic. E *καταπροΐξασθαι,* quod in Voss. est, feci *καταπροΐξεσθαι* cum Glossar. Herod. iuxta Herod. pag. 213, 93 *ἐκείνους μέντοι τοὺς περιποιήσαντας οὐ καταπροΐξεσθαι.* vbi docta a Cl. Valckenaerio adscripta sunt. Themistocles Epistola XV. p. 29. *οὔτε τοὺς θεοὺς ἀσεβῶν λήσεις, ὦ Φιλοστέφανε, οὔτε ἐμὲ ἀδικῶν καταπροΐξῃ.* Koen.

56) Cod. c. *τὸν καταφανῆ, ἐπίλαμπον.* Schaef.

57) *ἐπίλαμπον*] Pertinet ad corruptum *ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται* in Herodoto p. 232, 4. optime e MSS. in *ἐπίλαμπτος* mutatum. In sequentibus spreuit Herodoti ordinem Grammaticus. Koen. Sophocles Antig. v. 406. *καὶ πῶς ὁρᾶται, κἀπίληπτος εὑρέθη;* Aldinae scriptura

. 62) Τὸ πολεμέειν, ἀντιάζειν 63).
L. 64) Τὰ αἰδοῖα, μέζεα. Ἡσίοδος 65).
— οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο.
Il. 66) Τὸ καταπαιχθεὶς καὶ γελασθεὶς
-ένος λέγουσιν. Ἡρόδοτος 67. „ὦ βασιλεῦ,
-ένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις."

---

erus: conf. Suidas V. Τετρύσθαι, et Albertius T. II. pag. 1374, 28. Koen. Add. Iacobs. ad II. 2. p. 231. Perperam autem Koenius du-cribit τετρυμμένον. Brunckius ad Apollon. 1174.: „τετρυμένα. Perperam vulgo τετρυμ-ngum est. In C. τετρεμένα. Tres τετριμμέ-EF.

. a. et b. τὸ πολ. ἀντ. λέγουσι. Cod. c. hunc mittit. Schaef.

ίζειν] ἀντιάζειν λέγουσι MS. Vatic. cum edd. i Herodotea ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα e p. 332, us tamen ἀντιάζειν a consueta significandi po-deflectit. Saepius Herodotus verbo ἀντιοῦ-st: vid. p. 511, 95. 12. 694, 2. 703, 41. Mon-, recte p. 583, 90. Codicem ἀντιοῦσθαι pro ζι seruasse. Koen.

c. τὰ αἰδοῖα, μύρνα (sic). Cod. August. ὡς t in poëtae versu μάζεα pro μέζε'. Schaef.

οδος] Opp. et D. vs. 512. vnde emendandus p. 575, 12. Hesych. Εὐμέζεος, vt bene corri-s, εὐφυὴς τοῖς αἰδοίοις. In Herodoto μέζεα aeras. Koen. Bastius: „Orion Theb. MS., olog. M. exscripsit: Μήδεα, τὰ αἰδοῖα, πα-ειν καὶ ἄρχειν τῆς γενέσεως· μέζεα δὲ, κα-ιν τοῦ δ εἰς ζ." Εὐμέζεος adde Lexicis. Sch. c. hunc articulum omittit. Schaef.

δοτος] P. 194, 28. De διαβάλλειν, notione vid. quos laudat Cel. Wesseling. ad Herod. p. Albertius ad Hesych. in Διεβλήθη, ἐξηπάθη· ro ἐξηπατήθη debuerat corrigi. Koen. Quid it Koenius solicitans Hesychii ἐξηπατήθη, pla-elligo. Hesychius paullo ante: Διεβάλλοντο. ν. Medium commemorat etiam Zonaras Lex.

§. CXXXIX. [58]) *Λᾶξιν* [59]) *δὲ τὸν μερισμὸν, ἢ τὸν κλῆρον.*

§. CXL. [60]) *Τὸν καταπεπονημένον τετρυμένον* [61]) *λέγουσι.*

---

58) Cod. c. *λάξην τὸν μέρ. ἢ τ. κλῆρον.* Cod. August. *Λάξιν λέγουσι τὸν μερ. ἢ τ. κλῆρον.* Dedi *Λᾶξιν.* Koenius dederat *Λάξιν.* Recte *προπερισπᾷ* Ruhnken. ad Homer. Hymn. in Cerer. v. 328. et in Epist. Crit. p. 129. SCHAEF.

59) *Λάξιν*] *Λῆξιν* Aldi prima editio: idem si a MSS. fuisset oblatum, potuissent iungi *Λάξιν, λῆξιν, τὸν μερισμὸν, ἢ τὸν κλ.* vt iunguntur in Glossar. Herod. et Suida emendato. Pro *μερισμῷ* occurrit *λάξις* in Herodot. pag. 290, 23. *ὑπεροικέουσι δὲ τουτέων δευτέρην λάξιν ἔχοντες Βουδῖνοι.* atque ita capienda sunt haec Philostrati V. A. III. pag. 98. *τὴν δὲ γῆν ταύτην ἀρίστην φασὶ τῆς Ἰνδικῆς εἶναι, καὶ μεγίστην τῶν ἐκεῖ λήξεων.* Aelian. de N. A. XVII. 27. *ἔθνος — διευτυχοῦν τῆς εὐνόμου μάλα καὶ εὐδαίμονος ναὶ μὰ Δία λήξεως.* Pro *κλήρῳ*, quando *κλῆρος sortem, μοῖραν*, significat, praeter alios posuit Heliodor. Aeth. II. p. 106. *ταύτης εἰς τὴν ἑτέραν λῆξιν ἀναλυθείσης:* vbi praecedentia, *ἐμοὶ πόλις Μέμφις· πατὴρ δὲ καὶ ὄνομα Καλάσιρις*, commodius procedent ita scripta: *ἐμοὶ πόλις Μέμφις πατρὶς, καὶ ὄνομα Καλάσιρις.* Sic L. III. pag. 154. *καὶ πατρὶς ἔστω τῷ σοφῷ πᾶσα πόλις. Τὴν περίγειον λῆξιν sortem terrenam* dixit Synesius de Prouid. p. 89. C. Apud Aelian. N. A. XII. 7. Empedocles censebat *τὴν ἀρίστην εἶναι μετοίκησιν τὴν τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὲν εἰς ζῶον ἡ λῆξις αὐτὴν* (L. *αὐτὸν*) *μετάγοι, λέοντα γίνεσθαι· εἰ δὲ εἰς φυτὸν, δάφνην.* KOEN.

60) Codd. a. b. et August. *τετρυγημένον λ.* Sed Cod. c. habet *τετρυμένον.* SCHAEF.

61) *τετρυμένον*] Consentit in hac lectione MS. Meerm. cum Voss. Perperam Vatic. et prior. edit. *τετρυγημένον·* nam pertinet ad *λεὼν τετρυμένον* in Herodot. p. 165, 73. Eidem Iones p. 443, 50. dicuntur *τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἠελίῳ.* Ad vtrumque locum Cel. Wesselingius nonnulla adscripsit. In Antholog. VI, 7, 14. pro, *Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετριμμένον ἐργατίνην βοῦν*, e Suida in voce reuocandum censeo rarius *τετρυμμένον·* secus atque in-

§. CXLI. [62]) Τὸ πολεμεῖν, ἀντιάζειν [63]).
§. CXLII. [64]) Τὰ αἰδοῖα, μέζεα. Ἡσίοδος.[65])
— — οὐρὰς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο.
§. CXLIII. [66]) Τὸ καταπαιχθεὶς καὶ γελασθεὶς διαβεβλημένος λέγουσιν. Ἡρόδοτος [67]. „ὦ βασιλεῦ, διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ μανθάνεις."

---

stituit Kusterus: conf. Suidas V. Τετρύσθαι, et Albertius ad Hesych. T. II. pag. 1374, 28. Koen. Add. Iacobs. ad Anthol. Gr. II. 2. p. 231. Perperam autem Koenius duplicato μ scribit τετρυμμένον. Brunckius ad Apollon. Rhod. I. v. 1174.: „τετρυμένα. Perperam vulgo τετρυμμένα. υ longum est. In C. τετρεμένα. Tres τετριμμένα." Schaef.

62) Codd. a. et b. τὸ πολ. ἀντ. λέγουσι. Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

63) ἀντιάζειν] ἀντιάζειν λέγουσι MS. Vatic. cum edd. Putem innui Herodotea ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα e p. 532, 96. in quibus tamen ἀντιάζειν a consueta significandi potestate non deflectit. Saepius Herodotus verbo ἀντιοῦσθαι vsus est: vid. p. 511, 95. 12. 694, 2. 703, 41. Monstrat is vsus, recte p. 583, 90. Codicem ἀντιοῦσθαι pro ἐναντιοῦσθαι seruasse. Koen.

64) Cod. c. τὰ αἰδοῖα, μύρρα (sic). Cod. August. ὡς Ἡσίοδος, et in poëtae versu μάζεα pro μέζε'. Schaef.

65) Ἡσίοδος] Opp. et D. vs. 512. vnde emendandus Etymol. M. p. 575, 12. Hesych. Εὐμέζεος, vt bene corrigit Pergerus, εὐφυὴς τοῖς αἰδοίοις. In Herodoto μέζεα frustra quaeras. Koen. Bastius: „Orion Theb. MS., quem Etymolog. M. exscripsit: Μήδεα, τὰ αἰδοῖα, παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γενέσεως· μέζεα δὲ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς ζ." Εὐμέζεος adde Lexicis. Sch.

66) Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

67) Ἡρόδοτος] P. 194, 28. De διαβάλλειν, notione decipiendi, vid. quos laudat Cel. Wesseling. ad Herod. p. 396, 77. et Albertius ad Hesych. in Διεβλήθη, ἐξηπάθη· quomodo pro ἐξηπατήθη debuerat corrigi. Koen. Quid sibi voluerit Koenius sollicitans Hesychii ἐξηπατήθη, plane non intelligo. Hesychius paullo ante: Διεβάλλοντο. ἐξηπάτησαν. Medium commemorat etiam Zonaras Lex.

§. CXLIV. [68]) *Τὸ καλλωπίσας ἀσκήσας λέγουσι*, „*ὅς ἐμέ σοι κόσμῳ ἀσκήσας ἀπέπεμψε, ὡς ἑωυτοῦ θυγατέρα* [69]).“

T. I. c. 528. V. Brunck. ad Aristoph. Thesmophor. v. 1214. Add. Heringa Obseruat. p. 108. Schaef.

68) Cod. a. *ἐπέπεμψε*. Cod. c. non habet nisi haec: *τὸ καλλωπίσας, ἀσκήσας*. Eadem Cod. August., aucta tantummodo voce *λέγουσι*. Schaef.

69) *ὡς ἑ. θυγατέρα*] Herodot. pag. 194, 29. *Ἀσκεῖν commune verbum est earum omnium artium, quae ad curam et cultum, qua corporis, qua animi pertinent:* verba sunt magni Casauboni Diatr. in Dion. Chrysost. pag. 31. De corporis ornatu, vt Herodot., sic adhibuit Euripid. Troas. 1023. Ione vs. 326. Alcest. vs. 159. Aeschyl. Pers. vs. 182. aliique complures. Ea significatio sine dubio antiquior est, ad animum deinde eiusque dotes excolendas translata. Isaeus pro Apoll. her. p. 64, 37. *Ἀπολλοδώρῳ γὰρ ἦν υἱὸς, ὃν ἐκεῖνος καὶ ἤσκει καὶ δι' ἐπιμελείας εἶχεν*. In Philostrato V. A. L. VI. p. 243. si pro: *καί μοι ἔδοξεν (ἡ φιλοσοφία) ἀνδρῶν εἶναι περιττῶν τὰ θεῖα, ψυχήν τε ἄριστα ἐσκεμμένων*, legatur: *ψυχήν τε ἄριστα ἠσκημένων*, haud leue pondus sententiae accedet. *) *Ἀσκεῖν τὴν ψυχὴν* dixit Xenophon Memor. pag. 714. B. Achilles Tat. L. VIII. p. 495. vbi perperam *τῇ ψυχῇ* vulgatur. Plura dedit H. Stephanus in Thes. L. Gr. T. I. p. 587. E. Obuium est verbum pro *exercere* in Xenophontis Hist. Gr. III. p. 499. C. *ἀσκῆσαι δ' αὐτὸ (τὸ στράτευμα) βουλόμενος, ἆθλα προὔθηκε*· quae repetuntur in Agesilao p. 655. A. Polyaen. IV. 2. §. 10. *Φίλιππος ἤσκει τοὺς Μακεδόνας τρόπῳ κινδύνων*. Latet idem verbum flagitiose corruptum in huius L. II. 7. *Ἀλκέτας Λακεδαιμόνιος ἀπὸ τῆς Ἱστιαίας ὁρμώμενος, βουλόμενος λαθεῖν*

*) Conf. notam ad Philostr. Her. p. 482. Boisson.
Sic iam Huetius emendauit. V. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 482. Eadem commutatio alibi reperitur. Eudocia Villois. p. 251. *περὶ Κέκροπος .... ἐκαλεῖτο δὲ διφυής, ὅτι δύο φωνὰς ἦν ἠσκημένος*. Nonnus MS. in epitaph. Basil. M., vnde Eudocia articulum sumsit, habet *ἐσκεμμένος*. Bast.
Obiter Lexicis adde *σκεπτοσύνη*, quod legitur in Timonis Phliasii Fragm. XXIII. (Brunckii Anal. II. p. 72.) Schaef.

.V. 70) Ἐνάριες 71) οἱ ὁπλῖται παρ' αὐτοῖς
ται.

ὡς ναῦς πολλὰς, καθελκύσας τριήρη μίαν, καὶ
(ἀνὰ) μέρος ἐμβιβάζων τοὺς στρατιώτας, ἵνα
ἰς πολεμίοις ἓν σκάφος ἔχειν, ΗΝ ΚΑΙ τριῶν
ὰ πληρώματα. In vltimis, quae mutila pro-
it Casaubonus ad h. l. et Sam. Tennulius ad
V. 7. 19. MS. Cant. praebet ἢ καὶ τῶν τριηρῶν
ne haesitatione emendandum: ΗΣΚΕΙ τριη-
ῶν τὰ πληρώματα. Operae pretium erit ver-
ldidisse: *Alcetas Lacedaemonius ab Histiaea
um vellet clam multas naues implere, vna trire-
a, inque eam per vices militibus impositis, vt
hostibus vnam omnino triremem habere, exerce-
ium omnium classiarios.* Frontinus d. l. *vicibus
igem exercebat.* KOEN. Bastius: „Phrynichus
εῖν καὶ ἀσκηταὶ καὶ ἀσκητικῶς *). τὸ ἀ-
ὶς ἐπιμελείας τυγχάνειν ἀσκεῖν ἐστιν. Εὔπολις·
λητ' ἀσκοῦντα θές, οἷον ἀγωνιστήν. σημαίνει
τ' ἐπιμελείας τι κατασκευάζειν. Lexicon Rhe-
Ἀσκεῖν· οἱ ῥήτορες χρῶνται μὲν καὶ ἐπὶ τὸν
ἄλλο τι ἔργον σκοπούντων, τιθέασι δὲ καὶ ἐπὶ
αθῷ λόγων ἄσκησιν ποιουμένῳ. ὅταν δ' αὐτὸ
ὁ τάξωσι τὸ ἀσκεῖν, εἰδέναι χρὴ τότε, ὅτι τῇ λέ-
αντο ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων τοὺς στεφανίτας,
ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν." Μετ' ἐπιμελείας τι κατα-
significat, vbi cum genitiuo materiae iungitur.
ıs V. Alex. c. 20. πάντα χρυσοῦ ἠσκημένα πε-
Recte Interpres: *ex auro fabrefacta omnia:* ne
cogites. SCHAEF.
ıd. a. ἐνάριες ὁπλῖται ὀνομ. π. αὐτοῖς. Cod. b.
ἱ ὁπλῖται ὀνομ. π. αὐτοῖς. Cod. c. ἄναριας (sic)
τας. Cod. August. hunc articulum et sequen-
tit. SCHAEF.
νάριες] Ἐνάριας τοὺς ὁπλίτας Meerm. omissis
ιρ' αὐτοῖς ὁ. Frustra a Grammaticis Scythicam
Graecorum ἐνάροις et ἐναρίζειν arcessi, com-

ıduerbio Lexica carent. Quamquam mirum, Phryni-
commemorare aduerbium, non commemorare adiecti-
vt ἀσκητικὸς legendum videatur. SCHAEF.

§. CXLIV. 68) Τὸ καλλωπ[ίσαι] „ὃς ἐμὲ σοι κόσμῳ ἀσκήσαι ... θυγατέρα 69):"

T. I. c. 528. V. Brunck. ... [...]sius, quem vid[e] ... Valckenaer
Add. Heringa Obseruat. ... [...]γες ad Koen. ...
68) Cod. a. ἐπέπε... [...]o. p. 600. priores Her[...]
τὸ καλλωπίσαι, ὡς ... [h]abebantque Cod. b., edi[...]
tantummodo voce ... [...]m formam dat ...
69) ὡς ἐ. θυ... ...
commune verbi ... πέτραι] Cod. a. διασφάγες δὲ etc.
ram et cultur... δὲ αἱ δ. π. Cod. c. διασφάγας, τὰς
sunt magni ... Bastius: „Accentus huius glossae tot
De corpo[re] ... ponitur, quot excogitari possunt. Glos-
Troas. 1... [e]undem Herodot. Wesseling. habet, vt Gregorius
vs. 18... [...]nus, διάσφαγες. Franzii editio p. 606. dat δια-
antiq[...] ... quod Albertum ad Hesych. T. I. p. 969. videtur
das ... [ed]idisse. In Herodoto, Luciano, Hesychio, Etymolo-
λο... [gi]co M., Suida, aliis, legitur διασφάγες. Denique Schnei-
... derus, priores sequens Lexicographos, dat διασφὰξ, δια-
σφαγός. Ita etiam Schol. MS. SG. 345. ad Lycophron.
v. 317. Διασφαγός· τοῦ χάσματος. σφὰξ γὰρ κατ-
χάσμα γῆς. et v. 1062. vbi διασφὰξ adiectiue intelligit.
Legit enim: κρύψουσι κοίλης (non κοίλοις) ἐν μυχοῖς δι-
ασφαγὸς, vltimamque vocem interpretatur βαθείας
καὶ κοίλης. διασφὰξ γὰρ ἡ εὐθεῖα. H. Stephanus Thes. T.
III. p. 1159. scribit διασφάγες, ὑποσφάγες, quanquam
addens: *Videntur obliqui potius circumflecti debere, quam
acui.* Ego vero vnice probo διασφάγες. Circumflexus
enim in obliquis casibus propterea locum non habet, quia
ᾱ penultimae corripitur. Nam canon hic est: Omnia
nomina in ᾱξ, quae feminini sunt generis, (male Reichar-
dus Ind. Lycophr. ὁ διασφὰξ,) ᾱ breue habent. V. Ety-
molog. M. p. 109, 45. aut p. 460, 55. sqq. —— Pseudo-
Herodianus Epimer. MSS. Διασφαλξ (sic), τὸ σχῆμα
τῆς γῆς. Corr. Διασφάξ· τὸ σχίσμα τῆς γῆς." Adde
hoc exemplum confusionis litterarum η et ις illis, quae
supra p. 429. congessimus, et vide paullo post not. ad §.
CL. Schaef.

... 74), τὸ γνῶναι τὴν
...αντίων ἰσχύν.

... sequentibus o-

... δὲ edd. priores. Ex-
...iri docti dederunt, acce-
...ανοῆσαι, Scholiastae ad Pin-
..., ὅτι οἱ οἰκεῖοι τοῦ Πυθεοῦ *) ἠλ-
...ρακαλοῦντες ὅπως γράψῃ ἐπίνικον **).
...ιτήσαντος τρεῖς (τριακοσίας verisimiliter
... notis MSS. Scaliger.) δραχμὰς, ἔφασαν ἐκεῖ-
... χρόνῳ δὲ ὕστερον γνωσιμαχήσαντες, ἦλθον τὸ αὐ-
...διδόντες. Koen. Bastius: „Lexicon Rhet. MS. inter-
...etationi Gregorii haec addit: οἱ δὲ τὸν (leg. τὸ) γνόντα
... πρὸς κρείσσονας ἔσοιτο αὐτῷ ἡ μάχη, ἡσυχάσαι, quae
...iam in Etymolog. M. leguntur. Phrynichus Προπ.
Σοφ. MS. Γνωσιμαχῆσαι· τὸ μεταγινώσκειν καὶ συν-
...ναι τοῦ ἁμαρτήματος, οἷον τῇ προτέρᾳ γνώμῃ ἣν ἔσχεν,
...χεσθαι. Maioris momenti propter auctorem, cuius
...ertur testimonium, est hic articulus Lexici SG. περὶ
...υντάξεως· Γνωσιμαχῶ· ἅπαξ ἐχρήσατο τῇ λέξει Ἀῤ-
...ανὸς ἐν πάσῃ τῇ πράξει †) αὐτοῦ, ἐν β̄ τῇ μεταλέξαν-
...e. ἐν τῇ δευτέρᾳ τῇ μετ' Ἀλέξανδρον ††))· οἱ δὲ γνω-

*) Scrib. Πυθέου. Bast.

**) Ἐπίνικον habent editiones P. Brubacchii 1542. et P. Stephani 1599. Heyniana mutauit in vulgarem formam ἐπινίκιον, haud scio an sine causa idonea. Certe Thomas Mag. p. 350. s. Οὐ μόνον ἐπινίκιος, ἀλλὰ καὶ ἐπίνικος. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ μὲν ἐπινίκιος, καὶ μετὰ προςθήκης, καὶ χωρὶς προςθήκης λέγεται. οἷον, ἐπινίκιος λόγος, καὶ ἁπλῶς ἐπινίκιος. τὸ δὲ ἐπίνικος, οὐδέποτε μετὰ προςθήκης. Ἀριστείδης ἐν τῷ περὶ τοῦ παραφθέγματος· ὥςπερ αὐτῷ τὸν ἐπίνικον ποιῶν. Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς τὸν Ἰουλιανὸν ἐπιταφίῳ· καθήμενον ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου, δέχεσθαι τοὺς ἐπινίκους [sic scripsit Thomas: non ἐπινικίους, quod non debebat laudari in Addend. ad h. l.]. vbi Oudendorpio ἐπίνικος aspernanti non magis ausim assentiri, quam Schneidero, cui haec forma dubiae videtur fidei. Schaef.

†) Rarus hic vsus vocis πρᾶξις pro v. πραγματεία. Schaef.

††) V. de hoc Arriani libro Fabricii Bibl. Gr. vol. V. pag. 103. ed. Harl. Bast.

§. CXLVIII. [75]) Σισύρα [76]), βαρβαρικὸς χι

σιμαχήσαντες, ὑπέδυσαν τὰ ἐπαγγελλόμενα. C
hoc Lexicon non pauca complectitur fragment
perdigna historicorum, quorum libri iniuria tem
perierunt. Itaque gratum fore puto Viris Doctis
um, clarissimum nostrum Hasium edendo illi vac
esse, simulac recensum Codicum Graecorum ex It
tetiam aduectorum peregerit." Dionysius Hali
Rom. III. c. 57. in. Σαβῖνοι μὲν οὖν ἐγνωσιμάχησ
τῆς τότε συμφορᾶς βιασθέντες. Pausanias IX.
ἐγνωσιμάχησάν τε αὐτίκα καὶ ἐτράποντο αὖθις
Ῥωμαίων φιλίαν. Ibid. §. 2. editum est ἐπλ
ὑδέρῳ. Corrigo ἐπλήσθη. Schaef.

75) Codd. a. et b. σισύρα δὲ βαρβ. χιτ. Schae

76) Σισύρνα] Ita*) Voss. pro σισύρα, vt adhuc
fuit, et vulgatur etiam in Gloss. Herod. Inpri
Valckenaer. Anim. ad Ammon. III. 11. pag. 205.
Etymolog. M. pag. 714, 24. Σισύρα, αἴγειον στέ
τετριχωμένον δέρμα. Ruhnkenius ad Tim. p. 23
memorat diuersam scripturam σκέπαστρον pro
στρον, nescio vnde petitam. Cito Etymolog. Pa
quia correctionis indiget. Sic enim ille: Σισύρ
αἴγειον. στέγαστρον τετραχωμένον τουτέστι βάκο
δέρμα. Ex ἡγοῦν caue facias ἤγουν, (notior en
particula est, quam vt librarius eius et spiritum e
tum corrumpat,) sed corrige ἡ γοῦνα. Ducangi
p. 261. sq.: „Γοῦνα, γοῦννα, *vestis pellicea
gunna."* τετραχωμένον perperam scriptum est
τριχωμένον, verbaque τουτέστι βάκος ὅ ἐστι δέρμ
inde vt ἡ γοῦνα, a manu glossatoris interpolatri
fecta sunt. Sed hoc quoque additamentum vitio l
nam βάκος, vox nihili, in νάκος, vt nemo no
mutari debet. Ammonii articulus super vocibus
et σισύρνα item latet in Etymolog. Paris. et Sor
quae supra p. 289. monui), sed multis vitiis co
Scilicet articulum sic scriptum habent: Σισύρα
συρμα (sic) διαφέρουσι. σισύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ

*) Koeniana in textu habet Σισύρα, inuito, vt satis
Koenio, cui scriptura libri Vossiani placuit. Ego id
sulto retinui, cum non esset sat grauis caussa mutand

γείων δερμάτων τετρυχομένον (Sorb. rectius *τετριχωμένον*, addens *στέγαστρον*)· *σίσυρμα δὲ τὸ ἐκ τῶν βοχυδίων κώδιον* (Sorb. *τὸ ἐκ τῶν κιρκυδίων*) *ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον*. Vltima quomodo corrigenda sint, dubius haereas, nisi in consilium adhibeas Ammonii textum, *τὸ ἐκ τῶν κροκύδων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον*. Haec enim mihi videntur satis emendata, neque opus est pro *κροκύδων* scribere *κροκίδων* *). V. Schneideri Lexic. v. *κροκύς*. Quamquam non multum repugnem, si quis *τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥ. ἀ.* legere malit. At, inquit, *βοχύδιον* fortasse vox est propria citerioris Graecitatis. Ducangius quidem hoc docet; nam in Glossario habet haec: „*βοχύδιον*, *bucula*. Suidas in Etymologico," (Sic Ducangius Suidam saepius citat, interdum significans editum Suidae Lexicon: sed h. l. quale Lexicon intelligendum sit, pro certo non dixerim.) „*τὸ ἐκ τῶν βοχυδίων κώδιον βαπτόμενον*" (sic, omissa voce *ἀμπεχόνιον*). Sed cum alio testimonio non vtatur, vix mihi persuaderi patiar, vocem *βοχύδιον*, quae vnde deriuari debeat, difficulter dicas, a quoquam vsurpatam esse. Idem placet doctissimo Coraio, quem cum de voce *βοχύδιον* nuper consuluissem, haec mecum vir egregius communicauit: „*Le mot βοχυδίων n'appartient ni à l'ancien grec, ni que je sache au moderne. Ainsi dans le texte du lexique, τὸ ἐκ τῶν βοχυδίων κώδιον ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον, il faut lire avec Ammonius,*

*) *Κροκίδων* placuit Valckenario. E contrario in Antipatri Thessal. Epigr. XXXII. v. 2. *κροκίδων* repudiat Brunckius, vnice probans *κροκύδων*. *Κροκὺς* legas in Aristophan. Fragm. incert. LVIII., sed *κροκὶς* ibid. LXXXV: quamquam etiam h. l. Porsonus Supplem. praefat. ad Euripid. Hec. p. XLI. extr. alteram formam praetulit: recte, vt opinor. H. Stephanus Thes. T. II. c. 441. G. notauit etiam formam *κροκύη*, etsi auctoritate perquam dubia. Mirum tamen, Huschkium eandem reperisse in anecdoto Antipatri Epigrammate, vbi *κροκύᾳ* recte mutat in *κροκὺς*, quemadmodum in Herodoto III. c. 8. pro *κροκύην* ediderunt *κροκύδα*. V. viri doctissimi Anal. Crit. p. 236. Ceterum vt libri inter *κροκὶς* et *κροκὺς*, sic variant inter *πηλαμὶς* et *πηλαμύς*. Alciphron I. ep. 17. *ὡς πλήθους ὅλου προσιόντος θύννων ἢ πηλαμίδων*. Berglerus p. 65.: „Apud Oppianum I. Hal. v. 113. *πηλαμύδας* per *υ*. vtraque autem scriptio obtinet." Altera illa per *ι*, iam repudiata a Grammaticis Graecis, nunc parum probatur. V. Schweighaeuser. Animadu. in Athen. T. II. pag. 314. T. IV. p. 241. s. 389. et Schneider. Aduotat. in Aristotel. Histor. Animal. p. 286. SCHAEF.

§. CXLIX. ⁷⁷) Ὑβρίζειν, τὸ σκιρτᾶν.

§. CL. ⁷⁸) Οἰσύπη ⁷⁹) δὲ, τι τῶν [illegible] των ἔριον, καὶ τὸ διαχώρημα τῶν [illegible].

τὸ ἐκ τῶν κροκύδων ῥ. α., où bien [illegible] en lisant: τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥ. ά. [illegible] ction me paroit la plus simple; car [illegible] βοκυδίων, ou κροκυδων, n'est qu'une [illegible] mot κωδίων. Il est possible aussi, [illegible] ler, que le lexicographe ait écrit [illegible] (pour ῥακίων ou ῥακίδων) κωδίων κ. τ. [illegible] semble des lambeaux ou des pièce[illegible] de brébis. Quoiqu' il en soit, le βοκυδίων [illegible] bre des mots fautifs qu'on trouve souvent [illegible] de Ducange, et qui ne sont dûs qu' à la [illegible] l'ignorance des copistes. Tel me paroît, [illegible] lui que je viens d'y voir à la page 12[illegible] .... τὸ συῤῥαπτόμενον εἰς τὸ κατώτερον [illegible] πορφύρας ἩΜΙΣΤΡΑΚΙΟΝ. Ou je [illegible] ou il faut lire .... ἐκ πορφύρας, ἩΜΙ[illegible] ῬΑΚΙΟΝ." Obiter moneo, adiectivum ἀναποίη-τος*), quo Ammonius vtitur in his, τὸ ἐκ τῶν [illegible] νων δερμάτων ἀναποίητον στέγαστρον, in [illegible] nostris frustra quaeri. Bast.

77) Ὑβρίζειν, τὸ σκιρτᾶν] Sic ceperunt Grammatici in Herodot. p. 337, 85. ὑβρίζοντες ἂν οἱ ὄνοι [illegible] τὴν ἵππον τῶν Σκυθέων: iure in eo loco [illegible] Cl. Wesselingio. Ad Nostri mentem ὑβρίζειν et [illegible] de elephantis lasciuientibus iunxit Aelianus de N. A. X. 10. de equis XII. 44. ὕβριν et σκίρτημα XI. 18. Philostrat. V. A. L. VI. p. 267. ὑβρίζει τις ἐνταῦθα Σάτυρος. — ὅτι γε ἡμεῖς οἱ Γυμνοὶ, χρόνῳ ἤδη ὑβρίζοντα, μήπω [illegible]σαμεν τοῦ σκιρτᾶν. Koen.

78) Codd. a. et b. σινύπη etc. Idem habet Cod. Aug. statim omittens particulam δέ. Schaef.

79) Οἰσύπη] Vulgo Σινύπη· sed Οἰσύπη, vt corrigen-

*) De verbo ἀναποιεῖν v. Schneiderum in Lex. Gr. Germ. s. v. cuius Collectaneis accedat hic locus Scholiastae ad Aristophan. Plut. v. 1064. οἱ κάπηλοι χρίειν καὶ ἀναποιεῖν τὰ ἱμάτια εἰώθασι. Schaef.

monuit Foësius in Oecon. Hippocrat. e MS. Voss. itui. Michael Psellus: *Οἰσυπηρὸς ὁ ῥυπαρὸς, οἰσυ-γὰρ ὁ ῥύπος.* In Gloss. Herodot. est *Οἴσπη, ῥυπα-προβάτων ἔρια.* Quae his in Nostro accedunt, *καὶ διαχώρημα τοῦ προβάτου,* non de suo adiecit Grammaticus, sed Erotianum auctorem secutus. Aristophani *ouillus οἰσπώτη* dicitur: vid. Cl. Alberti ad Hesych. II. pag. 733, 15. vnde in Etymol. M. pag. 619, 10. pro *σπώτη, ὀπλὴ προβάτου,* legendum videtur *κόπρος προ-βάτου* tametsi *ὀπλὴ* etiam propugnat MS. Codex Leidensis, quem innuit *veteris sui Lexici* appellatione H. Stephanus in Thes. L. Gr. T. II. p. 1250. C. De *οἰσύπη,* vel *οἴσπη, lana succida,* quaedam notauit Cl. Wesselingius ad Herodot. p. 363, 42. Koen. Frantzius p. 612. edidit *Οἰσύπη· ῥυπαρὰ προβάτων ἔρια.* Koenii coniectura in Etymolog. M. *κόπρος* pro *ὀπλὴ* legentis mihi non videtur probabilis. Scilicet Etymologicum duas dat diuersas interpretationes vocis *οἰσπώτη, ὀπλὴ προβάτου* et *τὸ τοῦ προβάτου διαχώρημα.* Priorem cur conuincas falsitatis, factaque correctione sic mutes, vt posteriori congruat, non puto causam satis grauem esse. Secundum Valckenarium ad Ammon. p. 128. H. Stephanus per *Vetus Lexicon suum* interdum etiam Ammonium intelligit. Causa haec est, quod Etymologicum Leidense, pariter vt Sorbonicum et Parisinum, plurimos Ammonii articulos complectitur. V. quae supra p. 289. paulloque ante ad glossam *σισύρα* monui. —— De v. *διαχώρημα* conf. Schaefer. Melet. Crit. I. p. 95. *) qui quod in Luciano Vol. II. p. 136. praetulit *διαχωρίσματα,* idem confirmatur auctoritate Codicis Vatic. 90. vbi legitur *γενόμενα διαχωρήματα* (*ισ* superscriptum). Litterae *H* et *IC* saepissime commutantur, in primis in syllabis finalibus *ημα* et *ισμα* (conf. paullo ante ad §. CXLVI.), *ημενος* et *ισμενος,*

*) Dixi ibi: „In solis hucusque Grammaticis *διαχώρημα* de interuallo passim dictum reperi. Vid. Suidas T. 1. p. 559. 572.“ Nunc, palaeographicis motus rationibus, non dubito, vbicunque *διαχώρημα* hoc sensu legatur, corrigendum esse *διαχώρισμα.* E. c. in Suidae priore loco legendum *Διάλειμμα.* — *διαχωρίσματα.* Sic, quo minus dubites, statim sequitur *Διαλείμματος, διαχωρισμοῦ.* Schaef.

c. νεωχμῆσαι, τὸ νεωστὶ κινῆσαί τι. Cod. August
χμάσαι, τὸ ν. κ. τ. SCHAEF.

81) Νεοχμῶσαι] Glossar. Herod. N. νεωστὶ κι
pro νέον τι e Cl. Wesselingii opinione. Scribi hoc
bum νεοχμῶσαι et νεωχμῶσαι, praeter Stephan. in
sauro T. II. p. 1033. A. monuerunt, Nostri etiam n
res, Foësius in Oecon. Hippocrat. Maittairius Indic
taei in Νεόχμωσιν. Theophylact. Bulg. Epist. 16.
μὲν οὐθ' ὑπὸ τῶν καιρῶν ἐνεωχμώθη, οὔτ' αὐτὸς :
θας. Male ἀνεωχμώθη editur. Ad sequens φε
confer. Wesseling. ad Herodot. p. 533, 8. KOEN.
qui Glossas Herodoteas primum congessit, νέον τι
se pro νεωστὶ, non credo. Etenim νεωστὶ signifi
tantum *nuper, recens,* sed etiam *noue* (καινῶς), p
que pro aduerbio parum vsitato νέως. Apolloni
περὶ ἐπιῤῥημάτων tria adverbia in ωστι desinent
memorat: τὰ δὲ ὡς ἠλογημένα*) ἀπὸ ἐπιῤῥημάτω
ἦχθαι τῶν εἰς ως περατουμένων, ὥστε ἐν προσθ
τι ἀποτελεῖσθαι, μεγάλως μεγαλωστὶ, νέω
ωστὶ, ἱερῶς ἱερωστί. et ionice ἱρωστὶ, vt pau
te legitur (conf. §. LXVI. de Dial. Ion.). Ibidem:
φων ἐζήτει περὶ τοῦ μεγαλωστὶ, ἱερωστὶ πα
νακρέοντι **), καὶ ἔτι τοῦ παρὰ Ἀθηναίοις νε

*) De hoc vsu verbi ἀλογεῖν, non raro illo in Gramma
scriptis, Lexica nostra tacent. Idem Apollonius de :
158. extr. ὡς εἰ μὴ ἦν τὰ τῆς ἐναλλαγῆς, τάχα κα
χος ἠλογεῖτο. Interpres: *quod nisi esset enallage,*
etiam ille fortasse culpa non careret. Ibid. [illegible]

§. CLII. [82]) *Φερέγγυος, ὁ βεβαιωτής.*

[...]ρ οὐκ ἀπιθάνως τῇ παρὰ Ἀθηναίοις συνήθει ἐπεκτά-
[...] ἐξέτεινεν τὸ ι. Grammaticus Hermanni p. 448, 122.
[...]ert etiam δημιωστί, aliunde mihi non cognitum. —
Etymolog. M. pag. 600, 48. Νεοχμοῦντες (Etymolog.
[P]aris. male νεοχμοῦνται), μετακοσμοῦντες, καὶ νεό-
χμωσιν (Paris. νεόχμησιν *)) τὴν νεοκίνησιν (vox a
Grammaticis conficta ad declarandam analogiam compo-
sitionis), καὶ νεοχμός, ἄκοπος, ἄπονος ἢ ἄπειρος (duae
vltimae voces desunt in Etymolog. Paris.), νεωστὶ εἰργα-
σμένος. BAST.

82) Cod. c. hunc articulum cum duobus sequentibus omittit. Codd. a. b. et August. ὁ βεβαιωτής. Et sic dedi pro Koeniana scriptura ὁ βεβαιώτης. Bastius: „βεβαιώτης habet etiam Glossar. Herod. Wesseling. Sed in Franzii editione p. 618. et in Codice SG. recte ὀξυτόνως scribitur βεβαιωτής. Nomina enim in ωτης, deriuata a verbis περισπωμένοις, accentum habent in syllaba vltima. Pseudo-Herodianus Epimer. MSS. Τὰ διὰ τοῦ ωτης (ὀξύτονα) ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον ζηλωτής, χρυσωτής, σταυρωτής, στεφανωτής (quo nomine Lexica carent), καὶ ἁπλῶς ὅσα ἀπὸ περισπωμένων γίνονται. καὶ γὰρ ἐκ τοῦ χρυσόω χρυσῶ, χρυσώσω, χρυσωτής, ζηλόω ζηλώσω, ζηλωτής, καὶ τὰ λοιπὰ ὡσαύτως. Τὰ διὰ τοῦ ωτης (παροξύτονα), εἰ μὲν καθαριεύει τὸ ο, ἅπαντα διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφονται, οἷον ταξεώτης, ἰδιώτης, Σικελιώτης, κ. τ. λ. εἰ δὲ μὴ καθαριεύει τὸ ο, μικρογραφοῦνται, οἷον τοξότης, δεσπότης, ἱππότης,

creontis. De alio poëtae Teïi Fragmento, item omisso in illa Sylloge, Hermannus ante plures annos haec mihi scripsit: „In noua Anacreontis editione Fischerus omisit Fragmentum hoc ap. Schol. ad Aeschyli Prometh. 128. οὐδ' αὖ ἐάσεις με μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν. Quae Scholiastes ibi de metro dicit, arguunt sic scribendum esse: οὐδ' αὖ μ' ἐάσεις μεθύοντ' οἴκαδ' ἀπελθεῖν." SCHAEF.

*) A verbo νεοχμεῖν, quod hac ipsa substantiui forma, Lexicographis neglecta, magis confirmatur, vicissim confirmans formam substantiui per η. SCHAEF.

§. CLIII. Ἔφεδρος [83]), ὁ ἐπίκληρος.

§. CLIV. [84]) Ἀγηλατεύειν [85]), τὸ διώκειν.

ἀγρότης, δημότης, κ. τ. λ. πλὴν τοῦ δεσμώτης, θιασώτης, ἠπειρώτης, μονώτης καὶ ἀσκαλαβώτης. τὰ δὲ θηλυκὰ ἅπαντα διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφονται, οἷον φιλότης, νεότης, ὁσιότης, κ. τ. λ." SCHAEF.

83) Ἔφεδρος] Herodot. pag. 391, 18. ἔφεδρον βασιλέα (Cleomenem) Σπαρτιήτῃσι ἀπέφαινε· vbi vide Wesselingium, aduersus Grammaticos etiam ad Gloss. Herodot. monentem. KOEN.

84) Cod. August. pro ἀγηλατεύειν dat ἐγκλητεύειν. SCHAEF.

85) Ἀγηλατεύειν] Sic MSS. Voss. et Vatic. pro vitiosa priorum edd. lectione Ἐγκατεύειν. Vna litera deleta ἀγηλατέειν, Ionici commatis, conueniet cum Glossar. Herod. et ipso Herodot. pag. 407, 24. Leuis menda eximi poterit Etymologo M. pag. 10, 35. Ἀγηλατίζειν, διώκειν, φυγαδεύειν, ἐπιτάσσειν· οἱ δὲ ἀττικίζειν, vltimam vocem mutando in αἰκίζειν· nam ἀγηλατέειν etiam per ὑβρίζειν exponunt Glossae Herod. Hesychius autem Αἰκίζεται, μαστίζεται, ὑβρίζεται. KOEN. Bastius: „Pro ἀττικίζειν, quod in Etymolog. M. legitur, Cod. Paris. 2740. habet

τ7

ἀττυβίζειν, quod fortasse ex ἀν (i. e. ἀντὶ τοῦ. conf. pag. 38.) ὑβρίζειν per negligentiam librarii ortum est. Lex. SG. rhet. soph. MS. Ἀγηλατῶν· ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. οὕτω Νικόμαχος." Sophocles Oed. R. v. 401. s. κλαίων δοκεῖς μοι καὶ σὺ, χὠ ξυνθεὶς τάδε, Ἀγηλατήσειν. Sic cum aspero spiritu Brunckius, qui haec notat: „ἀγηλατήσειν. gl. ἐμὲ δηλονότι, ὃν λέγεις φονέα εἶναι. Plerisque in codd. vt in Aldina edit. tenui spiritu notatur At melius asperatur. Eustathius ad Odyss. Λ. pag. 1704 τὸ ἀγηλατεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐκεῖνο μέντοι καὶ δασύνεται παρὰ τὸ ἄγος." Tenuem tuetur Schneiderus, aliud verbi etymon statuens: in quo falli videtur vir egregius Ruhnkenius, recte cum ceteris ab ἄγος deriuans, ad Tim p. 13. a.: „Iustinus VIII. 2. Graecum ἀγηλατεῖν Latine reddidit *piaculum exigere*." SCHAEF.

§. CLV. [86]) Τετραπτερυλλίδες [87]) λέγονται παρὰ Ἴωσιν αἱ ἀκρίδες, παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερὰ, δύο μὲν ἔξω μείζω, ἐλάσσω δὲ ἔντοσθεν ἕτερα δυο.

§. CLVI. [88]) Τὸ οὐκ ἱκνεομένως [89]) ἀντὶ τοῦ οὐ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως.

---

86) Codd. a. et b. τετραπελυρίδες. Deinde Cod. a. ἔξωθεν μείζω. Cod. c. τετραπτερυγίδας, τὰς ἀκρίδας, παρὰ τὸ τ. ἔ. πτ., δύο μὲν ἔξωθεν μείζω, καὶ ἔνδοθεν ἕτερα δύο μικρά. Cod. August., vt a. et b., τετραπελυρίδες *): deinde pro παρὰ τὸ habet ἀπὸ τοῦ: denique extremo articulo καὶ δύο ἔντος (sic: leg. ἐντὸς, coll. Brunck. ad Aristophan. Pac. v. 1298.) ἐλάσσω. SCHAEF.

87) Τετραπτερυλλίδες] Τετραπτερυλίδες Voss. omissis verbis λ. π. Ἴωσιν. Peius Vat. cum prior. edd. Τετραπελυρίδες. Meerm. Τετραπτερυλίδας, τὰς ἀκρίδας, διὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερὰ, δύο μὲν ἔξωθεν μείζω, καὶ ἔνδοθεν ἕτερα δύο μικρά. Herodoteis hanc Grammaticus interposuit Glossam e Scholiaste Aristoph. in Acharn. vs. 871. τετραπτερυλλίδων reddente τῶν ἀκρίδων, παρὰ τὸ ἔχειν πτερά. Conf. vs. 1081. cum Bergleri nota. Apud quidam, praeter rectum Τετραπτερυλλίδων, exstat etiam decurtatum Πτερυλλίδων. Vulgatam in Nostro scriptuam innuebat Stephanus, cum in Thesauro T. III. pag. 419. A. notaret, *alicubi transpositis literis legi* τετραπτερυρίδες, *pro* τετραπτερυλλίδες. Proxime accedunt *formicae* τετράπτεροι in Sophoclis fragmento apud Etymol. M. p. 385, 3. quam lectionem vel ob Aristophanis τετραπτερυλλίδας praeferrem Photianae τετράπεζοι· vid. not. ad Hesych. in Ἐσφηκωμένον. Superest in isto fragmento, in quo ingenium exerceant homines acutiores. KOEN.

88) Codd. a. et b. τὸ οὐκ ἱκν. ἀντὶ τοῦ προσηκ. Bastius: „vitiose pro ἀντὶ τοῦ οὐ προσηκ." Deinde iidem οὐ καθ. παρ' αὐτοῖς λαμβάνεται. Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. Post ἱκνεομένως addidi voces ἀντὶ τοῦ, quibus Koeniana caret. SCHAEF.

*) Simili vitio laborat haec Hesychii glossa T. I. c. 438. Ἀπεπόμην. ἀπεχώρησα. ἀπεπήδησα. Wakefieldius Animaduers. in Mosch. II. v. 109.: „Rescribo: ΑΠΕΠΗΔΑΜΗΝ· απεχωρησα, απεπηδησα." Quanto lenius corrigas: Ἀπεπτόμην. ἀ. ἀ. SCHAEF.

§. CLVII. [90]) Τὸ ἀπεπλίξατο [91]) ἀντὶ τοῦ ἀπέφυγε. πλὶξ γὰρ τὸ βῆμα, ἐξ οὗ καὶ πλίγματα τὰ πηδήματα. ἔνθεν καὶ τὸ περιβάδην ἀμφιπλὶξ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Τριπτολέμῳ. καὶ Ὅμηρος·

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.

---

89) *Τὸ οὐκ ἱκνεομένως*] Prior. edd. *Τὸ οὐκ ἱ. ἀντὶ τοῦ προσηκόντως, οὐ καθηκόντως, παρ' αὐτοῖς λαμβάνεται,* male neglecta ante *προσηκόντως* negatione. In Glossar. Herod. est *οὐχ ἱκνευμένως· οὐκ ἱκνεομένως* in Herodot. p. 467, 96. *ἐν χρόνῳ ἱκνευμένῳ* p. 477, 23. vbi vid. Wesseling. *Κατὰ χρόνον τὸν ἱκνούμενον* Antonin. Liber. C. 3. et 27. Herodotus p. 703, 43. scripsisse videtur: *τοῦ δὲ ἑτέρου (κέρεος) φαμὲν ἐς ἡμέας ἱκνέεσθαι ἡγεμονεύειν.* Deest in impressis praepositio ante *ἡμέας*· sed additur in simili structura p. 463, 68. *ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν.* Conf. Valckenaer. ad p. 120, 95. Koen. Demosthenes T. II. p. 1072. *ἐν ἱκνουμένᾳ ἁμέρᾳ.* quo pro mox dixit *ἐν ταῖς καθηκούσαις ἡμέραις.* Dionysius Hal. Ant. Rom. I. c. 66. *ἐν τοῖς ἱκνουμένοις χρόνοις.* vbi miror Stephanum haec notantem: „Suspectum est vocabulum *ἱκνουμένοις.*" Bene Reiskius p. 612. b.: „*ἱκνουμένοις* bene habet. *tempore fatali.* quo fatum decreuerat id euenire." Plutarchus Mor. T. I. p. 20. *Σκέψις δ' οὐκ ἐᾷ τῆς ἱκνουμένης συμμετρίας τὸν λόγον ἐκπίπτειν.* vt locus scribendus. Schaef.

90) Codd. a. et b. *ἀπουπλίξατο.* Deinde iidem *ἐξ οὗ πλίγματα,* omisso *καί.* In versu poëtae Cod. a. *τρόχων,* b. *τρέχον.* Cod. c. *ἀπεπλίξατο* (omisso articulo *τὸ*) *ἀ. τ. ἀ. — — πηδήματα, καὶ Ὅμηρος· εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.* ceteris omnibus omissis. In Cod. August. articulus sic scriptus est: *Τὸ ἀπεπλίξας ἀντὶ τοῦ ἀποφυγών. πλὶξ τὸ βῆμα, καὶ πλίγματα τὰ ὑποδήματα.* reliquis omissis. Schaef.

91) *Τὸ ἀπεπλίξατο*] Haec iterum e Comici Scholiaste huc relata sunt, qui totidem fere verbis Aristophanis *ἀπεπλίξατο* Acharn. vs. 217. ornauit, Suida aemulo in V. vbi Kusterus indicauit Homeri versum ex Od. Z. 318. Sophoclis versum e Triptolemo, quem respiciunt Grammatici, seruauit Etymol. M. p. 395, 13. vbi MS. Leiden-

§. CLVIII. [92]) *Καὶ τὸ ψῶσαν* [93]) *ἀντὶ τοῦ θάλπουσαν. ἔστι δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ τὸ ψῶ ἀγροικικὸν προσφώνημα.*

§. CLIX. [94]) *Κόλλιξ δέ ἐστιν* [95]) *εἶδος ἄρτου περιφεροῦς, ἐξ οὗ τὰ παρ' ἡμῖν κολλίκια.*

---

sis, *Σοφοκλῆς*, οἷον. *Δράκοντα δ' αἶρον ἀμφιπλὶξ ειληφότε*, pro edito *εἰληφότες*. Illud propius abest a Pollucis lectione II. 173. *θαιρὸν ἀμφιπλὶξ εἰληφότα*· vnde et *θαιρὸν* Etymologo bene restituit Kusterus ad Suid. in *Περιβάδην*, et ante Kusterum Iungermannus ad Polluc. III. 90. Sed verior Sophoclis lectio est apud Ruf. Ephes. de Partib. Homin. p. 32. *Δράκοντε θαιρὸν ά. εἰληφότε.* Verbum *πλίσσεσθαι*, tantum non semper cum *πλήσσεσθαι* confusum (*δ' ἐπλήσσοντο* in Homeri versu Meerm.) accuratam meruit Eruditorum curam: vide laudatos ad Hesych. in *Διαπέπλιχε* et Hemsterhus. ad *Διαπεπλίχθαι*. In explicando Homeri *πλίσσοντο* diuersam a Grammaticis et linguae etiam genio, ni fallor, rationem secutus est Th. Bentleius: vid. Cl. Ernesti ad Callimach. H. in Dian. vs. 243. Ab *ἀμφιπλὶξ* cum origine, tum significandi potestate, multum differt *ἀμφιπλήξ*· de quo Critici ad Sophoclis Oed. T. vs. 425. Koen.

92) Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

93) *ψῶσαν*] Glossar. Herodot. et Suidas: *ψῶσαν, θάλπουσαν*, ad Herodot. p. 465, 42. vbi *καταψῶσαν*. Philostrat. V. A. L. II. p. 51. *καὶ χεῖρα ἠνέσχετο ἐπαφωμένην τε καὶ καταψῶσαν.* Nostro vsus est Sylburgius ad Clenardi Institut. p. 379, 5. Verbi nequam *ψῶ*, a Callia apud Athen. L. X. p. 454. A. tribus senariis descripti, expositionem in Animadu. Casauboni modestia detrectauit. Koen. Boissonadus: „Verbi *καταψῶ* testis excitatur Philostratus in nota ad Her. p. 347. 348." Homerus Il. I. v. 361. *χειρί τέ μιν κατέρεξεν.* Paraphrastes Wassenb. *καὶ τῇ χειρὶ αὐτὸν κατέψησε.* Schol. *καταρέζειν* — *ὅπερ ἐστὶ καταψᾷν καὶ ἅπτεσθαι ἠρέμα καὶ κολακευτικῶς.* Sch.

94) Cod. b. *ἐξ οὗ καὶ τὰ π. ἡ. κολλίκια.* In Cod. c. articulus sic scriptus est: *Κόλλιξ πάρ' αὐτοῖς τὸ παρ' ἡμῖν κολλίκιον.* Cod. August. omittit voces *δέ ἐστιν*: postea habet *ἐξ οὗ καὶ τὰ* —. Schaef.

95) *Κόλλιξ δέ ἐ.*] MS. Meerm. *Κόλλιξ παρ' αὐτοῖς τὸ*

παρ' ἡμῖν κολλίκιον. In Voss. δὲ post Κόλλιξ omittitur. Grammaticus sequitur Schol. Aristophanis ad Acharn. v. 872. Κόλιξ. εἶδος ἄρτου περιφεροῦς. Suidas in V. videtur scripsisse: Κόλιξ, ὁ ἄρτος, ὅθεν καὶ κολούριον ἐπὶ τοῦ κολλάβου. Athen. L. III. p. 112. F. Τῶν δὲ κολλικίων ἄρτων, οἱ αὐτοὶ δ' εἰσὶ τοῖς κολλάβοις, —. Conf. Suid. in Κολλάβους. Koen. Erotianus Lex. Hippocrat. p. 29. H. Steph. Κόλλικες. ἀρτίσκων εἶδος, ὡς πλακούντων, ὧν καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσι μέμνηται, λέγων, ὦ χαῖρε κολλιφάγε. τινὲς δὲ τὰ ἠτρία (ἴτρια corrigit Piersonus ad Moer. p. 203. a.) ἐνόμισαν. H. Stephanus ad h. l. p. 136.: „Apud Hippocratem scriptum habetur κόλληκες per η: sed non solum ex hoc Erotiani loco et ex Galeno, verum etiam ex Aristophane per ι potius scribi debet, simulque reponendum hîc κολλικοφάγε. Ita enim legitur apud Aristophanem in Acharnensibus, ὦ χαῖρε κολλικοφάγε βοιωτίδιον. Vbi et scholiastes ait esse εἶδος ἄρτου περιφεροῦς. At Galenus κόλλικας exponit apud Hippocratem τοὺς τροχίσκους, sed apud Aristophanem μικροὺς ἀρτίσκους esse dicit. Hippocr. Epidem. 2, τρίψαντα λίτρον αἰγύπτιον καὶ κορίανον καὶ κύμινον, κόλληκας ποιοῦντα προστιθέναι ἐν τῷ αἰδοίῳ. Idem in libro qui περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν inscribitur, καὶ φακῶν καὶ ὀρόβων πεφρυγμένων ἄλφιτα καθάρας ὁκόσον ἡμιχοίνικον ἑκατέρων, ξυμφυρῆσαι. ταῦτα μέλιτι καὶ ὄξει, εἶτα πλάσαι κόλληκας ἑξήκοντα. Quibus locis optime conuenire prior illa Galeni expositio videtur. Scripsi autem in vtroque κόλληκας per η, sicut in Aldino exemplari habetur, quum alioqui ι pro η reponi debeat, vti modo dictum est.“ Etiam vno λ scribi, Lexicographi tradunt citantes Aristophan. Ran. v. 576. ὦ τοὺς κόλικας κατέσπασας, quo loco vtitur etiam Thomas Mag. pag. 570. in cuius libris insignis obtinet diuersitas scripturae, alio dante κώληκας, alio κόληκας, alio (v. Addend.) κολύκας. Sed recte habere illum Comici locum non ita demonstratum vidi, omnis vt mihi materia dubitandi exemta sit: suspicorque corrigendum esse ὦ τοὺς (aut, si malis, τὰς) χόλικας κατέσπασας. Scholiastes: ἢ ἄρτους, ἢ ἔντερα. Mecum facere video Schweighaeuserum Animaduers. in Athen. T. VII. p. 540. Vulgatam scripturam tuetur Piersonus ad Moer. p. 405. b. Schaef.

§. CLX. 96) Σχοίνων δὲ συμβολεῖς 97) οἱ ψιαθολόκοι.

§. CLXI. 98) Καὶ ἰθαγενεῖς 99) αἱ γνήσιοι παῖδες.

---

96) Cod. a. σχοίνου δὲ συμβ. Codd. c. et August. hunc rticulum omittunt. Schaef.

97) Σχοίνων δὲ σ.] Σχοίνου συμβολεῖς, οἱ ψιαθοπλό-ιι, καὶ σχοῖνος ὁ ψίαθος Glossar. Herodot. vbi docta it Celeb. Wesselingii adnotatio. Koen. Glossarium He-odot. Wessel. et Codex SG. habent ἡ ψίαθος. Bast.

98) Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. o-ittit copulam καὶ et pro ἰθαγενεῖς dat εἰθαγενεῖς. Sch.

99) Καὶ ἰθαγενεῖς] Pariter Glossar. Herodot. ad Hero-ot. p. 461, 26. vbi Αἰγύπτιοι ἰθαγενέες, *indigenae*, quos ii αὐθιγενεῖς potius dixissent. Πέρσης αὐθιγενὴς est ι Anthol. III, 13, 4. Sed solent sic ista commutari. Οὐκ θαγενέα στόματα, ἀλλ' ὀρυκτὰ, sunt in Herodoto pag. 12, 92. at ὕδωρ αὐθιγενὲς p. 177, 63. et in Aelian. Hist. . XII. 41. Hesychii Βαρθειγενῶν, ἰθαγενῶν, corruptum ensco ex Βαυθειγενῶν, praeposita tantummodo e diale-o litera *B*, vt in Βαγὸς, Βαλικιώτης, aliisque pluri-is. Etenim suo loco Hesych. Αὐθιγενής. — ἰθαγενής. onf. Foës. Oecon. Hippocr. V. Ἰθαγενές. Est et Ἐθα-νὴς apud Hesych. et Suidam. Koen. Bastius: „Phry-chus Προπαρ. Σοφ. MS. Αὐθιγενής. Ὅμηρος ἰθα-νής. σημαίνει δὲ τὸν γνήσιον, καὶ μὴ ἀλλοδαπὸν *), ηδὲ νόθον." Eustathius ad Homer. Odyss. pag. 1861, 7. ngit ἰθαγενεῖς, γνήσιοι τῆς χώρας. quemadmodum Hip-odamus Stobaei S. XLI. p. 250, 25. τὸ γνάσιον καὶ τὸ ὐθιγενές. Ἰθαιγενής, de qua forma v. supra pag. 294., ibet Codex in Herodot. II. c. 17. extr. Agatharchides in eogr. Graec. minor. T. I. p. 34. λοιπὸν εἰπεῖν, ὡς αὐθι-νεῖς εἰσι, — ἀεὶ δὲ ὑπάρχοντες. Dionysius Halic. Ant. om. I. c. 15. λίμνη — αὐθιγενοῦς πλήρης νάματος ἀ-ιῤῥέοντος ἀεί. In Herodoto IV. c. 48. extr. nonnihil iror αὐτ ιγενέες ποταμοί. vbi tamen al. αὐθηγενέες, al. ὐθιγενέες. Vulgata forma tuearis αὐτι, reiectum illud

*) Cod. habet μηαλλοδαπ', quod propterea noto, quia supra p. 295. dixi, μὴ in Cod. SG. accentu carere, si vox insequens a *consona* incipiat. Bast.

§. CLXII. [1]) *Πρόξενοι δὲ οἱ προστάται τῶν πόλεων καὶ οἱ φροντισταὶ καὶ ξενίαις* [2]) *ὑποδεχόμενοι.*

§. CLXIII. [3]) *Σπαργᾷ* [4]), *τὸ ὀρέγεται καὶ ἐπιθυμεῖ.*

---

a Criticis nostris in Homer. (v. Clark. et Heyn. ad Il. IX. v. 427. coll. Heyn. ad Il. v. 435.), sed iam agnitum Etymologo M. c. 169, 26. Schaef.

1) Codd. a. et b. *καὶ ξενίας ὑποδεχόμενοι.* Cod. c. non habet nisi haec: *πρόξενοι, οἱ προστάται τῶν πόλεων.* Cod. August. totum articulum omittit. *ξενίαις* a Gregorio scriptum non puto: tam insolens est in hac similibusque locutionibus vsus pluralis. Diuersum est quod H. Stephanus Thes. T. II. c. 1126. B. ex Isocrate citat, *ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας.* Schaef.

2) *καὶ ξενίαις*] *καὶ ξενίας* MS. Vatic. cum ante editis; duplicis forte lectionis vestigio, vel *ξενίας ἐπιμελούμενοι,* vel *ξένους ὑποδεχόμενοι·* quarum haec est in Glossar. Herodot. vtraque in Hesychio: tertia, *εἰς ξενίαν ὑποδ.*, in Erotiano. De *προξένοις* multa Cl. Valckenaerius Anim. ad Ammon. L. III. 10. et ad Herodot. pag. 462, 67. longe accuratius disputauit, quam A. van Dale in Diss. IX. ad Marmora Vet. p. 773. 774. Atheniensium *πρόξενον* memorat Herodot. p. 684, 76. 689, 42. Alexandrum Macedonem, Amyntae filium; Lacedaemoniorum, Miltiadem Andocides p. 23, 43. Ciuitatis alicuius *προξενίαν* a parente in filium posterosque aliquando deuolutam fuisse, etiam Calliae exemplo testatum esse potest; qui apud Xenophont. Hist. Graec. L. VI. p. 590. D. *Ὦ ἄνδρες Λακεδαιμόνιοι, τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ πατρῴαν ἔχων παρεδίδου τῷ γένει.* quo in loco nescio an pronomen *ἐγὼ* expulerit adfinis pronunciationis verbum *ἔχω.* Koen.

3) Codd. a. et b. *σπ. δὲ τὸ ὀρέγ.* Cod. c. articulum sic scriptum habet: *ἀσπερσᾷν* (sic) *τὸ ὀρέγεσθαι.* Cod. August. omittit. Schaef.

4) *Σπαργᾷ*] *Σπερᾷν τὸ ὀρέγεσθαι* Meerm. corrupte pro *σπαργᾷν· σπαργᾷ* habet etiam Erotianus, e cuius Lexico Hippocratico hanc glossam, quaeque in hoc Capite sequuntur plerasque Grammaticus hausit. Pertinet *σπαργᾷ,* Foësio in Oecon. obseruante, ad Hippocrat. E-

§. CLXIV. [5]) *Κορδίνημα* [6]), *τὸ καρηβαρεῖν. γράφεται δὲ καὶ σκορδίνημα.*

---

pid. II. pag. 1053. G. *ἦν τὰ ἄνω χωρία σπαργᾷ.* Docta dedit Clar. Ruhnkenius ad Timaeum p. 167. *Τὰ σπαργῶντα ἤδη τῶν σπερμάτων* dixit Theophyl. Coryd. Rhet. Expos. §. 1. Koen.

5) Codd. a. et b. *κορδίνημα δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ καρηβ.* Cod. c. articulum sic scriptum habet: *κορδινῆσαι, τὸ καρηβαριᾷν.* Cod. August. sic: *κορδύναμαι, τὸ καρηβαρῶ.* Bastius: „*Καρηβαριᾷν* verbum est bene graecum, de qua re Koenius videtur dubitasse.“ Legitur in Aristophan. Fragment. ex Incert. Comoed. XVII. Schaef.

6) *Κορδίνημα*] *Κορδίνημαι* et mox *σκορδίνημαι* MS. Voss. cum edd. plerisque: Vatic. *Κορδίνημα δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ κ. Κορδίνημα* et *σκορδίνημα* e MS. Vatic. et editione Gormont. praetuli ob Erotian. V. *Κορδίνημα. γράφεται καὶ σκορδίνημα. καρηβαρίαν δὲ σημαίνει.* vnde pro *τὸ καρηβαρεῖν* Nostro *καρηβαρίαν* restituendum arbitrarer, fauente praecipue MS. Meerm. in quo, *Κορδινῆσαι, τὸ καρυβαριᾶν·* nisi *καρηβαρεῖν* haberet etiam Erotian. in *Σκορδίνημα. Πταρμὸς, σκορδίνημα,* est in Hippocrate Epid. II. p. 1020. E. pro quo *πταρμὸς, κορδίνημα,* etiam in antiquis Codicibus, exaratum fuisse videtur; qua ratione inter *σκαρδαμύσσειν* et *καρδαμύσσειν* variatum notauit idem Erotianus *): Hesych. *Σκόρδυλα,* — *ἔνιοι Κορδύλη·* vbi vid. Cl. Alberti: *κουτάλη* pro *σκυτάλη* Doriensibus tribuit Etymol. Paris. MS. Locum dedimus supra p. 388. Contra ea *σκορακίζειν* et *σκυρίττω* exstant apud Suidam. De *σκορδινᾶσθαι* e Grammaticis egit Doctiss. Io. Piersonus ad Moerin p. 342. Quod Hesychio V. *Σκορδινᾶσθαι, τὸ παρὰ φύσιν τὰ μέλη ἐκτείνειν καὶ στρέφεσθαι μετὰ χάσμης. γίνεται δὲ τοῦτο περὶ ἐγειρομένους ἐξ ὕπνου, ὅτε* **) *χασμώδεις ὄντες, ἐκτείνωσι τὰς χεῖρας. ὅπερ καὶ περὶ τοὺς ἄλλους πῶς βασανιζομέ-*

*) Sic dicebant etiam *σκάπετος* et *κάπετος*, *σκέραφος* et *κέραφος*. Bast.

**) Corrigo *ὅταν*, vt habent Etymolog. M. c. 719, 12. et Zonaras Lex. T. II. c. 1658. Vicissim in Dionys. Hal. Ant. Rom. IV. c. 6. T. II. p. 650, 3. lego *ὅτε ὁ πατὴρ αὐτῶν ἀπεθνήσκεν.* Schaef.

§. CLXV. 7) Ἶξις δὲ ἡ εὐθυωρία 8).

§. CLXVI. 9) Ῥοικὸν, τὸ εἴσω νεῦον 10) καὶ στραβὸν, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται.

νους — γίνεται. restituit L. Bos Anim. p. 134. ὅπερ καὶ περὶ τοὺς ἄλλως πως β. etiam in Etymol. M. p. 719, 13. praebet MS. Leidensis. Koen.

7) Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. Insignis est in accentu spirituque huius vocis varietas librorum. Hesychius T. II. c. 51. habet Ἶξις: H. Stephanus Ind. Thesaur. c. 1087. F., vt in Gregorio editur, Ἶξις: Piersonus Verisim. p. 118. ἶξις: Toupius Emendat. T. I. p. 265. ἴξις. Schaef.

8) Ἶξις δὲ ἡ εὐθυωρία] Vocis vsum copiose ex Hippocrate illustrauit in Oecon. Foësius, nec Nostri loci oblitus, quo vtitur etiam Maittairius Indice Aretaei Cappad. V. Ἶξιν. Turpe glossema occupat Aretaeum pag. 12. A. ἢν δὲ νέρθεν ἀνίῃ (τὸ αἷμα) ἀπὸ θώρηκος καὶ τῶν τῇδε σπλάγχνων, — ἡ ἀπὸ τουτέων φορὴ, οὐ πτύσις, ἀλλ' ἀναγωγὴ καλέεται, τῆς ἄνω ἴξιος τῆς ὁδοῦ τοὔνομα ἔχουσα. quo sublato, scribe: τῆς ἄνω ἴξιος τοὔνομα ἔχουσα. Deinceps iterum Aretaeus p. 104. C. οἶνος ὠκὺς ἐς τὴν ἄνω ἴξιν. quibus in locis ἴξις manifesto ponitur pro φορά· quam significationem attigit Galenus: vid. Foës. Oecon. Hippocrat. in Ἴξις. Koen.

9) Cod. a. non habet nisi haec: ῥοικὸν δὲ τὸ ἔσω νεῦον. Cod. b. haec: ῥοικὸν δὲ τὸ εἴσω νεῦον καὶ στραβόν. Cod. c. haec: ῥαικὸν, τὸ στραβόν. Cod. August. totum articulum omittit. Schaef.

10) Ῥοικὸν, τὸ εἴσω ν.] Sic scriptum locum adhibuerunt Vossius ad Hesych. in Ῥοικὸν, et Io. Wigganus in not. ad var. lect. Aretaei Cappad. ad p. XXXVII, 11. In Voss. MS. erat Ῥυκὸν τὸ ἔξω ν. superposito σω super ἔξω, et οι super Ῥυκόν. Ad ῥυκὸν nonnihil faceret MS. Leidensis, in Etymol. M. p. 242, 2. praebens: ῥυκὸς γάρ ἐστι τὸ ἐπικαμπὲς παρὰ τοῖς Ἴωσιν, ἤτοι ῥαιβὸν, καὶ τροπῇ τοῦ κ εἰς π, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γρυπός. vbi editur, ῥυβὸν γὰρ τὸ ἐ. παρὰ τοῖς Αἰολεῦσιν. Est et tertia lectio, ῥεικὸν, in Meermanniano, qui cum Voss. vltima verba, ὃ καὶ ῥοιβὸν λέγεται, praetermittit. De ῥοικὸς

LXVII. [11]) *Σαπρὸν, τὸ σεσηπός* [12]).
LXVIII. [13]) *Τὸ δὲ ἐπιπάσσων, παλύνων* [14]).

---

ephan. in Indice Thes. Erotianus V. *Ῥοικώδη, ά-*
ιὶ γαῦσα καὶ στρεβλὰ ἐκάλεσαν· quae si Noster hic
fuerit, *στρεβλὸν* pro *στραβὸν* scribendum esse vi-
sset. In Hippocrate de Articul. pag. 810, 13. et
p. 842, 21. vbi *ῥοβοειδέα* vulgatur et *ῥομβοειδέ-*
, iam olim dubiam fuisse lectionem, et vel emen-
n *ῥαιβοειδέα* vel *ῥοικοειδέα* etc. Galeno praeeun-
ıuit Foësius. Conf. Wigganus l. c. *Ῥεβοειδέα* aut
έστατον, vt Viri doctissimi etiam reponi posse
t, mihi quidem nihil videtur aliud, quam corru-
ıuinarum vocum *ῥαιβοειδέα* et *ῥαιβοειδέστατον*
ra; ad quam rationem ipsa quoque Galeni loca,
eam in rem abutitur Foësius, omnino conforman-
cem. Koen. *Ῥοικοειδὴς* et *ῥοικώδης* hinc possunt
s inferri. Schaef.
Codd. a. et b. *σαπρὸν δὲ τὸ σεσηπός.* Cod. c. hunc
ım omittit. Schaef.
Σαπρὸν, τὸ σ.] Erotianus: *Σαπρὰ, σεσηπότα·*
eferendum esse ad Hippocrat. Epid. V. p. 1142. G.
ια (ἡ γνάθος) σαπρὴ ἐγένετο ξηρῇ σηπεδόνι, do-
r elegantissimus, Adr. Heringa, Obseruat. C. XIV.
Etymol. M. p. 708, 18. *Σαπρὸς, ὁ σεσηπὼς καὶ*
ς· de posteriori significatu Piersonus ad Moerin p.
oen. Disputat ibi Piersonus de *οἴνῳ σαπρῷ,* quam
di rationem imitati scriptores Latini dixerunt *vi-*
ırcidum, poculum marcens. V. Ruhnken. ad Rutil.
. 102. s. Thomas Mag. p. 790. *Σαπρὸς οἶνός ἐστιν,*
τῷ τέλει ὑλώδης. vbi caue solicites *ὑλώδης,* quod
rillerus ad p. 472. *Ὕλη* enim vocesque inde deri-
ecte dicuntur de vini partibus faeculentis. V.
rhus. ad Aristophan. Plut. p. 408. s. Obiter Le-
lde verbum *σαπρόω.* Thomas Mag. p. 790. *Σα-*
, *τὸ σεσαπρωμένον τάριχος.* Aristophanes Plut.
. *σαπρά.* Glossator Cod. Lugd. Bat. interpretatur
ιωμένη. Schaef.
Codd. a. et b. *παλλύνων φασί.* Cod. c. *τὸ ἐπιπ.*
ον. Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.
Τὸ δὲ ἐπιπάσσων, παλύνων] *ἐπιπάσσω* et *παλύνω*

- CLXXII. [21]) Τοὺς δὲ φρυγανώδεις ἄνθρακας, ɔιλ.ηνούς. μᾶλλον δὲ ἡ θερμὴ σποδιὰ [22]) μαρίλη 'εται.

ιο) *Βλακὸν, τὸ τρυφερὸν*] Multa notat Erotianus in ϰκεύειν· sed in *tardandi negligendique* tantummodo ɩpatus notione, qua apud Hippocratem verbum oc·it: vid. Foës. in Oecon. Ad Grammaticum facit Tho- M. *Βλὰξ, καὶ ὁ τρυφῇ χαίρων*. vbi Xenophontis et rum loca dedit Stoeberus, Nostro etiam ad partes vo- . Plura Cl. Ruhnken. ad Timaeum p. 45. *Θρύπτε-ι* et *βλακῶδες βαίνειν* iunxit Heliodor. Aeth. IV. pag. . *ἐθρύπτετο καὶ ἐπεγέλα βλακῶδες* L. X. p. 518. quod ιe vertitur *stolide sibi arridebat*. Aduerbialiter his in ıs sumptum *βλακῶδες*, in H. Stephani Thesauro omis-ı, vix dubito, quin Polluci sit restituendum III. 123. δ' *ἐπιῤῥήματα, βλακωδῶς, βλακωδέστερον*. *Εἰ δὲ ἐ-ιένοις βλακευόμενος* in Heliod. VII. p. 368. est *si per-eris delicias facere*, idem quod *θρυπτόμενος, σεμνυνό-ος*. Koen.

ıı) Cod. a. extremo articulo *μαρῖλα λέγεται*. In Cod. ırticulus sic scriptus est: *τοὺς φρυγ. ἄ. μαριλῆνούς, λλον δὲ τὴν θερμοσποδιὰν μαρίλην*. Cod. August. to-ı articulum omittit. Schaef.

ı2) *μᾶλλον δὲ ἡ θ. σπ.*] Corruptissime ista in priori-ı editionibus circumferuntur: *Μάλη δὲ ἡ θέρμη. Ἡ οδιὰ δὲ μαρίλη λέγεται*. In MS. Vat. articulus cum ɔximis aliquot deest. Meerm. *Μᾶλλον δὲ τὴν θερμο-οδιὰν μαρίλαν*. Voss. *Μᾶλλον δὲ ἡ θέρμη. Σποδιὰ ρήλη λέγεται·* quam lectionem, leuiter mutatam, in ıtextum inferre non dubitaui propter Erotian. V. ϰριλῆνοι] *οἱ φρυγανώδεις καὶ μικροὶ ἄνθρακες οὕτως ὁ τινων καλοῦνται. μᾶλλον δὲ ἡ θερμοσποδιὰ, μαρίλη 'εται*. Dudum emendasset Grammaticum e MS. suo Vossius, si notas suas Hesychianas, quarum primas ntaxat lineas duxerat, perfecisset: vide eum ad He-:h. in *Μαρίλη*. Etymologo Leidensi MS. *Μαρίλη* di-ur *ἡ γινομένη τῷ σβέννυσθαι τοὺς κάρβωνας·* Cyrillo Lexico MS. *τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθράκων*. Conf. Foësius. Oecon. Erotiani notam, in qua recte *Μαρίλην* emen-t pro *Μαριλῆνοι*, (Noster corruptam lectionem secu-

§. CLXXIII. [23]) Μελεδανθέων [24]) δὲ ἀντὶ τοῦ μεριμνῶν, θεραπειῶν. μελεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾷν.

---

tus est) referens ad Hippocrat. de Morb. Mul. II. p. 648, 55. KOEN. Boissonadus: „De discrimine inter τέφρα et σποδιὰ vel μαρίλη conf. Corayum ad Heliod. p. 55. Vide et Iacobsium ad Anth. t. 12. p. 108. et quae dicuntur Scaligerana Prima p. 98.“ Bastius: „In Etymol. Leid. MS. v. μαρίλη ad verba ἡ γινομένη substantiuum desidero. Sarcias defectum ex Etymol. et Paris. et Sorbon., vbi articulus sic scriptus legitur: Μαρίλη· σημαίνει τὴν κόνιν τὴν γινομένην ἐκ τοῦ κατασβέννυσθαι τοὺς κάρβωνας.“ De v. κάρβων v. Ducang. Glossar. c. 591. vbi etiam κάρβουνον, idem significans, commemoratur. Grammaticus MS. ap. Bentlei. ad Callimach. T. I. p. 432. Τὰ κάρβουνα τὰ ἐπικείμενα τοῖς λύχνοις. SCHAEF.

23) Cod. a. vocem θεραπειῶν omittit. Cod. c. omittit totum articulum. Cod. August. Μελ. τῶν μεριμνῶν, τῶν θεραπειῶν. μελεδαίνειν etc. SCHAEF.

24) Μελεδανθέων] Iterum sequitur deprauatam Erotiani scripturam V. Μελεδανθέων, μεριμνῶν, θεραπειῶν. μελεδαίνειν γὰρ λέγεται τὸ μεριμνᾷν καὶ θεραπεύειν. Vtriusque meminit Is. Vossius ad Hesych. V. Μελεδαίνει. Dederat fortasse Erotian. Μελεδώνων ἀντὶ τοῦ μεριμνῶν, θ. etc. qui genitiuus esset plur. nominis μελεδώνη· vel Μελεδαίνων, μεριμνῶν, θεραπεύων. etc. Conf. Foës. in Oecon. et de Μελεδαίνειν H. Stephan. in Indice Thesauri. Obuium est verbum etiam in Theocrito X. 52. et in Sigea Inscriptione. KOEN. Bastius: „Koenius: Μελεδώνων — *qui genitiuus esset plur. nominis* μελεδώνη. Nisi multum fallor, μελεδώνων est genitiuus nominis μελεδῶνες, qui nominatiuus in Hesychio v. μελαιδῆνος, ex Musuri quidem correctione, legitur. Sed Codex Ven. (Schow. p. 526.) dat μελεδῶναι (quod legas e. c. Odyss. *T.* 517. quodque Musurus non debebat repudiare) a μελεδώνη, cuius genitiuus plur. scribendus est περισπωμένως, μελεδωνῶν. Sic κορώνη, κορῶναι, κορωνῶν. Vocis μελεδὼν genitiuus apud Schneiderum aliosque Lexicographos in ονος desinit, secundum hunc, opinor, canonem:

§. CLXXIV. [25]) *Μιστύλην δὲ τὸν κοῖλον ἄρτον λέγουσι* [26]).

τὰ εἰς δων ὀξύτονα διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνονται. Sed sunt huiusmodi voces, quas oporteat excipi: interque has Pseudo-Herodianus Epimer. MSS. diserte refert μελεδὼν μελεδῶνος θηλυκόν." Decepit, vt puto, Schneiderum ceterosque Lexicographos vulgata in Simonide XIII. v. 2. (Anal. Brunck. T. I. p. 123.) scriptura, ἄπρακτοι δὲ μελεδόνες. Sed vere Brunckius in Lection. ad h. l. p. 18.: „Apud Plutarchum Mor. p. 107. legitur v. 2. μεληδόνες, quod reponendum. Hesychius. μεληδὼν, φροντίς. μεληδόνες, φροντίδες. Metri gratia poëtae μελεδὼν, et μελεδῶνες, vbi altera huius vocabuli forma versui non aptatur. Miror itaque Hesychii interpretes priorem pro mendosa habuisse. Huius affertur aliud exemplum ex Manethonis Apotelesm. III. 103. αἰὲν ὑπ' ἀλλήκτῃσι μεληδόσι μητιόωντες." Quam Brunckii notam lectu perdignam miror ac doleo a Iacobsio omissam esse. Ceterum ex hoc etiam exemplo discas, quanta vis metri fuerit ad formas vocum variandas. SCHAEF.

25) Codd. a. et b. μιστύλλην τὸν κ. Cod. c. non habet nisi haec: μιστύλλην, τὸν κοῖλ. ἄρτον. Cod. August. totum articulum omittit. SCHAEF.

26) *Μιστύλην δὲ τὸν κ. ἄ. λ.*] *Μιστύλλην* — λ. MS. Vatic. cum editis: *Μυστύλην δὲ τὸν κοινῶς ἄρτον* Meerm. pro *Μυστίλην*, vt malunt scribere Grammatici reliqui; vid. Cel. Hemsterhus. ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 210. Pherecrates *Μεταλλεῦσι* apud Athen. L. VI. pag. 268. F. *Ποταμοὶ μὲν ἀθάρης καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέοι Διὰ τῶν στενωπῶν τονθορυγοῦντες ἔῤῥεον Αὐταῖσι μυστίλαισι.* Medela, quam valde deprauatum Etymologi locum ab integris membranis exspectare iure scribit l. c. Hemsterhusius, a MS. Leidensi speranda non est. Is, ceteris, quae in edito Etymologico leguntur, omissis, initium notae sic exhibet: *Μύστριον, ἀπὸ τοῦ μυστίλλεσθαι, καὶ μικρὰ ἐπαίρειν.* Tum proxime subiecta in edd. *καὶ μύστλον, τὸ κοίλῳ τῷ ἄρτῳ ἐσθίειν. μυστίλλας δὲ ἔλεγον,* mutatis vocibus *μυστίλλας δὲ* in vnam *μυστιλᾶσθαι*, sic puto emendanda: *Μύστρον — καὶ μύστλον. τὸ κοίλῳ ἄρτῳ ἐσθίειν μυστιλᾶσθαι ἔλεγον.* Aelius Dionysius apud

§. CLXXV. [27]) *Τὸ μυδῶσα, ἰκρέουσα* [28]).

Eustath. quo vtitur Vir laudatissimus, *αἱ δέ γε μυστίλαι — ψωμοὶ εἰσὶ κοῖλοι, — καὶ μυστιλᾶσθαι, φησὶ, τὸ οὕτως ἐσθίειν.* Verbum *μυστιλᾶσθαι*, recentioribus Sophistis vsu tritum, ridet in Lexiphane Lucianus T. II. p. 329. l. 20. Koen.

27) Codd. a. et b. *καὶ τὸ μυδῶσα ἰκρέουσα.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

28) *Τὸ μυδῶσα, ἰκρέουσα*] Male *ἐκκρεμῶσα* prima Aldi editio, *ἐκκρέουσα* aliae cum Meerm. Scribi autem debuerat: *Μυδῶσα, τὸ ἰκρέουσα.* Hesych. *Μεμυδότος, ῥέοντος·* quod, ex *μεμυδηκότος* contractum, vt *ἑστὼς* ex *ἑστηκὼς*, minime sollicitandum est *). Idem rectius: *Μαδᾷ, ἰκρεῖ·* nam de *pilorum defluuio* inprimis *μαδᾷν* dicitur, vt de *putredine* et *foetore μυδᾷν. Γυνὴ μαδῶσα* Longus Past. III. p. 134. *μυδᾷν* Aelian. Hist. An. XV. 8. 18. Lucian. T. III. p. 39. l. 56. Philostrat. Icon. II. pag. 842. Vide vtriusque verbi vsum praeclare exponentem

*) *Μεμυδότος* altero illo, *ἑστὼς*, tueri nolim: nam nonnihil intercedit diuersitatis. Albertus: „Legendum videtur, *Μεμυδηκότος, a μυδάω.*“ Non male, opinor. Qui enim Codicem Hesychii scripsit, saepius in polysyllabis vocibus intermediarum syllabarum vnam omisit. Omnes quidem librarii sic peccant: vnde toties accidit, vt in Codicibus postmodum diligenter correctis syllabae mediis vocibus superscriptae legantur. Sed inprimis in Hesychio huiusmodi defectus frequentes sunt. Plurimos iam primus editor, vt Schowii liber docet, Criticique expleuerunt. Sic, vt hoc vtar, p. 529. Schow. e Codice enotatum legas *Μενέκτυπος, ὁ μηψοδεής* (sic, particulâ *μη* iunctâ voci sequenti). Musurus egregie correxit *ὁ μὴ ψοφοδεής.* Inter praeclaras huius generis emendationes item referendum *δειματοῦσθαι* pro *δειμᾶσθαι*, de quo supra p. 176. Sed tenendum, in huiusmodi vitiis scribas non ideo errauisse, quod scripturae compendia non assequerentur. Videamus alium Hesychii articulum. *Καρωθεὶς· τὴν κεφαλὴν σεισθείς, μεθυσθεὶς ἢ βιασθείς.* Ita editiones Grammatici ex Musuri correctione. Schowius p. 407. monuit, ipsum Codicem habere *βασθεὶς*, quod in *βαρηθεὶς* mutandum esse suspicatur. Mihi in mentem venit *βαπτισθείς.* Plato Sympos. c. IV. *καὶ γάρ καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων.* Lucianus Vol. III. p. 81. *καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ἔοικεν.* Libanius Vol. IV. p. 167. *βεβαπτισμένων δ' ἤδη τῶν δαιτυμόνων.* Bast.

§. CLXXVI. [29]) *Καὶ τὸ δημοσιον, ἐπιδήμιον* [30]).

Ruhnkenium ad Timaei Lex. Platon. p. 132. Leuis macula abstergenda est Scholiastae Aristoph. ad Plut. vs. 266. *μυδῶντα μὲν, ἀντὶ τοῦ δυςώδη ἀποπέμποντα· μαδῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ κόμην μὴ ἔχοντα.* Scribe: *ἀντὶ τοῦ δυςωδίαν ἀποπέμποντα.* Locutionem *δυςοσμίαν ἀποπέμπειν* habet Suidas V. *Κιναβρώντων αἰγῶν. ἐκπέμπειν* Alciphron p. 336. Koen. Boissonadus: „Moschopulus Eclog. in *παρά: ἀπὸ τῶν ἀνθέων πέμποντι τὴν εὐωδίαν.* Schol. Aristophan. Plut. v. 39. *ἀφρὸν ἐκ τοῦ στόματος ἀποπέμπουσα.*" Koenium iam citauerat Bastius Epist. Crit. p. 165. nunc hanc notam addens: „Add. Suidas v. *Μαξιμῖνος· τοσαυτην δυςωδίαν ἐξέπεμπεν, ὡς οὐδὲν τῶν ἐν τάφοις διαλυθέντων διαφέρειν.* Moschopulus apud Boissonad. ad Philostr. Her. p. 315. *ἀπὸ τῶν ἀνθέων πέμποντι τὴν εὐωδίαν.* Pro *δυςώδη* in Schol. Aristoph. librarii compendio vsi scripserant *δυσω,* quod compendium alii non intelligentes, cum *δυςωδίαν* dare deberent, dederunt vitiosum illud *δυςώδη.* Ex simili errore in Porphyrio de prosod. pag. 116. nata diuersitas scripturae *χασμῶδες* et *χασμωδία.* Conf. Append. ad Epist. Crit. pag. 6. Similiter, quod Valckenarius in Lexico *περὶ πνευματων* p. 232. asterisco notauit *φρίκωδος,* vox nihili, ortum est ex compendio perperam intellecto syllabae postremae. Nam pro *ὀκριόεις, ὁ φρίκωδος καὶ ὁ ταχὺς* e Codice Paris. 1270. restituendum *ὀκριόεις, ὁ φρικώδης καὶ τραχύς.*" Schaef.

29) Cod. b. *καὶ τὸν δημόσιον ἐπιδήμιον.* Cod. c. *τὸ δημόσιον ἐπιδήμιον.* Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

30) *Καὶ τὸ δ. ἐπιδήμιον*] Sic quoque exponunt *ἐπιδήμιον* Hesych. Suidas, Etymol. Simplex etiam *δήμιος* prima significandi notione nihil est aliud, quam Latinorum *publicus.* Hesych. *Δήμιον, κοινὸν, δημόσιον, πολιτικόν.* Nulla vrget ratio, quare in eodem *Γράμμα δήμιον, ἡ διαθήκη,* cum Maussaco in *Γραμμα δημόσιον* mutaretur. Euphemismus Atticus voluit, vt *seruus publicus,* tortor vel carnifex, eximie *δήμιος* diceretur. Salmasius ad A-

§. CLXXVII. [31]) *Καὶ τὸ ἐκθλίβειν, βλιμάζειν* [32]).

---

chill. Tat. p. 682. Medicis *νόσος ἐπίδημος*, aut *ἐπιδήμιος*, *morbus* est *populariter grassans*. Foësius in Oeconomia Hippocrat. Koen.

31) Cod. b. *λιμάζειν*. Cod. c. *τὸ ἐκθλίβειν βλιμάζειν*. Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

32) *βλιμάζειν*] Vid. quos laudat ad Timaeum pag. 45. Cl. Ruhnkenius. In Hesychio V. *Βλιμάζειν, τὸ τιτθολαβεῖν, οἱονεὶ θλίβειν ἢ βαστάζειν*, scribi malim *οἱονεὶ θλιβομάζειν* e Scholiaste Aristoph. ad Av. vs. 530. Koen. Etymolog M. p. 200, 37. *Βλιμάζειν, τὸ τιτθολαβεῖν, ἤγουν ψηλαφᾶν τὰ στήθη, καὶ τοὺς μαστοὺς καταλαμβάνειν τῇ ἀφῇ.* Etymolog. Paris. MS. dat *στηθολαβεῖν* *) pro *τιτθολαβεῖν* (quo verbo vtitur etiam Aristaenetus II. 16. **)) et *καταμανθάνειν* (an *recognoscere?* ***)) pro *καταλάμβάνειν*. Addit *ἢ τὸ ψηλαφᾶν τὰς ὄρνεις διὰ τὰ ὠά.* In loco Lexici Rhet. MS. citato ad Timaeum pag. 62. (ed. alt.) Ruhnkenius correxit *τοὺς τιτθοὺς* et *οἱ τῇ κλίμακι διαστρέφονται*, pro *τὰς τιτθοὺς* et *οἱ τῇ κλίμα διατρέφονται*, quemadmodum Codex habet. Et *τῇ κλίμα* quidem scriba libri SG. quo toties errore lapsus dedit, cum non intellexisset compendium *τῇ κλίμ,*, h. e. *τῇ κλίμακι*. Sed pro *οἱ* malim legere *οἷον* †), hoc modo: *οἷον, τῇ κλίμακι διαστρέ-*

*) Verbum *στηθολαβεῖν* Lexicis adde vna cum substantiuis *στηθοδέσμη* et *στηθοδέσμιον*, quibus vocibus vtitur Etymol. M. c. 749, 44. 40., et cum adiectiuo *στηθομελής*. Valckenarius ad Theocriti Decem Eidyll. p. 121.: „Vt hic *Τέττιγες*, dicuntur et *λαλαγεῦντες* a Gregorio Nazianz. in Carm. T. II. p. 86. *οἱ δ' ἐπὶ δένδρων Στηθομελεῖς, λιγυροί, ἠελίοιο φίλοι, Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος.* sic vulgata, *ἀπὸ δένδρων Στηλομελεῖς*, corrigi debent: ipse Gregor. Or. XXXIV p. 553. D. *τίς δ' δοὺς τέττιγι τὴν ἐπὶ στήθους μαγάδα, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ᾄσματά τε καὶ τερετίσματα;*" Schaef.

**) V. Abresch. Lect. Aristaen. p. 322. Schaef.

***) Verissime. *Καταμανθάνειν* enim passim significat *explorare*. V. Melet. Crit. I. p. 116. Schaef.

†) Contrario modo peccatum in Photii Lex. c. 144. *Κωλακρέται, ταμίαι τοῦ δικαστικοῦ, οἱ ὃν καὶ τὰ εἰς θεοὺς ἀναλισκόμενα παρεῖχον.* Recte Theologus litteratissimus Animaduers. ad Photii Lexic. c. 31.: „Loco *οἱ ὃν* scribendum est

§. CLXXVIII. [33]) *Καὶ τὸ ἐστέναξεν, ἔμυξε* [34]).

§. CLXXIX. [35]) *Καὶ τὰ τὴν κατω κοιλίαν καθαίροντα* [36]) *φάρμακα, ἐλατήρια.*

§. CLXXX. [37] *Τὸ ἐνέδησεν, ἐνεκρίκωσε* [38]).

§. CLXXXI. [39]) *Τὸ εἰς δύο διῃρέθη, ἐδικραιώθη* [40]).

νται οἱ τὰ μέλη στρεβλούμενοι. In Etymolog. M. l. c. guntur haec: οἷον, Τῇ κλίμακι διαστρέφονται: —— ον, τὰ μέλη στρεβλούμενοι. Bast.

33) Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

34) ἔμυξε] Habet Grammaticus ex Erotiano; cuius otam ad Hippocrat. Epid. V. p. 1143. A. ἥκιστα ἔμυζε, ›i ἐμυξε in MSS., referentem Foësium iuuat A. Heringae bseruatio Obs. pag. 112. De μύζειν adposita quaedam ›tauit, cum Nostri etiam mentione, Doctiss. Kusterus l Hesych. V. Ἀμύξαι — στενάξαι. Koen.

35) Cod. c. hunc articulum omittit. In Cod. August. scriptus est: Ἐλατήρια φασὶ τὰ τὴν κάτω κοιλίαν ιθαίροντα φάρμακα. Schaef.

36) καθαίροντα] θεραπεύοντα MS. Voss. Illud adse- Erotianus, qui respexit Epid. V. p. 1143. G. φάρ- ικον ἔπιεν ἐλατήριον, notantibus Foësio et Heringa bs. p. 112. De ipsa voce videri possunt Hesychii In- rpretes ad V. Ἐλατήριον. Aristides Or. T. I. p. 305. 5. πιὼν ἐλατήριον, εἰς δύο ἡμέρας ἐκαθαιρόμην. Koen.

37) Codd. c. et August. hunc articulum omittunt. Haef.

38) ἐνεκρίκωσε] ἐκρίνωσε MS. Vatic. Editionum non- llarum errorem ἐνεκρίνωσε (nam aliae recte ἐνεκρίκω- exhibent) corrigendum monuerat Foësius in Oecon. ppocr. V. Κρίκος, indicato Hippocratis loco e Lib. de isium Nat. p. 279, 54. quo iure vocem referri, Erotiani do commonstrat: vid. Heringa Obs. p. 106. Nostro vsus t etiam Kusterus ad Hesych. V. Ἐνεκρίκωσεν, ἐνέδησεν. oen.

39) Codd. a. b. et August. τὸ εἰς δύο διαιρεθῆναι ἐδι- ιώθη φασί. Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

οἰ." Scilicet accentum habuerunt pro nota tachygraphica syllabae ον. Schaef.

§. CLXXXIII. [43]) Τὸ ἐτυλώθη, ἐμυλώθη [44]).
§. CLXXXIV. [45]) Τὸ ἐγχρίπτει, ἐμπηδᾷ [46]).

Mor. T. I. p. 6. οἱ δ' ἁρμάτειοι τροχοὶ πόνῳ καμόντες, οὐδ' ἄν, εἴ τι γένοιτο, τὴν ἐξ ἀρχῆς δύναιντο λαβεῖν εὐθυωρίαν. vbi aduerte εἴ τι γένοιτο, locutionem infrequentiorem simili illà, εἴ τι πάθοιμι. Euripides Phoen. v. 638. Pors. κἄν τι σοί, πόλις, γένηται. Sch.

[43]) Cod. b. καὶ τὸ ἐτυλ. Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. pro ἐμυλώθη habet ἐστομυλώθη (Tittmann. ἐστομολώθη). Schaef.

[44]) ἐμυλώθη] Eodem modo Erotian. addens: Μύλον καλοῦσιν οἱ ἰατροὶ τὸν ἐν τῇ ὑστέρᾳ γινόμενον σκίρ-. Ἐμυλώθη legisse Erotianum, pro vulgato ἐμυκώ- in Lib. de M. Mul. I. p. 607, 6. vel ordo ipsius argumento est; nam ordine recenset glossas Ἐκλάψας, Ἐ-ώθη, Εὐλῶν, referendas ad p. 605, 40. 607, 6. 612, A μυλόω ortum μεμυλωμένους in Libro de Aëre Loc. q. p. 283, 47. loco editi μεμυωμένους, reponendum icit Cl. Heringa Obs. C. VI. p. 45. Koen. Doctissi- Coray tuetur vulgatam scripturam μεμυωμένους. V. copiose notauit ad Hippocrat. l. c. vol. II. p. 95. sqq.

[45]) Codd. b. et August. τὸ ἐγχρίμπτει. Cod. c. hunc ulum omittit. Schaef.

[46]) Τὸ ἐγχρίπτει, ἐμπηδᾷ] Sic MS. Vatic. cum prior. s: in Voss. legi videbatur ἐχρίμπτει, ἐμπηδεῖ. Ero- Ἐγχρίμπτειν, ἐμπηδᾶν, docet, in Nostro mutato ılae ordine saltem scribendum esse: ἐγχρίπτει τὸ ἐμ-: solent enim in talibus Grammatici articulum ex- ıtioni praefigere. Ceterum Erotiani glossam Foësius econ. alligauit Hippocrati de M. Mul. II. p. 654, 23. N. Lexicis non male, opinor, addes ἔγχριμμα, quod tantiuum Critici hic illic ex vitioso textu scriptorum runt. Ruhnkenius ad Timaei Lex. p. 105. b.: „Ni- — verius emendatione Kusteri ad Hesych. T. I. pag. ı. qua in Philostrato Seniore Lib. II. Icon. 12. p. 830. τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι δέει ἐγχειρήματος ingeniose , τ. κ. ἀ. δέει τοῦ ἐγχρίμματος. Ibi Cod. Parisinus ıt, δέει τοῦ ἐγχειρῆσαι, pro, δέει τοῦ ἐγχρίσαι." Plu-

§. CLXXXV.[47]) Τὸ ἐκτρόπως καὶ παραδόξως, ἐκπατίως[48]).

---

tarchus Mor. T. I. p. 314. τὰ περὶ τὸν βίον ἐγχρέμματα. Wyttenbachius: „Malim ἐγχρίμματα, cum Reiskio, vulnera, vlcera, offensiones." Possis etiam ἔγχριμα, παρὰ τὸ ἐγχρίειν. Simplex χρῖμα (sic scribendum, non χρίμα) habet Callimachus H. in Lau. Pallad. v. 26. Schaef.

47) Cod. b. τὸ ἐκτόπως κ. παρ. ἐκτοπίως. Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. τὸ ἐκτόπως κ. παρ. ἐκποτίως. Schaef.

48) Τὸ ἐκτρόπως —— ἐκπατίως] Pro ἐκτρόπως vna litera minus ἐκτόπως exhibent edd. priores, ἐκπρώπως MS. Vatic. Vltimum vocabulum sic clare legitur in Voss. et Vatic. pro ἐκτοπίως, vt adhuc editum fuit. Erotianus: Ἐκπατίη] ἐκτρόπως, καὶ ὁδοὺς ἀγνοοῦντες. ἔνιοι δὲ γράφουσιν ἐκπαγλως. Merito suspectus habetur is locus Foësio in Oecon. in quo restituendo a quibusdam sedulam operam nauatam ait. Ἐκπάτιοι, ἐκτρεπόμενοι — coniicit Henr. Stephanus ad Aeschyli Agamemn. vs. 49. Temere sollicitari vocem ἐκτρόπως, Noster Grammaticus docet, qui in suo Erotiani exemplo etiam ἐκπατίως pro ἐκπατίη inuenit. Quid? si is scripsit: Ἐκπατίως] ἐκτρόπως καὶ ἔξω ὁδοῦ, ὃ δὴ ἀγνοοῦντες ἔνιοι γράφουσιν ἐκπάγλως· vt significarit, fuisse, qui, cum rariorem vocem ἐκπατίως non intelligerent, notiorem ἐκπάγλως ei substituerint. In hodiernis Hippocratis exemplaribus nusquam obuium ἐκπατίως quo loco inuenerit Erotianus, huius ordinem attendenti dubium esse nequit. Videlicet ordine posuit Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια, Ἐπαφάσῃ τῷ δακτύλῳ, Ἐκπατίη, Ἐχῖνον καινόν. Ex his Ἐπηλυγάζονται τὰ ἐπιμήνια legitur L. de M. Mul. II. pag. 658, 55. Ἐπαφήσῃ τῷ δακτύλῳ p. 661, 25. Ἐχῖνον καινὸν p. 663, 41. Itaque, ni fallor, p. 663, 19. vbi vulgatur: ἢν δέ τι σφακελίζῃ (ἡ μήτρη) καὶ παλιγκοταίνῃ, πῦρ ἔχει ὀξὺ καὶ μέγα, καὶ φρίκη σκληρὴ (σκληρὰ legit Foësius) τὰ ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα, ἐκπάγλως τε αἴσθεται, καὶ δάκνεται, καὶ ὁρμᾷ· antiquitus lectum fuit: ἐκπατίως τε αἴθεται, praeter modum ardet. Dolores vehementes, quique modum superabant, ἄλγεα ἐκπάτια dixit Aeschylus l. c. vbi vocis originem pandit Scholiastes: Ἐκπατίοις,

§. CLXXXVI. [49]) Τὸ εὐφορώτερον, ἐπιτροχώτερον [50]).

ῖς ἔξω ὁδοῦ. Πάτος γὰρ ἡ ὁδός. Conf. Hesychii Interpretes, hoc Scholiastae loco iam vsi, ad V. Ἐκπάτιον, ἔξω πάτου. Themistium Or. XXIV. p. 301. D. rectius n sollicitasset Vir doctus ad Synes. de Febrib. p. 208. EN. In Erotiano, antequam correctionem Koenii lesem, sic scribendum conieceram: Ἐκπατίως· ἐκτόπως, ὃ δὴ ἀγνοοῦντες ἔνιοι γρ. ἐ. Koenius coniiciens ὁδοῦ (quibus verbis interpreteris ἔξω πάτου) cogitat glossae etymon: quod si probandum censeas, non altum repugnem. Ego, vnice sensum consectans, ex ioribus Gregorii editionibus ἐκτόπως praetuleram, od iuxta παραδόξως positum non improbabile videtur, terique illi scripturae ἐκπάγλως satis congruit. Sed id Erotianus vere scripserit, nemo dicet, nisi qui meres libros inspexerit. Parisini quidem Codices dant πατίως· ἐκτρόπως καὶ ὁδοῦ (non ὁδοὺς) ἀγνοοῦν-. ἔνιοι γρ. ἐκπ. Vnus eorum habet ἀτρόπως, vitiose o ἐκτρόπως, quo aduerbio Lexica nostra carent. Saeus commutata sunt α et εκ. Conf. Epist. Crit. p. 179. i ἀβροτησίου Alciphronis III. 66. mutaui in ἐκ Βρεντίου. Prouerb. e Vat. App. II. 49. εἴρηται ἐπὶ τῶν τενῶς πρὸς ὁτιοῦν βλεπόντων καὶ καταπλησίον δοκούντων ὁρᾶν. Brunckius ad Sophocl. Fragm. pag. o. legit, consentiente Codice Paris. 1773., καταπληκτικὸν pro καταπλησίον (quod falleretur si quis hus auctoritate loci nitens in Lexica inferret). et ἀτενῶς o ἐκτενῶς. Vtrumque, vt puto, ex Suida v. Ἀργείους msit. Libanius Vol. IV. p. 433, 24. ὁ γὰρ ἀτόπως ἐν, φορητὸν ἡγεῖται τὴν ἔνδειαν. Cod. Paris. 3017. ὁ ὁ ἐκτόπως ἐρῶν, κ. τ. λ. Conf. Abresch. Lectt. Ariιen. p. 261. — Ceterum ἐκπατίη, quod habet Erotias Franzii, scribae errori debetur sic legentis quod lendum erat ἐκπατίως. V. Ind. palaeograph. s. ως. AST.

49) Cod. c. hunc articulum omittit. SCHAEF.

50) ἐπιτροχώτερον] Perperam ἐπιστοχώτερον edd. iores. Ἐπιτροχώτερον et Erotiano hinc restituendum

§. CLXXXIX. [55]) Τὸν πυρετὸν, θερμωλήν [56]).

Cod. c. τὸ ὁμοιωμένον ἀδελφισμένον. Cod. August. ὁ ὡμοιωμένον δελφιωμένον φασί. Schaef.

54) Τὸ ὡμοιωμ. ἠδελφισμένον] Corrupte editt. pleque: Τὸ ὁμοιωμ. δελφυωμένον, notatae Is. Vossio ad sych. V. Ἀδελφιξίας, κοινωνίας. Pro ἠδελφισμένον MS. Meerm. exstat ἀδελφισμόν. Frequenter Graeci *geminas, atque inter se similes, quales decet esse soes*, ἀδελφὰς vocant. Philostrat. V. A. L. I. p. 3. ἀφὰ γὰρ τούτοις ἐπιτηδεύσαντα Ἀπολλώνιον —. Synus de Prouid. I. p. 100. B. καὶ ὅσα ἀδελφὰ τούτων. nuste Isocrates in Helen. laud. pag. 408. Hercules et eseus, ἐξ ἀδελφῶν γεγονότες, ἀδελφὰς καὶ τὰς ἐπιθυας ἔσχον. Plura dederunt Viri docti ad Aelianum V. II. 18. quo magis mirandum est, in eodem Aelian. X. βοῦς, ἀδελφὰς τῶν Ἡλίου, Latine verti *boues, soes boum Solis*. Simili virtute Hippocrati tritum ἠφισμένον exemplis muniuit in Oecon. Foesius. Koen. ssonadus: „Conf. notam Ruhnkenii ad Tim. p. 3. Leon in Codice Parisino 1720. Ἀδελφά· ὅμοια, παραήσια.“ Bastius: „Plato Phileb. cap. 10. τοῦ φρονεῖν ὶ νοεῖν . . . καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά. Phaedon. c. 57. ἄλλα ἄττα τοιαῦτα εἰργασμένην, ἃ τούτων ἀδελφά τε, ὶ ἀδελφῶν ἔργα. vbi vide Fischerum.“ Add. Phaedr. 346. Heind. ἑτέροις τε, ὅσα τούτων ἀδελφά. Cum dao Dionysius Hal. I. c. 23. ἀδελφὰ δὲ τούτοις ἐγίνετο κ. λ. Conf. Valckenarii Callimachea p. 160. s. Nonnihil crepat hoc alterum Dionysii ibid. c. 85. αὐτοί τε (Roilus et Remus) οὐκ ἔτι μίαν γνώμην ἔχοντες, οὐδὲ ἀλφ ὰ διανοεῖσθαι ἀξιοῦντες, κ. τ. λ. Interpres: *et i quoque non amplius concordes, neque fraterna nte praediti*, etc. Schaef.

55) Cod. c. hunc articulum omittit. Cod. August. pro ρμωλήν habet θερμωλόν. Schaef.

56) Τὸν π. θερμωλήν] Ὡς καὶ τὸν π. θ. edd. Apud idam est Θερμέλη, ἡ θέρμη. Lege: Θερμωλή, vt ἀρτωλή, πανσωλή, τερπωλή, et cett. nam et ipsum θέρ- pro *febri* sic solet vsurpari. Arrian. de Exp. Alex. II. p. 66. Σπασμῷ τε οὖν ἔχεσθαι Ἀλέξανδρον, καὶ θέρ-

§. CXC. [57]) Θαλάμας [58]), τὰς καταδύσεις.

μαις ἰσχυραῖς. Ruhnkenius ad Timaeum pag. 101. De θερμωλὴ Foësius in Oeconomia. Haec Glossa cum duabus sequentibus ab Erotiano eodem ordine in litera Θ recensentur. Koen. Koenius inter nomina in ωλη desinentia etiam ἁμαρτωλὴ (nisi fallor, i. q. ἁμαρτία) commemorat. Velim doceri, vbi legerit *). Equidem formam hanc non noui: noui αμαρτωλία ex Erotiano pag. 48. et Etymologo M. p. 78, 8. vbi haec leguntur: ἁμαρτωλία, ὃ καὶ ἁμαρτία καὶ ἁμάρτημα. **) Alia nomina in ωλη, omnia deriuanda a verbis (τὰ ἀπὸ ῥημάτων γινόμενα, vt ait Pseudo-Herodianus Epimer. MSS.) sunt γαμψωλὴ, ἐπειγωλὴ, εὐχωλὴ, μεμφωλὴ, μεταπαυσωλὴ, κ.τ.λ. Ἐργώλη, quod dicitur esse i. q. ἡ ἀπώλεια τοῦ ἔργου, iam Brunckius ad Apollon. Rhod. p. 49. vt vocem nihili exagitauit, eiusque loco scripsit ἐριώλη ***). Hesychius: Ἀδμωλή· ἀπορία, ὀλιγωρία, ἄγνοια, ἡσυχία. Albertus: „Arcadius, grammaticus ineditus, Ἀδμώλη, ἡ ἄγνοια." Accentus perperam positus est. Integer Arcadii articulus (Cod. Paris. 2102. fol. 167. rect.) sic habet: Τὰ διὰ τοῦ ωλη ὑπερδισύλλαβα (ὀνόματα) ὀξύνεται, παυσωλὴ, τερπωλὴ, εὐχωλὴ, ἀδμωλὴ ἡ ἄγνοια, τὸ δὲ ἐρυμώλη (sic), ἡ μεγάλη πνοὴ, ἀπὸ τοῦ ερι καὶ τοῦ ἄω τὸ πνέω, βαρύνεται. Pro ἐρυμωλη legendum esse ἐριώλη, nemo non videt. De Arcadio v. quae infra ad §. IV. Dial. Aeol. dicentur. Bast.

57) Cod. a. καὶ θαλάμας. Cod. b. καὶ θαλάμους. Cod. c. hunc articulum omittit. Schaef.

58) Θαλάμας] Καὶ θ. MS. Vatic. cum edd. Hesych. Θαλάμη, — κατάδυσις· vbi vid. Interpretes. In Oppiano Halieut. I. 445. Οἱ δ' αὐτοῦ θαλάμοισιν ἐν οἰκείοισι

*) Videtur legisse in Rhiano Stobaei (Analect. Brunck. T. I. p. 479. v. 12.). Ex Aretaeo citauit Schneiderus Lex. Gr. Germ. in Addend. T. II. p. 686. a. Schaef.

**) Conf. Brunck. ad Aristophan. Pac. v. 415. Schaef.

***) Brunckius l. c. scripsit ὀξυτόνως, ἐριωλή. Sed παροξυτόνως, ἐριώλη, ad Aristophan. Vesp. v. 1148. et Equit. v. 511. Vtroque modo ad Aristophan. Acharn. v. 1177. Schaef.

§. CXCI. [59]) *Καὶ θρίσσειν, τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι, ἤτοι τὸ μαίνεσθαι* [60]).

ἔνουσι, vera est marginis lectio *θαλάμῃσιν ἐν οἰκείῃσι* . Sic I. 264. *οὐ φατὸν, οἷον ἔρωτα Οἰκείης θαλάμης ὑθει φρεσίν.* Conf. II. 243. 332. V. 604. et Cl. Valckeerius ad Euripid. Phoen. vs. 938. KOEN. Boissonadus: onf. Iacobs. ad Anthol. t. 7. p. 156." Bastius: „Adde cobs. ad Anthol. animadu. Vol. III. P. 2. p. 441." It. msterhus. ad Lucian. T. I. p. 90. a. et Musgrau. ad Euid. Cyclop. v. 57. SCHAEF.

59) Codd. a. et b. *ἢ τὸ μαίνεσθαι.* Cod. c. hunc artilum omittit. Cod. August. *θρίσσειν, τὸ κ. ψ. ἐ., ἤγουν ιίνεσθαι.* SCHAEF.

60) *ἤτοι τὸ μαίνεσθαι*] *ἢ τὸ μ.* edd. et MS. Vatic. Etianus V. *Θράσσει — Θράσσειν, μαίνεσθαι, ὡς καὶ ριστοφάνης ὁ γραμματικός. Θρίσσειν δέ φασι τὸ καὶ ψυχὴν ἐξίστασθαι.* vbi paulo aliter Noster legisse detur. *Θρίσσειν* vel Grammaticorum ingenio, vel erri librariorum debetur: de *θράσσειν* et *θράττειν*, praer Piersono laudatos ad Moerin p. 186. adi Foësium in econ. Hippocratis. KOEN.

βος κατὰ Αἰολέας. πεφύκασι γὰρ πλεονάζειν τὸ β. Σαπφῶ, ῥόδον βρόδον. Koen. Quem Koenius locum Apollonii Dyscoli in Excerptis citat, is in libro περὶ ἐπιῤῥημάτων legitur. Integrum apponam nonnullisque notis augebo. Disputat Grammaticus de vocula ῥὰ eiusque apocope e ῥᾴδιον vel ῥαδίως. Conf. Etymolog. M. p. 700, 26. sqq. qui ex Apollonio hausit. A verbis Ἑξῆς ῥητέον ἔτι (Cod. ἐστὶ) καὶ περὶ τοῦ ῥὰ (in Sturzii editione p. 572.) Grammatici incipit disputatio. Scilicet is cui debentur edita ἀποσπασμάτια Apollonii, e libro περὶ ἐπιῤῥημάτων sua, quod multum mireris, non sic excerpsit, vt, initio a primis articulis facto, naturalem libri ordinem sequeretur, sed sic, vt primo postrema decerperet ac deinceps ad priora se referret. Haec igitur atque hoc ordine Apollonius: Παρὰ τὸ ῥέα a) ἦν τι ῥεῖδιος, ὃ παρὰ τοῖς Ἴωσιν ἐγένετο ῥηΐδιος, ἀφ' οὗ καὶ ἐπίῤῥημα ῥηϊδίως, ὡς μαψιδίως, ἀφ' οὗ ἔπιπτεν ἐκ μεταθέσεως τοῦ η εἰς τὸ α, ῥαΐδιος καὶ ῥαϊδίως, ἀφ' οὗ κατὰ συναίρεσιν τὸ ῥᾳδίως, καθὰ καὶ ἐν ὀνόμασι τὸ ῥᾴδιος καὶ ῥᾷος, καὶ λώϊος καὶ λῷος. καὶ ὃν τρόπον ἦν τι πάλιν ὄνομα τὸ λήϊος, ἀφ' οὗ λάϊος καὶ

a) Alio loco libri περὶ ἐπιῤῥημάτων Grammaticus haec tradit: Τὰ εἰς α λήγοντα ἐπιῤῥήματα . . . πρωτότυπα μόνως βαρύνεται . . . καὶ ὅσα παρ' ἐνεστῶτος τῶν ῥημάτων ἀποτελεῖται, ἠρεμῶ ἠρέμα, μίσγω μίσγα [f. μίγω μίγα. Schaef.], ἀντῶ ἄντα, μινύθω μίνυθα καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ν μίννυθα, ῥέω ῥέα. τὰ γὰρ εὐχερῶς γινόμενα ῥύσει ἔοικε (conf. Etymolog. M. p. 700, 56. et 703, 6.), καὶ σαφὲς ὅτι τὸ ῥέα μὲν γὰρ βριάει (Hesiod. Ἔργ. v. 5. ed. Loesn.) ὁλόκληρον. τὸ δὲ ῥεῖα ἐν πλεονασμῷ ἐστι τοῦ ι. Codex post vocem ὁλόκληρον inserit syllabas γερον (sic), quas omisi, vtpote male repetitas ex praecedentibus ηρον. Nam comparatiuus ὁλοκληρότερον, de quo fortasse cogites, nostro loco parum accommodatus est. In edito Etymologico p. 703, 4. sqq. testimonium Hesiodi, qui dicitur, omissum est. Etymologus Paris. haec habet: Ῥεῖα, ῥᾳδίως. ἐκ τοῦ ῥέω ῥέα καὶ ῥεῖα, ἐκ πλεονασ (i. e. ἐκ πλεονασμοῦ. Sorbon. melius ἐν πλεονασ, i. e. ἐν πλεονασμῷ) τοῦ ι, ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει καὶ ῥεῖα (sic). τὸ γὰρ εὐχερὲς γινόμενον, ῥεύσει ἔοικεν, ὡς παρὰ τὸ ἠρεμῶ ἠρέμα. H. Stephanus Thes. T. III. p. 666. B. in Hesiodo l. c. praefert ῥέα, non ῥεῖα. Idem tuetur Codex Apollonii. Bast.

λαῖον b) καὶ λαῖα, καὶ ἐν συναιρέσει πάλιν τοῦ λᾶα· Τίς μοι τὰ λᾶα ἐκτίλλει, Σώφρων, καὶ σ… τῷ ῑ γράφεται· τὸν αὐτὸν δὴ τρόπον καὶ τὸ προκείμενον σχῆμα ἦν τὸ αὐτὸ πάθος ἀναδεδεγμένον, ἀφ' οὗ τὸ κατὰ ἀποκοπὴν ῥᾲ ἐγένετο, καθὸ καὶ τὸ βριθὺ, ὡς μὲν ἐντελὲς παρακείμενον τῷ βριθὺς, καὶ ἐν ἀποκοπῇ βρῖ c). ὅτι γὰρ καὶ δύο συλλαβῶν ἀποκοπαὶ γίνονται, ἐν τῷ περὶ παθῶν d) ἐδείχθη. τό,τε γὰρ πρόπαρ e) οὕτως ἔχει, καὶ τὸ μάκαρ f), πηδα καὶ τὸ ὑμὲν παρὰ

b) Cod. *λαιον και λαια*, et deinde *λαια τισμοιταλαια*, quae sic legenda accentibusque notanda, vt a me factum est. In Excerptis p. 571. dederunt *λάϊον καὶ λάϊα*. Agitur de duplici synaeresi. Prima gignit *λαῖον*, *λαῖα*: altera (aduerte voculam *πάλιν*) *λᾶον*, *λᾶα*. Posterius Sturzius recte vidit. De voce *λαῖον* v. Schol. ad Theocr. X. 3. In eo legas: *Λαιοτομεῖς . . . . γίνεται ἀπὸ τοῦ λήϊον (τὸ χωράφιον), τροπῇ τοῦ η εἰς α, καὶ συναιρέσει τοῦ ι, λαῖον, καὶ τοῦ τέμνω, καὶ γίνεται λαιοτομῶ, δηλονότι τὸ λήϊον τέμνω.* Bast.

c) Pro his Excerpta dant: „Ἀ ῥαιὸς κατ' ἀποκοπὴν fit ῥαὶ, quemadmodum a *βριθὺς*, *κατ' ἀποκοπὴν βρί*." Discant lectores ex hoc exemplo, quam parum accurate *ἀποσπασμάτια* illa Grammatici excerpta sint. Nusquam Apollonius dicit, *ῥᾲ* e *ῥαιὸς* per apocopen natum esse. Sturzius, primum *ῥᾲ* pro *ῥαὶ* reponens, mox addit: „Potest tamen *ῥαὶ* seruandum videri. Nam Hesychius: *ῥαῖ· ῥαῖστον, ῥᾳδίως*." Fallitur. *Ῥαὶ* non seruandum, etsi Codex Apollonii item *ραι* pro *ῥᾲ*, vt antea *λαια* pro *λᾶα*, habet. Corrige in Hesychio: *Ῥᾴ· ῥᾷστον, ῥᾳδίως.* Iota enim quod subscriptum dicimus, in vetustis Codicibus non subscribebatur, sed ad latus litterae, cuius proprium erat, ponebatur (conf. Epist. Crit. p. 145.); ideoque librarii scribebant *ῥαὶ*, *ῥαῖστον* pro *ῥᾲ*. *ῥᾷστον*. Sed nostro tempore, quo mos ille obsoleuit, iota subscribendum est. Vere Salmasius ad Hesychium: „*Ῥαὶ*, hoc est *ῥὰ* [scilic. *ῥᾲ*], vnde aeolicum *βρά*." Strabo l. VIII. (T. III. pag. 185. Tzsch.) *Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἴων τὸ ῥᾴδιον, ῥᾴ.* Brunckius articulum *ῥᾲ* in Lexico Sophocleo omisit. Bast.

d) Apollonii *τὸ περὶ παθῶν*, quod ipse in libris nondum editis saepius citat (conf. Suidas T. I. p. 285.), magno litterarum nostrarum damno iniuria temporum periit. Bast.

e) Pro *προπάροιθεν*. Hesiod. Theog. v. 518. Conf. Etymol. M. p. 700, 38. Bast.

f) Pro *μακάριος*. Dicebatur etiam *μάκαρς*, quod nolim cum Schneidero (Lex. Gr.) pro forma habere, non ab ipsis scriptoribus vsurpata, sed a solis Grammaticis conficta. Orioni Thebano MS. *μάκαρς* e *μακάριος* per syncopen natum videtur. Sic enim Grammaticus: *Μάκαρ, ἀποκοπὴ τοῦ μακάριος. οὕτω δὲ ἐγένετο. κὴρ· κηρὸς, καρὸς κατὰ συστολὴν,*

Καλλιμάχῳ g). καὶ τούτῳ γε τῷ λόγῳ καὶ τὰ τοῦ τόνου εὐκατάστατα γίνεται, καὶ ἔτι τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἔτι τὸ

κτητικῷ τύπῳ κάριος, καὶ κατὰ στέρησιν ἀκάριος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μακάριος, ὡς ἴα μία, ἀποκοπῇ δὲ δύο συλλαβῶν μάκαρ, ἐν δὲ συγκοπῇ μ ά κ α ρ ς ἀπὸ τοῦ μακάριος, ὅθεν ἔμεινε τὸ σ. Μά κ α ρ ς legitur e. c. in Hephaestione pag. 2.

Κἀκεῖνος ἐν σάλεσιν ἥμενος μ ά κ α ρ ς ἀ ν ή ρ.

Initium huius versus citant etiam Excerpta Apollonii Dyscoli p. 549., vbi sic ediderunt: καὶ κεῖνος (Cod. κῆνος. Schneiderus Lex. Gr. T. II. pag. 382. legit τῆνος: non consulto, vt videtur, sed per errorem. Cum enim Apollonius modo dixerit σπανίως διὰ τοῦ κ, apparet, κ tenendum esse.) ἐν σαλέσι (σάλεσι) πολλοῖς ἥμενος. Simul monetur, verba esse Alcmanis. In iisdem Apollonii Excerptis pag. 548. s. artic. ἐκεῖνος haec legimus: Ἀλλὰ καὶ Ἀλκμάν· ἅμα καρσ' ἐκεῖνος, φησίν. quae quid significent, nemo nos docuit. In Codice haec verba continuis litteris scripta sunt. Itaque non dubito sic distinguere: ἅ μ ά κ α ρ ς ἐ κ ε ῖ ν ο ς. De particula ἅ conf. Anthologiae Graecae Epigr. adesp. DCCL. v. 7. ἅ μ ά κ α ρ, ὃν καὶ δῆμος κ. τ. λ. Peruersa illorum verborum distinctio in memoriam mihi reuocat locum pari modo vitiatum Porphyrii de prosod. (Villoison. Anecdd. II. p. 116.): τὸ γὰρ ῑ, καὶ τὸ ᾱ, καὶ τὸ η, καὶ τὸ ω, οἷον αἱ ἀντιχοχλία, Πέρση, Μενελάω, καταλήξεις εἰσὶ τῆς δοτικῆς. Nec puto, ἀντιχοχλίας graecam vocem esse, neque intelligo, quid αἱ ἀντιχοχλία in hac orationis serie significet. Sine cunctatione scribendum: οἷον Α ἴ α ν τ ι, κ ο χ λ ί ᾳ, Πέρσῃ, κ. τ. λ. Quod Villoisonum non vidisse, satis mirari nequeo. Bast.

g) Conf. Callimachus ed. Ern. p. 580. Ibi haec Hemsterhusius: „Πήδα [scr. πηδὰ] pro πηδάλιον [voluit, opinor, πηδάλια], quamquam ex Etymologico forte refingi quis debere cogitet καὶ ῥά, Ὑμὴν vel Ὑμήν apud Callimachum pro Ὑμέναιος." Suspicio καὶ ῥὰ legentis pro πηδὰ, propterea quod Etymologicum hac voce caret, vanissima est ac vir summus, sat scio, ab ea abstinuisset, si integrum Apollonii locum cognitum habuisset. De πηδὰ v. Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 560. ed. Almel., vbi etiam scriptura τὸν ἧ λ ο ν λέγει ἧλ alteri illi, τὸν ἥ λ ι ο ν λέγει ἥ λ ι, recte praefertur. Apollonius περὶ ἀντωνυμ. s. v. νῶϊ· εἰ δὲ ἀπεκόπη (ἡ νῶϊ), τὸ μὲν ῑ οὐχ ἕξει, τὸν δὲ τόνον περισπάσει, καθὸ καὶ ἀπὸ τοῦ δ ῶ μ α δ ῶ, καὶ ἀπὸ τοῦ ἧ λ ο ς ἧ λ. Hic spiritus scribendus: non ψιλῶς, ἧ λ ο ς ἧ λ. Conf. Lexic. περὶ πνευμάτων pag. 223. τὸ η πρὸ τοῦ λ ψιλοῦται . . . πλὴν τοῦ ἧ λ ο ς, τὸ καρφίον . . . ἧ λ ῷ τὸ προσπαρφῶ (sic) κ. τ. λ. Valckenarius corrupto προσπαρφῶ asteriscum apposuit. Citerioris graecitatis periti statim vident, corrigendum esse προςκαρφῶ. Conf. Ducang. Glossar. v. καρφί, p. 598. Bast.

ἠπορημένον πρὸς τῶν Αἰολέων h). μὴ γὰρ ἄλλοτε οἱ Αἰολεῖς προστίθενται i) τὸ β̄ τῷ ρ̄, εἰ μὴ τὸ δ̄ k) ἐπιφέροιτο κατὰ τὴν ἑξῆς συλλαβὴν, ἢ τὸ συγγενὲς ζ, ἢ τὸ συμπαθέστερον l) τ̄. ἅπαξ γὰρ τοῦ κ m) ἐπιφερομένου, ἡ πρόθεσις ἐγίνετο. διὰ τοῦτο βρόδον φασὶ, καὶ βρίζα, καὶ βρυτῆρες, οὐ μὴν τὸ ῥέω ἔτι βρέω φασὶν, οὐδὲ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. Πρόδηλον οὖν, ὡς ὁμόλογος ἥ τε ἀποκοπή· οὐ γὰρ ἡ πρόθεσις παρεῖπετο, εἰ μὴ δυνάμει ἐπεφέρετο τὸ δ̄, εἴγε καὶ n) ἀποκοπαὶ ὑπομνήσεις ἔχουσι τῶν ἀποκεκομμένων συλλαβῶν, οὐδὲν τε ἐμπόδιον ἐπιγινόμενον, τοῦ βραδίως o) τὴν ἀποκοπὴν γενέσθαι. Bast.

h) Totus locus lucem mutuatur ab Etymolog. M. p. 700, 27. sq. Bast.

Praepositio πρὸς, quae quid h. l. sibi velit, non perspicio, mutanda in vocem Aeolicam βρά. Vnde quomodo natum sit πρὸς, vel tacente me intelligitur. Schaef.

i) In Codice deest articulus οἱ. Excerpta habent προτίθενται: Etymolog. l. c. προστιθέασι. Bast.

k) Etymolog. plenius τὸ κ̄ ἢ τὸ δ̄. Bast.

l) Excerpta Apollonii minus recte συγγενέστερον pro συμπαθέστερον. Bast.

m) Ibid. τοῦ β̄ ἐπιφερομένου. Bast.

n) Leg. καὶ αἱ ἀποκοπαί. Bast.

o) Cod. επιγινομηον του βραιδιως, vnde feci quod supra scritum est. μη et μεν librarii saepius commutarunt. V. Indic. palaeograph. s. εν. Orion Theb. MS. Ἀβρὸς, ὁ κοῦφος (l. κούφως) βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους. οὕτως ἐν ὑπομνήματι Ἀνακρέοντος εὗρον. Ὅμηρος, παρὰ τὸ τῇ ἄμεν (sic) αἴρεσθαι καὶ ὀρύττεσθαι. οὕτως εὗρον ἐν ὑπομνήματι Σαπφοῦς. Pro ἄμεν legendum ἄμῃ. Ὅμηρος autem, quam vocem Codex versus initio sic scriptam habet, vt spatium vacuum litterae rubrae relictum videatur, muto in Ἀμάρα, quod initium sit noui articuli. Certe vox ἀμάρα inserenda est, etiamsi Ὅμηρος, collato nomine ἀμάρης Il. Φ. 259., retinendum censeas. Sic Etymolog. M p. 77, 13. Ἀμάρα, ὁ ὀχετὸς . . . . ἢ τάφρος, ἢ ὑδρορῥοή (Sorbon. ἢ ὑδρορῥόης) . . . . . παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ αἴρεσθαι. — Schol. Ven. ad Il. A. 418. λέγεται τὴν Θέτιν παρὰ Διὸς μαθεῖν τὰ περὶ Ἀχιλλέως, ὅτι εἰ μη μεινη (Cod. εἰ μὲν μείνει. Corrigo εἰ μὲν μείνειεν.) ἐν τῇ Φθίᾳ . . ., πολλὴ μὲν ἔσται αὐτῷ ἡ ζωή, ἄδοξος δέ· εἰ δὲ συνανέλθοι αὐτοῖς, ἔστιν (sic) ὀλιγοχρόνιος μὲν, ἀλλ' ἀοίδιμος. Pro hoc ἔστιν necessario cum Codice legendum ἔσται. Eundem errauit

§. II.[64]) *Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσιν οἱ Αἰολεῖς*[65]), *καὶ διὰ τοῦ αων προφέρουσιν.*

---

64) Cod. b. *τὰς ἀπὸ τῶν εἰς ων* (sic) *εὐθ.* Deinde omittit, vt Cod. c., *οἷον.* Quae post *παρθενικάων* sequuntur, omnia desunt in Codd. a. b. et c. Cod. August. *φοφέρουσι. Νύμφαι Νυμφάων, παρθενικαὶ παρθενικάων.* item omissis iis quae sequuntur. Koeniana habet *Ἀτλαγενάων* simplici *ν.* Sed in Corrigendis Koenius: In Hesiodi versu pro *Ἀτλαγενάων* l. *Ἀτλαγεννάων.*" Itaque sic edidi. Compares *θεογεννής* Sophoclis Antig. v. 34. SCHAEF.

65) δ. *οἱ Αἰολεῖς*] *διαιροῦσι* Voss. omissis verbis *οἱ Αἰολεῖς.* Quae a vocibus *παρθενικαὶ παρθενικάων* sequuntur, in MSS. Vat. Meerm. et prior. edd. omissa, praebuit idem MS. Voss. paucisque mutatis habet Io. Grammaticus. *Μελισσάων — ἐρχομενάων* sumtum ex Homeri Il. *Β.* vs. 87. 88. vbi, et ad vs. 117. *ἐπέκτασιν* Aeolicam, in qua *α μακρὸν ὄγκον ποιεῖ φωνῆς πρεπούσης μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, διὰ τὴν χασμῳδίαν τὴν ἐκ τοῦ α καὶ ω,* (quemadmodum Eustathius scribit p. 178, 1.) ad Iones perperam retulit Scholiastes. De diuerso Aeolum Ionumque in his genitiuis efferendis more passim Grammatici monuerunt. Etymol. M. p. 40, 56. *Τὰς εἰς ων γενικὰς, τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γινομένας, οἱ Αἰολεῖς διὰ τοῦ αων προφέρουσιν· οἷον μέλισσαι μελισσάων, μέλαιναι μελαινάων. οἱ δὲ Ἴωνες διὰ τοῦ εων.* Sic enim bene corrigit vulgatum, *οἱ δὲ Δωριεῖς διὰ τοῦ εων,* doctiss. Frid. Sylburgius, estque etiam vox *Ἴωνες* in Lei-

errorem Villoisonus in Apollonio p. 626. *εἰ μὲν βαρυτονοῖμεν, ἔ σ τ ι μεταφορικῶς τὸ λεγόμενον.* Codex recte habet *ἔ σ τ α ι.* Sic statim sequitur: *εἰ δὲ ὀξυτονοῖντο ὄχοι, ἔ σ ο ν τ α ι κ. τ. λ.* Ibid. p. 432. *ἐὰν μὲν δασέως ἀναγνῶμεν, ἐπὶ τὸν ποταμὸν ἀκουσ ώ μ ε θ α.* Ita Villoisonus perperam legit quod legere debebat *ἀκου σ ό μ ε θ α,* quomodo restituendum est. — Si *μὴ οὐ* in Apollonio Dyscolo tueri malis, lege *οὐδὲν τε ἐμπόδιον ἐπιγινόμενον, τὸ μ ὴ ο ὐ τοῦ βρ. κ. τ. λ.* De *μὴ οὐ* v. Epist. Crit. pag. 84., vbi etiam commutationis particularum *μὴ* et *μὲν* exemplum reperies. BAST.

In Apollonio legam *οὐδέν τε ἐμπόδιον ἐπιγέγονε μὴ οὐ τοῦ βρ. κ. τ. λ.* SCHAEF.

densi MS. alteri superposita *). Michael Psellus, Ionicum dixisset *Νυμφέων*, addit: *Εἰ δέ τις μεταλλ καὶ λέξειε Νυμφάων, Αἰολικὴν διάλεκτον εἶπεν, ο Ἰάδα.* Rariora sunt *νησάων*, *ψηφάων*, a rectis ι *ψῆφος·* de quibus adi Cl. Ernesti ad Callimach. Del. vs. 66. Koen.

66) *Ἀτλαγεννάων ἑ.*] In Hesiodo Opp. et D. vs editur: *Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων·* nequ ter citant M. Tyrius Diss. XXX. §. 6. p. 363. Athe L. XI. p. 489. F. Quod si secunda in *Ἀτλαγενὴς* c posse censeatur, veram scripturam Grammaticus queat custodiuisse; inprimis cum *Ἀτλαγενάων* agn praeter Aeschyli Scholiasten ad Prometh. Vinct. vs. etiam Schol. Homeri ad Il. *Σ.* vs. 486. Koen.

67) Codd. a. b. c. et August. omittunt participiu *νόμενα*. Deinde Cod. b. *συγκοπαὶ τῶν αἰολέων* Post Codd. a. et b. *ὥρμησεν, ὦ'λλος ὁ ἄλλος, τοὐ ἄλλο,* omittentes quae vulgo interseruntur. Siu Cod. c. articulum claudit his: *ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρ ὦλλος ὁ ἄλλος.* Item Cod. August. (qui etiam *ἴδιαι* tit): —— *ὥρμησεν, ὦλλος ἀντὶ τοῦ ὁ ἄλλος, τοὖλλ ἄλλο.* Schaef.

68) *γινόμεναι*] Deest hoc vocabulum in edd. et Vat. Meerm. vt mox *ἴδιαι*. Pro *ἄρσας — ἄλαλο* cum iisdem MSS. *ὦλλος*, aut *ὦλλος, ὁ ἄλλος, τοὖ ἄλλο·* quae hinc aliena sunt: *ἄλλα* pro *ἀλάλη* in Sa Ode ita deprehendisse sibi visus est Is. Vossius ad (

§. IV. [69]) Τὸ π καὶ οὗτοι [70]), ὡς καὶ οἱ Ἴωνες, κ προφέρουσι, τὸ ποῖον κοῖον λέγοντες. Ἔστι δ' ὅτε

Grammatici plures, intercedentibus aliis. Optime Lexicon περὶ πνευμάτων, Ammonio subiectum, p. 229. Τινὲς δὲ παραλόγως ψιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, (ἱρὸς, ἱρεῖον, ἴρηξ,) λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς ψιλοῦνται. οἷον ὥρμησεν, ὦρσεν*), ἁρμόσας, ἄρσας. πρὸς οὓς ἐστιν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ὥρμησεν ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν ὦρσεν, οὔτε τὸ ἁρμόσας, ἄρσας. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ ὄρω, τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ὄρσω· καὶ ἄρω, τὸ ἁρμόζω, ἀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ἄρσω. Γήρας in Homero Il. P. vs. 197. pro γηράσας positum veteres arbitrati sunt κατὰ συγκοπήν. Vid. Alberti ad Hesych. Idem Hesych. Ἀπέσχας, ἀπεσχάσας. De Herodoteo φύσας p. 418, 52. docti Commentatores nuper monuerunt. KOEN. Totus hic articulus parui est pretii: neque credam Grammatico, Aeoles pro ἄλαλος, *mutus*, per syncopen ἄλλος dixisse. Sed fortasse voces ἄλλος ὁ ἄλαλος non sunt a manu eius, qui priora articuli scripsit. Quamquam non ignoro, nonnullos Grammaticos, somniis indulgentes, ἄλλος ab ἄλαλος per syncopen ortum habuisse. Etymolog. Sorbon. MS. Ἄλλος, παρὰ τὸ ἄλαλος, κατὰ συγκοπὴν ἄλλος. τὸ δὲ ἄλαλος παρὰ τὸ λαλῶ λάλος, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, καὶ προσθέσει ἑτέρου λ, ἄλλος. σημαίνει δὲ ὄνομα ἀόριστον καὶ ξένον. Conf. Etymolog. M. p. 66, 54. sqq. BAST.

69) Codd. a. b. et August. huius articuli non habent nisi haec pauca: τὸ ποῖον κοῖον λέγουσι. Cod. c. totum articulum omittit. SCHAEF.

70) καὶ οὗτοι] Articulum, in edd. et MSS. Vatic. Meerm. sic conceptum: Τὸ ποῖον κοῖον λέγουσι, pleniorem e Voss. exhibui. Ionum vsum literae κ pro π in quibusdam Grammaticus supra attigit §. XXVII. de Dial. Ion. Aeolensibus tribuit etiam Etymol. M. p. 523, 49. Schol. Hesiodi ad Theog. vs. 134. leuiter maculatus. In Hesych. V. Ὀκοῖον, ὁποῖον, Ἀττικῶς, Αἰολικῶς potius quam Ἰωνικῶς corrigendum videtur. Mutatio literae π in κ, quae secundum Nostrum l. c. apud Iones obtinet

*) Scrib. ὦρσεν. BAST.

καὶ ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται αὐτῷ· τὰ γὰρ ὄμματα ὄππατα [71]) *λέγουσι.*

---

duntaxat ἐν τοῖς ἐρωτηματικοῖς καὶ ἀναφορικοῖς, apud Aeoles forte latius patuit. Pertinet huc *Ὄκταλλος* Boeotorum. Arcadii Grammatici Glossae MSS. quas Cel. Petro Burmanno Secundo debeo acceptas: *Ὄκταλλος, ὁ ὀφθαλμὸς παρὰ Βοιωτοῖς.* Ceteri enim Dorienses *oculos Ὀπτίλους* vocabant: adeatur Cl. Alberti ad Hesych. V. *Ὀπτίλοι, ὀφθαλμοί,* et V. *Ὄκκον, ὀφθαλμόν.* Animalculum, quod ceteri *ἶπα* vocant, Alcmani *ἶκα* esse ex Dialecto, censuit Sam. Bochartus; cuius sententiae calculum adiecit Valckenaerius An. ad Ammon. II. 5. p. 103. Koen. Glossae MSS. Arcadii, de quibus Koenius loquitur, idem sunt liber, quem Bibliothecae Parisinae Codex 2102. aliique tenent hoc titulo inscriptum: *Ἀρκαδίου περὶ τόνου τῶν ὀκτὼ μερῶν τοῦ λόγου κ. τ. λ.* Nonnulla ex eo excerpta Villoisonus in Epistol. Vinar. p. 115. sqq. euulgauit. Perexigui est pretii, interdum tamen, perinde vt Epimerismi Pseudo-Herodiani, nonnullius vtilitatis. Locus a Koenio citatus reperitur in libro sexto *περὶ τῶν εἰς βος, εἰς γος καὶ τῶν καθεξῆς μέχρι τῶν εἰς μος.* Ibi haec legas: *Τὰ εἰς αλλος τρισύλλαβα μὴ ἐθνικὰ προπαροξύνεται, κρύσταλλος, κίαλλος* (sic), *ὄκταλλος ὁ ὀφθαλμὸς παρὰ Βοιωτοῖς. τὸ δὲ Τριβαλλὸς ἐθνικὸν, καὶ τὸ προβαλλὸς, ἡ ἀσπὶς* (Hesychius: *πρόβαλος, ἀσπὶς*) *ὀξυνόμενον.* Idem Arcadius, qui dicitur, commemorat etiam vocem *ὀπτίλος* aut potius *ὀπτίλλος.* In eodem enim libro haec tradit: *Τὰ εἰς λλος πολυσύλλαβα, ὁποίῳ φωνήεντι παραλήγει πλὴν τοῦ α, προπαροξύνεται, Μάρκελλος, Κύριλλος, Σόφιλλος, Δόριλλος· τὸ δὲ ὀπτίλλος παροξύνεται, καὶ τὸ νεογιλλὸς ἔχει θηλυκόν.* Postrema si recte intelligo, loquitur Grammaticus de adiectiuo *νεογιλλὸς, νεογιλλὴ, νεογιλλόν.* V. de *νεογιλλὸς* aut potius *νεογιλὸς,* praeter Hemsterhusium ad Lucian. Vol. I. pag. 189., Pierson. Verisim. pag. 234. Eadem vox vindicanda Alciphroni I. 27. *τί γὰρ οὐ τῶν ἐμῶν λαβοῦσα ἔχεις; οὐ σῦκα; οὐ τυρὸν ἐκ ταλάρων; οὐκ ἀλεκτορίδων ζεῦγος κ. τ. λ.* Post *ταλάρων* enim e Codicibus Parisinis inserendum: *οὐκ ἔριφον νεογιλόν;* Bast.

§. V. [72]) Τὸ κ ὑπεξαιροῦσι τῶν εἰς κως ληγόντων μετοχῶν [72*]), πεποιηὼς, καὶ τεθνηὼς, καὶ τετιηὼς, καὶ πεποιηυῖα, καὶ τεθνηυῖα, καὶ τετιηυῖα προφέροντες.

§. VI. [73]) Αἱ προςθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ἐνεργητικῶν ἑνικῶν δευτέρων προςώπων [74]) Αἰολέων εἰσίν. εἴπῃςθα ἀντὶ τοῦ εἴπῃς, εὕδῃςθα ἀντὶ τοῦ εὕδῃς, ἴδῃςθα ἀντὶ τοῦ ἴδῃς.

---

71) ὄππατα] Priores edd. post §. XVII. Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα λέγοντες, καὶ πετ' ἐποῦ, ἀντὶ τοῦ μετ' ἐμοῦ. Eodem ordine MSS. Vatic. et Meerm. Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χ. ὄππατα ἀντὶ τοῦ ὄ. In Etymol. M. p. 624, 19. ὄπτα Aeolicum dicitur; sed e MS. Leidensi castigandum: Ὄππατα. — Αἰολικῶς δὲ ὄππατα, παρὰ τὰς ὀπάς. Pro ὄμματα Aeoles etiam Ὄθματα, teste Hesychio, pronunciabant; quocum Στέθματα, τὰ στέμματα, apud eundem perite contulit in Auctar. Em. Ruhnkenius, V. Cl. Cum ὄππατα connenit ἄλιππα, pro ἄλειμμα, apud Etymol. M. pag. 64, 41. Conf. Cl. Alberti ad Hesych. V. Ἀπαλεῖν, ἀμελεῖν. Koen.

72) Codd. a. et b. hunc articulum sic scriptum habent: τεθνηὼς καὶ τεθνηυῖα, ἀντὶ τοῦ τεθνηκὼς καὶ τεθνηκυῖα. ceteris omissis. Cod. c. sic: τεθνηὼς τεθνηυῖα, ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς. Cod. August. sic: Τεθνηὼς ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς. Τεθνῆσα, ἡ τεθνεῶσα. Schaef.

72*) Τὸ κ ὑ. τῶν εἰς κως λ. μ.] Horum loco edd. et MSS. Vatic. Meerm. Τεθνηὼς καὶ τεθνηυῖα ἀντὶ τοῦ τεθνηκώς. Alias eam formam Grammatici Ionibus fere tribuunt, saepe in Poëtis obliteratam: vid. Cl. Ernestius ad Callimach. H. in Dian. vs. 177. Koen.

73) Codd. a. b. et c. hunc articulum sic scriptum habent: αἱ προςθέσεις τῆς θα συλλαβῆς τῶν αἰολέων εἰσὶν, οἷον εἴπησθα. Cod. August. sic: Αἱ προςθέσεις τῆς θα συλλαβῆς τῶν Αἰολέων εἰσίν. οἷον εἰπομεσθα ἀντὶ τοῦ εἴπομεν. Koeniana habet εἴπησθα, εἴπης, εὔδησθα, εὔδης, ἴδησθα, ἴδης, sine iota subscripto. Schaef.

74) ἐπὶ τῶν ὑ. ἐ. ἑνικῶν δ. π.] Sic e MS. Voss. edidi, cum priores edd. tantummodo darent: Αἱ προςθέσεις τῆς θα σ. τῶν Αἰολέων εἰσίν. οἷον εἴπησθα. Cum edd. faciunt MS. Vatic. Meerm. nisi quod Vatic. οἷον εἴπησθα, ἦσθα. Ἧσθα Corinnae est apud Hephaest. Enchir. p. 9.

§. VII. [75]) *Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα ὀνόματα διαιροῦσι, πάϊς λέγοντες καὶ δάϊς τὸ παῖς καὶ δαῖς* [76]).

sed et Xenophontis, (vid. G. Raphelius Annot. Philol. T. I. p. 341.) Luciani T. I. p. 679. l. 32. p. 754. l. 33. aliorumque, qui Attice scripserunt, vt et *ἔφησθα*, *ἤδεισθα*, cett. Conf. Phrynich. Eclog. p. 54. *) 100. Moeris pag. 171. 175 283. H. Stephanus App. de D. A. p. 146. Koen. Bene Fischerus ad Weller. P. II. p. 339. **): „Non tantum subiunctiui, sed etiam indicatiui atque optatiui, temporum personae secundae singulari, Aeoles .... syllabam *θα* adiiciunt." Grammaticos, vt hoc fere de coniunctiuo traderent, videtur mouisse littera *η*, quae plerumque ante *σθα* legitur. Sed parum, opinor, meminerant Aeolicae formae verborum in *μι*, de qua v. Gregorius infra § LV. Fischerus l. c. p. 310. e Sapphus Fragmentis, Wolfii coniecturam sequens ***), citat *ἔχεςθα*, quod in *ἔχηςθα* mutandum videatur. At enim Excerpta Apollonii p. 549. dant, quod etiam Codex habet: *Ἐμέθεν δ' ἔχεισθα λάθαν, ἤ τινα ἄλλον ἀνθρώπων ἐμέθεν* †) *φίλησθα*, vbi *φίλησθα* secunda persona verbi *φίλημι* est. Bast.

75) Codd. b. et c. *διαιροῦσιν*, *παῖς πάϊς*, *δαῖς δάϊς*. Eodem modo Cod. August., nisi quod habet *διαιροῦσι* sine littera paragogica. *Δαῖς*, *περισπωμένως*, scribitur

*) Corrig p. 58 Bast.

**) Add. ibid. p. 196. Schaef.

***) Nam Lacrozius in nota subiecta: „MStum habet *ἔχεις θαλαθαν*." Wolfii scripturam sequitur Fischerus etiam pag. 204. etsi Apollonii Excerpta citans. Schaef.

†) Wolfius: *alium — prae me*. Rectius: *alium — quam me*. Sic Toupius Emend. in Suid. T. II. p. 450. Satis notus hic vsus adiectiui *ἄλλος* cum genitiuo. V. Bentleii Emend. in Menandr. et Philem. p. 120. Interpretes ad Xenophont. Memor. I, 2, 37. et Buttmann. Ind. ad Platon. Dial. IV. a Biestero editos p. 179. L. Bosius, hic etiam ad ellipsin confugiens, subaudit praepositionem *ἀπό*, p. 671. s. Qui vti poterat testimonio Timonis Phliasii XXIII. T. II. Analect. p. 73. *ἄλλον ἀπ' ἀνθρώπων θεὸν ἔπλασαν*, si vera est coniectura Ios. Scaligeri, quam Brunckius secutus est: nam fallitur Fabricius ad Sext. Empir. p. 59. a. H. Stephanum dicens sic coniecisse. Passim additur praepositio *ἀντί*. Sophocles Oed. C. v. 488. *κεἴ τις ἄλλος ἀντὶ σοῦ*. Aristophanus Nub. v. 653. *τίς ἄλλος ἀντὶ τουτουῒ τοῦ δακτύλου;* Schaef.

etiam in Etymolog. M. c. 244, 51. Vt autem in accusativo πάϊν, (v. Belin. ad Oppian. p. 330. In Epigramm. anecd. ap. Iacobs. Exercit. Crit. T. II. pag. 172. Heynius vere correxit οὐχ ὑπέδεξο πάϊν, nec debebat cogitari de barbaro: παῖν.) sic δάϊν dicitur. Callimachus Fragm. Bentl. CCXLIII. p. 528. Ern. ἐς δάϊν ἐρχομένων. Theaetetus Scholast. III. v. 4. ἔδραμον αἰχματᾶν ἐς δάϊν Ἀσσυρίων. SCHAEF.

76) πάϊς λ. καὶ δ. τὸ π. καὶ δ.] παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς edd. πάϊς, δάϊς MSS. Vat. et Meerm. In plurisyllabis etiam apud Aeoles diphthongorum αι, ει et οι, quando digamma non inserebatur, eadem erat ratio. Arcadii Grammatici Glossae MSS. Πλοῖον, περισπᾶται ὡς πάσχον διαίρεσιν, Αἰολικῶς γὰρ πλοῖον πλόϊον.*) In Etymologico Leidensi haec est nota inedita: Μανίειν, ἀντὶ τοῦ ζητεῖν. μαίω τὸ ζητῶ. οἷον μαιομένη κευθμῶνα. ἀπὸ τούτου τοῦ μαίειν Αἰολικῶς μαΐειν, καὶ ὥσπερ τὸ κλαίειν Αἰολικῶς διήρηται, καὶ γράφεται κλαΐειν δάκρυσι (malim: καὶ γράφεται κλαΐειν, κλαΐειν δάκρυσι **),) οὕτως

*) In his Arcadii nemo dubitet scribere προπερισπᾶται pro περισπᾶται. Atque sic habet etiam Codex Paris. 2102., vbi haec leguntur: Τὰ εἰς ον δισύλλαβα, παραληγόμενα τῇ οι διφθόγγῳ, ὀξύνεται, κλοιὸν ὅρος, βοιὸν, μοιὸν τὸ αἰδοῖον, τὸ δὲ πλοῖον προπερισπᾶται ὡς πάσχον διαίρεσιν. αἰολικῶς γὰρ πλόϊον λέγεται. BAST.

**) Correctio Koenii legentis κλαΐειν, κλαΐειν δάκρυσι, prorsus inutilis est. Grammatici enim, inprimisque Apollonius Dyscolus, hac vtuntur breuiloquentia, vt vocem de qua disputant non praemittentes, statim exemplum vocis ponant. Sic e. c. Apollonius l. c. supra p. 573. not. a): καὶ σαφὲς ὅτι τὸ ῥέα μὲν γὰρ βριάει ὁλόκληρον. Accuratius scripsisset hoc modo: καὶ σαφὲς ὅτι τὸ ῥέα ἐν τῷ· ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ὁλόκληρον. Conf. quae pag. 249. diximus. Phrasin κλαίειν δάκρυσι affert etiam Suidas T. I. pag. 650.: Αἵματι κλαίειν, καθ' ὑπερβολὴν, οὐ δάκρυσιν. ἐφ' ὧν μὴ δύναιντο πεῖσαι πάντα πράττοντες. οὕτως ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι. Οὐκ ἂν πείσῃ (Lex. SG. rhet. soph. πείσειας) αὐτὸν, οὐδ' αἵματι (Lex. SG. αἵμασι) κλαίων. Pluralis αἵμασι est etiam in Diogeniano et Zenobio, vbi primum perperam αἵματα pro αἵματι legitur. Verba μαιομένη κευθμῶνα vnde depromta sint, nondum potui intelligere. (Hesiodus Ἔργ. v. 502. Brunck. haec habet: οἱ σκέπα μαιόμενοι πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχουσι.) Eadem citat Orion Theb. MS. in hoc articulo: Μαιμώωσα, πλεονασμῷ τοῦ μ, οἷον αἰμώωσα, αἵματος ἐπιθυμοῦσα (Schol.

§. VIII. 77) Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου 78) χρῶνται, ὡς καὶ οἱ Δωριεῖς, τὴν Μοῦσαν Μῶσαν λέγοντες, καὶ τὸ λιποῦσαι λιπῶσαι.

§. IX. 79) Τῷ υ στοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται· τὸ γὰρ

μαΐειν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν μανίειν. Plura dabit Stephanus Byz. de Vrb. V. Καρία, et Doctiss. Chishullus ad Inscript. Sigeam p. 15. et 46. Koen. Bastius: „Pro κλαΐς (i. q. κλεὶς) Aeolica dialectus dicebat κλάϊς, et in accusatiuo κλάϊν. Hoc diserte dicit Etymologus Sorbon., haec docens: Κλεὶς, κλειδὸς, καὶ διαλύσει κληΐδος, τὴν κλεῖδα καὶ κλεῖν. οἱ δὲ Δωριεῖς κλαΐδα, οἱ δὲ Αἰολεῖς κλάϊν, οἱ δὲ Ἴωνες κληΐδα, οἱ δὲ Ἀττικοὶ κλῇδα. Conf. Valckenar. Epist. ad Roeuer. p. LXII." Add. idem Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. p. 334. C. Nuper in Theocrito dedi ἀνδρεΐαν, αὐλεΐαις, Ἀχιλλεΐοι. V. Adnotat. p. 228. et conf. infra §. XXVII. Schaef.

77) Codd. a. et b. τῷ ω στοιχ. ἀντὶ τοῦ ου χρῶνται, μῶσαι μοῦσαι, λείπωσαι λείπουσαι (Cod. a. μῶσα μοῦσα, λείπωσα λείπουσα). Cod. c. plane sic, vt b. Cod. August. hunc articulum omittit. Schaef.

78) ἀντὶ τῆς ου δ.] ἀντὶ τοῦ ου χρῶνται, μῶσαι μοῦσαι, λείπωσα λείπουσα edd. cum MS. Vatic. Pariter MS. Meerm. sed λείπωσαι λείπουσαι. Conferantur adscripta ad §. VIII. de Dial. Dorica. Koen.

79) Cod. b. τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται· τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ ὅμοιον ὕμοιον λέγοντες. Cod. c. breuius etiam: τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται, ὕμοιον ὅμοιον λέγοντες. Cod. August. Τῷ υ στοιχείῳ ἀντὶ τοῦ ο χρῶνται· ὕμοιον τὸ ὅμοιον λέγοντες, τὸ ὄνομα ὄνυμα, τὸ στόμα στύμα, καὶ τὰ λοιπά. Schaef.

Ven. ad Il. E. 661. τοῦ αἵματος γευστικῶς ἔχουσα. Adverbio γευστικῶς Lexica carent.), ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἡ μεταφορά. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ μῶ, διπλασιασμὸς μαιμῶ. μῶ δὲ τὸ ζητῶ, ἀπὸ τοῦ μῶ μῶμα (corr. μῶμος. Commutatio litterarum α et ος frequentissima est in Codice Orionis.), ἀπὸ δὲ τοῦ μαίμω (corr. μαιμῶ) μαίμησε δέ οἱ φίλον ἦτορ (Il. E. 670.), παρὰ δὲ τὸ μῶ μαίω, μαιομένη κευθμῶνα, γίνεται. Bast.

ὅμοιον ὕμοιον λέγουσι, καὶ τὸ ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὸ στόμα στύμα [80]).

---

80) *στόμα στύμα*] Dedi lectionem Voss. a qua multum discrepant ceteri MSS. et editiones vulgatae. MSS. Vatic. et Meerm. praebent: *Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χ. ὕμοιον τὸ ὅμοιον λέγοντες·* pleraeque edd. *Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο χ. τὸ ὄνομα ὄνυμα καὶ τὸ ὅμοιον ὕμοιον λέγοντες. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ε,* (*ἀντὶ τοῦ ο, ε* Valder. et H. Cur.) *πρόσσε πρεσσέ. καὶ ἀντὶ τοῦ ω μεγάλου,* (melius *καὶ ἀντὶ τοῦ ο, τῷ ω μεγάλῳ* Vald. et H. Curio) *ὄσσα ὤσσα.* Quae in istis de *ὤσσα*, Aeolico scilicet pro *ὄσσα*, traduntur, procul dubio falsa sunt; neque enim Aeoles literam *ω* unquam recepisse videntur. *Πρέσσε* etiam habet Io. Grammaticus: *περσὲ* Hesychius V. *Περσὲ, πρός σε.* Hoc per metathesin literae caninae e *πρές σε* ortum est. Alterutrum posuerit Sappho fragm. Cl. Wolfii n. XXIV. *Οὐκέτι ἥξω περσὲ* (vel *πρέσσε*), *οὐκέτι ἥξω,* non vero *πρός σε.* —— Alteram Aeolensium consuetudinem, qua in multis υ pro ο solebant efferre, attigit Hemsterhusius ad Hesych. V. *Ἄρτεμις Ἀρμενίη.* Praeter *ὕμοιον* Io. Grammaticus de Dial. Aeol. in hunc censum redegit *μύγις* et *ὑμφαλὸς,* pro *μόγις* et *ὀμφαλός· ὕρνιν,* pro *ὄρνιν,* Tzetzes in Hesiod. p. 147. *) Pro *Κατέροτα, καὶ ἄλλοτε,* in Hesychio

*) Adde *ὔπισθα, ἐξύπισθα* pro *ὄπισθεν, ἐξόπισθεν.* V. supra p. 187. *ὔσδος* pro *ὄζος*. Schol. Hermogen. ed. Ald. II. p. 407. *δι' ὔσδων* (Cod. Paris. 1983. rectius *ὔσδων*) *μαλίνων, τουτέστιν ὄζων καὶ κλάδων μηλίνων. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τρέπουσι τὸ ο εἰς υ, ὡς ὄνομα ὄνυμα κ. τ. λ. ἄγυρις* pro *ἀγορίς*. Orion Theb. MS. *Ἄγυρις, τὸ ἄθροισμα καὶ ἡ ἐκκλησία. παρὰ δὲ τὸ ἀγορῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἀγορητής, θηλυκὸν ὄνομα ἀγορίς, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ κατ' Αἰολέας, ἄγυρις καὶ πανήγυρις.* Pro *ὕρνιν* scribendum *ὔρνιν.* Cum enim Aeoles omnes voces ab *υ* incipientes, quibus vulgo aspiratur, priuent spiritu, quis credat, eos aspirasse iis, quae in ceteris dialectis *ψιλῶς* pronuntiantur? Porphyrius de prosod. p. 114. Villois. *ἡ Αἰολὶς γλῶττα ψιλοῦν τὰ στοιχεῖα φιλεῖ· ὥσπερ καὶ τὸ υ πάσης λέξεως ἄρχον, πάντες μὲν δασύνουσιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλοῦσιν. αὐτίκα τὸ ὕρχας καὶ τὸ ὔμμες αἰολικὸν ὂν ψιλοῦται* (sic cum Cod. Vat. 14. legendum). *τὸ δὲ ὕρχας σημαίνει τὴν ἐπὶ τοῦ τείχους ἀναῤῥίχησιν.* Bast.

Ἀναῤῥίχησις adde Lexicis. Schaef.

ex literarum serie emendandum *Κατέρυτα·* ponitur eni[m] post vocem *Κατέρυκεν.* *) Sappho *χελύνη* dixit, p[ro] *χελώνη*, teste Orione Thebano in Etymologico Regio M[S.] V. *Ἀμύμων, παρὰ τοῦ ἀμώμων, τροπῇ τοῦ ω εἰς υ,* [ὡς] *παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη χελύνη.* **) In eiusdem Poëtriae fragmento apud Athenaeum L. XV. p. 674. E. e corruptae lectionis vestigiis, *δαπυστρέφονται*, non *ἀποστρέφονται*, sed Aeolicum potius *ἀπυστρέφονται* elici debet. *ΑΠΥΔΕΔΟΣΘΑΙ* est in Marmore Cumeo Caylusii *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVII. vs. 24. *ΑΠΥΔΟΧΑ* ibidem vs. 29. Conf. Kusterus ad Hesych. V. *Ἀπυθύσσομεν.* In Quinctiliano Inst. Orat. I. 4. pag. 45. cum Philandro, qui Nostri meminit, genuinum arbitrer: *Sic Ὀδυσσεύς, quem Ὑδυσσέα fecerunt Aeoles, ad Vlyssem deductus est. Funtes* et *frundes* per *u* scribebant Romani veteres, pro *fontes* et *frondes:* vid. Ob. Gifanii Index in Lucret. V. *Cumes.* Koen. *Ὕμνος* et *στύμα* reperias in *Παιδικοῖς*, quae inter Theocritea (Idyll. XXIX.) leguntur. Quod Alcaei carmen esse, nuper suspicatus est Philippus Wehnertus (v. Iacobs. ad Theocrit. p. 245. ed. a. 1808.), demonstrare studuit Fridericus Thierschius (Specimen Editionis Symposii Platonis. Inest et quaestio, qua Alcaeo carmen vindicatur, quod vulgo Theocriti putauerunt. Gotting. 1808. 4.); non improbante Schneidero in litte-

*) Huic emendationi aduersatur, opinor, Apollonius Dyscolus. V. supra p. 187. Bast.

**) Integer Orionis articulus sic habet: *Ἀμύμων, παρὰ τὸ μύω, μύσω, μύμων, ἀμύμων, ὁ μὴ τεταπεινωμένος, μὴ δὲ ἀνακυκαμμυμένος* (scribendum, vt puto, *μηδὲ ἀνακεκαμμυμένος*, ab *ἀνακαμμύω.* [Hoc composito Lexica carent. De *καμμύειν* v. not. ad L. Bos. Ellips. p. 368., quibus nunc addo Hesych. T. II. c. 795. *καμμύσουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συγκλείσουσιν.* Schaef.] In edito Etymol. pag. 87, 31., qui Orionem exscripsit, legitur *ὁ μὴ κεκαμμυμένος.*). *οἱ δὲ παρὰ τὸν μῶμον, ἄμωμος, ἀμώμων παρασύνθετον* [V. Fischer. ad Weller. II. p. 2. 243. 292. 294. Schaef.], *καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς υ, ἀμύμων. τροπὴ δὲ τοῦ ω εἰς υ, ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη χελύνη.* Etymolog. Sorbon. MS. *Χελύνη, ἡ χελώνη, κατὰ γλῶσσαν*, i. e. *κατὰ διάλεκτον.* Conf. Sylburg. ind. Etymolog. v. *γλῶσσα.* Similem mutationem litterae *ω* in litteram *υ* commemorat Arcadius MS. in libro supra aliquoties citato, haec tradens: *τὰ εἰς υν λήγοντα βαρύνεται ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι, φόρκυν, πόλτυν, γόρτυν, τέκτυν, ὁ τέκτων.* Bast.

X.[81]) Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῶνται, ιαὶ οἱ Δωριεῖς· τὸ γὰρ ἐλθεῖν [82]), καὶ λαβεῖν, ἰδεῖν, ἐλθῆν, καὶ λαβῆν, καὶ ἰδῆν διὰ τοῦ η έρουσι.

ΚΙ.[82a]) Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζουσι [82b]), καὶ τὸ ἴον ἐγείρω ἐγέῤῥω, φθείρω φθέῤῥω, ἐγείνατο ἐ-

---

me datis, plane. assentiente Boeckhio in *Museum 'lterthums-Wissenschaft* II. 2. p. 175. SCHAEF.

Cod. b. χρῶνται, ἐλθῆν γὰρ λέγουσι καὶ λαβῆν διὰ , ceteris omissis. Cod. c. articulum sic scriptum : τῷ η ἀντὶ τοῦ ει χρῶνται, ἐλθῆν γὰρ καὶ λαβῆν οῦ η. Cod. August. sic: Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγ- ρῶνται, ἐλθῆν λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. SCHAEF.

τὸ γὰρ ἐλθεῖν] Omissis verbis ὡς καὶ οἱ Δωριεῖς, Vat. et Meerm. ἐλθὴν γὰρ λέγουσι καὶ λαβῆν διὰ · Edd. ἐλθῆν γὰρ λ. καὶ λ. διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ἐλ- ιαὶ λαβεῖν. Conf. §. CXIII. de Dial. Dor. KOEN.

) In Cod. b. articulus sic scriptus legitur: Τὰ ἀμε- α διπλασιάζουσι, καὶ τὸ σ καὶ τὸ π, ἐγέρρω λέγον- ννέπω *), ἐννείματο, τοσσοῦτον, ὄππη, ὅππως. In c. sic: Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζουσι καὶ τὸ σ. κτο. ἐνέμμετο. τοσσοῦτον. ὅππη. ὅππως. In Cod. st. sic: Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζουσιν, ἔτι δὲ καὶ ἐγέῤῥω λέγοντες, ἐγέννατο, ἐννέματο (sic), τοσσοῦ- ἀλλὰ καὶ τὸ π, ὅππη γὰρ φασὶ καὶ ὅππως. SCHAEF.

) Τὰ ἀ. διπλασιάζουσι] Sic MSS. mei omnes. Tum . et Meerm. καὶ τὸ σ, ἐγέρρω λέγοντες, ἐγέννατο, ἐνέ- , (ἐνέμματο Vatic.) τοσσοῦτον, ὅππη, ὅππου. In mnia abeunt edd. priores: "Οσα διὰ τῆς ει διφθόγ- αρ ἡμῖν λέγεται, διὰ μόνου τοῦ ε προφέρουσι, πο- ιασιάζοντες τὰ ἀμετάβολα. ἱμείρων ἱμέῤῥων, ὠτειλὰς ὰς, εἵματα ἔμματα, ὑμεῖς ὕμμες. διπλασιάζουσι δὲ ὸ σ, καὶ τὸ π, καὶ τὸ τ. τοσσοῦτον, ὅππως, ὅττι. ss. lectione propius abest Io. Grammaticus. De Aeo-

---

um hac forma compares ἐννοχλεῖς in Παιδικοῖς inter Theo- itea v. 36. ex correctione Hermanni. SCHAEF.

γέννατο, κτείνω κτέννω, πενθούσης πενθούσσης. τόσον τόσσον, τοσοῦτον τοσσοῦτον. τὸ ὅπη καὶ ὅπως κοινόν ἐστι. ἡ γὰρ κοινὴ τὰ ἀναφορικὰ διπλασιάζει. οἷον ὁποῖος ὁπποῖος, ὁπόσος ὁππόσος, ὅσος ὅσσος.

---

lismo in φθέῤῥω et sim. praeter ceteros conferri potest Etymol. M. p. 90, 11. ἔθος ἔχουσιν οἱ Αἰολεῖς τὸ ι τρέπειν πρὸς τὸ ἐπιφερόμενον σύμφωνον. οἷον εἴρω ἔῤῥω, φθείρω φθέῤῥω. *) In talibus vtrumque ρ spiritu leni notandum esse, κέῤῥω, φθέῤῥω, σπέῤῥω, obseruauit Herodianus in Aldi Hortis Adonidis p. 384. idque Aeolum, in aliis etiam vocabulis literam ρ, a ceteris adspiratam, leniter efferentium consuetudini congruit. Vid. Porphyrius περὶ Προςῳδίας, quo MS. vtitur Cl. Alberti ad Hesych. T. II. p. 1103. **) Ad literas istas, quas ἀμεταβόλας ***) vocat Grammaticus, praeter μ (vid. §. XX.) etiam λ pertinet. Etymol. M. p. 582, 42. μείλιχος — διπλασιασμῷ τῶν συμφώνων (τοῦ συμφώνου) Αἰολικῶς γίνεται μέλλιχος. Etymologicum Reg. MS. V. Ἐλλαπίνη. σημαίνει τὴν εὐωχίαν, διὰ τῆς ει. ἐλλαπίνη γὰρ οἱ Αἰολεῖς. Geminabatur etiam λ, vbi in vulgari vsu diphthongus ει non praecedebat; quo pertinent βόλλα pro βουλή· ὄκταλλος pro ὄπταλος vel ὄπτιλος· vid. p. 191. sq. et 580. Denuo Etymologicum Reg. MS. Χαλινός. διὰ τοῦ ι γράφεται, ἐπειδὴ οἱ Αἰολεῖς χάλλινος λέγουσιν, ὥςπερ ὅμιλλος. Σελλάνα habet Io. Grammaticus de Dial. Aeolica pro σελήνη. Duplex est Aeolismus in Hesychii Ἐξ ὑμάλλων, posito pro ἐξ ὁμαλῶν· quorum alterum tollit Is. Vossius scribendo: Ἐξ ὑμαλῶν. Cf. deinde §. XXXIV. et de τόσσον similibusque §. XIII. de Dial. Dorica. Ὀππόταν pro ὁπόταν rescribendum e versus Sapphici ratione in Sapphus Fragm. Wolfii n. XXVI. Ὀππόταν πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ / Γᾶν ⏑ ⏑ — —. Koen.

*) Eiusdemmodi est ἀείρω, ἀέῤῥω, de quo v. supra p. 280. Bast.

**) Porphyrii ille locus nunc editus est in Villoisoni Anecd. Gr. II p. 114. Bast.

***) Scrib. ἀμεταβόλους, si ad literas referre placet, aut ἀμετάβολα στοιχεῖα. Bast.

§. XII. [83]) Τὸ σ εἰς δ τρέπουσι [84]), τοῦ μ ἐπιφερομένου. τὸ γὰρ ἴσμεν ἴδμεν, καὶ τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσι.
§. XIII. [85]) Τὸ δένδρον, δένδρεον [86]).
§. XIV. [87]) Τὸ ἱερὸν, ἶρον [88]).

---

83) Codd. b. et August. non habent nisi haec: τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσι. Cod. c. haec: τὴν ὀσμὴν ὀσδήν (sic). Schaef.

84) εἰς δ τρέπουσι] Pleniorem articulum dedit MS. Voss. Prioribus edd. Τὴν ὀσμὴν ὀδμὴν λέγουσιν tantum exhibentibus adstipulantur MSS. Vatic. et Meerm. Ionicum Aeolicumue ὀδμὴν Xenophon aliique Attici etiam nonnunquam vsurparunt: vid. Ier. Markland. ad Max. Tyr. Diss. XVII. §. 7. pag. 683. et VV. DD. ad Thomam. Ab ἴδμεν tamen iidem religiose abstinuerunt. *) In Herodoto saepe ἴδμεν, semel ἴσμεν male legitur p. 348, 33. In Polluce II. 75. καὶ ὀσμὴ δὲ ἐρεῖς — καὶ εὔπνοια, εὐσμία, εὐοδμία, δυςοσμία, δύςοσμον, δυςωδία, — ἡ δὲ ὀδμὴ καὶ εὐοδμία — ποιητικά, vel delendum est prius εὐοδμία, vel scribendum εὐωδία. Koen.

85) Cod. b. τὸ δ. δ. λέγουσι. Schaef.

86) Τὸ δ. δένδρεον] Desunt ista in prior. edd. Praeter MS. Voss. habent Vatic. Meerm. Conf. §. XIX. de Dial. Attica. Koen.

87) Cod. b. hunc articulum omittit. Schaef.

88) ἶρον] Est hoc proprium Ionibus, vel ipso Grammatico fatente §. LXVI. de Dial. Ion. Huc tamen inprimis facit, quod e Marmore Aeolico Cl. Burmanni supra notauimus p. 192. μετὰ τὸγ χρηματισμὸν τὸμ περὶ τῶν ΙΡΩΝ. 'ΑΝΙΡΩΝΤΑΙ exstat in Dorico Arcadum Decreto Antiqq. Asiat. Chishulli p. 118, 22. Singulare est in Cumeo Marmore Comitis Caylusii *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVI. vs. 16. ΚΑΤΕΙΡΩΣΙΣ, pro καθιέρωσις· (vt ἴρακες, et, praeposita β, βείρακες apud Hesychium pro ἱέρακες) et ΚΑΤΕΙΡΩΝ, pro καθιεροῦν, vs. 6. ΤΩ ΙΑ (ΜΩ) — ΠΑΣΣΤΑΙΑΣΑΝΤΟΣ — ΚΑΙ ΝΑΤΩ

*) Conf. Lobeck., V. doct. ad Sophocl. Aiac. v. 23., vbi monet, ἴδμεν per editorum negligentiam in Aeschyli Agamemnone aliquoties relictum esse. Bast.

§. XV. [89]) Τὸ ἀνεκφώνητον ι [90]) ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου. οἷον βοᾷς βοάϊς, γελᾷ γελάϊ.

(f. NATON) EN TΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ ΚΑΤΕΙΡΩΝ ΠΡΟΑΓΡΗΜΜΕΝΩ. vbi vltimam vocem caue cum Viro docto p. 183. accipias per metathesin pro ΠΡΟΗΓΕΡΜΕΝΩ; tanquam iungerentur ΝΑΥΩ — ΠΡΟΗΓΕΡΜΕΝΩ. Genitiuus ΠΡΟΑΓΡΗΜΜΕΝΩ pendet a ΤΩ ΔΑΜΩ vs. 3. poniturque Aeolice pro ΠΡΟΑΙΡΗΜΕΝΩ. Communi vsu diceretur: τοῦ δήμου — ναὸν — καθιεροῦν προαιρουμένου, *S. P. Q. C. templum ipsi dedicare aequum censente:* vt προαιρούμενοι οὖν ἐμ πᾶσιν εὐχαριστεῖν in Istroniorum Decreto Antiqq. Asiat. p. 112, 20. De Aeolico ἀγρεῖν pro αἱρεῖν vid. VV. DD. ad Hesych. V. Ἀγρεῖται. Koen. Secundum Etymolog. Sorbon. scribendum est ἶρον. Sic enim tradit: Ἰρός, σημαίνει τὸν ἱερὸν, ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ λέγω, ἢ παρὰ τὸ ἱερός, ἱρὸς καὶ κράσει (del. καὶ, aut scrib. κατὰ κρᾶσιν *)) τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρὸν, αἰολικῶς ἶρος. Nonnulli etiam in Ionica dialecto scribunt ἱρός, sed improbante Grammatico, qui scripsit Lexicon περὶ πνευμ. p. 229. Hic probat etiam ἴρηξ, repudiat ἵρηξ (pro ἱέραξ). In vetustissimis quidem Codicibus litterae iota, vbi est vocum initialis, bina puncta superscripta, et plerumque spiritus, interdum etiam accentus omissus est. Posterioribus temporibus, cum spiritus apponerentur, librarii illos arbitrio suo satisque temere addiderunt: vnde tanta in libris manu scriptis orta diuersitas. In Codice Homeri (Ven. A.) vbique reperitur ἴρηξ, tantum duobus locis exceptis, vbi necessarium videretur spiritum apponere, Il. N. 62. ὥστ' ἴρηξ, et Il. Φ. 494. ὑπ' ἴρηκος. Wolfius vbique, et quidem iure, vt opinor, lenem tuetur spiritum: eademque ratio in Hesiodeis Brunckio placuit, qui ad v. 186. Ἔργ. citatum Gregorio §. LXVI. Dial. Ion.: „ἴρηξ cum spiritu tenui, vt Ionibus efferre moris erat. Haec est vbique scriptura Reg. codicis." Bast.

89) Codd. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Reuocaui scripturam priorum editionum, quam Codd.

*) Rectius κρᾶσιν. Item pro ἶρος malim ἶρος. Schaef.

§. XVI. [91]) *Αἱ προςθέσεις τοῦ ῡ, ἐπιφερομένου φωνήεντος, Αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες* [92]) *ἀντὶ τοῦ χέαντες.*

§. XVII. [93]) *Τὰ ὀνοματικὰ* [94]) *ὁ μάρτυρος καὶ ὁ φύλακος κλίνουσι.*

Vatic. et Meerm. confirmant. Koenius Codicem Vossianum, vt solet, secutus, dederat: *Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων τὸ ῑ ἀνεκφώνητον ἔχουσιν, ὃ παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις ἐκφωνεῖται, οἷον βοάις τὸ βοᾷς.* quae, vt ipse fatetur, emendationis indigent. Schaef.

90) *τὸ ῑ ἀνεκφώνητον*] In vulgatis edd. et MSS. Vatic. Meerm. ista post §. XXXVI. sic leguntur: *Τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου. οἷον βοᾷς βοάϊς, γελᾷ γελάϊ.* Io. Grammaticus: *Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν π. τὸ ι ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις δ. ἐκφωνεῖται· οἷον βοάϊς βοάϊ·* vnde in Nostro lectio Codicis Voss., deleto verbo *ἔχουσιν*, ita emendari possit: —— *τὸ ι, ἀνεκφώνητον ὂν παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις, ἐκφωνεῖται· οἷον βοάϊς, βοάϊ.* Grammaticus MS. Meerm. de Dial. Aeol. *Τὸ ἀνεκφώνητον ι ἐκφωνεῖν εἰώθασιν ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου· οἷον βοάϊς, βοάϊ· γελάϊς, γελάϊ.* Herodian. in Hortis Adonidis p. 413. fin. *οἱ Αἰολεῖς τῶν δευτέρων προςώπων τὸ σ ἀποβάλλοντες ποιοῦσι τὰ τρίτα· οἷον γέλαις, γέλαι.* L. *οἷον γελάϊς, γελάϊ.* Vbi *ἐλάϊς* legi posse censet in Herodis Inscriptione Salmasius p. 17. Is. Vossius *ἐλάεις*, et *ἐλαῇς*, libro suo, qui Leidae seruatur, adscripsit. Koen.

91) Codd. b. c. et August. hunc articulum omittunt. Schaef.

92) *χεύαντες*] Auxi Grammaticum articulo e MS. Voss. *Χεύαντες* Il. Ψ. vs. 257. et alibi apud Homerum legitur. Grammaticus MS. Meerm. *Τὸ υ τῷ ε ἐπιφέρει (ἡ Αἰολίς). οἷον χέαντες χεύαντες, ἔαδον εὔαδον.* Conf. Io. Grammat. et Eustath. ad Od. Π. p. 1792, 57. Contra ea *ΕΠΙΣΚΕΑΣΑΝΤΑ* est in Marmore Cumeo Caylusii vs. 42. pro *ἐπισκευάσαντα.* Cretenses, vt auctor est Hesychius, pro *ἄρκευθος* pronunciabant *Ἄργετος.* Koen.

93) Cod. b. *τὰς γενικὰς εἰς εὐθείας μετάγοντες, ὁ μάρ-*

τυρος κλίνουσι τοῦ μαρτύρου, καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκ
Post quae sequuntur haec: τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄ
πατα ἀντὶ τοῦ ὄμματα λέγοντες. eademque ratio Codic
Cod. c. τὰ ὀνοματικὰ ὁ μάρτυρος κλίνεται καὶ ὁ φύλα
κος. statimque post: τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται, ὄππατα
ἀντὶ τοῦ ὄμματα. Cod. August. Τὰ ὀνοματικὰ εἰς ς
λήγοντα ἐπὶ εὐθείας τῶν πληθυντικῶν εἰς ος ἐκφέρουσιν,
ὁ μάρτυρος λέγοντες ἀντὶ τοῦ ὁ μάρτυς, καὶ ὁ φύλακος.
statimque post: Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῶνται. ὄππατα ἀντὶ
τοῦ ὄμματα. SCHAEF.

94) Τὰ ὀνοματικὰ] Priores edd. Τὰς γενικὰς εἰς εὐθείας μετάγοντες ὁ μάρτυρος κλίνουσι τοῦ μαρτύρου, καὶ ὁ φύλακος τοῦ φυλάκου. Vt Voss. MS. sic et Vat. habet, transposito duntaxat verbo κλίνουσι post ὁ μάρτυρος. Meerm. Τὰ ὀν. ὁ μάρτυρος καλέουσι καὶ ὁ φ. Etymologus Leidensis MS. V. Μάρτυροι δύο ἐπιδέχεται γενικάς, ὡς γὰρ ψίθυρ ψίθυρος, ψίθυρος ψιθύρου, οὕτως μάρτυς μάρτυρος, μάρτυρος μαρτύρου. Aeolicum est, et ab Alcaeo vsurpatum, ἄγωνος, pro ἀγών· vid. not. ad Hesych. V. Ἄγωνον, et Io. Grammatic. vel alius in priori tractatu de Dial. Aeolica. Γέροντος, pro γέρων, Aetolis adscribit Aristophanes Grammaticus apud Eustath. ad Homer. Il. *B*. pag. 279, 39. Similis est σχηματισμὸς in aliis longe plurimis: τρίβακος et ἱέρακος, pro τρίβαξ et ἱέραξ, praebet Etymol. M. p. 765. l. 48. et 54. κήρυκος p. 775, 26. ἄνακος pag. 96, 34. Vsus θύλακος probauit prae θύλαξ. Ad recentiores transiit ἄρπαγος et γλαῦκος, pro ἅρπαξ et γλαύξ· quorum hoc notauit in Zenodoti tractatu περὶ φωνῶν ζώων Anim. ad Ammon. III. 18. p. 230. Cl. Valckenaerius; illud in scholio ad Aristoph. Plut. vs. 800. magnus Hemsterhusius, cuius egregia est obseruatio ad Lucian. T. I. p. 433. Vt φύλακος, sic huius etiam formae alia quaedam nomina propria reperire licet, eaque, quod ad Grammaticum inprimis facit, genuina Aeolica vel Dorica. Ἀλώπεκος Metapontinus, philosophus Pythagoricus, memoratur Iamblicho de V. Pythag. S. 267. pag. 215. Ἄνακος, tibicen Phigalensis, in Amphionis versu apud Athenaeum L. XIV. pag. 629. A. Laconicum nomen Ἄρακος, plus semel obuium in Xenophontis Hist. Graeca, ad eandem classem pertinere, docet nos Hesychius V. Ἄρακος, ἱέραξ, Τυῤῥηνοί· cum qua

glossa homines docti vtiliter contulissent V. *Βάρβαξ, ἱέραξ, παρὰ Λίβυσι*, quod est per dialectum pro *ἄραξ*. Quod ad *ἄρακος* proxime accedit, Suidae *Ἀείρακος, ἡ ἔλαφος παρὰ Κρησὶ*, cum fructu admouebitur Hesychio V. *Βείριξ, ἔλαφος*, et V. *Βέρκιος*, (sic e Phauorino scribendum, idque per metathesin literae *ρ*, Laconibus propriam, pro *Βείρικος* ponitur, hoc autem pro *Βείριξ·*) *ἔλαφος ὑπὸ Λακώνων*. In Suida *ἀείρικος*, quod ob Hesychium forte nonnulli restituendum censeant, literarum series non admittit. Ceterum notum est, Romanis etiam antiquitus *mentis, vomeris*, aliaque eius generis recto casu vsurpata fuisse: vid. Gifanii Index in Lucret. V. *Sanguinis*. Koen. Aeolicus nominatiuus *ἄγωνος*, quem Koenii egregia nota commemorat, facit vt meminerim vocis *λεοντάγχωνος* in Callimachi Epigrammate XXXVI.

Τίν με, λεοντάγχωνε, συοκτόνε, φήγινον ὄζον
θῆκε . . . τίς; Ἀρχῖνος. ποῖος; ὁ Κρής. δέχομαι.

Iam Ernestius *λεοντάγχωνος* pro monstro verbi habuit, probans, perinde vt Iacobsius, Valckenarii coniecturam *λέονταγχ᾽ ὧδε*. Sed in hac *ὧδε*, inter duos positum vocatiuos, ex meo sensu tam durum est, vt nullo modo possim assentiri. Ab amicissimo Boissonado excitatus, vt meam de hoc Callimachi loco sententiam expromerem, memor facilis commutationis litterarum $\bar{\chi}$ et $\bar{\lambda}$, $\bar{\omega}$ et $\bar{\alpha\iota}$, statim incidi in *λεοντόχλαινε*, quod Herculis epitheton etiam in Analectis Brunckii T. II. pag. 99. legitur. Quod cum Boissonado meo indicassem, is me monuit, eandem coniecturam secum ab Amstelodamensi Critico, Dauide Iacobo van Lennep, perdocto editore Heroidum Ouidii, communicatam esse. Ab eodem paullo post accepit notam ineditam Hemsterhusii, qua vulgata Callimachi scriptura defenditur. Hanc, veniam nactus, publici iuris faciam. Sic igitur Vir Summus: „Videri possit debuisse per $\bar{o}$ scribi *λεοντάγχονε*, quippe quod primum oriri videatur ex *λέων λέοντος* et *ἀγχόνη*. Veruntamen analogiae hic est diuersa ratio. Primum *ἄγχων*, participium verbi *ἄγχω*, mutatur in nomen vel adiectiuum vel proprium. *ἄγχων* hoc pacto adiectiuum quidem genitiuum habet *ἄγχοντος*, sed proprium nomen formam genitiui aliam adsciuit *ἄγχωνος*. Iam *λεοντάγχων* notat

leonis strangulatorem, in genitiuo per ω habens λεοντάγχωνος. Hic genitiuus conuertitur in alterius declinationis nominatiuum, quod saepe in graeca lingua fit, vt μάρτυρ μάρτυρος, ὁ μάρτυρος, ου. φύλαξ, ακος, ὁ φύλακος. Pari modo ἄγχων in genitiuo ἄγχωνος; hinc adiectiuum exsistit ἄγχωνος et λεοντάγχωνος. Itaque non est mutatum ο in ω." Quod Hemsterhusius de Λεοντάγχων, gen. Λεοντάγχωνος, vt nomine proprio, dixit, verum est. Sic legitur in Alciphrone III. 67. Διψοφαπανσίλυπος (corr. ex Cod. Paris. 1696. Διψαναπανσίλυπος) Πλακουντομύωνι, etsi Epistolographus dicit etiam Ζωμεκπνέοντι (III. 7.), Τραπεζοχάροντι (III. 46.) et Πατελλοχάροντι (III. 54), vbi Eustathius a Berglero citatus vtitur accusatiuo Πατελλοχάρωνα. Sed Callimachum e genitiuo λεοντάγχωνος nouum fecisse nominatiuum, totidem illum litteris scriptum, vt mihi persuaderi patiar, tantum abest, vt hunc nominatiuum inter voces barbaras referendum censeam. Voces quidem μάρτυρ et φύλαξ, quas antestatur Hemsterhusius, nego esse analogas. Etenim syllabae υρ et ακ (φύλαξ nihil est aliud quam φύλακς) non merae sunt καταλήξεις, sed radicum sunt propriae, in omnibusque harum vocum deriuatis comparent. Nec magis analoga sunt adiectiua γοργώψ, γοργωπὸς, ἄζυξ, ἄζυγος, γαμψώνυξ, γαμψώνυχος, alia, siquidem syllabae ωπ, υγ et υχ item sunt propriae radicum. Lingua Graeca numerum habet satis magnum vocabulorum in ος desinentium, quae sic immutari possunt, vt finalis syllaba fiat ων. E. c. εὔσχημος, εὐσχήμων, ἄναιμος, ἀναίμων, ἄπειρος, ἀπείρων, ἄριστος, Ἀρίστων. Simili ratione dici possit λεόνταγχος, λεοντάγχων. Priorem formam, quam reuera Valckenarius in Callimachi Epigrammate poni iussit, tueri videtur analogia vocis σύαγχος. Neque reiiculum sit λεονταγχὴς, cum Graeca lingua norit δειραγχὴς, χοιραγχὴς nomenque proprium Χοιράγχης. V. supra p. 352. Sed qui syllabam mere καταληκτικὴν ων opinatur augeri posse noua καταλήξει ος, vt e. c. ab Ἀρίστων Ἀρίστωνος oriatur nouus nominatiuus ὁ Ἀρίστωνος, is alium sibi quaerat fideiussorem quam Io. Langium, qui in Nicephori Callist. Hist. Eccles. T. I.

§. XVIII. 95) Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων

. 24. καθά φησιν ὁ Ἀρίστωνος (*Plato*) sic vertit: *quemadmodum inquit Aristonus.* Suidae T. III. pag. 638. Φρύνωνος, ὄνομα κύριον, iam interpres habuit pro genitivo nominis proprii Φρύνων. In Harpocratione, vnde lexicographus articulum sumsit, pro Φρυνωνος legitur Φρύνων: et sic etiam in Suida auctoritate Codicis Vat. 75. corrigendum. Sed de formatione vocum in ωνος : ωνη desinentium, ne haec nota nimis excrescat, alio loco *) agam. Nunc nihil addam nisi articulum Arcadii IS., quo plura nomina in ωνος exeuntia continentur. Τὰ εἰς ωνος ἁπλᾶ ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται, κοινωνὸς, ἰωνὸς, Γελωνός· τὰ δὲ συνθετα προπαροξύνεται, τετράγωνος, ἄφωνος, ἄγωνος. τὸ δὲ Κόρωνος κύριον, τὸ δὲ ορωνὸς προσηγορικόν. Pseudo-Herodianus Epimer. addit: κολωνὸς ὁ ὑψηλὸς τόπος, μελεδωνὸς ὁ φροντιστὴς, ιθωνὸς κυριον, υἱωνὸς ὁ ἔγγονος, καὶ τὰ προπαροξύτονα εὔωνος καὶ δύςωνος **) ἐκ τοῦ ὠνῶ, τὸ ἀγοράζω. Compositum ἄγωνος, *carens angulo* ***), in Lexicis nostris frustra quaeras. De v. Κόρωνος consuli potest e. c. Vereyk. ad Antonin. Liberal. p. 116. Bast.

95) Cod. b. — συστέλλουσιν· χελιδὼν χελιδὸν, ἀηδὼν ηδὸν, σαρπηδὼν σάρπηδόν. Cod. c. τὰς κλητικὰς τὰς (sic) εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συστέλλουσι, χελιδὼν χελιδόν, ceteris omissis. Cod. August. Τὰς κλητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων ἑνικῶν συστέλλουσιν. χελιδὼν, χελιδὸν, τρυγὼν, τρυγόν. Schaef.

*) Ibi Bastius meus etiam has Hesychii glossas expendet, quibus fateor me nonnihil perturbari. T. II. c. 563. Μελεδών. φροντιστής, μεριμνητής. Mox c. 564. Μελεδωνοί. φροντισταί. Μελεδών. ὁ βασιλεύς. Quae si vitio carent, quid aliud significant, quam syllabam καταληκτικὴν ων in nonnullis vocibus augeri posse noua καταλήξει ος? Schaef.

**) Δύςωνος adde Lexicis. Schaef.

***) Scilicet a γῶνος, *angulus*, pro γωνία. Valckenarius ad Herodot. p. 327. a.: „*Angulus* non γωνία tantum sed et γῶνος dici potuit: Hesych. Γῶνορ, γωνία, Λάκωνες." Sch.

ἑνικῶν συστέλλουσιν. οἷον χελιδὼν, ὦ χελιδὸν, Μακεδὼν, ὦ Μακεδόν [96]).

§. XIX. [97]) Ἀεὶ [98]) τῶν αι διφθόγγων τὸ ι ἐκβάλλουσιν, ὅταν αὐταῖς μὴ σύμφωνον ἐπιφέρηται. οἷον Ἀλκαῖος Ἄλκαος, καὶ ἀρχαῖος ἄρχαος.

---

96) *Μ. ὦ Μακεδόν*] Pro vltimis, quae e Voss. adposui, in Vatic. Meerm. omissa, priores edd. ἀηδὼν ἀηδὸν, Σαρπηδὼν Σαρπηδόν. In Io. Grammatico est χελιδὼν χελιδὸν, Μακεδὼν Μακεδὸν, Ἀπόλλων Ἄπολλον· in Grammatico Meermanniano MS. χ. χ. τρυγὼν τρυγόν. Ad Sapphus versum in Hephaestionis Enchir. p. 39. Τί με Πανδιονὶς, ὠράνα χελιδὼν, Is. Vossius in margine libri sui, qui cum MSS. collatus exstat in Bibliotheca Leidensi, χέλιδον correxit, et ὠραννὰ i. e. ὦ ἐραννά. Minus recte vulgo ὡραία Viri docti emendant, quod in textum recepit Wolfius in Sapphus fragm. n. XXXIII. Koen.

97) Codd. a. et b. aduerbium ἀεὶ omittunt. Cod. c. τῶν αι διφθόγγων τὸ ῑ ἐκβάλλουσιν, ὅταν αὐτῇ μὲν *) σύμφωνον ἐπιφέρηται, οἷον ἀλκαῖος ἄλκαος καὶ ἄρχαος. post quae leguntur haec: Τέλος τῶν διαλέκτων. nam Cod. c., perinde vt Meerm., in hoc articulo desinit. Cod. August. Τῶν διὰ τοῦ αιος διφθόγγου τὸ ι ἀποβάλλουσιν, ὅταν μὴ σύμφωνον ἐπιφέρηται. οἷον Ἀλκαῖος Ἄλκαος, ἀρχαῖος ἄρχαος, καὶ τἄλλα (Tittmann. καὶ τὰ ἄλλα). Sch.

98) *Ἀεὶ*] Accedit vocula e Voss. eandemque habet Io. Grammaticus, in quo concinnius legitur: Ἀεὶ τῆς αι διφθόγγου — et ὅταν αὐτῇ ἐπιφέρηται σύμφωνον. Grammaticus Meerm. MS. Τὸ ι τῆς αι διφθόγγου ἀποβάλλει (ἡ Αἰολὶς), ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται σύμφωνον. Itaque Nostrum ad Io. Grammaticum correxerim, inprimis cum ὅταν αὐτῇ sit in MS. Meerm. qui in hoc articulo desinit. Dialectum notauit, praeter ceteros, Etymol. M. p. 66, 25. Conf. §. XXX. de Dial. Attica. Huius loci meminit F. Oudinus Misc. Obs. Nou. V. pag. 431. Koen. Sic etiam παλαιὸς, πάλαος. Coray ad Isocrat. p. 61.: Ἐκ τοῦ Παλαιὸς, ὅπερ Αἰολεῖς μονοφθογγοῦντες καὶ προπαροξύ-

*) En rursus confusa μὴ et μέν. V. Bastius supra p. 576. not. o). Schaef.

§. XX. 99) Τὸ εἶμα, γραφόμενον διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἔμμα λέγουσι[1]), τρέπαντες τὸ ι εἰς τὸ ἀμετάβολον, ὡς ἐν τῷ φθείρω φθέῤῥω, κτείνω κτέννω, καὶ ἕτερα.

§. XXI. [2]) Τὸ η καὶ οὗτοι εἰς α τρέπουσι· τὸ γὰρ Μίλητος, διὰ τοῦ η γραφόμενον, Μίλατος λέγουσι, διὰ τοῦ α προφέροντες [3]).

§. XXII. [4]) Τὸ ο εἰς ε τρέπουσιν, ἐπαγομένου τοῦ δ. τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας λέγουσι, καὶ τὰς ὀδύνας ἐδύνας [5]).

νοντες προέφερον, Πάλαρος, ὥς φησιν Εὐστάθιος (Πλ. Α, σελ. 28.) παρέπλασεν ἡ παρ' ἡμῖν συνήθεια τὸ Παλαβὸς, ἢ, Παλαυός. Bast.

99) Cod. b. — ἔμμα λέγουσι, καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην καὶ τοὺς ὀδόντας ἐδόντας. In Cod. August. articulus sic scriptus est: Τὸ αἷμα, γραφόμενον διὰ τῆς αι διφθόγγου, ἆμα γράφουσι. Schaef.

1) ἔμμα λέγουσι] Quae ab his vocibus sequuntur in hoc articulo, de solo Voss. adiecta sunt. Edd. Τὸ εἶμα — ἔμμα λέγουσι, καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐδόντας· postrema cum MSS. ad §. XXII. retuli. De ἔμμα adeantur VV. DD. ad Hesych. V. Γέμματα, ἱμάτια. Proxime accedit ἐμμὶ Aeolicum pro εἰμί. Conf. supra §. XI. infra §. LXIV. Koen.

2) Codd. a. et b. τὸ μίλητος, διὰ τοῦ η γραφόμενον, διὰ τοῦ α ἐκφέρουσι, μίλατος λέγοντες. Cod. August. τὸ Μίλητος διὰ τοῦ α γρά (Hermannus: „f. γράφουσι." Tittmann. diserte γράφουσι.), Μίλατος λέγοντες. Schaef.

3) διὰ τοῦ α προφ.] Vatic. MS. et priores edd. Τὸ Μίλητος διὰ τοῦ η γραφόμενον διὰ τοῦ α ἐκφέρουσι, Μίλατος λέγοντες. Μίλητος est in Anytae Epigrammate in Wolfii fragm. n. XXIII. Koen.

4) Cod. b. hunc articulum omittit. Cod. August. non habet nisi haec: τοὺς ἔδοντας λέγουσι, καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην. Apparet, librarium ante ἔδοντας omisisse ὀδόντας. Schaef.

§. XXIII. [6]) *Πλανηθέντες δὲ κατά τινα προφορὰν* [7]) *λέγουσι τὸν ζυγὸν σδυγὸν, καὶ τὸ ξίφος σκίφος, καὶ τὸ ψέλλιον σπέλλιον* [8]).

---

5) *ἐδύνας*] MS. Vatic. eodem hoc ordine, sed breuius: *Τοὺς ὀδόντας φασὶν ἐδόντας, καὶ τὴν ὀδύνην ἐδύνην.* Editionum lectionem dedi ad §. XX. Grammatici fere, cum *τῶν ὀδόντων* notationem tangunt, *ὀδόντες* dicti censentur *οἷον ἐδόντες, τινες ὄντες*, ab *ἔδω* · vid. not. ad Hesych. V. *Ἔδειν.* Ad dialectum pertinet apud eundem *Βρενταί, βρόνταί·* *Τέτα, λίαν, κάρτα·* si hoc cum h. Vossio pro *τόσα* accipiatur. *ἙΒΔΕΜΗΚΟΝΤΑ*, pro *ἑβδομήκοντα*, in Tabulae Heracliensis Prioris fragmento Britannico vs. 23. *ἘΝΤΕΣ*, pro *ὄντες*, eadem Tabula aliquoties suppeditat. Alia occupauit Maittairius de Dial. Dor. p. 152. D. Koen. Proclus in comment. inedito ad Platon. Cratylum c. 83. *τοὺς γὰρ ὀδόντας ἔδοντας καλοῦσιν Αἰολεῖς.* Boisson.

6) Cod. b. post *σπέλλιον* addit *καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα.* Cod. August. dat, probante Hermanno de Gr. Gr. p. 55., *δυγὸν* pro *σδυγὸν*, et *ὄπάλιον* pro *σπέλλιον.* Sch.

7) *κατά τινα προφορὰν*] Hermannus de Gr. Gr. p. 55. corrigit *κατὰ τὴν προφ.* Bast.

8) *σπέλλιον*] Quod addunt praeterea edd. *καὶ τὴν ψαλίδα σπαλίδα*, MSS. iubentibus omisi. *Σκίφος*, vel *κσίφος*, *σκένος* vel *κσένος*, *σπέλλιον* vel *πσέλλιον*, *Σδεὺς*, aliaque id genus, priusquam repertae fuissent literae ξ, ψ, ζ, Graeci vniuersi omnes procul dubio scripserunt. Eum morem Aeoles, vt fuerunt antiquitatis valde studiosi, etiam cum reliqui istas literas recepissent, in plerisque custodiuerunt, a Grammaticis propterea notatum. Conf. infra §. XL. Aeolica sunt, Viris doctis etiam monentibus, apud Hesych. *Σκιφίας, Σκιφίζει, Σκίφος, Σκιφύδρια.* *Ἀγίσδεο* et *Μελισδόμεναι* Alcmanis apud Etymol. M. p. 22, 33. 486, 40. Apud Hesychium, ne plura congeram, supersunt *Δίσδημαι*, et *Λασδοίατο* · sed pro vltimo, quod post *Λάδας* ponitur, dubium non est, quin e serie Laconica forma *Λαδδοίατο* reponi debeat. In litera *Α* post *Ἀβρωτὴν* *) apud eundem sequitur *ἈΒΡΙ-*

*) De h. v. conf. Ducang. Glossar. p. 221. v. *βούνευρον.* Bast.

§. XXIV. [9]) *Τοῖς εἰς ᾱς λήγουσι ὀνόμασι προςτιθέασι τὸ ι, τὸ Θόας Θόαις λέγοντες, καὶ τὸ τάλας τάλαις, καὶ τὸ μέλας μέλαις* [10]). *τὸ δὲ Αἴας Αἴαις οὐ λέγουσι διά τε τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων τῆς αι*

ΑΧΕΤΑΙ, κοσμεῖται, θρύπτεται. Ex ordine literarum Is. Vossius *ἀβρίσχεται* correxit: genuinum praestare audeo *ἉΒΡΙΣΔΕΤΑΙ*, Dorice pro *ἀβρίζεται.**) Suo loco Hesych. *Ἀβρίζεσθαι, ἀβρύνεσθαι, καλλωπίζεσθαι·* Suidas: *Ἀβρύνεται, κοσμεῖται, θρύπτεται, καυχᾶται.* Pro ζ etiam simplex δ Aeoles frequentasse videntur: vid. Hesych. in *Δεύς,* et not. ad V. *Δαλόν.* Koen.

9) Codd. a. et b. articulum sic incipiunt: *τὸ θόας θόαις λέγουσι, καὶ τὸ μέλας μέλαις, καὶ τὸ τάλας τάλαις. τὸ δὲ αἴας* etc. Deinde habent *διὰ τὴν ἐπαλλ. τ. φων. καὶ τῆς διφθόγγου, διότι ἔμελλε κακόφωνος* (Cod. a. *κακόφωνον*) *εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο ἐν τοῖς εἰς ᾱς, ἔχουσι τὸ ᾱ μακρὸν*, etc. In sequentibus Cod. a. *ἅμα δὲ καὶ τῇ τῶν βρ. συλλαβῇ, τὸ πηλεὺς πήλευς λέγ.* Cod. b. *τὸ πηλεὺς πηλὲς λέγ.* Postea ambo *καὶ τὸ φθείρω φθέρω.* Mox Cod. c. *ἐπεὶ καὶ τὸ ᾱ τὸ φύσει μακρὸν μεῖζον.* In ambobus articulus finitur voce *ἐκείνων.* Cod. August. articulum sic scriptum habet: *Τὸ θόας θόαις λέγουσι, καὶ τὸ μέλας μέλαις, τὸ τάλας τάλαις. τὸ δὲ Αἴας Αἴαις. καὶ ἁπλῶς ἐν πᾶσι τοῖς τὸ ᾱς μακρὸν ἔχουσιν ὀνόμασι προςτιθέασι τὸ ῑ, διὰ τὴν ἐκ τῆς ἐπαλληλίας τοῦ ᾱ κακοφωνίαν. χαίρουσιν ἔστιν ὅτε καὶ ταῖς βραχυτέραις συλλαβαῖς. διὸ καὶ τὸ Πηλεὺς Παλεὺς λέγουσι, καὶ τὸ φθείρω φθέρρω, εἰς θετικὴν τὴν φυσικὴν μεταβάλλοντες ἔκτασιν.* ceteris omnibus omissis. Ceterum edidi *Θόας* et *Θόαις* maiusculis initialibus. Schaef.

10) *καὶ τὸ μέλας μέλαις*] Priores edd. *Τὸ θόας θόαις λέγουσι, καὶ τὸ μέλας μέλαις, καὶ τὸ τάλας τάλαις.* Pariter MS. Vatic. nisi quod vltima, *καὶ τὸ τ. τάλαις,* negligat. Tum eaedem cum Vat. *τὸ δὲ Αἴας Αἴαις οὐ λ. διὰ τὴν ἐπ. τῶν φ. τῆς αι δ. διότι ἔμελλε κακόφωνος εἶναι,*

*) Schneiderus Lex. Gr. v. *Ἀβρίζομαι* in Hesychio videtur *ἀβρίσχεται,* pro *ἀβρίσκεται,* vti addit, praeferre. Bast.

καὶ διὰ τοῦτο (διὰ τί ediderunt cum Valdero vterque[ ] rio) ἐν τοῖς etc. Deinde Πηλεὺς Πήλευς e MSS. re[ ] pro Πηλεὺς Πάλευς, vt edd. quas vidi, habent om[ ] quae mox praeferunt ἐπεὶ καὶ τὸ α τὸ φύσει μακρὸν [ ] ζόν ἐστι τῆς αι δ. praetermissis in fine articuli ve[ ] χρῶνται τῇ αι διφθόγγῳ. Quae Noster in hac obser[va]tione tradit, ex antiquiori haud dubie Grammatico ha[u]sta sunt; fortasse ex eodem, vnde sua deriuauit Etym[ol.] M. p. 575, 53. Quando locus huc inprimis facit, cum [ ] MS. Leidensi V. Μέλαις hic describere non grauabor: Μέλαις καὶ τάλαις πλεονασμῷ τοῦ ι Αἰολικῶς. ἐπὶ δὲ τοῦ Αἴας οὐκέτι, διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῆς αι διφθόγγου. εἰ γὰρ ἦν Αἴαις, ἀλλεπάλληλος εὑρίσκετο ἡ αι δίφθογγος, καὶ ἦν κακόφωνον. Διὰ τοῦτο δὲ οἱ Αἰολεῖς προστιθέασι τὸ ι ἐπὶ τῶν εἰς ας, μακρὸν ἐχόντων τὸ α, ἐπειδὴ χαίρουσι τῇ βαρείᾳ τάσει, ὡς τὸ Πηλεὺς Πήλευς. Ἐπεὶ δὲ χαίρουσι τῇ βαρυτέρᾳ συλλαβῇ, τὸ γὰρ κείρω κέῤῥω λέγουσι. τούτου χάριν προστιθέασι καὶ ὧδε τὸ ι, ἵνα βραχυτέραν τὴν συλλαβὴν ποιήσωσι. τὸ γὰρ μακρὸν α μεῖζόν ἐστι τῆς ἐχούσης αι διφθόγγου τὸ ι ἐκφωνούμενον. In Etymologo edito pro, χαίρουσι τῇ βαρυτέρᾳ συλλαβῇ, legitur χαίρουσι καὶ τῇ βραχυτέρᾳ συστολῇ. Ex vtriusque lectionis comparatione in Etymol. corrigendum arbitror: χαίρουσι τῇ τῶν βαρυτέρων συστολῇ· in Nostro autem: ἅμα δὲ καὶ ταῖς τῶν βαρυτέρων συστολαῖς· vel etiam τῇ τῶν β. συστολῇ· cum in MS. Vaticano sit τῇ τῶν βραχυτέρων συλλαβῇ. Tum in Grammatico malim ἡ γὰρ τάσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς, pro θέσει. Verba quoque, quae paulo ante reperiuntur, ἔμελλε γὰρ κακόφωνον εἶναι, aptius, me iudice, parenthesi inclusa collocarentur post διά τε τὴν ἐπαλληλίαν τῶν φωνηέντων. — Ceterum de dialecto, qua αις pro ας in plurimis ab Aeolensibus efferebatur, vide quae supra notavimus pag. 210. sqq. Pauca per saturam addere iuuat. Ὀνίαις παρέχῃν pro ἀνίας dixit Alcaeus in Apollonii Dysc. Excerpt. p. 429. B. *) Eodem pertinebit Sapphus

*) Integer poëtae locus in Excerptis (p. 560. Sturz.) sic habet: Μηδ' ὀνίαις τοι πλέας ὑμέων παρέχειν. Pro τοι Codex habet τοῖς, littera huius voculae finali (σ) cohaerente cum proxime sequente π (Append. ad Epist. Crit. p. 12. sq.): quare factum, vt illa littera in Excerptis concinnandis neglige-

[fra]gmentum apud Athen. L. XV. p. 674. D. *Καὶ πολλαῖς [ὑπ]οθυμιάδες πλέκταις ἄντια παλαιδέραι*, modo e litera[ru]m vestigiis eruatur obuium: *καὶ πολλαῖς ὑποθυμιάδαις [πλ]έκταις ἀνήτω ἀπαλαὶ δέραι*, vt verbum, puta *ἐχόντων*, [des]it. Alcaei locum, quo emendatio egregie confirma[tu]r, ibidem habet Athenaeus: *ἀλλ' ἀννήτω μὲν περὶ ταῖς [δέ]ραις παρθέτω πλέκτας ὑποθυμιάδας*. Rarius est *ΠΑΙ-[Σ]ΑΣ*, pro *πάσης*, in Cumea Inscriptione in Comitis Cay[l]usii *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVII. vs. 25. *ΑΑΒΕΩ-[Ν]Α ΠΑΙΣΑΣ ΕΟΝΤΑ ΤΕΙΜΑΣ ΑΞΙΟΝ*. Koen. Etymologici Leidensis articulus neque in Etymolog. Sorbon. neque in Paris. reperitur. Quando Koenii Gregorium emendantis ratio non omni ex parte satisfacit, quid mihi videatur, aperiam. Hoc quidem apparet, in Gregorii verbis, *ὅτι τάσει χαίρουσιν*, ad plenum sensum aliquid requiri. Quid enim significat *τάσει χαίρειν?* Sylburgius Ind. ad Apollonium: *Τάσις et τόνος idem*. Igitur Grammaticus dixerit oportet, quemnam *τόνον* velit intelligi. Iam in vulgus notum est, Aeoles *φεύγειν τὴν ὀξεῖαν τάσιν*. Itaque arbitror, cum Etymologicis edito et Leidensi legendum esse *ὅτι τῇ βαρείᾳ τάσει χαίρουσι*, h. e. *βαρυτόνως* efferre solere oxytona, e. c. *Πήλευς* pro *Πηλεύς*, *βράδυς* pro *βραδύς*, *κ. τ. λ.* Propterea Aeoles a Grammaticis *βαρυντικοὶ* dicti sunt. V. Etymolog. M. pag. 548, 19. 752, 13. Alterum Aeolicae dialecti *ἰδίωμα* hoc dicit Gregorius: *ἅμα δὲ καὶ χαίρουσι ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς*. Haec plane non intelligo. Ac Koenius quidem *συστολῇ* iure praefert vulgato *συλλαβαῖς* *). Sed quod *βραχυτέρων* mutat in *βαρυτέρων*, fateor, neutrum comparatiuum mihi admodum placere, ac quomodocunque intelligam illud *βαρυτέρων*, haec tam parum aperte definiteque dicta videri, vt non possim non aliam loco affecto medicinam quaerere. Nisi multum fallor, loco vocis *βαρυτέρᾳ* (pro qua Etymolog. M. ex commutatione satis frequenti adiectiuorum *βαρὺς* et *βραχὺς* dat *βραχυτέρᾳ*) in eo libro, vnde transscriptum est Etymologicum Leidense, legebatur compendium

retur. *πλέας* Hasius, V. cl., in *πέλας* mutandum censet. Bast.

*) Scilicet librarii confuderunt compendia *σῡ* (λλ), et *σῡ* (στλ). Bast.

διφθόγγου, καὶ ἵνα μὴ ταῖς αἴαις, ἤτοι γαίαις, ε... εμπέσῃ. ἔμελλε γὰρ κακόφωνον εἶναι. Ἀλλ' ... τις· καὶ διὰ τί ἐν τοῖς εἰς ας, τοῖς ἔχουσι τ... μακρὸν, προστιθέασι τὸ ι, ὡς ἐν τῷ Θόας καὶ τ... λοιποῖς; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τάσει χαίρουσιν, ... δὲ καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς. τὸ Πηλ... Πήλευς λέγουσι, καὶ τὸ φθείρω φθέῤῥω. ἡ γὰρ θ... σει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς. ἐπεὶ ο... τὸ φύσει μακρὸν α μεῖζόν ἐστι τῆς αι διφθόγγου, τ... ἐχούσης τὸ ι ἐκφωνούμενον, (ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο στρατιωτῶν, ἰσχυρότερός ἐστιν ἐκείνων,) χρῶνται τῇ αι διφθόγγῳ.

βαρυ. Hoc autem compendio non tantum comparatiuus adiectiui βαρὺς, sed etiam βαρύτονος significatur. Itaque suspicor corrigendum esse: ἅμα δὲ καὶ (χαίρουσι) τῇ τῶν βαρυτόνων (scil. ῥημάτων) συστολῇ. Quaenam Grammaticus intelligat verba βαρύτονα, satis docet exemplum additum φθείρω φθέῤῥω (aut κτείνω κτέννω), in quo ει in ε corripitur. Certe sic sensus loci fit manifestus et definitus. Post φθείρω φθέῤῥω Gregorius addit: ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς, quae verba nulla difficultate laborant. Scilicet duplici ρ, quod breue erat ε, θέσει (*positione*) producitur: sed syllaba solâ positione producta quasi minus ponderis ac virium habet, quam quae φύσει longa est. Vnde passim fit, vt syllabae, quas ob positionem pro longis habeas, breuium loco ponantur. Itaque Koenius, vt mihi quidem videtur, toto coelo errat θέσει mutans in τάσει. Vellem hoc τάσει explicasset. Grammatici distinguunt συλλαβὰς φύσει μακρὰς a συλλαβαῖς θέσει μακραῖς. Cf. Hephaestion eiusque Scholiast., aut Draco Stratonicensis. Grammaticus Hermann., item citans nomen proprium Θόας, p. 422, 3. ἂν δὲ ἡ γενικὴ τὴν φύσει μακρὰν τῆς εὐθείας εἰς θέσιν μεταποιῇ, ὡς τὸ Θόας, Θόαντος. Ibid. p. 442, 102. τὰ εἰς ρος λήγοντα ὀξύτονα ὅτε ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἤτοι θέσει μακρὰν ἢ φύσει κ. τ. λ. Bast.

§. XXV. [11]) Οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς ᾶ ποιοῦσι τὰς εὐθείας. ὁ Ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὁ Ἀρχύτης, Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὁ Ὑβραγόρας, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ [12]), τὰς εἰς ᾶ κλητικὰς εἰς εὐθείας μετάγοντες.

---

11) Codd. a. et b. — εὐθείας, ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀρχύτης. Cod. b. post ὁ ὑβραγόρας *) addit haec: γέρων ἱππηλάτα πηλεὺς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππηλάτης παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἱππότα νέστωρ. ceteris omissis. In cod. August. articulus sic scriptus est: Μεταποιοῦσι πολλάκις τὰς εὐθείας, ὁ Ἀρχύτα λέγοντες ἀντὶ τοῦ Ἀρχύτης, καὶ ὁ Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ Ὑβραγόρας. ceteris omissis. SCHAEF.

12) ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ] In prior. edd. missis quae post Ὑβραγόρας e MS. Voss. addidi, eorum loco legitur: γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππηλάτης, παρ' Ὁμήρῳ μὲν ἱππότα Νέστωρ. Nomen proprium Ὑβραγόρας aliunde mihi nondum innotuit; innotuerunt eiusdem compositionis Ἀγησαγόρας, Ἀρισταγόρας, Εὐαγόρας, Ἰσαγόρας, Κριναγόρας, Λεωγόρας, Ὀρθαγόρας, Πυταγόρας, Πρωταγόρας, aliaque. De Aeolismo conf. §. XLI. de Dial. Attic. KOEN. Pseudo-Herodianus Epimer. MS. Τὰ διὰ τοῦ ορας ἐκφερόμενα (ὀνόματα) διὰ τοῦ μικροῦ γράφονται, οἷον Πυθαγόρας (al. Πρωταγόρας: optime feceris, si ambo nomina iungas:) Κλεαγόρας, κ. τ. λ., πλὴν τοῦ γειώρας γεωργὸς, καὶ Γειώρας κύριον παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ ἐν ταῖς ἱστορίαις. De commutatione nominum propriorum *Pythagoras* et *Protagoras* v. Creuzer. Histor. Gr. Fragm. p. 7. Etiam in Themistio p. 317. B. Henr. Valesius Πρωταγόρας pro Πυθαγόρας legendum censet. Alia nomina in αγορας desinentia sunt Ἀναξαγόρας, Διαγόρας, Πραξαγόρας, Θεμισταγόρας (Alciphr. III. 55.), Κλειταγόρας (Etymolog. M. p. 517, 50.). BAST.

*) Lexicis adde ὑβρίγελως, quo nomine vtitur Manetho IV. v. 446. Item ὑβρισμός, i. q. ὕβρισμα. Thomas M. p. 863. "Ὕβρις λέγε, καὶ μὴ ὑβρισμός. vbi Oudendorpius: „Sic tamen Aeschylus apud Athenaeum Lib. XV. cap. 2. ὕβρις ὑβρισμούς." Item ὑβριστήρ, quod legas in Meleagri Epigr. CXIX. v. 7. Eandem formam Codex Lips. in Homeri Il. XIII. v. 633. habet. SCHAEF.

[illegible]

[illegible]

[illegible] Item [illegible]

[illegible] quid [illegible]

[illegible] In Lib. IV. p. 1158. [illegible]

[illegible] Verbum [illegible] barbarum est. [illegible]

ἐν πρώτῳ προςώπῳ οὗτοι μόνοι κέχρηνται, τῷ δὲ ...ῳ καὶ τρίτῳ οἱ Ἀθηναῖοι, τύψειας, τύψειε, τύ... τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν.

XXVII. [15]) Διαιροῦσι καὶ συναιροῦσιν [16]) ἔσθ' ...ὴν ει δίφθογγον. ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀργεῖοι Ἀργέϊ...) λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ βασιλέϊ βασιλεῖ.

XXVIII. Οὗτοι τρέπουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς οι δίφθογγον, ὡς ἐπὶ τοῦ [18]) ὄνειρος ὄνοιρος.

...) Codd. a. et b. τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις, ἀντὶ ἀργεῖοι ἀργέϊοι λέγουσι, καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐ... βασιλέϊ βασιλεῖ. Eodem modo Cod. August., nisi ...d particulam γὰρ post ἀντὶ addit. Schaef.

16) Δ. καὶ συναιροῦσιν] Longe aliter MS. Vat. et prior: ... Τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις, ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀρ... Ἀργέϊοι λέγουσιν. καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐτῶν, ...λέϊ βασιλεῖ. Koen.

...) Ἀργέϊοι] V. supra p. 584. et Koen. infra ad §. Schaef.

...) ἐπὶ τοῦ] Duae voculae, quas posui, de MS. acces...nt. Ὄνοιρον Aeolensibus adscribunt etiam Io. Gram...cus et Etymol. M. p. 660, 53. Ἄναιρον Cretensibus ...chius. Ὄρπετον amorem Sappho vocauit apud He...st. in Ench. p. 24. pro ἕρπετον. Vid. D'Oruill. in ...no Crit. p. 523. Koen. Aeolicam mutationem di...ongi ει in diphthongum οι commemorat etiam Etymol. ...s. in hoc articulo: Ἀλείτης, ὄνομα, τὸ λει δίφθογ... τὰ διὰ τοῦ ιτης παρώνυμα διὰ τοῦ ι γράφεται, πλὴν ἀλείτης *) καὶ τὰ ὅμοια. τοῦτο δὲ, ἐπειδὴ ἀντιπαρά...κι αὐτῷ τὸ ο, ἀλοίτης, σημαίνει δὲ καὶ αὐτὸ τὸν ἁ...τωλόν. καθόλου δὲ τὰ ἔχοντα τὸ ο ἀντιπαρακείμε... ἔχουσι τὸ ε ἐγκείμενον — ἢ ὅτι κατὰ διάλεκτον αἰο...ν· (suppl. ex Cod. Sorb. οἱ γὰρ Αἰολεῖς) τὴν ει δί...

Compositum huius vocis, quo Lexica carent, διαλείτης, habet Scholiastes Ven. ad Homer. Il. Τ'. 90. interpretans ὁ ...ιόλον ἁμαρτωλός. In Cod. Ven. A. perperam legitur διη-λίτης: nec rectius in Scholio a Valckenario Animaduers. ad Ammon. p. 219. edito διαλίτης. De hoc Scholio v. quae in-fra ad §. LXV. Dial. Aeol. dicentur. Bast.

§. XXIX. [19]) *Τοῖς δυϊκοῖς ἀριθμοῖς οὗτοι οὐ κέχρηνται* [20]), *καθὰ δὴ καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, τούτων ὄντες ἄποικοι.*

§. XXX. *Οὗτοι ταῖς εἰς ω ληγούσαις δοτικαῖς οὐ προςγράφουσι τὸ ι, ὡς τῶ Ὁμήρω, καὶ τῶ σοφῶ* [21]).

φθογγον εἰς οι τρέπουσι. τὸ γὰρ ὄνειρον ὄνοιρον, καὶ τὸ ἐπείγω ἐποίγω. Pro μάγειρος supra p. 280. monui Aeoles dixisse μάγεῤῥος. Postmodum in Etymologico Sorbon. haec mihi oblata sunt: *Μάγειρος· ὡς ὄνειρος, πέπειρος, αἴγειρος, καὶ φασι γενέσθαι παρὰ τὸ μάσσειν. Ἀλεξίων δέ φησι, ἤτοι ὅτι μαγεία τίς ἐστιν ἡ ἄρτυσις τῶν ἐψημάτων* (f. ὀψημάτων *): conf. Schneider. Lex. Gr. v. ὄψημα:), *ἢ ἐπεὶ εἰς μεῖον αὐτὰ συγκόπτουσι. ῥηματικὸς γάρ ἐστιν ὁ χαρακτὴρ, καὶ ἁρμόσσει τῷ μάσσω ῥήματι. Φιλόξενος δὲ λέγει, ὅτι παρ' Αἰολεῦσιν ἡ γραφὴ διὰ τοῦ ι ἐστὶ, μάγοιρος* (sic). Postremum an recte tradatur, pro certo non dicam. Bast.

19) Cod. b. τ. δ. ἀρ. οὗτοι κέχρηνται οὐδαμῶς, καθὰ δὴ etc. Cod. August. pro καθὰ habet καθὸ. Schaef.

20) οὐ κέχρηνται] κέχρηνται οὐδαμῶς edd. Vel ex Aeolum consuetudine, duali non vtentium, liquet eum numerum non antiquissimum esse, sed postmodum inventum atque a ceteris Graecis adoptatum. Propterea τὰ δυϊκὰ vocat ὑστερογενῆ Herodianus in Aldi Hortis Adonidis p. 382. *Διὰ τί τὰ δυϊκὰ ἐκ τῶν πληθυντικῶν κανονίζονται ὕστερα ὄντα; ἐπειδὴ τὰ δυϊκὰ ὑστερογενῆ ἐγένοντο, καὶ οὔτε παρὰ πάσαις ταῖς διαλέκτοις εὑρίσκονται, παρὰ γὰρ τοῖς Αἰολεῦσιν οὐχ εὑρίσκονται, οὐδὲ ἡ κοινὴ διάλεκτος κέχρηται αὐτοῖς. καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τῶν πληθυντικῶν κανονίζονται τὰ δυϊκά.* Ita locum exhibet MS Leidensis. Latinos carere duali, disputat Quinctilianus Instit. Or. I. 5. p. 63. Koen.

21) ὡς τῶ Ὁμ. καὶ τῶ σοφῶ] Desunt haec exempla in

*) Ὄψημα, Schneidero visum dubiae fidei esse, habet etiam Longus Pastor. p. 69, 3. Villois. Ceterum ἐψημάτων in Etymol. Sorb. vix solicitem. Diodorus Sic. I. c. 80. *ἑψήματα γὰρ αὐτοῖς χορηγοῦσιν κ. τ. λ.* Ibid. l. III. c. 53. *τούτους διατρέφειν αὐτὰ γάλακτι καὶ ἄλλοις τισὶν ἑψήμασιν.* Schaef.

§. XXXI. [22]) Ἄρεος διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνουσιν, παρ' Ὁμήρῳ εὕρηται καὶ Σοφοκλεῖ [23]).

Voss. quia tamen a Vatic. etiam offerebantur, recipienda duxi. Ἰῶτα illud, nunc subscribi solitum, olim ad latus vocabulorum adpositum, negligitur vbique in Marmore Aeolico Clariss. Burmanni, quod praebet bis, casu tertio, *ΧΡΥΣΕΩ ΣΤΕΦΑΝΩ ΤΩ ΕΝΝΟΜΩ, ΕΝ ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ,* paucaque alia; eademque est ratio in Comitis Caylusii Marmore Cumeo *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVI. seqq. vt *ΕΝ ΤΩ ΓΥΜΝΑΣΙΩ* vs. 6. 11. 36. *ΤΑ ΒΟΛΛΑ ΚΑΙ ΤΩ ΔΑΜΩ* vs. 25. *ΕΝ ΤΑ ΚΑΛΛΙΣΤΑ ΔΙΑΛΛΑΜΨΕΙ ΤΕ ΚΑΙ ΑΠΥΔΟΧΑ* vs. 28. *ΕΝ ΟΠΛΩ ΕΝΧΡΥΣΩ* (sic iunctim legendum, i. e. ἐν ὅπλῳ ἐνχρύσῳ·) vs. 35. cett. Deest etiam in talibus litera ι in duabus Inscriptionibus Aphrodisiensibus et Monumento Stratonicensi, tametsi communi dialecto conceptis, Antiqq. Asiat. Chishulli p. 150-160. quod in Graecis e Latino factis facilius euenisse, censet Vir doctissimus p. 152. Aeolensium dialectus, vt omnis antiquitatis erant rigidi obseruatores Aeoles, egregie fauet eorum opinioni, qui antiquissimis temporibus ἰῶτα illud ab vniuersis Graecis omissum putant. Adeantur notata Clar. Io. Alb. Fabricio ad Sext. Empiricum adu. Grammat. p. 252. n. D. Koen.

22) Cod. b. non habet nisi haec: ἄρεος τὸ ος διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνουσιν. Cod. August. tantum haec: Ἄρεος τὸ ος μικρογραφοῦσιν. Schaef.

23) ὡς παρ' Ὁ. εὕρ. καὶ Σοφοκλεῖ] His omissis priores edd. tantummodo habent: Ἄρεος τὸ ος διὰ τοῦ ο μικροῦ κλίνουσιν. MS. Vatic. Τὸ ἄερος μικρογραφοῦσιν. Ἄρεος semel, si bene memini, ob versum posuit Sophocles in Oed. Colon. vs. 1000. *) saepius Homerus. Koen. Bastius: „Brunckius ad Sophocl. Oed. C. v. 947.: „Ἄρεος. „Non alia forma vtitur Sophocles. Vide Antig. 125. E-„lectr. 1423. Fallitur Koenius ad Gregor. p. 286. Ἄρεος „hic semel a Sophocle positum fuisse ratus ob versum. „A recto Ἄρης, Atticis vsitato, non alius formari potest

*) 947. El. 1423. Hermann.

§. XXXII. [24]) Τὸν ἔρωτα ἔρον προφέρουσι [25]) διὰ τοῦ ο̄ μικροῦ, ἀπὸ τῆς ἔρος εὐθείας, εἰς ο̄υ κλινομένης.

„genitiuus, quam Ἄρεος. Ab Ἄρευς est Ἄρεως. V. Eu-„stath. p. 518. quem iam laudauimus ad Comici Aues 835." Ad hunc Aristophanis locum Brunckius: „Aeolicum et „poëticum est Ἄρεως ab Ἄρευς." E contrario Valckenarius ad Theocr. Adon. p. 303. B. Aeolicum genitiuum dicit Ἄρηος. „Mars quidem" inquit „Aeolice dicebatur „etiam Ἄρευς, vt erant et Aeolica Ἀχίλλευς, Πήλευς, „Βασίλευς, sed flectebantur Ἀχίλληος, Βασίληος, Ἀ-„ρηος." Locella in Xenophonte Ephes. p. 48. dederat Ἄρεως, sed in notis ex Codice Florentino correxit Ἄρεος." In prosae orationis scriptoribus passim, certe in vetustioribus editionibus, μεγαλογραφεῖται. Dionysius Halic. Ant. Rom. I. c. 31. Ἄρεος. Sylburgius: „Supra bis habuimus Ἄρεως per ω, more Attico." Scholiastes ad Sophocl. Antig. v. 125. p. 120. Erf. ἐξ Ἄρεως. mox p. 121. Ἄρεως. Erfurdtius ad priorem locum: „Brunckius hic et paullo post Ἄρεος scripsit." In Apollon. Rhod. II. v. 404. fluctuantur libri inter Ἄρεος et Ἄρεως, quemadmodum in Homeri Il. XVIII. v. 213. vbi Aristarcho placuit Ἄρεω. Leonidas Tarent. Epigr. XLVII. v. 2. Ἄρηος. Cod. Vat. Ἄρηως. In eiusdem poëmatii v. 9. legitur forma contracta Ἄρευς. Schaef.

24) Codd. b. et August. hunc articulum omittunt. Sch.

25) ἔρον προφέρουσι] Hoc loco ista praebuit MS. Voss. in Vatic. praetermissa, sed in edd. prior. post §. LVI. sic lecta: Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρως ἔρος, καὶ ὁ γέλως γέλος. καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τοῖς εἰς ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι. Ἔρος, pro Ἔρως, in Sapphus fragmento apud Hephaest. in Enchir. p. 24. ad libri Vossiani, qui Leidae est, marginem e MSS. adscribitur, Aeolensibus a Grammaticis magno consensu adsertum. Tzetzes in Hesiod. p. 104. τὸν ἔρον δέ, καὶ τὸν γέλον ὁμοίως Αἰολικῶς μικρόν· plures citantur ad Hesych. V. Ἔρον. In Etymologo Leidensi MS. legitur: Ἔρος Αἰολικῶς ὁ ἔρως, καὶ κλίνεται ἔρου, loco obseruationis editae pag. 379, 35. vbi Pindari verba, quae adducuntur, emendanda sunt ex ipsius Pythion. Ode X. vs. 92. 93. Koen.

[§]. XXXIII. [26]) *Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι οὐ μόνον τῶν [Ἀτ]τικῶν καὶ Δωριέων, ἀλλὰ καὶ τούτων εἰσὶν, ἑτά[ρω]ν γὰρ λέγουσιν* [27]).

[§]. XXXIV. [28]) *Οὗτοι πάντα τὰ σύμφωνα διπλα-*

---

[2]6) Codd. a. et b. *αἱ ἐξαιρ. τοῦ ι οὐ μόνον αἰολέων [εἰσ]ὶν, ἀλλὰ καὶ ἀττικῶν καὶ δωριέων. ἀντὶ γὰρ ἑταίρων [ἑτ]έρων λέγουσιν.* Cod. August. *Αἱ ἐξαιρ. τοῦ ι οὐ μόνον [Αἰ]ολέων εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Ἀττικῶν καὶ Δωριέων, ἀν[τὶ] γὰρ τοῦ ἑταίρων ἑτάρων λέγουσιν.* Recte is *ἀντὶ γὰρ [το]ῦ*, quem articulum librarii Codicum Parisinorum male [o]miserunt. Huius omissionis tam crebra sunt exempla, [t]otiesque fecimus mentionem, vt verbum de ea addere [p]igeat. Hoc vnum hîc monemus, omisso articulo passim [fa]ctum esse, vt praepositio sequenti voci continuo iungeretur, vnde monstra nata sunt vocabulorum. Photius Lex. c. 157. *Λέρνη θεατῶν, ἀντίκακον θέατρον.* Schleusnerus ad h. l. c. 36. notat, apud Suidam ac Phauorinum rectius legi *ἀντὶ τοῦ κακῶν θέατρον.* Ibid. c. 184. *Μασχάλην αἴρεις, ἀντικαθωμισθήσῃ.* Idem vir doctissimus ad h. l. c. 44.: „Suidas rectius habet: *ἀντὶ τοῦ κωθωνισθήσῃ.*" Schaef.

27) *ἑτάρων γὰρ λέγουσιν*] *Αἱ ἐξ. τοῦ ι οὐ μόνον Αἰολέων ἐστὶν* (*εἰσὶν* Vatic.), *ἀλλὰ καὶ Ἀττικῶν καὶ Δωριέων, ἀντὶ γὰρ ἑταίρων ἑτάρων λέγουσιν*, Edd. priores. Conf. §. XXX. de Dial. Attica. Hic Marmor editum a Montefalcon. Diar. Ital. Cap. XXVIII. p. 423, 7. et Muratorio Inscr. p. MCDXXXIII, 7. in quo *ἕταροι*, e Cl. Ruhnkenii correctione emendatius adscribam: *Ἦ μάλα δὴ περὶ σεῖο λυγρὸν πότμον ἔκλυε πάτρα, Ἀλκίμη Ἀμφιλόχων γαῖα θρασυπτολέμων, Οὕνεκεν Ἰλλυριοῖσιν ὑφ' ἱππομάχοισι δαμάσθης, Ὀστέα δ' ἐν νάσῳ τᾶδ' ἕταροι κτέρισαν. Καὶ σοῦ ἀπιφθιμένου πιστοὶ φίλοι οὐκ ἐλάθοντο, Σῶμα δὲ φυλόπιδος ἐξέρυσαν στυγερᾶς, Ἀμφίλοχοι θρασέων εὖ εἰδότες ἔργον ἀκόντων, Οἵ σε μέγ' ἀχνύμενοι συγγενῆ ἐκτέρισαν.* Quartum versum eodem modo correxit Cl. Valckenaerius ad Herodot. p. 648. Koen. E Ruhnkenii correctione edidit Brunckius in Anal. T. III. pag. 309. Schaef.

28) Cod. August. pro *κέννος* habet *κεννός*. Schaef.

σιάζουσιν ἐπὶ τῶν βραχέων. ὡς τὸ ἔννεπε, ἔννη, κέννος [29]), καὶ τὰ ὅμοια.

§. XXXV. [30]) Τὸ Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, Τρώ-

---

29) ἔννεπε, ἔννη, κέννος] ἔννεπε, καὶ τὸ ἔννη, καὶ τὰ ὅμοια Edd. Ex Herodiano Etymol. M. p. 582, 44. tradit: ὅτι οὐδέποτε οἱ Αἰολεῖς ἐπὶ τοῦ πλεονασμοῦ τοῦ ι ἀναδιπλασιάζουσι τὰ σύμφωνα· οἷον, τὸ κενὴ γίνεται κεινὴ, καὶ οὐ γίνεται παρ' αὐτῶν κέννη· τὸ γὰρ ξέννος, οὐκ ἀπὸ τοῦ ξεῖνος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξένος ἐστίν· ἐπὶ γὰρ τῶν βραχέων ποιοῦσιν ἀναδιπλασιασμόν· οἷον, θεράπων θεῤῥάπων, ἔνη ἔννη. Ἀννήτω pro ἀνήτω e Dialecto Aeolica est in Alcaei fragmento apud Athen. L. XV. p. 674. D. et Sapphus ibid. E. Conf. §. XI. Koen. Etymolog. Sorb. v. ξεῖνος haec habet: Ξεῖνος. ὥςπερ ἀπὸ τοῦ κενὸς κεῖνος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, οὕτως ἀπὸ τοῦ ξένος ξεῖνος. οὐδέποτε γὰρ οἱ Αἰολεῖς τὸ ι ἐπὶ τοῦ πλεονασμοῦ ἀποβάλλουσι καὶ διπλασιάζουσι τὸ σύμφωνον. οἷον τὸ κενὸς γίνεται κεῖνος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι, καὶ οὐ λέγουσι κέννος ἀπὸ τούτου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξένος γίνεται ξέννος. καὶ γὰρ πολλάκις ἐπὶ βραχέων συλλαβῶν ποιοῦνται τοῦ συμφώνου διπλασιασμὸν, οἷον ἔνη ἔννη, ἐστὶ δὲ ὄνομα πόλεως, καὶ θεράπων θεῤῥάπων, οὕτω καὶ ξένος ξεῖνος. Idem: Ξεῖνος καὶ ξεινοῦσθαι ποιητικὰ, αἰολικῶς δὲ ξέννος. In edito Etymolog. παρ' αὐτὸ κέννη malim pro παρ' αὐτῶν κ. Bast.

30) Codd. a. et b. τὸ τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, οὗτοι τρώεσι καὶ γυναίκεσι γράφουσι, καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις (Cod. a. τούτων *)). Cod. August. Τὸ Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν, οὗτοι Τρώεσσι καὶ γυναίκεσσι λέγουσι, καὶ τὰ παραπλήσια τούτων. Schaef.

*) Vtraque constructio proba, vt in aliis adiectiuis similitudinem significantibus. Obiter videamus Dionys. Hal. Ant. Rom. I. c. 30. οὐδὲ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς φωνῇ μὲν οὐκέτι χρῶνται παραπλησίως, κ. τ. λ. In his requiras ante φωνῇ articulum τῇ. Sed ad verum ducit scriptura Codicis Vaticani παραπλήσια, modo paullulum adiuuetur. Scribe ὡς φωνῇ μὲν οὐκέτι χρῶνται παραπλησίᾳ. Sic mox sequitur οὔτ' ἐπιτηδεύμασι κέχρηνται παραπλησίοις. Schaef.

σι καὶ γυναίκεσσι γράφουσιν [31]), ἀπὸ τῆς εἰς ες ϑείας τῶν πληϑυντικῶν προςϑήκῃ τοῦ σ καὶ ι ποιοῦντες τὰς δοτικὰς τῶν πληϑυντικῶν. οὕτως καὶ ἰάντεσσι καὶ Λαχήτεσσι, καὶ ἐπὶ τῶν παραπλησίων.

§. XXXVI. [32]) Τὰς εἰς ου ληγούσας γενικὰς διὰ ῦ ευ ἐκφέρουσιν. Αἰακίδαο γὰρ Ἰωνικῶς, καὶ Αἰακίδεω Ἀττικῶς, Αἰακίδευ γράφουσιν οὗτοι [33]).

§. XXXVII. [34]) Μέσον δύο φωνηέντων τιϑέασι [35])

---

31) Τρώεσσι καὶ γυναίκεσσι γρ.] Minus explicate Edd. MS. Vatic. Τὸ Τρωσὶ καὶ γυναιξὶ κοινὸν οὗτοι Τρωεσ- καὶ γυναίκεσσι γράφουσι, καὶ τὰ παραπλήσια τούτων. flexu Dorico Aeolicoue datiuorum conf. §. CXLV. de al. Dor. Eum alii non a Nominatiuo plurali repetunt, l a Genitiuo sing. ος verso in εσσι· vid. Clariss. Petrus ndamus Var. Lect. L. II. C. 13 p. 312. KOEN.

32) Cod. b. τὰς εἰς ο (sic) ληγούσας γεν. etc. Deinde ικίδαο γὰρ ἰωνικῶς etc. Postea ἀττικῶς, αἰακίδευ οἱ ιεῖς (sic) γράφουσιν. Hunc Codicem secutus sum in ·entu vocum Αἰακίδαο et Αἰακίδευ: nam Koeniana ·et Αἰακιδάο et Αἰακιδεῦ. Cod. August. Τὰς εἰς ου ούσας γενικὰς διὰ τοῦ ᾱ ἐκφέρουσιν οὗτοι. τὸ γὰρ Αἰ- ·δου Αἰακιδάο μὲν γραφόμενον γὰρ (carere librum particula, neque Hermannus nec Tittmannus notauit) νικῶς, Αἰακίδεω δὲ Ἀττικῶς, Αἰακίδα γράφουσιν οὗ- . SCHAEF.

33) Α. γράφουσιν οὗτοι] Sic MS. Voss. In Vatic. vltim vocabulum, hinc auulsum, ad sequentem §. refer- . Edd. Αἰακιδεῦ δὲ οἱ Αἰολεῖς γράφουσιν. KOEN.

34) Codd. a. et b. articulum sic scriptum habent : οὗ- μέσον δύο φων. τ. τὸ υ, ἀὴρ γὰρ αὐὴρ λέγ. καὶ τὸ ἄ- αὔως, ὅτε δὲ σύμφωνον ἐστὶ μεταξὺ, οὐκέτι. Cod. Au- t. sic: Μέσον — εὔως. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, ·έτι. Edidi ἄως αὔως pro Koeniana scriptura ἕως εὔ- Hoc autem articulo finiuntur Codd. a. b. et August. ns b. habet quae Koenius post §. LXVII. dedit, καὶ ιτα μὲν — διαφέροντα ταύταις, ac deinde τέλος τοῦ ιὶ τῶν διαλέκτων συγγράμματος. SCHAEF.

τὸ ῡ. τὸ γὰρ ἀὴρ αὐὴρ λέγουσι, καὶ τὸ ἄως αὔως [36)]
οὕτως καὶ χέω χεύω, καὶ θέω θεύω, καὶ νέω νεύω.

---

35) *Μέσον δύο φωνηέντων τιθέασι*] Bastius: „De μέσον v. Epist. Crit. p. 134. Tzetzes in Lycophron. v. 185. διέδραμε μέσον τοῦ τῶν Ἑλλήνων στρατοῦ. Eudocia p. 241. habet μέσου." Philostratus Her. p. 160. Boiss. μέσα φέρεσθαι βαρέος ἀθλητοῦ καὶ κούφου. Scholiastes: ἦν μέσον ἦν ἀθλητοῦ βαρέος καὶ κούφου. SCHAEF.

36) *καὶ τὸ ἕως εὔως*] Deest articulus cum proxime sequenti hoc loco in editionibus, post §. LXVII. praebentibus: *Οὗτοι μέσον δύο φ. τιθέασι τὸ υ, ἀὴρ γὰρ αὐὴρ λέγουσι, καὶ ἕως εὔως. ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκ ἔτι.* MS. Vatic. eodem ordine, quo Voss. *Οὗτοι μέσον δύο φ. τ. τὸ υ. τὸ γὰρ ἀὴρ αὐὴρ λέγουσι, καὶ τὸ ἄως αὔως· ὅτε δὲ σύμφωνόν ἐστι μεταξὺ, οὐκέτι.* vnde pro *ἕως εὔως*, tametsi neque illud plane damno, *ἄως αὔως* libenter restituerem. *Αὔως* vere Aeolicum est, atque adeo Sapphus apud Ammon. p. 23. vbi vid. Cl. Valckenaerius, et not. ad Hesych. V. *Αὔως*. Tzetzae obseruatio ad Hesiod. Opp. et D. vs. 666. *Οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ἂν ᾖ φωνῆεν, προςτιθέασι τὸ υ· οἷον ἀὴρ αὐὴρ, ἀὼς αὐὼς, ἀγαὸς ἀγαυὸς,* (sic fortasse scribendum pro *ἄγιος αὔγιος* ex Etymol. M. p. 6, 26.) *ἀάτην* etc. pauci mutatis tota exstat in Etymologo Leidensi MS. V. *Καυάξαις*. Quod, praeter cetera, a Io. Grammatico de Dial. Aeol. et Etymol. M. huc refertur, *ΝΑΥΟΣ*, pro *ναὸς* exstat in Marmore Cumeo in illustrissimi Comitis Caylusii, nuper fato functi, *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LVI vs. 5. 16. Conf. Casaubonus ad Suetonii August. C. 1. KOEN. Etymolog. M. p. 174, 43. sq. *Αὔως ὁ ἠὼς, τουτέστιν Ἥρη. οὕτω λέγεται παρὰ τοῖς Αἰολοῖς.* Haec corruptissima sunt. Etymologica Paris. et Sorbon. longe melius: *Αὔως, ἡ ἠὼς, τουτέστιν ἡ ἡμέρα. οὕτως λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν.* Sylburgius ad v. *Αἰολοῖς:* „Vsitatius *Αἰολεῦσι*." Vulgata, vt puto, originem inde traxit, quod compendium *αἰο* perperam expleretur. — Quem Koenius citat locum Etymologici M. p. 6, 26., sumtus est ex Orione, vbi hic legitur articulus: *Ἀγαυός, παρὰ τὸ ἄγαμαι ἀγαὸς, καὶ πλεονασμῷ αἰολικῷ τοῦ υ ἀγαυός*

§. XXXVIII. Τὰς διὰ δύο σσ ἐκφερομένας ἐνεστῶ[τα]ς διὰ τοῦ ζ προφέρουσι· τὸ γὰρ ἐμπάσσω ἐμπάζω [λέ]γουσι, καὶ τὸ ἐπιπλήσσω ἐπιπλάζω, τὰ δύο σσ εἰς [ζ] τρέποντες [37]).

§. XXXIX. * Ἀντὶ δὲ τοῦ ξ, κσ προφέρουσι, ξένος [κσ]ένος, καὶ ἀντὶ τοῦ ψ, πσ, Πέλοψ Πέλοπς.

§. XL. * Ἀντὶ δὲ τοῦ η τὸ ε, ἢ τὸ α, κοινῶς τοῖς [Αἰολ]ευσι. καὶ τὸ μὲν η εἰς ε τρέπουσιν, ὡς τὸ Ἄρης [Ἄ]ρες [38]). τὸ δὲ η εἰς α, ὡς τὸ Ἑκάβην Ἑκάβαν, πύ[λη]ν πύλαν, νόημα νόαμα, ἠὼς ἀὼς, ἀπάτην ἀπάταν, [ἀδ]ικῆσαι ἀδικέσαι.

δὲ τόνος τοῦ ἀγαυὸς οὐκ αἰολικῶς ὡς ναῦς (corr. ναὸς), κυός. Bast.

37) τὰς δύο σσ εἰς ζ τρέπ.] Similiter Etymol. M. pag. [..]5, 38. τὰ γὰρ δύο σσ παρ' Αἰολεῦσιν εἰς ζ τρέπονται, γὰρ ἐπιπλήσσω, ἐπιπλάζω λέγουσι. Sic MS. Leiden. [..]. Tarentinis eum morem, quo πλάζω et ἀνάζω pro [πλ]άσσω et ἀνάσσω efferebant, adscribit Heraclides apud [Eu]stath. ad Od. K. p. 1654, 27. contrarium vsum in σαλ-σσω, λακτίσσω, φράσσω, pro σαλπίζω, λακτίζω, φράζω, [ei]dem contribuens l. 25. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 92. et ad Hesych. V. Θαβακόν. Romani, teste [Isi]doro Orig. I. 4. vsque ad Augusti tempus pro z duo ss [po]nebant, vt hilarissat. Adeantur ea de re VV. DD. ad [Su]etonii August. C. 87. — Ceterum hic articulus, non [lec]tus in prior. edd. et Codice Vaticano, in Voss. vlti[m]us est. Quae sequuntur, a nullo MS. meo agnita, No[st]ri esse vix putem, sed e Io. Grammatico olim suos in us a nonnemine adscripta; recepi tamen, ne quid huic [ed]itioni deesse videretur, ex ante editis, exceptis paucis [du]ntaxat obseruationibus, quibus e MSS. iussu antea lo[cu]m dedi. Koen.

38) ὡς τὸ Ἄρης Ἄρες] Sic etiam Io. Grammaticus, ad-ns Ἀρήϊον, Ἀρέϊον, et Grammaticus Meerm. MS. de [Di]al. Aeolica. Itaque necesse non est, vt in Etymol. M. 189, 47. οἱ γὰρ Αἰολεῖς βαρύνοντες λέγουσιν Ἀχίλλευς,

διφθόγγου, καὶ ἵνα μὴ ταῖς αἴαις, ἤτοι γαίαις, συνεμπέσῃ. ἔμελλε γὰρ κακόφωνον εἶναι. Ἀλλ' ἐρεῖ τις· καὶ διὰ τί ἐν τοῖς εἰς ας, τοῖς ἔχουσι τὸ α μακρὸν, προστιθέασι τὸ ι, ὡς ἐν τῷ Θόας καὶ τοῖς λοιποῖς; καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τάσει χαίρουσιν, ἅμα δὲ καὶ ταῖς τῶν βραχυτέρων συλλαβαῖς. τὸ Πηλεὺς Πήλευς λέγουσι, καὶ τὸ φθείρω φθέῤῥω. ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς. ἐπεὶ οὖν τὸ φύσει μακρὸν α μεῖζόν ἐστι τῆς αι διφθόγγου, τῆς ἐχούσης τὸ ι ἐκφωνούμενον, (ὁ γὰρ ποιῶν ἔργον δύο στρατιωτῶν, ἰσχυρότερός ἐστιν ἐκείνων,) χρῶνται τῇ αι διφθόγγῳ.

βαρυ. Hoc autem compendio non tantum comparatiuus adiectiui βαρὺς, sed etiam βαρύτονος significatur. Itaque suspicor corrigendum esse: ἅμα δὲ καὶ (χαίρουσι) τῇ τῶν βαρυτόνων (scil. ῥημάτων) συστολῇ. Quaenam Grammaticus intelligat verba βαρύτονα, satis docet exemplum additum φθείρω φθέῤῥω (aut κτείνω κτέννω), in quo ει in ε corripitur. Certe sic sensus loci fit manifestus et definitus. Post φθείρω φθέῤῥω Gregorius addit: ἡ γὰρ θέσει μακρὰ ἐλάττων ἐστὶ τῆς φύσει μακρᾶς, quae verba nulla difficultate laborant. Scilicet duplici ρ, quod breue erat ε, θέσει (*positione*) producitur: sed syllaba sola positione producta quasi minus ponderis ac virium habet, quam quae φύσει longa est. Vnde passim fit, vt syllabae, quas ob positionem pro longis habeas, breuium loco ponantur. Itaque Koenius, vt mihi quidem videtur, toto coelo errat θέσει mutans in τάσει. Vellem hoc τάσει explicasset. Grammatici distinguunt συλλαβὰς φύσει μακρὰς a συλλαβαῖς θέσει μακραῖς. Cf. Hephaestion eiusque Scholiast., aut Draco Stratonicensis. Grammaticus Hermann., item citans nomen proprium Θόας, p. 422, 3. ἂν δὲ ἡ γενικὴ τὴν φύσει μακρὰν τῆς εὐθείας εἰς θέσιν μεταποιῇ, ὡς τὸ Θόας, Θόαντος. Ibid. p. 442, 102. τὰ εἰς ρος λήγοντα ὀξύτονα ὅτε ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους ἤτοι θέσει μακρὰν ἢ φύσει κ. τ. λ. Bast.

§. XXV. [11]) Οἱ αὐτοὶ πολλάκις εἰς ᾱ ποιοῦσι τὰς εὐθείας. ὁ Ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὁ Ἀρχύτης, Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ ὁ Ὑβραγόρας, ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ [12]), τὰς εἰς ᾱ κλητικὰς εἰς εὐθείαν μετάγοντες.

---

11) Codd. a. et b. — εὐθείας, ἀρχύτα γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἀρχύτης. Cod. b. post ὁ ὑβραγόρας *) addit haec: γέρων ἱππηλάτα πηλεὺς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππηλάτης παρ' Ὁμήρῳ, καὶ ἱππότα νέστωρ. ceteris omissis. In Cod. August. articulus sic scriptus est: Μεταποιοῦσι πολλάκις τὰς εὐθείας, ὁ Ἀρχύτα λέγοντες ἀντὶ τοῦ Ἀρχύτης, καὶ ὁ Ὑβραγόρα ἀντὶ τοῦ Ὑβραγόρας. ceteris omissis. SCHAEF.

12) ὡς καὶ οἱ Ἀττικοὶ] In prior. edd. missis quae post Ὑβραγόρας e MS. Voss. addidi, eorum loco legitur: γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππηλάτης, παρ' Ὁμήρῳ μὲν ἱππότα Νέστωρ. Nomen proprium Ὑβραγόρας aliunde mihi nondum innotuit; innotuerunt eiusdem compositionis Ἀγησαγόρας, Ἀρισταγόρας, Εὐαγόρας, Ἰσαγόρας, Κριναγόρας, Λεωγόρας, Ὀρθαγόρας, Πυθαγόρας, Πρωταγόρας, aliaque. De Aeolismo conf. §. XLI. de Dial. Attic. KOEN. Pseudo-Herodianus Epimer. MS. Τὰ διὰ τοῦ ορας ἐκφερόμενα (ὀνόματα) διὰ τοῦ μικροῦ γράφονται, οἷον Πυθαγόρας (al. Πρωταγόρας: optime feceris, si ambo nomina iungas:) Κλεαγόρας, κ. λ., πλὴν τοῦ γειώρας γεωργὸς, καὶ Γειώρας κύριον παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ ἐν ταῖς ἱστορίαις. De commutatione nominum propriorum *Pythagoras* et *Protagoras* v. Creuzer. Histor. Gr. Fragm. p. 7. Etiam in Themistio p. 317. B. Henr. Valesius Πρωταγόρας pro Πυθαγόρας legendum censet. Alia nomina in αγορας desinentia sunt Ἀναξαγόρας, Διαγόρας, Πραξαγόρας, Θεμισταγόρας (Alciphr. II. 55.), Κλειταγόρας (Etymolog. M. p. 517, 50.). BAST.

*) Lexicis adde ὑβρίγελως, quo nomine vtitur Manetho IV. v. 446. Item ὑβρισμὸς, i. q. ὕβρισμα. Thomas M. p. 863. "Ὕβρις λέγε, καὶ μὴ ὑβρισμός. vbi Oudendorpius: „Sic tamen Aeschylus apud Athenaeum Lib. XV. cap. 2. ὕβρις' ὑβρισμούς." Item ὑβριστὴρ, quod legas in Meleagri Epigr. CXIX. v. 7. Eandem formam Codex Lips. in Homeri Il. XIII. v. 633. habet. SCHAEF.

§. XXVI. [13] Τὰ εὐκτικὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ τοῦ πρώτου ἀορίστου διὰ τοῦ εια προφέρουσι, τύψαιμι τύψεια, ποιήσαιμι ποιήσεια, λέξαιμι λέξεια [14]. καὶ

---

13) Codd. a. et b. τὰ εὐκτ. τοῦ πρ. ἀορ. τοῦ ἐνεργ. διὰ τοῦ εια προφέρουσιν, οἷον τύψ. τ., π. π., ὑποστρέψαιμι ὑποστρέψεια, καὶ τῷ μὲν etc. Deinde οἱ ἀθην. οἷον τύψειας etc. Cod. August. Τὰ εὐκτικὰ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἀορίστου διὰ τοῦ εια προφέρουσιν, οἷον τύψαιμι τύψειαν, π. π., ὑποστρέψαιμι ὑποστρέψεια. καὶ τῷ μὲν etc. Deinde τύψειας, τύψειεν καὶ τύψειαν etc. SCHAEF.

14) λέξαιμι λέξεια] Pro hoc exemplo, quod ab edd. abest, MS. Vatic. habet ὑποστρέψαιμι ὑποστρέψεια. Quod de Atticis ait Grammaticus, praeter ceteros confirmat Etymologus Leidensis MS. V. Τίσειαν, εὐκτικὸν Αἰολικὸν τρίτου προσώπου τῶν πληθυντικῶν· ἐκεῖνοι γὰρ τὸ τύψεια τύψεια λέγουσι· ὡσαύτως τὸ τύψαις τύψειας, τὸ τύψαι τύψειε. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ προσώπῳ χρῶνται οἱ Αἰολεῖς· τοῖς δὲ λοιποῖς προσώποις ἡ κοινὴ καὶ ἡ τῶν Ἀθηναίων συνήθεια καὶ διάλεκτος. Ista paulo aliter, neglecta τῶν Ἀθηναίων mentione, vulgantur in Etymol. edito p. 760, 16. Conf. Thom. Munckerus ad Ouidii Metam. L. VII. Argum. Fab. XXIX. et Maittairius in Alphabeto Dialect. ad Aretaeum Cappad. p. 515. KOEN. Bastius: „Etymologica Paris. et Sorbon. in articulo τίσειαν congruunt cum Etymologico edito, nisi quod extrema articuli breuius etiam sic scripta habent: τοῖς δὲ λοιποῖς ἡ κοινὴ διάλεκτος. Aeolicum hunc optatiuum librarii passim vitiarunt. Sic supra p. 576. not. o) ex Scholiis Homericis exemplum attuli, vbi pro μείνει (aut μείνῃ) corrigendum μείνειεν. In Libanio IV. p. 1103. editum legimus: ὁ μὲν οὖν ἐδίωκεν, ὡς ἀποκτηνείων· αἱ δὲ ἔφευγον. Verbum ἀποκτηνείω barbarum est. Restituendum ἀποκτείνειεν, vt habet Cod. Vat. 305., cuius scripturam Leo Allatius secus quam oportebat intellexit." Adde Bastii notam supra p. 583. In Dionysii Hal. Ant. Rom. III. c. 26. pro ἐπιχειρήσαιεν e Cod. Vat. scribendum ἐπιχειρήσειαν. Ibid. I. c. 80. idem liber seruauit genuinum δράσειαν. SCHAEF.

τῷ μὲν πρώτῳ προςώπῳ οὗτοι μόνοι κέχρηνται, τῷ δὲ δευτέρῳ καὶ τρίτῳ οἱ Ἀθηναῖοι, τύψειας, τύψειε, τύψειαν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν.

§. XXVII. [15]) Διαιροῦσι καὶ συναιροῦσιν [16]) ἔσθ' ὅτε τὴν ει δίφθογγον. ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀργεῖοι Ἀργέϊοι [17]) λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ βασιλέϊ βασιλεῖ.

§. XXVIII. Οὗτοι τρέπουσι τὴν ει δίφθογγον εἰς τὴν οι δίφθογγον, ὡς ἐπὶ τοῦ [18]) ὄνειρος ὄνοιρος.

---

15) Codd. a. et b. τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις, ἀντὶ τοῦ ἀργεῖοι ἀργέϊοι λέγουσι, καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐτῶν, βασιλέϊ βασιλεῖ. Eodem modo Cod. August., nisi quod particulam γὰρ post ἀντὶ addit. Schaef.

16) Δ. καὶ συναιροῦσιν] Longe aliter MS. Vat. et prior. Edd. Τούτων εἰσὶ καὶ αἱ διαιρέσεις, ἀντὶ γὰρ τοῦ Ἀργεῖοι Ἀργέϊοι λέγουσιν. καὶ αἱ συναιρέσεις τῶν αὐτῶν, βασιλέϊ βασιλεῖ. Koen.

17) Ἀργέϊοι] V. supra p. 584. et Koen. infra ad §. XL. Schaef.

18) ἐπὶ τοῦ] Duae voculae, quas posui, de MS. accesserunt. Ὄνοιρον Aeolensibus adscribunt etiam Io. Grammaticus et Etymol. M. p. 660, 53. Ἄναιρον Cretensibus Hesychius. Ὄρπετον amorem Sappho vocauit apud Hephaest. in Ench. p. 24. pro ἕρπετον. Vid. D'Oruill. in Vanno Crit. p. 523. Koen. Aeolicam mutationem diphthongi ει in diphthongum οι commemorat etiam Etymol. Paris. in hoc articulo: Ἀλείτης, ὄνομα, τὸ λει δίφθογγον. τὰ διὰ τοῦ ιτης παρώνυμα διὰ τοῦ ι γράφεται, πλὴν τοῦ ἀλείτης *) καὶ τὰ ὅμοια. τοῦτο δὲ, ἐπειδὴ ἀντιπαράκειται αὐτῷ τὸ ο, ἀλοίτης, σημαίνει δὲ καὶ αὐτὸ τὸν ἁμαρτωλόν. καθόλου δὲ τὰ ἔχοντα τὸ ο ἀντιπαρακείμενον, ἔχουσι τὸ ε ἐγκείμενον— ἢ ὅτι κατὰ διάλεκτον αἰολικήν· (suppl. ex Cod. Sorb. οἱ γὰρ Αἰολεῖς) τὴν ει δί-

*) Compositum huius vocis, quo Lexica carent, διαλείτης, habet Scholiastes Ven. ad Homer. Il. T. 90. interpretans ὁ διόλου ἁμαρτωλός. In Cod. Ven. A. perperam legitur διηλίτης: nec rectius in Scholio a Valckenario Animaduers. ad Ammon. p. 219. edito διαλίτης. De hoc Scholio v. quae infra ad §. LXV. Dial. Aeol. dicentur. Bast.

§. XLI. * Ἀντὶ δὲ τοῦ ϑ τὸ φ, ϑλᾶται φλᾶται [39])..

Πήλευς. τοιοῦτον δὲ τὸ Ἄρες, Αἰολικῶς· κοινῶς γὰρ Ἄρης λέγεται. cum Sylburgio sollicitetur *). Vltima verba ἀδικῆσαι ἀδικέσαι, quae isto loco in Io. Grammatico etiam leguntur, rectius post ὡς τὸ Ἄρης Ἄρες ponerentur. KOEN.

39) ϑλᾶται φλᾶται] Ad Aeolismum hunc, praeter cetera, praeclare retulerunt apud Hesychium Φάβα Hemsterhusius ad V. Θαπαν· Φαρυμός, seu emendatum Φάρσυνος, Valckenaer. Epist. ad Roeuer. p. X. Conf. not. ad Hesych. in Ἀφικτόν. Simile aliquid sibi visus est deprehendisse Doctissimus Belley in Inscriptione, quam edidit Comes Caylus. *Recueil d'Antiq.* T. II. Tab. LXXVI. vbi Thrason quidam cippum erexisse dicitur memoriae *ΤΙΩΝ, Β, ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΕΤΩΝ, Ε, ΘΡΑΣΩΝΟΣ ΕΤΩΝ, Δ,* item Hermae *ΘΡΕΨΑΝΤΟΣ ΑΥΤΩΝ* **) *ΕΤΩΝ, ΚΕ, ΕΝ ΤΗ ΣΥΝΠΤΩΣΕΙ ΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ ΟΥΤΩΣ ΑΥΤΑ ΠΕΡΙΕΙΛΗΦΕΙΣ.* Vertuntur vltima Gallice: *qui perirent dans le tremblement de terre, dans lequel il fut aussi enveloppé*, et *ΠΕΡΙΕΙΛΗΦΕΙΣ* dicitur esse pro *ΠΕΡΙΕΙΛΗΘΕΙΣ.* Vel ipsa Hermae, vtraque manu binos puellos amplectentis, imago, quae exhibetur in cippo, ostendit saltem commodissimum esse verbum περιλαμβάνειν. Quod si *ΠΕΡΙΕΙΛΗΦΕΙΣ*, quamcumque tandem ob rationem, corrupte positum censeatur pro genitiuo *ΠΕΡΙΕΙΛΗΦΟΤΟΣ*, hic sensus erit: Thrason cippum posuit memoriae filiolorum — *et Hermae, in terrae motu sic eos amplexi;* nam αὐτὰ pro αὐτῶ vel αὐτοὺς, tametsi praecessit *ΤΙΩΝ*, poni potuit ab auctore Inscriptionis cum respectu ad παιδία· quam scribendi negligentiam, studio saepe quaesitam, Grammaticus supra attigit §. XXXIX. de Dial. Attica. KOEN.

Aeoles et ϑ in δ mutabant. Horti Adonidis: ϑ καὶ δ εἰς ἄλληλα τροπὴν Αἰολέων εἶναί φασι. Huc retulerim Hesychii notam: Δέος· φόβος ἢ ϑεός. BOISSON.

*) Dissentit Valckenarius ad Theocr Adon. p. 303. „In Etymol. M.," inquit, „Ἄρευς scribendum cum Sylburgio." BAST.

**) Θρέψας αὐτῶν si quem offendat, videat Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 277. s. SCHAEF.

§. XLII. * Ἀντὶ δὲ τῶν δύο ππ δύο σσ, ἐμπίππειν ἐμπίσσειν [40]).

§. XLIII. * Ἀντὶ δὲ τοῦ σ τὸ τ. σὺ τὺ, εἰς σὲ, ἴς τέ.

§. XLIV. * Ἀντὶ δὲ τοῦ τ τὸ π. στολὴν σπολὴν, σταλεὶς σπαλείς [41]).

§. XLV. * Ἀντὶ δὲ τοῦ ω μεγάλου τὸ ο μικρόν. ὧρα ὅρα, ὠτειλὴ ὀτειλή [42]).

---

40) ἐμπίππειν ἐμπίσσειν] Grammaticus etiam Meerm. IS. Ἀντὶ δὲ τῶν δύο ππ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν. De duplici π in duplex σ Aeolice mutato videri possit ppositum Etymologicum Reg. MS. V. Μείζων. — οἱ μὲν Αἰολεῖς τὸν ἵππον ἴσσον λέγουσι. Sed Noster, siquidem cripsit ἀντὶ τῶν δύο ππ, cum Grammatico Meerm. in orruptum Codicem inciderit necesse est, in quo male μπίππειν erat pro ἐμπίπτειν. Rectius certe Io. Grammat. ditus ἀντὶ δὲ τοῦ πτ δύο σσ, ἐμπίπτειν ἐμπίσσειν· neue aliter Herodianus in Hortis Adon. p. 410, 2. Etymol. I. p. 635, 54. *) ceteri. Aeolicam formam in quibusam Atticos non spreuisse, in praeclara nota ad Hesych. . Γλώπτειν monuit summus Hemsterhusius. Docta uoque est ad Moerin V. Κυρίττειν p. 230. Piersoni obruatio. Koen.

41) σταλεὶς σπαλείς] Conf. §. CLXX. de Dialecto Dorica. Koen.

42) ὀτειλή] Pauca quaedam, quae huc etiam pertieant, adscripta sunt ad §. VIII. de Dial. Dor. Koen.

*) Etymologici M. articulus ille in Etymolog. Paris. sic scriptus est: Ὄσσε· εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, παρὰ τὸ ὄσσος, ὅπερ παρὰ τὸ ὄπτω γίνεται. οἱ γὰρ Αἰολεῖς τὰ τοιαῦτα εἰς δύο σσ τρέπουσιν. ἔστιν ὄσσος ἀρσενικὸν, τοῦτο γίνεται καὶ τὸ (del. τὸ) οὐδέτερον τὸ ὄσσος, ὥςπερ ὁ σκότος καὶ τὸ σκότος, ὁ τάριχος καὶ τὸ τάριχον, καὶ ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν, τὼ ὄσσε. Pro τὸ τάριχον scribe τὸ τάριχος, et adde hanc vocem nominibus in ος supra p. 22. collectis, quae sunt generis et masculini et neutrius. Eiusdemmodi sunt ὁ καὶ τὸ ὄχος (i. q. ὄχημα) et ὁ καὶ τὸ σάλος. De postremo v. Pauw. ad Hephaest. p. 99. Bast.

ατα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα [45]), ὅταν ὀνομάτων τάξιν πέχωσιν. ὁ σὸς, ὅ σος· ἡ σὴ, ἥ ση· τὸ σὸν, τό σον.

§. XLVIII. * Ὡσαύτως δὲ καὶ τὰ δισύλλαβα, ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν λεγόμενα, αὐτοὶ βαρυτονοῦσι [46]). σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, καὶ τὰ ὅμοια.

§. XLIX. * Τὴν δὲ εἰς ες κλητικὴν τῶν εἰς ης ὀνομάτων δίχα τοῦ ς προφέρουσι, Σώκρατες Σώκρατε [47]), Ἀριστόφανες Ἀριστόφανε, Δημόσθενες Δημόσθενε. Καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ ς ἀφαιροῦσι, Σωκράτου, Διομήδου, Σοφοκλέου λέγοντες.

§. L. * Ἀντὶ αἰτιατικῆς τὴν δοτικὴν παραλαμβάνουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς [48]). τοῖς ἀνθρώποις ἀν-

---

104. τιμᾷ σὴν κεφαλήν." Miror, Sturzium verba ὁ αὐτὸς κοινῷ ἔθει eadem operâ in Hesiodeis non reperisse. Qui nunc Hesiodo expoliendo nauant operam, doctissimi duumuiri, Lennepius et Heinrichius, dicant, Ascraeumne vatem in nostro fragmento agnoscere possint. BAST.

45) τὰ ἄρθρα] Non ἁπλᾶ, sed συνημμένα τῇ κτητικῇ ἀντωνυμίᾳ τοῦ δευτέρου προσώπου, et fortasse aliis vocibus, quae sic vice funguntur encliticarum. SCHAEF.

46) αὐτοὶ βαρυτονοῦσι] Herodianus in Hortis Adonid. 413, 20. οἱ Αἰολεῖς φεύγουσι τὴν ὀξεῖαν τάσιν, πᾶσαν λέξιν (MS. Leidensis — τάσιν πᾶσαν, καὶ λέξιν) ὑ-μέσαν συλλαβὴν παρ' ἡμῖν ὀξύτονον αὐτοὶ βαρύνουσι, πλὴν τῶν προθέσεων καὶ τῶν συνδέσμων. Prostant quaedam exempla in n. ad §. LXI. de Dial. Dor. KOEN.

47) Σώκρατες Σώκρατε] Grammaticus Meerm. MS. Τὴν δὲ εἰς ης ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ εἰς ες, δίχα τοῦ ς προφέρουσι, Σώκρατες Σωκρατε, καὶ τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ ς ἀφαιροῦσι, Σωκράτου. Eodem fere modo loquitur Grammat. editus, e quo et Nostro vtrumque Aeolismum attigit Salmas. de L. H. p. 65. 66. Socrate e Ciceronis Protagora citauit Priscianus: vid. G. I. Vossius in Arist. T. I. p. 669. cuius, Grammaticorum de Σώκρατε Aeolico obseruationem ignorantis, leuiculus error est. KOEN.

48) ἐν τοῖς πληθυντικοῖς] ἐν τοῖς παθητικοῖς legitur

τοῦ τοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ ποιοῦσι διὰ τὸ χρῆσαι αὐτοὺς τῷ ι ἀντὶ τοῦ υ.

§. LI. * Τὴν δὲ αἰτιατικὴν τῶν πληθυντικῶν προφέρουσι, τὸ ως ἀντὶ τοῦ ους λαμβάνοντες, τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

§. LII. * Τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα τὰ εἰς ειν καταλήγοντα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι [49]) βαρυτονοῦντες. φιλεῖν φίλην, καλεῖν κάλην, φρονεῖν φρόνην.

§. LIII. * Τὰ δὲ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς αν αὐτοὶ εἰς ις μεταβάλλουσι. γελᾷν γελάϊς, πεινᾷν πεινάϊς.

§. LIV. * Τὰ εἰς ουν καταλήγοντα ἀπαρέμφατα αὐτοὶ διὰ τοῦ οις ἐκφέρουσιν· ὑψοῦν ὑψόϊς, ὀρθοῦν ὀρθόϊς, χρυσοῦν χρυσόϊς.

§. LV. * Τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα ῥήματα παρ' ἡμῖν εἰς μι ποιοῦσιν [50]). οἷον νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι.

---

endatione recepit Cl. Wolfius Fragm. LXIII. — Ad sequentem articulum conf. §. CXXXI. de Dial. Dor. Koen.

49) διὰ τοῦ ην ἐκφ.] Totidem fere verbis Grammaticus MS. Meerm. Τὰ ἀπαρέμφατα ῥήματα, τὰ εἰς ειν καταλήγοντα, αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῦντες, φιλεῖν φίλην. Paulo aliter editus Io. Grammat. Conf. supra §. X. Hoc loco vsus est Sylburg. in n. ad Clenardi Instit. p. 13, 11. De γελάϊς similibusque non conuenit inter VV. DD. ad Sapphus Fragm. Wolfii pag. 22. 23. Koen.

50) εἰς μι ποιοῦσιν] Τὰ δὲ — ἡμῖν ἔνια ἀντὶ ὁριστικῶν εὐκτικὰ ποιοῦσιν Grammaticus Meerm. MS. et Io. Grammaticus. Pleraque omnia occupauit diligentissimus Maittairius de Dial. Dor. p. 237. In Hesychio Γοίδημι, νίσταμαι, Aeolicum est pro εἴδω: Δίδημι*), δεσμεύω, per reduplicationem pro δέω. Eiusdem Ὄρημι, ὁρῶ, vt

*) Vtuntur hac forma etiam Ionici Atticique scriptores. Porsonus ad Homer. Odyss. M. v. 54. p. 47. sq.: „ἀρίσταρχος γρ. διδόντων ὡς τιθέντων. Lege διδέντων Attice pro διδέ-

§. LVIII. * Τὸ σὺ τὺ ὁμοίως τοῖς Δωριεῦσι λέγου
§. LIX. * Καὶ τὸ ἡμῖν ἄμμιν, ἡμεῖς ἄμμες.
§. LX. * Τὸ ἐνθάδε, τῇδε [53]).
§. LXI. * Τὸ ἄλλοσε, ἐτέροσε [54]).
§. LXII. * Τὰ χείρονα, χέῤῥονα [55]).
§. LXIII. * Τὸ ἐπαινῶ, αἴνημι.
§. LXIV. * Τὰ ἱμάτια, ἔμματα.
§. LXV. * Ἡ μία, ἴα [56]).

---

tat adiectae litterae ν, ἐγὼν, δύων, generis sunt longe diuersissimi. Adde quod Aeoles pro ἐμοὶ dixerunt, non ἐμὼν, sed ἔμοι. Hoc idem ille Apollonius docet. Omnino cum totus articulus ab homine imperitissimo scriptus, certe sic corruptus sit, vt, quomodo corrigi debeat, vix intelligas, frustra, opinor, laborabis, si ex verbis καὶ ἐμὼ ἐμὼν extundere voles quod satis probabile videatur. In Grammatico Meermann. §. XL. suspicor verba ἐμὼ ἐμὼν, vtpote male repetita ex antecedentibus ἐγὼ ἐγὼν, plane delenda, textumque sic refingendum esse: τὸ ἐγὼ ἐγὼν ὁμοίως τοῖς Δωριεῦσι λέγουσι, τὸ σὺ τὺ, τὸ ἡμῖν ἄμμιν etc. Bast.

53) Τὸ ἐνθάδε, τῇδε] Τὸ ἐ. τίδε in Io. Grammatico dedit in vtraque editione sua Aldus: τῇδε agnoscit et Grammaticus Meerm. MS. Pro his τυῖδε praefero cum Is. Vossio ad Catull. pag. 117. Conf. §. CLXXV. de Dial. Dor. Koen.

54) Τὸ ἄλλοσε, ἐτέροσε] Etiam haec falsa aut corrupta esse puto. Fortasse pro ἐτέροσε scribendum ἐτέρωτα. V. quae de hoc aduerbio Aeolico supra pag. 187. scripsi. Bast.

55) Τὰ χ. χέῤῥονα] Eodem ordine haec disposita habet Grammaticus Meerm. MS. longe alio editus Ioannes Grammat. vt adeo Noster, modo ista ipse adtexuerit, huius exemplar secutus sit Meermanniano simillimum. De Aeolismo in χέῤῥονα conf. supra §. XI. de αἴνημι §. LV. de ἔμματα §. XX. Koen.

56) Ἡ μία, ἴα] Notarunt vocem ἴος Etymol. M. p. 472, 42. aliique Grammatici, quos dabit Cl. Albertius ad Hesych. V. Ἴα. Lesbocles, vetus Criticus, pro διὰ in Il. T. vs. 90. diuisis literis δ' ἴα corrigebat: vid. Scholion, quod post Anim. ad Ammon. p. 248. edidit Cl. Valcke-

LVI. * Ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ῶς κατα-ουσι [51]), διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται. εἰ-ὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων. φυλάττουσι δὲ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει.
.LVII. * Τὸ ἐγὼ περισπῶσιν, ἐγῶν λέγοντες [52]), ἐμὼ ἐμών.

---

1) εἰς ῶς καταλήγουσι] Grammaticus Meerm. MS. imiliter: Ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως κ. διὰ τοῦ αρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται, εἰρηκὼς εἰρήκων. In Io. mmat. male Aldus dedit εἰς ω καταλήγουσι. In no-ibus non dispar erat ratio. Siculi ἥρων dicebant pro ς, vnde ἡρώνεσσι Sophron formauit, quod Prisciano anter restituit P. Bondamus, V. C. in Var. Lect. L. II. 3. p. 311. Koen.
2) ἐγῶν λέγοντες] Io. Grammat. Ὅταν δὲ ἀντωνυμιῶν ρωσι, περισπῶσιν· ἐγῶν, ἐμῶ· in quo deinde repe-· τὸ ἐγὼ ἐγών. Priora habet etiam Grammat. Meerm. altero loco scribens: Τὸ ἐγὼ ἐγὼν, ἐμὼ ἐμὼν, ὁμοί-οις Δωριεῦσι λέγουσι. vbi verba ὁμοίως τοῖς Δ. id l e Nostro suspicor, forte sequenti articulo, τὸ σὺ τὺ, ectenda sunt. Quod ad Ἐμὼν, videtur illud esse ἐμῷ datiuo, omissa, Aeolum more, vocali ἰῶτα, et cta litera ν, vt in Doricis ἐγὼν, δύων. Vid. §. LXI. Dial. Dor. et de τὺ supra §. XLIII. Koen. Multum to, an vera sint quae Grammaticus h. l. tradit. Aeoles ' pro ἔγω dixisse, notum est: non item, notasse hanc ιominis formam accentu circumflexo. Apollonius n Dysc. περὶ ἀντωνυμίας diserte docet, Aeolice dici ν. Itaque Koenius, me plane assentiente, supra pag. .: „Aeolibus ἐγῶν tribuitur de dial. Aeol. §. LVII. rum fuisse ἔγων *rectius tradit* Apoll. Dyscolus." De ν Apollonius, cuius librum περὶ ἀντωνυμίας *integrum* ideo, ne verbum quidem. Quomodo autem Koenius delabi potuerit, vt hoc ἐμὼν pro aeolica forma da-ἐμῷ haberet, non intelligo. Aeolicam ἀντωνυμίαν τικὴν Apollonius docet non solum ἐμὸς, sed etiam ς, ἀμμὸς fuisse. Sed ἐμὸς vt datiuum habeat ἐμὼν, lo modo fieri potest. Nam quae Koenius exempla ci-

mum attenderit, diuersa ab istis, quae in hoc libello notata sunt, ἰδιώματα reperiet. Sunt haec longe modestiora iis, quae in Praefatione satis magnifice dicuntur. Koen.

Ad ea quae de Aeolica dialecto vulgo tradunt, quae perpauca sunt, et corrigenda et augenda, optabile est, vt colligantur quoscunque locos inedita Etymologica aliaque Lexica, item Grammatici Scholiastaeque MSS. Bibliothecae Parisinae, etiam huiusmodi cimeliis ditissimae, super hac dialecto numero non exiguo continent. Horum multos etsi iam congessi, tamen, cum Gregorius in tantam molem excreuerit, nunc quidem, in aliud tempus reseruans, non euulgabo. Nec frustra adibis editos Scholiastas Hesychiumque, qui non pauca seruarunt Aeolica, quorum in libris vulgaribus de Dialectis nulla fit mentio. Bast.

maticus anonymus Cod. Paris. 2662. *Διαφέρει τόδε τοῦδε, ἀντὶ τοῦ ἐναλλάττει. διαφέρει ἤγουν ὑπομένει, τὸν πόλεμον διεφέρομεν* (conf. Grammat. Hermann. p. 332, 86.). *διαφέρει, ἀντὶ τοῦ ἁρμόζει, εἰ διαφέροι σοι. διαφέρει ἀντὶ τοῦ προέχει. Λουκιανὸς* (de parasito T. II. pag. 851.), *ὅτι δὲ καὶ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν, τοῦτο δεικτέον.* Bast.

Cum Graeca phrasi *διαφέρειν τὸν πόλεμον* compares Latinam *perferre bellum,* qua graecissans Ammianus vsus est. L. XIV. 6, 4. *circummurana pertulit bella.* Auge hac locutione Graecismos Ammiani in Ind. III. p. 476. b. Wagner. Schaef.

GRAMMATICI LEIDENSIS,

ITEM

GRAMMATICI MEERMANNIANI

DE DIALECTIS

OPVSCVLA,

AB IIS, QVAE SVB

IOANNIS GRAMMATICI

NOMINE VULGO CIRCVMFERVNTVR, LONGE DIVERSA.

§. XLVI. * Συγκόπτουσι δὲ καὶ τὰ σύνθετα τῶν ὀνομάτων, διπλασιάζοντες τὰ ἄφωνα. ὡς τὸ κάππεσεν ἀντὶ τοῦ κατέπεσεν, καὶ καδδὲ ἀντὶ τοῦ κατὰ δὲ, καὶ κάββαλεν [43]) ἀντὶ τοῦ κατέβαλεν.

§. XLVII. [44]) * Βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνό-

---

43) κάββαλεν] Vid. §. CLXVII. de Dial. Dor. Sequenti articulo vsus est Sylburg. in n. ad Clenardi Instit. p. 113, 2. Koen.

44) Hic articulus percommode in memoriam mihi revocat Apollonii Dyscoli locum in Excerpt. p. 565., vbi de pronomine κτητικῷ τεὸς agens Grammaticus seruavit duo Alcaei ἀποσπασμάτια. Καὶ παρ' Αἰολεῦσιν, inquit, Ἀλκαῖος ἐν ᾱ· τὸ δ' ἔργον ἀγήσατο τέα κόρα. καὶ, οἴκω τε πὲρ σῶ καίπερ ἀτιμίαις, ὁ αὐτὸς (Ἀλκαῖος) κοινῷ ἔθει. Sic voces accentibus instruendae ac dirimendae. Prius fragmentum, in quo ἐνᾱ mutandum in ἐν ᾱ, non, quod Sturzio placet, in ἓν aut ἑὸν, nihil habet quod lectorem possit offendere. Posteriori Apollonius vtitur, vt doceat, Alcaeum pro τεὸς etiam σὸς, quod τῆς κοινῆς συνηθείας est, dixisse. Πὲρ scripsit pro περί. Hermannus de Dialecto Pindari pag. XXII.: „Aeolismi quem poëta in omnibus carminibus vsurpat, aliquot exempla iam supra dispersimus. Hic adde elisam literam in περὶ Olymp. VI, 65. Pyth. IV, 472. et in compositis περάπτων Pyth. III. 94. περόδοις Nem. XI. 51." Οἴκω τε πὲρ σῶ si in vulgarem dialectum converteris, habebis, nisi fallor, περί τε τοῦ σοῦ οἴκου. Sed voces καίπερ ἀτιμίαις quem sensum habeant, ego quidem non definiam, cum solas Grammatico, sine ceterarum comitatu vocum, quibuscum cohaerebant, ponere placuerit. Nisi tamen multum fallor, post particulam καίπερ sequebatur participium, quod regeret pluralem ἀτιμίαις, quo etiam Homerus vtitur. Alia omnia placuerunt Sturzio, cuius notam iuuat apponere: „Haec conflata putabam e duobus locis Hesiodi Ἔργ. v. 27. et 627. In illo haec leguntur: Ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐγκάτθεο θυμῷ. Vnde h. l. est περσωι. In altero haec: τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ. Vnde h. l. οικωτε. Eodem modo sequens ἀτιμίαις corruptum ex ejusdem poëtae Ἀσπ. v.

GRAMMATICI LEIDENSIS,

ITEM

RAMMATICI MEERMANNIANI

DE DIALECTIS

PVSCVLA,

AB IIS, QVAE SVB

OANNIS GRAMMATICI

OMINE VULGO CIRCVMFERVNTVR, LONGE

DIVERSA.

ΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ [1].]

:τοι δέ εἰσι πέντε. Ἰάς. Ἀτθίς. Δωρίς. Αἰο-
Κοινή.
λήθη ἡ τῶν Ἰώνων, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ἀπόλλω-
ιαὶ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως θυγατρός.
δὲ ἡ τῶν Ἀττικῶν, ἀπὸ Ἀτθίδος της Κρα-
θυγατρός.
δὲ ἡ τῶν Δωριέων, ἀπὸ Δώρου τοῦ Ἕλληνος
ός.
δὲ ἡ τῶν Αἰολέων, ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἕλλη-
ινος [2]) παιδος.
δὲ ᾗ πάντες χρώμεθα.
ι ἔγραψεν Ἀριστοφανης· Ἰάδι Ὅμηρος· Δω-
Θεόκριτος· Αἰολίδι Ἀλκαῖος· κοινῇ Πίνδαρος.

ΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ] Hoc qualecunque de Dia-
)pusculum, a primo Io. Grammatici tractatu (nam
ı eius nomine vulgautur) in multis diuersum, in
ısimo Bibliothecae Leidensis Codice membranaceo
ur incerti Auctoris Capitibus περὶ Βαρβαρισμοῦ
λοικισμοῦ, indidem vulgatis a Clar. Valckenario
nmon. p. 191 - 197. Conf. eiusdem Praefat. ad Am-
. XI. Proxime praecedit in eo Codice Caput ΠΕΡΙ
ΩΣ, quod paucis his verbis absoluitur: Λέξις ἐ-
νὴ ἐγγράμματος μέρος λόγου παριστᾶσα. τῶν δὲ
αἱ μὲν εἰσὶ ποιητικαί· αἱ δὲ κοιναί· αἱ δὲ κατὰ
ον. Tum sequitur: Διάλεκτοι δέ εἰσι πέντε. cett.

:νος] Delendum pronomen. Porsonus Addend. in
l Eurip. Hecub. p. 104. ed. Lips. alter.: „Aliquan-
hoc pronomen sine causa addidere scribae."

[ΠΕΡΙ 'ΙΑΔΟΣ.]

§. I. *'Ιάς ἐστι διάλεκτος ᾗ κέχρηνται Ἴωνες. δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι αὐτοῖς* [3]).

§. II. *Ἴδιον δέ ἐστιν αὐτῆς ἀντὶ τοῦ α [τῷ] η χρήσασθαι· καὶ περισπωμένας συλλαβὰς εἰς δύο διαιρεῖν* [4]) *καὶ ἀντὶ τοῦ π τὸ κ λαμβάνειν· καὶ ἀντὶ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν ψιλότητας ἐκφέρειν· καὶ ἐπί τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαιρεῖν.*

§. III. *Χρῶνται μὲν οὖν τῷ η ἀντὶ τοῦ α, ὅταν λέγωσι θύρην ἀντὶ τοῦ θύραν, καὶ ἡμετέρην ἀντὶ τοῦ ἡμετέραν* [5]), *καὶ ὠφελείην ἀντὶ τοῦ ὠφέλειαν.*

§. IV. *Τὰς περισπωμένας συλλαβὰς διαιροῦσιν, ὅταν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν ποιέειν λέγωσιν.*

§. V. *Καὶ ἀντὶ τοῦ πῶς τὸ κῶς.*

§. VI. *'Αντὶ δὲ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν ψι-*

---

3) *ἀρχαία — αὐτοῖς*] Aldus in priori Io. Grammatici tractatu de Dial. dedit: *δοκεῖ δὲ ἀρχαῖαν εἶναι αὐτοῖς.* Quod aliae edd. praebent cum MS. Leidensi, *δ. δὲ ἀρχαία εἶναι αὐτοῖς*, probabiliter mutandum est in *δοκεῖ δὲ ἀρχαία εἶναι 'Ατθίς.* Vid. ad Gregorium Corinthi Metropol. de Dial. Ion. §. V. Koen.

4) *διαιρεῖν*] MS. *διαιρεῖται*, et mox *λαμβάνει·* deinde tamen *ἐκφέρειν, ὑπεξαιρεῖν.* Koen.

5) *ἡμετέραν*] MS. *ἡμέτραν·* editus Io. Grammat. *καὶ ἡμέρην τὴν ἡμέραν.* Koen. Scribendum *ἡμέρην ἀντὶ τοῦ ἡμέραν.* Simili errore librarii centies dederunt *ἡμέτερος*, vbi debebant *ἥμερος.* V. Wesseling. ad Diodor. Sic. II. c. 36. III. c. 35. XIII. c. 24. Abresch. ad Cattier. Gazophyl. p. 19. Reiff. ad Artemidor. p. 477. In Syntipae Fabula XXXII. p. 26. corrigendum esse, quod etiam editori in mentem venit, *τὰ δὲ ἥμερα*, nemo dubitabit. Schaef.

LVI. * "Οσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως καταουσι [51]), διὰ τοῦ ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται. εἰὼς εἰρήκων, νενοηκὼς νενοήκων. φυλάττουσι δὲ τὰς ἀπὸ τούτων κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει. LVII. * Τὸ ἐγὼ περισπῶσιν, ἐγῶν λέγοντες [52]), ἐμὼ ἐμών.

) εἰς ως καταλήγουσι] Grammaticus Meerm. MS. militer: "Οσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι εἰς ως κ. διὰ τοῦ ιρ' ἐκείνοις ἐκφέρονται, εἰρηκὼς εἰρήκων. In Io. ımat. male Aldus dedit εἰς ω καταλήγουσι. In nobus non dispar erat ratio. Siculi ἥρων dicebant pro ;, vnde ἡρώνεσσι Sophron formauit, quod Prisciano ınter restituit P. Bondamus, V. C. in Var. Lect. L. II. 5. p. 311. Koen.

) ἐγῶν λέγοντες] Io. Grammat. "Οταν δὲ ἀντωνυμιῶν ρωσι, περισπῶσιν· ἐγῶν, ἐμῶ· in quo deinde repeτὸ ἐγὼ ἐγών. Priora habet etiam Grammat. Meerm. altero loco scribens: Τὸ ἐγὼ ἐγών, ἐμὼ ἐμών, ὁμοίοις Δωριεῦσι λέγουσι. vbi verba ὁμοίως τοῖς Δ. id e Nostro suspicor, forte sequenti articulo, τὸ σὺ τὺ, ctenda sunt. Quod ad Ἐμὼν, videtur illud esse ἐμῷ datiuo, omissa, Aeolum more, vocali ἰῶτα, et :ta litera ν, vt in Doricis ἐγὼν, δύων. Vid. §. LXI. ial. Dor. et de τὺ supra §. XLIII. Koen. Multum :o, an vera sint quae Grammaticus h. l. tradit. Aeoles pro εγω dixisse, notum est: non item, notasse hanc ominis formam accentu circumflexo. Apollonius Dysc. περὶ ἀντωνυμίας diserte docet, Aeolice dici . Itaque Koenius, me plane assentiente, supra pag. : „Aeolibus ἐγῶν tribuitur de dial. Aeol. §. LVII. um fuisse ἔγων *rectius tradit* Apoll. Dyscolus." De Apollonius, cuius librum περὶ ἀντωνυμίας *integrum* deo, ne verbum quidem. Quomodo autem Koenius delabi potuerit, vt hoc ἐμὼν pro aeolica forma daἐμῷ haberet, non intelligo. Aeolicam ἀντωνυμίαν ικὴν Apollonius docet non solum ἐμὸς, sed etiam ;, ἀμμὸς fuisse. Sed ἐμὸς vt datiuum habeat ἐμὼν, ɔ modo fieri potest. Nam quae Koenius exempla ci-

ΠΕΡΙ 'ΑΤΘΙΔΟΣ.

§. I. *'Ατθὶς δέ ἐστι διάλεκτος ᾗ κέχρηνται 'Αθηναῖοι.*

§. II. *῎Ιδιον δὲ αὐτῆς ἐστι καταχόρως χρῆσθαι ταῖς συναλοιφαῖς· καὶ τὸ ἀδιαιρέτως τινὰς λέξεις ἐκφέρειν· ἔτι δὲ τὸ τ καὶ τὸ ρ ἀντὶ τοῦ σ* 10)*· καὶ ἀντὶ τοῦ ε τὸ υ· καὶ ἀντὶ τοῦ σ τὸ ξ.*

§. III. *Ταῖς μὲν οὖν συναλοιφαῖς* 11) *καταχόρως χρῶνται οἱ 'Αττικοὶ, ὅταν λέγωσι θοιμάτιον ἀντὶ [τοῦ] τὸ ἱμάτιον, καὶ φροιμιον ἀντὶ τοῦ προοιμιον.*

§. IV. *'Αδιαιρέτως δέ τινας τῶν λέξεων ἐκφέρουσιν, ὅταν λέγωσι το πατρῷον αντὶ του πατρωϊον, καὶ Νηρῆδα ἀντὶ του Νηρηΐδα.*

§. V. *Καὶ τὸ τ καὶ τὸ ρ ἀντὶ τοῦ σ λαμβάνουσι. τὸ μὲν τ, ὅταν λέγωσι τὴν θάλατταν ἀντὶ τοῦ θάλασσαν, καὶ τὸ πράττειν ἀντὶ του πρασσειν. τὸ δὲ ρ, ὅταν θαῤῥαλέον αντὶ του θαρσαλέον, καὶ ἄῤῥενα ἀντὶ του ἄρσενα.*

§. VI. *'Αντὶ δὲ τοῦ ε τὸ υ λαμβάνουσιν, ὅταν λέγωσι τοὔνδυμα ἀντὶ του [τὸ] ἔνδυμα, καὶ τοὔγκλημα* 12) *ἀντὶ τοῦ [τὸ] ἔγκλημα, καὶ τουπος ἀντὶ τοῦ [τὸ] ἔπος.*

---

10) *ἀντὶ τοῦ σ*] Addit *λαμβάνειν* Io. Grammat. atque ita mox §. V. vbi eadem paulo explicatius traduntur. Koen.

11) *συναλοιφαῖς*] MS. corrupte *ἀπαλοιφαῖς*, et paulo post *οὐμάτιον ἀντὶ τὸ ἱμ. καὶ φρουμιον ἀντὶ τοῦ προύμιον*. In Io. Grammat. editur: *ὅτ' ἂν λέγωσι θοιμάτιον ἀντὶ τοῦ ἱμάτιον*. L. *ἀντὶ τοῦ τὸ ἱμ.* Koen.

12) *τοὔγκλημα*] MS. *τὸ ἔγκλημα*. Koen.

§. IX. Γεγόνασι δὲ αὐτῆς μεταπτώσεις τρεῖς, ὡς καὶ μετασχηματισμοὺς [14]) τῶν λέξεων ὑπάρχειν κ[...] ἑκάστην μεταβολὴν καὶ προσῳδίαν.

§. X. Κέχρηνται δὲ αὐτῇ οἱ περὶ Μένανδρον [...] Φιλήμονα, ἔτι δ' αὖ καὶ ὁ Θουκυδίδης ὁ ἱστοριογρά-φος, καὶ Ξενοφῶν, καὶ οἱ Σωκρατικοὶ φιλόσοφοι, ἕ-καστος τῇ ἁρμοζούσῃ αὐτοῖς Ἀτθίδι.

T. I. p. 590. iure adserens, cum fructu contulisset H. Stephanum App. de D. A. pag. 151. et 184. Occurrit et τὼ χέρε in Theocriti Eid. XXI. vs. 48. Koen.

14) μετασχηματισμοὺς] Sic emendaui lectionem MS. μετασχημούς. Τὰς τῆς ἑρμηνείας σχηματισμοὺς habet Grammat. Meerm. de Dial. Ion. §. XXXIV. Quantum attinet ad Atticae dialecti μεταπτώσεις τρεῖς, quarum meminit hoc loco Grammaticus; forte triplicem statuit Ἀτθίδα· primam in Thucydide et Tragicis, alteram in Xenophonte et Platone, tertiam denique in Menandro, Philemone, aliisque Comicis recentioribus; quo facit nonnihil articulus proxime sequens. Ἡ πρώτη Ἀτθὶς et ἡ δευτέρα memorantur Moeridi in Voce Πλυνεύς· οἱ δεύτεροι Ἀττικοὶ etiam V. Δεικνῦσι. Idem: Χολάδας, οἱ πρῶτοι Ἀττικοί· χόλικας οἱ μέσοι· vbi vid. Doctiss. Piersonus, qui in Praefatione p. XXVII. per τοὺς μέσους mediae Comoediae Poetas intelligit. Quod si οἱ μέσοι [Ἀττικοὶ] iidem esse existimantur qui οἱ δεύτεροι, iam de triplici Atticismo etiam ex Moeridis loco et Aelii Dionysii apud Eustath. ad Odyss. Ξ. p. 1761, 51. constaret. Digna est materia, quae accuratius a Viris doctis tractetur, quam fecit Henr. Stephanus in App. de Dial. Att. C. XIX. cui de triplici etiam Ἀτθίδι aliquid suboluit p. 237. Koen.

Ac vere me correxisse, nemo, vt puto, dubitabit, qui Koenii notam perlegerit. Bast.

Non aegre feret Bastius meus, si me dubitare dixero. Haec enim, opinor, mens Scholiastae est: *Lucianus h. l. vsus est datiuo, cum accusatiuo deberet: id fecit παραλόγως: sed non magis παραλόγως, quam quum Attici scriptores dicunt τὼ χεῖρε, τοῖν χεροῖν, nominibus femininis attribuentes articulos masculinos.* Duo comparantur ἰδιώματα τῆς Ἀτθίδος, ambo παράλογα: nam particula comparans ὡς ad solum παραλόγως, non item ad δοτικῇ κέχρηται referenda. Post ὡς καὶ subaudias ποιεῖ. Sic autem si Scholion intelligas, non dicam cum Koenio, Scholiastam Atticismum illum *alieno loco* memorasse. Schaef.

ΙΕΡΙ ΔΩΡΙΔΟΣ.

I. Δωρὶς καλεῖται διάλεκτος ἣ κέχρηνται Δω-

II. Ἴδιον δέ ἐστιν αὐτῶν ἀντὶ τοῦ η τῷ α χρῆ-
· καὶ ἀντὶ τοῦ ω τῷ α· καὶ * [15]) αἰτιατικὰς
θυντικὰς πτώσεις συστέλλειν· καὶ ἐπί τινων τὰ
θυντικὰ κατ' ὀρθὴν πτῶσιν ἐκτεινομένων [16])
ρειν συνεσταλμένως· καὶ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου
ι χρῆσθαι· καὶ ἀντὶ τῆς ει τὸ η παραλαμβάνειν
ποτε ἀντὶ τοῦ ϑ τὸ σ· καὶ ἐπί τινων λέξεων τὸ
ἐξαιρεῖσθαι.

III. Ἀντὶ μὲν οὖν τοῦ η τῷ ἄλφα χρῶνται, ὅ-
λέγωσιν ἅλιον ἀντὶ τοῦ ἥλιον, καὶ τὴν ἡμέραν
ιαν, καὶ τὰ ὅμοια.

IV. Ἀντὶ δὲ τοῦ ω τῷ α χρῶνται, ὅταν λέγωσιν
τοῦ θυρῶν θυρᾶν, καὶ Νυμφῶν Νυμφᾶν.

V. Ἀντὶ δὲ τῶν θηλυκῶν ἑνικῶν πληθυντικὰς
κτικὰς πτώσεις * [17]) ὅταν λέγωσι καλὰς, σοφάς.

---

[15]) καὶ *] Inserui defectus indicem. Quae excide-
, ex initio §. V. sic possint suppleri: καὶ ἀντὶ τῶν
ικῶν ἑνικῶν αἰτιατικὰς (male MS. Ἀττικὰς) πληθ.
σεις συστέλλειν· quae tamen verba nec ipsa vitio ca-
: coniecturam ad §. V. periclitabor. Koen.

[16]) ἐκτεινομένων] Scripsi pro ἐκκλινομένων, et mox
σταλμένως pro συνεπαλμένως, vt MS. Vide §. VI. A
Grammat. verba, καὶ ἐπί τινων τὰ πλ. — ἐκφέρειν
σταλμένως, vt et §. VI. XI. XII. absunt. Koen.

[17]) Ἀντὶ δὲ τῶν θ. ἑνικῶν πληθ. αἰτιατικὰς πτώσεις *]
st manifesto verbum, quod tamen et in prima edi-
e omisit Aldus; sed in secunda edidit: Ἀντὶ δὲ ἑνικῶν
υκῶν ὀνομάτων πληθυντικὰς πτώσεις ἐκφέρουσιν, ὡς

[ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ [1].]

Διάλεκτοι δέ εἰσι πέντε. Ἰάς. Ἀτθίς. Δωρίς. Αἰολίς. Κοινή.
Ἰας ἐκλήθη ἡ τῶν Ἰώνων, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ἐρεχθέως θυγατρός.
Ἀτθὶς δὲ ἡ τῶν Ἀττικῶν, ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς Κραναοῦ θυγατρός.
Δωρὶς δὲ ἡ τῶν Δωριέων, ἀπὸ Δώρου τοῦ Ἕλληνος παιδός.
Αἰολὶς δὲ ἡ τῶν Αἰολέων, ἀπὸ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνός τινος [2]) παιδος.
Κοινὴ δὲ ῃ πάντες χρώμεθα.
Ἀτθίδι ἔγραψεν Ἀριστοφανης· Ἰάδι Ὅμηρος· Δωρίδι Θεόκριτος· Αἰολίδι Ἀλκαῖος· κοινῇ Πίνδαρος.

---

1) *ΠΕΡΙ ΔΙΑΛΕΚΤΩΝ*] Hoc qualecunque de Dialectis Opusculum, a primo Io. Grammatici tractatu (nam duo sub eius nomine vulgantur) in multis diuersum, in antiquissimo Bibliothecae Leidensis Codice membranaceo subiicitur incerti Auctoris Capitibus *περὶ Βαρβαρισμοῦ καὶ Σολοικισμοῦ*, indidem vulgatis a Clar. Valckenario post Ammon. p. 191 - 197. Conf. eiusdem Praefat. ad Ammon. p. XI. Proxime praecedit in eo Codice Caput *ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΣ*, quod paucis his verbis absoluitur: *Λέξις ἐστὶ φωνὴ ἐγγράμματος μέρος λόγου παριστᾶσα. τῶν δὲ λέξεων αἱ μὲν εἰσὶ ποιητικαί· αἱ δὲ κοιναί· αἱ δὲ κατὰ διάλεκτον*. Tum sequitur: *Διάλεκτοι δέ εἰσι πέντε*. cett. Koen.

2) *τινος*] Delendum pronomen. Porsonus Addend. in Not. ad Eurip. Hecub. p. 104. ed. Lips. alter.: „Aliquando — hoc pronomen sine causa addidere scribae." Schaef.

προφέρουσι, βασιλεὺς βασιλῆες· ἀπὸ δὲ τῶν εἰς διὰ τοῦ ε· οἷον ἀτρεκὴς ἀτρεκέες, ἀληθὴς ἀληθ... ὁμοίως καὶ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς υς· ὀξὺς ὀξέες.

§. XIII. Αἱ προςθέσεις τοῦ ι, τοῦ ε ἐπιφερο... νου [20]), Ἰώνων· κενὴ κεινὴ, στενὴ στεινή.

§. XIV. Ὁμοίως καὶ ἡ ἐναλλαγὴ τῆς οι διφθ... γου εἰς τὴν ες [21]). ὡς τὸ ἐρίηρες ἐρίηροι, υἱέες ...

§. XV. Τὰ εἰς η πληθυντικὰ οὐδέτερα διαιρεῖ ... εα· τείχη τείχεα, βέλη βέλεα. καὶ τὰς γενικὰς ... μοίως· τειχέων [22]), βελέων.

§. XVI. Τὸ υ τοῖς ὀνόμασι πολλάκις προςτιθ... σιν· ὄνομα οὔνομα, νόσος νοῦσος, ὅρος οὖρος.

§. XVII. Τὸ δισσὸν σ εἰς ξ τρέπει· δισσὸν διξόν.

§. XVIII. Τὸ ι τῶν ῥημάτων ἐξαιρεῖ πολλάκις, καὶ τῶν ὀνομάτων, δείξω δέξω λέγουσα, καὶ τὸ δῆλος δελὸς, καὶ ἀπόδεξιν.

§. XIX. Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς, τὰς εἰς ος ληγούσας, διαιρεῖ, λυπούμενος λυπεόμενος, μαχούμενος μαχεόμενος.

---

phicis motus rationibus. Etenim cum scriba litteras κτ habuisset pro compendio syllabae κατ, (quod facile fieri potuisse, nemo neget, qui sciat, quâ notâ tachygraphicâ haec syllaba scribatur,) quae inde nata est vox barbara κατητικοῦ, vt certe formam Graecam indueret, interserta syllabâ χη, effinxerunt sensu cassum κατηχητικοῦ. Bast.

20) τοῦ ε ἐπιφερομένου] Quaedam deesse videntur, quae ex edd. hunc in modum suppleueris: Αἱ προςθέσεις τοῦ ι τῷ ε, ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων. Koen.

21) εἰς τὴν ες] Scribe ex editis: εἰς τὴν ες συλλαβήν. Pro υἱέες MS. vna litera minus υἱές. Articulus τὸ ante ἐρίηρες loco non suo legitur. Koen.

22) τειχέων] MS. ταχέων. Koen.

XX. Τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς της συζυγίας [23]) τῶν περισπωμένων γινομένας ρεῖ, ὧν τὸ προστακτικὸν εἰς τὴν ει δίφθογγον ει. φρονῶν φρονέων, νοῶν νοέων, φρόνει γὰρ νόει ἦν τὸ προστακτικόν. ὁμοίως καὶ τὰ ἀπ' ῶν ῥήματα διαιρεῖ, φρονέω καὶ νοέω.

---

3) ἀπὸ τῆς πρώτης σ.] MS. ἀπὸ τῆς ά συζυγίας, soscribendi compendio, de quo monuit ad Scholiasten eniss. Euripid. pag. 762. Cl. Valckenaerius. Ex eo pendio in Philostrati Icon. II. 23. p. 848. putem flu- vulgatum: *Καὶ ὁ μὲν ταῦρος ἕστηκεν*, (male Inter- : *Et taurus quidem adstat*. Tu verte: *Et ille qui- vt taurus adstat*; nam de ipso Hercule haec capien- sse, quae sequuntur, docent.) ἱερεῖα δὲ προσέῤῥιπται ϐωμῷ βρέφη ΆΓΕΝΝΗ, καὶ τῇ λεοντῇ. Certe le- lum arbitror: ἱερεῖα δὲ προσέῤῥιπται τῷ βωμῷ βρέ- ΠΡΩΤΟΓΟΝΑ, αὐτῇ λεοντῇ. Pollux Onom. L. II. . 8. Βρέφος νεογενὲς, — πρωτότοκον, πρωτόγονον. m emendandi viam insistit Doctiss. Io. Piersonus Ve- n. II. 8. p. 234. [Iacobsius Ex. II. pag. 108. coniicit νη ἀῤῥενικὰ ἐν τῇ λεοντῇ. quae omnia virorum do- um tentamina dura sunt et violenta nimis. Facilius, non verius, legerim βρέφη εὐγενῆ, pueri eximii. in descriptione puerorum caesorum, δι' ἁπαλῆς ῆς φάρυγγος ἐκδεδράμηκεν ὀϊστός, Cod. 1696. ἁπλῆς nutatione frequenti *). Themistius Or. XXI. pag. . A. οὐ μόνον ἀπόχρη τὸ γενέσθαι ἐκ πατρὸς φιλοσό- , ἀλλὰ δεῖ καὶ τραφῆναι καὶ παιδευθῆναι ὑπὸ τοιού- διδασκάλοις τε καὶ τροφεῦσι **), καὶ τὴν ψυχὴν ἀνα- σθῆναι ἔτι νέαν τε καὶ ἁπλῆν. Lego e Codice Vale- o ἁπαλήν. Stobaeus Schowii p. 66. κακίαις αὐτῶν σσονταί τινες ῥημάτων εὐπρέπειαν, τὸ μὲν φιλοσώ- ον ἁπλοῦν, τὸ δὲ φιλάργυρον προμήθειαν ἀποκαλοῦ- σι. Proposuerim αὐτῶν et ἁπαλόν. Boisson.] Pror- excidit numerale ex Eratosthenis Catast. C. XLI. fin.

*) Aliquot eius exempla collegit Iacobsius Exercit. Crit. II. p. 46. Sic permutantur nomina ἁπλότης et ἁπαλότης in Diodori Sic. III. c. 17. extr. Schaef.

**) V. Bastii Epist. Crit. p. 235. 283. Schaef.

§. XXI. Τῷ [23b]) ω ἀντὶ τοῦ α προφέρει· οἷον ἄνθρωπος ὤνθρωπος, ἄλλοι ὦλλοι.

§. XXII. Τῷ ω μέγα ἀντὶ τῆς αυ διφθόγγου ἐκφέρει· οἷον καῦμα κωμα, θαῦμα θῶμα.

§. XXIII. Ἡ τροπὴ τοῦ η εἰς α βραχὺ τῶν αὐτῶν· οἷον μεμακυῖα, καὶ λελασμένος, καὶ ἄπλαστος.

§. XXIV. Αἱ ἀφαιρέσεις των πρώτων στοιχείων τῶν ὀνομάτων, Ἰώνων· οἷον ἐκεῖνος κεῖνος, ἑορτὴ ὁρτὴ, ἱερὸς ἱρός.

§. XXV. Τὸ ε τῶν παρελθόντων ἀφαιροῦντα· ἔτευχε τεῦχε, ἔτικτε τίκτε.

§. XXVI. Ἀντὶ δὲ ταῖς καλαῖς, καὶ σοφαῖς, καὶ πύλαις, καλῇσι [24]) λέγουσι, καὶ σοφῇσι, καὶ πύλῃσι, τὸ ι ἐῶντες κατὰ χώραν μένειν.

§. XXVII. Πλεονάζει δὲ παρ' αὐτοῖς τὸ ι ἐν ταῖς πληθυντικαῖς δοτικαῖς ἀρσενικῶν πτώσεων εἰς οις ληγούσαις· σοφοῖς σοφοῖσι, καλοῖς καλοῖσι.

§. XXVIII. Διαίρεσις δὲ γίνεται παρ' αὐτοῖς οὐ μόνον ἐπὶ τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ τῶν μονοσυλλάβων· ῥοῦς ῥόος, χνοῦς χνόος, θροῦς θρόος [25]).

§. XXIX. Τῶν εἰς ης ληγόντων ἀρσενικῶν [26]) διὰ

τούτου δὲ (τοῦ Κόρακος) ἱκανὸν ἀπέχων ἀπὸ τῆς καμπῆς ὁ Κρατὴρ κεῖται, ἐγκεκλιμένος πρὸς τὰ γόνατα τῆς Παρθένου. Saltem ex Hygini Poët. Astron. III. 39. et Scholiaste Germanici p. 138. scribe: ἐπὶ τῆς πρώτης καμπῆς ὁ κρατὴρ κεῖται. Quam facile redimus ad ingenium! Koen.

23b) Τῷ] Corrig. hîc et paullo post Τό. Schaef.

24) καλῇσι] Similia ante scripserat §. VII. hic ideo forte repetita, vt, quod Gregorius de Dial. Ion. §. V. etiam instituit, femininorum terminatio compararetur cum masculinorum, cuius fit mentio in sequenti articulo. Koen. Post Ἀντὶ δὲ adde τοῦ. Schaef.

25) ῥόος — χνόος — θρόος] Koeniana ῥοὸς — χνοὸς — θροός. Schaef.

26) Τῶν — ἀρσενικῶν] Videtur excidisse τὰς γενικάς. Schaef.

ιζουσι.

II. Γεγόνασι δὲ αὐτῆς μεταπτώσεις τρεῖς [34]).

III. Κέχρηται δὲ αὐτῇ Σαπφώ, Ἀλκαῖος, [5]), καὶ ἄλλοι.

. Dor. §. VIII. liquere possit. Βωλὰν in maiori
ι de Dial. Io. Grammaticus Cretensium dicit; vt
ımat. Meerm. de Dial. Dor. §. XLIV. Koen.

:ὸν ἀγῶνα ἄγωνον] Vid. Gregorius de Dial. Aeol.
. vbi quaedam adscripsi. Koen.

Πρίαμον Πέῤῥαμον] Π. Πέραμον MS. sed Πέῤ-
scribendum esse cum duplici ρ, docet Etymol. M.
39. Praeter κόπεῤῥα, pro κόπρια, quod habet
43. conuenit μέτεῤῥος, pro μέτριος. Idem p. 587,
τεῤῥα. τὸ πάθος Αἰολέων, ὁ γὰρ μέτριος μέτεῤ-
ι' αὐτοῖς, καὶ τὰ μέτρια μέτεῤῥα. Sic eum locum
MS. Leidensis. Conf. Tzetz. ad Hesiod. Ἔ. καὶ Ἡ.
. et not. ad Hesych. V. Πέῤῥαμος, βασιλεύς. Koen.

μεταπτώσεις τρεῖς] Hic articulus cum sequenti de
ι Io. Grammat. deest. Aeolismi μεταπτώσεις qui
ıuerit, alium non noui. Koen.

Μυῖα] MS. Μύννα. Koen.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΗΣ.

§. I. *Οἱ μὴ βουλόμενοι τὴν κοινὴν καταριθμεῖν*[36] *διάλεκτον ταῖς προειρημέναις τέταρσιν, αἰτιῶν[ται] τρόπῳ τοιῷδε* [37]*· ουδὲν γὰρ φασὶν ἔχειν ἴδιον, ἀλ[λ'] ὥςπερ τετραφάρμακος δύναμις* [38]*), ἐκ τεσσάρων σ[υν]εστῶσα, τετραφάρμακος καλεῖται, οὐδὲν ἴδιον ἔχ[ου]σα· οὕτω καὶ ἡ κοινὴ διάλεκτος, ἐκ τεσσάρων συναρ[μο]μοσθεῖσα, οὐκ ὀφείλει συγκαταριθμεῖσθαι ταῖς αὐταῖς* [39]).

Τῶν δὲ τὴν κοινὴν εἰςηγησαμένων οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι πάσαις συμβέβληται ταῖς διαλέκτοις ταῖς ὁμοφώνοις· οἷον φίλος, νὺξ, καὶ τὰ ὅμοια· οἱ δ', ὅτι οὖν [40])

---

36) *καταριθμεῖν*] Legendum videtur *συγκαταριθμεῖν*. Mox scripsit *συγκαταριθμεῖσθαι*. Schaef.

37) *αἰτιῶνται τρόπῳ τοιῷδε*] *hac ratione colligunt.* Rarior vsus huius verbi. Schaef.

38) *τετραφάρμακος δύναμις*] *medicamentum e quatuor constans speciebus.* Lexica nostra ignorant et hanc significationem vocis *δύναμις*, et adiectiuum *τετραφάρμακος*. Diodorus Sic. I. c. 97. *ἔτι γὰρ καὶ νῦν τὰς ἐν ταύτῃ γυναῖκας χρῆσθαι τῇ προειρημένῃ δυνάμει λέγουσι.* Ibidem vtitur voce *φάρμακον*. Idem IV. c. 51. in. *ἑαυτῆς δὲ τὰς μὲν τρίχας δυναμεσι τισὶ χρίσασαν, ποιῆσαι πολιάς.* Item praecessit *φαρμάκων*. Wesselingius ad hunc locum: „*Medicamentis quibusdam*, vt mox *διά τινων δυνάμεων*, et XVII, 103. XIX, 33. Hippocrates De Medic. p. 24. *φάρμακα καὶ δυναμεις ἁπλαῖ.*" Plutarchus Mor. T. I. p. 527. *ἐμβάλλοντες ἔξωθεν εἰς τὸ σῶμα κόκκους τινὰς Κνιδίους, καὶ σκαμωνίαν, καὶ δυναμεις ἄλλας κ. τ. λ.* Latius de *materia* dicitur ibid. p. 620 *τῆς δὲ ἀλίμου δυνάμεως.* Interpres: *arcentis famem materiae, alimum Graeci vocant.* Schaef.

39) *ταῖς αὐταῖς*] Malim *ταύταις*, vt est in edito Io. Grammat. Koen.

40) *ὅτι οὖν*] Sic MS. pro *οἶδ' ὅτι νῦν ἐστιν ἔχουσα τύ-*

·ν ἔχουσα τύπον, ἀλλ' ἐκ διαφόρων [41]) λέξεων συν-
·οσμένη τε καὶ συνηθροισμένη.

. II. Μεταπτώσεις δὲ αὐτῆς οὐχ εὑρίσκομεν [42]).

. III. Ὑπόδειγμα δέ ἐστι τοιόνδε· „πρός τι γὰρ
·γόμενος εὐδαιμονεῖν ἀποβλέψας εἰς τὸν πλοῦτον
ιαμυθῆται τὸ ζῆν. ἀλλ' οὕτως δυσὶ κατέχεται
; χαλεπωτάτοις, ἀσεβείᾳ καὶ κακοκρισίᾳ, καθά-
ἐκ πλήστοις ἀνθρώποις ἀεὶ τοῖς χειρίστοις διατρί-
' ὅτ' ἂν δὴ ψυχηψοφήσι καθάπερ τραχήλω χελώνη
ς τοὺς φίλους γίνεται. Ἢ δεδύκασιν ἔνδον συγ-
ψαντες τὴν παρ' ἑαυτοῖς χρείαν."

'υμμετρον δὲ ἡγούμενοι τὸν περὶ τούτου λόγον ὡς
ς ἀνάληψιν, ἀρκεσθησόμεθα.

---

quod in Io. Grammat. editur. Vocula οὖν in οὐκ
ata, sensus apertior futurus est, et talis, qualem po-
e videtur oppositum ἀλλά. Koen. Pro Koeniano οὐδ'
οἱ δ'. Schaef.

[41]) ἀλλ' ἐκ δ.] MS. ἀλλὰ διαφόρων λ. et paulo ante
ὖν, pro τύπον. Koen.

[42]) οὐχ εὑρίσκομεν] Praetermittit negationem MS. In-
i auctoris verba, quae velut communis dialecti γεῦ-
subiungit Grammaticus, emendabunt, quibus maius,
m mihi, otium suppetit. His vt prodessem, MS. lectio-
: summa fide exhibui. Koen.

§. XV. Περισπῶσι δὲ τὰ τοιαῦτα· παιδῶν, Τρω[illegible] παντῶν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις.

§. XVI. Καὶ τὰ εἰς ω λήγοντα ῥήματα βαρύτο[illegible] ἐπὶ τοῦ μέλλοντος χρόνου περισπῶσι· δωσῶ, θεραπ[illegible] σῶ, νοησῶ, λαλησῶ, καὶ τὰ ὅμοια.

§. XVII. Καὶ ἐπὶ τρίτου προσώπου βαρυτόνου [illegible] ματος, εἰς ει λήγοντος, μέλλοντος χρόνου περισπ[illegible] δωσεῖ, θεραπευσεῖ, νοησεῖ, λαλησεῖ, καὶ τὰ ὅμοια.

§. XVIII. Λέγουσι καὶ τὸ δώσουσι δωσοῦντι, τὸ λέξουσι λεξοῦντι, καὶ τὸ ποιήσουσι ποιησοῦ[illegible] καὶ τὰ ὅμοια.

§. XIX. Καὶ τὰ διὰ τοῦ ειν ἐκφερόμενα ἀπαρ[illegible] φατα καθ' ὑπεξαίρεσιν τοῦ ι λέγουσι· φρονεῖν φ[illegible] νέν, ἰδεῖν ἰδὲν, φαγεῖν φαγὲν [35]), καὶ τὰ ὅμοια.

§. XX. Τὰς αἰτιατικὰς πληθυντικὰς ἀρσενικὰς, ους ἐκφερομένας, διὰ τοῦ ως λέγουσι· τὼς καλὼς, σοφὼς, τὼς ἀνθρώπως, τὼς ἵππως.

§. XXI. Τὰ διὰ τοῦ ε ἐκφερόμενα προστακτικὰ ματα διὰ τοῦ ον ἐκφέρουσι· λάβε λάβον, θίγε θί[illegible]

§. XXII. Κρῆτες δὲ τὸ διαπαντὸς αἰὲς λέγουσι.

§. XXIII. Τὸ αὐτοῦ αὐτεῖ.

§. XXIV. Τὸ βέλτιον βέντιον [36]).

§. XXV. Τὸ ἦλθεν ἦνθεν.

§. XXVI. Ἐς χορὸν ἐν χορὸν, ἐς τὴν ἀγορὰ[illegible] τὰν ἀγοράν.

§. XXVII. Τὸ ἕα εὔα.

§. XXVIII. Τὸ ἑαυτὸν εὐασόν [37]).

---

35) φαγεῖν φαγὲν] Conf. supra §. IV. Koen.

36) τὸ β. βέντιον] Ita MS. at edd. βέλτιον βέλτειν.[illegible] ticum potius esset βεύτιον, et mox ηὖθεν· vide n[illegible] ad Gregor. de Dial. Dor. §. CLVI. Koen.

37) Τὸ ἑαυτὸν εὐασόν] Sic MS. pro edito τὸ ἕασ[illegible] βασον. Illam lectionem ob oculos habuerit Greg[illegible] de Dial. Dor. §. CLVIII. necesse est; modo, quod [illegible] negant, ipsius sint articuli CLVII. et CLVIII. In seq[illegible] tibus vellem MS. non praetermisisset vexata illa [illegible] εὐῶ, μύχωνας. Koen.

Ἀπὸ δὲ Αἰόλου Αἰολὶς ἐκλήθη· οὗτος γὰρ δέκα πόλεις κτίσας, τήν τε χώραν Αἰολίαν, καὶ τὴν διάλεκτον Αἰολίδα [3]) προσηγόρευσεν.

Ἡ δὲ Ἰὰς ἀπὸ Ἴωνος· οὗτος γὰρ κτίσας πόλεις ἀφ' ἑαυτοῦ Ἰάδα προσηγόρευσεν. αἱ δὲ πόλεις εἰσὶν αὗται· Κλαζομεναὶ, Λέβεδος, Φώκαια, Πριήνη, Μίλητος, Μυκάλη [4]), Ἐρυθραὶ, Τίος, Σάμος, Κολοφὼν, Ἔφεσος, Χίος, Σμύρνα.

Ἐξ Ἀττικοῦ δὲ Ἀττικὴ [5]) καὶ Ἀτθὶς ἐκλήθη, κτίσαντος τὴν Ἀττικὴν καὶ βασιλεύσαντος ἐν αὐτῇ.

Ἰάδι ἔγραψεν Ὅμηρος, Ἀτθίδι Ἀριστοφάνης, Δωρίδι Θεόκριτος, Αἰολίδι Ἀλκαῖος, Κοινῇ δὲ Πίνδαρος.

---

3) *Αἰολίδα*] MS. bis vocem ponit: *καὶ τὴν διάλεκτον Αἰολίδα Αἰολίδα προσηγόρευσεν*. Aeolensium autem vrbes non X erant numero, vt ait Grammaticus, sed, etiam cum Ephesus Ionibus cessisset, XI. Vid. Herodotus 73, 84. Koen.

4) *Μυκάλη*] Pro Mycale promontorio rectius ponit bem Myuntem Herodotus p. 70, 89. antiquam Ionum *δεκάπολιν* ibidem memorans. Mox *Ἐρυθραὶ* dedit MS. o edito *Ἐρυθρά*. *Τίος* autem, quemadmodum etiam itur, praeëunte Herodoto in *Τέως* commutandum est. Koen.

5) *Ἐξ Ἀττικοῦ δὲ Ἀττικὴ*] Fictitium istum Regem Atticum ignorant vulgatae editiones, horum loco praebentes: *Ἀτθὶς δὲ ἐκλήθη ἤτοι ἀπὸ Ἀτθίδος τῆς Κραναοῦ θυγατρὸς, (ἐγένετο δὲ οὗτος τῆς Ἀττικῆς βασιλεὺς) ἤτοι*) ἐκλήθη οὕτως ἀπὸ τοῦ παράκτιος εἶναι ἀκτική τις οὖσα·* ...arum notationum posterior ad veritatem viam emunit: ...d. Salmasius de L. Hellen. p. 359. Tum multa adduntur in edd. a praesenti instituto Grammatici aliena; in ...ibus dialectus dicitur considerari *κατὰ ὅλου ὀνόματος ...λαγὴν, κατὰ μέρος τι* et *κατὰ συμβεβηκός*. Koen.

*) *Ἤτοι — ἤτοι* — non memini legere. Itaque posteriore loco scribam *ἢ καὶ ἐκλ.* In Pamphili Epigr. I. v. 3. *ἤτοι* mutandum in *ἤ τοι*. Schaef.

[ΠΕΡΙ 'ΑΙΟΛΙΔΟΣ.]

§. I. *Ἡ Αἰολὶς τὸ β τῷ ρ προςνέμει, ὅταν τὸ ἐπιφέρηται, ἢ τὸ τ, ἢ τὸ δ· οἷον ῥάκος βράκος, ῥυτ βρυτὴρ, ῥόδον βρόδον.*

§. II. *Τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιρ σα διὰ τοῦ α προφέρει· Νύμφαι Νυμφάων, πύλαι π λάων.*

§. III. *Αἱ συγκοπαὶ Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι· οἷον ὤ σεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν.*

§. IV. *Τὸ υ τῷ ε ἐπιφέρει· οἷον χέαντες χεύαντ ἔαδον εὔαδον.*

§. V. *Αἱ προςθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ποτακτικῶν ῥημάτων, Αἰολέων εἰσίν· οἷον εἴπῃς πησθα.*

§. VI. *Τὰ εἰς αις* [41] *μονοσύλλαβα ὀνόματα δι ρεῖ· οἷον παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς.*

§. VII. *Τὸ υ ἀντὶ τοῦ ο πολλάκις ἐκφέρει· οἷον μοιον ἀντὶ τοῦ ὅμοιον.*

§. VIII. *Τὸ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου ἐκφέρει. βῆν, ἐλθῆν.*

§. IX. *Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ π, σ, καὶ τ. τὸ γὰρ ἀγείρω ἀγέρρω λέγουσι, καὶ τὸ ἐ ματο ἐνέμματο, καὶ τὸ ὅπη ὅππη, ὅτι ὅττι, ὅ ὅσσον.*

§. X. *Τὸ π ἀντὶ τοῦ μ πολλάκις προφέρει· ο ὄμματα ὄππατα.*

---

41) *Τὰ εἰς αις*] MS. male *Τὰ εἰς ες.* Koen.

περατοῖ, ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆται· τὸ δέον, πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως, πρεπόντως [8]), τῶν ὁμοίων.

§. IX. Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν συγκριτικῶν εἰς ους περατοῖ· οἷον μείζους, χείρους, κρείττους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, χείρονες, κρείττονες.

§. X. Ταῖς συναλοιφαῖς κατακόρως χρῆται· καὶ ἐρ τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον, καὶ τὸ ἔλαιον τοὔλαιον γουσι.

§. XI. Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις χρῆται, ὡς ὅταν γῃ τὸ ἔνδυμα τοὔνδυμα, καὶ τὸ ἔπος τοὔπος [9]).

§. XII. Ταῖς εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται· οἷον ίλος, ὦ φίλος.

§. XIII. Τὰ συγκριτικὰ πολλάκις ἀντὶ ἁπλῶν λαμβάνει, νεώτερος ἀντὶ τοῦ νέος.

§. XIV. Τὸ η ἀντὶ τοῦ ε πολλάκις λαμβάνει οἷον ἠνάμην, ἠβουλόμην, ἤμελλον.

§. XV. Αἱ παραλήψεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ εὐθειῶν Ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι· οἷον·

— — — νεφεληγερέτα Ζεύς [10]),

ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης· καί·

— — — εὐρυόπα Ζεύς,

ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης·

— — — ἱππότα Νέστωρ,

ἀντὶ τοῦ ἱππότης.

Σημειωτέον, ὅτι αἱ εὐθεῖαι ἀντὶ κλητικῶν, καὶ κλητικαὶ ἀντὶ εὐθειῶν ἐκφέρονται παρ' Ἀττικοῖς.

§. XVI. Τῷ σ ἀντὶ τοῦ ρ χρῆται. τὰ γὰρ θάῤῥος

---

8) ἀντὶ τοῦ δεόντως, π.] Eundem errorem errauit Gregorius de Dial. Att. §. LXXXVI. ibidem in subiecta nota confutatus. Koen.

9) τοὔπος] Hîc quoque habemus παροξυνόμενον. V. ot. ad Gregor. p. 114. Schaef.

10) νεφεληγερέτα Ζεύς] In Homeri Iliade Α. vs. 511. frequenter alibi: εὐρυόπα Ζεύς, et ἱππότα Νέστωρ iam saepe in Il. recurrunt. Koen.

§. XXI. Ἀντὶ δὲ τοῦ τ τὸ π· στολὴν σπολὴν, στ-
λεὶς σπαλείς.

§. XXII. Ἀντὶ δὲ τοῦ ω μεγάλου τὸ ο μικρόν· ὥ-
ὄρα, ὠτειλὴ ὀτειλή.

§. XXIII. Ὅσα δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου παρ' ἡμ-
λέγεται, διὰ μόνου τοῦ ε προφέρουσι πολυπλασιάζον-
τες [45]) τὰ ἀμετάβολα· ἱμείρων ἰμέῤῥων, ὠτειλὰς ὠ-
τελλὰς, ἔμματα, ὑμεῖς ὔμμες.

§. XXIV. Τὸ κατέπεσε κάππεσε λέγουσι, καὶ τὸ
ὁπόθεν ὀππόθεν, τὸ ὅτι ὅττι, κατὰ δὲ καδδέ.

§. XXV. Βαρυτονοῦσι δὲ οὐ μόνον τὰ ὀνόματα,
ἀλλὰ καὶ τὰ ἄρθρα, ὅτ' ἂν ὀνομάτων τάξιν ἐπέχωσιν·
ὁ σὸς ὅ σος, ἡ σὴ ἤ ση, τὸ σὸν τό σον [46]).

§. XXVI. Ὅτ' ἂν δὲ ἀντωνυμιῶν ἐκφέρωσι, περι-
σπῶσιν· ἐγὼ ἐγῶν, ἐμῶ ἐμῶν [47]).

§. XXVII. Περισπῶσιν ὡς ἐπίπαν τὰ μονοσύλλαβα
ὀνόματα· ῥῶξ, πτῶξ, δρῶψ, χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βοῦς,
χνοῦς, νοῦς, χῆν, Ζεῦς [48]).

§. XXVIII. Τὰ δὲ δισύλλαβα, ὀξυτόνως παρ' ἡμῖν
λεγόμενα, βαρυτονοῦσι· σόφος, κάλος.

§. XXIX. Ὅσα δὲ ἡμεῖς εἰς ις θηλυκὰ διὰ τὸ δ
κλίνομεν, αὐτοὶ χωρὶς τοῦ δ λέγουσιν· Ἀρτέμιδος Ἀρ-
τέμιος.

§. XXX. Τῶν δὲ εἰς ης ὀνομάτων, ὧν ἡ κλητικὴ
ἐς ς, δίχα τοῦ ς λέγουσι· Σώκρατες Σώκρατε. καὶ
τῶν γενικῶν δὲ πτώσεων τὸ ς ἀφαιροῦσι· Σωκράτου.

§. XXXI. Ἀντὶ δὲ αἰτιατικῆς δοτικὴν παραλαμβά-
νουσιν ἐν τοῖς πληθυντικοῖς [49])· τοῖς ἀνθρώποις ἀν-

---

45) πολυπλασιάζοντες] Fischerus ad Weller. I. p. 96. corrigit διπλασιάζοντες. Schaef.

46) τὸ σὸν τό σον] Aldus male edidit in vtraque ed. ποσὸν πόσον. Koen.

47) ἐμῶ ἐμῶν] Ita etiam MS. Adi Gregor. de Dial. Aeol. §. LVII. Koen.

48) Ζεῦς] Koeniana Ζεύς. Schaef.

49) ἐν τοῖς πληθυντικοῖς] In Io. Grammatici edd. per-

XIX. *Καὶ ἀντὶ τοῦ Εὐβοέα καὶ Πειραιέα Εὐβοᾶ Πειραιᾶ.*

XX. *Τὰ εὐκτικὰ ἀντὶ ὑποτακτικῶν λαμβάνου-*

XXI. *Τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἀφαιροῦσιν. ἀντὶ τοῦ κλαίειν κλάειν λέγουσι, καὶ τὸ ποιεῖν ποεῖν, τὸ ποίημα πόημα.*

§. XXII. *Καὶ ἀντὶ τῆς εις προθέσεως χρῶνται τῇ*

§. XXIII. *Καὶ ἀντὶ τῆς προς τῇ ὡς χρῶνται. ἀντὶ γὰρ* [12b]) *πρὸς τὸν διδάσκαλον, ὡς τὸν διδάσκαλον (λέγουσιν).*

§. XXIV. *Ἴδιον δὲ αὐτῶν ἐστι καὶ τὰς εἰς α ληγούσας ἑνικὰς αἰτιατικὰς ἀρσενικὰς διὰ τοῦ η προφέρεσθαι, Εὐρυσθέα Εὐρυσθῆ* [13]), *Πηλέα Πηλῆ, Τυδέα Τυδῆ.*

§. XXV. *Χρῶνται δὲ καὶ τοῖς παθητικοῖς ἀντὶ ἐνεργητικῶν, λοιδορούμενος ἀντὶ τοῦ λοιδορῶν, φενακιζόμενος ἀντὶ τοῦ φενακίζων, διακονούμενος ἀντὶ τοῦ διακονῶν, μισούμενος καὶ διαβαλλόμενος ἀντὶ τοῦ μισῶν καὶ διαβάλλων.*

§. XXVI. *Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ τὰ ἐνεργητικὰ ἀντὶ παθητικῶν τιθέασι, τὸ πολιτεύειν ἀντὶ τοῦ πολιτεύεσθαι, καὶ κατηγορεῖν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖσθαι, καὶ τὰ ὅμοια.*

§. XXVII. *Τοὺς δὲ παρὰ τὸ ιζω μέλλοντας ἀποβάλλοντες τὸ σ περισπῶσιν. ὀνειδιῶ γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ὀνειδίσω, καὶ μυκτηριῶ ἀντὶ τοῦ μυκτηρίσω, καὶ τὰ ὅμοια.*

12b) *ἀντὶ γὰρ*] Adde τοῦ. SCHAEF.

13) *Εὐρυσθέα Εὐρυσθῆ*] MS. *Εὐρυστέα Εὐρυστῆ. Εὐρυσθῆ, Τυδῆ,* hinc attigit Gregorius de Dial. Att. §. LXXXVIII. Ea per apocopen facta dici ex *Εὐρυσθῆα, Τυδῆα,* a Technicis apud Eustathium ad Il. *Δ.* p. 487, 10. monet Stephanus ad Io. Grammat. p. 18. *Ἱερῆα* aliaque dabit Cl. Valckenaerii nota ad Herodot. pag. 608, 59. KOEN.

ῥήματα αὐτοὶ διὰ τοῦ ην ἐκφέρουσι βαρυτονοῖ φιλεῖν φίλην.

§. XXXV. Τὰ δὲ παρ' ἡμῖν λήγοντα εἰς αν εἰς αις μεταβάλλουσι· γελᾶν γελαῖς.

§. XXXVI. Τὰ δὲ εἰς ουν καταλήγοντα ὁμοί παρέμφατα αὐτοὶ διὰ τῆς οις ἐκφέρουσιν· ὑψι ψοῖς.

§. XXXVII. Τὰ δὲ εἰς ω καταλήγοντα ῥι παρ' ἡμῖν ἔνια ἀντὶ ὁριστικῶν εὐκτικὰ ποιοῦσιν νοῶ νόημι, φιλῶ φίλημι.

§. XXXVIII. Ὅσαι δὲ μετοχαὶ ὀξύτονοι ι καταλήγουσι, διὰ τὸ[51]) ν παρ' ἐκείνοις ἐκφέροντ ρηκὼς εἰρήκων. φυλάττουσι δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τ κλίσεις ἀναλόγως τῇ καταλήξει.

§. XXXIX. Λέγεται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ ἔρως καὶ ὁ γέλως γέλος. καὶ κλίνουσιν αὐτὰ ὁμοίως τι ος λήγουσι κυρίοις ὀνόμασι.

§. XL. Τὸ ἐγὼ ἐγὼν, ἐμὼ ἐμὼν[52]) ὁμοίως τοῖς ριεῦσι λέγουσι.

§. XLI. Τὸ σὺ τύ.

§. XLII. Τὸ ἡμῖν ἄμμιν.

§. XLIII. Τὸ ἡμεῖς ἄμμες.

§. XLIV. Τὸ ἐνθάδε τῇδε.

§. XLV. Τὸ ἄλλοσε ἑτέρωσε.

§. XLVI. Τὰ χείρονα χέῤῥονα.

§. XLVII. Τὸ ἐπαινῶ αἴνημι.

§. XLVIII. Τὰ ἱμάτια ἔμματα.

§. XLIX. Ἡ μία ἴα.

§. L. Ἡ ψῆφος ψάφαξ.

§. LI. Τὸ ἔστρωται ἐστόρηται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

---

51) διὰ τὸ] Idem vitium §. XXIX. pro διὰ τοῦ

52) ἐμὼ ἐμὼν] Ἐγῶν et ἐμῶν scribitur §. XXV notata ad Gregor. de Dial. Aeol. §. LVII. Korn.

GRAMMATICI AVGVSTANI

DE DIALECTIS

FRAGMENTVM.

ACCEDVNT EXCERPTA

E CODICIBVS

PARISINO ET VATICANO.

offert *κατοχητικοῦ*: quamquam eo magis de huius verbi vsu dubitari potest, quod vix alibi occurrit." Equidem et plurimum dubito, adiectiuum *κατοχητικὸς* a quoquam scriptorum Graecorum vsurpatum esse, neque perspicio, quid hoc loco significare possit. Codex Paris. 3027. habet *κατηχητικοῦ*. Sed quis vnquam in Grammaticorum Graecorum scriptis legit *σχῆμα κατηχητικόν*? Corrigo, pentasyllabam vocem contrahens in trisyllabam, *κτητικοῦ*. *Σχῆμα* s. *τύπον κτητικὸν* nemo ignorat, (vide e. c. Etymolog. M. p. 29. et 30.) nec quisquam dubitabit, hanc vocem Herodiani loco esse longe accommodatissimam. Nam *Σεραπίδειος, Ἰσίδειος, Θετίδειος*, sunt adiectiua vere *κτητικά*: quorum nominum neutra etsi substantiuorum vicem gerunt, a Grammaticisque, sensus ratione habita, passim dicuntur *περιεκτικά*, (quomodo Hermannus l. c. *κατοχητικὸς* fortasse intellexit) tamen natiuam indolem nominum *κτητικῶν* nunquam exuunt. In phrasi quidem *Διοσκορεῖον τεμένιον* *), *τουτέστιν ὁ ναὸς τοῦ Διοσκόρου* **), ap. Etymolog. M. p. 278, 38., *Διοσκορεῖον* nihil est aliud quam adiectiuum *κτητικόν*. Conf. L. Bos. Ellips. p. 203. et 467. ed. Schaef. De accentu vocis *Διοσκορεῖον* non indignus est, qui commemoretur, hic locus Arcadii MS.: *Τὰ διὰ τοῦ ειον ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μὴ ὄντα ἐπὶ μηνῶν ἢ κύρια προπερισπῶνται, ἁπλᾶ ὄντα ἢ παρασύνθετα, θωρακεῖον, πανδοχεῖον, διδασκαλεῖον, βαλανεῖον, ἐλεγεῖον. τὸ δὲ κηρύκειον τὸν τοῦ κηρύκειος τόνον ἐφύλαξε. τὸ δὲ ὠκυτόκειον καὶ ἄλλα, σύνθετα προπαροξύνεται, καὶ τὰ κτητικὰ ὥσπερ τὰ ἀρσενικὰ* (facile apparet, quae sequuntur neutra, cuiusmodi etiam Herodianus intelligit, dici *κτητικὰ*), *Ἡράκλειον, Αἰάκειον, Διοσκόρειον. τὸ δὲ Ἡφαιστεῖον προπερισπᾶται, καὶ τὸ Κορυβαντεῖον, ναὸς τῶν Κορυβάντων*. Reuertor ad Herodianum. In eo vere me correxisse *κτητικοῦ*, nullus dubito, etiam palaeogra-

*) Caue *τεμένιον* pro deminutiuo vocis *τέμενος* habeas: nam Grammatici certam quandam *τῶν ὀνομάτων* classem dicunt *τεμένια*. Etymolog. M. l. c. v. 33. s. *οὐδέποτε δὲ ἀπὸ δύο λέξεων ἐν παραθέσει οὐσῶν γίνεται παραγωγή, οὔτε τεμένιον*. Eadem nomina alii dixerunt *τεμενικά*, quod adiectiuum Lexicis adde. Suidas T. I. p. 883. *περὶ τῶν τεμενικῶν, ὅπως προφέρεται· οἷον Διονύσειον, Ἀσκληπίειον*. Schaef.

**) Attende singularem *ὁ Διόσκορος*, cuius exemplum Lexicographi nostri ignorant. Schaef.

§. V. *Τῶν λέξεων ἐξαιρεῖ τὸ ῑ πολλάκις. τὸ γὰρ δείξω δέξω λέγει, καὶ ἀπόδεξιν.*

§. VI. *Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς διαιρεῖ. λυπούμενος λυπεόμενος. ποιεόμενος.*

§. VII. *Τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων διαιρεῖ. φρονῶν φρονέων.*

§. VIII. *Τὸν οὖν σύνδεσμον ὦν λέγει.*

§. IX. *Τῶν ρη . . . . συνθέσεις δασυνόμενα διὰ ψιλῶν προφέρεται συμφώνων. καθὸ . . . κατορῶ.*

§. X. *Τοῖς ἄρθροις τοῖς προτακτικοῖς ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν . . . . τὸν θέλω ἀντὶ τοῦ ὃν θέλω. τὴν ἔπεμψα ἀντὶ τοῦ ἣν ἔπεμψα.*

§. XI. *Τ . . . . . . τρέπεται, οἷον ὁκότε ὁπότε* (sic) *καὶ τὸ ποῦ κοῦ λέγει. καὶ τὸ ὁποῖος ὁκοῖος.*

§. XII. *Τῷ ω̄ ἀντὶ τοῦ ᾱ κέχρηται. τὸν γὰρ ἄνθρωπον ὤνθρωπον λέγει . . . τὸν ἄριστον ὤριστον λέγει.*

§. XIII. *Τῷ ω̄ ἀντὶ τῆς αυ διφθόγγου κέχρηται. τὸ γὰρ θαῦμα θῶμα λέγει.*

§. XIV. *Αἱ τμήσεις Ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. Πέλοπος νῆσος ἀντὶ τοῦ Πελοπόννησος. ἄγριον αἶγα ἀντὶ τοῦ αἴγαγρον.*

§. XV. *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν Ἰώνων εἰσίν.*

ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν.

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε.

§. XVI. *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν εὐθειῶν ὀνομάτων ἀντὶ γενικῶν Ἰώνων εἰσίν.*

οἱ δὲ δύο σκόπελοι — —

ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. καὶ τό·

ἄμφω δ' ἑζομένω — —

ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων.

§. XVII. *Αἱ μεταβολαὶ τοῦ η̄ εἰς ᾱ βραχὺ Ἰώνων εἰσί. μεμηκυῖα μεμακυῖα, λελησμένος λελασμένος.*

§. XVIII. *Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ ᾱ μακροῦ εἰς η̄ Ἰώνων εἰσὶ τῶν πάλαι. Ἥρα Ἥρη. τοῦ δὲ ᾱ βραχέος τῶν νεωτέρων. ἀληθείην ἀντὶ τοῦ ἀλήθειαν.*

§. XIX. *Αἱ ἀφαιρέσεις αἱ κατ' ἀρχὴν Ἰώνων εἰσί.* εἶβεν εἶβεν.

§. XX. *Ἀεὶ τὴν ων συλλαβὴν περιττὴν οὖσαν μεαξὺ τῶν προθέσεων τίθησιν . . . . ἐξ ὧν* (sic) *εἷλον, ἐπ' ὧν ἵκοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπίκοντο.*

§. XXI. *Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιρεῖται· ἐκεῖνοι κεῖνοι, ἑορτὴ ὁρτή.*

§. XXII. *Τὸ προςερχόμενον ε κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καὶ παρεληλυθότα ἀποπιπτόμενον . . . . τίκτεν, λέγεν, τρέχεν, ἀντὶ τοῦ ἔτικτεν, ἔλεγεν, ἔτρεχεν.*

τῶν τῆςδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν [3]).

ἀντὶ τοῦ βιώσομεν τὴν ζωήν . . . . βιβαζομεν . . :

§. XXIII. *Τ . . . . κόμην ἀπικόμην. ἀφεῖλεν ἀπεῖλεν.*

§. XXIV. *Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύει καὶ μεταξὺ αὐτῶν . . . . λαμβα . . . . ἀντέδραμον καὶ ἀνταπέδοντο.*

§. XXV. *Ἐν τοῖς τρίτοις προςώποις ἡ νέα τῶν Ἰώνων διάλεκτος καὶ ἐν ταῖς δοτικαῖς πληθυντικαῖς τὸ νἐφελκυστικὸν οὐ . . . . . εἰ μὴ χάριν μέτρου.*

---

3) Sophoclis versus in El. 787. qui hic quid sibi velit, nescio. Sed vix vnius syllabae in Codice spatium inter praecedentia et hunc versum est. HERMANN.

§. V. Τῶν λέξεων ἐξαιρ...
δείξω δέξω λέγει, καὶ ἀπὸ
§. VI. Τῶν μετοχῶν τ...
μενος λυπεόμενος. ποι
§. VII. Τὰς εἰς ων...
της συζυγίας τῶν π...
νέων.
§. VIII. Τὸν ...
§. IX. Τῶν ...
ψιλῶν προφέρ...
§. X. Τοῦ ... ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γιν
ποτακτικῶν ... α προφέρει. Νύμφαι Νυμ
τὴν ἔπεμ... ν, παρθενικάων.

§. XI. ... κοπαὶ Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι· γίνον
καὶ τὸ ... ν. οἷον ὤρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν.

§. ... αἱ προσθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν
πον... ν ῥημάτων, Αἰολέων εἰσίν. οἷον εἴποισθ
... εἴποις, καὶ εὔδησθα ἀντὶ τοῦ εὔδης.

...ΟΛΙΔΟΣ

γ §. IV. Αἱ προσθέσεις τοῦ υ φωνήεντος ἐπιφερο
τοῦ α Αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες ἀντὶ τοῦ χέα

§. V. Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα διαιρεῖ. οἷον
παῖς, δαῖς δάϊς . . . . τὸ αὐτὸ καὶ ἡ Δωρίς.

§. VI. Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου
μῶσαι ἀντὶ τοῦ μοῦσαι, καὶ λιπῶσαι ἀντὶ τοῦ
σαι.

§. VII. Τὸ (sic) υ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου χρῆται.
ὅμοιον ὕμοιον λέγει.

§. VIII. Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται.
γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ κιθαίρη ἀντὶ τοῦ κι
ος, καὶ λαβῆν ἀντὶ τοῦ λαβεῖν . . καὶ ἡ Δωρίς.

§. IX. Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ π
καὶ τ. τὸ γὰρ ἀγείρω ἀγέῤῥω λέγει, καὶ τὸ ἐ
ἐννέματο, ὅππoι ἀντὶ τοῦ ὅττι, τοσοῦτον τοσ
ὅσα ὄσσα.

§. X. Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῆται. ὄμματα ὄ
§. XI. Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπ

προςώπου ἀνεκφώνητον
ἐκφωνεῖσθαι εἴωθεν,

ληγόντων συστέλ-
λακεδόν.

ου τὸ ι ἀποβάλλει, ὅταν
Ἀλκαῖος Ἀλκάος, Ῥω-

ςῆ et compara Grammat. Meermann. de
XIII. vbi perperam σύμφωνον. SCHAEF.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

§. I. Ἡ Αἰολὶς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσα διὰ τοῦ α προφέρει. Νύμφαι Νυμφῶν Νυμφάων, θυράων, παρθενικάων.

§. II. Αἱ συγκοπαὶ Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι· γίνονται δὲ κατὰ τὸ μέσον. οἷον ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν.

§. III. Αἱ προςθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων, Αἰολέων εἰσίν. οἷον εἴποισθα ἀντὶ τοῦ εἴποις, καὶ εὔδησθα ἀντὶ τοῦ εὔδης.

§. IV. Αἱ προςθέσεις τοῦ υ φωνήεντος ἐπιφερομένου τοῦ α Αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες ἀντὶ τοῦ χέαντες.

§. V. Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα διαιρεῖ. οἷον παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς . . . . τὸ αὐτὸ καὶ ἡ Δωρίς.

§. VI. Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται. μῶσαι ἀντὶ τοῦ μοῦσαι, καὶ λιπῶσαι ἀντὶ τοῦ λιποῦσαι.

§. VII. Τὸ (sic) υ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου χρῆται. τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγει.

§. VIII. Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ κιθαίρη ἀντὶ τοῦ κιθαίριος, καὶ λαβῆν ἀντὶ τοῦ λαβεῖν . . καὶ ἡ Δωρίς.

§. IX. Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ π, καὶ σ, καὶ τ. τὸ γὰρ ἀγείρω ἀγέῤῥω λέγει, καὶ τὸ ἐνείματο ἐννέματο, ὅππoι ἀντὶ τοῦ ὅττι, τοσοῦτον τοσσοῦτον, ὅσα ὅσσα.

§. X. Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῆται. ὄμματα ὄππατα.

§. XI. Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων

τὰ ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου ἀνεκφώνητον ι παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις ἐκφωνεῖσθαι εἴωθεν, ἷον βοάϊς, βοάϊ, νικάϊς, νικάϊ.

§. XII. Τὰς κτητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων συστέλλει. χέλιδὼν χελιδὸν, Μακεδὼν Μάκεδον.

§. XIII. Καὶ τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἀποβάλλει, ὅταν αὐτῇ [4]) ἐπιφέρηται φωνῆεν. Ἀλκαῖος Ἀλκάος, Ῥωμαῖος Ῥωμάος.

4) Scribe αὐτῇ et compara Grammat. Meermann. de Dial. Aeol. §. XIII. vbi perperam σύμφωνον. Schaef.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ 'ΑΤΘΙΔΟΣ

'ΗΤΟΙ

ΤΗΣ 'ΑΤΤΙΚΗΣ.

§. I. *Ἡ Ἀτθὶς τρέπει τὸ σ πῆ μὲν εἰς τ, πῆ δὲ εἰς ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφορὰν, καὶ τὸ σύμπαν ξύμπαν, καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον. τρέπ[εται] δὲ εἰς τὸ ξ ἐπὶ τῆς συνθέσεως καὶ μόνης.*

§. II. *Ἀεὶ τὰς εἰς εις πληθυντικὰς εὐθείας ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν γινομένας διὰ τοῦ η προφέρουσιν. οἷον γονεῖς γονῆες, βασιλεῖς βασιλῆες.*

§. III. *Τὰ εἰς ος λήγοντα προπαροξύτονα ἀρσενικὰ ἢ ὀξύτονα διὰ τοῦ εως προφέρουσιν. οἷον Μενέλαος Μενέλεως, Νικόλαος Νικόλεως, ναὸς νεώς, λαὸς λεώς.*

§. IV. *Τὸ ῑ ταῖς λέξεσι προστίθενται. οἷον νῦν νυνὶ, τοῦτον τουτονὶ, οὗτος οὑτοσί.*

§. V. *Τὰ εἰς ευς διὰ τοῦ εως ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρει. οἷον ἀριστεὺς ἀριστέως, Πηλεὺς Πηλέως.*

§. VI. *Αἱ συναλοιφαὶ Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. τὠμῷ ἀντὶ τοῦ ἐμῷ* (sic), *ἔρχομ' ἔχων ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι ἔχων.*

§. VII. *Αἱ ἐξαιρέσεις Ἀττικῶν εἰσὶν ἰδιώματα καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων. ἑτάρων ἀντὶ τοῦ ἑταίρων, ἐς Χρύσην ἀντὶ τοῦ εἰς Χρύσην.*

§. VIII. *Αἱ παραλήψεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ εὐθειῶν Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. νεφεληγερέτα Ζεὺς ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης Ζεὺς, καὶ ἱππότα Νέστωρ ἀντὶ τοῦ ἱππότης Νέστωρ, καὶ εὐρυόπα Ζεὺς ἀντὶ τοῦ εὐρυόπα* (sic).

§. IX. *Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἀττικῶν*

σι καὶ Δωριέων καὶ Ἰώνων. οἷον κόπτον (sic) ἀμφο-
ρησιν. ἐλλείπει τὸ χερσίν.

§. X. *Αἱ παραλείψεις τῶν Ἀττικῶν πτώσεων* 5) ἀντὶ
ενικῆς. δείδιθι μήτε σὺ τόνδ', ἀγαθός περ ἐὼν, ἀπο-
ρεο κούρην. ἀντὶ τοῦ ἀφαίρου.

§. XI. Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν
ρῆται. οἷον γράφομαι, ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ γράφω
αὶ ποιῶ.

§. XII. Ποιείσθων καὶ νοείσθων λέγει ἀντὶ τοῦ
οιείτωσαν καὶ νοείτωσαν.

§. XIII. Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς
ν (sic) περατοῖ. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆ-
αι. οἷον δέον, πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρε-
όντως, καὶ τῶν ὁμοίων.

§. XIV. Τὰς εἰς ες λήγοντας (sic) εὐθείας τῶν
υγκριτικῶν ὀνομάτων εἰς ους περατοῖ, οἷον μείζους,
αλλίους, χείρους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, καλλίονες, χεί-
ονες.

§. XV. Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῆται.
αὶ γὰρ τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγει, καὶ τὸ ἔλαιον
οὔλαιον.

§. XVI. Ἀδιαιρέτους τινὰς τῶν λέξεων προφέρε-
αι, οἷον ὡς ὅταν λέγῃ πατρῷος, μητρῷος, σῷος, ἀν-
ὶ τοῦ πατρώϊος, μητρώϊος, σώϊος.

§. XVII. Τῷ ρ ἀντὶ τοῦ σ χρῆται. τὸ γὰρ θάρσος
θάῤῥος λέγουσι, καὶ τὸ θαρσαλέος θαῤῥαλέος, καὶ
ὸ ἄρσεν ἄῤῥεν.

§. XVIII. Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ε χρῆται, ὡς ὅταν λέγῃ
ὸ ἔνδυμα τοὔνδυμα, καὶ τὸ ἔγκλημα τοὔγκλημα, καὶ
ὸ ἔπος τοὔπος.

§. XIX. Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται. ὦ φίλος
ἀντὶ τοῦ ὦ φίλε, καὶ ὦ ἄνθρωπος ἀντὶ τοῦ ὦ ἄν-
θρωπε.

---

5) Scribe *Αἱ παραλήψεις τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων.*
Conf. Gregor. Corinth. de Dial. Att. §. XL. Schaef.

6) Hic finitur hoc fragmentum, reliqua paginae pars vacua. HERMANN.

EXCERPTA

E CODICE PARISINO

Num. 2662.[7]

§. I. Ἐν τοῖς πάθεσι τῶν λέξεων, πρόθεσις[8]) ἰδίως λέγεται, καὶ ἔστιν αὕτη προσθήκη γράμματος φωνήεντος κατὰ τὴν ἀρχὴν συλλαβὴν προστιθέντος, ὃ φαίνεται γινόμενον ἐν τῷ ἐώρων καὶ ἐώνημαι, καὶ ἐν τῷ ἀσπαίρειν, καὶ ἠλίθιος· ἢ δύο γραμμάτων, τοῦ μὲν προτέρου φωνήεντος, τοῦ δὲ δευτέρου συμφώνου, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐλήλυθα καὶ ἀλήλιμμαι. ἔστι δὲ ἡ μὲν τῶν δύο γραμμάτων προσθήκη ἀεὶ ἀττικὴ, ἡ δὲ τοῦ ἑνὸς, ἐνίοτε μὲν ἀττικὴ, ὡς ἐν τοῖς εἰρημένοις ἅπασιν, ἐνίοτε δὲ ἰωνικὴ, ὡς ἐν τῷ ἐωθέουσι παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ ὠθοῦσιν, ἐνίοτε δὲ ποιητικὴ, ὡς ἐν τῷ ἔεις ἀντὶ τοῦ εἷς, καὶ ἀφέηκεν ἀντὶ τοῦ ἀφῆκεν. οἱ γὰρ ποιηταὶ εὑρόντες συνήθειαν διαλέκτου, πλατύνουσιν αὐτὴν ἀναλόγως καὶ εἰς ἃ αὐτὴν οὐ προὐχώρησεν.

§. II. Ἀφαίρεσις δὲ τὸ ἐναντίον, ὅταν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀφαιρεθῇ γράμμα φωνῆεν, συλλαβὴν δηλονότι ποιοῦν, ὃ γίνεται ἐν τῷ κεῖνος, καὶ τῷ στράπτειν, δηλονότι ἀντὶ τοῦ ἀστράπτειν, καὶ τῷ θῆκεν ἀντὶ τοῦ

---

7) Haec scriptio, ex medio fere Codice a praestantissimo amico meos in vsus decerpta, cum de eodem agat argumento, quod Gregorius noster Dial. Ion. §. LIII. tractauit, non indigna mihi visa est, quam hoc loco publici iuris facerem. Schaef.

8) Scrib. πρόσθεσις. Bast.

6) Hic finitur hoc fragmentum, reliqua paginae vacua. HERMANN.

GRAMMATICI AVGVSTANI

DE DIALECTIS

FRAGMENTVM.

ACCEDVNT EXCERPTA

E CODICIBVS

PARISINO ET VATICANO.

GRAMMATICI AVGVSTANI

DE DIALECTIS

FRAGMENTVM[1].

[ΠΕΡΙ ʼΙΑΔΟΣ.]

§. I. . . . . . [2]) *ἐρίηροι, καὶ υἱέες ἀντὶ τοῦ υἱοὶ καὶ υἱεῖς.*

§. II. *Τὰ εἰς η πληθυντικὰ οὐδέτερα διαιρεῖ εἰς εα· τείχεα. καὶ γενικὴ, τειχέων.*

§. III. *Τὸ υ ἀεὶ προςτίθησι ταῖς λέξεσιν. ὅρος οὖρος; ὄνομα οὔνομα.*

§. IV. *Τὸ δισσὸν σ εἰς ξ τρέπει. δισσὰ διξά.*

---

1) Hoc fragmentum ex Codice Augustano (p. 64. n. 78. Catal. Reiser.) Hermannus descripsit. Constat Codicis tribus integris paginis et quartae paginae versibus sex. Incipit *ἀκέφαλον* ab Ionica dialecto; deinde persequitur Aeolicam; postremo loco agit de Attica, Doricae plane nihil tenens. Non pauca habet communia cum libello Grammatici Meermanniani. Schaef.

2) V. Grammatic. Meermann. de Dial. Ionic. §. XIV. p. 652. Schaef.

§. V. *Τῶν λέξεων ἐξαιρεῖ τὸ ῑ πολλάκις. τὸ γὰρ δείξω δέξω λέγει, καὶ ἀπόδεξιν.*

§. VI. *Τῶν μετοχῶν τὰς παθητικὰς διαιρεῖ. λυπούμενος λυπεόμενος. ποιεόμενος.*

§. VII. *Τὰς εἰς ων ληγούσας μετοχὰς ἀπὸ τῆς πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων διαιρεῖ. φρονῶν φρονέων.*

§. VIII. *Τὸν οὖν σύνδεσμον ὦν λέγει.*

§. IX. *Τῶν ῥη . . . . συνθέσεις δασυνόμενα διὰ ψιλῶν προφέρεται συμφώνων. καθὸ . . . κατορῶ.*

§. X. *Τοῖς ἄρθροις τοῖς προτακτικοῖς ἀντὶ τῶν ὑποτακτικῶν . . . . τὸν θέλω ἀντὶ τοῦ ὃν θέλω. τὴν ἔπεμψα ἀντὶ τοῦ ἣν ἔπεμψα.*

§. XI. *Τ . . . . . . τρέπεται, οἷον ὁκότε ὁποτε* (sic) *καὶ τὸ ποῦ κοῦ λέγει. καὶ τὸ ὁποῖος ὁκοῖος.*

§. XII. *Τῷ ω ἀντὶ τοῦ α κέχρηται. τὸν γὰρ ἄνθρωπον ὤνθρωπον λέγει . . . τὸν ἄριστον ὤριστον λέγει.*

§. XIII. *Τῷ ω ἀντὶ τῆς αυ διφθόγγου κέχρηται. τὸ γὰρ θαῦμα θῶμα λέγει.*

§. XIV. *Αἱ τμήσεις Ἰώνων εἰσὶν ἴδιαι. Πέλοπος νῆσος ἀντὶ τοῦ Πελοπόννησος. ἄγριον αἶγα ἀντὶ τοῦ αἴγαγρον.*

§. XV. *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀπαρεμφάτων ἀντὶ προστακτικῶν Ἰώνων εἰσίν.*

ἐλθὼν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν.

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε.

§. XVI. *Αἱ παραλήψεις τῶν ἀρσενικῶν εὐθειῶν ὀνομάτων ἀντὶ γενικῶν Ἰώνων εἰσίν.*

οἱ δὲ δύο σκόπελοι — —

ἀντὶ τοῦ τῶν δύο σκοπέλων. καὶ τό·

ἄμφω δ' ἑζομένω — —

ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρων.

§. XVII. *Αἱ μεταβολαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ Ἰώνων εἰσί. μεμηκυῖα μεμακυῖα, λελησμένος λελασμένος.*

§. XVIII. *Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α μακροῦ εἰς η Ἰώνων εἰσὶ τῶν πάλαι. Ἥρα Ἥρη. τοῦ δὲ α βραχέος τῶν νεωτέρων. ἀληθείην ἀντὶ τοῦ ἀλήθειαν.*

§. XIX. *Αἱ ἀφαιρέσεις αἱ κατ' ἀρχὴν Ἰώνων εἰσί.* *ἰβεν εἶβεν.*

§. XX. *Ἀεὶ τὴν ων συλλαβὴν περιττὴν οὖσαν μεταξὺ τῶν προθέσεων τίθησιν . . . . ἐξ ὢν* (sic) *εἶλον, ὢν ἵκοντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον καὶ ἀπικοντο.*

§. XXI. *Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιρεῖται· εἶνοι κεῖνοι, ἑορτὴ ὀρτή.*

§. XXII. *Τὸ προσερχόμενον ε κατὰ τὸν ἐνεστῶτα παρεληλυθότα ἀποπιπτόμενον . . . . τίκτεν, λέγεν, τρέχεν, ἀντὶ τοῦ ἔτικτεν, ἔλεγεν, ἔτρεχεν.*
τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν [3]).
τὶ τοῦ βιώσομεν τὴν ζωὴν . . . . βιβαζομεν . . :

§. XXIII. *Τ . . . . κόμην ἀπικόμην. ἀφεῖν ἀπεῖλεν.*

§. XXIV. *Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύει καὶ μεταξὺ τῶν . . . . λαμβα . . . . ἀντέδραμον καὶ ἀνταπέντο.*

§. XXV. *Ἐν τοῖς τρίτοις προσώποις ἡ νέα τῶν Ἰώνων διάλεκτος καὶ ἐν ταῖς δοτικαῖς πληθυντικαῖς τὸ φελκυστικὸν οὐ . . . . . εἰ μὴ χάριν μέτρου.*

---

3) Sophoclis versus in El. 787. qui hic quid sibi velit, scio. Sed vix vnius syllabae in Codice spatium inter aecedentia et hunc versum est. HERMANN.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΟΛΙΔΟΣ.

§. I. *Ἡ Αἰολὶς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς διαιροῦσα διὰ τοῦ α προφέρει. Νύμφαι Νυμφῶν Νυμφάων, θυράων, παρθενικάων.*

§. II. *Αἱ συγκοπαὶ Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι· γίνονται δὲ κατὰ τὸ μέσον. οἷον ὦρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν.*

§. III. *Αἱ προςθέσεις τῆς θα συλλαβῆς ἐπὶ τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων, Αἰολέων εἰσίν. οἷον εἴποισθα ἀντὶ τοῦ εἴποις, καὶ εὕδησθα ἀντὶ τοῦ εὕδῃς.*

§. IV. *Αἱ προςθέσεις τοῦ υ φωνήεντος ἐπιφερομένου τοῦ α Αἰολέων εἰσίν. οἷον χεύαντες ἀντὶ τοῦ χέαντες.*

§. V. *Τὰ εἰς αις μονοσύλλαβα διαιρεῖ. οἷον παῖς πάϊς, δαῖς δάϊς . . . . τὸ αὐτὸ καὶ ἡ Δωρίς.*

§. VI. *Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆται. μῶσαι ἀντὶ τοῦ μοῦσαι, καὶ λιπῶσαι ἀντὶ τοῦ λιποῦσαι.*

§. VII. *Τὸ* (sic) *υ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου χρῆται. τὸ γὰρ ὅμοιον ὕμοιον λέγει.*

§. VIII. *Τῷ η ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ κιθαίρη ἀντὶ τοῦ κιθαίριος, καὶ λαβῆν ἀντὶ τοῦ λαβεῖν . . καὶ ἡ Δωρίς.*

§. IX. *Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ π, καὶ σ, καὶ τ. τὸ γὰρ ἀγείρω ἀγέῤῥω λέγει, καὶ τὸ ἐνείματο ἐννέματο, ὅπποι ἀντὶ τοῦ ὅττι, τοσοῦτον τοσσοῦτον, ὅσα ὅσσα.*

§. X. *Τῷ π ἀντὶ τοῦ μ χρῆται. ὄμματα ὄππατα.*

§. XI. *Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων*

α ἐπὶ δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου ἀνεκφώνητον παρὰ ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις ἐκφωνεῖσθαι εἴωθεν, ον βοάϊς, βοάϊ, νικάϊς, νικάϊ.

§. XII. Τὰς κτητικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων συστέλ-λει. χελιδὼν χελιδὸν, Μακεδὼν Μάκεδον.

§. XIII. Καὶ τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἀποβάλλει, ὅταν ὐτη [4]) ἐπιφέρηται φωνῆεν. Ἀλκαῖος Ἀλκάος, Ῥω-μαῖος Ῥωμάος.

---

4) Scribe αὐτῇ et compara Grammat. Meermann. de Dial. Aeol. §. XIII. vbi perperam σύμφωνον. Schaef.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ 'ΑΤΘΙΔΟΣ

'ΗΤΟΙ

ΤΗΣ 'ΑΤΤΙΚΗΣ.

§. I. *Ἡ Ἀτθὶς τρέπει τὸ σ πῆ μὲν εἰς τ, πῆ δὲ εἰς ξ. τὴν γὰρ θάλασσαν θάλατταν λέγει, καὶ τὸ σεῦτλον τεῦτλον, καὶ τὴν συμφορὰν ξυμφορὰν, καὶ τὸ σύμπαν ξύμπαν, καὶ τὸ σύμβολον ξύμβολον. τρέπ[εται] δὲ εἰς τὸ ξ ἐπὶ τῆς συνθέσεως καὶ μόνης.*

§. II. *Ἀεὶ τὰς εἰς εις πληθυντικὰς εὐθείας ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἀρσενικῶν γινομένας διὰ τοῦ η προφέρουσιν. οἷον γονεῖς γονῆες, βασιλεῖς βασιλῆες.*

§. III. *Τὰ εἰς ος λήγοντα προπαροξύτονα ἀρσενικὰ ἢ ὀξύτονα διὰ τοῦ εως προφέρουσιν. οἷον Μενέλαος Μενέλεως, Νικόλαος Νικόλεως, ναὸς νεὼς, λαὸς λεώς.*

§. IV. *Τὸ ῖ ταῖς λέξεσι προστίθενται. οἷον νῦν νυνὶ, τοῦτον τουτονὶ, οὗτος οὑτοσί.*

§. V. *Τὰ εἰς ευς διὰ τοῦ εως ἐπὶ γενικῆς ἐκφέρει. οἷον ἀριστεὺς ἀριστέως, Πηλεὺς Πηλέως.*

§. VI. *Αἱ συναλοιφαὶ Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. τῶμῷ ἀντὶ τοῦ ἐμῷ* (sic), *ἔρχομ' ἔχων ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι ἔχων.*

§. VII. *Αἱ ἐξαιρέσεις Ἀττικῶν εἰσὶν ἰδιώματα καὶ Δωριέων καὶ Αἰολέων. ἑτάρων ἀντὶ τοῦ ἑταίρων, ἐς Χρύσην ἀντὶ τοῦ εἰς Χρύσην.*

§. VIII. *Αἱ παραλήψεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ εὐθειῶν Ἀττικῶν εἰσὶν ἴδιαι. νεφεληγερέτα Ζεὺς ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης Ζεὺς, καὶ ἱππότα Νέστωρ ἀντὶ τοῦ ἱππότης Νέστωρ, καὶ εὐρυόπα Ζεὺς ἀντὶ τοῦ εὐρυόπα* (sic).

§. IX. *Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἀττικῶν*

ιὶ Δωριέων καὶ Ἰώνων. οἷον κόπτον (sic) ἀμφο-
ν. ἐλλείπει τὸ χερσίν.

..Αἱ παραλείψεις τῶν Ἀττικῶν πτώσεων [5]) ἀντὶ
ς. δείδιθι μήτε σὺ τόνδ᾽, ἀγαθός περ ἐὼν, ἀπο-
ιούρην. ἀντὶ τοῦ ἀφαίρου.

I. Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητικῶν
. οἷον γράφομαι, ποιοῦμαι, ἀντὶ τοῦ γράφω
ιῶ.

II. Ποιείσθων καὶ νοείσθων λέγει ἀντὶ τοῦ
νσαν καὶ νοείτωσαν.

III. Τὰ εἰς ῶς ἐπιῤῥήματα τῆς μεσότητος εἰς
:) περατοῖ. ὀνόμασι γὰρ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων χρῆ-
ον δέον, πρέπον, ἀντὶ τοῦ δεόντως καὶ πρε-
ς, καὶ τῶν ὁμοίων.

IV. Τὰς εἰς ες λήγοντας (sic) εὐθείας τῶν
τικῶν ὀνομάτων εἰς ους περατοῖ, οἷον μείζους,
υς, χείρους, ἀντὶ τοῦ μείζονες, καλλίονες, χεί-

V. Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῆται.
ὲρ τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγει, καὶ τὸ ἔλαιον
ον.

VI. Ἀδιαιρέτους τινὰς τῶν λέξεων προφέρε-
ῖον ὡς ὅταν λέγῃ πατρῷος, μητρῷος, σῷος, ἀν-
πατρώϊος, μητρώϊος, σώϊος.

VII. Τῷ ρ ἀντὶ τοῦ σ χρῆται. τὸ γὰρ θάρσος
ς λέγουσι, καὶ τὸ θαρσαλέος θαῤῥαλέος, καὶ
σεν ἄῤῥεν.

VIII. Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ε χρῆται, ὡς ὅταν λέγῃ
δυμα τοὔνδυμα, καὶ τὸ ἔγκλημα τοὔγκλημα, καὶ
ος τοὖπος.

XIX. Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται. ὦ φίλος
τοῦ ὦ φίλε, καὶ ὦ ἄνθρωπος ἀντὶ τοῦ ὦ ἄν-
ε.

---

5) Scribe Αἱ παραλήψεις τῶν αἰτιατικῶν πτώσεων. Gregor. Corinth. de Dial. Att. §. XL. Schaef.

§. XX. Ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν πολλάκις χρῆται. οἷον ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστερος πάντων λέγει θηριωδέστατος.

§. XXI. Τῷ η ἀντὶ τοῦ ε χρῆται. τρέπει γὰρ τὸ ε εἰς τὸ η. ἠδυνάμην καὶ ἠβουλόμην. 6)

---

6) Hic finitur hoc fragmentum, reliqua paginae parte vacua. Hermann.

EXCERPTA
E CODICE PARISINO
Num. 2662.[7])

§. I. Ἐν τοῖς πάθεσι τῶν λέξεων, πρόθεσις[8]) ἰδίως λέγεται, καὶ ἔστιν αὕτη προςθήκη γράμματος φωνήεντος κατὰ τὴν ἀρχὴν συλλαβὴν προστιθέντος, ὃ φαίνεται γινόμενον ἐν τῷ ἑώρων καὶ ἐώνημαι, καὶ ἐν τῷ ἀσπαίρειν, καὶ ἠλίθιος· ἢ δύο γραμμάτων, τοῦ μὲν προτέρου φωνήεντος, τοῦ δὲ δευτέρου συμφώνου, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐλήλυθα καὶ ἀλήλιμμαι. ἔστι δὲ ἡ μὲν τῶν δύο γραμμάτων προςθήκη ἀεὶ ἀττικὴ, ἡ δὲ τοῦ ἑνὸς, ἐνίοτε μὲν ἀττικὴ, ὡς ἐν τοῖς εἰρημένοις ἅπασιν, ἐνίοτε δὲ ἰωνικὴ, ὡς ἐν τῷ ἐωθέουσι παρ' Ἡροδότῳ ἀντὶ τοῦ ὠθοῦσιν, ἐνίοτε δὲ ποιητικὴ, ὡς ἐν τῷ ἔεις ἀντὶ τοῦ εἷς, καὶ ἀφέηκεν ἀντὶ τοῦ ἀφῆκεν. οἱ γὰρ ποιηταὶ εὑρόντες συνήθειαν διαλέκτου, πλατύνουσιν αὐτὴν ἀναλόγως καὶ εἰς ἃ αὐτὴν οὐ προὐχώρησεν.

§. II. Ἀφαίρεσις δὲ τὸ ἐναντίον, ὅταν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀφαιρεθῇ γράμμα φωνῆεν, συλλαβὴν δηλονότι ποιοῦν, ὃ γίνεται ἐν τῷ κεῖνος, καὶ τῷ στράπτειν, δηλονότι ἀντὶ τοῦ ἀστράπτειν, καὶ τῷ θῆκεν ἀντὶ τοῦ

---

7) Haec scriptio, ex medio fere Codice a praestantissimo amico meos in vsus decerpta, cum de eodem agat argumento, quod Gregorius noster Dial. Ion. §. LIII. tractauit, non indigna mihi visa est, quam hoc loco publici iuris facerem. Schaef.

8) Scrib. πρόςθεσις. Bast.

ἔθηκεν, καὶ τῷ δεδώκει, καὶ τῷ ἐκκεκώφει (sic). Ἀφαίρεσίς ἐστι καὶ ὅταν ἀφαιρεθῇ σύμφωνον ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐκτῆσθαι ἀντὶ τοῦ κεκτῆσθαι, καὶ τῷ αἶα, καὶ τῷ ἠμὶ ἀντὶ τοῦ φημὶ, καὶ ἐν τῷ εἵμαρται, καὶ τῷ εἴληπται, ἃ καὶ τὸ ι προςλαμβάνει. ἔστι δὲ αὕτη ἔν τισι μὲν ἰωνικὴ καθαρῶς, ἔν τισι δὲ ἀττικὴ, ἔν τισι δὲ ἰωνικὴ καὶ ἀττική. ἐν μὲν οὖν τῷ θῆκε καὶ τῷ ἐκτῆσθαι καὶ τῷ αἶα καθαρῶς ἰωνική. Ἴωνες γὰρ καὶ τὸ λείβω εἴβω λέγουσιν. ἐν δὲ τῷ στράπτει καὶ τῷ κεῖνος ἰωνικὴ καὶ ἀττικὴ, ἐν δὲ τῷ εἵμαρται καὶ ἐκκεκώφει καὶ τῷ ἠμὶ, μόνως ἀττική.

§. III. Ἀναδίπλωσις δὲ λέγεται, ὅταν τὸ σύμφωνον τὸ αὐτὸ τὸ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς λέξεως ἢ τὸ ἀντίστοιχον τὸ ε προςλαβὸν, προςτεθῇ τῇ ἀρχῇ· ὃ γίνεται ἐν τῷ κεκάμω ἀντὶ τοῦ κάμω, καὶ ἐν τῷ κέκλυθι ἀντὶ τοῦ κλῦθι. ἐὰν δὲ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχηται ἡ λέξις, ἢ δὲ σύμφωνον μετὰ τὸ φωνῆεν, ὅταν τὸ αὐτὸ φωνῆεν καὶ σύμφωνον ἐπαναλαμβάνηται καὶ προςτιθῆται κατὰ τὴν ἀρχήν· ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐλέλιξεν. ἔστι καὶ ἐν οἷς πρόθεσις ὅλη ἐπαναλαμβάνεται, καὶ λέγεται καὶ τοῦτο ἀναδίπλωσις, ὃ γίνεται ἐν τῷ προπροκυλινδόμενος. ἔστι δὲ καὶ αὕτη ἔν τισι μὲν ἰωνικὴ, ἔν τισι δὲ κοινὴ, ἔν τισι δὲ ποιητική. καὶ ἰωνικὴ μὲν, ὡς τὸ κεκάμω, κοινὴ δὲ ἐν τῷ τέθνηκα, ποιητικὴ δὲ ἐν τῷ ἐλέλιξεν, καὶ τῷ προπροκυλινδόμενος (sic). μιμητικοὶ γὰρ ὄντες οἱ ποιηταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύουσιν, ἵνα τὰ πράγματα εἰκονίσωσιν. οὐ γὰρ ἁπλῶς λέγουσι τὸ ἐλέλιξεν, ἀλλ' ὅτε ταχυτάτην θέλουσι δηλοῦν τὴν κίνησιν, καὶ τὸ προπροκυλινδεῖσθαι ὁμοίως, ὅτε κατεσπουδασμένην δέησιν καὶ πολλήν.

§. IV. Ἄρσις τὸ ἐναντίον τῷ πρώτῳ σημαινομένῳ τῆς ἀναδιπλώσεως, ὅταν δηλονότι μὴ προχωρῇ κατ' ἐκεῖνο τὸ σημαινόμενον ἡ ἀναδίπλωσις ὀφείλουσα προχωρεῖν· ὃ γίνεται ἐν τῷ δέχθαι ἀντὶ τοῦ δεδέχθαι, καὶ τῷ βλήμενος ἀντὶ τοῦ βεβλημένος. ἔστι δὲ ἰωνική.

§. V. Ἔκτασις δέ ἐστιν αὔξησις σὺν μεταβολῇ βραχέος φωνήεντος εἰς μακρὸν, χωρὶς παρενθήκης ἑτέρου φωνήεντος, ὃ γίνεται ἐν τῷ Διώνυσος, καὶ τῷ Σιδῶνος. ἔστι δὲ πόλις ἡ Σιδών. καὶ τῷ ἀρώσιμαι παρὰ

Σοφοκλεῖ [9]) ἐν τούτοις· ἀρώσιμαι γάρ χ' ἀτέρων εἰσὶ γνῶμαι. καὶ ἐν τῷ θεητόκος παρὰ Νόννῳ. ἔστι δὲ αὕτη ἔν τισι μὲν ἀττικὴ, ἔν τισι δὲ ποιητικὴ, κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον ἐν τῷ ἀφέηκε. καὶ ἀττικὴ μέν ἐστιν ἐν τῷ Σιδῶνος, ὅπερ οἱ Ἴωνες διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφουσι, καὶ τῷ ἀρώσιμαι· ποιητικὴ δὲ ἐν τῷ θεητόκος καὶ Διώνυσος.

§. VI. Συστολὴ τὸ ἐναντίον, ἤγουν ἐλάττωσις σὺν μεταβολῇ μακροῦ φωνήεντος εἰς βραχὺ, χωρὶς ἐκθλίψεως ἑτέρου φωνήεντος· ὃ γίνεται ἐν τῷ νέες ἀντὶ τοῦ νῆες. τῶν Ἰώνων δὲ αὕτη.

§. VII. Ἐπέκτασις δέ ἐστι προςθήκη συλλαβῆς κατὰ μέσου τῆς λέξεως, ὃ γίνεται ἐν τῷ δερδέσκετο, ἐν ᾧ καὶ μετασχηματισμὸς συνέδραμε ποιητικὸς, καὶ τῷ μουσέων καὶ μουσάων, καὶ ἐν τῷ Ἀμφιτρυωνιάδης ἀντὶ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδης, καὶ τῷ ἐτήτυμον ἀντὶ τοῦ ἔτυμον. ἔστι δὲ αὕτη ἔν τισι μὲν ἰωνικὴ, ἔν τισι δὲ δωρικὴ. καὶ ἰωνικὴ μὲν ἐν τῷ δερδέσκετο καὶ Ἀμφιτρυωνιάδης καὶ τοῖς λοιποῖς, δωρικὴ δὲ ἐν τῷ μουσάων, ἔνθα δηλονάτι μακρόν ἐστι τὸ προςτιθέμενον ᾱ.

§. VIII. Συγκοπὴ τὸ ἐναντίον, ἤγουν ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, ὃ γίνεται ἐν τῷ κῦμα ἀντὶ τοῦ κύημα, παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ [10]), καὶ τῷ ἀνομένοιο παρ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ ἀνυομένου, καὶ ὅταν μέρος συλλαβῆς ἀφαιρεθῇ, δι' οὗ μάλιστα συνίσταται ἡ συλλαβὴ, καὶ ἕτερον γράμμα σύμφωνον, ἢ καὶ τελεία συλλαβὴ καὶ γράμμα σύμφωνον, καὶ τὸ τοιοῦτο συγκοπὴ λέγεται. τοῦτο δὲ γίνεται ἐν τῷ ἐῤῥεῖος ἀντὶ τοῦ ἐῤῥέοντος, ἐν ᾧ καὶ παρενθήκη τοῦ ι ἐγένετο, ἐν τῷ θέραπα ἀντὶ τοῦ θεράποντα, ἔνθα μέρος

---

9) Antig. v. 569. vbi conf. var. lect. Schaef.

10) L. IV. v. 1492. θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν. vbi etiam Scholiastes: κῦμα ἀντὶ τοῦ κύημα, κατὰ συγκοπήν. Sic iam Aeschylus Eumen. v. 662. τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. Similiter Euripides Alopes fragm. VI. γέμουσαν κύματος θεοσπόρου. Add. Iacobs. ad Anthol. Graec. I. 2. p. 60. Schaef.

..τος γὰρ διφροφορευμένους λέγει τοὺς φορείοις φερομένους, καὶ Ἱπποκράτης πολλάκις χρῆται τούτῳ τῷ τρόπῳ, ὃς ἀκράτῳ τῇ Ἰάδι χρῆται· ὁ γὰρ Ἡρόδοτος σμίγει [14]) αὐτὴν τῇ ποιητικῇ.

§. XIII. Συναίρεσις δὲ, ὅταν δύο φωνήεντα συνάπτηται εἰς δίφθογγον, καὶ ἀμφότερα φυλάττηται, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἔγχει καὶ βέλει καὶ τοῖς τοιούτοις. ἔστι δὲ ἀττική.

§. XIV. Ἔκθλιψις δὲ κρᾶσις, ὅταν ἑνὸς φωνήεντος ἐκβληθέντος, τὰ λοιπὰ συνάπτηται κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον τῆς κράσεως, ὃ γίνεται ἐν τῷ κἀγώ. ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ι, τὸ δὲ α καὶ ε κιρνᾶται εἰς α. τῶν ἀττικῶν δὲ καὶ αὕτη ἐστίν.

§. XV. Ἔκθλιψις δὲ συναίρεσις, ὅταν ἑνὸς φωνήεντος ἐκβληθέντος, τὰ λοιπὰ συνάπτηται κατὰ τὸν εἰρημένον λόγον τῆς συναιρέσεως, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐγῷμαι· ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ο, τὸ δὲ ι προσγραφόμενον τῷ ω, συναίρεσιν δηλονότι ποιεῖ· καὶ ἐν τῷ δαῖραν παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ, ἀντὶ τοῦ δάειραν· ἐκθλίβεται γὰρ κἀνταῦθα τὸ ε, τὸ δὲ α καὶ ι συναιρεῖται εἰς τὴν αι δίφθογγον. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐγῷμαι ἀττικόν, τὸ δὲ δαῖραν ποιητικόν.

§. XVI. Κρᾶσις δὲ συναίρεσις, ὅταν δύο φωνήεντα εἰς ἓν συνάπτηται κατὰ τὸν λόγον τῆς κράσεως, εἶτα τὸ κραθὲν μετὰ τοῦ ὑπολοίπου συναιρῆται, ὃ γίνεται ἐν τῷ ᾄδειν, καὶ τὠὒτὸ ἀντὶ τοῦ τὸ αὐτό. Πίνδαρος· Ζηνὶ τὠὒτ' ἐπὶ χρέος. κιρνᾶται γὰρ τὸ μὲν ο καὶ τὸ α εἰς τὸ ω τὸ μέγα, εἶτα τὸ ω καὶ τὸ υ συναιρεῖται εἰς τὴν ωυ δίφθογγον. ἔστι δὲ καὶ αὕτη τῶν ἀττικῶν.

---

14) Bastius: „Sic, pro συμμίσγει." Forma haec, propria Graecitatis citerioris, in Codicibus passim legitur. V. Wesseling. ad Herodot. V. c. 112. in. et VI. c. 14. in. Ducangius Glossar. c. 1404.: „ΣΜΙΜΕΝΟΣ, Σμιγμένος, *Mistus*. Glossae Graecobarb. συγκερασμένον, σμιμένον, ἢ σμικτόν. a σμίγειν, *miscere*, μίγνυσθαι." Obiter huic Glossario adde aduerbium σμίγδην. V. Iacobs. ad Anthol. Graec. III. 1. p. 187. Schaef.

§. XVII. Ἔκθλιψις δὲ κρᾶσις συναίρεσις, ὅταν τὸ μὲν ἐκθλίβηται τῶν φωνηέντων, τὰ δὲ λοιπὰ κιρνᾶται καὶ συναιρῆται, ὃ γίνεται ἐν τῷ κᾆτα ἀντὶ τοῦ καὶ εἶτα. ἐκθλίβεται γὰρ τὸ ἓν ι, εἶτα κιρνᾶται τὸ ε καὶ α εἰς α, εἶτα τὸ ι τῷ α προςγράφεται, καὶ συναίρεσιν δηλονότι ποιεῖ. ἀττικὴ δὲ καὶ αὕτη ἐστί.

§. XVIII. Παρένθεσις δέ ἐστιν, ὅταν παρὰ τῷ ὄντι κατὰ τὴν λέξιν φωνήεντι ἕτερον φωνῆεν ἐντιθῆται, συναπτόμενον αὐτῷ εἰς δίφθογγον, ὃ γίνεται ἐν τῷ εἴαρ ἀντὶ τοῦ ἔαρ, καὶ τῷ εἰλήλουθα ἀντὶ τοῦ ἐλήλυθα. Ἴωνες δὲ ὡς ἐπίπαν αὐτῇ χρῶνται.

§. XIX. Ἔλλειψις τὸ ἐναντίον, ὅταν δηλονότι θάτερον τῆς κατὰ τὴν λέξιν διφθόγγου φωνῆεν ἐκθλίβηται; ὡς ἐν λείψει μεῖναι τὴν συλλαβὴν, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἀπόδεξις ἀντὶ τοῦ ἀπόδειξις, καὶ τῷ ἱέρεα ἀντὶ τοῦ ἱέρεια, καὶ τῷ ἐλήθυια ἀντὶ τοῦ εἰλήθυια, καὶ τῷ λιτουργεῖν διὰ τοῦ ῐ, ἀντὶ τοῦ λειτουργεῖν διὰ διφθόγγου, ἐπεὶ γὰρ καὶ προςτακτικοῦ φωνήεντος γίνεται παρένθεσις, ὡς ἐν τῷ εἰλήλουθα, καὶ προςτακτικοῦ γίνεται ἔλλειψις κατὰ λόγον. καὶ αὕτη δὲ τῶν Ἰώνων ἐστί.

§. XX. Διπλασιασμὸς λέγεται, ὅταν προςτεθῇ συμφώνῳ σύμφωνον τὸ αὐτὸ, ὃ γίνεται ἐν τῷ ἔδδεισεν. Αἰολέων δὲ οὗτος ἴδιος. καὶ ἐν τῷ Ἀχιλλεὺς καὶ Ὀδυσσεὺς προςθήκη γίνεται τοῦ λ καὶ σ. ἐπεκράτησε δὲ οὕτω γράφεσθαι, κειμένου γὰρ ἑνὸς, καὶ ἕτερον ἐπιφέρουσι. δύο δὲ οὐκ ἔστιν ὅτε θάτερον ἀποβάλλουσι.

§. XXI. Παρέλλειψις τὸ ἐναντίον, ὅταν δηλονότι τῶν αὐτῶν δύο συμφώνων ὀφειλόντων παρακεῖσθαι, θάτερον ἐκθλίβηται, ὡς ἐν λείψει τὴν λέξιν εἶναι, παραπλησίως τῇ κατὰ τὰ φωνήεντα ἐλλείψει, ὡς ἐν τῷ ἀμφιρύτου παρὰ Σοφοκλεῖ, ἐν τῷ Τελαμῶνι καὶ τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον. ὤφειλε γὰρ παρακεῖσθαι καὶ ἕτερον ρ, διὰ δὲ τὸ μέτρον οὐ παράκειται. ποιητικὴ δὲ αὕτη ἐστίν. ἔστιν ὅτε καὶ Ἀττικοὶ χρῶνται αὐτῇ δι' εὐφωνίαν, ὡς ἐν τῷ χεῤῥόνησος [15]), καὶ τῷ πρόσχες.

---

15) Pro χεῤῥόννησος. V. Schweighaeuser. ad Appian.

§. XXII. *Παρέμπτωσις δέ ἐστιν, ὅταν συμφώνῳ παρατιθῆται σύμφωνον οὐ τὸ αὐτὸ, ὃ γίνεται ἐν τῷ τυπτόμεσθα ἀντὶ τοῦ τυπτόμεθα. ἔστι δὲ αἰολική.*

§. XXIII. *Ἔκθλιψις τὸ ἐναντίον, ὅταν δηλονότι ὁ παρακείμενον ἑτέρῳ συμφώνῳ σύμφωνον οὐ τὸ αὐτὸ ἐκθλίβηται, ὃ γίνεται ἐν τῷ σκηπτοῦχος καὶ τῷ δρύφακτος· ἐκθλίβεται γὰρ καὶ ἀπ᾽ ἀμφοτέρων τὸ ρ· τὸ μὲν γὰρ σημαίνει τὸν ἔχοντα τὰ σκῆπτρα, τὸ δὲ τὸν ἐκ δρυῶν φραγμόν· καὶ τὸ* 16) *ἐμπιπλᾶν καὶ ἐμπιπρᾶν, καὶ ἐν τῷ ἔτειλαν παρὰ Πινδάρῳ ἀντὶ τοῦ ἐτείλαντο* 17). *ἔστι δὲ ἐν μὲν τῷ σκηπτοῦχος καὶ τῷ δρύφακτος καὶ τοῖς δυσὶ τοῖς ἑξῆς ἀττική, ἐν δὲ τῷ ἔτειλαν ποιητική.*

§. XXIV. *Προσχηματισμὸς δέ ἐστιν, ὅταν συλλαβὴ προστιθῆται κατὰ τὸ τέλος, ὃ γίνεται ἐν τῷ πρόςωπατα, καὶ ἐν τῷ τουτέοισι, ἔνθα καὶ τὸ ε προςετέθη, καὶ τῷ τοῖσι, καὶ τῷ οὑτοσὶ, καὶ τῷ τουτοισὶ καὶ τῷ ἤσθα καὶ τῷ ὁτιή. ἔστι δὲ ἐν μὲν τῷ οὑτοσὶ καὶ τῷ τουτοισὶ καὶ τῷ ἤσθα καὶ τῷ ὁτιὴ ἀττικὸς, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ἰωνικός.*

§. XXV. *Ἀποκοπὴ τὸ ἐναντίον, ἀφαίρεσις δηλονότι συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, ὃ γίνεται ἐν τῷ Ἀπόλλω ἀντὶ τοῦ Ἀπόλλωνα, καὶ τῷ Μίνω ἀντὶ τοῦ Μίνωα, καὶ τῷ ἱδρῶ ἀντὶ τοῦ ἱδρῶτα, καὶ τῷ δῶ ἀντὶ τοῦ δῶμα. ἔστι δὲ ἀττικὴ μὲν ἐν τῷ Ἀπόλλω καὶ τῷ Μίνω, ποιητικὴ δὲ ἐν τοῖς λοιποῖς κατὰ τὸν εἰρημένον ὄπισθεν λόγον.* 18)

T. III. p. 113. et Boissonad. ad Philostrati Her. pag. 318. 541. 544. *Χερσόννησος* habet Codex in Diodoro Sic. III. c. 44. — *Πρόσχες* pro *πρόσσχες* fortasse hoc argumento defensurus erat Porsonus. V. viri eximii Supplem. praefat. ad Euripid. Hecub. p. L. ed. Lips. alter. Neque ego multum repugnem, si quis me dicat hac in re fuisse iusto curiosiorem. Schaef.

16) Sic Cod. Leg. *καὶ τῷ.* Bast.

17) Grammaticus videtur *ἐστείλαντο* scripsisse: alioqui non intelligo, qui potuerit vti hoc exemplo *τῆς ἐκθλίψεως*. V. Heyn. ad Pindar. Olymp. II. v. 126. Schaef.

18) Huic Grammatici *συγγραμματίῳ* Bastius comites

adiunxerat bigam Epigrammatum, quae, nondum, quod sciam, edita, in eodem Codice Parisino leguntur. Philologorum in gratiam hic accedant, satis recenti, vt probabile est, aetate a versificatore imi subsellii fabricata.

I.

Ὡς ἀπὸ γραμματικοῦ μέτροις κατατριβομένου καὶ ἀγανακτοῦντος.

Ἦν ὅτ' ἔην βροτῷ εἴκελος ἄψεα ἠδὲ νόημα,
καὶ νόος ἐστύγεε πᾶσαν ἀγηνορίην.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐδάην κενεὴν σοφίην καὶ τῦφον,
καὶ πάντ' ἤμειψα, χρῶτα, νόον, μέλεα.
Δάκτυλον ἐκπάγλως πόδα καὶ πόδα δάκτυλον ἴσχ
ὄμματά μοι πούς καὶ δάκτυλος ἀνθερεών,
Πούς, ξύμπαντα μέλη πούς· αὐτὰρ ὁ πους οὖ μοι
καὶ κεφαλὴν φορέω δακτύλῳ ἀντίθετον.

II.

Ἐγκύρσας νεπάδεσσιν ἀνὴρ δείλαιος ἀέλπτως,
Καὐτὸς ἐν οὐ πολλαῖς ὥραις νέπος ἐξεφάανθη.
Καὶ φωνῆς μὲν ὅδ' ἦν ἐπιδευὴς ἔλλοπι ἶσα.
Αὐγασάμην δ' ἕτερον νέποδα βροτῷ εἴκελον αὐδὴ
Καὶ θαῦμ' ἦεν ἀκούειν ἀφραδέεσσιν ἄπιστον.

Ex posteriore forma νέπος Lexicis accedat. Schaef.

EXCERPTA
E CODICE VATICANO
Num. 292.

Iam aliquot plagulis Gregorii nostri excusis, accepi a Bastio meo Excerpta e Codice Vaticano Num. 292., quem Româ Lutetiam allatum, Hasiique, viri clarissimi, indicio cognitum, meos in vsus euoluerat. Is primo tenet Gregorii, etsi non nominati, librum, hoc inscriptum titulo:

Ἰδιώτητας (sic) τῶν διαλέκτων.

In margine adscriptum ἢ ἀτθὶς. Quas γεύματος χάριν Bastius enotauit diuersitates scripturae, cum ad ipsum Gregorium apponere non licuerit, hoc loco expromam.

Pag. 1. v. 1. s. Cod. Ἰδού σοι — νέων μοι πάντων φιλολογώτατε.

P. 4. v. 1. διατριβῇ. Mox οὔπω δέ τις.

Ibid. v. 3. s. ἐκ του λέγειν ταῦτα οἴεσθαί τι μέγα περὶ αὐτῶν. ἡ γὰρ γλῶσσα.

P. 5. v. 1. ἔχειν, ὁ δὲ νοῦς,

Ibid. v. 3. κατηγορήσομεν.

Ibid. v. 4. s. ὥς που καὶ Πλάτων.

P. 6. v. 1. ἀττικῆς μὲν φράσεως.

Ibid. v. 3. Δημοσθένην τὸν omissa.

P. 7. v. 3. ἄξιον παρὰ τοῖς εὐγνώμοσιν.

Ibid. v. 4. s. ὀλίγα τυχὸν.

P. 9—12. Sectio περὶ Διαλέκτων omissa.

P. 14. v. 7. ἐν ταῖς θεσμοφοριαζούσαις.

P. 17. v. 1. s. ἐν Πολυδώρου τῷ δράματι.

P. 23. v. 2. s. ἀπὸ τοῦ τρίτου τὸ τριταῖον.

Ibid. v. 6. ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ.

P. 31. v. 1. s. ὡς πῦρ ἀπενέμοντο ἅπαντα.

Ex hoc specimine facile intelligas, librum Vaticanum Gregorii, post tot Codices Gramı excussos, vix dignum esse, cui conferendo ı labor impendatur. Itaque Bastius, negotio h misso, maiore cum fructu ad sequentia se c lit.

Scilicet Gregorium in Codice a fol. 37. vsque ad fol. 41. rect. sequitur Anonymi lib

Περὶ τῶν διαλέκτων.

Compilauit Anonymus et Gregorium Corint et Ioannem Grammaticum, et duos illos Gra ticos, quorum scripta Koenius Gregorio su En accurata huius libelli collatio.

Et initium quidem e Gregorio Corinthio tum est.

Pag. 1. v. 1. s. Cod. Ἰδού σοι καὶ τὰς διαλέ ἐγχειρίζω σοὶ, σεβαστῶν μοι πάντων φιλ.

P. 3. s. ἱκανὴ περὶ τὰ βιβλία σπουδὴ [1]) καὶ ἀ σις κ. τ. λ.

P. 4. v. 1. οὔπω δέ τις.

Ibid. v. 3. s. ἡμᾶς μέλλοντας ἐκ τοῦ ταῦτα ⁊
πρὸ
οἴεσθαί τι μέγα περὶ (sic) ἑαυτῶν.

Ibid. v. 4. γλῶσσα.

Ibid. v. 5. ῥοῦν.

P. 5. v. 4. s. ὥς που καὶ Πλάτων.

P. 9—12. Sectio περὶ Διαλέκτων omissa.

P. 14. v. 5. s. καὶ αὖ αὐτοῖς τοῖς προςτακτι

Ibid. v. 6. κἀκεῖνο μὲν τὸ.

P. 24. v. 1. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ἀνάλογον.

Ibid. v. 2. μὴ ante προςηγορικὰ omissum: que p. 27. v. 4.

P. 29. v. 2. s. ἐπὶ τῆς ἀπὸ τῆς συν προθέσει χομένης καὶ συντιθεμένης λέξεως μόνης.

---

1) σπουδὴ videtur interpretamentum vocis ge τριβή. Bast.

P. 30. v. 1. ἐπὶ τοῖς ἀττικοῖς.

P. 31. v. 1. κατὰ πῦρ ἐμάχοντο (omisso σφοδρότε-ρ), ἤγουν ὡς πῦρ ἐπενέμοντο ἅπαντα.

P. 33. v. 2—4. Thucydidea plane sic habet, vt in oenii nostroque textu leguntur.

Ibid. v. 4. ss. ἁπλῶς δὲ αἱ ἐλλείψεις τῶν ἀττικῶν σι, οἷον καθ' ἑκάστην, λείπει τὸ ἡμέραν, καὶ ἐν ραχεῖ, λείπει γὰρ καιρῷ ἢ λόγῳ, καὶ τὸ ἐνδ (sic) οιοῦτόν ἐστι, καὶ τὸ εἰ δ' ἄγε etc.

P. 35. v. 3. ss. κόπτων ἀμφοτέρησι κατὰ Ἀριστο-άνην· πόθεν etc.

P. 36. v. 2. Post voces ἡ ὀσμὴ haec inseruntur: αὶ ἑτέρα ἔλλειψις· ἀποδέχομαί σε τῆς εὐφυΐας, τουέστιν, ἕνεκα τῆς εὐφυΐας· εὐχαριστῶ σοι τῆς ἀγαθῆς διαθέσεως. Ἴδιον δὲ τούτων καὶ τὸ χρᾶσθαι αῖς δοτικαῖς ἀντὶ γενικῶν, οἷον· τῷ δὲ δύο αἰοὶ [2]) σαν, καὶ τῷ ἵππῳ ἡ πηγὴ τὴν κόμην ἐκάθηρεν, καὶ τερα. Post quae sequitur: ἀττικῶν καὶ τὸ εὐθεῖαν . τ. λ.

P. 40. v. 4. ἐπ' οἶκον.

Ibid. v. 6. s. Βλήχωνα διὰ τοῦ β, οὐ διὰ τοῦ γ ροςφέρουσιν (sic) οἱ ἀττικοί.

Inde Codex, relicto Gregorio, adhaeret Ioanni Grammatico, aut illis Grammaticis, quorum libellos Koenius ad calcem Gregorii edidit. Sic autem ergit.

λ

Ἴδιον τούτων τὸ τοῖς μέλλουσιν ἀντὶ ω (sic) χρᾶθαι, οἷον·

αἶψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο [3]),

ντὶ τοῦ κατέθου ἐπὶ παρεληλυθότος, καὶ τό· ἐπεὶ ὲ πέρας ἡ προφητεία λάβοι, ἐπεὶ δὲ γένοιντο τῶν ωμάτων ἐντός, καὶ ἕτερα.

Ἀεὶ τὰς εἰς ας (sic) πληθυντικὰς εὐθείας ἀπὸ τῶν

2) Sic Codex. Legam υἱοί. Bast.
3) Hesiod. Ἔργ. κ. Ἡμ. v. 45. Schaef.

εἰς ευς ἀρσενικῶν γινομένας, διὰ τοῦ η προφέρονται, οἷον γονεῖς γονῆς, βασιλεῖς βασιλῆς. [4])

Τὰ εἰς αος ἀρσενικὰ λήγοντα παροξύτονα (sic)
λ
ὀξύτονα, διὰ τοῦ εως προφέρονται, οἷον μενέ μενέλεως, νικόλαος νικόλεως, ναὸς νεώς. [5])

Τὸ ι ταῖς λέξεσι προστίθησι, νῦν νυνὶ, τοῦτον τουτονὶ, οὗτος οὑτοσί. [6])

Τὰ εἰς ευς ὀνόματα διὰ τοῦ ω ἐπὶ τῆς γενικῆς ἐκφέρει, ἀριστεὺς ἀριστέως, Πηλεὺς Πηλέως. [7])

Αἱ συναλοιφαὶ ἀττικῆς εἰσιν ἴδιαι· τῷ 'μῷ τῷ ἐμῷ, ἔρχομ' ἔχων ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι ἔχων. [8])

Αἱ παραλήψεις τῶν κλητικῶν ἀντὶ τῶν εὐθειῶν, ἀττικῶν εἰσιν ἴδιαι, νεφεληγερέτα Ζεῦ ἀντὶ τοῦ νεφεληγερέτης, καὶ ἱππότα Νέστωρ ἀντὶ τοῦ ὁ ἱππότης, καὶ εὐρυόπα Ζεῦ ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης. [9])

Αἱ ἐλλείψεις τῶν μερῶν τοῦ λόγου Ἀττικῶν εἰσι καὶ Δωριέων, οἷον κόπτων ἀμφοτέρῃσι, λείπει ταῖς χερσίν. [10])

Ἀεὶ παθητικοῖς ῥήμασι ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν χρῶνται, οἷον γράφομαι, ποιοῦμαι, κόπτομαι, ἀντὶ τοῦ γράφω. [11])

Ποιείσθων καὶ νοείσθων λέγει, ἀντὶ τοῦ ποιείσθωσαν (sic) καὶ νοείτωσαν (sic). [12])

---

4) Conf. Grammat. Meermann. de Dial. Att. §. II. et Io. Grammat. fol. K. V verso ed. Venet. 1540. 8. Bast.

5) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. III. vbi male τὰ εἰς ος etc. Bast.

6) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. IV. Bast.

7) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. V. Bast.

8) Conf. Io. Grammat. Bast.

9) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. XV. Bast.

10) Conf. Io. Grammat. Bast.

11) Conf. Io. Grammat, et Grammat. Meermann. l. c. §. VI. Bast.

12) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. VII. Bast.

Τὰ εἰς ως ἐπιῤῥήματα κ. τ. λ. [13])

Τὰς εἰς ες ληγούσας εὐθείας τῶν συγκριτικῶν εἰς ους περατοῖ, οἷον οἱ μείζους, οἱ χείρους, οἱ καλλίους, οἱ βελτίους, οἱ πλείους, οἱ μείους καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἀντὶ τοῦ μείζονες, καὶ χείρονες, καὶ καλλίονες, καὶ βελτίονες, καὶ ἀρείονες, καὶ μείονες, καὶ πλείονες καὶ ὅσα τοιαῦτα. [14])

Ταῖς συναλοιφαῖς ἀεὶ κατακόρως χρῶνται, τὸ ἱμάτιον θοιμάτιον λέγει, καὶ τὸ ἔλαιον τοὔλαιον. [15])

Ἀδιαιρέτους τινὰς τῶν λέξεων προφέρει, οἷον ὡς ὅταν [16]) λέγῃ πατρῷος ἀντὶ τοῦ πατρωΐος καὶ μητρώϊος καὶ ἑώλιος [17]) (sic). [18])

Τὸ ρ ἀντὶ τοῦ σ προφέρει· τὸ γὰρ θάρσος θάῤῥος λέγει, καὶ τὸ θαρσαλέως θαῤῥαλέως, καὶ τὸ ἄρσεν ἄῤῥεν. [19])

Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ε χρᾶται, ὡς ὅταν λέγῃ τὸ ἔνδυμα τοὔνδυμα καὶ τὸ ἔγκλημα τοὔγκλημα καὶ τὸ ἔπος τοὖπος. [20])

---

13) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. VIII. a quo Grammaticus noster hoc in articulo plane nihil discrepat. Bast.

14) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. IX. Bast.

15) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. X. Bast.

16) *Οἷον ὡς ὅταν* dixit etiam Grammaticus Augustanus supra p. 673. §. XVI. qui omnino multa cum nostro communia habet. De hoc similibusque pleonasmis v. quae scripsi in Bastii Epistola Crit. p. 277. s. Schaef.

17) Pro *ἑώλιος* Grammaticus, vt puto, scripserat *ἑῷος ἀντὶ τοῦ ἑώϊος*. Bast.

18) Conf. Grammat. Leidens. de Dial. Att. §. IV. Bast.

19) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Leidens. l. c. §. V. Bast.

20) Conf. Io. Grammat., Grammat. Leidens. l. c. §. VI. et Meermann. l. c. §. XI. Bast.

Εὐθείαις ἀντὶ κλητικῶν χρῆται, ὦ φίλος ἀντὶ ὦ φίλε, ὦ ἄνθρωπος ἀντὶ τοῦ ὦ ἄνθρωπε.[21])
Ὑπερθετικοῖς ἀντὶ συγκριτικῶν πολλάκις χρῆ[ται] ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν θηριωδέστατος πάντων (sic) λέγει θ[η]ριωδέστερος πάντων (sic).[22])

Τῷ η ἀντὶ τοῦ ε χρῆται· τρέπει γὰρ τὸ ε εἰς ὡς ἐπὶ τοῦ ἐδυνάμην καὶ ἐβουλόμην, ἠδυνάμην καὶ [ἠ]βουλόμην, ἔμελλον ἤμελλον.[23])

Ὑπόθεσις τῆς Αἰολίδος.

Ἴδιον τούτων τὸ τὰς ὀξυτόνους λέξεις καταστρέφειν, καί τισιν ὀνόμασι θηλυκοῖς αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προςτιθέναι, καί ποτε ἀντὶ τοῦ υ τὸ ι (sic) χρῆσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ο τὸ ω, καὶ τὰ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ψιλῶς ἐκφέρειν, καὶ ἀντὶ τῆς ει διφθόγγου τὸ η τάττειν, καὶ προτιθέναι ἐπὶ[24]) λέξεων τῷ ρ τὸ β, ἀντὶ τοῦ (sic) β μμ, δύο ππ λαμβάνειν.[25])

Καὶ τὰς μὲν οὖν ὀξυτόνους λέξεις καταστρέφουσι, τὸ ποταμὸς πόταμος λέγοντες, καὶ τὸ καλὸς κάλος, καὶ τὸ σοφὸς σόφος.[26])

Τισὶ δὲ ὀνόμασι θηλυκοῖς ἀντὶ (sic) αἰτιατικῆς πτώσεως τὸ ι προςτιθέναι (sic), ἀντὶ τοῦ καλὰς καλεῖς (sic) λέγοντες, καὶ ἀντὶ τοῦ σοφὰς σοφεῖς.[27])

Ἀντὶ δὲ τοῦ ο τῷ ω χρῶνται, ὅταν λέγουσιν (sic) τὸ ὅμοιον ὤμοιον, καὶ τὸ ὄλυμπος ὤλυμπος.[28])

---

21) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. l. c. §. XII. Bast.

22) Conf. Io. Grammat. Bast.

23) Conf. Io. Grammat. Bast.

24) Excidit τινῶν, quod infra recte additur. Conf. Porson. ad Euripid. Hecub. p. 103. ed. Lips. alter. Sch.

25) Conf. Grammat. Leidens. de Dial. Aeol. §. II. Bast.

26) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. III. Bast.

27) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. IV. Bast.

28) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. VI. Bast.

; δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ψιλῶς ἐκφέρειν, ὅ-
ὸ ἡμέρα ψιλοῦσι (sic) καὶ τὸ ἅγιος καὶ ἡμεῖς. ὡς-
; καὶ πάντα τὰ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα. [29])

ὶ τῆς ει διφθόγγου τὸ η, τὸ κιθαίρειαν κιθαί-
γράφοντες, καὶ λέγοντες ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν καὶ
εῖν, ἐλθῆν καὶ δραμῆν, ὡς καὶ τὰ ὅμοια. [30])

οςτιθέασι δὲ ἐπί τινων [31]) λέξεων ἀντὶ τοῦ ρ τὸ
ῥόδια βρόχια (sic) λέγοντες, καὶ τὰ ῥάκη βρά-
αὶ τὸ ῥᾶναι βρᾶναι. [32])

ὶ δὲ τῶν δύο μμ δύο ππ λαμβάνουσι, τὰ ὄμμα-
πατα λέγοντες. [33])

τι δέ τινα ἰδίως παρ' αὐτοῖς σχηματιζόμενα. ἀν-
ρ τῆς μετα προθέσεως τὴν κατα (sic) παραλαμ-
νσι. [34])

τθ' ὅτε καὶ τὴν βουλὴν βωλὴν λέγουσι, τὸν δὲ
α ἄγωνον λέγοντες, τὴν δὲ γῆν γᾶν, τοῦτο δὲ καὶ
Ιωριέων, καὶ τὸν Πρίαμον Πέῤῥαμον. [35])

Αἰολὶς τὸ β τῷ ρ προςνέμει, ὡς ὅταν τῷ ρ ἐπι-
ται κ ἢ τ ἢ δ, βρυτὴρ ἀντὶ τοῦ ῥυτὴρ, βράκος
τοῦ ῥάκος, βρόδον ἀντὶ τοῦ ῥόδον. [36])

Αἰολὶς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν γενικὰς δι-
ῦσα διὰ τοῦ α προφέρεται, νύμφαι νυμφᾶν νυμ-
ν, θυραῶν, πυραῶν (sic). [37])

) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. VII. Bast.
) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. VIII. Bast.
) Grammaticus Leidensis l. c. §. IX. p. 638. perpe-
habet ἐπὶ τῶν λέξεων. Frequentissima confusio pro-
inis τὶς et articuli. V. Ind. Verbor. in Melet. Crit. p.
b. Schaef.
) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. IX. Bast.
) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. X. Bast.
) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. XI. Bast.
) Conf. Grammat. Leidens. l. c. §. XI. Bast.
) Conf. Grammat. Meermann. de Dial. Aeol. §. I.
Γ.
) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. II. Bast.

Αἱ συγκοπαὶ τῶν Αἰολέων εἰσὶν ἴδιαι, αἱ ἀ σεις τῶν Ἰώνων, αἱ ἀποκοπαὶ καὶ ἐπεκτάσεις τ τικῶν. Αἱ συγκοπαὶ τῶν Αἰολέων, γίνονται ἐ μέσον, οἷον ὤρσεν ἀντὶ τοῦ ὥρμησεν. [38])

Αἱ προθέσεις (sic) *ἀντὶ* (sic) *τῆς θα συλλα τῶν ὑποτακτικῶν ῥημάτων δευτέρων προςώπ λέων εἰσί· εἴπησθα ἀντὶ τοῦ εἴπῃς, καὶ εὕδησ τὶ τοῦ εὕδῃς.* [39])

Αἱ προθέσεις τοῦ υ τῷ ε, ἐπιφερομένου φω Αἰολέων εἰσὶν, οἷον χεύαντες ἀντὶ τοῦ χέαντες

Τὰ εἰς αις κ. τ. λ. [41])

Τῷ ω στοιχείῳ ἀντὶ τῆς ου διφθόγγου χρῆτ σαι ἀντὶ τοῦ μοῦσαι, καὶ λιπῶσαι ἀντὶ τοῦ λ καὶ τὰ ὅμοια. [42])

Τῷ υ ἀντὶ τοῦ ο στοιχείου χρῆται, τὸ ὅμοιο λέγεται. [43])

Τὰ ἀμετάβολα διπλασιάζει, καὶ τὸ π καὶ τ τὸ γὰρ ἀγείρω ἀγέῤῥω λέγει, καὶ τὸ ἐγείνατο το, καὶ τὸ ἐνείματο ἐνέμματο.

Πάλιν δὲ τὸ ὄπη ὄππη· ἡ γὰρ κοινὴ τὰ ἀν δασύνει [44]), *ὁποῖος ὁπποῖος, ὅτι ὅττι, τοσοῦ σοῦτον, ὅσος ὅσσος, πενθήσεις πενθήσσεις.* [45]

Τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων δευτέρου καὶ τρίτου προςώπου ἀνεκφώνητον ταῖς ἄλλαις διαλέκτοις ἐκφωνεῖν εἴωθε, βοα γελάϊς γελάϊ, νικάϊς νικάϊ. [46])

---

38) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. III. B

39) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. V. Ba

40) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. IV. B

41) Conf. Grammat. Meermann. l. c. §. VI Grammaticus noster hoc in articulo plane nihil d Bast.

42) Conf. Io. Grammat. Bast.

43) Conf. Io. Grammat. Bast.

44) Sic pro *διπλασιάζει*. Bast.

45) Conf. Io. Grammat. Bast.

46) Conf. Io. Grammat. Bast.

ιτικὰς τῶν εἰς ων ληγόντων συστέλλει. χελιδὼν ν, μακεδὼν μακεδόν. [47])

τῆς αι διφθόγγου τὸ ι ἐκβάλλει, ὅταν αὐτὴν τιφέρηται σύμφωνον, οἷον Ἀλκαῖος Ἀλκάος, ς ἀρχάος, Ῥωμαῖος Ῥωμάος. [48])

Ὑπόθεσις τῆς Δωρίδος.

ν αὐτῆς ἀντὶ τοῦ η τῷ α χρήσασθαι, καὶ ἀντὶ τῷ α, ἀντὶ δὲ ἑνικῶν ὀνομάτων θηλυκῶν ὡς πληιὰς πτώσεις ἐπιφέρειν (sic), καὶ ἀντὶ τῆς ου γγου τὸ ω μέγα (sic) [49]) χρήσασθαι, καὶ ἀντὶ τῆς ῃ παραλαμβάνειν, καί ποτε ἀντὶ τοῦ θ τὸ σ, ; τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαίρειν. [50])

ὶ μὲν τοῦ η τὸ α χρῶνται, ὅταν λέγωσιν ἅλιον

Conf. Io. Grammat. Bast.

Conf. Io. Grammat. Bast.

Hanc verbi χρῆσθαι cum accusatiuo constructiohis Grammaticorum scriptis passim videas. Mox

ῶνται, etc. Sic etiam supra p. 688. Antea inclinaιc, vt haberem pro errore librariorum: nunc ipsos aticos consulto sic scripsisse puto. Ducangius Glos- 1759.: „Χρᾶσθαι, pro χρῆσθαι, et cum aco, non semel vsurpat Moschion de morbis mulieScholiastes ad Aristophan. Plut. v. 321. τούτῳ ἐχρῆemsterhusius ad h. l. pag. 102. a.: „— priorum [correxit] Kusterus, etsi sciam τῷ χρᾶσθαι se- Graecos accusatiuum aliquando iungere.“ Praeimus Coray Emendat. in Hippocrat. in Musei Oecim. Fascic. II. p. 5.: „— χραομαι vtor tertio ommuniter iunctum, reperitur aliquando cum “ Pseudo-Phalaris p. 16. Lennep. τὰ χρήματα ς ἐπισκευὴν καὶ κόσμον τῆς πόλεως χρησάμενοι. oque indicio sorex iste se prodit. Schaef.

Conf. Grammat. Leidens. de Dial. Dor. §. II.

Αἱ ἀποκοπαὶ Δωριέων. γίνονται δὲ κατὰ τὸ τέλος, ἕτερα δῶ, ἀντὶ τοῦ ἡμέτερα δώματα. [62])

Αἱ προςθέσεις τῆς με συλλαβῆς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν αι ληγόντων ἀπαρεμφάτων Δωριέων εἰσί. βήμεναι τοῦ βῆναι, καὶ στήμεναι ἀντὶ τοῦ στῆναι. [63])

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ δ καὶ τοῦ τ τῶν παλαιῶν (sic) πτώσεων ἑνικῶν γενικῶν (sic) Δωριέων εἰσὶν, οἷον Πάριος, ραος, ἀντὶ τοῦ Πάριδος, κέρατος. [64])

Ὑπόθεσις εἰς τὴν Ἰάδα.

οῦθος [65]) ὁ ἕλλην (sic) ἔσχε παῖδας δύο, Ἴωνα καὶ χαιόν. ἀπὸ μὲν οὖν Ἴωνος βασιλεύσαντος τὸν τόπον εῖνον Ἰω (sic) προςηγορεύθη, ἀπὸ Ἀχαιοῦ Ἀχαΐα, ἀ- ὸ Ἕλληνος, τοῦ πάππου αὐτῶν, Ἑλλάς. τελευτήσαντς οὖν Ἀχαιοῦ ἔτι παιδὸς ὄντος, ὁ Ἴων κατῴκησε ὴν καλουμένην ἀττικὴν γῆν. τιμηθεὶς δὲ παρὰ τοῖς Ἀθηναιοις διὰ τὴν ἐν λόγοις ἀρετὴν καὶ διὰ τὴν τοῦ ώματος ῥώμην, πάντας ἔπεισεν Ἴωνας προςαγορευῆναι τους πρὶν Ἀττικοὺς, καὶ τὴν διάλεκτον Ἰάδα, γενέσθαι ταύτην πρώτην διάλεκτον Ἀθηναίων. αὶ Ὅμηρος δὲ μαρτυρεῖ, λέγων οὕτως· Ἐνθάδε Βοιτοὶ καὶ Ἴωνες ἑλκεχίτωνες.

διωμα τῆς ἰόν(σ) (sic).

ι [66]) τοίνυν Ἴωνες τὸ μὲν η ἀντὶ τοῦ α ἐν τῷ τε [67]) θέασι. λέγουσι γὰρ Ἥρη καὶ Ἀθήνη, ἀντὶ τοῦ Ἥ- καὶ Ἀθηνᾶ. κεχρημένος οὖν Ὅμηρος τῇ διαλέκτῳ ύτῃ, Ἥρη τ' Ἀργείη, καὶ ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη, θ' ὅτε τὴν διάλεκτον ταύτην οὐκ ἐξομαλίζει [68]).

---

62) Conf. Io. Grammat. Bast.
63) Conf. Io. Grammat. Bast.
64) Conf. Io. Grammat. Bast.
65) Sic. Leg. Ξοῦθος. Bast.
66) Sic, pro οἱ. Bast.
67) l. e. τέλει. Bast.
68) *In vsu huius dialecti passim anomalias admittit.* — onf. Reiz. de Accent. Inclin. p. 60. Schaef.

τὸ γὰρ Ῥέα καὶ θεὰ παραπλησίως[69]) ἐκφέρει ὁ ποιητής, ἐπάγων καὶ λέγων οὕτως· Μῆνιν ἄειδε θεά. ... δὲ υ καὶ τὸ ε περιττὸν παρεντιθέασι, τὸν Ὄλυμπον Οὔλυμπον, καὶ τὸν ὅλον οὖλον.

τέρα[70]) ὑπόθεσις εἰς τὴν Ἰάδα, ᾗ κέχρηται Ὅμηρος.

B—

διον[71]) αὐτῆς ἐστι τὰς π [72]) συλλαβὰς εἰς δύο διαίρειν (sic). ἀντὶ γὰρ τοῦ ποιῶ ποιέω λέγουσι, καὶ ἀντὶ τοῦ βοῶ βοάω, καὶ ἀντὶ τοῦ χρυσῶ χρυσόω. καὶ ἀντὶ τοῦ π τὸ κ λαμβάνουσι, τὸ πῶς κῶς λέγοντες. ἀντὶ δὲ τῶν δασυνουσῶν συναλοιφῶν ψιλότητας ἐκφέρουσιν, ἀντὶ ἐφίππων καὶ ἐφορᾶν, ἐπίππων καὶ ἐπορᾶν λέγοντες.[73])

Ἐπὶ δέ τινων λέξεων τὸ ι ὑπεξαιροῦσιν, ἀντὶ τοῦ πονεῖσθαι πονέσθαι λέγοντες, καὶ ἀντὶ τοῦ πράττειν πράττεν.

Ἔτι δὲ καὶ ταῦτα τὰ εἰς ναι ἀπαρέμφατα ἀπὸ τῶν εἰς ω πλὴν τοῦ ω) πρὸ τοῦ τέλους συλλαμβάνει τὴν με συλλαβήν, τιθέναι τιθέμ (sic), στῆναι στῆμαι (sic), καὶ ὑποδιαιροῦσι· κέκληνται κεκλήαται, βέβληνται βεβλήαται, ἦνται ἥαται (sic), καὶ πᾶν ῥῆμα εὐκτικὸν τρίτου προσώπου, παραλήγοντος τοῦ ε, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ν εἰς α προφέρονται, οἷον λέγοιντο λεγοίατο, ὁδεύοιντο ὁδευοίατο.

Τὰ εἰς ας λήγοντα ὀνόματα εἰς ης τρέπει ἐπὶ γεν-

---

69) Ante παραπλησίως videtur excidisse negatiua οὐ. Conf. Melet. Crit. I. p. 96. vbi quem tractaui Theophrasti locum, eodem quo Hoogeveenus modo interpretatur Deuarius de Particul. p. 102. Reusm. SCHAEF.

70) l. e. ἑτέρα. BAST.

71) l. e. ἴδιον. BAST.

72) l. e. περισπωμένας. BAST.

73) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Leidens. de Dial. Ion. §. II. BAST.

ις, ἐὰν μὴ ὦσι δώρια, Ἑρμείας Ἑρμείης, Σωσείας Σωσείης (sic).[74])

Τὰ εἰς ης λήγοντα, ὧν ἡ γ εἰς ου περατοῦται, παρ' ... σιν εἰς εω λήγει, Πέρσης Πέρσεω, Ξέρξης Ξέρξεω, Πηλειάδης Πηλειάδεω.[75])

Τὰ εἰς ης ἀρσενικὰ, ὧν ἡ γ εἰς ους[76]), διὰ τοῦ εος ... ροφέρεται, Δημοσθένης Δημοσθένεος, ἀμαθὴς ἀ-μαθέος. τὴν δὲ αἰτιατικὴν εἰς εα ποιεῖ, Δημοσθένεα, ἀμαθέα.[77])

Πᾶσαν εὐθεῖαν εἰς ευς λήγουσαν, διὰ τοῦ ηος ἐκφ,[78]) ἐπὶ γενικῆς, βασι[79]) βασιλῆος, Ἀχιλλεὺς Ἀχιλλῆος.[80])

Πᾶσα εὐθεῖα εἰς ος οὐδέτρ[81]) εἰς[82]) κλίνεται παρ' ... ὑτῶν, οἷον πλῆθος πλήθεος, σκάφεος, τείχεος, βέ-λεος, ὄρεος.[83])

Τὰς εἰς εις ἡ ἐν τ πλ ... ἀπὸ τῶν εἰς ευς ἑνικῶν γινο-

---

74) Conf. Io. Grammat. et Grammat. Meermann. de ial. Ion. §. II. Bast.

75) Conf. Io. Grammat. Bast.

76) Modo plene legimus ὧν ἡ γενικὴ εἰς ου περατοῦ-ται, statimque post εἰς εω λήγει. Adde hanc ellipsin verbi λήγειν s. περατοῦσθαι, et frequentiorem etiam participii λήγων s. περατούμενος, cuius exempla mox habebimus, catalogo Ellipsium Bosiano. Schaef.

77) Conf. Io. Grammat. Bast.

78) l. e. ἐκφέρουσιν. Bast.

79) l. e. βασιλεύς. Bast.

80) Conf. Io. Grammat. Bast.

81) l. e. οὐδέτερον. Bast.

82) Deest εος. Bast.

83) Conf. Io. Grammat. Bast.

Αἱ ἀναστροφαὶ καὶ τὰ ὑπερβατὰ τούτων εἰσὶν ἴδια, τὸ δῶρ᾽ ἀποαιρεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀφαιρεῖσθαι.

Αἱ ἐξαιρέσεις τοῦ ι ἐκ τῆς ει δφ^θ Ἰώνων εἰσὶ, οἷον κτόρεος, χρύσεος, ἀντὶ τοῦ ἐκτόρειος, χρύσειος. 94)

Αἱ διαιρέσεις τῶν εἰς ως ἐπιῤῥημάτων . . . . . . (sic) ἀρσενικῶν εἰς ος ληγόντων ὀνομάτων Ἰώνων εἰσὶ, ἀληθέως, ἀτρεκέως, ἀντὶ τοῦ ἀληθῶς, ἀτρεκῶς. 95)

Τὰς εἰς εις ληγούσας εὐθείας πληθυντικὰς διαιρεῖ πάντοτε, καὶ τὰς μὲν ἀπὸ μὲν 96) τῶν εἰς ευς οὔσας διὰ τοῦ η προφέρει, βασιλεὺς βασιλῆες, ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ης καὶ εἰς υς, διὰ τοῦ ε, οἷον ἀληθὴς [illegible] ἀληθέες, ὀξὺς ὀξέες. 97)

Αἱ προσθέσεις τοῦ ι τῷ ε ἐπιφερομένου φωνήεντος, ἢ ἑνὸς τῶν ἀμεταβόλων Ἰώνων εἰσὶν, ἔασεν εἴασεν, κενὴ κεινὴ, στενὴ στεινή. 98)

Ἡ ἐναλλαγὴ — — — — — ἀντὶ τοῦ ἐρυσάρματοι. 99)

Τὰ εἰς η λήγοντα διαιρεῖ εἰς εα, τείχη τείχεα, βέλη βέλεα, μέλη μέλεα, καὶ τὰς γενικὰς ὡσαύτως, τειχέων, μελέων, βελέων, σκαφέων. 1)

Ἀεὶ τὸ υ ταῖς λέξεσι προστίθησι, οἷον κ. τ. λ. 2)

Τὸ διττὸν σσ εἰς ξ τρέπει. τὰ γὰρ δισσὰ διξὰ λέγει. 3)

---

94) Conf. Grammat. Meermann. de Dial. Ion. §. XI. Bast.

95) Conf. Io. Grammat. Bast.

96) Dele prius μὲν et adde hoc exemplum illis, quae Bastius collegit Epist. Crit. p. 123. s. Schaef.

97) Conf. Io. Grammat. Bast.

98) Conf. Io. Grammat. Bast.

99) Plane vt in Ioanne Grammat. Bast.

1) Conf. Io. Grammat. Bast.

2) Conf. Io. Grammat., a quo Grammaticus noster hoc in articulo plane nihil discrepat. Bast.

3) Conf. Io. Grammat. Bast.

υ Πελοπόννησον, ἄγριον ἔλαιον ἀντὶ τοῦ ἀγριέλαιον, γα ἄγριον ἀντὶ τοῦ αἰγάγριον.[11])

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ η εἰς α βραχὺ, μεμακυῖαι ἀντὶ υ μεμηκυῖαι, καὶ λελασμένη ἀντὶ τοῦ λελησμένη, καὶ ε λαστος ἀντὶ τοῦ ἄπληστος (sic).[12])

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ α μακροῦ εἰς η Ἰώνων εἰσὶν, οἷον α ἀντὶ τοῦ ἄρα.[13])

Αἱ ἐναλλαγαὶ τοῦ βραχέος α εἰς η τῶν νεωτέρων εἰ-ν· ἀληθείη ἀντὶ τοῦ ἀλήθεια.[14])
Αἱ καταρχαὶ (sic) ἀφαιρέσεις Ἰώνων εἰσὶν, οἷον τέ-ν κατὰ δάκρυον εἶβεν, ἀντὶ τοῦ λεῖβεν.[15])

Ἀεὶ τὴν εἰς ων (sic) συλλαβὴν περιττὴν οὖσαν με-ιξὺ τῶν προθέσεων τίθησιν, οἷον ἐξωνεῖλον, ἀπωνέ-ντο, ἀντὶ τοῦ ἐξεῖλον, ἀπέδοντο.[16])
Τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῶν λέξεων ἀφαιροῦνται, ὡς ἐπὶ ῦ κεῖνος καὶ ὀρτή. καὶ γὰρ ἐκεῖνος καὶ ἑορτή.[17])
Ἀεὶ τοῦ παρεληλυθότος χρόνου τῶν ῥημάτων ἀφαί-σιν ποιοῦσιν, οἷον νόει, ποίει, τίκτεν, ἀντὶ τοῦ ἐνό-, ἐποίει, ἔτικτεν.[18])

Τῷ π ἀντὶ τοῦ φ χρῆται, οἷον ἀπικόμην, ἀπίκετο, ντὶ τοῦ ἀφικόμην, ἀφίκετο.[19])
Τὰ σύνθετα ῥήματα διαλύει, καὶ μεταξὺ αὐτῶν λαμ-

---

11) Conf. Io. Grammat. Bast. Ioannes habet αἴγα-ιον, quae forma solennis est. Quam Codex noster for-am habet, in solis mihi Lexicis occurrit. Vide H. Ste-ıan. Thes. T. I. c. 175. C. et Indic. in Thesaur. c. 298. . Interprett. ad Hesych. T. I. c. 68. Schaef.

12) Conf. Io. Grammat. Bast.

13) Conf. Io. Grammat. Bast.

14) Conf. Io. Grammat. Bast.

15) Conf. Io. Grammat. Bast.

16) Conf. Io. Grammat. Bast.

17) Conf. Io. Grammat. Bast.

18) Conf. Io. Grammat. Bast.

19) Conf. Io. Grammat. Bast.

βάνει τὸ ᾱ (sic), ἀνατέδραμον, καὶ ἀναταπέδοντο (sic).[20]

Τὰς εἰς ōū γενικὰς οἱ Θετταλοὶ ἀπὸ τῶν εἰς ōς διὰ του ōιō ἐκφέρουσι, καλοῦ καλοῖο, σοφοῦ σοφοῖο, πόλου πολοῖο (sic).

---

20) Conf. Io. Grammat. Bast.

FRIDER. IAC. BASTII

OMMENTATIO

PALAEOGRAPHICA.

FRIDER. IAC. BASTII

COMMENTATIO

PALAEOGRAPHICA *).

A. DE SINGVLIS LITTERIS.

Alpha. *Alpha* et *Delta* ductu non dissimili scribuntur tam in alphabeto vnciali quam in minusculo. De formis harum litterarum minusculis vide voces *ἀμφὶ, διατί κ. τ. λ.* tab. I. num. 1. ex Cod. Mar-

---

*) Constituerat vir praestantissimus, quicquid palaeographicarum obseruationum in notis ad Gregorium Corinthium, itemque in Epistola Critica ad Boissonadum eiusque Appendice, dispersum est, accurato plenoque Indice complecti, qui ceteris Indicibus nouae editionis Gregorii accederet. Itaque in notis ad Grammaticum nostrum lectores passim iussit adire *Indicem Palaeographicum*. Sed cum operi manum admouisset: quod in tanta exquisitissimae doctrinae vbertate totque Imperia-

ciano Homeri A. et Montefalcon. Palaeogr. Gr. p. 347. Hae litterae facile commutantur, nisi sen[sus] verborum seriesque orationis manifesto docet, [...] intelligenda sit. Exempla huius commutationis [...]tis frequenter reperias in citationibus librorum [...] quando litterae istae pro notis numerorum vsurpa[n]tur, v. *Epist. Crit.* p. 75. 226. *Gregor.* p. 155. (con[f.] Pierson. ad Moer. p. 245.); in nominibus propriis, v. infra *Ypsilon* de voce *Δρυάδης*, pro qua *Δρυάδης* legerunt; item in vocibus *ἀεὶ* et *δεῖ*, v. *Append.* p. 50. sq. Conf. Schaefer. ud Dionys. Halic. pag. 258. et ad L. Bos. p. 244. vbi aliquot adiectiua in *ιδιος*, quae, ex hoc nata fonte, in Graecitatem fraudulenter irrepserunt, Graeca esse iure negat, substituitque genuinam formam *ιαιος*. Ex horum numero sunt etiam *ναματίδιος* Codicis Vindob. B. in Alciphr. III, 13., pro quo Wagnerus bene dedit *ναματιαῖος*, et *φρεατίδιος*. Conf. Schneider. Lex. v. *φρεατιαῖος*. — Vide etiam infra *Epsilon*, vbi monui, Villoisonum in Scholiis Homericis *ἄρ* pro *δὲ* legisse: item compendium litterae *Ny*, vbi docui, quomodo *ΑΝ* pro *ΔΑ* legi potuerit.

Etiam *Alpha* et *Lambda*, tam in alphabeto vnciali quam in minusculo, simili scribuntur ductu, ideoque commutantur. In Diodoro quidem Siculo librarii legerunt *Ἀητοῦν*, *Ἀντοῦν* pro *Δητοῦν*, v. *Gregor.* p. 428. *Ibid.* p. 663. agitur de commutatione verborum *ἄλλος* et *λάλος*. Vocum, quibus οἱ *Τεχνικοὶ* vtuntur, *παθητικὸς* et *πληθυντικὸς* compendia interdum solo *ᾱ* et *λ̄* dignoscuntur. Vide infra v. *παθητικός*.

Alpha in scriptura Codicis Palat. 398., Paris. 1807., Vindob. 54. (conf. *Krit. Vers. üb. d. Platon. Gastm.*

---

lis Bibliothecae thesauris nemo mirabitur, materia adeo excreuit, vt currente rota non Index, sed liber exiret plenus rerum optimarum, pergratum Philologis futurum *δῶρον ἐκ Μουσᾶν*. Hunc, titulo inscriptum *Commentationis Palaeographicae*, hoc loco ponere placuit. SCHAEF.

XV.) aliorumque Codicum interdum lineolâ innctum est productiore, quae litteram ῑ referat: vt n simplex ᾱ, sed ᾱι (*Alpha Iota*) videre tibi videa. Sic, vt hoc vtar, Xylander in Antigono Cary) ποιουν τ α ι pro ποιουν τ α legit. v. *Epist.* pag. 87. pice hoc ipsum ποιουντα, itemque ὅσα (non ὅσαι) . l. num. 2. Ceterum hoc Alpha plerumque in vocum conspicitur. v. *Gregor.* p. 190. sq. 223. loisonus eiusdem passim mentionem fecit, e. c. in eruationibus ineditis ad Pindari Olymp. 2, 157. nf. Koen. ad Gregor. p. 218. sq.), vbi haec legas: e trait prolongé et relevé de l' *alpha final* ressemble infiniment à l' iota, et a induit en erreur beaucoup d'éditeurs, qui n'ont pas su le distinguer." l reperitur etiam in mediis vocibus, e. c. in tertia e, quae significat πᾶς, non παῖς. Falsum illud ιτος, ἐναίτη in Lexico περὶ πνευμάτων, pro ἔνα-, ἐνατη, a tali Alpha, vt probabile est, originem xit. v. *Gregor.* p. 191. E contrario ᾱ passim reperr pro ᾱι. Sic e. c. τοιαῦτ α pro τοιαῦτ α ι. v. *Gre-*. p. 105. Pari modo suspicor περιάγων in περὶ αἰ- mutandum esse. v. *Addenda ad Gregor.* p. 191. brarius Codicis Palat. 398., vnde omnia exem- tab. I. num. 2. sumta sunt, vbi παῖς scriidum esset, aut Iota longum, subter lineam nissum, (v. παῖδα), scripsit, aut ᾱ ita posuit, vt on contingeret. In voce Θρᾴκης iuxta tale Alpha ıspicitur Iota adscriptum.

Aliis in Codicibus *Alpha* interdum litterae prone sequenti per semicircellum litterae ῡ non dissimilem (v. infra *Ypsilon*) continuatur: vnde factum, ᾱ et ᾱυ commutarentur (tab. I. num. 3. ex Cod. ris. 1524.). Hoc facilius etiam accidit, vbi, vt in τατοὺς, διατὸν, praepositiones, omisso earum accentu, vocibus sequentibus adhaererent: qui scrindi mos, satis ille frequens, errores non paucos perit. Exemplis *Append.* p. 20. excitatis (αὐλέα o ἀλέα, αὐτοῦ pro ἄτ' οὐ) accedat hoc Libanii Vol.

mam diphthongi $\overline{\varepsilon\upsilon}$, quae ad litteram α proxime cedit, sumtae sunt e Codice Paris. 24 3., eodem , quem Montefalconius p. 344. citauit, quique nunc 3 numeratur. Tertium exemplum ex Cod. Marno Homer. A.) est φλοξεντικα a Villoisono perram lectum pro φλοξά τινα. v. Gregor. p. 8.

Vide etiam *Beta; Epsilon* ob commutationem syllabae $\overline{\sigma\upsilon}$ litteraeque α; *Omega;* denique ob similitudinem cum $\overline{\varepsilon\nu}$, $\overline{\iota\nu}$, $\overline{o\iota}$ et $\overline{o\varsigma}$ infra has syllabas.

Beta. Inter varias huius litterae formas pluriarum fons confusionum fuit ea, quam ostendit tab. num. 6. Quippe Beta sic formatum librarii confuruut

1. cum *Alpha*, et quidem ita scripto, vti hanc litram οἱ τυποπλάσται etiamnunc in vsum typograiorum effingunt. Nam si Alpha, id quod facile fit scriptura tachygraphi, sic scribitur, vt ductus lami superne interruptus hiet, forma eius ad Beta cedit: sin litterae Beta anterior vertex inclinat rsus posteriorem, Alpha videre tibi videaris. Itae non mirum, scribas legisse βουφοραίων pro βουρθίων, ἀρβιοῦσθαι pro ἀραιοῦσθαι, item $\bar{\beta}$ pro α, iando hae litterae ponuntur pro notis numeroim. v. *Gregor.* p. 349. In Etymol. Paris. 2630. v. ριαν ad finem articuli haec leguntur: διὰ τὸν παθ ῤόοθίου μυ (sic: leg. διὰ τὸν ἐπὶ Ἁλιῤῥοθίου μῦον: conf. infra compendium τοῦ Ε ψιλοῦ) ὃν ἑαυὶς (male pro ὁ Ἄρης) ἀνεῖλε πελέκει, ἑασάμενον ε ic) αὐτοῦ τὴν θυγατ ἀλκίπτην (leg. θυγατέρα Ἀλιππην). Ἑασαμενον natum e vitiosa pronuntiatioe vocis αἱασαμενον (v. *Gregor.* p. 363.), quam aud habet Etymologicum: haec posterior autem ori inde, quod librarius perperam legisset βιασάμεον, quae vera scriptura ex edito Etymologico pag. 0, 47. restituenda est. Ita syllaba $\overline{\beta\iota}$ in litteram ε is corrumpendo mutata est, quae corruptio, etsi

prona et facilis, primo tamen adspectu permira videatur.

2. cum *Kappa* sic scripto, vti in voce Θράκης I. num. 2. In Timaei Lexico Platon. legitur ἔκκλητα pro ἔκβλητα. v. *Append.* p. 23. sq. Primi scriptorum Graecorum editores, non semper satis instructi palaeographicarum rerum cognitione, hoc modo haud raro lapsi sunt. Sic Lucas Holstenius ἄκρον pro ἁβρὸν (ibid. num. 6.) legit. In Apollonio Dyscolo ἐκδόμῳ pro ἑβδόμῳ editum. v. *Epist.* pag. 92. sq. Conf. Schaefer. ad Dionys. Halic. p. 309.

3. cum *My*, eoque antecedenti litterae sic adhaerente, vt primus ipsius ductus infra lineam non porrigatur. Exempla huius My dant voces ἀβραμιαῖος, γαμέσσεται, βωμοὺς ex Cod. SGerm. 345. Sic legerunt Στρομμος pro Στρόμβος, v. *Epist.* p. 57. et *Gregor.* p. 291., μονωνιας pro Βονωνίας, v. *Epist.* p. 69., μῶμος pro βωμὸς, v. *Gregor.* p. 240. Datiuus Ἰόβᾳ (v. *Epist.* p. 230.) in scriptura seculi decimi parum differt a verbo ἵεμαι. Itaque scriba, cum β pro μ et ᾳ (αι) pro αι habuisset, insuper, vt vocem extunderet Graecam, ο in ε mutauit. V. etiam *Epist.* p. 278. sq. et Bergler. ad Alciphron. III, 27. vbi e Cod. Vatic. Γέβελλος pro Γέμελλος excitatur.

4. cum *Ω μεγάλῳ*, et quidem tum, cum Beta sequenti litterae non iungitur, ipsiusque secundus ductus vncinulum habet sursum porrectum. Vide Omega in βωμοὺς (tab. I. num. 6.) et Beta in ἀνέβη (tab. I. num. 7.). Errores in ἀμοιωης et in ἐν τοῖς ω ττ (tab. I. num. 7.) inde orti, quod in libro, vnde transcriptus est Cod. SGerm. 345., Beta esset, quod librario videretur Omega: error in διὰ τοῦ β (tab. I. num. 8.) hinc, quod scriba poneret Beta, cum Omega deberet. v. *Append.* p. 15. Eunapius p. 25. Boisson. ὁ Κωνστάντιος . . . . κληρωθεὶς ὅσα γε ἐκληρώθη, ταῦτα δὲ ἣν τὰ ἐξ Ἰλλυριῶν εἰς τὴν ἑῴαν καθήκοντα, κ. τ. λ. Nouissimus editor p. 218.: „Editi „εἰς τὴν νεβίαν. *Iunii* coniectura Νέσιβιν placuit „*Spanhemio* ad Iulian. p. 161. Sed codices ἑῴαν

derunt, excepto Veneto, in quo ἔβιαν." Iuuat aduertere, quo pacto sensu cassae voces ἔβιαν et νέβιαν vbi Ny initiale ex articulo antecedente τὴν perperam repetitum) e genuina voce vitiose lecta originem traxerint. Scilicet si ad vocem ἑώιαν scribendum tale vsurpes Omega, quale vox βωμοὺς (tab. I. num. 6.) ostendit, simulque Iota, quod subscriptum dicimus, ex more constanti Codicum vetustorum ad latus ponas in ipsa linea: vix quidquam intercedit discriminis inter ωι (ῳ) et ει (βι), librariusque socors ἑῴαν facillime corrumpat in ἔβιαν.

Tale *Beta*, arcte adhaerens τῷ Υ ψιλῷ, siue syllaba υυ (βυ), in Codd. MSS. vix ac ne vix quidem differt a syllaba νν, eaque continuo ductu scripta (vid. e. c. tab. VII. num. 11. voces σύνθεσις, συνήθεια), cuiusmodi forma etiamnunc inter typos ligatos librorum impressorum reperitur (conf. vocem statim citandam Συντέως in Villoisoni Eudocia p. 247.). Itaque facile intelligas, cur Cornarius in Parthenio pro πρεσβύτης legerit πρεσύντης, quod deinde μετεμόρφωσεν in nomen proprium viri *Praesyntes*. v. *Epist.* p. 222. — Pariter commutatae sunt syllabae κυ et νν. In Codice Eudociae (Villois. p. 247.) recte legitur Ἰφικράτης, σκυτέως πατρός. Conf. Suidas, quem Eudocia exscripsit. Sed Villoisonus legit συντέως. Quae vox cum sensu careret, hanc ille viam iniit, vt faceret nomen proprium viri, aequalis ac ciuis Praesyntae Cornariani.

Beta sic scriptum, б, quando duo illi ductus circulares, quod facile accidit in scriptura tachygraphorum, se mutuo contingunt, simile fit litterae θ (v. λαбεῖν et λαθεῖν tab. I. num. 8. ex Cod. Paris. 133.). Haec causa fuit, cur б et θ confunderentur. E. c. legerunt бίου pro θείου, ἀπειбοῦντα pro ἀπειθοῦντα. v. *Append.* p. 51. In Hesychio recte editum Ἄбρα, δούλη, παλλακή. Sed Cod. Ven. auctore Schowio pag. 4. dat Ἀθραδούλη, παλλακή.

Schol. Platon. pag. 107. ed. Ruhnk. ὁ Πλάτων ἐνταυθα κατακέχρηται τῷ ἀττικῷ σχηματισμῷ (Cod. Par. 1809. σχήματι, v. infra v. Κόλασις, καταχρῶς, τῷ καλουμένῳ ἀμερίστῳ. Plerique Parisinorum Codicum pro ἐνταυθα (ἐνταυθ) dant ἐν τῷ β̄, quae falsa scriptura inde originem traxit, quod scribae αῦ pro ῷι (cuius confusionis alibi etiam exempla occurrunt), θ pro β, notamque tachygraphicam litterae Alpha super θ pro lineola numerorum indice haberent.

De alia forma litterae *Beta*, quae ad *Zeta* accedit, v. infra v. *Ζητει*.

Gamma. *Gamma* et *Tau* in alphabeto tam vnciali quam minusculo (tab. I. num. 9.) simili modo scribuntur, ideoque commutantur in vocibus *Γαργαρος* et *Τάρταρος*, v. *Epist*. p. 47., in τῆς et γῆς, v. *ibid*. p. 77., in τε et γε, v. *Gregor*. p. 88., in μέγα et μετὰ, v *ibid*. pag. 246., in *Γυννιχος* et *Τύννιχος*, v. *ibid*. p. 292.

Item *Γ* et *Π*, quae formae etiam in minuscula scriptura quorundam Codicum reperiuntur, similia sunt, quando minutulus ductus, qui additur superiori parti litterae Gamma, iusto magis deorsum vergit, aut secunda litterae Pi columella lineam horizontalem, cui voces insistere debent, non plane contingit. Sic legerunt λυγρὸς pro λυπρός. v. Ruhnken. ad Tim. p. 68. Koenius ad Gregor. pag. 185., partim hac litterarum illarum similitudine motus, in Hesychio ἀγάννα in ἀπάνα mutat. Porro hinc orta commutatio haud infrequens vocum γράμμα et πρᾶγμα. V. infra v. *Γράφεται*, vbi simul de compendiis vocum πρὸς et γραφεται ob solam illam litterarum Gamma et Pi similitudinem facile commutabilibus agitur.

Qua nunc vtimur forma litterae Gamma, γ, in libris manu scriptis passim similis est litterae Ny, litterae Rho, itemque syllabae ρι. V. infra *Ny* et *Rho*.

Delta. V. supra *Alpha.*

Delta in alphabeto et vnciali et minusculo (tab. I. num. 1.) simile est litterae *Λ* s. *λ*, cum eaque confunditur in Φιλων pro Φείδων, v. *Epist.* p. 246., in ἥλιον pro ἥδιον, v. *Gregor.* pag. 474. Villoisonus in Scholiis Homericis legit εἰλε pro εἶδε (ἰδε), v. *Gregor.* pag. 121., δεκτέον pro λεκτέον, v. *ibid.* pag. 341. Iisdem in Scholiis corruptum διδοῦν sic corrigo, vt scribam δηλοῦν. v. *ibid.* p. 334.

Delta in compendio κατα (ex Cod. SGerm. 345.) significante κατάδικοι vel καταδικασθέντες, cuius in *Append.* p. 18. facta mentio, non licuit illic formis typographorum fideliter repraesentari. Certiorem eius iconem habet tab. I. num. 9. V. etiam infra v. καταδικασθέντες. Idem monendum de littera Delta in v. δίφθογγον *Gregor.* p. 34. V. infra h. v. et tab. VI. num. 4. Delta sic effictum ductu productiore, quando duo puncta sibi imposita habet, valet δι. Itaque passim legerunt δι etiam punctis illis deficientibus, vbi solum δ legendum esset. Sic in Cod. SGerm. Timaei est μυδιᾶν pro μυδᾶν: sic Villoisonus legit ἀναδιέστη pro ἀνὰ δ' ἔστη, et καὶ δι' αὐτοῦ ἢ pro καὶ δ' αὐτ' ἢ (tab. I. num. 9. ex Cod. Marc.) aut rectius καὶ δ' αὖθ' ἤ. v. *Gregor.* p. 54. E contrario in Etymolog. M. legitur: καὶ οἱ παλαιοὶ δ' ἀρνῶν τὰς θυσίας ἐποίουν, pro quo lego δι' ἀρνῶν. v. *ibid.* Hoc ipsum δι' manifesto habet Etymolog. Paris. 2630. Scriba Sorbonicus primum dederat δὴ ἀρνῶν, deinde correxit, non δι' ἀρνῶν, sed ἐξ ἀρνῶν, propterea, opinor, quod sic pro δὴ ἀ. in archetypo libro legere sibi videretur. Scilicet in quorundam Codicum scriptura, si spiritum accentumque non attendas, facile confundas δὴ et ἐξ. Vide tab. VII. num. 14. Adde quod δη (perinde ac δαι) facile haberi potest pro δρ, (v. infra syllabam αι et tab. III. num. 15.) δρ autem et ἐξ confusa esse, libri passim docent. In Cod. Vatic. Luciani 87. (Demon. cap. 50. Vol. II. p. 392.) pro δρω-

παχισθῆναι reperi ἔξω παχισθῆναι (diuisis vocibus), quod monstrum librarii genuinam vocem perperam legentis negligentiae debetur. Hesychius Miles. de Vir. Clar. p. 8. dat ὑπ' ἀνδρικακίας, vbi Diogenes Laërtius habet ὑπ' ἀνεξικακίας. Vide ad illum H. Stephan. p. 98. ed. Meurs., qui tueri vult ἀνδρικακίας.

Epsilon. Quam formam huius litterae in vnciali alphabeto nunc vsurpamus, eius vel in iis Codicibus, quos in hac Commentatione dico vetustissimos, h. e. in libris noni seculi *), nullum vestigium reperitur. Epsilon enim vbique est formâ rotundâ, id quod tab. II. plura docent exempla Codicum Palat. 398. et Platon. 1807., differtque a Sigma **) (c) lineolâ medium locum occupante. Haec

---

*) Excerpam locum e litteris, quas Bastius d. 18. m. Maii a. 1810. mihi scripsit: „*Vetustissimos* Codices dico „libros seculi noni: *vetustos*, decimi, vndecimi, duode„cimi: *recentiorum temporum*, decimi tertii quartique: „*nouellos*,' decimi quinti sextique." SCHAEF.

**) Sic, non *Sigmate*, qui foret casus obliquus substantiui declinabilis, quo Lexica adhuc carent, quodque, etsi nusquam mihi lectum, tamen analogia facile tueatur, σίγμα, σίγματος, i. q. σιγμὸς, *sibilus*. Iis quae de indeclinabili σίγμα dixi Meletem. Crit. I. p. 96., nunc pauca haec accedant. Dio Cass. p. 1141, 19. Reim. τῶν σίγμα ἐς τὸ ταῦ μεταπεσόντων. Scholiastes Lipsiensis ad Homer. Il. κ'. v. 572. in Corinnae Fragmentis p. 57. Wolf. διὰ δύο σίγματα. Ipse accusatiuus docet, haec vitiosa esse: nam saltem διὰ δύο σιγμάτων scribendum erat. Bergleri fuerit, an, quod verisimilius videtur, Wolfii error, non quaero: hoc nemo dubitabit, ipsum Scholiastam scripsisse διὰ δύο σίγμα. Conf. Eustath. ad l. c. p. 751, 14. Bas. Eodem modo Eustathius ad Il. p. 465, 27. Bas. διὰ τῶν δύο γάμμα. Omninoque Apollonius de Syntaxi p. 34, 4. μονόπτωτά ἐστι τὰ στοιχεῖα. et v. 28. ἄκλιτα τὰ στοιχεῖα. Tamen, ne quid dissimulem, Leo Imper. Tactic. col. 892. §. 184. Lam. dixit (βαρβαριστὶ, opinor,) τοῦ σίγματος. Vnde natum adiectiuum σιγμα-

lineola, tenuissimo calami ductu pingi solita, cum oculos legentium passim effugerit: quis miretur, Epsilon et Sigma in vnciali alphabeto facile confundi? Sed eadem confusio in minuscula scriptura Codicis Palat. 398. aliorumque locum habere potest, vbi Epsilon a Sigma saepius tantum vncinulo super lineam exstante differt. Hinc repetenda, vt hac vtar, commutatio syllabarum εv et σv in nominibus compositis, v. *Gregor*. p. 295., verborum ἴεται et ἴσται, v. *Epist*. p. 238., nominum propriorum Ὀρειλοχία et Ὀρσιλοχία, v. *Epist*. p. 169. (Sic in Plutarcho legebatur ὀρειγύναιξ pro ὀρσιγύναιξ. V. Schneideri Lexicon Graecum.) In Apollonii Lex. Homer. p. 374. πολυσκάρθμοιο sic explicatur: τῆς πολὺ ἐκαρίστου (sic) ἢ πολυκινήτου. Villoisono pro ἐκαρίστου legi placet εὐσκαρίστου: sed quid illo πολὺ faciendum sit, plane tacet. Πολυεκαρίστου (sic Cod. SGerm. habet) manifesto debetur librario perperam legenti genuinam vocem πολυσκαρίστου, idem significantem quod πολυπήδητος, qua voce vtitur Hesychius s. πολυσκάρθμοιο. Ceterum adiectiuum πολυσκάριστος, perinde vt εὐσκάριστος, quod habet Etymolog. M. p. 398, 23., sine cunctatione in Lexica infer.

Si lineola, quae *Epsilon* a Sigma (c) distinguit, non in ipso medio posita est, sed inde sursum versus deflectit: tale Epsilon facile potest pro *Rho* haberi. Sic Villoisonus in Scholiis ad Il. *E*, 53. perperam dedit ἀδιανόητον ἀρ (sic) γίνεται τὸ λεγόμενον. Pro ἀρ cum Cod. Marc. (tab. VII. num. 14.) δὲ legendum est. Scilicet Villoisonus falso ε pro ρ, δ pro α habuit. Contrario errore scriba SGerm. in Phrynicho ἀνδρεράστεια pro ἀνδρεράστρια scripsit. v. *Gregor*. p. 260.

τοειδής, quo vtitur Onosander p. 81. Schweb. Ἑλληνικωτέρως Hero Alexandr. in Schneideri Eclog. Phys. pag. 227. ταῦτα δὲ ἔσται γαμμοειδῆ. quod adiectiuum Lexicis adde. SCHAEF.

In *E* ψιλῷ minusculae scripturae Codicis Palat. 398. vide e. c. tab. I. num. 14. voc. ἑλληνικά aliorumque ductus saepe sic habent, vt, si lineola copulans *super linea* adiungatur, haec littera transeat in *Th ta* (θ). Propterea fit, vt etiam θ et ε confundantur. In loco infra (s. *compend. integrarum vocum* ab init.) citando Etymologici M. pag. 160, 26. scriba Codicis Sorbonici male dedit προςυπακουομεθα pro προςυπακουομένου. Videlicet duae postremae syllabae in libro, quem transcribebat, hoc compendio scriptae erant: μ (conf. infra v. καλούμενος), pro quo, cum minus attenderet, videre sibi visus est μ, i. e. μεθα. A sola hac similitudine litterarum ε et ϑ repetendam commutationem syllabarum finalium μενος, η, ον et μεϑα in Lexicis Etymolog Paris. saepissime reperi. Correctio Koenii κεκλήσεαι pro κεκλῆσθαι (*Gregor*. p. 411.) probabilior etiam ideo fit, quod ratione palaeographica egregie defendi potest.

In Cod. SGerm. 345. Epsilon passim sic scriptum est, vt tab. I. num. 10. in vocibus ἐέλδωρ et ἔῆος. Quod si medius ductus, vt in v. ἐῆος. non recta porrigitur, sed nonnihil incuruatur: persimilis fit τῷ *Y* ψιλῷ (v. infra *Ypsilon*), litteraque ε facile habetur pro syllaba συ. Hinc solennis confusio praepositionum εν et συν in vocibus compositis, siue ν maneat, seu mutetur in γ aut μ. v. *Gregor*. pag. 21. sq. et 494. not. (**). In notis ad Longinum Weiskii pag. 641. dixi, Villoisonum in Apollonio pag 796. perperam dedisse ἐμφώνισται pro συμφώνισται, et p. 42. ἐπιαμπεπτωκότα pro ἐπισυμπεπτωκότα. Vid. tab. I. num. 10., vbi duas has voces, prout in Cod. SGerm. scriptae sunt, repraesentari iussi: nam in Longino Weiskiano typotheta syllabas συμ ambarum parum fideliter reddidit. Posterius συμ discrepat a priore: vnde orta

eius confusio cum $\overline{\alpha\mu}$, non cum $\overline{\varepsilon\mu}$. In nota ad Longin. l. c. contrarium male dicitur. Igitur rogo lectorem, vt leuem hunc errorem beneuole corrigat. Facile autem apparet, si lineola exigua in medio accedat, e syllaba $\overline{\sigma\upsilon}$ fieri litteram α.

De similitudine passim obuia τοῦ *E* ψιλοῦ cum syllabis $\overline{\alpha\nu}$, $\overline{\alpha\varsigma}$ et $\overline{\varepsilon\nu}$ v. infra has syllabas.

Zeta. *Zeta* et *Xi* cum scribantur similibus adeoque simillimis ductibus, non mirum est, toties inter se commutari. Vide voces ἔξειν et ζῴων e Cod. Palat. 398., item ξανθῇ, ξενίζειν κ. τ. λ. e Cod. SGerm. 345. tab. I. num. 11. *Epist.* p. 13. 95. 237. *Append.* p. 61. sq. *Gregor.* p. 271. 272. et infra s. compend. τοῦ *Ω* μεγάλου. Adde Schaefer. ad Dionys. Halicarn. p. 209.

De aliis formis litterae *Zeta* vide infra v. ζήτει.

Eta. Qua nos forma huius litterae tantum in vnciali alphabeto vtimur, ea in Codicibus temporum et vetustiorum et recentiorum etiam in minuscula scriptura reperitur. Hoc Eta (*H*) minus accurate legentes saepe habuerunt pro *N*, quae forma litterae Ny item in minuscula Codicum scriptura satis frequens est. Haec causa confusionis harum litterarum, inprimis ibi, vbi calamus scribae obtusior minutos earum ductus tam parum distincte fecisset, vt, rectus esset medius ductus an obliquus, non appareret, sed iudicium penderet a solo sensu verborum. Sic legerunt Ἀν τοῦν pro *Δ* η τοῦν, v. *Gregor.* p. 428., σκοπεῖν pro σκόπει ἤ, τὸ $\overline{\eta}$ pro τόν, v. *ibid.* p. 429. — Etiam *Π* et *H* interdum solo verborum sensu dignosci possunt, quoniam calamus velociter scribentis parum curat, quem locum medius ductus, summum, vt decet, an paullo inferiorem, occupet. Apollonius Lex. Homer. p. 790. τὸ γὰρ $\overline{\psi}$ μεταπίπτει κατὰ τὰς πτώσεις ἤτοι εἰς *β*, ἢ *H*, ἢ *φ*. Ita Villoisonus edidit, haec notans: „Lego *Π* pro *H*.“ Hoc ipsum *Π* Codex habet,

vt nemini non ductus eius callenti manifestum sit. Infra s. compend: litterae Ny exemplum commemorabo, vbi *N* pro *Π* positum est.

Interdum posterior ductus figurae *H* non recte pingitur ac παραλλήλως priori, sed sic, vt tab. I. num. 3. in vocibus δῆλα et ἐκείνης. Id vbi factum esset, saepe ιc (ις) pro *H* legerunt. Ideo confusa sunt nomina in ημα et ισμα, e. c. ζωγράφισμα scriptum pro ζωγράφημα, v. *Gregor.* p. 429., σχῆμα pro σχίσμα, v. *ibid.* p. 538., διαχώρημα pro διαχώρισμα, v. *ibid.* p. 543. Porro confusae syllabae finales ημενος et ισμενος, ηθεις et ισθεις, ητος et ιστος, κ. τ. λ. v. *Gregor.* p. 429. Scholia Platon. p. 215. τοιαύτη πή ἐστιν ἡ ὑπόθεσις. Qui Codicem contulit, in vocula πή solum accentum bene, cetera omnia male dedit. Etenim Codex 1807., vnde locus sumtus est, pro π habet τ, et pro *H*, ιc: vt corrigendum sit τίς ἐστιν. Melius ille legit p. 222. v. 18. τοιαύτη τις ἦν.

Eta minusculi alphabeti, cui duo sunt puncta superscripta, in quibusdam Codicibus, e. c. in Cod. Paris. 1741., indicio est, pro η legi oportere ι. v. *Epist.* p. 53. Conf. v. οἰδίπους tab. V. num. 3. In Codice Apollonii Dyscoli ἤν δ' αυτω cum Ruhnkenio legendum est ἴν δ' αὐτῷ. v. *Gregor.* p. 84.

Eta in scriptura Codicis Palat. 398., omninoque Codicum seculi noni, decimi, vndecimi, etsi differt a littera *Kappa*, id quod lector attente inspiciens exempla tab. I. num. 12. facile intelligat: tamen non exigua inter has litteras intercedit similitudo. Ideo κἂν pro ἢ ἂν legerunt. v. *Epist.* p. 207. Conf. *Gregor.* p. 112. quique ibi citantur. Sic in Apollonio Dyscolo κτητέον legerunt pro ἡγητέον. v. *Gregor.* p. 94. Πλαδδιῆν in Aristophane male legendo corruperunt in πλαδδιχῶ (de confusis ν et ω v. infra). v. *Gregor.* pag. 229. Valckenarius in notis Koenii p. 27. κρίμα in ἠρέμα mutat. Haec coniectura mihi quidem non improbabilis videtur. Nam

semel habito pro $\bar{\varkappa}$, vt graeca vox extunderetur, in $\bar{\iota}$ mutatum est. Schneiderus Lex. Gr. v. Ὀρκιοτόμος: „Bey Pollux I, 38. hat die Vossische Hd- „schrift für ὀρκοτόμος geschrieben ὀρκι κ τόμος, an- „dere ὀρκι χ τόμος oder ὀρκι λ τόμος. Ich meyne, dass „von ὅρκια τέμνειν die rechte Lesart ὀρκι ο τόμος seyn „möge.“ Verum hoc: sed ipsum illud ὀρκι κ τόμος ad manum Grammatici rectà ducit. Sic enim perperam legerunt, quod legendum erat ὀρκιητόμος: quam nominis formam non aduersari analogiae, satis arguit ὀρκιηφόρος a me citatum *Epist.* p. 16. Hesychius: *Κακόρας, κατακόψας, παρὰ Εὐήλῳ.* Imo παρὰ Εὔκλῳ. Hic *Euclus* citatur etiam a Scholiasta Platonis p. 135. Conf. Suidas Vol. I. p. 2. Amicissimus Chardon de la Rochette *Notice des Scholies grecques sur Platon* p. 36.: „*Euclès* pag. „135. Le scholiaste cite ses poèmes, et lui donne „l'épithète de χρησμολόγος, dont on ne peut dé- „terminer le sens, parceque nous n'avons aucun „renseignement sur cet auteur, inconnu à Vossius „et Fabricius.“ V. quae dixerunt Interpretes Hesychii ad articulum: Ἐμπυριβήτης, οὕτως Εὔκλος (add. ὁ) χρησμολόγος ἐκαλεῖτο. Ceterum quod vir doctissimus scripsit *Euclès*, videtur assentiri Is. Vossio, cuius ad Hesych. v. Σκυδάσκια hanc notam legas: „Εὐκλῆς, graecum nomen, non item alterum „Εὔκλος.“ Sed haec altera forma, Εὔκλος, mihi videtur sanissima. V. Valckenar. ad Theocr. Adoniaz. p. 411., vbi formas Πατροκλῆς et Πάτροκλος, Ἰφικλῆς et Ἴφικλος, Ἐτεοκλῆς et Ἐτέοκλος, item Θέοκλος et Μάντικλος commemorat. Addo Δήμοκλος e Cononis cap. 33., Δόρυκλος e Scholiis ad Apollon. Rhod. II, 178. et Φέρεκλος ex Etymolog. M. p. 790, 33. vbi v. Sylburg.

De frequenti commutatione particularum ἤ, καὶ et ὡς agam infra s. voce καὶ et syllabâ $\overline{\omega\varsigma}$. Vide etiam s. syll. $\overline{\varepsilon\nu}$ recentiorem formam litterae Eta, quae similis est syllabae $\overline{\varepsilon\nu}$.

Eta passim referre litteram Rho, passim diphthongum $\overline{\alpha\iota}$, monebo infra s. syll. $\overline{\alpha\iota}$ litt. b.

16. voces σἶνεταί φησὶν e Cod. Philem. Lex. Technol. In Codice Draconis περὶ μέτρων semper legas διϊπετής, διΐαμβος, θέτιϊ, φόρκυϊ, etc., vbi bina puncta super posteriore Iota sunt puncta διαιρετικά.

Iota quod *subscriptum* dicimus, olim in ipso versu scribebatur, nunc communis habens formae brevitatem, nunc solito longius porrectumque infra lineam v. voces ὤκηται et πολλῇ tab. I. num. 12 et 13.): interdum etiam superscribebatur, si scriba omisisset. V. βήσσῃς II. tab. num. 8. ᾄδεσθαι tab. I num. 13. v. *Epist.* p. 29. 145. 215. 230. etc. (In verbo ᾄδομαι interdum δι legebant pro ᾳ. V. supra *Alpha*. Hermannus ad Aristotel. Poët. pag. 163.: „Scripsi cum „Madio ᾀδόμενα, quod a vulgato διδόμενα vnius „tantum lineolae accessione differt." *) Quod si discrimen inter Alpha et Delta oculos plane fugit, ᾀδόμενα solo spiritu agnosci potest.) Primi editores Iota adscriptum Codicum interdum habebant pro ἐκφωνουμένῳ, ideoque typis exprimi iubebant. Sic in omnibus editionibus Antonini Liberalis c. 17. legitur α ἵρασθαι pro ᾄρασθαι s. ἀρασθαι. v. *Epist.* p. 145. Accommodatius nostro mori Iebbius in Aristide Vol. II. p. 466. ἀρασθαι dedit, vbi Cod. 1741. idem illud αἴρασθαι habet: ac pari modo Ruhnkenius in Schol. Platon. p. 192. ἀράμενος pro scriptura Codicis 1807. αἰράμενος. Eiusdemmodi est in Menandro de encom p. 108. ἐπισημαίνασθαι pro ἐπισημᾴνασθαι, pro quo Codices Parisini melius (v. Phrynich. Eclog. p. 10.) ἐπισημῆνασθαι dant. Porro nostrae editiones Hesychii habent Ῥαῖ, ῥαΐστον, ῥαδίως, pro Ῥᾷ, ῥᾷστον, ῥᾳδίως. Sed quo iure ῥᾳδίως pro ῥαιδίως editur, eodem ῥᾷ, ῥᾷστον scribendum pro ῥαὶ, ῥαΐστον. v. *Gregor.* p. 574. Multae voces, nunc carentes Iota subscripto, in Codicibus cum illo reperiuntur. E. c. ζῷον pro ζωον, v. *Epist.* p. 82. et Wagner ad Alciphron. III, 9. λάθρᾳ, κρύφᾳ (tab. I. num. 13.) pro λάθρα, κρύφα, v. *ibid.* p. 200. σῴζω, θνῄσκω, pro σώζω, θνήσκω, v. *Append.* p. 31. sq.

---

*) Add. not. ad Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 246. Schaef.

Pro littera ῑ in Codicibus passim legitur diphthongus εῑ: cuius rei causa esse potest pronuntiatio Graecorum εῑ, η̄, ῑ, οῑ et υ eodem sono efferentium. Sed de hac causa nunc non loquor: hoc volo, in vetustis Codicibus, qualis est Cod. Palat. 398., Platon. 1807. etc., certas quasdam voces ex more antiquissimo diphthongum εῑ habere scriptam pro simplici ῑ, quando haec vocalis producitur. Sic Cod. Palat. μηνειει dat pro μηνιει in hoc versu:

Μηνιει δὲ φόνῳ, στρατιᾶς καὶ σοῖσιν ἐπ' ἔργοις. v. *Epist.* p. 64. Eodem modo in Titulis (v. *Gregor.* p. 211.) aliisque Monumentis legitur *TEIMH* pro *TIMH*. Confer inprimis quae vir praestantissimus, Coray, praefat. ad Isocrat. pag. 92. sqq. de scriptura *EICOKPATHC* pro *ICOKPATHC* monuit, Priscianique ab illo citati hunc locum l. I. p. 561.: „I quo„que apud antiquos post E ponebatur, et EI diphthon„gum faciebat, *quam pro omni I longa scribebant* „*more antiquo Graecorum.*"

V. etiam de similitudine litterae Iota sub lineam productae cum Lambda, Rho, αῑ et καὶ, αῡ, ερ̄, infra has litteras et syllabas.

Kappa. Quod nunc vsurpamus in alphabeto vnciali Kappa (*K*), in Codicum scriptura apparet tam minuscula quam vnciali. Altera tamen pars huius litterae in Codicibus non semper eius est formae, qua nunc fingi solet, sed satis frequenter ductus rotundi est. Vide Kappa in *κατατοὺς* tab. I. num. 3., in *ἐκείνης* ibid. num. 4., in *καὶ* num. 9., in *ἄλκις* et *αἰολικοῦ* tab. IV. num. 15. etc. Iam si Kappa hanc formam habet, simulque posterior pars a priori nonnihil distat, (quod saepe accidisse quis non intelligit?) tale Kappa, nisi sensum verborum seriemque orationis expendas, non possis dignoscere a syllaba ις̄, cum qua saepe confusum fuit. Huius confusionis, a nemine adhuc, quod sciam, explicatae, causa nunc manifesta est. Sic legerunt *ἐκ* pro *εἰς*, et vice versa, *συνεριστικὸς* pro *συνερκτικός*, *ὤμοκτον* pro *ὤμοις τὸν*, etc. V. ad *Gregor.* p. 244 — 246. Illis,

quae de ἐκ et εἰς dixi, addo haec. Libanius Vol. IV. p. 909, 2. θεοὺς . . . . τῇ τῶν νοσημάτων ἰσχὺϊ εἰςδεδωκότας τὰ τῶν ἀνθρώπων σώματα. Lexica ignorant verbum εἰςδιδόναι*). Iure, opinor: nam Cod. Paris. 2918 habet ἐκδεδωκότας. Ibid. p. 1051, 8. de sole: οὔπω δ' εἰς ἀμετρίαν τῆς θερμότητος εἰςβαίνων, ὃ τοῦ θέρους πέφυκε ποιεῖν. Cod. Paris. 963. bene dat ἐκβαίνων. (V. Ruhnken. ad Xenoph. Mem. I, 2, 22. ad verba εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας. Schol. ad Apollon. Rhod. III, 226. εἰς ἔρωτα ταυτης ἐκπεσών. Cod. Paris. 2727. male ἐμπεσών.) Schol. ad Thucydid. l. III. (Vol. V. p. 403. Bip.) ὅπως δυςέκπλωτοι τοῖς πολεμίοις εἶεν. In not. ad h. l. (Vol. VI. p. 210.) haec legas: „Potius δυςείςπλωτοι." Cum Epsilon a C, vt supra dixi, tantummodo lineolâ in medio differat, factum est, vt Villoisonus in Scholiis Homericis ιε habens pro κ, interserto ε, legeret κρεουργίας pro ἱερουργίας: a quo errore facile sibi cauere potuisset, si attendisset vocem a Scholiasta mox positam, ἱεροποιΐας. v. *Gregor.* p. 246.

In minuscula scriptura Codicum vetustorum *Kappa* hanc habet formam, quam ostendit tab. I. num. 2. etc. De confusione huius Kappa cum *Beta* et *Eta* vide supra has litteras.

Interdum *Kappa* simile est litterae *My* cum eaque confunditur. E. c. in verbo ὀγκοῦν tab. I. n. 9. si lineola accedat, quae copulet primum secun-

---

*) Ignorant Lexica: sed scriptores Graeci non videntur ignorasse. Thomas Mag. p. 278. s. Ἐκβάλλει καὶ ἐκδίδωσιν ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλατταν, — οὐκ εἰςβάλλει, οὐδὲ εἰςδίδωσιν, κ. τ. λ. Quam Magister locutionem repudiat, passim habent libri manu scripti pro ea, quae eius assensum tulit. Herodotus IV. c. 44. τῇ ἐς θάλασσαν ἐκδιδοῖ. Al. ἐςδιδοῖ. Ibid. c. 48. ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων. Wesselingius: „ἐςδιδ. Arch. V., frequenti mutatione." Eadem scripturae diuersitas recurrit mox c. 49. Schaef.

dumque ductum litterae Kappa, transit haec littera in verum My. Hinc μῶμον pro μῶχον, v. Epist. pag. 90., ἐμπεριελθεῖν pro ἐκπεριελθεῖν, v. ibid. p. 267. Plura exempla dat Koenii nota ad *Gregor.* p. 146. meaque p. 405.

Denique commemoranda illa forma litterae Kappa, quae solennis est quibusdam librariis in superscribendo (v. voces τὰ περιστατικὰ tab. III. num. 2., τὴν κλητικὴν, ἱππικῇ tab. VII. num. 7. etc.), quaeque frequentatur in compendio syllabarum finalium ικος. V. infra voc. συγκριτικός. Dixi de hac forma ad *Gregor.* p. 111. et 388. Plures hinc orti errores. Sic Villoisonus pro Aristarcheo ἰακῶς tam frequente in Scholiis Homericis (conf. Wolf. Prolegg. p. LXVI.) alicubi, aliud agens, legit ἴσως. v. *Gregor.* pag. 111. Videbis hoc ipsum ἰακῶς tab. VII. num. 14. Idem alibi syllabas finales ικος videre sibi visus est, vbi syllaba ως scripta erat. V. infra hanc syllabam.

De similitudine litterae *Kappa* cum *syllaba* εν vide infra compendium τοῦ *E* ψιλοῦ.

Lambda. Formae *Λ* et λ in Codicibus nunc cum *Alpha*, nunc cum *Delta* confusae sunt. V. supra has litteras. De confusione litterae *Λ* cum littera *Π* v. infra *Pi.*

In minuscula scriptura non λ, sed illa forma est vetustior, qua librarii Codicis Palat. 398., Platon. 1807. aliorumque librorum manu scriptorum vsi sunt, quamque cernes tab. I. num. 14. Huiusmodi Lambda multarum causa commutationum fuit. Habuerunt enim

nunc pro *Iota* infra lineam producto, legeruntque e. c. τροχμαιοὶ pro τρόχμαλα. v. *Gregor.* pag. 512. E contrario Iota habuerunt pro Lambda, e. c. in voce φάλαγξ pro Φαιαξ. v. *Gregor.* p. 246. Eodem modo Καλχίδιος natum est e Καικίλιος. v. Reisk. ad Schol. Aeschin. in Orat. Gr. Vol. III. p. 749. Koenius in Pindaro ἄλτει legit pro αἴτει. v. ad *Gregor.* p. 219. sq. Vocum τῆς ἑώλου Γαλατίας in Philostrato V. S. II, 11. pag. 591. vitium

...on aliunde repetendum quam e socordia sic per-
...eram legentis, quod legendum fuit τῆς ἰώιου (ἰῴου)
Val. Boissonadus ad Eunap. pag. 218.: „Olearius
„prauo fretus Hesychii loco, textum sincerum es-
„se putat, siletque Toupius Emend. IV. pag. 222.
„At Valesius Emend. III, 10. optime coniecit ἰῴου,
„quod inueni in Cod. 1696.“ — Quomodo vitiosum
συμπιπτομένη in Scholiis Luciani e συμπλαττομέ-
νη nasci potuerit, dixi ad *Gregor.* p. 457.

nunc pro *My*, quando e. c. ἅμα legebant pro
ἄλα. Conf. Schaefer. ad L. Bos. p. 244. E con-
trario Lexicon περὶ πνευμ. habet ἑτοιλοπειθής pro
ἑτοιμοπειθής. v. *Epist.* p. 163. Quo pacto ποικίλ-
λη in ποικιλμένη transire potuerit, dictum est ad
Gregor. p. 295.

nunc pro *Ny*; Ny ita scripto, vt in Cod. Pa-
lat. scriptum est, quales formas huius litterae iam
plures lector, tabulis inspectis, notas habet. Ex-
empla huius commutationis collegit Doruillius ad
Chariton. p. 342. et 616. ed. Lips. Facta detritio-
ne lineolae vltimae in littera *N*, vt cum viro doctis-
simo (p. 616.) loquar, iustum Lambda remanet.

Etiam syllaba λ̄ι cum litteris *My* et *Ny* con-
fusa est. Et cum *My* quidem, cum πάμα pro πά-
λιν legeretur *) (nam litterae ᾱ et ν̄ pari modo
compendiose significantur lineolâ superscriptâ). V.
Porson. in notis ad *Gregor.* pag. 455. et Wagner.
ad Alciphron. III, 16. vbi Μαμεῦς soli debetur
errori ita perperam legentis pro Μαλιεύς. Cum
Ny, in μὲν pro μέλι, v. *Epist.* p. 70. sq., in Οὐεϱ-
γίνος pro Οὐεϱγίλιος, v. Wyttenbach. Select. pag.
434. Vice versa λ̄ι legitur pro Ny in Κουϱβιλίου
pro Κοϱβίνου, v. *Epist.* p. 66., in κοιλιῶν pro κοινῶν,
v. Coray ad Hippocrat. T. I. pag. 124. V. etiam

*) Item παμπόλλου pro πάλιν πολλοῦ. V. Valckenar. Diatr. Euripid. pag. 273. vbi vir summus plura huc spectantia habet. Schaef.

Schaefer. Melet. Crit. p. 95. qui e Codice Hesychii citauit ἐλιάδου pro ἐν ᾅδου.

Duplex Lambda item pro *My* passim habitum est, et vice versa. Sic scripserunt ὁμηρικά pro ἑλληνικά. v. *Gregor*. p. 86. Indidem orta creberrima commutatio vocum ἀλλά et ἅμα. V. Wesseling. ad Herodot. pag. 552. et Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 418. *)

Denique syllaba λυ et littera My tam simili scribuntur ductu, vt, nisi seriem orationis attendas, vix dignosci possint (tab. I. num. 15.). Nemo quidem tam ineptus sit, vt ἐκώμυθη legat pro ἐκωλύθη; nam illud plane barbarum est: sed verba καλύπτειν et κάμπτειν saepe commutata sunt. v. *Epist.* p. 46. Hesychius: Ἄστονον, ἀμπὸν, μεγαλόστονον. Is. Vossius praeclare corrigit ἄλυπον. Vitiosum ἀμπὸν inde natum, quod librarius genuinam vocem perperam legisset.

Quot hucusque enumeraui confusiones, nascuntur ex ea forma litterae Lambda, quam ostendunt tab. I. num. 14. et 15. In Codice Apollonii *Dyscoli* 2548. hoc Lambda interdum sic effictum est, vt in v. ὁλοκληροτέραν tab. VII. num. 14.

Qua nunc vtimur forma litterae Lambda, in libris manu scriptis interdum similis est litterae χ. V. infra litteram *Chi*. V. etiam de similitudine eiusdem Lambda, vbi superscribitur, cum nota tachygraphica syllabae ων, quando accentus acutus hanc notam contingit, infra s. hac syllaba.

---

*) Add. Ind. Voc. Graec. ad Longi Pastor. p. 457. V. etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. XV. c. 79. XX. c. 76. Fischer. Commentar. in Xenophont. Cyropaed. pag. 468. Iacobs. ad Anthol. Graec. III. 2. p. 339. 341. (quem conf. it. p. 325. 325.) Schneider. ad Xenophont. Anab. p. 367. et ad Aristotel. Hist. Anim. p. 152. Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 517, 81. παῖδα Γάλλον. al. Παιδάγαμον. Wesselingius: „ΓΑΜΟΝ et ΓΑΛΛΟΝ vna duntaxat litera, ad scripturae errorem progenerandum prona, distinguit." Schaef.

Superest alia forma litterae *Lambda;* nimirum ɛʅ, quae reperitur in Cod. SGerm. 345., in Cod. A. Scholiorum Homericorum, itemque alibi (conf. Montefalcon. Palaeograph. p. 346. col. 3. voce παῦ-λα), quando haec littera, syllabis finalibus omissis, vocali antecedenti superscribitur. Talia compendia vocum, quibus huiusmodi Lambda superscriptum est, haud raro ambigas, quomodo expleri oporteat, vt ex iis, quae postea dicam, satis apparebit. Tertia et quarta vox tab. I. num. 15. e Cod. SGerm. 345. significant δῆλον, δηλονάτι, aut, prout series orationis poscit, aliquod aliud verborum, quae ad *Gregor.* p. 3. enumeraui; quibus etiam δηλωτικὸς addi potest. Horum verborum plura, nominatimque quod modo dixi δηλωτικὸς, interdum, vel sine finali Lambda, compendiose sic scribuntur, vt in articulo ex Cod. SGerm. 345. excerpto: *Τητινὸν, ἐπίῤῥημα χρόνου δηλωτικόν.* Vnde apparet causa confusionis eorum cum particula δὴ, quam particulam, etiam hoc argumento palaeographico motus, nunc praefero voci δηλονό-τι in Antigono Caryst. cap. 29. v. *Append.* p. 32. Primum exemplum tab. II. num. 1. τὴν Ἀχιλλέως τιμὴν e Scholiasta Homerico ad Il. *Α*, 564. sumtum est, vbi Villoisonus compendium expleturus male Ἀχιλλῆος pro Ἀχιλλέως dedit. Illa enim forma ionica est: haec vsurpatur a Scholiastis. Alterum exemplum reperitur in Scholiasta Homerico ad Il. *Δ*, 37. legendumque est ἡ ἀμφιβολία αὕτη. v. *Gregor.* p. 3.

My. V. supra *Beta*, *Kappa*, *Lambda;* et vltimo quidem loco de confusione cum Lambda tam simplici quam duplici (λλ), itemque cum syllabis λι et λυ.

Neque minus confunduntur *My* et *Ny*, quando in littera My lineola eam cum sequente littera iungens aut plane deest, aut certe oculos legentis fugit. Inde nata e. c. scripturae diuersitas in σί-συρμα et σισύρνα, v. *Gregor.* p. 540. sq. item in συρ-νέη et συρμαίη, v. *ibid.* p. 526. In Apollonii Lex. Homer. Villoisonus μημέμον, i. e. μὴ μένον (v. infra

...ειδὴ σύρεται, φησὶν ὁ Δειπνοσοφιστὴς (T. III. p. 353. ed. Schweigh.) τὰς ὦπας ἐν τῇ ὀδμῇ. Σύρεται illud Villoisonus finxit. Ipsius Codicis scripturam vide tab. VII. num. 16. Scilicet librarius pro σίνεται, quod scribere volebat, primum per errorem scripserat σύνεται, puncto posito super littera υ, quod etiam super Iota ponere solet: deinde, vt vitium corrigeret, Iota cum puncto suo in ipsum illud vitiosum υ immisit, (quo factum, vt duo nunc puncta ibi appareant,) non deleto primo ductu litterae υ. Villoisonus igitur, quem vera ratio fugeret, ν mutato in ρ, dedit σύρεται. Σίνεται, quomodo legendum est, recte habet Phauorinus, quem nunc satis constat compilasse scrinia Philemonis.

Forma litterae Ny nunc vsitata (ν) vbi in libris manu scriptis occurrit, interdum maiorem habet longitudinem, quam quae est huius litterae in typis quibus operae nostrae vtuntur. Vide voces νῦν, γεννηθέντας, οὐσίαν tab. II. num. 2. e Cod. Paris. 2423. Hinc oritur similitudo huius litterae cum *Gamma* (γ). Itaque non mirum, has litteras toties commutatas esse. V. ad *Gregor*. p. 72. In Apollonio Dyscolo lego εὐναίας pro εὐγαίας. v. *Gregor*. p. 393. Pro γεγονήκασιν in Regulis prosod. Hermanni pag. 444, 106. Codex Paris. 2008. dat νενοήκασιν, quod fortasse verum est.

Notissimam confusionem litterarum ν et υ tangam infra s. Υ ψιλῷ. Exempla eius vbiuis occurrunt.

Xi. Vide supra *Zeta*.

Praepositio πρὸς passim eâ notâ tachygraphicâ scribitur, quae non dissimilis sit litterae ξ aut ζ. In Scholiasta Platon. p. 168. legebatur ξήκει pro προςήκει. v. *Append*. p. 44. Integrum Scholiastae locum tab. II. num. 2. ex egregio Codice 1807. repraesentaui. In altero exemplo, item e Cod. 1807. sumto, (tab. II. num. 3.) prima manus scripsit voces βοτάνης ὄνομα ποιᾶς: altera manus adiunxit haec.

mol. M. p. 469, 35. vbi haec leguntur: "Ἴζω, τὸ κάθημαι. "Ομηρος· Νέστορα δ' αὐτόθι ἔφιζεν (sic). V. etiam Etymol. M. p. 484, 13. ss. et de κάτεχον pro κατεῖχον p. 778, 30. ss. Wolfius in nouissima Odysseae editione priore loco dat κατέχ', posteriore ἐφίζε, sed Odyss. T, 55. ἔφιζεν.

Omicron οἱ ταχυγράφοι saepissime adnectebant litterae proxime praecedenti, qui scribendi mos varios errores genuit. Hanc ob causam in Apollonio Villoisonus legit ἀκου ώ μεθα pro ἀκου σό μεθα. v. *Gregor*. p. 577. Vide hoc ipsum ἀκουσόμεθα tab. VII. num. 14. Eodem modo eademque de causa Sambucus in Aristaeneto I, 1. παύ ω μαι dedit pro Codicis scriptura παύ σο μαι. Frequentiori etiam errore ō tali ratione adnexum habebant pro ductu nihil significante, in legendoque plane negligebant. E contrario ductus rotundi nihilque significantes, etiam quando non extremis vocibus lineisque, sed alibi erant appicti, nonnunquam pro ō μικροῖς habiti sunt. Hinc natae e. c. scripturae diuersitates ἀλογήσαντα et ἀλγήσαντα in Herodoto p. 613., καθεῖργμαι et καθείργομαι (sic Cod. Paris. 3014.) in Libanio Vol. IV. p. 1029, 18. etc. Litteram ō sic cum Lambda connexam vide tab. VII. num. 15. in vocibus ἀλόγους et λογάρια e Cod. SGerm. 345. Sic Leo Allatius in Anonymo de Incredib. c. 16. χρείαν legit pro χορείαν. Id cur fecerit, lector intelliget e tab. VII. num. 16. (e Cod. Vat. 305.) In exemplo statim sequente ἔχον littera ō cum χ connexa clarius apparet. In adiectiuo προβολής, προβολῆτος (Regul. prosod. Hermanni p. 450, 131.) alterum ō, nisi fallor, a tali ductu aduenticio ortum ideoque delendum est. Codex quidem Paris. 3027. recte dat προβλής, προβλῆτος et addit ἀβλής ἀβλῆτος καὶ τὰ ὅμοια. Quomodo ō cum *Rho* connectatur, ostendunt voces πρὸ et πρὸς tab. VII. num. 5.

V. etiam infra syllabam $\overline{αν}$.

Pi. In Phlegonte Tralliano λασιάνακτος legitur pro πασιάνακτος. v. *Epist*. p. 72. Huius confusionis

Tab. VII. num. 15. ex Cod. Par. 133.): facile accidit, vt τε pro π legatur. Hinc natum in Libanio τέως pro πῶς, et τελείω pro πλείω. v. *Gregor*. p. 360. Etiam inter τρ et π similitudo passim intercedit: scilicet tum, cum τρ sic scriptum est, vt tab. II. num. 11. in v. ἐτραυμάτισε e Cod. SGerm. 249., rotunditasque litterae Rho calami vitio confluxit.

In minusculo alphabeto bini ductus litterae π, calamo velociter currente, facile tam prope scribuntur, vt amborum confluat atramentum et modo *vnam* lineolam effingere videatur. Vide voculam πρὸ aut πρὸς tab. VII. num. 5. Hanc ob causam toties confunditur π cum τ, et vice versa, e. c. in vocibus πρασιὰ et τρασιὰ, v. *Gregor*. p. 514., in αὐτὸ τοῦτο et αὐτὸ τὸ ὑπὸ, v. *ibid*. p. 511. Confusionis litterarum ππ, πτ et ττ vix operae pretium est hoc loco mentionem facere. Vide e. c. locum Etymologici Parisini citatum supra in Beta, notasque ad *Gregor*. p. 457. et alibi.

Rho. Rho in libris manu scriptis aut sic formatum est, vt in εὕρηνται tab. I. num. 5., aut sic, vt in βάρβαροι ibid. num. 6., aut denique sic, vt in πυρῶδες tab. IV. num. 8.

Primam formam interdum cum *E* ψιλῷ confuderunt, inprimis quando cauda infra lineam aut plane non, aut perparum porrigeretur. V. supra illam litteram.

Secundam confuderunt cum *Ny* (v. supra), itemque cum *Iota* infra lineam producto, scilicet quando calamus velociter currens exiguum litterae Rho circulum atramento repleuisset. Vide e. c. vocem χρόνος tab. II. num. 6. e Cod. SGerm. 345. In Apollonio ad *Gregor*. p. 115. citato v. διαπλήσσοντες asciui correctionem Villoisoni, dedique ἐὰν δὲ σὺν τῷ ρ γράφεται, ἔσται διαβαίνοντες. Sed Cod. SGerm., in cuius pusilla scriptura commutatio litterarum Rho et Iota facillima est, dat σὺν τῷ ῑ,

habent: sed Rho, a quo vox incipit, vt nunc fieri solet, aspero spiritu instruitur. Pro duplici Rho in vetustis Codicibus persaepe simplex scriptum est. V. infra compend. integrarum vocum init.

Sigma. Formae *Σ* vel in iis Codicibus, quos vetustos dico, nullum vestigium apparet. Vbique reperitur altera forma, C. V. quae supra dixi in littera *E*, cum qua Sigma passim confuderunt.

Quo nunc vtimur finali Sigma (ς), non apparet nisi in nouellis Codicibus. v. *Append.* pag. 12. 45. *Gregor.* p. 251. Priorum librarii temporum vtuntur altera forma, *σ*: atque hoc Sigma in Cod. Palat. 398. saepe coniungitur cum voce sequente, quando haec incipit a *τ*, *ϖ* aut *σ*. Sic scribitur *εἰστὰ* pro *εἰς τὰ*, *αὐτούστε* pro *αὐτούς τε*, *εἰσϖᾶν* pro *εἰς ϖᾶν* (tab. II. num. 7.). Hoc *σ* coniunctum cum *ϖ* interdum neglexerunt, inprimis si rotundus ductus vitio calami confluxerat. Excerpta Apollonii dant *τοι πλέας* pro *τοισϖλεας*, i. e. *τοῖς πλέας*. v. *Gregor.* p. 601. In loco hoc, *τὸν Καῦνον περαιωθῆναι εἰς τὴν τότε ὑπὸ Λελέγων κατεχομένην γῆν, ἔνθα κρήνη Ἐχενηΐς, πόλιν τε κτίσαι* (Parthen. cap. XI.), verba *Ἐχενηΐς, πόλιν* sic scripta sunt, vt tab. II. num. 8. monstrat. Punctum super *σϖ*, quo separatio harum vocum significatur, itidem in aliis Codicibus occurrit. Conf. ad Longinum Weiskii p. 645. In eodem capite Parthenii ad finem editiones habent:

κλαῖεν ἀηδονίδων θαμινώτερον, αἴτ' ἐνὶ βήσσῃ
Σιθονίῳ κούρῳ πέρι κ. τ. λ.

Legendum cum Codice (tab. II. num. 8.) *ἐνὶ βήσσῃς Σιθ.*, vt in Hymn. Hom. in Mercur. v. 287. legitur *οὔρεος ἐν βήσσῃς*. v. *Epist.* p. 229. Primus Parthenii editor alterum Sigma non animadvertit. Per *ὑποδιαστολὴν* sub *σσ* indicatur, *βήσσῃς* et *Σιθονίῳ* duas esse voces a se dirimendas: Iotaque subscriptum in syllaba *σῃς*, quod iuxta litteram *η* esse debebat, supra positum est. Vide supra

in littera Iota. Nonnunquam haec duarum vocum coniunctio, vsque ab illis temporibus repetenda, quibus omnes voces continuo scribebantur, in ipsas editiones scriptorum Graecorum per editorum errorem irrepsit. Aristides Vol. II. p. 143. *ὥςις τῶν Κίων* (corr. *Κείων*. Conf. *Epist*. p. 106.) *ἔφη ποιητής*, pro *ὥς τις κ. τ. λ.* Wyttenbachio ad Iulian. pag. 136. legere placet *ὡς ὁ τῶν Κίων ἔ. π.* Koenius ad Gregor. p. 352. in Apollonio Dyscolo dat *ἄλλωςι* pro *ἄλλως τε.* Rectius idem p. 34. in Luciano *ἐς τὴν τότε* (sub. *ἡμέραν*) scribit pro *ἐστην τότε:* cui loco obseruatio haec palaeographica non parum lucis affundit. Conf. tab. IV. num. 11. — De Cod. Palat. 398. iuuat hoc addere. Si vox *Ἐ ψιλῷ* finitur, proximeque insequens a *τ* incipit, librarius, perinde vt in littera *σ*, ambas voces connectit. Sic scribit *ἔπεμπέτε* pro *ἔπεμπέ τε*, *εἰχετῷ* pro *εἰχε· τῷ* (tab. II. num. 9.). Posteriores duae voces leguntur in Antonino Liber. cap. V. *πρὸς δὲ τοῦτο Νεόφρων ὁ παῖς τῆς Τιμάνδρης χαλεπῶς εἶχε· τῷ Αἰγυπιῷ δ' ἦν ἡλικιώτης κ. τ. λ.*

Sigma interdum cum *O μικρῷ* confunditur. Posterior enim littera a priori non differt nisi absentia lineolae, quae illam cum littera proxime sequente copulat: quae lineola si addatur litterae *ο*, iustum Sigma nascitur. Iam vidimus, *ο* in Codice Palat. cum littera proxime sequente nunquam connecti. In Apollonio p. 34. Codex SGerm. dat *αἱ ἐν ἀγροῖο νέμονσαι* (tab. II. num. 9.). Nemo non intelligit, pro *ἀγροῖο* legi oportere *ἀγροῖσ* (*ἀγροῖς*), vt deinde sequitur: *αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι.* Villoisonus, nescio quo casu, dedit *ἐν ἀγροῖς.οἱ ο νέμονσαι.* v. *Gregor.* p. 251. Confusio vocularum *ου* et *σου* in vulgus notissima est. V. praeter alios Pierson. ad Moer. p. 368.

Tau. Vide litteras Gamma, Pi, Chi et Psi, et ob confusionem cum Lambda syllabam *εν*.

Obiter lector aduertat formam litterae Tau in voce *γεννηθέντας* tab. II. num. 2. et in voce *μέντοι* tab.

tV. num. 16. Quam si quis contulerit cum ς̄ in αὐ-τός tab. II. num. 5. aut in ἑκάςῳ tab. III. num. 8.: insignem harum litterarum similitudinem statim intelliget, neque mirabitur, eas saepius confusas esse. Similis, sed paullo grandior forma litterae Tau satis prope accedit ad compendium syllabae εῑ. Vide infra hanc syllabam.

Duplex Tau in Cod. Palat. 398. ita repraesentatur, vt posterius similitudinem habeat cum littera Gamma. Vide voces ἐφύλαττον et γλώττῃ tab. II. num. 10.

Ypsilon. Formam huius litterae solennem in vnciali scriptura Codicis Palat. 398. ostendunt voces ὑάκινθος et αὐτοῦ tab. II. num. 10. Litterae Alpha iunctum Ypsilon sic se habet, vt in voce Γλαύκων tab. II. num. 11. e Cod. Plat. 1807. Ita effictum αῡ, quod lector parum exercitatus facile habeat pro αῑ, saepissime reperi in Scholiis Codicis SGerm. 249. ad Aeschinem oratorem. Vide verba οὐδὲ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ἐτραυμάτισεν αὐτὸν, ἀλλ' αὐτὸς ἑαυτόν tab. II. num. 11. Alia est in vnciali alphabeto forma τοῦ Υ ψιλοῦ, quando ductus sub lineam demissus omittitur: vnde mira existit similitudo eius cum illa litterae Ny forma, qua nunc vtimur (ν̄). Vide vocem προςυπακουστέον tab. II. num. 3. Tale Ypsilon habet Codex Vindob. Alciphronis (III,41.) in voce Δρυάδης, pro qua legerunt Δρνάδης. Wagnerus, a me monitus, hac de re dixit T. II. p. 129. Sed ex eius nota, cum typotheta ipsam Codicis scripturam repraesentare non potuerit, parum discas. Hoc me mouit, vt vocem illam effingi iuberem tab. II. num. 12.

Initio vocum *Ypsilon* in scriptura et vnciali et minuscula Codicis Palat. 398. binis punctis insigniri solet. v. *Epist.* p. 53. et tab. II. num. 13. Recentioribus temporibus scribae bina puncta, aut vnum punctum, paene omnibus ῡ superscribebant, siue ordiretur vocem haec littera, seu alibi posita esset. Vide supra litteram *Iota*.

In minuscula scriptura *Ypsilon*, vt nemo nescit, facile habetur pro *O μικρῷ*, ac versa vice. Inde scribarum fluctuatio inter *τύπος* et *τόπος*, v. *Gregor.* p. 10., inter *δρυμὸς* et *δρόμος*, v. *ibid.* p. 511., inter *ναῦς* et *ναὸς*, v. *ibid.* p. 613. Indidem ortum vitiosum illud *συμπεφύρηται* pro *συμπεφόρηται*, v. *Epist.* pag. 68.: item *ὁμόδελφυς* pro *ὁμόδελφος*, v. *Gregor.* p. 344. Iunctum Ypsilon antecedenti litterae, e. c. *α*, *ϑ*, *σ* etc., saepe sic scribitur, vt haberi possit pro sola appendice illius litterae: quo fit, vt in legendo passim negligatur. In vocibus quidem *διατὸν* et *ταῦτα* (tab. I. num. 3.) discrimen inter syllabas *ατ* et *αυτ* satis manifestum est: sed non omnes scribae eadem diligentia in distinguendis diuersis syllabis vtebantur. Quod enim in Codice 1524. legi oportet *διατὸν*, aliis scribis significat *διαυτὸν*, syllabam *αυ* *ταχυγραφικῶς* sic effingentibus, vt altera pars litterae *α* valeat *υ*. Eodem modo vox *Γλαύκων* in unciali scriptura effingitur (tab. II. num. 11.): ac quemadmodum in illa *αυ* facile pro *αι* haberi potest, sic in minuscula *αυ* habuerunt pro *α*, et vice versa. Vide exempla supra allata in littera *Alpha*. De syllaba *ϑυ* conf. voces *ϑυμὸν*, *καϑυπόταξιν* pro *καϑ' ὑπόταξιν* (e Cod. Apollonii Dyscoli), vbi nemo facile negligat in legendo litteram *υ*, siquidem, omissâ illâ litterâ, nascerentur voces plane barbarae. Secus accidit in fragmento doricò *ταῦται ταὶ ϑύραι μᾶτερ*, vbi primus editor, sensum horum verborum ignorans, *ϑραι* pro *ϑύραι* dedit. v. *Gregor.* p. 457. Quomodo *ϑρ* in Apollonii Codice scriptum sit, lector intelliget e vocibus *ἄρϑρον* et *ἀρϑρικὸν* tab. II. num. 14. — Scriptura syllabae *συ* iam e tab. I. num. 10. nota est. Illic Villoisonus legit *ἐπιαμπεπτωκότα* pro *ἐπισυμπεπτωκότα*. In Scholiasta Luciani Ypsilon plane neglexerunt, dederuntque *ἀποσγκος* (sic) pro *ἀπὸ συγκοπῆς*. v. *Gregor.* p. 456. sq.

In minusculo alphabeto *Ypsilon* etiam cum *Ny*

Sv) confusum esse, ac versa vice, quod tachygraphi ductus rotundos ab angulosis non vbique satis distinguerent, cum per se intelligatur, non operae pretium est exemplis demonstrare. Sic Glossator Theocriti μάκωνας interpretatur φυτὰ κονδαίας, vbi nemo non videt κονδαίας legendum esse. v. *Gregor.* p. 363.

De confusione τοῦ Υ ψιλοῦ cum signo ὑφὲν v. infra ad calcem huius Commentationis.

Phi. Exempla huius litterae in scriptura vnciali et minuscula Codicis Palat. 398. vide in vv. Ἀλφειὸς tab. II. num. 13.

In numis aliisque monumentis Phi interdum effictum est sic: ┼. Sic *ΓΕΓΡΑ┼ΑΤΑΙ* in Tab. Heracl. legendum est γεγράφαται, non γεγράψαται. v. *Gregor.* p. 484. Sed etiam in Codicibus admodum vetustis Phi sic scriptum esse suspicor: vnde fortasse explicanda confusio litterarum φ et ψ, e. c. in Menandro de Encom. p. 90. Vulgo ibi editur τὴν πέμψιν. Parisinorum Codicum vnus habet τὴν μέμψιν: alius τὴν Μέμφιν, quod Heerenius feliciter coniectando eruit. Ibidem p. 73. Codices variant inter φεύξεται et ψέξεται, etc.

In Codice Apollonii Dyscoli *Phi* nonnihil habet similitudinis cum litteris θρ. Vide verba τὸ γάρ οἱ τοί φασιν Δωριεῖς in tab. II. num. 14., quorum loco Excerpta pag. 569. ed. Sturz. habent τὸ γὰρ οιτοι θρας Δωριεῖς. Haec Sturzius infelicissime mutat in τὸ γάρ οἱ, τοί· τοὶ δ' ὀτραλέως, ὡς Δωριεῖς. Scilicet vir doctus, qui Excerpta illa ex Apollonii Codice concinnauit, deceptus litteris θρ vocum vicinarum ἄρθρον et ἀρθρικὸν, habuit φ pro θρ, et pro simplici Sigma, quod est Sigma cum nota tachygraphica syllabae ιν: nam Codex habet φασὶν, non φασί. Inspice syllabam σιν simili modo scriptam in vocibus κατὰ στέρησιν tab. II. num. 15.

De confusione litterae *Phi* cum littera *Rho* vide infra voc. φασίν.

p. 119. Vnus e Gregorii Codicibus κάλοιτο habet pro κάχοιτο. V. Koen. ad pag. 274. Doruillius, e cuius animaduersionibus palaeographicis facile dicas, quam attentis oculis libros manu scriptos inspexerit, verissime ad Chariton. p. 330. haec notauit: „Manus describentis λ̄ (in voce ἕληται) ita ef„formauit demittendo, vt χ̄ non difficulter euase„rit, et ita ἔχηται videatur haberi."

Denique scriba Codicis SGerm. 345. litteram χ̄ etiam sic pingit, vt nonnullam habeat similitudinem cum s̄. v. tab. II. num. 16. et 17. In Apollonio p. 204. Villoisonus τροῦ legit pro τροχῶν. v. *Append.* p. 22., vbi formam illam litteram χ̄ typothetae non licuit typis suis fideliter reddere: quem defectum nunc facile supplebis. Articulus ὀκνεῖ, εὐλαβῶς ἔχει, e Timaei Lexico Platonico sumtus est.

Vide etiam de similitudine superscripti Chi cum nota tachygraphica syllabae ων, quando hanc notam acutus pertransit, infra hanc syllabam.

Psi in scriptura Codicis Palat. 398. et vnciali et minuscula sic effingitur, vt ostendunt voces γύψ, πέμψηται, ἔῤῥιψεν tab. II. num. 17. Hinc orta confusio huius litterae cum τ̄, quando ductus super lineam porrectus euanuit, aut ita tenuis est, vt oculos fugiat. v. *Epist.* p. 147. Conf. tab. II. num. 1. v. μετάληψις. Sic commutantur ψυχὴ et τύχη, εὐψυχία et εὐτυχία, de qua commutatione v. inprimis Schaefer. Melet. Crit. p. 117. sqq.

Omega. Qua nunc in vnciali alphabeto forma huius litterae vtimur, in Codicibus quos vetustos dico nusquam occurrit. Librarii Codicum Palat. 398. et Platon. 1807. quomodo in vnciali scriptura Omega formare soleant, ostendunt tab. II. num. 6. et tab. VI. num. 17.

In Cod. SGerm. 345. *Omega* minusculae scripturae accedit ad *Beta*, cum eoque confunditur. V. supra *Beta*. Iam cum hoc Beta simile sit litterae Alpha, cum qua ideo confundi ibidem vidi-

mus, nemo mirabitur, etiam *Alpha* et *Omega* passim commutata esse. Sed huius commutationis alia etiam ratio reddi potest. V. infra compendium τοῦ Ω μεγάλου, vbi simul exempla commemorantur.

B. COMPENDIA

a. *singularum litterarum.*

Alpha. Haec vocalis interdum significatur solâ lineolâ superscriptâ litterae antecedenti. Villoisonus ad Apollon. tab. VII.: „Interdum quoque „Alpha pingitur in MSS. vt Pathach Hebr. super„impositum ad instar fere arabici Phatah, vt σχῆμ „pro σχῆμα.“ Porsonus locis *Epist.* p. 94. et ad *Gregor.* p. 455. citatis hanc posuit regulam generalem: „Linea supra literam, si ea litera est con„sonans, significat α, si vocalis, ν. ἐστι e. g. pro „ἐστιν et πραιροῦνται pro παραιροῦνται.“ Hanc regulam, nimis vagam illam, ex iis quae partim ad *Longinum* Weiskii p. 639. sq., partim *Append.* p. 36. dixi, sic finiri oportet: *Lineola, quae ν significat, ac superscribitur vocalibus, tantum in fine vocum reperitur; sed lineola, quae significat α, occurrit promiscue in vocibus tam mediis quam extremis, imponiturque et consonantibus et vocalibus.* Solus verborum sensus seriesque orationis docet, in fine vocum lineola vocali superscripta litteram ν significet an α. Sic ἐστι, vt vere Porsonus, est ἐστιν: sed ἐστι est ἐστία. Omnino syllabae ια paene in omnibus Codicibus seculorum noni, decimi, vndecimi, duodecimi reperiuntur compendiose sic scriptae: ι. Rarius occurrunt compendia ε, ο, υ, ω pro syllabis εα, οα, υα, ωα. Exempla, quae

Append. l. c. commemoraui, e Codice Hermogenis 1983. sumta sunt. Quod Porsonus ad Homer. Odyss. Ξ, 352. affert θύρηθε, legi potest et θύρηθεν et θύρηθ' ἔα. Sed lineola tali modo superscripta cum facile possit negligi, non mirum, librarios Alpha saepius neglexisse. Sic reperitur ἀπλαῖς pro ἁπαλαῖς. Conf. Boissonad. et Schaefer. ad *Gregor.* p. 653. Indidem orta commutatio verborum in ιζειν et ιαζειν, nominum substantiuorum in ιδης et ιαδης, in ις et ιας, adiectiuorum in ικος et ιακος. v. ad *Longin.* Weiskii l. c. item ad *Gregor.* p. 223. de v. διαθόντα pro διαθάοντα, et p. 455. de v. πρότερος pro πραότερος. In Alciphrone III, 66. Codex a Berglero vsurpatus προῦργος perperam dat pro πνοῦργος, i. e. πανοῦργος. E contrario, cum δια in verbis compositis frequentius sit quam δι, scribae dederunt διατονεῖν pro διτονεῖν, διαφορεῖσθαι pro διφορεῖσθαι. v. *Append.* p. 19. sq. Conf. Schaefer. ad *Gregor.* p. 513. Sic scripserunt etiam παραθέντι pro πραθέντι, παραμένων pro Παρμένων. v. ad *Longin.* l. c. In Etymolog. M. p. 775, 5. pro ὕδας e Suida Scholiisque Homericis necessario legendum ὑδας, i. e. Ὑάδας. Conf. Larcheri, viri eximii, nunc ipsum prodeuntes *Remarques sur l'Etymol. M.* (*Acad. des Inscr. et Belles-lettres* T. XLVII.) p. 113. Ex ἀνβλυσθαίνειν in Schol. Platon. p. 204., negligentes Alpha superscriptum, fecerunt ἀμβλυσθαίνειν. v. *Append.* p. 56. E contrario in Etymol. M. p. 4, 38. legitur διαναφοδῆσαι, vox nihili, pro διαμφοδῆσαι, quod iam Sylburgio verius visum est. Conf. Apollon. Lex. Homer. p. 10.

In Cod. Palat. 398., Cod. Platon. 1807. aliisque vetustis Codicibus lineola superscripta, quae Alpha aut Ny significat, interdum satis longa est, eiusque tam initium quam finem minutus ductus ad perpendiculum contingit. V. voces τῶν, οὖν, ὀφεῖλον tab. III. num. 1. Commemoro hoc propterea, quod bini isti ductus perpendiculares lineolam hanc

similem faciunt vnciali *Pi* superscripto, vtpote cuius ambae lineae parallelae saepe tam pusillae sunt, vt vix cerni queant (vide vocem ἐπιτηδείων). Haec autem similitudo varios errores peperit. Sic legerunt ἐν pro ἐπὶ in Scholiasta Platonis p. 249., vbi vocis ἐφέντες interpretatio est ἐπιτείναντες (non ἐντείναντες, tab. III. num. 1.) ἢ κινήσαντες. Hoc primum in Cod. 1807. Scholium est, solam spectans vocem ἐφέντες. Aliud ibidem Scholium hoc est: Παροιμία, πάντα κάλων ἐφέντες ἢ σείσαντες, ἐπὶ τῶν κ. τ. λ. Ἐν solum per se in Cod. 1807. passim sic scribitur, vt in vocibus τὰ δὲ ἐν ἄστει (Schol. pag. 167.) apparet: sed vbi ἐν cum aliis vocibus compositum est, hoc compendium nusquam occurrit, cum lineola mediis in vocibus nunquam significet ν. E contrario littera Epsilon, superscripto Pi, solenne est compendium voculae ἐπί.

Lineola superscripta, quae significat α, in Codicibus recentiorum temporum varius occurrit. Quo magis his in libris increbrescunt bina puncta sibi superimposita (:), quae videas etiam in Codicibus vetustioribus. Haec puncta, quorum in notis ad *Gregor.* pag. 80. et 111. mentio facta est, maxime post litteras π, τ, σ, θ, λ, ς vsurpantur, ponunturque sic, vt ostendunt voces πατρίδα, παΐδα, τάλαντα, ἀπήτησα, ἐνταῦθα, τὰ περιστατικὰ, κατὰ πάντα, τάξιν, tab. III. num. 2., quae omnes e Codice Hermogenis 1983. sumtae sunt. Facile confunduntur cum illis duobus punctis, quae iuxta se collocata (..) significant ι. Vide tab. III. num. 3. γράψαντι Λυκόφρονι, ἅρματι. Posterius exemplum depromtum est e Codice Eudociae (p. 290. ed. Villois.): ἦν δὲ ὁ χρησμὸς, διελάσαι ἅρματι, καὶ ὅπου ἂν ἐπισχεθῇ τὸ ἅρμα, στῆναι καὶ κτίσαι πόλιν. vbi Villoisonus male legit ἅρματα. Datiuum habet etiam Nonnus MS., quem Eudocia transscripsit. — Praeterea notandum est, syllabam τα in certis quibusdam Codicibus sic compendiose scribi, vt in vocibus καταφανὴς, τοιαῦτα ῥήματα, μεταστῆναι, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεθνηκότων, ἐπιθυμοῦντα, tab. III. num. 3. et 4. e Cod.

SGerm. 249. Conf. *Gregor.* p. 245. sq. et 378. de voce ἔπειτα. In exemplo illo, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τεθνηκότων (Schol. in Aeschin. p. 756. ed. Reisk.) simul attendendum compendium praepositionis ἀπό.

De confusione signi tachygraphici syllabae ου cum littera *Alpha* vide infra hanc syllabam.

Alpha connexum cum *Gamma* eo compendio pingitur, quod ostendunt voces τραγικὸν, πρᾶγμα κ. τ. λ. tab. III. num. 5. Magna tunc similitudo his litteris intercedit cum syllaba εγ (conf. voces μεγέθει et ἐγχειρεῖ): vt nemo mirari debeat, lectores parum attentos aut doctos ambas syllabas confudisse. v. *Gregor.* p. 132. Quae in Obseruationibus Miscellaneis illic citatis Vol. IX. p. 122. monentur de αγ et εγ, nisi figurae accedant aeri incisae, obscurissima sunt. Nec clariores sunt, quas Reiskius hîc et illic dedit descriptiones scripturae Codicum vetustorum, perexiguo aut potius nullo, vt arbitror, fructu lectorum. Vno defungar exemplo. Scholia ad Aeschinem (Oratt. Graec. Vol. III. p. 753.): τοῦτο (τὸ ὁλόσχοινον) τινὲς λέγουσιν εἶδος εἶναί τινος φυτοῦ ἱμαντώδους, ὡς περὶ τῶν λ (sic) λέγει ὁ Ποιητής. Reiskius: „λ] Sic ed. Brook . . . . In apographo Goens. λ est cum crure posteriore paulo proiectiore, cui duae lineolae transuersae, tanquam gemini acuti insident, medium secantes, „cum superimposito circumflexo. Videant siglarum graecarum intelligentiores, quid haec sibi „velit.“ Ex hac descriptione vehementer mirer si quis veram figuram illius compendii extundat. Nisi multum fallor, in apographo Goensiano fuit tale compendium vocis λύγων, quale ostendit tab. III. num. 6. Certe hanc vocem dat Cod. SGerm. 249., quem de hoc loco consului. Vsus sum hoc exemplo, vt plane persuaderem lectoribus, palaeographiam sine tabularum aenearum auxilio nullo modo doceri posse, neue quisquam grauaretur, si toties, omissa omni compendiorum descriptione, formas eorum in tabulis repraesentatas citarem. De syllaba αγ hoc addo, interdum similem esse

syllabae $\overline{\epsilon\iota}$ tali compendio scriptae, quale videbis tab. II. num. 17. in voce ἔχει. Quod si quis hoc $\overline{\epsilon\iota}$ cum littera sequente connecteret, $\alpha\gamma$ et $\epsilon\iota$ non possent nisi sensu verborum dignosci. Iam facile apparet, cur in Scholiasta Aeschinis paullo ante citato p. 750 ἐξαγομένη mutari potuerit in barbarum ἐξειομένη, quod debetur errori perperam legentis vocem genuinam.

Quo compendio scribuntur $\overline{\alpha}$ et $\overline{\epsilon}$, vbi adhaerent litterae $\overline{\gamma}$, eodem formata videas, quando connexa sunt cum littera $\overline{\chi}$. Vide tab. III. num. 6. τραχήλου, διαχέον, ἀχάριστον, et num. 7. τέχνην, ἔχει, quae voces omnes e Codice Longini 2046. sumtae sunt. Propterea $\overline{\alpha\chi}$ et $\overline{\epsilon\chi}$, tanta inter has syllabas similitudine intercedente, in legendo passim confunduntur. Weiskius ad Longin. sect. XLIV. §. 1. p. 648.: „ἐντρεχεῖς] Certo auctore Pearcium „tradere dixi, ἐντραχεῖς in Cod. Par. legi. Sed po„tuit vel ipse Pearcius labi, non satis perspecta illius „scriptura. Ne multa, Bastius, certior sine dubio „auctor quam Graecus ille, clare et distincte dicit, „ἐντρεχεῖς, non ἐντραχεῖς, in Cod. Parisino legi.“ Vocem ἐντρεχεῖς, vti in Codice scripta legitur, aeri incidi, verbumque paullo post sequens ἐπέχει adiungi iussi, vt lector ipse iudicet, verene Codicis scripturam enotauerim. Pro ἐπέχει quidem nemini in mentem veniet vt ἐπάχει legat: sed eodem iure legendum ἐντρεχεῖς, non ἐντραχεῖς. Maior etiam in Codice Longini 2046. similitudo intercedit inter $\overline{\alpha\chi}$ et $\overline{\sigma\chi}$. Compara cum exemplis syllabae $\overline{\alpha\chi}$ citatis voces σχημα et ὁλοσχερῶς tab. III. num. 7. Facilius distinguas $\overline{\alpha\chi}$ a $\overline{\sigma\chi}$ in Codice Ven. Hom. A. Vide voces inde sumtas συναχθόμενος Ἀχαιοῖς tab. VII. num. 15. Confusae sunt hae syllabae e. c. in voce οὔριαχος (Herodot. Diction. Hippocr. p. 616. ed. Franz.), pro qua Codex Paris. 2662. perperam dat οὔρισχος. In Lexico Hesychii Is. Vossius ἀβρίσχεται pro ἀβριάχεται legendum censet.

v. *Gregor.* p. 599. Eadem pagina Lexici Herodot. exemplum dat confusionis syllabae αϑ cum litteris σϑ in voce ψιαϑοπλόκοι, quam Interpres Latinus iure habet pro corrupta et in ψιαϑοπλόκοι mutat. Conf. *Gregor.* p. 551. Tab. III. num. 8. voces Ἀϑήναζε et Δημοσϑένης e Codice SGerm. 345. hoc consilio repraesentari iussi, vt lectores, quid similitudinis sit inter connexas litteras αϑ et σϑ, facile intelligant.

De compendio litterarum α et ε in syllabis αζ et εζ, αξ et εξ dicam infra, vbi de syllaba ιν agam.

Epsilon. Haec vocalis, iuncta aliis litteris, e. c. Kappa, Lambda, My, Ny, τῷ Ο μικρῷ, Pi, Rho, etc., solo hamulo significatur, quem οἱ ταχυγράφοι illis litteris addiderunt. Vide voces δέκα, ἐκινήϑη, ἑκάστῳ, μέλαν, μέμψεως, μὲν, λέοντα, περατωϑέντα, tab. III. num. 8. et 9. e Cod. 2423. et Etymol. Sorbon. Hic hamulus cum oculos facile fugiat, causa apparet, cur interdum κ loco syllabae εκ scripserint. In Etymolog. Par. MS. εὐεκτικὸν pro εὐκτικὸν lego. v. *Append.* p. 21., vbi typotheta hamulum, qui in Codice ipsum Kappa contingit, perperam supra Kappa posuit. In not. ad *Gregor.* p. 3. idem typothetae vitium in voce περατωϑέντα occurrit, quod lector ex iis quae hic notantur facile corriget. Ceterum vere me εὐέκτικὸν correxisse, docet alius articulus Etymologici Paris. MS., vbi ὑγίεια per ἡ εὐεξία explicatur. Sic enim Etymologus: Ὑγίεια, ἡ εὐεξία, τετρασυλλάβως *), ὡς καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ·

αὗται γὰρ ἐπιϑυμοῦσιν ὑγιείας φαγεῖν.

Quod supra in littera Beta citaui παλιῤῥοϑίου, corruptum est ex ἐπ' ἁλιῤῥοϑίου, pro quo cum edito Etymolog. rectius scribes ἐπὶ Ἁλιῤῥοϑίου. Hamu-

*) V. Porson. ad Euripid. Orest. v. 229. Schaef.

lo enim litterae π (conf. vocem ἐπεὶ tab. VII. num. 16. e Cod. Vat. 305.) semel neglecto, librarius, quod quid solum sibi vellet ignorabat, sequenti voci iunxit.

Vbi voces καὶ et ἐκ confunduntur, prior tali compendio scripta erat, quale tab. III. num. 9. ostendit, accentusque ei proprius contingebat litteram Kappa. Exemplis citatis *Append.* p. 21. sq. accedat hoc Libanii Vol. IV. p. 938. *ἣν μὲν (ὁ Διομήδης) καὶ τὸν ἄλλον ἅπαντα χρόνον χρήσιμος τοῖς πράγμασι, μάλιστα δὲ κ α ὶ τῆς ὀργῆς διεδείχθη τῆς Ἀχιλλέως, μεμψαμένον τὸν Ἀγαμέμνονα τούτου, καὶ τοῦ συμμάχου ἀποστάντα.* Reiskius, si sensum orationis spectes, non male: „Forte *μάλιστα δὲ κ α τ α τ ὸ ν* (scil. *καιρὸν*) „*τῆς ὀργῆς διεδείχθη* (scil. *χρήσιμος*) *τῆς Ἀχιλλέως*." Sed e Cod. Paris. 2918. restituendum *μάλ. δὲ ἐκ* (pro *καὶ*) *τῆς ὀργῆς διεδείχθη* (scil. *χρήσιμος*) *τῆς Ἀχιλλέως*: vocesque *τοῦ συμμα*χ *ἀποστάν*τ, quas sic per compendia scriptas male expleuerunt, legendae sunt *τοῦ συμμαχεῖν ἀποστάντος*. Veram esse hanc scripturam, quam Cod 3014. dat omnibus litteris plene scriptis neque vllo compendio vsurpato, apparet etiam e pag. 946, 12., vbi phrasis idem significans, *τῆς συμμαχίας ἀποστάντος Ἀχιλλέως*, legitur. De commutatione vocum *καὶ* et *ἐκ* v. etiam Coray ad Plutarch. Vol. II p. 361.

Hamulus ille litteram ε significans interdum non supra lineam prominet, sed in ipsa linea pictus reperitur. Vide voces *μένει*, *ἐνέργειαν*, *ἐν τῇ ψυχῇ*, tab. III. num. 9. e Cod. 2423. Hic Codex, apographum Gregorii Corinthii tenens, me etiam propterea aduertit, quia syllabam εν hic et illic ita scriptam habet, vt eam, nisi attendas contextum verborum, curesque spiritum, pro littera Kappa habere possis. Vide voces *ἐν τοῖς, καὶ ἐν μὲν τῇ, γ έ ν ε ι ἐν δόξῳ*, ibid. num. 9. et 10. Hinc intelligitur ratio corruptae in Ammonio v. *διέφθαρται* scripturae *Ἀριστοφάνης κ ό ρ α ις*, pro qua Brunckius Fragm. Aristophan. pag.

13. aliique rectius legunt ἐν ὥραις. Vt ω̄ mutaretur in ō, fecit vitium pronuntiationis.

Iota interdum duobus punctis significatur iuxta se pictis, quae puncta librarii certis quibusdam litteris, veluti σ̄, τ̄ aliisque, superscribebant. Vide supra *Alpha*.

Ny. Lineola imposita vocali, quae in fine vocis legitur, plerumque significat *Ny*: sed etiam Alpha significare potest. Vide supra *Alpha*. Lineola significans ν̄ frequentissime occurrit iis in vocibus, quae in fine linearum (versuum) scriptae sunt. Initio vocum aut in mediis vocibus lineola vocali imposita non significat ν̄, nisi quando, voce ob lineae exitum in partes suas dissectà, vocalis cum lineola lineam claudit. Sic e. c. in Cod. Palat. 398. fol. 191. verso ᾱ-τέχειν pro ἀντέχειν, fol. 199. verso πολυφό̄-τη pro Πολυφόντη, aut in Scholiis Codicis Hermogen. 1983. fol. 136. recto συμφέρō-τι (tab. III. num. 10.) pro συμφέροντι. Alpha et Ny legentes interdum confuderunt, quando littera impositam habens lineolam minus distincte scripta omninoque (vt e. c. *Α* et *Δ*) ad errores gignendos prona esset. Sic in Scholiis Platonicis pag. 186. ediderunt καὶ παρὰ τὴν ΛωτοφαγίΑΝ νῆσον, ἀ νέχουσαν τῆς χώρας κ. τ. λ. Sed Codex 1807., vnde hoc Scholium sumtum est, dat ΛωτοφαγίΔΑ. Vid. tab. III. num. 10. Porro pro ᾿ΑΝέχουσαν ex eodem Codice scribendum ᾿ΑΠέχουσαν. In vnciali scriptura tachygraphorum *Π* facile habeas tam pro *N*, quam pro *H*. Posterioris commutationis exemplum dedi in littera *Eta*. Vide etiam ad *Gregor*. p. 216., vbi monui, in iisdem Scholiis Platonicis ᾿ΑΝαγορεύει lectum esse pro ᾿ΑΠαγορεύει.

Rho. *Rho* sequens post *Phi* cum hoc sic connectitur per notam tachygraphicam, vti ostendunt voces φρένας, φρὶξ, σφραγὶς, φράσον, tab. III. num. 10. e Codicibus Eudociae et Pseudoherodiani Epimer. Litteras φ̄ρ̄ tali modo connexas interdum habuerunt pro solo φ̄. v. *Epist*. p. 186. Inde natum e. c. ἀει-

φουρος pro ἀείφρουρος. v. *Gregor.* p. 349. Regulae prosod. Hermanni p. 434, 64. τὸ μέντοι ἴξ καὶ φ... ἐκτείνονται. Pro φῖξ, voce nihili, legendum φρὶ... vbi Iota producitur. Quod paullo ante legitur φρ... eius loco ponendum πλὶξ e Codicibus Parisinis. ibid. p. 447, 118., vbi Hermannus σφαγὶς mutat... σφραγίς. Pariter Coray ad Aelian. Var. Hist. II, 16. p. 321. φράσιν dedit pro φάσιν. Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 207.

Tau. *Tau* post π saepe indicatur minutâ lineolâ. Vide tab. I. num. 15. v. καλυπτόμενα, et tab. III. num. 11. Ideo πτ interdum habuerunt pro simplici π. Sic in Antigono Carystio Xylander legit πρὸς πάντας pro προςπτάντας. v. *Epist.* pag. 80. E corrupto πτετροείμονες in Phlegonte Tralliano facio πτεροείμονες: Xylander, prius Tau non animaduertens, mutat in πετροδείμονες. v. *ibid.* p. 69. In Hesychio Schaeferus pro ἀπεπόμην legit ἀπεπτόμην. v. *Gregor.* p. 547. Pro ῥῶπας in Scholiasta Dionysii Thracis legendum ῥάπτας. v. *ibid.* p. 259. Pariter ἐπίλαμπος reperitur pro ἐπίλαμπτος. v. *ibid.* p. 532. Item λοξοβλεποῦντες pro λοξοβλεπτοῦντες, quod necessario restituendum Thomae Magistro p. 220. Conf. Valckenar. ad Herodot. p. 583. E contrario σκέπτειν reperitur pro σκέπειν in Schol. Luciani Vol. II. p. 634., v. *Epist.* p. 267. not. 106., ἔκπτυστον pro ἔκπυστον in Aristaen. I, 20., αἰγυπτίων (vtpote vox notior) pro αἰγυπιῶν in Lex. Herodot. p. 175. secundum Apographum Cod. SGerm., etc.

Omega. Ad hanc vocalem indicandam tachygraphi notâ vsi sunt, quae simillima est circumflexo typothetis nostris vsitato, litteraeque antecedenti superscribitur. Vide voces περατωθέντα tab. III. num. 9., καταβῶμεν tab. III. num. 12. (e Cod. Hermog. 1983.), τῷ πολέμῳ, ὁμολογῶ (e Cod. SGerm. 249.). Iam cum ductus significans litteram α interdum sic formetur, vt in vocibus ἄστρων et αὐτὸν tab. III. num. 12. (e Cod. Longini 2046.), coll. vv. ἐγγυτέρω et κάτω num. 13. (indidem): factum

vt $\bar{\alpha}$ et $\bar{\omega}$ commutarentur. Accidit hoc e. c. in his χαρίζεσθαι et χωρίζεσθαι, in nominibus ματος et χρώματος, in χάριν et χωρίον. v. Gregor. p. 183. V. etiam p. 259. ῥῶπας pro ῥάπτας, p. 330. πολλῶ pro πολλά. Ob eandem causam ω erunt pro ν in πλαδδικῶ pro πλαδδικῆν. v. Gregor. p. 229.

Interdum notam illam tachygraphorum similem nostro circumflexo plane neglexerunt, ideoque omiserunt vocalem ω, vbi legi debebat. Huc refero hanc glossam Hesychii: Τμήδην, ... ἀποκεχρισμένως. Ita Codex. Toupius Emend. Vol. IV. p. 313. corrigit ἀπεσχισμένως. Sed longe probabilior est L. Bosii emendatio ἀποκεχωρισμένως, quam Albertius in textum asciuit. Etiam Villoisonus Omega ita superscriptum negligens in Scholiis ad Il. Δ, 412. dedit τέττω, τεττιξ (sic), καὶ τιτίζω, pro quo e Cod. Ven. A. legendum τέττω, τεττίζω καὶ τιτίζω.

In *recentiorum temporum* Codicibus nota tachygraphica syllabae ων similis est circumflexo admodum grandi nostrorum typorum. Vide e. c. ἁρμάτων, πρεσβυτέρων etc. tab. V. num. 4. sq. Hanc ob causam, qui conferebant *vetustos* Codices, interdum notam significantem Omega (῀) habebant pro compendio syllabae ων. Ita errauit Villoisonus non tantum in loco Scholiorum Homericorum citato ad *Gregor.* p. 24. sq. v. φαίνων etc., sed etiam alibi.

Infra in voce ζήτει lectores locum reperient, in quo compendium indicans *Omega* habitum est pro accentu graui.

b. *singularum syllabarum.*

Compendiaria scriptio singularum syllabarum *plerumque et ex regula* sic fieri solet, vt nota tachygraphica antecedenti litterae superscribatur. E. c. tab. I. num. 5. syllaba ων in voce βασιλεύων sic est effecta, vt eius compendium super εν scriptum

appareat. Pari modo scribae vsi sunt compendiis plurimarum aliarum syllabarum, pro quibus tachygraphi notas peculiares excogitarunt. Sunt tamen inter has notas tachygraphicas, quae passim non tantum *superscribantur*, sed etiam *adscribantur* siue in ipsam lineam immittantur. Haec ratio est variarum confusionum, ignorata illa multis, quorum in manus non venit magnus numerus Codicum. Huiusmodi syllabae sunt ας (conf. παῖς tab. II. num. 3.), εν (v. ἐνταῦθα tab. III. num. 2.), αν, ως et aliae, quarum infra dabo exempla. Hic et illic nota tachygraphica superscribitur simulque connectitur cum littera antecedente. Vide φασὶν, κατὰ στέρησιν, tab. II. num. 14. et 15. vbi priorem vocem legerunt θρας, plane negligentes syllabam ιν connexam cum antecedente σ. Vide etiam voces θηλυκῶς τι, pro quibus Ruhnkenius perperam legit θηλυςί τι (*Gregor.* p. 90.), item γραμμικῶς et συνεχῶς, tab. III. num. 13., has quidem sumtas e Codice Eudociae, vbi ως perinde connexum est cum κ et χ. Pro γραμμικῶς Villoisonus p. 225. legit γραμματικῶς, v. *Gregor.* p. 283. sq., et pro συνεχῶς p. 295. dedit vocem minime graecam συνεχθῶς, quippe ductum rotundum in altera parte litterae χ habuit pro compendio litterae θ, cuiusmodi θ sic connexum cum littera χ reuera aliis in vocibus reperitur. Vide ἐχθρὰ ibid. e Cod. Vatic. 305. Συνεχῶς recte habet Cornutus cap. 14., cuius scrinia Eudocia compilauit.

Idem Villoisonus ad Apollonii Lexicon Homericum longum dedit catalogum signorum tachygraphicorum singularum syllabarum, quem *Tabulam Terminationum* propterea, vt puto, inscripsit, quia haec signa in Cod. SGerm. 345. Apollonium tenente compendiariae scriptioni syllabarum *finalium* inseruiunt. Sed ne quis ideo credat, veteres librarios his signis tantum ad compendia *finalium* syllabarum vsos esse: nam ipsa illa signa, quae

Villoisonus explicauit, haud raro obtinent in mediis vocibus, adeoque initio vocum. Vide, quod paullo ante citaui, ἐνταῦϑα tab. III. num. 2., τάλαντα ibid., προςυπακουστέον tab. II. num. 3., μάλιστα, μαρτυρεῖ, ἡ πρεσβυτις tab. III. num. 13. e Cod. SGerm. 249.

Quid consilii Marklandus secutus sit, cum Iphigeniis Euripidis a se editis adiungeret Catalogos vocum, quarum *vltimas* syllabas in textu illarum fabularum vitium traxisse arbitraretur, parum fateor me intelligere. Nam quamuis, si vetustorum scripturam Codicum multo vsu cognitam habeas, partem commutationum, quas illi Catalogi complectuntur, παλαιογραφικῶς explicare possis: Marklandus tamen de hac explicatione prorsus tacet, ne suspiciones quidem promens de rationibus et causis illarum commutationum. Itaque a viro egregio hac de re non plus discas, quam a multis aliis philologis, qui nihil aliud quam exempla dant confusionum, de earum causis tacentes.

1. *syllabae* $\overline{αι}$. Hanc syllabam in scriptura et vnciali et minuscula significat vncinus, qui additur litterae antecedenti porrigiturque infra lineam. Dixi de hoc compendio ad *Gregor*. p. 82., vbi voces a typotheta non sic vt oportebat expressas, καὶ, δορυφοροῦσαι, φλυαρῆσαι, ῥαψωδῆσαι, ὑπακοῦσαι, secundum tab. III. num. 14. (e Cod. Platon. 1807.) emendabis. In Scholiis Homericis Villoisonus τὸ ἀρχὴν male legit pro τὸ ἀρχαῖον (tab. VII. num. 16.). v. *Gregor*. p. 419. Hoc $\overline{αι}$ et in vnciali scriptura $\overline{σαι}$ similitudinem habet cum compendio syllabae $\overline{ουν}$: $\overline{αι}$ porro simile est litterae $\bar{ρ}$, notae cuidam tachygraphicae particulae καὶ, itemque compendio syllabae $\overline{εν}$. En aliquot commutationes, quarum causa est haec ductuum affinitas.

a) In Scholiasta Platonico p. 181. pro voce ἡγήσαιτο (tab. III. num. 15.), neglecto altero Eta, legerunt ἡγοῦντο. V. infra syllabam $\overline{ουν}$. E contrario in Etymologico Sorbon. haec leguntur (tab. III.

publicauit, saepius dat, tam in locis citatis ad *Gregor.* p. 576. sq., quam alibi *).

d) E comparatione vocum *Τίμαιος ἐκ Λοκρῶν, Οἶμαι* (e Cod. Platon. 1807.), et *εἴργεσθαι, μαινόμενος, στηριζόμενος* (e Cod. SGerm. 345.) tab. III. num. 16. lectores facile intelligent, *εν* compendiose scribi vt *αι*, neque harum syllabarum commutationem mirabuntur. In Phrynicho MS. dat Codex SGerm. (tab. III. num. 16.) *Ἀράμαιον* (omnibus litteris plene distincteque scriptis) *φέρειν· ἀττικὴ η σύνταξις δὲ εἰπεῖν ἄραντα.* Corrigo *ἀράμενον Epist.* p. 262. Vide etiam *Gregor.* p. 82. 131. et 174., vbi commemoratur scripturae diuersitas inter *βαδιοῦμεν* et *βαδιοῦμαι.* Conf. Porson. ad Euripid. Med. v. 1379. Voces *ἐβίασεν* (non *ἐβίασαι*) *μου τὴν γυναῖκα* sumtae sunt ex Antiatticista SGerm. MS. Integer articulus hic est: *Βιάσαι ἀντὶ τοῦ βιάσασθαι. Ἀλκαῖος· ἐβίασέν μου τὴν γυναῖκα.* Menander de Encom. p. 58. *ἵνα δέ σοι τῶν θεωρημάτων τούτων παραδείγματα ὑπάρχῃ, ἑκάστου μὲν ἐκθήσομεν δύω, εἰπὼν πρότερον κ. τ. λ.* Nemo dubitabit, pro *ἐκθήσομεν* e Cod. Paris. 2423. *ἐκθήσομαι* legendum esse.

Vncinum illum significantem *εν* aut *αι* passim in legendo neglexerunt. Schol. Ven. ad Il. *Δ*, 319. *μετοχαὶ... ἥ τε κτὰς καὶ κτάμενος, ἀπαρέμφατον τὸ κτημα.* Sic Villoisonus. Sed quis vnquam infinitiuum *κτῆμα* faudo audiuit? Scilicet editor non modo neglexit vncinum adhaerentem litterae *μ*, sed alia etiam nouare ausus est. Restituendum e Cod. Ven. (tab. VII. num. 17.) *κτάμεναι.* Ibid. v. 440. Villoisonus dedit: *μότα τὰ ἐπιθέματα τοῖς κοίλοις τραύμασιν ὀθόνια πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. Ἐπιθέματα* corruptum est ex *ἐπιθέμενα*, pro quo corrigam *ἐπιτιθέμενα:* nam syllaba *πι* videtur sequentem *τι* hausisse. A ne-

*) Conf. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 894. SCHAEF.

glectu vncini significantis syllabam αι repeto etiam hunc errorem in Suidae Lexico: Ἵππυς Ῥηγῖνος... ἔγραψε... Χρονικὰ ἐν βιβλίοις ε, Ἀργολογικῶν γ. Pro vltima voce manifesto corrupta, quam omnes editiones habent, Kusterus post alios legendum censet Ἀργολικῶν. In Codice Parisino reperi ἀρχολογικων, quod etsi non magis sanum est, tamen ad genuinam scripturam ducere videtur. Nam iuxta χ (vide vocem paullo ante citatam ἀρχαῖον) vncinus facile negligi, ideoque ἀρχολογικῶν pro ἀρχαιολογικῶν scribi potuit. Hanc coniecturam primum mea mihi suggesserat librariorum τοῦ κακοήθους experientia: nuper ab Eudocia p. 245. confirmatam reperi.

Syllaba αι post τ ταχυγραφικῶς sic scribitur, vt ostendunt voces λέγεται, μέμνηται, γίνεται, αἴσθηται (tab. III. num. 16. tab. IV. num. 1. e Cod. SGerm. 345.). Si ται superscribitur, simile fit compendiose scriptis syllabis τικος, finalibus illis classis cuiusdam adiectiuorum; quodque modo commemoraui αἴσθηται, in diuerso contextu verborum legi potest αἰσθητικός. v. *Gregor.* p. 110. Sequens exemplum syllabae ται ταχυγραφικῶς scriptae sumtum est e Scholiis Platonicis p. 165., vbi legi debet λέγεται διαφέρειν. In edito Scholiasta perperam dederunt λέγεται ἐπιδιαφέρειν. Qui in Ruhnkenii vsum Codicem euoluit, cum syllabam ται bis legeret, altera vice habuit pro superscripto Π, sic visus sibi legere praepositionem επι. V. supra compend. litterae Alpha. Caue igitur compositum ἐπιδιαφέρειν, quod Lexicographi omiserunt, ex illo Scholiastae Platonici loco in Lexica inferas.

De voce γίνεται monui ad *Gregor.* p. 512., citans Piersonum ad Moer. p. 343., passim confusam esse cum indefinito pronomine τινές. Hanc confusionem per se miram quo clarius lector intelligat, vtramque vocem tab. IV. num. 1. repraesentari iussi. Locus ἡ ὀλιγαρχία γίνεται δημοκρατία sumtus est e

choliis Platon. 1807., verba ἦσάν τινες τιμιώτεροι Codice SGerm. 249. Quod si, vt nonnunquam it, in voce γίνεται omittitur Tau cum vncino significante αι, et in voce τινὲς superscripta syllaba ες, paene omne harum vocum discrimen redit ad litteras tam facile commutabiles Γ et Τ.

Addo, syllabam αι in vnciali scriptura interdum sic pingi, vt ostenduntvoces πολιτεῖαι ἐπαινεται (tab. IV. num. 2. e Cod. Platon. 1807.). Eadem nota passim superscribitur.

De commutatione syllabarum αι et ες vide infra syllabam ες.

2. *syllabae* αις. In vetustis Codicibus haec syllaba saepe non ταχυγραφικῶς, sed plene integrisque litteris scribitur. In Codice SGerm. 345. ταῖς plerumque sic scriptum est, vt tab. IV. num. 1. In Cod. Platon. 1807. notam tachygraphicam syllabae αις, quae similis est duabus apostrophis iuxta se positis, cum alibi, tum in voce χαλεπαῖς p. 187. ed. Ruhnk.) reperi. Nonnunquam αις, perinde vt ες (vide infra hanc syllabam), vna apostropho indicatur. Id propterea factum, quia αις et ες eodem sono pronuntiabantur.

3. *syllabae* αν. Vetustissimam huius syllabae notam, quam in Codicibus reperias, cernere licet in vocibus πρὸς τὴν κοιλίαν, κόλλαν, ὅταν ἐάσωσιν, tab. IV. num. 2. e Cod. Platon. 1807. Posterioribus temporibus angulosus eius ductus magis deflectebat in rotundum, syllabaque αν sic pingebatur, vt in τάλαντα et πάντα tab. III. num. ., et in ἦσαν tab. IV. num. 1.

Frequens confusio syllabarum αν et ας recentioribus temporibus saepe non tam oriebatur e similitudine compendiorum, quam ex ignorantia legentium et conferentium libros manu scriptos, quorum in animis ambarum notarum clarae notiones

κόλλας. Etiam πρὸς τὴν κοιλίαν male leger mutaruntque p. 186. in πρὸς τὰς κοιλιας. \ quae monui ad Alciphronem ed. Wagner. T p. 120. sq. Loca Scholiorum Homericorum et dociae, vbi Villoisonus αν et ας confudit, i merabilia sunt: quare de iis tacere praestat.

Si compendium syllabae αν non superscript sed iuxta ceteras litteras in ipsa linea loca esset, confundebatur nunc cum Ε ψιλῷ, nunc Iota, nunc cum Ο μικρῷ.

Cum Ε ψιλῷ. v. *Gregor*. p. 7., vbi Cod. a. θησε pro παρειθησαν dat. Conf. voces ἐκεισ ησαν tab. IV. num. 3. e Cod. Palat. 398. et P 133. Hinc lector intelliget, Epsilon tantum m tâ lineolâ, quam in medio habet, a compe syllabae αν differre. Vide etiam *Epist*. p. not., vbi occurrit scripturae diuersitas inter θλασαν et ἐνέθλασε. In Hesychio p. 20. hic est ticulus: Ἀβολῆσαι, ἀπαντῆσαι. Ἀβολεῖν, συνετή Postrema vox manifesto debetur errori ita lege quod legendum erat συναντήσειν. Corrigo, ii ta *in medio* syllabâ, cuiusmodi syllabae saepiu Hesychio interciderunt (conf. *Gregor*. p. 5 Ἀβολήσειν, συναντήσειν, quo pacto etiam s litterarum consulitur. Iusto audacior est Ruh

Cum Ομικρῷ. v. Gregor. p. 80., vbi Cod. a. προςήεσο habet pro προςήεσαν. Nam fuerunt librarii, qui compendium syllabae αν cum littera antecedente sic coniungerent, vt factum est in verbo ἐξεκόμισαν tab. IV. num. 3. e Cod. Vat. 305. Ita vero αν, nisi series orationis repugnet, cum ο facile potest confundi.

Denique notandum est, librarium Codicis SGerm. 249. notam syllabae αν etiam ibi ponere, vbi αμ scribere vult. Conf. locum τινὲς κοινῶς αυτὸ λαμβάνουσι, itemque verbum ἐλάμβανεν, tab. IV. num. 3. Contemplanti haec exempla vni amicorum meorum non improbabile videtur, veteres αν et αμ eodem sono pronuntiasse.

4. *syllabae αρ.* Compendium huius syllabae lector iam habet cognitum e voce μαρτυρεῖ tab. III. num. 14. In vocula γὰρ sic pingitur, vt apparet tab. IV. num. 4. e Cod. SGerm. 249. Posterioribus temporibus nota haec formam induebat paullo magis rotundam, vt in altero γὰρ e Cod. Etymolog. Sorbon.

5. *ſyllabae ας.* Compendium huius syllabae in Codicibus vetustissimis et recentissimis idem est. Vide ποιᾶς et δαπάνας tab. II. num 3., πολιτείας tab. V. num. 10. e Cod. Platon. 1807., ἐκτείνας, τὰς ὀργὰς tab. IV. num. 4. e Cod. SGerm. 345., ζηλώσαντας ibid. ex Etymolog. Sorbon. Vltima vox ostendit, quomodo librarii compendium syllabae ας cum littera antecedente coniunxerint. In χρήσασθαι hoc compendium media in voce positum est. Priusquam Reiffiana Artemidori editio prodiisset, in Oneirocritico l. V. c. 53. χρῆσθαι legebatur pro χρήσασθαι, quia neglexerant compendium superscriptum syllabae ας. v. *Epist.* p. 137. Atque in vniuersum moneo, compendia sic superscripta persaepe a lectoribus librorum manu scriptorum neglecta esse, plurimosque locos sola eorum restitutione posse ad sanitatem reuocari. In

Choricio (Anecdot. Villoison. Vol. II. p. 64.) hic locus editorem male habuit: ὅθεν ἀποροῦντες οἱ νόμοι τὴν αἵρεσιν αὐτῷ τῶν δωρεῶν ἀπονέμουσιν ἐρυθριῶντες αὐτοί· τὸ γὰρ ὁρίσαι, πάντως λειπόμενον τῆς ἀξίας. Legendum esse censet aut τὸ γὰρ ὁρισθὲν πάντως, aut ἐρυθρ. αὐτοί τί γ' ὁρίσαι πάντως. Sed pro γὰρ scribendum γέρας, hoc modo: ἀπονέμουσιν, ἐρυθριῶντες αὐτοὶ τὸ γέρας ὁρίσαι πάντως κ. τ. λ. Scilicet compendio syllabae ας, quod syllabae γερ superscriptum erat, neglecto, factum est, vt reliquum γερ, vtpote sensu carens, in γὰρ mutaretur.

Si compendium syllabae ας tam pusillum est, vt in vocibus τὰς ὀργὰς, multum habet similitudinis cum compendio syllabae ου. Vide vocem προςυπακουστέον tab. II. num. 3. Haec causa est, cur ας et ου saepius commutentur. v. *Append.* p. 11. Exemplis illic citatis accedat hoc Libanii Vol. IV. p. 994. ἐκάλει μὲν ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος τοὺς ἀρίστους, δοκιμάζων στρατιώτας εὐψυχίαν. Reiskius ad h. l.: „forte στρατιώτου vel στρατιωτικήν." Illud confirmant plures Codices Parisini.

Praeterea monendum, scribam Codicis Apollonii Dyscoli (conf. voces ὧδε, τοιόςδε, ὅπου γε, εἶλε, ἥρπασε, ὅτε, tab. IV. num. 4. et 5.) Epsilon, inprimis post Delta, Lambda, Sigma, Tau etc., sic pinxisse, vt notam tachygraphicam syllabae ας referat. Hinc intelligitur causa, cur ε et ας confusa sint. Sic in Dracone MS. περὶ μέτρων ποιητικῶν fol. 46. vers., vbi agitur de quantitate litterae α ante β, nuper haec legi: οὐ μάχεται τὸ ἀβάλας, ἐκτείνον τὸ α. Nemo dubitabit, ἀβάλας natum esse ex errore sic legentis quod legendum fuit ἀβάλε, quomodo recte habent Regulae prosod. Hermanni p. 445, 109. In Aristide T. II. p. 465. perperam editum πάντας pro πέντε. Vide hoc πέντε, vti scribitur e. c. in Cod. SGerm. 345., tab. IV. num. 5. Iis quae ad *Gregor.* p. 143. dicta sunt nunc ad-

do, ἔγραψε perinde vt ἔγραψεν nasci potuisse ex ἔγραψας. In Libanio Vol. IV. p. 787, 20. Reiskius, non imperitus ille scripturae Codicum, vitiosum ὀψοποιοῦσϑε καὶ οἰνοχόους sic emendare vult, vt, omisso ϑ mutatoque ε in ας, ὀψοποιούσας scribat. Non assentior, sed corrigo ὀψοποιούς τε καὶ οἰνοχόους, quomodo Libanium scripsisse nemo, vt opinor, dubitabit. Conf. Vol. IV. p. 167, 1. τράπεζαν ἐξ ἀργύρου, ὀψοποιὰν (leg. secundum Codices Bau. et Par. 3017. ὀψοποιούς), οἰνοχόους κ. τ. λ. Scripturae diuersitates initio Longini, πέφυκας et πέφυκε, εἶπας et εἶπε, (v. Weisk. p. 550.) natae non aliunde quam ex erroribus perperam legentium scripturam genuinam. Sic in Libanio Vol. IV. p. 913, 20. ἐτόλμησε male dederunt pro ἐτόλμησας, quomodo e Cod. 2918. in phrasi: τοῦ δὲ χάριν, ὦ κακὴ κεφαλὴ, ταῦτα ἐτόλμησε; restituendum est. Conf. ibid. Vol. IV. p. 918, 23.

Morellus ad Liban. (Vol. IV. p. 952, 6.) haec notavit: „ἀκούσας* γάρ. In Codice Reg. vetustissimo et *a praepete notarum ministro* exarato, „quo vnico sumus vsi, τὸ ἀκούσας, vt edidimus, „compendiarie scriptum est: quod cum sit ἀνακόλουϑον, coniecimus reponendum, ἤκουσας vel „ἠκούσαμεν." Pro certo non dicam, quo numero Codex a Morello vsurpatus nunc insigniatur, sitne vnus illorum, e quibus tot iam egregias in Libanio scripturas erui. Sed probabile mihi fit, Morellum „praepetem notarum ministrum" hoc quidem loco parum intellexisse: nam pro ἀκούσας necessario legendum cum Cod. Paris. 2918. ἀκούεις. Morellus hunc praesentis vsum videtur ignorasse. Sic idem Libanius Vol. IV. p. 7, 6. Πρίαμον, ὅν ἀκούομεν περὶ τὸ ϑεῖον ἐσπουδακέναι. Conf. Locella ad Xenoph. Ephes. p. 213. et Boissonadus ad Philostr. Her. p. 397.

Vide etiam syllabas αν et εν, quibuscum syllabam ας item confuderunt, infraque vocem Ἀππιανός.

6. *syllabae* $\overline{\varepsilon\iota}$. Huius iam satis habuimus exemplorum tab. I. num. 3. 8. et 13., tab. II. num. 7. et 9. etc. Interdum $\overline{\varepsilon\iota}$, etsi non positum in fine lineae, παραλόγως pingitur ductu multo grandiore, quam ceterae litterae (conf. vocem ἐνέργειαν tab. III. num 9.): interdum sic, vt in ἐπεὶ tab. VII. num. 16. (e Cod. Vatic. 305.), aut vt in εἰρήνης et εἶναι tab. IV. num. 5. (e Cod. Paris. 3017.), vbi, si apex superior in oculos non incurrit, simile est notae $\overline{8}$; qua re factum, vt $\overline{\varepsilon\iota}$ et $\overline{ov}$ commutarentur. v. *Epist.* p. 70. Sic in Herodiano περὶ σχημάτων (Villoison. Anecd. II. p. 90.) legitur οὐ φεύξομαι γαῖαν ἐκβεβλημένη pro ε ἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐ. Euripid. Med. v. 512. Pors. Codex Paris. 2929., item tenens Herodiani apographum, dat ἢ φεύξομαί σε γαίας ἐκβ. Postrema nota syllabae $\overline{\varepsilon\iota}$ refert etiam litteram $\overline{\tau}$, prout haec passim scribitur in Cod. 2423., e. c. in vocibus ἀντὶ et αὕτη tab. VII. num. 17.

De confusione litterae $\overline{\alpha}$ syllabaeque $\overline{\varepsilon\iota}$ dixi supra in littera Alpha: de $\overline{\varepsilon\iota}$ perperam lecto pro $\overline{\alpha\gamma}$ supra in compendio litterae Alpha. De confusione syllabarum $\overline{\varepsilon\iota}$ et $\overline{ovv}$ dicam infra in syllaba $\overline{ovv}$.

7. *syllabae* $\overline{\varepsilon\iota\nu}$. Haec syllaba in vetustissimis Codicibus compendiose sic scribitur, vt nota tachygraphica syllabae $\overline{\eta\nu}$ bis deinceps ponatur. Vide voces πῶς δεῖ νοεῖν, ποιεῖν, εἰπεῖν, γινώσκειν, tab. IV. num. 5. et 6. e Cod. Hermog. 1983. Postea librarii syllabam $\overline{\varepsilon\iota\nu}$ ita pingebant, vt in εἰπεῖν, ὑγιαίνειν, tab. IV. num. 6. In Cod. SGerm. 345., itemque in Cod. Ven. Homer. A., quorum ductus satis similes sunt, $\overline{\varepsilon\iota\nu}$ passim plane eodem compendio pingitur, quo $\overline{\eta\nu}$ aut $\overline{\iota\nu}$. Vide articulum ἤθη Lexici SGerm. Ἄλλος ἀλφάβ. tab. IV. num. 6., cuius quas citaui voces, legi oportet φασὶ μὴ δεῖν

:ιν, non φασὶ μηδεὶς λέγει. v. *Gregor.* p. 296.
sa, cur syllabae ειν, ην et ιν iisdem notis scri-
:ur, non alia est, quam quod eodem sono pro-
tiatae sunt.

ι. *syllabae* εις. Compendium huius syllabae
adunt voces διηγήσεις, πίστεις, Δωριεῖς, tab.
num. 16. et 17. e Cod. Hermogen. 1983. et
nolog. Sorbon. Interdum notam syllabae ης
parunt pro syllaba εις, quod ambae syllabae
:m sono pronuntiarentur: id quod modo vidi-
in syllabis ειν et ην. Wagnerus ad Alciphron.
II. p. 121.: „τὴν Ἡρακλέους] MS. τῆς Ἡρα-
έως. Si liber iste MS. Berglero Vindob. est,
litur. Codex iste recte habet τήν. Signum est

ες

— τῆς esset τ." Sumsit haec Wagnerus ex
s manu mea scriptis, quibus auxeram diuer-
em scripturae Vindobonensem in vsum optimi
a me enotatam. Sed τῆς non sic scripseram,
ypothela dedit. Quod ille dedit, est τεῖς, cor-

ς

que debet τ. Sane, vt modo dixi, non desunt
, vbi compendium syllabae ης pro syllaba εις
tum est: sed non memini reperire exemplum
:rariae commutationis.

9. *syllabae* εν. Vetustissimam notam huius syl-
ιe cernere licet in vocibus ἐλάμβαν εν tab. IV.
1. 3. et ἐνταῦθα tab. III. num. 2. Postea libra-
vt in syllaba αν, angulosum ductum faciebant
andum: quapropter syllabae εν et ας eodem com-
dio scriptae sunt, nec dignosci possunt, nisi di-
nter attendas seriem orationis. Vide voces ἐν-
θεν, οὐδὲν, ἑστιαθὲν, tab. IV. num. 6. e Cod.
erm. 345. Vltimum exemplum, prout contextus
borum poscit, legi potest tam εἶπεν, quam εἴ-
ς. Quae ad *Gregor.* p. 143. citata sunt exem-
commutationis syllabarum εν et ας, iis recte

accedet hoc Hesychii secundum Schowium p. 1 Ἀάσαψο· ἔβλαψας. Monstrum non poteris, vt opinor, neque facilius neque probabilius procurare, quam si, mutando ψ in τ, et ας in εν, corrigas Ἀάσατο· ἔβλαψεν. Antea legitur ἀάσατο passiua significatione, pro ἐβλάβη. Etiam εν et ε (v. quae de forma litterae ε in syllaba ας dixi) eodem ductu pingi possunt. Inde ratio patet scripturae Κυπρόθεν pro Κυπρόθε, πάροιθεν pro πάροιθε, κ. τ. λ. v. *Gregor.* p. 166. Seculis ante inuentam artem typographicam proximis syllabam εν sic pinxerunt, vt in vocibus μὲν, οὐδὲν, εἴπωμεν, tab. IV. num. 7. e Cod. 133., ac passim sic, vt in voce ἔζωσεν, vbi εν simile est litterae Alpha.

Notam tachygraphicam syllabae εν nonnunquam neglexerunt. In notis ad *Gregor.* p. 254. suspicatus sum, σαωσ in Excerptis Apollonii Dyscoli mutandum esse in σάωσεν. Sed non nego, etiam e σαώσας nasci potuisse. Vtrum ipse Grammaticus scripserit, cum orationis series non doceat, pro certo non dicam.

Alia nota tachygraphica syllabae εν multum similis est litterae *Eta.* Confer voces ἐν τῇ cum voce μένων tab. VII. num. 17. e Cod. Paris. 133. Ideo confusa μὴ et μέν. *) v. *Epist.* p. 84. et *Gregor.* p. 576. not. o., vbi monui, Codicem Orionis Theb. perperam dare ἄμεν pro ἄμῃ, it. pag. 596.

---

*) Xenophon Hier. I, 28. ἂν μὴ ξένην γήμῃ. Pro μὴ cum alii legissent μὲν, factum est, vt nonnulli, vtrumque iungentes, scriberent ἂν μὴ μὲν ξένην γήμῃ. Mox corrigendum puto αἱ δ' ἀπὸ τῶν δούλων. Ibid. 26. nollem additum οὖν. Confer simillimum locum Oecon. XVI, 12. vbi non magis opus adiungi ἄρα. Schaef.

10. *syllabae* $\overline{\varepsilon\varrho}$. Hanc syllabam dixi ad *Gregor.* 5. tribus compendiis scribi.

Primum compendium, de quo iam Montefalco-
is Palaeogr. p. 345. s. egit, vide in vocibus *κα-
ἐπερθεν* et *περισσῶς* tab. IV. num. 7. e Cod.
Germ. 345. Haec nota similis est litterae Iota
fra lineam productae: quapropter $\overline{\varepsilon\varrho}$ et $\overline{\iota}$ confusa
nt. Sic in Philostrato V. A. VI, 1. legitur
ραίνουσι pro *πιαίνουσι*. v. *Epist.* p. 108.

Secundum compendium frequens est in Codice
ermog. 1983., nunc superscriptum, nunc adscri-
um. Vide voces *ἐπείπερ*, *ὅπερ*, *διόπερ*, tab. IV.
m. 7. et 8. Si pusillus calami ductus accedat,
hoc $\overline{\varepsilon\varrho}$ fit $\overline{\upsilon}$. Ideo toties commutatae sunt syl-
ae $\overline{\varepsilon\varrho}$ et $\overline{o\upsilon}$, e. c. in $\overline{\pi\varepsilon\varrho}$ et $\overline{\pi o\upsilon}$. v. *Gregor.* l.
Schol. Platon. p. 122. *ἄλλο μὲν τὸ ἅμα παρα-
νεσθαι, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τῶν ἐναντίων εὑρεῖν,
λο δὲ κ. τ. λ.* Omnes Scholiorum Platonicorum
dices, quos ego quidem norim, habent *ὅπου*,
o quo Ruhnkenius melius dedit *ὅπερ*. Verbum
ροιζεῖν, de quo dictum in notis ad *Gregor.* p.
, primum e scriptura Codicis Hermog. reprae-
ntari iussi, deinde e Cod. SGerm. 249., vbi sylla-
$\overline{\varepsilon\varrho}$ supra et infra lineam porrigitur.

Tertium compendium habet vox *ὥςπερ* tab. IV.
m. 7. e Cod. Paris. 1741.

11. *syllabae* $\overline{\varepsilon\varsigma}$. Nota tachygraphica huius syl-
bae similis est apostropho, cui interdum duo
ncta superscripta sunt, vt ab apostropho veri
minis distinguatur. Conf. voces *ἐπιτείναντες* tab.
. num. 1., *πρεσβύτις* tab. III. num. 14., *τινὲς*
b. IV. num. 3., *πυρώδες* et *λαβόντες* tab. IV.
m. 8. e Cod. Vatic. 305., cuius scriba apostro-
um productiorem pinxit, quo notam syllabae $\overline{\varepsilon\varsigma}$
stingueret a compendio syllabae $\overline{\iota\nu}$. Vide voces
αγμασιν et *φίσιν* tab. IV. num. 14. Iam non
irum, vbi deessent duo illa puncta, ibi librarios
tam syllabae $\overline{\varepsilon\varsigma}$ interdum habuisse pro vera

apostropho et hanc syllabam plane omisisse. Sic Codex *Gregorii* c. p. 20. dat γυναῖκ' pro γυναῖκες. Conf. *Epist.* p. 78. E contrario in Timaei Lex. Platon. init. legitur τὰ παρὰ τῷ φιλοσόφῳ εἰρημένα .... ὄντες ἀσαφῆ, quod debetur errori perperam ita legentis pro ὄντ' (ὄντα) ἀσαφῆ. v. *Append.* p. 12. sq Haud raro nota syllabae ες in ipsam lineam immittitur. Sic factum in vocibus ἰόντες et ἐξελοντες tab. IV. num. 8. e Cod. Platon. 1807. Nonnunquam hoc ες male legerunt habueruntque pro syllaba αι. Scholiastes ad Platon. p. 185. *Εἴργοντες τὰ αὐτου*] Οὔτε διδάσκοντες λόγῳ τοὺς νέους, εἴργουσιν ἀκολασταίνειν, οὔτε βίᾳ κολάζονται. E Cod. 1807. restituendum κολάζοντες. Vide hoc κολάζοντες tab. IV. num. 9. Pari modo νεοχμοῦνται in Etymologico Parisino natum est e νεοχμοῦντες. v. *Gregor.* pag. 545. E contrario in Aristide Vol. II. p. 486. vitiosum οὐκαθρέξοντες recte mutatur in οὐκ ἀφέξονται. v. *Epist.* pag. 187. V. etiam Herodiani Fragm. Herm. p. 302., vbi Cod. August. male dat οἱ σφάλλοντες pro οἱ σφάλλονται. Conf. ibid. p. 317. item *Gregor.* p. 558. de voc. μελεδῶνες et μελεδῶναι. In Hesychii hac glossa, *Κίρκοι*· κρίκοι, ἅρπαγες, πάντα τὰ ἐπικαμπῆ κίρκοι λέγονται, dudum mihi placuerat scribere ἁρπάγαι pro ἅρπαγες. Nunc video, idem probari praestantissimo Coray ad Plutarch. Vol. II. p. 414. Ἴσως γραπτέον, inquit, ἁρπάγαι καὶ πάντα τὰ ἐπικαμπῆ, hac addita explicatione: ἁρπάγη· ᾧ τοὺς ἐμπεσόντας τοῖς φρέασι κάδους ἐξαιρούμεθα, ὅθεν καὶ τὸ παρὰ τοῖς Γάλλοις *harpeau* καὶ *harpon*. In participiis nonnunquam littera τ ante ες sic compendiose pictum omittitur. Vide quae dixi ad *Gregor.* p. 378. s. et exempla ἄρσαντες, ἁρμόσαντες, tab. IV. num. 9. ex Etymolog. Sorbon. Tale ες illatum in ipsum textum prorsus simile est compendio particulae δὲ, cum eaque confunditur. E. c. Etymologicum Paris. dat ἀθρεῖον δὲ, (sic, plenis integrisque litteris), ἰδεῖν ἐπιθυμοῦντες, pro

θρείοντες, ἰδ. ἐπ. v. *Gregor.* l. c. Voces ibi-
m a typotheta minus recte expressae θέντες,
όντες, ἀναγινώσκοντες, ῥήτορες secundum tab.
II. num. 17. corrigi possunt.

Vide etiam infra v. Ἀππιανὸς, et de similitudine inter ες et ευ sequentem articulum.

12. *syllabae* ευ. Haec diphthongus in vnciali scri-
ura passim sic pingitur, vt in voce ἐπιτηδευων
b. III. num. 1. In minuscula scriptura Codicum
culi noni decimique ευ talem formam habet, qua-
m ostendunt voces τεῦξε et εὐρώπη tab. IV. num.
et 10. (e Cod. Palat. 398.), satisque prope accedit
ες. Vide voces δεσμὸν et ἔσχεν ibid. e Cod. Palat.
Epist. p. 89. haec leguntur: „Incertus sum, an
Codex habeat δεύτερα an δέστερα?" Sed Codice
rsus inspecto intellexi, librarium scripsisse τὰ
ύτερα: quippe in syllaba εστ litteram τ propius ad
llabam ες admouet, vt apparet e vocibus ἐς τὴν
b. IV. num. 11. Berglerus ad Alciphron. III, 41.:
ἐσθήματα. MS. εὐθήματα, error ex similitudine
pronunciationis." Imo ex similitudine ductus ca-
mi. Posterioribus seculis ευ sic formatum est, vt
vocibus βασιλεύων et εὕρηνται tab. I. num. 5. vnde
rta confusio cum littera *Alpha*, de qua supra in
ac littera dictum.

Librarius Codicis Apollonii Dyscoli 2548. *Th ta*
c pingit, vt ευ referre videatur. Conf. vocem
υνθέτους locumque καὶ τὸ εὖ τῆς οὐσίας tab. IV.
um. 11. e Cod. Paris. 2423. Haec similitudo litterae
cum syllaba ευ partim me mouit, vt scribendum
ıspicarer θῶσθαι pro εὐῶ . . . . in *Gregor.* pag.
57.

13. *syllabae* ην. Notam tachygraphicam huius
yllabae discas e vocibus τὴν Ἀχιλλέως τιμην tab. II.
um. 1. Vide etiam διαστολὴν tab IV. num. 11.
x Etymolog. Sorbon. et τὴν ἱερωσυνην, εἰς λέοντα
ὴν ἐρωμένην ibid. e Cod. Vatic. 305. Vltimus locus

sumtus est e Scholiasta Nicandri, corrigiturque *Epist.* p. 216. Supra (num. 7.) dixi, $\overline{\varepsilon\iota\nu}$, quod eodem sono pronuntietur, interdum plane sic pingi, vt $\overline{\eta\nu}$. Idem valet de syllaba $\overline{\iota\nu}$. In Cod. Ven. Homer., SGerm. 345. etc. solus docet contextus verborum, vtrum $\overline{\eta\nu}$, an $\overline{\iota\nu}$, an $\overline{\varepsilon\iota\nu}$ legi oporteat. v. *Gregor.* p. 296. Scriptura quidem *τὴν κλέπτην ἄλλα* Alciphron. III, 22. non aliunde repetenda est quam ex errore sic perperam legentis pro *τὴν κλέπτιν* *) *ἀλ.*, quod restituendum e Cod. Ven. B. et plerisque Parisinorum librorum. v. *Gregor.* p. 259. Porsonus ad Hom. Odyss. *Α*, 58.: „Sciendum est, „$\overline{\alpha}$ cum superscribitur in fine vocis, valde similem „esse contractioni ei, quâ significatur $\overline{\eta\nu}$ et $\overline{\iota\nu}$. *πᾶσα* „igitur corruptum est ex *πᾶσιν*, idque ex *ποσσιν*." Vere hoc Porsonum obseruasse, vt lector intelligat, voces *πᾶσα* et *πᾶσιν* ex mente viri eximii tab. IV. num. 12. repraesentari iussi. $\overline{\eta\nu}$ et $\overline{\alpha}$ saepe commutata sunt. Eudocia p. 47. *εὐθὺς δὲ ὁ Ἡρακλῆς αἰσθόμενος, λαβὼν αὐτοὺς κατὰ κεφαλὴν, ἐπὶ ξύλῳ δεσμεύσας ἐβάσταζε.* Corrigendum: *λαβὼν αὐτοὺς, καὶ κατακέφαλα ἐπὶ ξύλου δεσμ. ἐβ.* Sic legitur in Nonno I, 39. De *κατακέφαλα*, locutione citerioris Graecitatis, vide Ducang. Glossar. p. 608. et Append. p. 96. item Niclas. ad Geopon. p. 661. et 698.

Si nota syllabae $\overline{\eta\nu}$, vt e. c. in vocibus *τὴν* et *αὐτὴν* tab. IV. num. 12., connectitur cum littera antecedente, simulque pars superior angulosa, id quod calamo velociter currente semper fieri solet, ducta pingitur rotundo: $\overline{\eta\nu}$ facile habeas pro $\overline{o\upsilon}$, et versa vice; nam vbi *αἱ καταλήξεις* vocum *ταχυγραφικῶς*

*) Femininum *κλέπτις* adde Lexicis. Item, si tanti videtur, aduerbium *κλεπτικῶς*, quo vsus est Eustathius ad Homer. Il. p. 811, 41. (733, 39.), et comparatiuum *κλεπτίστερος*, quem seruauit Suidas T. II. pag. 608. Schaef.

nt compendii, interdum pro syllaba τοῦ solum τ, iuncto circumflexo, scribitur, vt factum e. c. in το τυφλοὶ γίνονται ὑπὸ τοῦ παγετοῦ tab. IV. num. . e Cod. Vatic. 305. Schol. Venet. ad Il. *E*, 126. δὲ θεασάμενον, παρακαλέσαι κἂν τῷ παιδὶ αὐτοῦ χαρίσασθαι τὴν ἀθανασίαν. Ita Codex. Conf. urz. ad Pherecyd. p. 169. Villoisonus perperam git αὐτὴν pro αὐτοῦ. E contrario ad Il. *A*, 93. edit. οὔταρ· οὕτως ὀξεῖαν ἐπὶ τοῦ ου, pro ἐπὶ τὴν (scil. ἄρνησιν), vt in Codice clare scriptum legitur.

14. *syllabae* ης. Notam huius syllabae tachygraphicam vidimus tab. I. num. 7. in ἀμοιωης et tab. . num. 3. in καταφανής. Haec eius forma antiquissima est. Recentiorem formam videbis in εἰρήνης tab. IV. num. 5., in πλήρης, τῆς γῆς, iunctame circumflexo in τῆς ἀπειλῆς tab. IV. num. 13. e od. Paris. 133. Iam supra (num. 8.) monui, εις nnunquam sic scriptum esse, vt ης. Vide locum δεὶς φθόνος ἔσται e Cod. SGerm. 249. Idem scidum de syllaba ις, vt infra in hac syllaba docebo. uod priore loco dixi compendium syllabae ης, ssim, maxime iis in Codicibus, quorum scriptura t admodum minuta, e. c. in Cod. SGerm. 345., ro apostropho habuerunt, cum eaque confuderunt. Alciphrone III, 28. Cod. Vind. B. dat λέγουσ' pro εγουσ', i. e. λεγούσης, quod restituendum e Parisiis Codicibus. v. *Epist.* p. 78. et 164. E contrario in od. Constant. Porphyr. 2009. legas Χαροποιότης ἄκτος pro Χαρόποιό τ' ἄνακτος. v. *Epist.* p. 122. Schol. Ven. ad Il. *A*, 295. κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο· καὶ ὁ γὰρ ερισσὸς ὁ εξ'. διὸ ἀθετεῖται. Ita Codex (tab. IV. um. 13.). Ex ὁ εξ', quae Villoisonus plane omisit, acio ὁ ἑξῆς. v. *Gregor.* p. 20.

Codicem Etymologici Sorbon. euoluens hoc vidi roprium illius libri, scribam eius passim compenio syllabae ης pro simplici η vsum esse. Vide oca μεταφορικὴ ἡ λέξις et αἰδῶς καὶ αἰσχύνη διαφέρουσιν (tab. VII. num. 18.), quibus multo plura

addi possent. Fortasse ex hoc more repetenda scripturae diuersitas citata ad *Gregor.* pag. 5½ ὑδροῤῥοὴ pro ὑδροῤῥόης.

15. *syllabae* ιν. Vide notam syllabae ην, cui si duo puncta superscribuntur, nascitur nota syllabae ιν. Conf. vocem τάξιν tab. III. num. 2. Saepissime autem duo illa puncta omittuntur, atque ιν et ην solâ serie orationis dignosci possunt. De nota syllabae ιν posterioribus temporibus vsitata, quam interdum in lineam ipsam immiserunt, consulat lector vocem ἔκπληξιν tab. IV. num. 14. ex Etymolog. Sorbon. In Codice Vatic. 305. nota syllabae ιν sic efficta est, vt aliis in Codicibus compendium syllabae ες. Vide voces πράγμασιν, φύσιν, κατὰ διάλεξιν τῆς φράσεως, ibid. Vltimum exemplum sumtum est e Scholiis ad Nicandri Ther. v. 7., vbi editiones melius habent κατὰ διάταξιν τῆς φράσεως. Scilicet scriba Codicis 305. τ pro λ, et αξ pro εξ habuit. Hae quidem syllabae (conf. scripturae fluctuationem τετάξεται et τετέξεται in *Gregor.* p. 99.) per ignorantiam legentium saepius confusae sunt. Id quo clarius appareat, tab. IV. num. 14. et 15. voces ἀξιώσεως, ἐφυλάξατε, et ἐξηγεῖτο, ἐξῆς e Codice Hermogen. 1983. repraesentari iussi, vbi discrimen accurate indicatum est. Eodem modo confusae sunt syllabae αζ et εζ, quippe discrimen inter eas intercedens multos fugit. Vid. tab. VII. num. 17. voces ἀζήμιος et πιεζόμενος e Codice Hermogen. 1983. In Suida v. αἱμασιὰ dederunt ἥρπαζον pro ἄρπεζον. v. *Gregor.* p. 511. Inspice hoc ἄρπεζον tab. VII. num. 19. e Cod. SGerm. 345.

16. *syllabae* ις. Nota huius syllabae a compendio syllabae ης non differt nisi duobus punctis superscriptis. Confer vocem διήγησις e Cod. Hermogen. 1983. tab. IV. num. 15. Sed illa puncta

saepissime desunt, vtque ις et ης dignoscas, in sola orationis serie situm est. In Scholiis ad Il. E, 299. Villoisonus legit ἀλκῆς, quod ἀλκὶς legendum erat. v. *Append.* p. 30. Inspice locum ἀπὸ τοῦ ἀλκὶς αἰολικοῦ. Recentiorum temporum notam tachygraphicam syllabae ις ostendunt voces τρὶς et πολλάκις tab. IV. num. 16. e Cod. Vat. 305. Superscriptum ις librarii nonnunquam neglexerunt. Id qui probe sciret Albertius, Hesychii glossam corruptam, Μύδης, γέροντος ἀδυναμία, sic emendandam censuit: Μύδησις, γ. ἀ., hac nota adscripta: „Malim . . . . μύδησις, quod ex solito „compendio (σ) in fine, dedit μύδης." Pari modo Etymologicum Sorbon. dat Ἀλευρότης (sic, pro ἀλευρότησις, ἀλευρότησις), ἡ κοσκίνησις *). In Etymolog. Paris. legitur Ἀλευρότησις, ἡ κοσκηνισία (sic), quod quomodo emendandum sit, nemo non videt. Vide de v. ἀλευρότησις Ruhnken. ad Tim. p. 80., vbi quod e Lex. SGerm. rhet. soph. MS. citauit ἀλεύρατις, item ex ἀλευρότησις facillime corrumpi potuit.

17. *syllabae οι.* Vetustissimam notam huius diphthongi ostendunt tab. IV. num. 16. voces λοιπὰ e Cod. Hermogen. 1983. et κοινῇ e Cod. SGerm. 345. Recentiorem voces ἡ μέντοι, ἀνευρίσκοι e Cod. Vat. 305. et ποιεῖται e Cod. Paris. 2551. Vbi syllaba οι non per compendium scripta esset, interdum confundebatur cum littera Alpha sic efficta, vt in ἀναιρῶ ibid. ex Etymolog. Sorbon. Secundum exemplum, prout contextus verborum poscit, ἄλλα aut ἄλλοι legi potest. In Timaei Lex. Platon. p. 28. Ἀμφιθαλεῖς, ἀντὶ τοῦ ἀμφότεροι οἰκοθαλεῖς, muto ἀμφότεροι in ἀμφότερα.

---

*) Substantiuum κοσκίνησις adde Lexicis: nisi forte scribendum κοσκίνισις, παρὰ τὸ κοσκινίζειν, quod suadere videatur alterum Etymologicum MS. Schaef.

262. Nec raro lineola illa oculos plane fugit, scripseruntque, vt in Apollonii Lex. Homer., λείψαν pro λείψανον, λέγομεν pro λεγόμενον. v. ibid. p. 263. Confer quae ad *Gregor.* p. 18. et 331. dixi. E contrario syllaba ου vocibus passim intempestiue addita est, quod accentus grauis pro nota eius tachygraphica haberetur. Sic Codex SGerm. 345. in Phrynicho dat τεμαχημένον pro τεμάχη μὲν, v. *Epist.* p. 262., et Codex Gregorii Πελοποννησιστιον pro Πελοποννησιστὶ, v. ad *Gregor.* p. 331. Eiusdem commatis est *ibid.* p. 365. citatum τουτεῖον pro τουτεί. Saepe ου etiam ibi male additum est, vbi accentus grauis non esset causa erroris. Sic factum in οἶον pro οἷ, v. *Epist.* p. 208., in ἀδεῖνον pro ἀδεῖν, v. *ibid.* p. 263. Conf. not. ad *Gregor.* p. 332. vbi plura exempla collecta sunt.

Si lineola illa syllabam ου significans ductu calami potius recto quam obliquo scribitur, id quod tachygrapho lineas ad amussim non exigenti facile accidit, non mirum, si quis eam habeat pro lineola significante α, legatque α, vbi ου legi oporteat. Sic legerunt οἷα pro οἷον. v. *Epist.* p. 208. Neque desunt exempla erroris contrarii. Sic qui in Ruhnkenii vsum apographum confecit Scholiorum Platonicorum, στέρνον pro στέρνα scripsit p. 191. Nam Codex 1807., vnde locus ille sumtus est, habet *CTÉPN̄.*

Posterior nota syllabae ου non rara est in Codice SGerm. 345. E. c. in Apollonio v. ἀμαθύνει . . . ἀπὸ τοῦ ἄμαθον εἶναι ἀνεπίγνωστον τῇ ποσότητι: v. ἠμαθόεντος, ἤτοι τοῦ ἄμαθον πολλὴν ἔχοντος: v. ἄνα . . . . σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω. v. Tab. IV. num. 17. et 18. et *Gregor.* p. 22. et 303. not. (*). Inde accidit, vt interdum legerent ος, vbi legendum esset ου. Sic cum Villoisono credo in Apollonio p. 2. ἀκολουθοῦν τὸ ὁμοκέλευθον legendum esse pro ὁμοκέλευθος. v. *Gregor.* p. 344. In Etymolog. M. v. ἄριστος corrigo τὸ δεῖπνον pro τὸ δεῖπνος. v. *Gregor.* p. 22. Grae-

ci enim non dicunt τὸ δεῖπνος, genit. δείπνους, sed τὸ δεῖπνον, et ὁ δεῖπνος. v. *Append.* p. 22. et Schaefer. *ibid.* p. 61. Masculinum ὁ δεῖπνος Graecum esse, male negauit Heusingerus, cum eoque De Furia, qui Codicem Florentinum sequi debebat. V. huius Fabulas Aesopicas P. I. p. 42. sq.

20. *syllabae* ος. In syllaba ον, de qua modo egi, dictum est, notam tachygraphicam syllabae ος esse Omicron superscriptum; qua nota cum nonnulli librarii pro syllaba ον vsi sint, non mirum, passim ον loco syllabae ος lectum esse. In Etymolog. M. p. 443, 33. corrigo θάτερος pro edito θάτερον. v. *Gregor.* p. 302. sq. Interdum hoc ο cum littera cui superscriptum est connectitur. E. c. in voce σύνδεσμος tab. IV. num. 18. e Cod. Apollon. Dyscoli. Alius modus scribendi syllabam ος apparet e vocibus ἔμπειρος et ἀσκούμενος ibid. e Cod. SGerm. 345. Recentiorum temporum notam syllabae ος in voce ἄπειρος ibid., perinde vt plura alia compendia, quorum in hac Commentatione mentio fit, satis norunt, qui vetustiores typos cognitos habent.

Cum ο et υ facile commutentur (v. supra), factum est, vt etiam ος et ου confunderentur: nam posterior syllaba, id quod articulus proxime sequens docebit, ταχυγραφικῶς significatur superscripto υ. In *Appendice ad Epistolam Criticam*, ibi vbi notas ad Timaei Lexicon Platonicum euulgaui, monere oblitus sum, Ruhnkenii coniecturam p. 208. legentis in Etymolog. M. *Πάρνηθος* pro *Παρνήθου* confirmari auctoritate vnius Etymologicorum Parisinorum. In Timaeo ipso Ruhnkenius recte corrigit *Πάρνης* pro *Παρνησὸς*, quae vitiosa scriptura etiam in editis Scholiis ad Platon. p. 210. occurrit: sed Cod. 1807. satis clare scriptum habet *Πάρνης*, alterumque illud debetur socordiae perperam legentis genuinam scripturam. In iisdem Scholiis ad Platon. p. 203. eidem debe-

r socordiae Ὠγύγος: nam Codex recte habet γύγου. V. etiam Bentlei. ad Callimach. p. 423. rn. Hesychius secundum Schowium p. 548. habet: υδροκτυπος, χαλκέως. Musurus correxit: Μυοκτύπος, χαλκεύς. Sed eodem iure corrigas: υδροκτύπου, χαλκέως. Nam μυδροκτύπου haud ficilius adeoque, vt opinor, facilius transit in δροκτύπος, quam χαλκεὺς in χαλκέως.

Si syllaba ος non ταχυγραφικῶς, sed integris ibitur litteris, et Sigma vnciale (C) ad litteram am prope admouetur, vt illam contingat, tale persimile fit litterae Alpha (tab. III. num. 16.): ie causa est, cur ος et α non raro commutata t. Huius confusionis rationem primus, quod minerim, aperuit Porsonus ad Euripid. Hecub. 788.: eademque tam manifesto patet, vt ad eam larandam non opus sit exemplis aeri incisis. *Gregor.* p. 458. Cod. c. ἔτυμα dat pro ἔτυμος. ιra huius confusionis exempla ad h. l. collegi. etiam Schaefer. p. 413. et 498. In Etymolog. is. perperam legitur λαῦρος pro λαυρα, v. *egor.* p. 506., in Orione μῶμα pro μῶμος, v. *l.* p. 584. Hic addo, vt rationem reddas conionis syllabae ος litteraeque α, non semper reri oportere ad causam a Porsono indicatam: n passim propterea confusae sunt, quia syllabae iles vocum a tachygraphis omissae male suppletur. E. c. in loco Etymologici M. citato ad *egor.* p. 458. Codex Parisinus dat ἀπολυθεν^τ, ιd tam ἀπολυθέντα quam ἀπολυθέντος significe potest. In Schol. Ven. ad Il. *B*, v. 269. Villonus edidit σημαινοντος. Sed Codex habet μη^ταίνον, i. e., vt series orationis ostendit, μὴ σηνοντα. v. *Gregor.* p. 297. *)

---

*) Adde exemplum, quod supra in compendio τοῦ ϕιλοῦ commemoratum est. Schaef.

21. *syllabae ου*. Qua adhuc vtimur nota huius diphthongi (ȣ), propius si intuearis, nihil aliud esse intelligas, quam ο habens superscriptum υ. Conf. vocem δούλους tab. V. num. 1. e Cod. Platon. 1807. Simili compendio pingitur diphthongus ευ, vt apparuit e voce ἐπιτηδεύων tab. III. num. 1. Hoc ȣ in scriptura tam vnciali quam cetera occurrit, passimque tam grande est, vt supra et infra lineam porrigatur (tab. IV. num. 7.). De confusione eius cum littera χ in Cod. SGerm. 345., recentioribusque temporibus cum diphthongo ει, iam supra in littera χ inque syllaba ει egimus. Tab. V. num. 1. illud ου repraesentat, quod scriba Codicis Palat. 398. in Antonino Liberali eorum margini capitum appinxit, vbi desunt nomina scriptorum, e quibus Antoninus Excerpta dedit. v. *Epist.* p. 140. De similitudine notae ȣ cum syllaba ερ v. supra in hac syllaba.

Non minus frequens, quam illud ȣ, alia est nota iam in syllaba ος commemorata, quando, o plane omisso, solum υ antecedenti litterae superscribitur. Confer voces οἴκου, τοῦ Ἀνδοκίδου tab. V. num. 1. e Cod. SGerm. 345. Quod in *Append.* p. 13. commemoraui ἀκριβῶς σου, sic pictum mihi finxi, vt e sequenti exemplo apparet. Tale ου nunc cum ας, nunc cum ος confuderunt: qua de re supra (6. et 20.) dixi. In Scholiasta Homerico Villoisonus saepius confudit ου cum ων, i. e. υ cum ῀, quod certam notam discriminis horum compendiorum animo informatam non haberet. E. c. ad Iliad. *Α*, 532. edidit στοιχείου ἑνὸς τοῦ τῆς τρίτης συζυγίας, pro τῶν τ. τρ. σ. v. *Gregor.* p. 161. Porro ad Iliad. *Α*, 569. εἰ γὰρ ἦν (τὸ καθῆστο) ἐκ τοῦ ἧμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ εισμι (sic), ἀνεδίδου τὸν τόνον. Corr. ὡς ἀπὸ τῶν εἰς μι. E contrario ad Iliad. *Δ*, 171. ἐπὶ τὸν τῶν Δαναῶν θυγατέρων γάμον. Leg. τῶν Δαναοῦ. Conf. *Append.* p.

22. Denique $\bar{v}$ superscriptum, vbi per errorem scribae inuasit locum litterae $\bar{o}$, etiam solam vocalem $\bar{o}$ significare potest: vt non semper de syllaba $\overline{o\varsigma}$ cogitandum sit. Schol. Ven. ad Iliad. *Α*, 519. *κατεκειν* (sic) *καιροῦ*, pro quibus Villoisonus *κατ' ἐκεῖνον χρόνον* edidit. Corrigo *κατ' ἐκεῖνο καιροῦ*. Sic loquitur idem Scholiastes ad Il. *Α*, 590. *Β*, 104. multisque aliis locis. Idem dat Cod. Venet. in Scholiasta Luciani Vol. II. p. 679. pro *κατ' ἐκείνου καιροῦ*. Phrynichus quidem Eclog. p. 122. vituperat phrasin *κατ' ἐκεῖνο καιροῦ*: sed in Scholiastarum scriptis frequentissima est. Conon eadem vtitur p. 4. (ed. Kann.): in eodemque p. 7. (vbi editiones habent *κατ' ἐκεῖνον δὲ καιρὸν*) Codex Vatic. 19. pariter dat *κατ' ἐκεῖνο δὲ καιροῦ*. *)

22. *syllabae* $\overline{ov\nu}$. Haec syllaba in scriptura et vnciali et cetera *ταχυγραφικῶς* sic pingitur, vt phrasis *τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς* tab. IV. num. 17., vocesque *ἐποιοῦντο*, *διῄρουν*, *καλούντων*, tab. V. num. 1. ex Etymol. Sorbon. ostendunt. Rarissime nota huius syllabae superscribitur, vt in voce *ἤγουν* tab. VII.

---

*) Add. quae obiter scripsi ad L. Bos. Ellips. p. 552. Etiam in Thom. Mag. olim perperam edebant *κατ' ἐκείνου καιροῦ*. V. not. ad p. 502. coll. Dukeri praefat. ad Thucydid. * * * * * 2. Verissime monetur, hanc locutionem Scholiastis admodum vsitatam esse. Sic Schol. MS. ad Aristophan. Nub. v. 710. Br. *ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Κορίνθιοι κατ' ἐκεῖνο καιροῦ πόλεμον εἶχον*. Sed non minus crebro vsu teritur ab aliis scriptoribus, iisque fere temporum recentiorum. Eusebius Hist. Eccl. II. c. 14. in. *Τοιούτων κακῶν πατέρα καὶ δημιουργὸν τὸν Σίμωνα κατ' ἐκεῖνο καιροῦ κ. τ. λ.* Photius Bibl. c. 1313. extr. *κατ' ἐκεῖνο καιροῦ χωρίζεσθαι*. Eiusdem Excerpta ex Agatharchide p. 35. Huds. *ταύτας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ οἱ ἐπιχώριοι κ. τ. λ.* Marcellinus de Thucyd. p. 6. med. *εὐδοκιμούσας κατ' ἐκεῖνο καιροῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησι*. Schaef.

num. 19. e Cod. SGerm. 345. fol. 161. in recentiori scriptura marginis exterioris. In vnciali alphabeto $\overline{ουν}$ parum discrepat a compendio syllabae CAI. Vide vocem ἡγήσαιτο tab. III. num. 15., pro qua male legerunt ἡγοῦντο. v. *Gregor.* p. 82.. In minuscula scriptura $\overline{ουν}$ nunc syllabae $\overline{αι}$ compendiose scriptae, nunc litterae Rho, nunc notae tachygraphicae diphthongi $\overline{ει}$ simile est.

Syllabae $\overline{αι}$ compendiose scriptae, quando parua rotunditas compendii syllabae $\overline{ουν}$ atramento expleta est. Hac de causa in Etymolog. Sorbon. $\overline{βαι}$ plene integrisque litteris scriptum legitur pro $\overline{βουν}$. Vide quae supra in syllaba $\overline{αι}$ a) scripsi.

Litterae Rho ($\bar{ϱ}$). Sic in Apollonio p. 26. Villois. Codex SGerm. 345. dat καὶ οῦν οἵπερ τὸ πάρος γε (Iliad. *T*, 42.) pro καί ϱ̄ οἵπερ κ. τ. λ. E contrario p. 40. legitur ἡ δ' ἐπεί ϱ̄ ἄμπνυτο (Iliad. *X*, 475.) pro ἡ δ' ἐπεὶ οῦν ἄμπνυτο, tab. V. num. 2. Codex Hesychii habet Ζωανηρές· ἀνὴϱ πρὸς ζωὴν, quae sic corriguntur: Ζωαρχές· ἀρχοῦν πρ. ζ. Nimirum vitiosum ἀνὴϱ soli debetur errori perperam legentis genuinam vocem ἀρχοῦν. Nam $\bar{ν}$ et $\bar{ϱ}$ (v. supra Ny), $\bar{η}$ et $\bar{κ}$ (v. supra Eta), denique $\bar{ϱ}$ et $\overline{ουν}$ plurimum inter se similitudinis habent, ideoque facile commutari possunt. v. *Gregor.* p. 112. Voces has, ἀνὴϱ et ἀρχοῦν, tab. V. num. 2. secundum ductus scribarum decimi seculi, quo commutatio illa videtur facta esse, repraesentari iussi, vt lectores de similitudine earum ipsi iudicent.

Notae tachygraphicae diphthongi $\overline{ει}$. E. c. in *Gregorio* p. 111. Cod. a. dat ὠφελεῖται loco rectioris ὠφελοῦνται. Conf. *Gregor.* p. 82., vbi commemoratur falsa in Apollodoro p. 274. scriptura ἐζήτει pro ἐζήτουν. E contrario legitur in Synesio ἐστύγουν pro ἐστύγει, v. *Gregor.* p. 112., et in Cod. Ven. ad Iliad. *Δ*, 52. συνεμάχουν pro συνεμάχει, quod Villoisonus ex ingenio mutauit. Vide etiam

a syllaba ως de confusione verbi συκοφαντεῖται um verbo συκοφαντοῦντα.

23. *syllabae* ους. Vide voces καὶ τοὺς λόγους ab. II. num. 3. Nota huius syllabae nunc superscri- itur, nunc adscribitur. Plura eius exempla dant ab. V. num. 2. et 3. voces ἀγγέλους e Cod. Paris. 33., τριχοφόρους ἤτοι χοίρους e Cod. Vatic. 305., υμμάχους, κράτους e Cod. Paris. 1741., τοὺς ώνους e Cod. SGerm. 345., Οἰδίπους ex Etymol. orbon. In Eudocia Villoisonus vocis Ἡρακλέους llabam postremam, ους, confudit cum ως, dedit- ue Ἡρακλέως, quoties syllabam ους per compen- ium scriptam reperisset. Vide hoc ipsum Ἡρα- λέους tab. V. num. 4. et quae in Epistola ad Bredo- ium, Epistolis viri doctissimi Parisinis inserenda, ripsi. Conf. *Append.* p. 18., vbi Schaeferus monet, itiosam formam Ἡρακλέως nusquam sibi lectam sse. Reperias eam e. c. in Antigon. Caryst. cap. 16. *) e lectione Cod. Palat., in Alciphron. III, 38. lectione Cod. Vindob. (ed. Wagn.), aliisque locis. contrario Villoisonus in Eudocia p. 99. legit φερω- νμους, cum deberet, id quod Codex habet, φε- ωνύμως (tab. V. num. 4.). Sic iam Friesemannus ollect. Crit. p. 192. correxit, in accentu tamen po- endo lapsus, quippe perperam scripsit φερωνυμῶς. e Codice SGerm. 345. monere iuuat, notam eius

*) De hoc Antigoni loco expromam, quae alio tem- ore Bastius per litteras mecum communicauit. „Codex abet, non Φαινεῷ, vt ediderunt, sed Φαινεῶι. Lege ;itur Φινεῷ. Mox ἀνατιθέντας mutandum in ἀνατε- ἐντας, quod miror neminem adhuc monuisse." Iisdem litteris indicauit mihi gemellum Villoisoni errorem in udocia p. 216. Ἰφικλέως dantis pro genuina Codicis scriptura Ἰφικλέους. Denique monuit, formam satis in- olentem genitiui vocis Ἡρακλῆς citari a Grammatico Hermann. p. 470., vbi haec legantur: εο εἰς ου, Ἡρα- λέος Ἡρακλοῦς. Schaef.

tachygraphicam syllabae ους formâ proxime accedere ad Kappa superscriptum, quod librarius vsurpauit ad voces in ικος compendiose scribendas. Hoc fugit Villoisonum, cum in Apollonio p. 704. ederet τοὺς ἑλκυστικοὺς λίθους, hac nota adscripta: *mallem* ἑλκυστούς. Sed Codex ipse dat ἑλκυστοὺς, vt nemini non apparet, qui scripturam eius satis cognitam habeat. V. tab. VII. num. 19.

24. *syllabae* ων. Vetustissimam notam huius syllabae discas e v. Λοκρῶν tab. III. num 16. e Cod. 1807.. Posterioribus temporibus angulosus ductus mutabatur in rotundum, syllabaque ων sic pingebatur, vt ostendunt voces τῶν τεθνηκότων tab. III. num. 4. et ὁ τῶν ξένων ἡγεμὼν tab. V. num. 4. e Cod. SGerm. 345. Hoc ων e. c. in minuta huius Codicis scriptura ita comparatum est, vt, si inuerteris, notam syllabae ου videre tibi videaris. Itaque Villoisonus, qui discrimen ambarum notarum parum haberet cognitum, saepius alteram cum altera confudit. Vide quae supra in syllaba ου dixi. Seculo decimo tertio et sequentibus nota syllabae ων interdum ductu admodum grandi pingebatur. Vide voces βασιλεύων tab. I. num. 5., τῶν ἁρμάτων tab. V. num. 4., denique tab. V. num. 5. πρεσβυτέρων ἀδελφῶν, σωματικῶν, e Cod. Paris. 133. In vocibus ἀδελφῶν et σωματικῶν circumflexus cum nota syllabae ων connexus est.

Tam in voce Λοκρῶν tab. III. num. 16., quam in verbis τῶν ξένων ἡγεμὼν tab. V. num. 4. nota syllabae ων refert circumflexum, cuius vetustissimam formam angulosam in v. πολιτεῖαι tab. IV. num. 2., recentioremque rotundam in v. ἐντεῦθεν et εἶπεν tab. IV. num. 6. cernere licet. Haec similitudo aut potius perfecta congruentia compendii syllabae ων ac circumflexi in causa fuit, cur librarii passim ων legerent, vbi solus obtineret circumflexus, ideoque voces intempestiue augerent

Ilaba ὤν. Sic Cod. SGerm. in Timaei Lex. Platon. dat p. 160. κοεινῶν pro κοεῖν, et p. 227. πυ-ρνων pro πυρῶν. Pariter Villoisonus in Schol. Iliad. *Α*, 535. legit μετὰ στοιχείων pro μετα-στοιχεῖ: hoc enim accentu in Cod. Ven. scribitur το μεταστοιχεῖ. v. *Append.* p. 22. Eodem referendum χειρόνων pro χεῖρον in Liban. IV. p. 946, 1. scilicet cum circumflexus syllabae ει proprius magis vergeret ad syllabam ρον, quam ad ει, visus est nota esse tachygraphica syllabae ων. Locum Libanii corruptum, ἰδεῖν ἐντεῦθεν ὅτι χειρόνων εἰ τὰ πράγματα τοῖς Ἀχαιοῖς, οὐ προτιμῶντα, Reiskius felicissime sic correxit: „εἰ δὲ ἐντεῦθεν ἔτι χεῖρον ἕξει κ. τ. λ. *pensi non facientem, si hoc pacto fiat, vt res Graecorum adhuc etiam magis pessum eant.*" E contrario Villoisonus Apollonio (v. ἁρματροχιή) τροχῶν legit pro τροχῶν, quod χ pro ϛ (v. supra in χ) notamque syllabae ων pro circumflexo habuisset. v. *Append.* l. c. Interdum nota syllabae ων in legendo plane neglecta est. Sic Schol. Platon. p. 203. Ἄργει habet pro Ἀργείων, v. *Append.* p. 48., et Hesychius γαιων pro γαιώνων, v. *Gregor.* p. 224.

Si nota syllabae ων tam grandis est, vt in voce πρεσβυτέρων, haud raro fit, vt acutus, qui syllabae est antecedentis, per illam notam porrigatur. Vide voces καλούντων tab. V. num. 1., Ὠρίων, δυσκόλων tab. V. num. 5. e Cod. Vatic. 305. Minus recte Montefalconius Palaeogr. p. 346. col. 3. 11. notam syllabae ων vna cum acuto habuit pro simplici compendio huius syllabae. Tale ων cum acuto pertranseunte simile est litterae χ superscriptae, cum eaque confunditur Alciphron. III, 3., vbi editiones recte dant Στρουθίων, sed Cod. 720. Στρούθιχος, id quod apparet ex accentu super υ scripto. Vide hoc ipsum Στρούθιχος tab. V. num. 5., quod manifesto debetur errori perperam sic legentis. v. *Gregor.* p. 293. Sin acutus notam

syllabae ὢν non pertranseat, sed modo contingat, λ superscriptum te cernere opineris. Haec causa mihi videtur diuersitatis scripturae Θέων et θῶλ in Etymolog. M., de qua Koenius ad *Gregor.* p. 368. loquitur. Vide vocem Θέων, sic, vt opinor, repraesentatam, vt picta fuit, quando cum θε (θῶλ) confunderetur, tab. V. num. 5. Similis confusio reperitur in Etymolog. Paris. 2636. v. Κορωνὸς, cuius corrector Ἀρχίων dedit pro rectiori Ἀρχίλοχος, quod etiam in Etymolog. M. p. 530, 28. legitur. Nimirum Lambda superscriptum in ἀρχι (quod est compendium nominis Ἀρχίλοχος) habuit pro nota tachygraphica syllabae ὢν.

25. *syllabae* ὢς. In Cod. Platon. 1807. et Palat. 398. haec syllaba tali nota scribitur, qualem ostendunt voces ἐτῶς, ἀλόγως, νεμήσεως (pro qua in Schol. Platon. p. 161. male ediderunt νεμέσεως) tab. V. num. 6. Saepissime hoc ως in ipsam lineam immittitur. Vide ὡς διαιροῦσα e Cod. Platon. 1807., ὥςπερ, ὥςτε, ὡς καταφρονῶν e Cod. SGerm. 249., ὡς καὶ ἐν ἀρχῇ e Cod. Paris. 1741. In minuta scriptura Codicis SGerm. 345. ὢς sic pictum est, vt in v. ἐμπείρως et δόσεως tab. V. num. 7. Xylander notam syllabae ὢς in Cod. Palat. 398. habuit pro apostropho. v. *Epist.* p. 77.

Varia compendia huius syllabae iam in Epistola ad Bredowium percensui. Nunc addam haec: Ὡς, inprimis in scriptura Cod. Platon. 1807., SGerm. 249. aliorumque, simile est litterae Eta sic scriptae, vt in οξυνητα et προςθήκης tab. V. num. 7. e Cod. Hermogen. 1983. Hanc ob causam ὢς et η̄ commutata sunt. Sic in Erotiano ἐκπατίη soli debetur errori perperam legentis genuinum ἐκπατίως. v. *Gregor.* p. 567. Schol. Platon. p. 218. ἡ γὰρ ψυχὴ ἐλέγετο. Cod. 1807. dat ὡς γὰρ ψ., quo spectat quod sequitur, οὕτω καὶ κ. τ. λ. Ibid. p. 157. τὸ ψεῦδος φοινικικόν φησιν ἀπὸ τῶν κατὰ τὸν δράκοντα, καὶ τους Σπαρτοὺς, καὶ Κάδμον

δῆ λεγομένων. Pro ψευδῆ Cod. 1807. recte ψευδῶς. Argument. Aeschin. περὶ τῆς παρεσβ. (Vol. III. p. 187. Reisk.) τοῦ κινδύνου τὸ ϑος (add. δεικνύων), καὶ ὡς ψεῦδος συκοφαντα. Sic vulg. Codex Helmstad. ap. Reisk. IV. p. 835. dat ψευδῆ. Sed genuinum est, d Wolfius coniecit, ψευδῶς συκοφαντεῖται.

confusione syllabarum ουν et ει v. supra. Schol. ton. p. 39. ἢ καὶ ἐν Φαίδρῳ λέγεται. Codex 7. ὡς καὶ κ. τ. λ. Fateor, ὡς esse posse interlamentum particulae ἢ (conf. Boissonad. ad nap. p. 191. sq.): sed ὡς et ἢ etiam ob similitudinotarum tachygraphicarum confundi potuerunt.

Posterioribus temporibus ως sic scripserunt, vt r. καϑὼς, ἕως τῆς ἡμέρας, ἁπαλῶς, πανηγύρεως, V. num. 8. et 9. e Cod. Paris. 133., ὁμολογουως ibid. e Cod. Paris. 2423. Idem hoc ως, conum cum antecedente littera, videbis in vocibus .υκῶς, γραμμικῶς, συνεχῶς, tab. III. num. 13. 14., et in φερωνύμως tab. V. num. 4., vbi harunt pro syllaba ους. Vide supra in hac syl. Saepissime ως cum καὶ confunditur, ac verrice, quandoquidem ambae voces similibus pintur notis, vt docet tab. V. num. 9. e Cod. 2423. phrasis καὶ γὰρ ὡς ἀληϑῶς ἔσται ex Etymolog. bon. v. *Gregor.* p. 24. Voces ibidem citatas e ioliis Venetis ad Homerum, φῶ, τὸ φαίνω, ἀιπλασιασμὸς πεφάσσω, καὶ πλεονασμὸς παιφάσ, οἱονεὶ φανερῶ, ὡς πταίνω, παπταίνω· πάσσω, ·η, παιπάλη, tab. V. num. 7. 8. et 9. repraeseniussi. V. etiam *Gregor.* p. 201. etc.

c. *integrarum vocum.*

Horum compendiorum in Codicibus haec ratio Scriptâ litterâ initiali, aut aliquot de priorilitteris, superscribitur littera de medio aut de sumta, omittiturque vltima syllaba aut residua is pars, qui defectus ex sensu et serie orationis plendus est. Hinc oritur longe maximus in ledis Codicibus numerus difficultatum, quoniam

tales tachygraphorum notae ad certas quasdam regulas reuocari vix possunt. Adde quod accentus, fidus ille dux viae, interdum omissus est: qui vbi in *huiusmodi* compendiis deest, haudquaquam ideo cogitandum de vocis corruptela. Villoisonus quam peruerse senserit de compendiis integrarum vocum, satis docet tabula VII. Apollonii Lexico Homerico addita. Quas enim in illa commemorauit syllabas χος, χου, χης, χῇ, χας, χους, χια, nullo modo poterant in *tabulam terminationum* inferri, quippe huiusmodi syllabae finales in compendiis plane omissae sunt, lectorisque est periti et diligentis tales defectus sic, vt series poscit orationis, supplere. Ἀρίσταρ (χ) saue potest Ἀρίσταρχος significare: sed significat etiam Ἀρίσταρχον et Ἀρίσταρχε, quemadmodum Ἀριστάρ (χ) non tantum valet Ἀριστάρχου, sed etiam Ἀριστάρχῳ, Ἀριστάρχειος etc. Ibidem dicitur, Eta superscriptum cum acuto esse notam tachygraphicam syllabae νης. Falso. Nam in exemplo citato εἰρ (H) nihil amplius quam Eta mediae syllabae superscribitur, plane neglectâ syllabâ finali νης, νῃ, νην etc., quam in legendo oportet ita suppleri, vti poscit sensus verborum. Quod si accentus impositus esset syllaba ει (sic, εἰρ (H)), haberemus solennem notam verbi εἴρηται. Verius, qui inter Germaniae Philologos Codicum legendorum peritiâ non postremus fuit, Reiskius de Codice Gregor. Corinth. Comment. ad Hermogen. (Orator. Gr. Vol. VIII. p. 881.): „Negotii „haud parum legenti cuique creabit festinatio, „quâ vsus librarius, omnium paene vocabulorum „caudas amputauit, h. e. vocabulis ad medium ex„aratis literas superposuit indicaturas exitus seu „terminationes eorum, e. c. $\overset{\tau}{\text{τον}}$. quod signum cum „possit perinde accipi pro τούτου et τούτῳ et τοῦ„τον [add. et τοῦτο], et τούτων, et τούτοις et τού„τους, et e denis certe vocabulis quibusque sena

uaeque ad hunc modum exarata sint a capite
pusculi ad calcem, facile existimatu est, quam
mpedire morarique debeat haec secordia vel peri-
issimum quemque atque attentissimum lectorem.
Codicum graecorum, quotquot tractaui, omnium
ullus tam crebris et tantum dubitationis relin-
uentibus abbreuiaturis horruit, atque hic vnus,
t valde verear, ne in integrandis atque velut ex-
lanandis illis compendiis passim locorum a vero
berrauerim etc."
Priusquam singulas voces percensere aggredior,
quarum compendiis in *Epist. Crit.* et in notis
Gregor. dictum est, necessarium puto, ne quis
litteris superscriptis erret, in antecessum gene-
mque monere, litteram superscriptam pronun-
idam esse *post* eam, quae infra scripta in ipsa-
linea posita est. E. c. $\overset{\omega}{\sigma}$ significat, non $\overline{\omega\varsigma}$, sed
$\overset{\alpha}{\varkappa}$ valet $\overline{\varkappa\alpha}$, non $\overline{\alpha\varkappa}$, etc. Huius regulae sunt
uot, sed rarae exceptiones, vbi litterae con-
·io ordine pronuntiandae sunt, e. c. in τὸ et
ro tab. V. num. 10. Satis tamen frequenter li-
rii, quando vtraque legendi ratio ad aliquid
eret, quod graecum esset, per socordiam in
onem illum peccarunt. Inde orta est e. c. con-
o vocum ἅμα et μάλα s. μᾶλλον. In priore voce
n ipsa linea positum et $\bar{\mu}$ superscriptum est:
in posteriore contrarium obtinet, $\bar{\mu}$ in linea, $\bar{\alpha}$
ra eam posito. Conf. tab. V. num. 10. e Cod.
n. Hom., et de loco, vbi illa confusio locum
iere potuit, Ruhnken. ad Tim. p. 55. it. ap.
igner. ad Alciphron. Vol. II. p. 121. Porro
c causa fuit, cur passim confunderentur ἐπὶ ($\overset{\pi}{\varepsilon}$)
περὶ ($\overset{\varepsilon}{\pi}$). *) Vide ἐπὶ τέλει et περί τε πολι-

---

*) De alia, vt videtur, causa confusionis harum
epositionum loquens Villoisonus ad Longi Pastoral.
51.: „In hunc autem Longi locum περὶ, pro ἐπὶ,
ale irrepsit, quod hae praepositiones eodem fere

τείας ibid. e Cod. Platon. 1807. Item ἀπὸ (α) et παρὰ (π). Vide ibid. ἀπὸ τέλους et παρὰ τὸ δρᾷν ex Etymol. Sorbon. Item ὅτι et τὸ, maxime in vnciali scriptura. Voculam ὅτι in Scholiis Homericis alibique librarii saepissime sic pinxerunt per compendium, vt super ο scriberent τ. Conf. voces σημειωτέον ὅτι Gregor. p. 216, 7. In Scholiasta Platonico p. 161. hoc ο perperam habuerunt pro articulo τό. Legas ibi haec: καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστέον τὸ, ἀκμαζοντες ἤϊσαν ἐς ταυτόν. Corrige: κ. π. Θ. οὕτ. ἀναγνωστέον· ὅτι ἀκμάζοντες τε ἤϊσαν ἐς ταυτόν. Sic Cod. Platon. 1807. Conf. Thucydid. I. ab init. τεκμαιρόμενος, ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτόν. Indidem petenda ratio confusionis nominum ὄνομα et νόημα tab. V. num. 11. (cuius confusionis exempla dederunt Valckenarius ad Ammon. p. 21. et Schaeferus ad Dionys. de Compos. Verbor. p. 102.), itemque nominum νόμος et ὄνομα. Etymolog. M. p. 166, 27. ἀνάγκη προςυπακούεσθαί τι τοῖς κτητικοῖς. εἰ γὰρ

„modo in Codd. Manuscriptis, immo et in quibusdam „Edd. principibus quas vocant, efformentur; quod et „ipsis viris doctis fraudi interdum fuisse, ideoque mo„nendum, obseruat Raphaël Columbanius in typogra„phicorum mendorum Indice suae Editioni subiecto." Fabula Aesop. XLV. Fur. ὡς κενοτομοῦσαν ἐπὶ τὰ θεῖα. Verissime Schneiderus, iuuenis graece perdoctus, correxit καινοτομοῦσαν. Sed nollem scripsisset: „Ap„paret ex origine verbi, cur h. l. cum praepositione „ἐπί coniungatur, cum alias solum accusatiuum sibi „adiunctum habeat." Mythographus enim dedit ὡς καινοτομοῦσαν περὶ τὰ θεῖα. Thomas Mag. p. 294 περὶ τὸν τόνον ἐκαινοτομήθησαν. Omnino nihil crebrius commutatione harum praepositionum, etiam in compositis. E. c. Fab. Aesop. LXXIX. Furia dedit ἐπιφέρειν. Bene idem Schneiderus: „Apud Huds. le„gitur περιφέρειν, quod verum videtur." Schaef.

τις φαίη, Πλατωνικὸς, οὐ προςυπακουομένου τοῦ νόμου ἢ χιτῶνος, ἀτελές ἐστι. Etymolog. Sorbon. dat τοῦ νόμος ἢ χιτὼν, quod edito videtur praeferendum: Etymolog. Paris. 2630. τοῦ ὀνόματος ἢ χιτωνος. Hic nemo non videt librarium notam $\overset{o}{N}$, habuisse pro $\overset{N}{O}$, ac perperam expleuisse. Addo, compendium $\overset{o}{N}$, etiam νόμισμα posse significare. Conf. Apollonius Villois. tab. III. Itaque quid quoque loco huiusmodi notâ significetur, solus docet contextus verborum. In Scholiis Venet. ad Iliad. Δ, 14. Villoisonus edidit: οἱ δὲ ὑποστίζοντες ἐπὶ τὸ ὄρσομεν, πάλιν ὑπὸ τῆς πευστικῆς ὑποκρίσεως πλανῶνται, ἐπεὶ καὶ τοῖς διισταγμοῖς αὐτῆς (Cod. αὐτη) συμβέβηκε πολλάκις· μηδὲ στίζωμεν ἐπὶ τὸ ὄρσομεν. ὁ γὰρ λόγος, φραζώμεθ᾽ ὡς ἔσται ταῦτα, πότερον πάλιν πόλεμον ποιήσομεν, ἢ (Cod. recte ἢ) φιλίαν ἐμβαλοῦμεν. Pro μηδὲ στίζωμεν Codex habet $\overset{\mu}{η}$ δὲ στίζομεν (tab. V. num. 11.), quod legendum ἡμεῖς δὲ στίζομεν, non μηδὲ στ. De nota $\overset{\mu}{η}$, quae omnes casus pronominis ἐγὼ in plurali significare potest, v. etiam Montefalconium Palaeogr. p. 345. col. 1. v. 17., qui illam interpretatur ἡμῶν. Plura exempla, ne hic libellus nimis excrescat, omitto.

Si ibi, vbi aliquid superscribitur, vna pluresue litterae aut syllabae omittuntur, litterae vocis ei, quae in ipsâ lineâ est postrema, *ex regulâ* lineola exigua addi solet, illius index omissionis. Vide hanc lineolam e. c. tab. I. num. 15. in voce compendiose scripta δηλωτικὸν, et tab. V. num. 8. in v. ἡμέρας et πλεονασμός. Sed haec lineola a librariis saepe negligitur (v. *Append.* p. 16. not.): interdum vero etiam ibi pingitur, vbi non vera est litterarum aut syllabarum omissio, sed modo compendium scribendi locum habet. Conf. tab. V. num. 1. voces οἴκου et Ἀνδοκίδου. Monui ad *Gregor.* p. 116., voces λέων et λέγων (v. tab. V. num. 11.) solâ lineolâ inter se discrepare. Verum hoc est, huiusque discriminis *diligentiores* scribae

accurate rationem habent: nec tamen in libris manu scriptis exempla desunt, vbi λέων et λέγω eodem plane modo, i. e. ambae voces cum lineola illa pictae leguntur. Villoisonus vim et significationem huius signi omissionum videtur ignorasse. Quod enim euulgauit alphabetum Codicis Apollonii, in illud $\bar{\varkappa}$ et $\bar{\lambda}$ *cum lineola* male retulit, quippe haec lineola non ad ipsam litteram pertinet, sed significat omissionem. v. ad *Gregor.* l. c.

Posterioribus temporibus talis lineola, qualem lectores e Cod. SGerm. 345. cognitam habent, rarius vsurpata est. In eius locum ad significandas litterarum syllabarumque omissiones successit calami tanquam ludibundi quidam ductus, qui adpenderetur consonanti vltimae in linea ipsa scriptae, ac supra se haberet litteram superscriptam. Huiusmodi ductus propemodum cum omnibus consonantibus connectitur. Vide, praeter ἅρματι tab. III. num. 2., voces ἀνάβασις, θαυμάζοντα, διάθεσις, ἐνίκησαν, τῆς πνευματικῆς γνώσεως, ξίφει, ἐκτύπωσιν, εἰρήνην, ἐκ λοιμικῆς καταστάσεως, ἔστησεν, ᾔτησεν, φύσεως, tab. V. num. 11. 12. 13., ἀπηχήσεις tab. VII. num. 19., quae omnes e Cod. Paris. 133. sumtae sunt. Vbi vltima consonans est *Delta* aut *Lambda*, signum illud omissionum saepissime ita pingitur, vt factum est in ἔλαβεν ὁ λαὸς et Δημοσθένης tab. V. num. 14. De verbis ἐνίκησαν, ἔστησεν, ᾔτησεν, ἔλαβεν moneo, syllabas finales αν et εν saepissime non exprimi, sed e serie orationis eliciendas esse, scribasque interdum non legisse nisi quae expressa essent, parum curantes supplementa omissorum. Sic, vt hoc vtar, pro ἔστησεν legi facile potuit ἔστη. Παρελλα „per „compend. B.", vt dicitur in Var. Lection. ad Lucian. T. III. p. 436., nihil aliud significat quam παρέλλαβεν (παρέλαβεν). In Libanio IV. p. 940. Cod. 2918. dat πάλιν ἑτέρα δημηγορία τὸν στρατὸν ἐπέῤῥω (sic, omnibus litteris in ipsam lineam immissis). Apparet, hoc ἐπέῤῥω deberi negligentiae sic perperam legentis verum ἐπέῤῥωσε (tab. V.

am. 14.), quod alii dant Parisini Codices, cuius-ae loco Editiones ἐπτέρωσε habent Sed etiam iae ex eodem more aoristorum scribendorum na-te sunt confusiones. Aoristus ἔλαβεν, vt hoc vtar, bi significatur solâ syllabâ ελ, α superscripto, pa-um differt ab ελ, cui υ superscriptum est, h. e. ab oristo ἔλυσεν. Sic Larcherus (*Remarques crit. sur l' Etym. M.* p. 148.) verissime legit ἔλυσεν pro λαβεν in Etymolog. M. p. 550, 43. etc.

In certis quibusdam vocibus ductus ille in ipsam ineam immittitur, aut superscribitur. Sic fit in γιος. Vid. voces ὁ ἅγιος, τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ab. V. num. 14. e Cod. Paris. 133. Conf. Monte-alcon. Palaeogr. p. 345. col. 3. v. 17. (vbi ductus ptime expressus est, quippe discrimen eius litte-aeque Gamma tam est manifestum, vt in oculos icurrat). Idemque valet in particulam ἤγουν, cu-is compendium solenne ostendit tab. V. num. 14. n hac particula ductum illum nunc pro Gamma, unc pro nota syllabae ως habuerunt, legeruntque ως pro ἤγουν. Prius propterea falsum est, quia γ ali formâ) non superscribitur. Nam si in voce γουν, id quod etiam fit, Gamma scribitur super ta, alia usurpatur forma litterae Gamma (tab. V. um. 14.). Posterius in Epistola ad Bredowium itis confutaui, vbi ostendi, ἤως non esse vocem raecam. v. *Gregor.* p. 436. Lege etiam Pauw. ad lephaestion. p. 102. verissime haec (secundum H. tephan. praefat. ad Sophocl. Paris. 1568.) notan-um: „Illud ἤως non est graecum et originem ducit ex male intellecta scriptura compendiaria: tu vbique pro eo reponas ἤγουν.“ Falsum hoc ως nuper etiam in Rhetor. Ald. Vol. II. p. 368. . 33. reperi in his: χρώμεθα καὶ ἀντιθετικῷ ἤως corr. ἤγουν) ἀντεγκληματικῷ. Ibid. p. 359. v. 26. ερὶ ὧν προὔκειτο λέγειν αὐτῷ ἤως περὶ προκατα-τάσεως κ. τ. λ. Exemplari quod possidet Biblio-eca Imperialis Parisina, Anonymus adscripsit: ἤως. Ita legitur in Cod. MS. vide num sit legen-

περιπεποικιλμένος pro scriptura Codicis *πποικιλμένος*, i. e. *πεποικιλμένος*, quod cur mutari oporteat in *περιπεποικιλμένος* (compositum Lexicographis ignotum, neque in Lexica inferendum, donec alibi occurrat), nihil causae esse arbitror.

Sed inprimis ō superscriptum magnam habet in legendo cautionem, diligentissimeque attendi oportet verborum sensum seriemque orationis. Nam hoc demum modo intelligas, e. c. *πρ* sit *πρὸς* an *πρὸ* legendum: ō enim superscriptum tam simplex Omicron significare, quam compendium syllabae ος esse potest. Ideo toties confusae praepositiones *πρὸ* et *πρὸς* in vocibus compositis aliisque. v. *Epist.* p. 133. *Gregor.* p. 22. 576. etc. In Etymolog. Sorbon. legitur *Ἁβρὰ ὀξυτὸς* (sic, voce plene et integre scripta) *καὶ δασέως, ἡ τρυφερὰ καὶ μαλακὴ κ. τ. λ.* *Ὀξυτὸς*, id quod nemo non intelligit, debetur errori perperam legentis genuinam vocem. Nimirum in libro, quem sequebatur scriba, scriptum erat *ὀξυτ*, i. e. *ὀξυτόνως*. Hoc ō ita superscriptum scribae visum est significare ος, sed significauit simplex Omicron, post quod syllabam finalem *νως*, omissam illam *ταχυγραφικῶς*, supplere oportuit. Ibid. v. *Ἄκρατος· ῥηματικὸν ὄνομα κρατὸς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἄκρατος, κατὰ ἀνάδοσιν τοῦτος* (sic, plenis et integris litteris). Etymolog. Paris. 2630. habet *τοῦ τ*, i. e. *τοῦ τόνου*. Voces *κατ' ἀνάδοσιν τοῦ τόνου* in edito Etymologico omissae sunt. Pro voce *κακόνος* in Hesychio, de qua ad *Gregor.* p. 481. dixi, scriba libri, vnde Codex Venetus transscriptus est, hoc, vt opinor, compendio vsus erat: *κακόν*. Id librarius Veneti Codicis legit *κακόνος*. Sed etiam *κακόνοος* recte legas, si sumas, ō

illud superscriptum significare solum Omicron, idque syllabae paenultimae, syllabamque finalem ος plane omissam esse. Atque hoc mihi verum videtur. Similis error commissus in voce ὄνομα hoc scripta compendio, quod (diuersum ab illo, de quo supra dixi, Ὀ,) repraesentat tab. V. num. 15. Scilicet hoc compendium legerunt ὄνος, quod ο superscriptum haberent pro syllaba ος. Vide de confusione ambarum vocum Albert. ad Hesych. T. I. p. 859. et de aliis erroribus perperam legentium ο superscriptum infra v. Ἀριστοτέλης inprimisque v. Σοφοκλῆς. De σγκος (συγκος) pro συγκοπῆς iam supra in Ὗ ψιλῷ dictum est.

Ἀδρότητα. Huius similiumque substantiuorum finales syllabae τητος, τητι, τητα κ. τ. λ. sic scribuntur per compendia, vti ostendunt tab. V. num. 15. voces τὴν νεότητα e Cod. Vatic. 305., et τὴν ἁπαλότητα, τῆς ἁπλότητος e Cod. Paris. 133. Cum superlatiuorum exitus τατος (conf. tab. V. num. 16. ὦ ἐνδοξότατε καὶ προσφιλέστατε e Cod. Vatic. 305.) eodem compendio notetur, passim legerunt τητος pro τατος etc. ac versa vice, quod non attenderent verborum contextum, e quo solo iudicandum est, τατ legi an τητ, quomodoque syllabam finalem, si omissa est, scribi oporteat. Illis quae dixi ad *Gregor.* p. 473. sq. addi potest exemplum Platonis Phileb. cap. 5. ed. Fisch., vbi plerique Codicum Paris. et Vindobon. βεβαιότατα dant pro βεβαιότητα. Heerenius in Menandro p. 96. recte edidit τελειότητος δὲ ἕνεκεν pro scriptura Aldinae τελεώτατα δὲ ἕνεκεν. — Alia ratio superlatiuos compendiose scribendi haec est: omissâ syllabâ finali τος etc., littera Alpha in τα litterae Tau superscribitur. Vide articulum Τιμαλφέστατον, τιμὴν πολλὴν εὑρίσκον, e Timaei Lex. Platon. (tab. V. num. 16.), vbi legerunt τιμαλφέστατα, exitum vocis peruerse explentes, quod

in attenderent εὐρίσκον, cui accommodanda es-
t finalis syllaba vocis explicandae. v. *Append.*
24. Simili modo scriba Codicis SGerm. 345.
mparatiuos scribit, omittens ρος, ρα, ρον, atque
scribens super τ. Sic factum in comparatiuo
θονέστερος tab. VII. num. 19.

Αἰγύπτιος. Koenius ad Gregor. p. 522. in
ymolog. M. e Codice Leidensi παρ' Αἰγυπτίοις
te praefert edito παρὰ αἶγα. Neque difficile
causam reddere huius confusionis. Αἰγύπτιος
dem, perinde vt Αἴγυπτος, a librariis compen-
sectantibus vulgo sic scribitur, vt super υ
iantur litterae πτ (conf. tab. VII. num. 19. ex
'molog. Sorbon.). Sed plus etiam detruncaue-
Etymologici M. scriba, solâ positâ initiali syl-
ì αι superscriptoque ei Gamma (Γ). Scilicet
arii vbi prope ad finem lineae (versus) perue-
unt, vt vocem longiorem, cui integrae plenaeque
lium deest, quoquo modo inferciant, interdum
dubitant, quamuis aduersetur regula, tres adeo-
qualuor syllabas supprimere. Exemplum con-
onis vocum Αἴγυπτος et Αἰγύπτιος dedit Larche-
Remarques sur l' Etymol. M. p. 154.

Αἰολεύς. Lambda hac in voce, quemadmodum
βασιλεὺς, Ἀχιλλεὺς (tab. II. num. 1.), aliisque
ibus, superscribitur antecedenti litterae, sylla-
ue finalis omittitur. Vide tab. V. num. 16. ὁ βα-
ὺς e Cod. Paris. 133. Suspicor igitur ad *Gregor.*
12., in Etymolog. M. p. 174, 44. παρὰ τοῖς Αἰο-
ς natum esse ex errore compendium perperam
explentis, cum scribere deberet παρὰ τοῖς Αἰο-
σι. (In Apollonio Dyscolo legas etiam παρὰ
Αἰολικοῖς. V. Excerpta p. 554. ed. Sturz.) Pa-
r in Etymolog. M. p. 191, 12. οἱ Βοιωτεῖς hinc
im, quod librarius perperam expleret compen-
m οἱ βοιω, i. e. οἱ Βοιωτοὶ, quod Parisina Ety-
logica habent. (Apollonius Dyscolus dicit etiam
ώτιος, Βοιωτικὸς Excerpt. p. 563. et Βοιωτιακὸς

aluisse cum voce sequente, vnde nata sint monstra cabulorum. E contrario nonnunquam scribebatur τὶ τοῦ, vbi solum ἀντὶ scribi oportebat. v. *ibid.* p. . Graecus lector, linguae suae satis peritus, seem orationis attendens semper facile intelligit,

τ

mpendium αν valeat ἀντὶ an ἀντὶ τοῦ. Simili moo, i. e. solo Tau superscripto, articulus etiam aliis inctus praepositionibus indicatur. Vide infra in ιὰ, ἐν τῷ et παρὰ τὸ, vbi τὸ perinde haud raro nelexerunt.

2. Villoisonus in Scholiis Homericis exemplum, quod tab. V. num. 17. paenultimum habet, legit ἀντωνυμία, cum valeat ἀντὶ τοῦ. v. *Gregor.* p. 39.

3. Alterum tertiumque exemplum compendii formulae ἀντὶ τοῦ facile possunt confundi cum secundo compendio vocum ἀττικὸς, ἀττικῶς (tab. VI. num. 1.), a quo non differunt nisi litterâ ν. Ruhnkenius in Moeride admodum probabiliter legit ἀντὶ τοῦ pro ἀττικῶς. v. *Gregor.* p. 175. In Etymolog. M. vitiosum ἀττυβίζειν in ἀντὶ τοῦ ὑβρίζειν mutandum censui ad *Gregor.* p. 546.

Ἀντιφάνης. Solenne compendium huius nominis ostendit tab. V. num. 18. e Cod. SGerm. 345. Similiter tachygraphi scripserunt *Ἀριστοφάνης, Ἀπολλοφάνης, Ξενοφάνης* (pro quo in Schol. Platon. p. 172. perperam editum est *Ξενοφάντης*), aliaque nomina propria in φανης desinentia. Si *quatuor* litterae ανης omissae sunt, litteraque Iota φ sibi superscriptum habet, tale compendium legi potest et *Ἀντιφάνης* et *Ἀντιφῶν*. Hac de causa confusa sunt ambo haec nomina. v. *Append.* p. 42. Ex eadem causa repetenda confusio nominum propriorum *Ξενοφάνης* et *Ξενοφῶν*. Scriba Codicis SGerm. in nomine *Ἀντιφῶν* plerumque tantummodo syllabam ων supprimit (tab. V. num. 18.). Falsus fuit Koppiersius, cum Observat. philol. p. 7. diceret, Anti-Atticistam SGerm. v. ἀναμέσον dare *Ἀντιφῶν* pro *Ἀντιφάνης*. v. *Epist.* p. 133. Quod enim in tabula ae-

nea exemplum nominis *'Αντιφάνης* repraesentari iussi, ex illo ipso loco sumtum est.

'Αόριστος. Vide tab. V. num. 18. ex Etymolog. Sorbon. Duo ista compendia plurimum habent similitudinis cum compendio iuxta posito vocis *ὁριστικὸς*, quod constat litterâ ō, in cuius medio scriptum est ρ̄. Amborum verborum in Grammaticorum scriptis, vbi voces solennes τῶν τεχνικῶν fere per compendia scribuntur, facilis est confusio. Dixi hac de re in *Append.* p. 9. Nunc addo hoc Regul. de prosod. p. 431, 49. Herm. *περισπῶνται καὶ τὰ προστακτικὰ κλῖνον, σῖνον. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ὁριστικου ἐνεστῶτος μακρόν ἐστι τὸ ι, ὡς τὸ κρῖνε, κλῖνε, σῖνε.* Codex Paris. 2810. pro ὁριστικοῦ, quod hic ineptum est, quoniam de imperatiuo disputatur, dat *ἀορίστου.* Sed hoc quoque falsum est. Sensus loci non poscit nisi haec: *ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνεστῶτος μακρὸν κ. τ. λ.* Quod si pro *ὁριστικοῦ* aut *ἀορίστου* aliam vocem addere placet, non potest addi nisi *χρόνου* *). Conf. *Append.* l. c.

'Από. Compendium huius praepositionis in scriptura et vnciali et minuscula (tab. V. num. 10.) constat duabus litteris, ᾱ et π̄, quarum posterior superscribitur priori. Accentum librarii plerumque omittunt; quapropter $\overset{\pi}{\alpha}$, prout poscit verborum contextus, *ἀπὸ* aut *ἄπο* legi potest. v. *Gregor.* p. 211. Simili compendio significatur *ὑπό:* nam pari modo litterae ῡ superscribitur π̄. Hae praepositiones dici non potest quoties confusae sint. v. *Epist.* p. 86. 210. et *Append.* p. 60. Alium modum scribendae praepositionis *ἀπὸ* ostendunt tab. III. num. 4. et tab. V. num. 18. e Cod. SGerm. 249. Conf. Ducang. Glossar. med. et inf. Graecit. Append. p. 7. v. 44. Ab hac nota compendium praepositionis *ὑπὸ*, quod aeri incidi iussi (v. voces

---

*) Hoc si placet, simul iterandus articulus τοῦ. Schaef.

πὸ τῶν συμμάχων, quae sumtae sunt ex Aeschine (περὶ παραπρεσβ. p. 272. Reisk.) non differt nisi spiritu duobusque punctis significantibus Ypsilon. Quo facilior fuit commutatio harum praepositionum. Vide etiam vltimum exemplum tab. VI. num. 2. x Etymolog. Sorbon., vbi legendum ἀπὸ βαρυ-όνων.

Si ἀπὸ plenis integrisque litteris scribitur, plurimorum librarii Codicum cum substantiuo sequente connectere solent. E. c. scribunt ἀποσκοποῦ pro ἀπὸ (s. ἄπο) σκοποῦ. v. *Gregor.* p. 210. Idem tenendum de plerisque praepositionibus. Sic Cod. Palat. 398. dat διαλόγων pro διὰ λόγων. v. *Epist.* p. 228. Pariter Cod. SGerm. 345. habet διέχθρας, δ̓όχλου, pro quibus *Epist.* p. 208. scripsi δι' ἔχθρας, δι' ὄχλου. In nonnullis vocibus idem mos etiamnunc seruatur, velut in διατέλους, διαταχέων, διόλου etc. Porro reperias eodem scripta modo ἀνδ-
θαυτοῦ, καθαυτὸν, μεταλέξαν (pro μετ' Ἀλέξανδρον, v. *Gregor.* p. 539.), ἐπιστρατὸν, ἐπιμήκος (v. voc. Ἀππιανὸς), εἰσσυμβίβασιν (tab. VI. num. 13.) etc. Hic scribendi mos, id quod iam supra in littera Alpha monui, varios errores peperit. Montefalconius, vt hoc vtar, in Anti-Atticista SGerm. non dedisset ἀποστόμασις pro ἀπὸ στόματος (tab. VI. num. 13.), si praepositio ἀπὸ seiuncta fuisset a nomine στόμα. v. *Append.* p. 17. Formula Grammaticis vsitata κατ' ἔλλειψιν in Codicibus continua serie litterarum scribitur κατέλλειψιν. Igitur scriba Phrynichi *Προπαρ. Σοφ.* MS. syllabam huius compositi finalem in archetypo suo perperam intelligens pro hac formula plenis integrisque litteris dedit participium κατελλείψας, vnde Toupius, quod fere fidem excedit, verbum κατελλείπω fabricatus est. V. omnino Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 1.

Ἀποβολή. Nominum in ολη, e. c. ἀποβολὴ, varia sunt compendia. Nunc enim pingitur απου, superscripto ο, nunc απουο, superscripto λ, nunc

ολια iisdem, quibus nomina in ολη, scril
compendiis. Itaque nisi seriem orationis at
simulque linguae Graecae satis peritus sis,
fallaris in explendis talium nominum syllabi
libus. Iam supra in littera Lambda dixi,
sonum in Scholiasta Homerico male edidis
φιβολὴ pro ἀμφιβολία. V. tab. II. num. 1.
συμβολὴ et σύμβολον confusa sunt, perpera
pletis finalibus syllabis. v. *Epist.* p. 224. Vo
τὰ σύμβολα tab. V. num. 19. sic repraesent
si, vt in Cod. SGerm. 345. scriptae leguntu

Ἀπορία. Scriba Cod. Gregor. 2423. ha
cem compendiose sic scribit, vt cernere li
V. num. 19. Cetera duo exempla eiusder
sumta sunt e Glossis marginalibus recen
Codicis Hermogen. 1983. Quod ad *Gre*
436. e Codice Dorvill. Erotiani citaui ἀπὸ
est aliud quam perperam lectum ἀπορία.
facile intelliget, ρ superscriptum habere
dinem cum ȣ. Nomina in ηγορια simili in
compendio: litterae enim H superscribunt
duobus punctis nunc additis, nunc omissi
haec puncta valent pro ι omisso, ponuntu
accuratioribus scribis, vt substantiua illa

Germ. περὶ συντάξεως. Accentus saepissime negligitur. De duplici ϖ in Ἀϖϖιανὸς moneo, postremam lineam prioris primamque posterioris in unum ductum contrahi. Haec contractio facilisque colluvio rotundorum calami ductuum in minuscula scriptura faciunt, vt saepius modo vnum ϖ loco duorum videre tibi videaris. Id accidit in Lexico SGerm. citato v. ἀποδίδωμι (Appian. Schweigh. Vol. III. p. 16.), vbi Ἀππιανὸς pro Ἀπίανος legendum est.

Quod dixi compendium nominum in ανος, passim perperam acceptum est. Scilicet

1) partem horum nominum omissam non suppleuerunt, ac modo eam, quae vere scripta esset, legerunt: qui error omnino in compendiis vocum legendis est longe frequentissimus. Sic in Etymolog. M. interpretor corruptum Διογενία, pro eoque lego Διογενιανός. v. *Gregor.* p. 242. Obiter moneo, ex eodem illo errore in *Gregor.* p. 15. natam esse vitiosam scripturam Cod. b. ἐν θεσμοφορία pro ἐν Θεσμοφοριαζούσαις. Librarius enim non legebat nisi quae scripta essent, prorsus obliuiscens omissorum.

2) α superscriptum litterae ι habuerunt pro syllaba ας. Inde ortum in Lex. SGerm. περὶ συντάξεως v. ἄρχω (Appian. Schweigh. Vol. III. p. 16.) vitiosum Ἀππίας, pro quo Ἀππιανὸς scribendum est. Passim autem α superscriptum valuisse pro syllaba ας, vti ο superscriptum pro syllaba ος valet, verum est, apparetque, alia vt omittam, ex Etymolog. Sorbon. Vide tab. V. num. 19. voces ἡμᾶς et φορᾶς. Posterior quidem vox s. Αἴγυπτος hoc in contextu legitur: ἐκ τῆς σφοδρᾶς τοῦ ἡλίου φορᾶς. [Etiam π ibidem legitur pro πᾶς, et nonnunquam pro πᾶσα. Posterioris compendium vocis Etymologus Paris. 2630. confudit cum praepositione παρὰ, s. μορίαν sic scribens: οἱ μὲν παρὰ (corrig. πᾶσαν ex Etymolog. M. p. 590,

42.) *ἐλαίαν οὕτω καλοῦσιν.*] Pariter superscriptum ε in Etymolog. Sorbon. interdum significat syllabam ες. Vide voces *ἀνδρόμηκες* tab. V. num. 19, *γυναῖκες* et *ἐπίμηκες* tab. VI. num. 1. Pro vltimo adiectiuo, id quod in transcursu moneo, in Etymolog. M. p. 170, 33. et 338, 4. legitur forma *ἐπίμηκος*. Sed assentior Sylburgio praeferenti *ἐπὶ μῆκος*. Vide quae de connexione praepositionum cum substantiuo sequente in voce *ἀπὸ* dixi. Denique superscriptum ω in Etymolog. Sorbon. reperitur pro syllaba ως. Vide vocem *ὀξυτόνως* (tab VI. num. 1.), quae illic hoc in contextu legitur: *"Αμητος, προπαροξυτόνως* (sic, integris litteris) *μὲν ὁ ἀμώμενος καὶ θεριζόμενος καρπὸς τοῦ σίτου, ἀμητὸς δὲ ὀξυτόν* (pro *ὀξυτόνως*) *ὁ καιρὸς τοῦ θέρους.*

Ἄρα. Huius particulae peculiaris est nota, quam lector videbit tab. VI. num. 1. Primum exemplum e Cod. Platon. 1807. sumtum est. Significatio eius fugit illum, qui Scholia excripsit in vsum Ruhnkenii: quapropter vocem plane omisit, p. 183. Vide supra in syllaba οις. Alterum exemplum, idque recentius, *εἰ μὴ ἄρα εἴπωμεν*, vbi angulosus ductus abiit in rotundum, debetur Codici Paris. 133., ex quo etiam Montefalconius Palaeogr. p. 345. col. 1. v. 1. notam tachygraphicam particulae *ἄρα* depromsit. Vide infra voc. *παρά.*

Ἀριστοτέλης. Nominis huius compendiose scribendi modus frequentissimus hic est, vt syllaba λης omittatur, atque ε superscribatur litterae Tau. Sic factum in Cod. SGerm. 345. Aliis in Codicibus, iisque recentiorum temporum, reperitur etiam $\overset{\text{τλ}}{\text{ἀριστο}}$. Si omittuntur duae syllabae τελης, superscribiturque ο, quod restat legi potest *ἄριστος*: vnde orta confusio nominum *ἄριστος* et *Ἀριστοτέλης.* v. *Epist.* p. 134. [Iac. Gronovius ad Harpo-

rat. p. 74., cui scriptura ἄριστος pro Ἀριστοτέλης e Goesiano exemplari innotuerat, nihil habebat causae, cur de ea dubitaret, et ἄριστος diceret *vocem nimium truncatam*. Minus etiam probandum, quod ἀριστοτέχνης, vocem ab ipso confictam, in textum asciuit. Conf. Bibl. Crit. Vol. III. P. IV. p. 88.] Eadem de causa σοφὸς et Σοφοκλῆς, ξένος et Ξενοφῶν, δῆμος et Δημοσθένης, ἴσος et Ἰσοκράτης confunduntur, vbi haec nomina propria per compendia sic notantur, vt ο superscriptum pro syllaba ος haberi possit. v. *ibid.* p. 133.

Ἄρμα, ἅρματος. Quibus compendiis neutra in μα exeuntia omnibus in casibus a veteribus librariis scripta sint, in *Append.* p. 16. sqq. tam copiose docui, vt non opus sit de hac re plura dicere. Conf. *ibid.* p. 20. Alia exempla neutrorum in μα perperam expletorum v. in nota ad *Gregor.* p. 524. Boissonadus ad Eunap. p. 153. in Aristaeneto II, 7., vbi συν τῷ σώματι pro σὺν τὸ σῶμα conieci (*Append.* l. c.), τὴν ψυχὴν in τῇ ψυχῇ mutandum et sic legendum censet: μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τὸ σῶμα κατεδούλωσε τῇ ψυχῇ, quod dictum sit pro ἢ τ. τὸ σῶμα συγκατεδούλωσε τῇ ψυχῇ. Vereor, vt recte. Ex aliis etiam locis apparet, librarium Codicis Aristaeneti in compendiis archetypi sui passim non legisse nisi quod scriptum erat, suppressumque plane neglexisse. Sic I, 19. Codex dat τῆς ἀκμῆς τὸ ἄνθος ἄωρον ἀποβαλοῦ (pro ἀποβαλοῦσα) τοῖς πόνοις. Nam participia in ουσα compendiose sic scribuntur, vt ȣ ponatur super consonantem antecedentem, syllabaque σα omittatur. Conf. voces ὑπερβάλλουσα συμφορὰ tab. VII. num. 20. e Cod. SGerm. 315. Eodem compendio scribuntur syllabae finales ουσιν, quae causa est, cur tam facile confundantur ουσα et ουσιν.

Alius modus nomina in μα desinentia in genitiuo ceterisque casibus compendiose scribendi huc

redit, vt τ super α scribatur, e. c. τοῦ στόμα pro τοῦ στόματος. In Lex. SGerm. rhet. soph. hunc legi articulum: Ἄβολος· οὐδέπω ἔχοντι ἐπὶ τῶν ὀδόντων γνωρίσμα (sic). Corrupta haec esse nemo non videt. Nisi fallor, in archetypo, quod librarius secutus est, scriptum erat γνωρισμ (fortasse sine accentu, vt saepe fit), e quo ille male fecit γνωρίσμα, i. e. γνωρίσματα. Articulus sic legendus est: Ἄβολος· οὐδέπω ἔχων τι ἐπὶ τῶν ὀδόντων γνώρισμα.

De tertio modo haec nomina in genitiuo etc. per compendia scribendi v. infra voc. καλούμενος.

Ἀττικὸς, ἀττικῶς. Duae hae voces, et prior quidem omnibus in casibus et generibus, quae quoque loco e serie orationis eruendae sunt, in Cod. SGerm. 345. aliisque Codicibus per compendia sic pinguntur, vt ostendunt tria exempla tab. VI. num. 1. Monui ad *Gregor.* p. 184., postremum exemplum in Cod. SGerm. Moeridis, v. χρήματα, legi oportere ἀττικοὶ, non ἀττικῶς. Idemque valet de articulo ναυττιᾷν citato in *Append.* p. 15., vbi per errorem ἀττικῶς pro ἀττικοὶ, et ἑλληνικῶς pro Ἕλληνες scripsi. Nam accentus super ε (conf. tab. I. num. 7., vbi articulus ναυττιᾷν repraesentatur,) manifesto ostendit, compendium illud legendum esse ἕλληνες: igitur etiam α legi debet ἀττικοί.

De confusione facili secundi compendii vocis ἀττικῶς cum vocibus ἀντὶ τοῦ dixi supra v. ἀντὶ τοῦ.

Αὐθυπότακτον. Compendium huius vocis, cuius fit mentio *Epist.* p. 131., vide tab. VI. num. 2. e Cod. SGerm. 177.

Ἀχιλλεύς. Vide supra v. Αἰολεὺς, et de Ἀχιλλῆος in Scholiis Homericis perperam lecto pro Ἀχιλλέως v. supra litteram Lambda. Simili lapsus errore Villoisonus in Apollonio v. ποιμὴν

p. 668. edidit τὸν βασιλῆ, permiram in scriptis Scholiastarum aliisque formam, pro eo quod secundum Codicem dare debuit, τὸν βασιλέα. Vide tab. VI. num. 2.

Βαρύτονος. Hoc adiectiuum, perinde vt verba βαρύνεσθαι, βαρυτονεῖσθαι etc., in Codicibus Grammaticorum raro scribitur plenis integrisque litteris. Quae typotheta in *Gregor.* p. 312. compendia minus recte dedit, secundum tab. VI. num. 2. corrigenda sunt. Primum exemplum, βαρυτ, superscripto ο, prout poscit contextus verborum, legi potest βαρύτονος, βαρυτόνως, βαρυτονεῖται, κ. τ. λ.: βαρ, superscripto υ, eiusdem est significationis, ac praeterea significat βαρύνεται, βαρύνουσι, βαρὺς, κ. τ. λ. Reliqua tria exempla ex regula valent βαρύνεται. Conf. tab. VI. num. 3. phrasis πᾶσα λέξις εἰς αρ λήγουσα βαρύνεται. Pro hoc βαρύνεται in Etymolog. M. p. 172, 33. perperam scripserunt βαρεῖα. Veram huius loci scripturam ad *Gregor.* p. 342. e Scholiis Homericis restitui. Vide infra v. συμπλεκτικὸς et tab. VII. num. 10. Si in genitiuo βαρυτόνων finalis syllaba ων vna cum accentu exprimitur, vocis huius ea est forma, quam tab. VI. num. 2. exempla duo paenultima ostendunt. Vltimum quidem exemplum huius numeri legendum est ἀπὸ βαρυτόνων. Omnia autem exempla illic repraesentata depromsi ex Etymolog. Sorbon. Ad *Gregor.* p. 602. suspicor, comparatiuum βαρύτερος in Codicibus compendiose scriptum fuisse βαρυ; cumque hoc compendium etiam βαρύτονος significare possit, corrigo βαρυτόνων pro βαρυτέρων.

Γενική. Compendium huius vocis vulgare est Gamma, cui ε superscriptum est. Vide tab. VI. num. 3. Duo prima exempla sumta sunt e Cod. SGerm. 345., altera duo ex Etymolog. Sorbon. In titulo Lexici SGerm. περὶ συντάξεως, vt legitur in Appiano Schweighaeus. Vol. III. p. 16., compendio minus intellecto perperam dederunt γενετικὴ

antecedit particula ἐάν. v. *Gregor.* p. 115. tantiuum γραφὴ eodem scribitur compendio. voces τῇ γραφῇ tab. VI. num. 3. e Cod. Pa- ι33. Γράφεται per compendium scriptum, id l Schowius ad Hesych. p. VIII. monuit, con- runt cum particula γὰρ sic picta, vt ostendit VI. num. 3. Idem γράφεται simile est etiam e tachygraphicae praepositionis πρός. Vide IV. num. 2. voces πρὸς την κοιλιαν e Cod.)n. 1807. et tab. VI. num. 17. verbum προς- ;εν. Praeterea verbum γράφειν compendiose cribitur, vt Alpha ponatur super litteras γρ. tab. VI. num. 3. Sed hoc γρα, e. c. antece- e articulo τὸ, etiam substantiuum γράμμα signi- e potest. Hoc substantiuum cum πρᾶγμα sae- onfuderunt, (v. *Gregor.* p. 185. sq.) quod cer- n casibus multum similitudinis inter Gamma i intercedit, (v. supra litteram Gamma) am- ue voces compendiose sic indicantur, vt, plane sis litteris μμα et γμα, antecedens α superpo- r litterae Rho.

'έ. Compendium huius particulae in vulgus m accuratiores librarii sic pingunt, vt a nota i ἐστὶν solius absentia spiritus dignosci possit. tab. VI. num. 3. Ideo hae voces toties com- ιtae sunt. v *Epist.* p. 256. sqq. *Gregor.* p. 48. : etiam infra vocem ζήτει. Duo puncta sae- me omittuntur. Praeterea scribae passim spi- n super nota verbi ἐστὶν negligunt: vt haec plane non differat a compendio particulae δέ. inuscula scriptura nonnullorum Codicum com- ium huius particulae, quando forte fortuna t accentu, facile haberi potest pro signo com- s. In *Append.* p. 57. monui, pro οἶον, post l commatis signum sequeretur, fuisse qui οἱ δὲ ;ent. Vide tab. VI. num. 4. Nimirum inter- ;tionis signum habuerunt pro compendio par- ae δὲ, notamque syllabae ον pro accentu graui lem particulae. E contrario legerunt οἶον, vbi ! legi oporteret. v. *ibid.* Correctio expromta

vltimo loco placet etiam Larchero *Remarques crit. sur l' Etymol. M.* p. 110. In Libanio repe[...] locum, vbi scribae signum interrogationis (;) [...] δὲ confuderunt. Scilicet Vol. IV. ed. Reisk. [...] 811, 5. legas haec: διὰ ταύτην οὖν, φησὶ, νόμον [...] ἔχοντα λύσομεν δὲ καὶ μάλα δικαίως. ὅτι δι' ἡμ[...] κ. τ. λ. Codicum Parisinorum vnus optime hab[...] λύσομεν; καὶ μάλα δικαίως, ὅτι δι' ἡμᾶς κ. τ. λ.

Vide etiam supra in syllaba ες.

Δηλονότι. Saepissime omittuntur sylla[...] ονοτι et Lambda scribitur super Eta: vnde no[...] potest non magna nasci ambiguitas. Nam δῆλ[...] δῆλα, multaeque aliae voces a δηλ incipientes e[...] dem compendio scribi possunt. Vide quae dixi [...] littera Lambda et tab. I. num. 15. Compendium vocis δηλονότι frequentissimum est in Scholiis ma[...] nu scriptis: nam Scholiastae illa vtuntur tanquam vocabulo exegetico, quod respondet latino *subaudi*. V. H. Stephani Propar. in Schol. Thucydid. p. 11. sqq. et *Append.* p. 32. sq.

Δημοσθένης. Varia sunt huius nominis compendia. Librarii enim nunc vnam omittunt syllabam νης, superscribentes ε (tab. III. num. 8.), nunc duas σθενης, superscribentes ο, nunc adeo tres μοσθένης, solam exprimentes syllabam initialem δη. Vide tab. VI. num. 4. locum ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους e Cod. SGerm. 249., vocemque Δημοσθένης tab. V. num. 15. e Cod. Herodiani (περὶ σχημ.) 2551. Contextus vltimi loci (Villoison. Anecd. II. p. 93.) sic habet: ὡς παρὰ Κλεοχάρμῳ (Paris. Κλεοχάρει)· Δημοσθένης ὑπέστη Φίλιππον. Alius Codex Paris. (2929) pro Δημοσθένης dat δηρὸς (sic), manifesto documento, veteres librarios saepe fuisse legendi non magis peritos, quam primos editores temporum recentiorum.

De confusione vocum δῆμος et Δημοσθένης vide supra in v. Ἀριστοτέλης. In Lexico SGerm. rhetor. sophist. v. ἄξονες (quocum Suidas fere con-

venit) hunc locum reperi: μέμνηται δὲ τῆς λέξεως τῇ μ (sic) ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτους.

Διά. Vide phrasin διὰ τὰ σύμβολα tab. V. num. 19. Articulus vbi post διὰ sequitur, saepe significatur solo Tau superscripto, e. c. δια pro διὰ τοῦ. v. *Append.* p. 15. Sed hoc idem δια etiam διὰ τῆς, διὰ τὸ, διὰ τὸν, διατί etc. valere potest, prout quoque loco series orationis postulat. v. *Gregor.* p. 459. De scriptura διέχθρας, διαλόγων, pro δι' ἔχθρας, διὰ λόγων, vide supra in Praepositione ἀπό.

Διογενιανός. Vide in Ἀππιανός.

Δισύλλαβος. Vide in συλλαβή.

Δίφθογγος, δίφθογγον. Tab. VI. num. 4. ostendit varia harum vocum compendia ex Etymolog. Paris. 2630., vnde corrige quae typotheta ad *Gregor.* p. 34. minus fideliter repraesentauit. Similem notam dat Ducangii Glossarium in Appendice iam saepius citata p. 7. v. 21. Quod illic reperitur sic scriptum, δ . . . . . ., plene legendum est δίφθογγος.

Δοτική. Ad vocem hanc compendiose scribendam τ superponitur litterae ο, ceteraque omittuntur. Interdum scribitur solum δο, vt cernere licet tab. VI. num. 4. Ab hoc compendio parum differt quod ibidem ex Etymolog. Paris. 2630. dedi δυ,, i. e. δυϊκή. Ideo fieri potuit, vt voces δοτικὴ et δυϊκὴ confunderentur. v. *Gregor.* p. 631. Quod modo dixi compendium δυ,, in eodem Etymologico etiam pro voce δύναμις ponitur. E. c. v. ἀτονία· ἐκ τοῦ μὴ ἔχειν τόνον ἤγουν δυ,, h. e. δύναμιν. Eodem compendio scribitur verbum δύναται. Iam si reputaueris, librarios vocem δηλονότι (vide supra in littera Lambda) passim hoc compendio, δη,, scripsisse, non mira videbitur, quam memoraui ad *Gregor.* p. 300. sq., commutatio vocum δύναται et δηλονότι: omnis enim earum differentia

ie in Notitia Scholiorum Theocriti Vol. I. p. 135. arton. de *Amaranto* dicta sunt.

Εἶτα. In aduerbio hoc compendiose scribendo pha interdum omittitur, et τ̄ superscribitur dihongo εῑ. Vide tab. VI. num. 5. e Cod. Ven. Hor., vnde corrige quae leguntur *Gregor.* p. 69. si ibi, Villoisonum male ὅτι pro εἶτα legisse.

'Ἕλληνες, ἑλληνικὸς et ἑλληνικῶς eodem npendio scribi possunt, quando, accentu omisso, tummodo duae primae syllabae pinguntur. Sin cutum sibi impositum habet, vt tab. I. num. 7. in iculo Moeridis (ναυτιᾷν) citato *Append.* p. 15., npendium modo ἕλληνες significat. Vide supra voce 'Αττικός.

Ἔνθα et ἔνθεν eodem compendio, i. e. syllabâ, cui superscripta est littera θ̄ (tab. VI. num. 5. Cod. SGerm. 315.), significantur. Ideo ambae ces toties confusae sunt. v. *Epist.* p. 56. et 277. *pend.* p. 11. sq. Nec minus confunduntur ἐνθα et ἐντεῦθεν, nam compendia horum aduerrum, ἐνταυ^θ et ἐντευ^θ, parum inter se discrepant. *Epist.* p. 277. et *Gregor.* p. 419. et 438. Paullo ior est discrepantia inter ἐνταυ^θ et ἐν συν^θ. Tamen ec confusa sunt. Etymolog. Sorbon. Αὐλὸς, τὸ άδιον, καὶ ἐνταῦθα δίαυλος. εἴρηται δὲ κ. τ. λ. ox ἐνταῦθα hic sensu caret. Sed Etymolog. Paris. 30. dat ἐν συν^θ, i. e. ἐν συνθέσει. Conf. Etymo. M. p. 170, 26. Αὐλὸς, στάδιον, καὶ τὸ διστα-ν *) δίαυλος, σύνθετον.

'Ενικὸς et ἐνεργητικὸς confunduntur (v. *pist.* p. 117. sq.), quia ambae voces passim solo ε̄, i superscriptum est *N* (tab. VII. num. 21.), indintur. Idem compendium in Etymolog. Sorbon. nunquam significat vocem ἐνεστώς.

---

*) *Substantiuum* διστάδιον Lexicis accedat. Schaef.

ponitur super diphthongo $\overline{\epsilon\iota}$. Vide tab. VI

5. Hinc non potest non ambiguitas nasci: nar significare potest tam ἐπειδὰν quam ἐπειδή. solus qui sequitur verbi modus docet, vtro legendum sit: nam post ἐπειδὰν sequitur subi vus. v. *Gregor.* p. 165. Ceterum hoc compe vocum ἐπειδὰν et ἐπειδὴ comparet etiam in editi Boissonadus ad Philostr. Her. p. 329.: „O „soloece edidit ἐπειδὴ . . . . ἤκῃ. Editiones „dices habent ἐπειδάν. Compendium obscu „Morelliana hunc peperit errorem, quem „errauit Olearius" In Reiskiana editione item ingens est numerus perperam positorum et ἐπειδή, quod typotheta compendium Mor ἐπει non congruenter seriei orationis, sed temere expleret.

Ἐπενδύνοντο. Schaeferus ad *Gregor.* de hac voce sic scribit: „Augmentum „Pierson. ad Moer. p. 139. corrigit ἐπενδι Haud infrequens scripturae diuersitas το in exitu verborum passiuorum hinc orta est ambarum syllabarum idem fuit compendiu licet librarii, vt has syllabas significarent, s

'Επίθετον. Vide infra voc. *σύνθεσις.*

'Επίῤῥημα, ἐπιῤῥηματικὸς et *ἐπιῤῥηματικῶς* in Grammaticorum libris manu scriptis nonnunquam eodem significantur compendio, videlicet sic, vt η duplici ρ superscribatur. Vid. tab. I. num. 15. et tab. VI. num. 5. ex Etymolog. Paris. In Etymolog. M. p. 343, 47. pro *εἰς ἐπιῤῥήματα καὶ ἄκλιτον σύνταξιν* corrigo, idque praeeunte Etymolog. Paris., *εἰς ἐπιῤῥηματικὴν καὶ ἄκλ. σ.* v. *Append.* p. 27. In Scholiis Venetis ad Hom. Il. *Δ*, 186. festinatio Villoisoni procudit aduerbium fabricae plane mirabilis, *ἐπιῤῥηματοπικῶς*, pro quo *ἐπίῤῥημα τοπικὸν* legendum est. Vide locum aeri incisum tab. VI. num. 5. e Cod. Ven. B. Par eius festinatio apparet alio in loco ad Il. *Δ*, 400., vbi Schol. A. notat, Aristarchum in versu, *γείνατο εἷο χέρηα μάχῃ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνω*, legere *ἀμείνων* pro *ἀμείνω*, additque: *ἐλλείπει δὲ τὸ ἐπίῤῥημα.* Sic quidem Villoisonus. Quale hîc aduerbium desit, neque L. Bosius, neque recentiores Mysterii Ellipsios Graecae editores facile dicant. Restitue e Cod. Ven. *ἐλλείπει δὲ τὸ ἐστὶ ῥῆμα.* *)

'Εστίν. De nota tachygraphica huius voculae, quam saepissime cum *δὲ* confuderunt, supra v. *δὲ* dictum est. Alia eius compendia videbis tab. VI. num. 6. e Cod. SGerm. 249. et Etymolog. Sorbon. Accentus spiritusque saepissime omissi sunt. Conf. tab. III. num. 15. Voces *βίαιος ὁ 'Ιξίων ἐστὶ* ex Apollonio *περὶ ἀντωνυμίας* sumtae sunt. Cito hanc phrasin propterea, quia nota illa verbi *ἐστὶ* vel in editis Excerptis (p. 559. Sturz., vbi etiam articulus deficit) seruata est. Compositor editoresque horum Excerptorum videntur vim eius ignorasse.

---

*) Conf. quae notaui ad Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 205. et in Ind. Verbor. ad Melet. Crit. p. 151. a. Add. Reiz. de Accent. Inclin. p. 60. Quo facilius posterior Villoisoni error veniam impetrare posse videatur. SCHAEF.

Homericis Villoisonus $\overset{\chi}{\varepsilon}$ legit ἐῦ, cum legere deberet ἔχει. v. *Append.* p. 53.

Ζήτει. Lexicographi vtuntur hac voce, quando lectores ad alios Lexicorum suorum articulos ablegant, e. c. *Ζήτει εἰς τὸ ἄμπελος.* Vide in εἰς. In Codice Hermogen. 1983 haec vox per compendium sic scribitur, vt ostendunt prima duo exempla, ζήτει δὲ εἰς τὸ et ζήτει, tab. VI. num. 6. v. *Gregor.* p. 459. Cetera exempla vocis ζήτει compendiose scriptae sumsi ex Etymolog. Paris. 2630. De primo *Zeta* moneo, si duo apices coniungantur, inde exsistere Beta: de secundo, multum ei similitudinis intercedere cum nota particulae δέ. Etymolog. Paris. Ἑρμὶς, ὁ ποῦς τῆς κλίνης, ἀπὸ του ἐνείρεσθαι τῷ ἐμπλατῳ (vox nihili: leg. cum doctissimo Coray ἐνηλάτῳ, vt etiam Hesychius habet v. ἕρμινα:), ἢ παρὰ τὸ Ἑρμᾶς ἔχειν· οἱ δὲ γράφοι (sic: conf. tab. VI. num. 7.) γὰρ ἔγραφον τὸν Ἑρμῆν ἐν ταῖς κλίναις ὡς ἔφορον ὀνείρων, ἵν' ἀγαθοὺς ὀνείρους πέμπῃ. *Οἱ δὲ γράφοι* debetur errori sic perperam legentis pro οἱ ζωγράφοι (ibid. ex Etymolog. Sorbon.). Scilicet librarius $\bar{\zeta}$ habuit pro nota particulae δὲ, notamque litterae $\bar{\omega}$ pro accentu graui.

Cum haec scriberem, amicissimus Boissonadus hunc Marini locum p. 7. mihi ostendit: οὕτω δὲ ἦν καλὸς ἰδεῖν, ὥςτε μηδένα τῶν γραφῶν ἐφικέσθαι αὐτοῦ τῆς ὁμοιότητος. Sensus pro γραφῶν poscit ζωγράφων vel γραφέων. Prius mihi ideo minus probabile videtur, quia nemo dicat, cur syllaba $\overline{\zeta\omega}$ omissa sit. E contrario γραφέων facile potuit in γραφῶν corrumpi, quod aut $\bar{\varepsilon}$ solo vncino indicatum (v. supra Epsilon), aut των γραφέων scriptum esset sic, τῶν $\underline{\gamma\rho\alpha}$, quemadmodum in Etymolog. Sorbon. οἱ ζωγρα legitur pro οἱ ζωγράφοι. Posterius ego quidem magis probem, cum Codex SGerm. Marini 249. det τῶν γραφόντων, qua in scriptura aliud tentamentum explendi illius τῶν $\overline{\gamma\rho\alpha}$ agnoscere mihi videor. Si quis tamen

potest. V. ad *Gregor.* p. 341., vbi *ζήτει* et
τ
ται confunduntur. *ἐζη* compendium est pra
ἐζητηται. v. *ibid.*

Ἤγουν. Vide quae supra p. 787. de co
dio huius particulae dixi, quibus notata ad G
p. 436. illustrantur.

Ἡρόδοτος. Hoc nomen interdum per
pendium sic scribitur, vt δ̄ imponatur anteced
sequentesque litterae plane omittantur. Id
compendium nominis *Ἡρόδωρος*: quapropter
haec nomina confusa sunt. v. *Epist.* p. 133.
Ἡρωδιανὸς, *Ἡρώδης* et *Ἡρόδοτος* confun
quando duo priora nomina scribuntur sic,
omni tum discrimine versante in correptic
productione vocalis *O*, quo in casu pronu
aures fere fallit. V. Wesseling. ad Hero
272. et Larcher. *Remarq. crit. sur l' Etym.*
p. 160. sq.

Θεός. Quomodo haec vox compendio
batur, in vulgus notum est. θ̄c̄, θ̄ῡ, θ̄ῶ̄, θ̄ν̄
θεὸς, *θεοῦ*, *θεῷ*, *θεόν*. Genitiuus pluralis
γραφικῶς pictus, cuius mentio fit *Append.*
in Cod. SGerm. 345. sic scribitur, vt ostend

modis personisque, quae incipiunt a $\overline{\vartheta\iota\lambda}$, superscribitur. v. *Gregor.* p. 368. et supra in syllaba $\overline{\omega\nu}$.

Θεσμοφοριάζουσαι. Vide supra in *Ἀππιανός.* In Cod. SGerm. 345. haec vox passim, omissis quatuor syllabis postremis $\overline{\rho\iota\acute{\alpha}\zeta o\upsilon\sigma\alpha\iota}$, sic pingitur, vt lectores videbunt tab. VI. num. 7.

Θουκυδίδης. Hoc nomen in Codicibus nunc $\theta o\upsilon\kappa\upsilon\delta\iota^{\delta}$, nunc $\theta o\upsilon\kappa\upsilon^{\delta}$, (item $\theta o\upsilon\kappa\upsilon^{\lambda\lambda}$, vt in Cod. Apollonii v. ἔνθα p. 326, 2. Villois. $\tau\upsilon^{\lambda\lambda}$ pro *Τυδείδης*) nunc adeo simpliciter $\theta o\upsilon^{\kappa}$, scriptum reperi. Exitus vocis semper accommodate seriei orationis explendus, qua in re librarii non raro peccarunt. v. *Gregor.* p. 79. 89. etc.

Ἴαμβος. In compendiosa scriptura fere legas $\iota\alpha\mu^{\varepsilon}$. Si accentus deest, hoc $\iota\alpha\mu^{\varepsilon}$ etiam alio modo expleri potest. In vno Etymologicorum Parisinorum legitur *πεζολόγων καὶ ἰαμβογράφων*, alio dante *πεζολόγου καὶ* $\iota\alpha\mu^{\varepsilon}$. v. *Append.* p. 53. Ibidem suspicor, in Etymolog. M. p. 424, 23. pro *παρὰ τοῖς ἰάμβοις καὶ τοῖς πεζογράφοις* scribendum esse *παρὰ τοῖς ἰαμβογράφοις κ. τ. λ.* Facilius etiam fortasse fuerit corrigere *παρὰ τοῖς ἰαμβικοῖς*, quae vox item compendio $\iota\alpha\mu^{\varepsilon}$ significari potest. Etymolog. M. p. 477, 16. *κατὰ δὲ ἰαμβικοὺς* (Sylburg. in Ind. subaudit *ποιητὰς*) *ἐπαμφοτερίζει.* In Scholiis ineditis ad Hermogenem (Codd. 1983. et 2977.) *ἰαμβικὸς* et *ἰαμβόκροτος* confusa reperi, cuius confusionis causa idem illud $\iota\alpha\mu^{\varepsilon}$ esse potuit. *Ῥυθμός ἐστιν*, inquit ille Scholiastes, *ὁ ποιὸς ἦχος τοῦ λόγου, ἰαμβόκροτος, ἢ ἀνακρεόντειος, ἢ ἐλεγεῖος, ἢ τοιόςδε ἢ τοιόςδε.* Vox *ἰαμβόκροτος*, itemque duae aliae, quae eadem Scholia habent, *ἰαμβοφανὴς* et *πεζοφανής*, Lexicis nostris addi possunt. Locus hic est: *Οἱ*

uerunt pro circumflexo, ideoque perperam legerunt compendium nominis *Ἰωάννης*. Tzetzes ad Lycophron. v. 111. *διὰ ταῦτα γοῦν αὐτὸν (τον Κέκροπα) λέγουσι διφυῆ, ἢ ὡς εὗρον ἐν Ἰωαννῃ Ἀντιοχεῖ, ὅτι πρότερον κ. τ. λ.* Phauorini v. *Κεκροψ* editio Romana habet *ὡς εὗρον ἐν ἰῶ* (sic) *Ἀντιοχεῖ*, Basileensis *ὡς εὗρ. ἐν ἰῷ Ἀντ.* Denique Codex Lubociae dat *ἐν τῷ Ἀντιοχεῖ*, vbi Villoisonus cum omisisset articulum p. 252., tandem omnia vestigia nomini *Ioannis* euanuerunt. Ex hoc exemplo discas, qua via textus scriptorum veterum hoc vitiosiores facti sint, quo saepius librarii eos transscriberent, donec vestigia genuinae scripturae vel leuissima tollerentur.

Καί. Compendia et signa huius particulae magnam partem iam nota sunt e tabulis palaeographicis. In vnciali scriptura plerumque modo syllaba $\overline{\kappa\iota}$ compendiose pingitur. Conf. tab. III. num. 10 et 14. Nonnunquam pro hamulo significante syllabam $\overline{\alpha\iota}$ (*Gregor*. p. 82.) reperitur lineola compendium indicans aliusue eiusdem significationis ductus, qualem ostendit tab. VI. num. 8. e Cod. 1807. *Καὶ* ita pictum passim confuderunt cum praepositione *ἐκ*, quando hamulus valens pro syllaba *αι*, id quod haud raro fit, minutissimus factus esset, adeoque in oculos vix et ne vix quidem incurreret, et accentus particulae proprius primam lineam litterae *κ* contingeret ideoque pro nota tachygraphica litterae *ε* haberi posset. Vide supra Epsilon et tab. III. num. 9. Porro si Kappa ita scribitur, vt tab. I. num. 12. in *Κτησύλλης*, nota tachygraphica particulae *καί*, propter magnam talis Kappa litteraeque Eta similitudinem, refert voculam *ἤ*: vnde orta tam frequens confusio harum particularum. v. *Gregor*. p 410. Quod si lector has voces tab. II. num. 5. comparauerit, facile intelliget, *ἤ* a particula *καὶ* propemodum solo spiritu dignosci posse. Exempla confusarum particularum *καὶ* et *ἤ* reperiuntur in *Gregor*. p. 384. 419. et 623.

In Eunapio p. 31. legas haec: *καί πού τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώπειον*. Boissonadus ad h. l. p. 236: „Haec est lectio codicum AB: editiones depravatissime *καί που τί βίον π. τ. ἀ.*, CD *καὶ που τι... „κιον*." Variantes scripturae *βίον* et *κίον* hinc natae, quod genuina perperam legeretur. Scilicet Kappa in *καὶ* habuerunt pro Beta (v. supra Beta), hamulum significantem *αι* pro Iota longo et infra lineam producto (v. supra syllab. *αι* c)), denique accentum grauem super *και* pro nota tachygraphica solenni syllabae *ον*.

Peculiarem notam voculae *καὶ*, quae, si spiritus negligatur, tam facile cum *ὡς* confundi potest, ostendit tab. V. num. 9. Conf. supra syllab. *ως*. Huius notae vim et significationem Villoisonus parum nouerat, cum Scholia Homerica transscriberet: videturque eum fefellisse hoc, quod scriba horum Scholiorum istam notam vltimae litterae antecedentis vocis adnectere solitus fuerat. Igitur variis erroribus implicatus est: nunc enim *καὶ* plane omisit, nunc in locum eius aliam vocem, e. c. *ἄν*, substituit, nunc habuit notam voculae *καὶ* pro Iota longo infraque lineam porrecto. v. *Gregor.* p. 162. et supra syllab. *αι* c). Conf. voces *ὡς καὶ*, *δὲ καὶ*, *ἀγαθὸς καὶ βοηθὸς*, *Φωκίδος καὶ Δελφῶν*, *ἀπρεπῶς καὶ*, *δύναται γὰρ καὶ*, e Cod. Ven. Homer. A. tab. VI. num. 8. et 9. In postremo loco inferior ductus huius notae forte fortuna cum superiore sic connexus est, vt *ὁ* videre tibi videaris. v. *Gregor.* p. 68. Eadem nota in Codice Apollonii Dyscoli satis frequenter reperitur. Quam cum non intelligeret, qui Excerpta composuit, suffecit p. 567. signum simile Hebraicae litterae ל. v. *Gregor.* Addend. ad p. 454. et tab. VI. num. 9. voces *χαραγκαὶ φονον* e Cod. Apollonii.

De confusione syllabarum *αι* et *και* dixi supra in syllaba *αι* c). Voces *δὴ μοῦσαι λίγειαι*, prout scriptas esse oportuit, vt corrumpi possent in *δήμοις καὶ λίγ.*, repraesentari iussi tab. VI. num. 10., vnde

ector corriget quae typotheta in *Gregor.* p. 162. arum fideliter dedit.

Notas particulae *καὶ* in recentissimis Codicibus obuias videbis tab. VI. num. 10. post voces *δὴ* λοῦσαι λέγεται. Duae vltimae sumtae sunt e Cod. Paris. 2423., ibique leguntur in extremis lineis, vbi huiusmodi ductus grandes satis frequenter occurrunt.

Κάλλιον. Suspicor, (v. *Epist.* p. 159.) voces Μητίχου καλλίῳ in phrasi ἐν Μητίχου καλλίῳ τῶν ἀλλοτρίων ἕνεκεν (Alciphron. III, 29.) sic scriptas fuisse, vt ostendit tab. VI. num. 10.: quanquam coniecturam ἐν Μητίχου καλλίῳ pro ἐν Μηλίῳ κατὰ certam planeque indubitatam non dixerim. v. *Append.* p. 43. Hoc tamen nemo dubitabit, vocem κάλλιον per compendium sic scribi potuisse, vt num. 10. indicaui. Verum quidem est, vbi superscribitur duplex Lambda, saepius poni $\overline{λλ}$ (hac forma): sed quando vsurpatur tale Lambda, quale e. c. tab. II. num. 1. in voce Ἀχιλλέως apparet, pro duplici littera ponitur simplex, vnde maior etiam ambiguitas exsistit; nam κα, superscriptum habens Lambda, infinitam multitudinem vocum significare potest, quae quoque loco e contextu verborum coniectando eruendae sunt. Timaeus Lex. Platon. v. *Ποτνιώμενος·* ἐπικαλεῖτο σὺν λύπῃ. Verisimillimum est, in libro, quem scriba SGerm. transscripsit, fuisse επικα, superscripto Lambda (tab. VI. num. 10.), quod, serie orationis praeëunte, legi oportuit ἐπικαλούμενος, non ἐπικαλεῖτο, quae vox ne graeca quidem est. v. *Append.* pag. 24. Nomen proprium Καλλίμαχος vulgo scribunt hoc compendio, $Καλλίμα^{χ}$ aut $Καλλί^{μ}$: sed idem nomen in Scholiis Venetis ad Homerum aliquoties plane sic pictum vidi, vt tab. VI. num. 10. κάλλιον effictum cernis. Idem est compendium nominis proprii Καλλίας. Lex. SGerm. rhetor. sophist. MS. Ἀράχνης· καὶ παρ' Ἡσιόδῳ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ παρὰ καλλίοις (sic). Sic perperam expleuerunt, quod legendum fuit Καλλίᾳ, quomodo Suidas recte habet.

Fff

μένων. Plane sic habet Cod. Paris. 2918. Cornutus de Nat. Deor. cap. 10. p. 153. et Eudocia p. 52, 2. ἀντὶ τῶν πλημμελημένων. Sic male legerunt pro πλημμελημάτων, quod Codices in Cornuto habent. Indidem orta scripturae diuersitas παραγράμματα et ἐπιγεγραμμένα. v. *Epist.* p. 29. Codicis Augustani scriptura in *Gregor.* p. 200. significet ἀσώμενος ἀσσώμενος, an ἀσώματος ἀσσώματος, cum Codicem illum non versauerim, pro certo non dicam. Hoc video, ἀσώμενος ἀσσώμενος facile posse defendi.

Κατά. Aliquot huius praepositionis compendia lectores iam viderunt tab. IV. num. 14. et tab. III. num. 2. 3. et 12. In scriptura vnciali vtrumque α saepissime omittitur, ac τ scribitur super κ. Tali compendio pictum κατὰ (tab. VI. num. 11.) in Scholiasta Platonico p. 170. male habuerunt pro praepositione ἐκ: πλημμελοῦσαι ψόγον ἐκ (leg. κατὰ) τῆς φιλοσοφίας προςῆψαν. In Herodiani Fragm. Herm. p. 308. corrigo κτητικοῦ pro κατηχητικοῦ, cuius vocis origo haec mihi videtur, quod, litteris κτ confusis cum compendio syllabae κατ (tab. VI. num. 12.), cum κατητικοῦ ex hac confusione natum sensu careret, syllabam χη interseruerunt. v. *Gregor.* p. 651. sq. Praeterea praepositio κατὰ propriam sibi ac peculiarem notam habet, quam cernes tab. V. num. 6. v. καταφρονῶν, tab. VI. num. 4. ἐν τῷ κατ᾽ Ἀριστοκράτους, denique tab. VI. num. 13. τῷ κατὰ παράληψιν, σχήματι. Haec nota connexa cum littera sequente nonnihil habet similitudinis cum praepositione ἀπό, tab. VI. num. 2. ἀπὸ βαρυτόνων. — Vide etiam in v. μετά.

Καταδικασθέντες. Scriba Codicis SGerm. 345. (tab. I. num. 9.) hanc vocem satis audacter sic contraxit, vt δ scriberet super α, sequentesque syllabas plane omitteret. v. *Append.* p. 18., vbi simul monetur, κατα (with δ above) etiam pro voce κατάδικοι valere posse. Accuratius foret compendium par-

ticipii καταδικασθέντες, si θ scriberetur super
Nam θ superscriptum plerumque indicat aoristi
θ
I. passiui. Sic αἱμασ in Etymolog. Sorbon. p
tum est pro αἱμασθῆναι. v. Gregor. p. 512. Scl
θ
Ven. ad Il. Δ, 319. τὸ περιωρισ (leg. περιωρισ
χωρίον. Id. ad Il. Β. p. 57. ὅς δειλωθεὶς (sic
loisonus) κατέλειψε τὴν παραφυλακήν. Cod.
θ
δηλω (sic), sed in margine δειλανθεὶς,
praeferendum est. Codex Aristaeneti I, 3. i
tulo habet: ἑταίρα (non vitiosum γήρα anti
rum editionum) καὶ νέος ὑπὸ δένδρῳ συν
ἀλλήλοις. Primus Aristaeneti editor compen
illud sic expleuit: συνενωχηθήτην. D
hunc recte habere, dubito, malimque credere,
qui titulum adscripsit, plurali aut potius p
pio plural. vsum esse.

Καταπληκτικός. Πληκτικὸς plerumq
scribitur, vt apparet tab. VI. num. 12 e Cod
305. Si scribuntur solae litterae πλ superimp
(ibid.), hoc compendium legi potest etiam π
πληθυντικὸς etc. Hinc orta e. c. in Vatic. A
II, 49. vitiosa scriptura καταπλησίον pro
πληκτικόν. v. *Gregor.* p. 567.

Κατηγορία, κατήγορος. Iam su
ἀπορία de compendio quodam nominum in
et ηγορος locutus sum. Sed praeterea sic p
tur, vt o ponatur super ηγ, litteraeque seq
o
omittantur. E. c. κατηγ, quod valet nunc
γορία, nunc κατήγορος. v. *Gregor.* p. 456.
modo διαφ° (lineâ transuerse ductâ per c
litterae φ) significat nunc διαφορὰ, nunc δ
ρος. Schol. Ven. ad Il. Δ, 383. εἰ μὲν τὸ
ἔγκειται (scil. voci λεγεποίην), πλεονασμός
εἰ δὲ τὸ λέχος, ἀντίθεσις. πρὸς γὰρ τὴν δ
ραν (sic Villoisonus) ἐτυμολογίαν διάφορο

θος. Codex habet τ διαφ° ἐτυμολογίαν, quod omnes vident congruenter seriei orationis legendum esse τὴν διάφορον ἐτυμολ. Scriba Codicis SGerm. 345. quo compendio vocem συμφορὰ scribat, docet tab. VII. num. 20.

Κεφαλὴ, κεφάλαιον notantur simplici κ̄, cui ε superscriptum est. Pluralem numerum harum vocum librarii interdum sic significarunt, vt compendium illud κ/ bis deinceps scriberent. Vid. tab. VI. num. 12. e Cod. Hermogen. 1983. Omnino iteratio litterae superscriptae saepe est index numeri pluralis. v. *Append.* p. 13. Sic factum tab. VI. num. 12. in vocibus ὀνόματα, τῶν παίδων, ταῖς μετοχαῖς, πρὸ δὲ ρ̄ στίχων, ex Etymolog. Sorbon. et Cod. SGerm. 345. Simile quid deprehendas in nota tachygraphica verbi εἰσὶν (tab. VI. num. 12. extr.): nam si pro lineola duplici esset simplex, nota illa valeret pro singulari ἐστίν. Conf. tab. VI. num. 6.

Κλίμαξ, κλίμακος. Genitiuus celerique casus huius nominis compendiose scribuntur sic, vt, suppressâ syllabâ finali, ᾱ ponatur super μ̄. Tunc articulus antecedens aut verborum contextus quoque loco docet, qui casus a scriptore positus sit. Dixi ad *Gregor.* p. 562., scribam Cod. SGerm. 345. perperam dedisse τῇ κλίμα pro τῇ κλίμ^α, i. e. τῇ κλίμακι. Vide supra in voce ἅρμα. Schol. ad Euripid. Phoeniss. v. 1373. Βλέψας δ' ἐς Ἄργος] .... οἷον ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων, ἢ εἰς τὴν κλίμακα τοῦ Ἄργους. Valckenarius p. 763.: „Nisi quis commode possit interpretari, le„gerim τὸ κλίμα τοῦ Ἄργους.“ Sic vere correxisse virum praestantissimum, ego quidem non dubito. Nam εἰσ^τ κλίμ^α legi potest tam εἰς τὴν κλίμακα, quam εἰς τὸ κλίμα.

Κόλασις. Vt substantiua in σις desinentia

per compendium scribantur, syllaba finalis σις omittitur, superscribiturque antecedens vocalis. Vide tab. VI. num. 13. voces ἐπὶ κόλασιν et ἐπὶ συμβίβασιν e Cod. SGerm. 345. Tertium exemplum ex eodem sumtum Codice significat, non ἐπὶ κολακείᾳ, sed ἐπὶ κολάκευσιν, si modo librarius non errauit, cum litteram α accentu acuto instrueret. v. *Append.* p. 21. Hunc substantiuis in σις compendiose scribendi morem intempestiue recordabatur Montefalconius in primis vocibus Anti-Atticistae SGerm. (tab. VI. num. 13.). Falso enim legit ἀποστόμασις pro ἀπὸ στόματος. v. *Append.* p. 17. Neque tamen ille solus in legendo confudit nomina in σις et in μα exeuntia. Scilicet posteriora, e. c. σχῆμα, ῥῆμα, χρῆμα etc., compendiose scribi possunt etiam sic, vt syllaba μα omittatur et littera η superscribatur (vid. tab. VI. num. 13. τῷ κατὰ παράληψιν σχήματι κέχρηται e Cod. SGerm. 249., ῥῆμα, χρήματος e Cod. Sorbon. Passim truncatum σχη ponitur etiam pro voce σχηματισμὸς, vnde nata scripturae diuersitas, quam supra litt. Beta extr. memoraui.). Tum vero certis in vocibus, quae tam σις quam μα addi patiuntur, nascitur ambiguitas, diligenterque attendi verborum contextum oportet, vt certo scias, vtra syllaba omissa sit. Etymolog. M. p. 53, 12. Ἀκροθίνια .... παρὰ τὸ θὶν θινὸς, ὃ σημαίνει τὸν σωρὸν τῶν χρήσεων. Corrig. ex Etymologicis Parisinis τῶν χρημάτων. In Sorbonico haec leguntur: θὶς θίν. σημαίνει δὲ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ τὸν σωρόν. σωρὸν δὲ εἴτε χρημάτων, εἴτε σίτου καὶ κριθῆς, εἴτε ὀστέων. Conf. Etymolog. M. p. 461, 9. θὶς, ὁ σωρὸς τῶν χρημάτων. Pari modo in Etymologicis Parisinis confunduntur voces ὑπόμνημα et ὑπόμνησις. Ruhnkenius Epist. Crit. p. 104. duo affert loca e Cod. 2630., vbi Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήσει Ἀσπίδος Ἡσιόδου citatur. Hic quidem Codex reuera dat ὑπομνήσει plenis

ntegrisque litteris: sed Etymolog. Sorbon. habet τομν/ (tab. VI. num. 14.), quod rectius leges τομνήματι. Sic hoc compendium in libro Sorbonico aliis locis expletur, vbi citatur idem Epaphroditus aliine ὑπομνηματογράφοι, et sic iam Kuesrus, vsus ille eodem Etymolog. Paris. 2630., tale correxit ad Suid. T. I. p. 116. In Moeride ἐπιτηδείους phrasis ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν de memorabilibus Socratis dicitur. Piersonus ad h. „Xenophontis libri ἀπομνημονευμάτων recte etiam dici possunt ὑπομνήματα, quanquam fatendum est, alibi, quod sciam, ita non appellari." Ὑπομνήμασιν illud, non multum reuitar, quis vitiosum habeat repetatque ex errore perperam legentis genuinam vocem: nomen enim ἀπομνημονεύματα in Grammaticorum citationibus scribi potuit hoc compendio, ἀπομν/, (v. tab. VI. n. 16.) in quo omnis discrepantia ab altero illo, τομν/, redit ad praepositiones facillime commutabiles ἀπὸ et ὑπό.

Κόρυζα. Quando nomina in ζα exeuntia per compendia scribuntur, syllaba ζα omittitur, superscribiturque antecedens vocalis. Vide tab. VI. num. 14. vocem ἀργυρόπεζα e Cod. Ven. Hom. A. In Timaei Lex. Platon. scriba SGerm. perperam edit κόρυ pro κόρ (lineâ transuerse ductâ per caudam litterae ρ), i. e. κόρυζα. v. *Append.* p. 23.

Λέγω. Hoc verbum omnibus in modis personisque, quae incipiunt a λεγ aut λε, compendiose ita scribitur, vt ostendit tab. VI. num. 14. e Cod. SGerm. 345. Finales syllabae verbi tam frequentis in Grammaticorum Scholiastarumque scriptis quomodo explendae sint, saepius, vbi orationis series rem incertam facit, plurimum ambigas. Vide quae multis docui ad *Gregor.* p. 114. sqq. 124. 296. sq. 453. etc. Substantiuum ἡ λέξις item solo

dri male dedisse *εις λεον* (tab. IV. num. 12.)

εἰς λεόν, i. e. *εἰς Λεόντιον*.

Λόγος. Solenne compendium huius v ostendunt tab. VI. num. 14. vv. *λόγος* et *ὁ* λόγος e Cod. SGerm. 345. Feci eius mentio ad *Gregor*. p. 33.

Λυσίας, Λυσανίας. Duo haec nomina fusa sunt, quod librarii *ταχυγραφικῶς* ea scrib saepe nihil ponerent nisi syllabam *λυ*, supersc Sigma. v. *Epist*. p. 133. sq.

Λύσις. Vide tab. VI. num. 15. e Cod. I 2423. Hinc corriges quae typotheta ad *Gr* p. 436. minus accurate expressit.

Μέγας. Vide tab. VI. num. 15. ex Etym Paris. Hoc compendium frequentissimum e Grammaticorum libris manu scriptis, maxim de *ω̄* agitur. v. *Gregor*. p. 271.

Μέν. Dixi ad *Longinum* Weiskii p. hanc particulam itemque alteram *δὲ* in Cod. 2036. nonnunquam sic scribi, *μὲν, δὲ*, forta mutua earum relatio significetur *). Eunder

---

*) Fortasse etiam vt ob mutuam illam rela

adi morem in plurimis Codicibus tam vetustis am recentioribus reperi. De confusione huius rticulae cum μὴ dixi supra in syllaba εν.

Μέρος, *μέσος* et *μέλλων* eodem compendio, e. litterâ μ, cui superscripta est ε, significantur. ide tab. VI. num. 15. locum τοῦ πολιτικοῦ λόγου ἔρη εἰσὶ δ e Cod. Hermogen. 1983., εἰς μέσον ς πόλεως e Cod. 133., ὁ μέλλων ὀμόρξω ex ymolog. Paris. 2630. In Etymolog. M. p. 126, voces τὰ τοῦ δευτέρου μέρους ἀόριστα perperm lecta sunt, ac praeeunte Etymolog. Paris. ιtanda in τὰ τοῦ δευτέρου μέσου ἀορίστου (tab. . num. 16.). v. *Append.* p. 10. Alio loco Etylog. M. ob compendium male expletum legas ρισμὸς pro μέρος. Scilicet p. 146, 30. τὸ ῥὴν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ μερισμοῦ τοῦ σώμα-. Sylburgius ad h. l.: „μερισμοῦ pro μέρους ositum." Imo cum Etymologicis Parisinis leιdum μέρους.

Μετὰ saepissime per compendium sic scribi-, vt solum ponatur μ eique imponatur τ. Iam m κ et μ saepe commutentur (v. supra in Kap-), etiam praepositiones κατὰ et μετὰ confusae at. v. *Gregor.* p. 69. et 405.

Μέτρον, *μετρούμενον*, *μετρεῖται* aliaee formae verbi μετρεῖσθαι interdum solâ syllaμε, cui τρ superscriptum est, indicantur. Inde ιta vocum μέτρον et μετρούμενον confusio, de ια dixi ad Longinum Weiskii p. 649. sq.

Μή. Plurimi scribae Codicum vetustorum et centium hanc particulam sine accentu scribere cum voce sequente, siue a consonante siue a voli incipiat, connectere solent. E. c. scriba Germ. 345. dedit μημένον pro μὴ μένον. Vide

---

significatione, qua μὴ pro ἵνα μὴ accipitur."
HAEF.

etiam tab. VI. num. 16. locum ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων et tab. IV. num. 6. φασὶ μὴ δεῖν λέγειν. Hic scribendi mos varios in legendo errores peperit, de quibus v. ad *Gregor.* p. 295. sqq. Conf. ibid. p. 551. et 560.

Μηδέ. Pro hac particula composita librarii persaepe scribunt, diremtis vocibus, e quibus constat, μὴ δὲ, sic vt ambae hae particulae accentu suo instruantur. v. *Gregor.* p. 586. *Epist.* p. 71. *Append.* p. 29., ubi simul Schaeferus notat, μὴ δὲ et μηδὲ non semper eiusdem esse significationis, seiungendisque particulis μὴ δὲ aliquot Herodoti loca egregie illustrat. Quae cum ita sint, non semper diuisa Codicum scriptura μὴ δὲ in compositam particulam μηδὲ mutari debet. In Schol. Platon. p. 188. Cod. 1807., vnde locus sumtus est, μελαμ dat: *Καὶ τότε, Ανδὲ ποδαβρὲ* *), πολυψηφῖδα (igitur μελαμψηφῖδα) παρ' Ἕρμον Φεύγειν, μὴ δὲ (Ruhnken. scripsit μηδὲ) μένειν, μηδ' αἰδεῖσθαι κακὸς εἶναι.

Ξενοφῶν. Causam confusionis vocum Ξενοφῶν et ξένος (v. *Epist.* p. 133.) indicaui supra v. Ἀριστοτέλης. In Cod. SGerm. 345. Ξενοφῶν nonnunquam solâ litterâ ξ, cui superscripta est ε, indicatur. Vide tab. VI. num. 16. Ξενοφῶν ἀπομνημονεύμασιν

Ὁμοῦ. Huius aduerbii variae sunt notae, de quibus in *Epist.* p. 21., quod aeri incisas dare non possem, dicere omisi. Vide Montefalcon. Palaeogr. p. 345. col. 1. p. 346. col. 3. Ducang. Append. Glossar. p. 11. et tab. VI. num. 17. voces ὡς οὐκ ἔστιν ὁμοῦ ῥαθυμεῖν e Cod. Libanii 2918. (ed. Reisk. Vol. IV. p. 879, 2.). In Scholiis Codicis Platon. 1807. legitur locus tab. VI. num. 17. re-

---

*) In Epigr. adesp. DXXI. v. 2., quicquid contradicant editores doctissimi, vnice probandum ἁβρὰ ποδῶν, quod etiam Schneidero placere libenter intellexi. Conf. Dionys. Hal. de Compos. Verb. p. 390. ed. nup. SCHAEF.

praesentatus, quo in loco aliam etiam notam huius aduerbii reperisse mihi videor. Hanc, qui Codicem in Ruhnkenii gratiam excussit, cum non intelligeret, plane omisit (p. 202.). Totum locum, ut e Codice corrigendus est, hic apponam: *Ἐκ τῶν Μανεθῶ Αἰγυπτιακῶν· ἑπτακαιδεκάτη δυναστεία ποιμένες ἦσαν ἀδελφοὶ Φοίνικες, ξένοι βασιλεῖς, οἳ καὶ Μέμφιν εἷλον, ὧν πρῶτος Σαΐτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ, ἀφ' οὗ καὶ ὁ Σαΐτης νομὸς ἐκλήθη — . . ., δεύτερος τούτων Βνῶν ἔτη μ, τρίτος Ἀρχάνης* (sic, non *Ἀρχάνης*) *ἔτη λ, τέταρτος Ἄφωφις* (sic, non *Ἀρωφις*) *ἔτη ιδ, ὁμοῦ ργ* (i. e. summâ factâ annos 103: *ιδ* et *ὁμοῦ* desunt in edit. Ruhnken.). *Ὁ δὲ Σαΐτης προςέθηκε τῷ μηνὶ ὥρας ιβ, ὡς εἶναι ἡμερῶν λ κ. τ. λ.* Duae illae lineolae, quas habeo pro nota tachygraphica aduerbii *ὁμοῦ*, hucusque in nullo alio Codice mihi oblatae sunt. Si sorte fallar, peritos rerum palaeographicarum rogo, vt meliora me doceant.

Ὄνομα. Vide tab. V. num. 11. et 15. Pluralis numerus huius nominis passim sic scribitur, vt ostendit tab. VI. num. 12. v. *Append.* p. 13. *Gregor.* p. 161. et 241.

Ὁριστικός. Vide supra in *ἀόριστος*.

Ὅταν, ὁπόταν. In vetustis Codicibus fere *ὅτ' ἂν, ὁπότ' ἂν* scriptum legitur. v. *Append.* p. 20. 26. *Gregor.* p. 161. Pariter dant semper *γ' οὖν* pro *γοῦν* etc.

Ὅτι. De notis tachygraphicis huius particulae dixi supra p. 784. item in v. *ἐστίν*. In Etymolog. Sorbon. *ὅτι* interdum sic scribitur, vt docet tab. VII. num. 1. Villoisonus in Scholiis Homericis legit *ὅτι*, quod *εἶτα* legendum fuit. v. *Gregor.* p. 69.

Οὐδέτερον nonnunquam significatur solâ syllabâ *ου*, cui littera *δ* superscripta est. Locus Etymolog. Paris. tab. VII. num. 1. secundum orationis seriem legi debet *ὡς παρ' οὐδέτερον συγκείμενον*. Hoc *ου* non semper recte expleuerunt, in locum ge-

nuinae vocis nunc *οὐδὲν*, nunc *οὐδὲ* substituent *Append*. p. 27.

Οὕτως, οὗτος, οὗτοι saepe indicantur compendio, *ου*: quae causa est confusionis h vocum. v. *Gregor*. p. 70. Aliud compendium verbii *οὕτως* habet tab. VII. num. 1. ex Etym Sorbon. Conf. Montefalcon. Palaeogr. p. 345. c Hoc *οὕτως* saepe legerunt *οὐ* aut *οὖ*. Frequenti haec commutatio in Etymologicis Parisinis, qu inter se conferas, omnino multum proficias ad s tiam rerum palaeographicarum. Schol. Luciani II. p. 391. *καὶ γὰρ εἰώθαμεν τοὺς ἀνδρείους, εἰς τας ἀπεικάζοντες, οὕτως λέγειν, λέων* Reitzius ad vv. *οὕτως λέγειν*: „*οὐ λέγειν* editum „te, sine sensu. *ΟΥλε* esse in Vatic. testatur M „lan. quo compendio satis commode significa „*τως λέγειν* existimat, iubetque conferri sch „5." Nimirum scholion ad p. 389. *οὐ γὰρ ἔδι τως εἰπεῖν*, vbi haec notantur: „In Vat. erat Idem Scholiastes Vol. III. p. 436. ad v. *Ἀνά ὅσα ἀπὸ κτητικῶν συμπέπτωκε ἢ ἐπιθετικῶν ἐχ τὴν ει δίφθογγον, καὶ ἐκεῖνα προπαροξυτόνως Ἡράκλειον, οὐ γὰρ Ἡράκλειος ἆθλος, Χαρ κ. τ. λ.* Solanus ad h. l.: „*οἷον Ἡράκλειον οὐ* „Vaticanus: quid sibi velit nescio." In Cod Luciani 90. legitur plenis integrisque litteris *γὰρ Ἡράκλ. ἆθλος*, quo omnis tollitur obscuri *Gregor*. p. 651. coll. Addend. ad h. l. Schol. A nis p. 757. Reisk. *ὤμοσε δὲ, οὐ καθὸ βουλευτ* Imo: *ὤμοσε δὲ οὕτως, καθὸ β. ἦν.* Sic lege esse, nemo negabit. Scholion ad v. *βουλαίαν* i SGerm. 249. sic scriptum est: *Διὸς ἦν βωμὸς βουλῇ. τὴν ἑστίαν οὖν λέγει τὴν βουλαίαν, τ μὸν αὐτοῦ τοῦ Διὸς, τὸν ὄντα ἐν τῇ βουλῇ. ὤμ οὕτως, καθὸ βουλευτὴς ἦν.* Rarius scribae runt *οὕτως*, vbi *οὐ* scribi oportebat. Ety Paris. 2630. *Ἀστεμφὴς καὶ ἀστεμφέως, ἀμ νήτως, ἰσχυρῶς, παρὰ τὸ στέμβω, ὃ σημαί κινεῖν συνεχῶς, οὕτως μέμνηται Αἰσχύλος. βὴς οὖν ὁ ἀκίνητος, καὶ ἀστεμφής. οὕτω Φιλό*

ines vident, pro priore οὕτως legi debere οὖ, d ipsum dat Etymologicum Sorbonicum. *)

Παθητικός. Plerumque haec vox compense sic scribitur, vt cernere licet tab. VII. num. ex Etymolog. Paris. Si, vt factum est in altero mplo (ibid.), solum ponitur π, superscripto α, compendium facile potest confundi cum voce ϑυντικὸς item scripta solo π, cui λ impositum (tab. VII. num. 21.), quando totum discrimen it ad litteras facillime commutabiles α et λ. empla huius confusionis videbis *Epist.* p. 117. *Gregor.* p. 410. Saepe etiam πα scribitur: cum hoc compendium simul significet πάθος, pas- factum est, vt socordes librarii scriberent πατικὸς pro πάθος. E. c. Etymolog. Sorbon. Αἰ . . . . δύο παθητικὰ (sic, plenis et integris eris) ἀνεδέξατο, ἔνδειαν καὶ μετάθεσιν τοῦ ύματος. In Etymolog. M. p. 34, 12. recte leur δύο πάθη. Schol. Venet. ad Il. Δ, 412. ττα] . . . . οἱ δὲ καταπαθὲς ἀπὸ τοῦ τέτλαφασὶν εἶναι. Ipse Codex habet καταπα, quod τὰ πάθος, non καταπαθὲς legendum. Ceten hoc adiectiuum analogiae non repugnat, ac tasse ciuitatis ius in Graecia habuit, etsi Lexiraphis non innotuit. Conf. Commentar. Soc. lol. Lips. Vol. I. p. 182.

Παιδευτήριον. Vide in v. ἀκρωτήριον.

Παρά. Haec praepositio significatur litterâ π, nota voculae ἀρα (v. supra) nunc adscribitur, ac superscribitur. Vide tab. III. num. 10. καὶ ρὰ τὴν Λωτοφαγίδα νῆσον. Sic vetustus Cod. ton. 1807. Posterioribus temporibus angulosa erunt rotunda, scripseruntque sic, vt tab. VII.

---

*) Photius Lex. c. 173. Λυκοῦργος, εἷς τῶν δέκα όρων, οὗ πάππος κ. τ. λ. Editor: „B. οὔ. i. e. ὕτως." SCHAEF.

num. 1. ex Etymolog. Sorbon. Rotundum hoc ἄρα non parum habet similitudinis cum *E* ψιλῷ, cuius medius ductus in superscribendo non minus porrigi solet (ibid.). Hinc notissima illa confusio praepositionum *παρὰ* et *περὶ* (v. *Epist.* p. 33. 102. etc.), cuius *vera* ratio non paucos fugit. *Παρὰ τό, παρὰ τὴν, παρὰ τοῖς, παρὰ τῷ* compendiose sic scribuntur, vt ostendunt tab. VII. num. 1. et 2. Tunc persaepe librarii articulum neglexerunt, scripseruntque solum *παρὰ* (v. *Gregor.* p. 440.), quemadmodum *ἀντὶ* scriptum reperitur pro *ἀντὶ τοῦ*. Nec tamen desunt exempla, vbi contrario errore *παρὰ τὸ* inuasit in locum simplicis praepositionis *παρά*. Etymolog. Paris. 2630. *Βίαιος, παρὰ τὸ νόμος* (sic), *σφοδρός*. Cod. Etymolog. Sorbon. *Βίαιος, παράνομος, σφοδρός*. Apollonius Lex. Homer. p. 544. *Μερόπων, τῶν ἀνθρώπων τῶν μεμερισμένην τὴν ὄπα ἐχόντων ἐναρθρον παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα*. Sic Villoisonus correxit: nam Codex dat *παρὰ τὸ τὰ ἄλλα ζῶα* (tab. VII. num. 2.). Idem p. 696. *Πύρνον . . . . . παρὰ τὸ τὸν πυρόν*. Villoisonus: „Lege *παρὰ τὸν πυ-* „*ρὸν* et dele *τό*." Schol. Ven. ad Il. *B*, 44. (quem articulum Villoisonus plane omisit): *Πέδιλα, παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσὶν, ὅ ἐστι περιτίθεσθαι, ἢ παρὰ τὸ τὴν* (sic, plenâ scriptura neque per compendia) *ἕλην, τὰ τοὺς πόδας θερμαίνοντα*. Vir quidam doctus, qui me inuisens hunc locum forte inspexisset, quaesiuit, in Grammaticorumne lingua, quippe passim sibi licere putantium, a quibus ceteri scriptores abstinerent, locutiones *παρὰ τὸ τὸν, παρὰ τὸ τὴν* defendi possent. Sed ego quidem praeter tres solennes in talibus formulas, *παρὰ τὸ ἕλην, παρὰ τὴν ἕλην* et *παρὰ τὸ* (s. *ἀπὸ τοῦ*) *ἡ ἕλη*, nullam aliam noui. Vide Sylburg. ad Etymolog. M. p. 50, 27. Mirum quoddam *παρὰ τῷ* reperi in hoc Etymolog. Sorbon. articulo: *Αἰδῶ. ὄνομα θηλυκὸν παρὰ τῷ αι* (sic). Vere me corrigere *ὀν. θηλ. πτώσεως αἰτιατικῆς*, nemo non fatebitur, qui sciat, vocem πτω-

tas compendiose scribi litteris $\overline{\pi\tau}$, quibus impositum est $\bar{\omega}$ (tab. VII. num. 2.).

De confusione praepositionum παρὰ et ἀπὸ supra p. 784. dixi. Hîc locum addo Apollonii Lex. Hom. p. 426. Villois. 'Ρῆξε δὲ θώρηκος γύαλον. ὡς ἄν τις εἴποι· ῥῆξε δὲ τοῦ θώρακος τὸ κύτος. ἀπὸ τοῦ καὶ Ὅμηρος τὰ εἰς τὴν χεῖρα τιθέμενα ἐγγυαλίξαι λέγει. H. Tollius, iure offensus locutione ἀπὸ τοῦ, notat: „Malim ἀφ' οὗ vel ἀπὸ τούτου.“ Verae scripturae, παρὰ τοῦτο, Codex tale compendium habet, quale ostendit tab. VII. num. 2.

Vide etiam infra πρὸς, et de confusione cum voce πᾶσα compendiose scripta supra Ἀππιανός.

Παράδοσις. Syllaba finalis σις in hoc nomine aliisque in σις desinentibus (conf. supra v. κόλασις) omittitur, superscribiturque vocalis antecedens. Vid. tab. VII. num. 2. Idem compendium etiam παραδοχή significare potest, vide infra in v. συλλαβή): quapropter hae duae voces confusae sunt. v. *Epist.* p. 224.

Παραλήγω et *παράληψις.* In ambabus his vocibus η scribitur super λ, sequentesque litterae plane omittuntur. Compendium verbi λήγειν lectoribus innotuit e loco πᾶσα λέξις εἰς αρ λήγουσα βαρύνεται tab. VI. num. 3.: vocesque exeuntes in ψις haud raro eadem plane ratione per compendia scribuntur, qua voces in σις et ξις desinentes. Conf. supra κόλασις, it. (de λέξις) λέγω. Verissima est Schaeferi coniectura in Gregor. p. 490. παραλήψεσιν legentis pro παραλήγουσιν. Id quo minus dubitetur, ambarum vocum compendia secundum scripturam Etymologici Sorbonici tab. VII. num. 20. repraesentari iussi.

Περί. De confusione huius praepositionis cum παρὰ vide supra παρὰ, cum ἐπὶ supra p. 783.

Περισπώμενον. In Grammaticorum libris manu scriptis haec vox non raro solâ litterâ $\bar{\pi}$,

que $\bar{\lambda}$ indicatum esset. v. *Gregor.* p. 312. tachygraphi, vt pluralem *περισπώμενα* indic duos deinceps circumflexos pingebant iisque imponebant lineolam. Vide tab. VII. num. cum *ἔστι δὲ δευτέρα συζυγία τῶν περισπωμέν* Etymolog. Paris. 2630. v. *Gregor.* p. 349.

Πλεονασμός. Haec vox compendiose *πλεονασ* (v. *Gregor.* p. 573.), nunc breuius *πλεον/* scribitur. Vide tab. V. num. 8.] est ratio nominum *διπλασιασμὸς* et *ἀναδιπ σμός.* v. *Gregor.* p. 161. Aliquanto magis etia trahitur vox, si pingatur solum *π* cum $\bar{\lambda}$ scripto (v. articul. antecedent.), aut *πλ* cum scripto *ε.* Sic *ἐν πλεονασμῷ* tab. VII. nu Cod. Ven. Hom. A., et *ἐν πλεονασμῷ τοῦ ι* e molog. Sorbon. Prius Villoisonus perpera *ἐνπλεον* (sic). v. *Gregor.* p. 69.

Πληθυντικός. Vide e. c. tab. VII. e Cod. SGerm. 345. Saepe nihil scribitur cui impositum est *η*: saepe adeo simplex *π*, scriptam sibi habens litteram $\bar{\lambda}$. Illud vbi fi *θυντικὸς* plane refert voces *πληρίον*, *πληκτι*

‹tiuum inde deriuatum πνευματικὸς compendiose ‹ibitur πνικος. Vid. tab. V. num. 12. τῆς πνευ‹τικῆς γνώσεως. Quae huic voci ceterisque omni‹s, e. c. a Fischero ad Weller. P. I. p. 235. col‹tis, superimponitur lineola, significat, litteras ‹diis in vocibus suppressas esse. Conf. Coray ad ‹crat. T. II. pag. 267. Reperitur haec lineola in ‹iptura tam vnciali quam minuscula. In Cod. ‹Germ. 345. pro simplici lineola passim occurrit ‹eola cum asterisco in medio. Conf. vocem com‹ndiose scriptam οὐρανὸς tab. VII. num. 21.

Ποιητής. Librarii hanc vocem significant aut ‹mpendio ποιη, superscribentes τ, aut compendio ‹ι, superscribentes η. Posterius compendium Vilsonus ad Apollon. tab. III. e Cod. SGerm. 345. ‹icauit, explicuitque ποιητοῦ. Sed idem illud ‹o omnibus valet casibus. In Scholiis ad Il. Δ, ‹. Villoisonus τὴν ποιότητα imperite legit pro ‹ν ποιητήν (tab. VII. num. 3.). v. *Gregor.* p. 68. ‹otatis ad illum locum nunc hoc accedat. Liba‹us IV. p. 946. ὡς δὲ καὶ πόλεσι προςέβαλλε (Θερ‹της), καὶ αἰχμαλώτους ἥρει, δῆλον οἷς περὶ αὐτοῦ ‹γει ποιεῖ. Morello pro ποιεῖ legere placet ποι (η) ‹e. ποιητής). Sed locum male cepit, ad δῆλον ‹audiens ἐστίν. Sensus enim postremorum ver‹rum hic est: *perspicuum reddit* (Thersites, non ‹merus, vt Reiskio visum) *ex iis quae de se ipso* ‹g. αὐτοῦ pro αὑτοῦ) *loquitur.* Sequitur: οὐ γὰρ ‹ἐν τοῖς τἀναντία συνειδόσιν *) οὕτως ἀναιδῶς ἠ‹ζονεύετο.

---

*) Auge hoc exemplo ea quae habent Interpretes ad ‹nys. Hal. de Compos. Verb. p. 216. a. ed. nup. Add. ‹lic. Verbor. in Melet. Crit. I. pag. 150. a. Aeschylus ‹am. v. 1413. s. Sch. ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδό‹; Λέγω. Dionysius Halic. Ant. Rom. VI. c. 40. οὐ μα‹θν δεόμενα λόγων πρὸς εἰδότας. Longinus Sect. XXX. ‹d. μὴ καὶ περιττὸν ἢ πρὸς εἰδότα διεξιέναι. vbi al.

3. minus recte expressit. — Moneo hac occasio-, Graecos scribas non vsos esse peculiari compendio nominum in εια et in ια desinentium, sed τ

consonam his syllabis antecedentem, vt in πολι, perscripsisse: qui fons fuit plurimorum errorum, m socordia legentium in locum horum nominum pissime sufficeret adiectiua aut alia substantiua neris masculini. Ita peccauit qui primus edidit banii Προγυμνάσματα et Ἠθοποιΐας: videturque is dice pleno talium compendiorum vsus esse. Quod men ne temere iactare videar, aliquot exempla bo. Vol. IV. p. 902, 30. πολλὰς ὀφείλουσιν ἄνωποι χάριτας ταῖς πατρίσι, τοῦ φῦναι καὶ γενέσθαι, καὶ τοῦ τὸν ἥλιον ἐπιδεῖν, ἔτι πρὸς τούτοις οφῆς, παίδων, γάμων, παιδοποιΐας κ. τ. λ. Reisus: „Aut παίδων est delendum ob insequens παιδοποιΐας, aut leg. τροφῆς αὐτῶν τε καὶ παίων." Nimium amat vir excellens remedia vio-

δ

lta. Vitiosum illud παίδων scriptum erat παι, o quo cum Cod. Paris. 2918. legendum est παιίας. Conf. de coniunctione vocum γενέσθαι, φῆ et παιδεία Wyttenbach. ad Iulian. pag. 145. d. p. 937, 20. ἐδείκνυ τὴν παιδείαν, vbi Molus verum coniectando reperit: nam textus eius bet vitiosum παῖδα. P. 954, 12. sqq. εἰ δὲ δὴ ιστον ἐν ἀνθρώποις ἡ ὑγίεια, καὶ τοῦτο γεωρὸς (Cod. Paris. recte γεωργία) περιείληφεν. ηρων μὲν δὴ καὶ νήσων κόσμος αἱ πόλεις. αὐτὰς τὰς πόλεις συνίστησί τε καὶ συνέχει, γεωργὸς d. Paris. rectius συνέχει γεωργία). Conf. quae uuntur. P. 949, 16. τῇ μεγαλοψύχῳ (Reiskius ime: „forte τῇ μεγαλοψυχίᾳ") ἀφ' ἑστίας σάμενος. P. 1027, 11. δούλην μελέτην ἠγωνιην. Reiskius: „Corrupta haec sanare non posm." Cod. Paris. 2918. δουλείας μελέτην ἠγ.

λ

ius Cod. dat δου, e quo ipso compendio vitium um est. Pag. 974, 20. ἐκεῖνος ἦν ὃς τὴν αὐτοῦ ξιν ὑπερβὰς, δεσπότην (Cod. Paris. 2918. δε-

Gregor. pag. 602.), item αἵρεσις, ἀφαίρεσις,
ις, alia. Compendiose scriptum συναίρεσις
υναίρετος legi potest: quapropter duae hae
nfunduntur. In Grammat. Herm. pag. 451.
es legitur ἀπὸ vel ἐκ συναιρέτων, pro quo
ris. 3027. ἀπὸ vel ἐκ συναιρέσεως dat. Φύ-
riptum compendiose sine syllaba finali σις,
st etiam φυλακῇ, φυλάσσειν etc. Multa
habent Lexica Etymolog. MSS. Libanius
p. 894, 10. τῆς δ' οὖν τοσαύτης προνοίας καὶ
; ἄξιον ἀκοῦσαι τὴν αἰτίαν. Φύσεως h. l.
aret. Reiskius: „Num φύσεως? *cautelae*,
?" Cod. Paris. 2918. bene dat φυλακῆς.
κρις. Hoc nomen in Codice quodam Pari-
ostolii scribitur hoc compendio, πρις: nisi
rror est librarii. v. *Epist.* p. 204. Scilicet Co-
habet ὑπὸ πριδος, pro quo alii Codices ac
editio dant ὑπὸ κριδὸς, vbi syllaba προ ma-
b antecedente πο hausta est: nam, vt viri
a monuerunt ad Palaephat. cap. 2., corrigen-
Πρὸ κριδος. Sed quod *Epist.* p. 203. com-
ni compendium προς, pro Πρόκρις nusquam
tum est. Πρις (v. *Epist.* p. 188.), πριάζειν
ror. p. 90.), πριος, πρωιος κ. τ. λ. solennia
pendia vocum πατρὶς, πατριάζειν, πάτριος,
. Postrema vox compendiose scripta simi-
ci πρῶτος: quare Koenius in Philostrato V.
27. alioque loco πατρῷος pro πρῶτος legen-
e coniicit. v. *Gregor.* p. 177.

ς. Notissima confusio praepositionum πρὸς
ὸ
ata est e compendio πρ, quo ambae signifi-
. supra p. 789. Interdum (quomodo etiam me
emini) aliud agentes legerunt παρὰ, vbi πρὸς
n fuit: scilicet tunc, cum accentus grauis iux-
erscriptum admodum longus esset litteram-

praepositiones confundi, „fraudem faciente om
„fereque eodem scripturae compendio.“ Ve
hoc compendium aeri incisum nobis repraes
set: mihi quidem, quod *fere idem* dici possit,
quam oblatum est. In vnciali scriptura πρ
pingitur, vt ostendit tab. IV. num. 2. et tal
num. 17. Tunc differt a verbo γράφεται solà l
lâ, qua Π a Γ dignoscitur. Praeterea notan
culiaris quaedam nota huius praepositionis, c
egi supra in littera Xi, cui haec nota simil
Vide tab. II. num. 3. Etiam τε et προς in s
ra posteriorum seculorum ob ductuum simi
nem confunduntur: scilicet quando prior
sic scribitur, vt cernere licet in v. εἶτε tal
num. 5. e Cod. 2551., atque in posteriore (v.
sequentem) ambae lineolae litterae Pi sic con
vt τ scriptum esse videatur, litteraque ο
connectitur. Herodianus in Villoisoni A
Vol. II. p. 90, 13. ἐπεὶ προςαγνοοῦνται. Co
dat ἐπεί τε ἀγνοοῦνται.

Πρόςθεσις, προςθήκη. Vide in v.
σις.

Προςνέμεται. V. quae de hac voce a
gor. p. 184. dixi. Haec vt clariora etiam
aeri incisam repraesentaui tab. VII. num. 5.
Apollonii Dyscoli. Quod autem coniecit I

τ
τέον indicatur hoc compendio, ῥη, e quo
nolog. Leid. (apud Koen. ad *Gregor.* p. 341.)
supplendo posteriores syllabas fecerunt ῥη-

ιειοῦ, σημείωσαι, σημειωτέον in mar-
Codicum sic notantur, vti ostendit tab.
um. 6. et 7. e Cod. Platon. 1807. et Cod.
gen. 1983. Primum exemplum est illud, vbi
il. Platon. p. 203. perperam legerunt ῆ. v.
. p. 216. De frequenti confusione huius ση-
tc. cum σημαίνει, σημαίνεται, σημαίνηται,
em notantur litterâ σ, cui η adscribitur aut
ribitur (v. *Gregor.* p. 388.), multis egi *ibid.*
Sextum exemplum (tab. VII. num. 6.) legi
εσημείωται. Inde corrige quae leguntur ad
. p. 217.

ροκλῆς. In Cod. SGerm. hoc nomen fere
bitur, vt tab. VII. num. 6. *Primum* exem-
nisi attendas contextum verborum, facile le-
ιός. v. *Epist.* pag. 133. et Valckenar. Diatr.
Vide supra in v. Ἀριστοτέλης. Eadem ra-
iomen proprium Ἀνδροκλῆς compendiose
o
r ἀνδρ, simul lineâ transuerse ductâ per
ι litterae ρ. Iu Etymolog. M. pag. 738, 51.
iem locum Phauorinus exscripsit) haec le-
Μένανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου . . ., ὡς
γόρας ἐν τῷ περὶ νήσων. *Menandrum*, qui
ύπρου scripserit, non nouimus. Tzetzes ad
iron. v. 447., qui eadem habet, dat ὡς μὲν
οκλῆς ἐν τῷ περὶ Κύπρου, quam scriptu-
issimam esse, nemo, vt ego arbitror, dubitabit.
compendium illud nominis proprii Ἀνδρο-
gerunt ανδρος, cui cum adhaesisset particu-
natum est Μέναvδρος. Abhinc aliquot dies
meo gaudio intellexi, Larcherum, virum
ntissimum, *Remarqu. sur l'Etymolog. M.*
corruptam illam Etymologici M. scriptu-
idem modo correxisse: quanquam palaeo-

hucusque relatae sunt inter titulos dubios tr
diarum Sophoclis. Brunckius quidem earun
mentionem quidem fecit. V. Fabric. Bibl. Gr.
II. p. 213.

Στάδιος, στάδιον. Vide tab. VII. nu
e Cod. Palat. 398. In Eudociae Codice comp
δ
um *τριςά* legi debet, non *τριστάδα*, vt Vil
nus legit, sed *τριστάδιος*. v. *Epist.* p. 19.

Σταυρὸς, σταύρωσις, ἐσταύρωσαν, i
gus notum est, scribi compendiose sic: *στρς* (C
στρωσις, ἐστρωσαν. v. *Gregor.* p. 61. Lineola
imposita index est suppressionis. V. in v. π

Στοιχεῖον in singulari numero in
compendio *στοι*, superscripto *χ*; in plurali,
illo *στοι*, sed superscriptis duobus *χ*. v. Δ
p. 13. Villoisonus duplex *χ* etiam singulari
ro perperam attribuit. v. *ibid.* Vide voce
στοιχεῖον, τῆς Χριστοῦ γεννήσεως tab. VI
6. e Cod. SGerm. 345., qui Codex ad calce
parvum Lexicon hoc titulo inscriptum: *Ai*
κείμεναι τοῖς κανόσι κατὰ στοιχεῖον, τ
στοῦ γεννήσεως, τῶν φώτων καὶ τῆς πεντ
χ

κπ̀ π ο
τυγ' , συγκὸ, συγκ dixi ad *Gregor*. pag. 456. Vltimum in Scholiis Lucianeis male legendo abiisse in γυγκος (sic), monui *ibid*. V. etiam litteram Ypsilon.

Συγκριτικός. Finales syllabae ικος huius similiumque vocum in vnciali scriptura sic notantur, vt ostendit vox ποιμενικὴν in phrasi τίς ποιμενικὴν σύριγγα συνέθηκεν tab. VII. num. 7. e Cod. Palat. 398. Librarius Cod. SGerm. 345. ικος scripsit nunc vt in τὴν κλητικὴν, ἱππικῇ (ex Apollonio, vbi Villoisonus p. 196. v. 7. male legit ὁ μὴ ἵππῳ χρώμενος pro ὁ μὴ ἱππικῇ χρ.), nunc vt in πληθυντικὸς tab. VII. num. 8. E verbis τὴν κλητικὴν, e nomine proprio Σοφοκλῆς (tab. VII. num. 6. ante v. στάδιος), sed maxime e verbis τὰ περισπαστικὰ (tab. III. num. 2. vbi syllaba finalis expressa est), satis apparet, compendium illud ξ, quod Reiskius dixit, reapse nihil esse aliud quam Kappa (v. supra hanc litteram), idque passim ductu calami pictum insolentiore. Hoc Kappa in v. πληθυντικὸς cum superscripto τ coniungitur, scribiturque τκ pro τικ, omissâ syllabâ finali. Posterioribus temporibus, quando singula Iota binis punctis instruerentur, totidem puncta etiam super τκ pingebantur ad significandum Iota omissum, ductusque ille, litterae κ index, adeo augebatur (vide e. c. tab. VII. num. 8. ἑλληνικὸν e Cod. 2423.), vt profecto longe fuisset simplicius vocem litteris scribere omnibus. Vbi τικ a negligentioribus tachygraphis sic pictum esset, vt in v. φωνευτικὰ (tab. VII. num. 8. e Cod. Vatic. 305.), legentes talem scripturam saepe solum τ videre sibi visi sunt, ac τικος habuerunt pro simplici τος. Hinc ortum vitiosum συγκριτὰ pro vero συγκριτικὰ in *Gregor*. p. 110. sq., vbi simul mentio fit variorum errorum, quos peperit compendium male intellectum finalis huius ικος. Apollonius Lex. pag. 442. τὰ δὲ ὀνόματα διὰ τοῦ ι γράφεται, ἥ τε Ἶρις καὶ ὁ Ἶρος.

Hic Villoisonus, quem fugeret vis compendii syllabarum τικος, dedit ὀνόματα pro ὀνοματικὶ, quomodo restituendum est. Vide tab. VII. num. 8. Lector ipse per se intelliget, τικα in ὀνοματικὰ et ται in γράφεται eodem compendio significari. Vide supra syllab. αι. Eademque in compendiis congruentia fuit posteriorum temporum, cum scriptura asciuisset ductus illos insolentis magnitudinis. Conf. nomen πραγματικῶν tab. VII. num. 8. cum verbo διακεχαρακται tab. VII. num. 9. e Cod. Vatic. 305. Praeterea monere iuuat, aduerbium πολλάκις in Cod. SGerm. 345. nonnunquam sic scribi, vt ostendit tab. VII. num. 21. Etiam hinc discas, compendium ξ, quod dicitur, nihil aliud esse quam Kappa modo pictum insolentiore. Quod sequitur πολλ with α above (tab. VII. num. 21.), aliud est eiusdem aduerbii compendium, sumtum illud e Cod. SGerm. 345. Hoc alterum compendium facile legas πολλά: quapropter πολλὰ et πολλάκις confunduntur, e. c. in Alciphr. III, 29.

Συζυγία, vt cetera nomina in ια desinentia, compendiose scribitur eo modo, quem ostendit tab. VII. num. 3. v. *Gregor.* pag. 349. Sed idem illud συζυ with Γ above significare potest σύζυγος. Indidem petas rationem fluctuationis inter σύζυγον et συζυγα. v. *Epist.* p. 155.

Συλλαβή. Duplex huius vocis compendium est. Aut enim omittitur syllaba βη, ac superscribitur α: aut αβη omittitur, superponiturque duplex Lambda. Vide tab. VII. num. 9. τὴν τρι συλλαβὴν, pro quo Grammat. Herm. p. 438. dat perperam lectum τὴν τρισυλλαβίαν. v. *Gregor.* p. 260. Δισύλλαβος librarii compendia sectantes aut sic scribunt, vt videbis tab. VI. num. 16., it. in verbis τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα (tab. VII. num. 9. e Cod. Marc. Hom.), pro quibus Villoiso-

ius perperam dedit τὰ εἰς ος λ. οὐδε συλλαβα (sic), ‑. *Append.* p. 27.: aut sic, vt in verbis εἴτε δισύλλαβα, εἴτε ὑπερδισύλλαβα tab. VII. num. 10. ex Etymolog. Sorbon. Compendium vltimae vocis legi potest etiam ὑπὲρ δύο συλλαβάς. De confusione vocum συστολὴ et συλλαβὴ vide supra in v. ἀποβολή.

Prius vocis συλλαβὴ compendium, συλλ^α, facit vt recorder quod lectores hic notatum non inuiti cognoscent. Nomina in γη, κη, χη etc. exeuntia ratione eadem, h. e. omittendo has syllabas superimponendoque vocalem antecedentem, scribuntur. E. c. vocis ἐναλλαγὴ in Etymolog. Sorbon. hoc legitur compendium, ἐναλλ^α/. Sed aliquoties reperi solum ἐν^α/, quod inprimis notandum est, quia facile potest perperam expleri. Id ne temere dixisse videar, lege mihi hunc locum Herodiani περὶ σχημάτων (Villois. Anecdot. II. p. 89.): λαμβάνεται δὲ καὶ ὁλόκληρα παθητικὰ ἀντὶ ἐνεργητικῶν πολλάκις, ὅταν μὴ δύςφημος, ἢ δυςτράπελος, ἢ ἐναργὴς μέλλῃ γενήσεσθαι παρὰ τὸ τοῦ λέγοντος πρόςωπον. τὸ γοῦν γράφομαι λέγεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ γράφω, οἷον γράφομαι τόνδε παραπρεςβείας κ. τ. λ. Vox ἐναργὴς, quae hic sensu commodo caret, corrupta est. Optime Cod. Paris. 2551. ὅταν μὴ δύςφημος ἢ δυςτράπελος ἢ ἐναλλαγὴ (sic, plenis integrisque litteris) μ. γ. Hoc ἐναλλαγὴ legerunt ἐναργὴς, quod compendium eius ἐν^α/ quid sibi vellet parum perspicerent.

Συμπλεκτικός. Vide voces συμπλεκτικὸς σύνδεσμος ἢ περισπᾶται ἢ βαρύνεται tab. VII. num. 10. ex Etymolog. Sorbon., vnde, pariter vt e Scholiis Homericis, corrigi potest editus Etymologus, in quo haec legas vitiosa: συμπλέκεται σύνδ. ἢ περισπωμένη ἢ βαρεία. v. *Gregor.* p. 342. Vocis σύνδεσμος frequentissimum compendium est syllaba συν superscriptum habens Delta.

θήκης) ὀνομάτων debetur huius ipsius compe
ambiguitati. v. *Gregor.* p. 161. Προβληματώδε
lud συνθεὶς, quod Villoisonus in Apolloni
gere sibi visus est, tab. VII. num. 11. repraes
ri iussi, vt lectores hoc compendium noscere
delius expressum, quam typothetae ad *Greg*
161. exprimere licuit. Nihil impedit, quo n
hoc esse dicamus compendium nominis σύν

nam quod Villoisonus habuit pro εις, etiam
gnificat (v. supra hanc syllabam), neque im
est sic omitti mediam syllabam εσ. Iam si p
τὴν λέξιν deberi errori perperam explentis

pendium τ λ, i. e. τῆς λέξεως, facile ven
hanc opinionem, vt locum sic legendum es
spiceris: γίνεται δὲ ἐκ τοῦ αἰσαι καὶ τῶν
σύνθεσις*) τῆς λέξεως. Melius et *euid*
qui correxerit, ei perlibenter auscultabo. Et
M. p. 97, 11. γίνονται δὲ πολλάκις ἐν ταῖς συν
σι στερήσεις κ. τ. λ. Parisina Etymologica d
ταῖς συνθετικαῖς, quod item ortum ex m

tellecto compendio συν, siue συνθ. Saepissim

funduntur συν et συνη (tab. VII. num. 11.)

on. συνϑέσει) διὰ τῆς ει διφϑόγγου γράφουσιν. Vide etiam in voc. ἐνταυϑα.

Συστολή. Vide in voc. ἀποβολή.

Τέ. Librarii hanc voculam indicant lineolâ positâ inter bina puncta. v. *Gregor.* pag. 246. Vid. tab. VII. num. 11. voces οὔτε, ὥςτε e Cod. SGerm. 249., et πρότερον e Cod. Marc. Hom. A. In recentioribus Codicibus, qualis est Codex Libanii 2918., τε indicatur litterâ τ superscriptâ syllabae antecedenti. E. c. ἤλγησέ pro ἤλγησέ τε, ἔν pro ἔν τε, quod facile potest confundi cum ἐν, i. e. ἐν τῷ. Omnino τ ita superscriptum, vt significet τε, multorum causa errorum fuit. Confuderunt e. c. cum τὶ, neutro pronominis τὶς, quod ex regula significatur litterâ τ superscriptâ cum duobus punctis: sed saepissime puncta haec desunt, neque τι discrepat a τε. Hinc tales diuersitates scripturae, qualis est in Philostr. Her. p. 417. ἀναπνέων πότιμόν τι καὶ οἰνῶδες, et ἀν. πότιμόν τε κ. οἰν. Libanius IV. p. 870, 18. καὶ μὴν κἀκεῖνο δῆλον, ὡς ἀμύνεσϑαι (Cod. Paris. ἀμύνασϑαι) τοὺς λελυπηκότας, μὴ παϑεῖν τι κακῶς ὑπὸ τῶν ἐχϑρῶν, πάντων μέγιστον. Reiskio placet legere αὐτὸν δὲ μὴ παϑεῖν κακῶς. Secundum Cod. Paris. nihil aliud quam τι in τε mutandum.

Τέλος, τέλειος, item verbum *τελεῖν* a scribis festinantibus indicari possunt syllabâ τε, cui Lambda superscribitur. Hinc scripturae diuersitas ἐκ τέλους et ἐκ τελείου, v. *Append* p. 19., it. fluctuatio inter τελῶν et τελεῖ, v. *Gregor.* p. 623. Verbum ἐτέλει tab. VII. num. 11. aeri incisum legitur in Schol. Ven. ad Hom. Il. *Δ*, 38. In iisdem Scholiis ad Il. *Δ*, 253. Villoisonus ἐπὶ τοῦ του pro ἐπὶ τὸ τέλος dedit. Restitue e Codice (tab. VII. num. 11.) ἐπὶ τὸ τέλος τοῦ στίχου διαστολὴ βραχεῖα. Eodem modo in Schol. ad Il. *Δ*, 228. πρὸ τέλους scribendum pro πρὸ τούτου. Cum Villoisonus ibidem praeterea omiserit versum dimidium, integrum locum, lacunâ

Τινές. De confusione huius vocis cum
ται vide supra syllabam *αι.*

Τροπὴ compendiose scribitur *τρο.* v. *Ap*
p. 52. et *Gregor.* p. 161. Hoc quoque compen
causa est errorum. In Etymologico quidem
bonico v. *ἀνῆκεν* haec legas: *ἀττικῶς το ἧκα*
ται ἔακα καὶ ἔωκα κατὰ μετροποιῖαν (sic,
plene scripta). Puto, librarium, quod in arc
po compendiose scriptum erat *μτρο*, perpera
pleuisse, restituendumque esse, quod Etymolo
p. 107, 2. habet, *κατὰ μετατροπήν.*

Ὑπὲρ et *ὑπὸ* confunduntur (v. *Epist.* p.
quia ambae praepositiones nonnunquam, sed
recte, scribuntur vno eodemque compendio,
Dixi *minus recte:* librariorum enim *οἱ ἀκρ*
ροι vtuntur compendio *ὑ* tantummodo ad s
candam praepositionem *ὑπό:* vbi autem *ὑπὲρ*
bere volunt, litterae *π* addunt notam syllab
Ita solent scribae Codicum Platon. 1807., S
345., Paris. 133. aliorumque. Vid. tab. VII.

ne ὕδωρ confusae causam e compendiis ὑπ et ii: sed cum ambarum vocum sint notae ta- 'aphicae admodum similes, quarum, cum Epi- a Criticam scriberem, non memor eram, nunc verisimilius videtur, confusionem illam or- esse ex commutatione harum notarum. Has esentari iussi tab. VII. num. 14. Primum ex- am significat ὑπὲρ, alterum ὕδωρ. Conf. etiam efalcon. Palaeogr. pag. 345. col. 1. v. 11. cum ng. Append. Glossar. pag. 11. v. 30., scilicet illo signo, quod Ducangius interpretatur ὕδωρ σσης, quodque in Scholiastarum et Lexicogra- am libris manu scriptis, vbi plura reperias rum chymicorum ceterorumque a Ducangio m negligentissime repraesentatorum, pro sim- ὕδωρ positum legitur.

De praepositione ὑπὸ vide etiam supra v. ἀπό.

Ὑπερσυντέλικος compendiose plerumque τλ τ itur ὑπερσυν, vel ὑπερσυν, interdum vero etiam itterâ υ, superscripto π, indicatur. v. *Append.* . et *Gregor.* pag. 256. Quae posteriori loco e orii Codicibus compendia citaui, lector aeri a videbit tab. VII. num. 12.

ασίν. Omissâ syllabâ finali σιν, superscribi- Alpha, aut eius loco lineola. v. *Epist.* p. 176. ppend. p. 46. Ad indicandum singularem φη- ponitur Phi, superscribiturque ei η. Vid. tab. num. 12. e Codice Hermogen. 1983. et SGerm. 345. Sed hoc ipsum φη etiam φημὶ are potest, neque exempla desunt, vbi φησὶ φημὶ legerunt. Sylburgius ad Etymolog. M. 589, 29.: „φημὶ pro vulgato φησὶ repositum Il. Z." Eâdem eget correctione Etymolog. M. 6, 18., vbi sic editum est: ὅταν οὖν εἴπῃ Ὅμη- . . . τοῦτο φησὶ δηλοῦν, τινὲς δὲ τὸν ὅρο-

λάβε, πιθανὸν εἶναι χωρὶς τοῦ ι γράφειν. In *ἐστὶ* pro *εἶναι* scribendum censet. H. Tollius audit *σημειῶσαι.* Neutrum probandum. Nim Villoisonus primam vocem perperam legit: pro *ῥῆμα* (cuius ille tale compendium, quale (dit tab. VI. num. 13., videre sibi videbatur) e dice scribendum est *φημί.* Vide tab. VII. 12., vnde simul intelligitur, quo ductu littera scriptam esse oporteat, vt (id quod etiam ali cidit) pro littera Rho habeatur. Sic in Suid III. p. 672. legitur *ἐπικούφημα* (vox nihili: vt saltem graeca esset, *ἐπικούφισμα* corrigi ret:) pro genuino *ἐπικούρημα,* quod in Xeno te reperitur.

Φίλος, φίλιος, Φίλων, Φιλόξενος, m que aliae voces, quae a syllaba *φιλ* incipiunt stinantibus scribis indicantur solâ syllabâ *φι* Lambda superscribunt. Itaque vt veram eruas, consideranda est series orationis: et res passim caret successu. v. *Append.* pag. *Gregor.* p. 506. Accedant aliquot exempla. nius IV. p. 1001, 12. *ὁ Αἰσχίνης . . . . τοσ λεγεν, ὅσα φιλίᾳ συμφέρει.* Reiskius egr contextui plane congruenter emendat *Φιλ* Ibid. p. 976. 18. *τὸν Φίλιππον δ' ἰδὼν (ὁ Αἰσ*

ɪ. Nonnus II, 5., quem Eudocia exscripsit: φι-
δὲ γεν. Δ.

Φοῖνιξ et Φοίνισσαι indicari possunt syllabâ
superscripto Ny. Quod in Schol. Ven. ad Il. Γ,
citatur Εὐριπίδης ἐν Φοίνικι, manifestus est
r sic perperam explentis compendium, quod ex-
oportuit ἐν Φοινίσσαις, in qua tragoedia
a citata vere occurrunt. v. *Append.* p. 24.

Χρήσιμος, χρόνος. Hae voces eodem scri-
ur compendio, h. e. solis litteris χ et ρ, quarum
rior inseritur priori. Vide tab. I. num. 15. et
VII. num. 13. e Cod. SGerm. 345. *Epist.* p. 85.
icor, pro compendiose scripto χρήσιμος οὖσα in
rchio v. Γεντιανὴ lectum esse χωροῦσα. Rarissi-
nomen χρόνος tali scribitur compendio, in quo
t litterae Rho (vt in tertio exemplo tab. VII.
. 13.) infra Chi dependeat: vt paene credam,
npla huius compendii, quae in Codicibus longe
issima vidi, erroribus deberi scribarum ac re-
nda esse inter ductus calami vitiosos. Igitur
amplius placet confusionem illam nominum
ος et λόγος, de qua v. ad *Gregor.* p. 33., ex-
re παλαιογραφικῶς. Reiskius in Libanio Vol.
p. 295, 3. χρόνον mutare vult in χορόν. Haec
em nomina facillime confundi potuerunt, cum
; a χρόνος solo ductu rotundo sub χ discrepet.
: tab. VII. num. 13. e Cod. SGerm. 345. Prae-
ι χ, cui ρ superscriptum est, compendium esse
st vocum χρυσὸς, χρυσίον, Χρυσόστομος et Χρι-
. Conf. Montefalcon. Palaeogr. p. 347. In Scho-
ıd Aeschinem (p. 759. Reisk.) χρόνους legerunt
χρείας, cuius erroris causa est ambiguitas eius-
compendii. Codex SGerm. 249. locum sic
tum dat: Καιροὺς λέγει ἐνταῦθα τὰς χρεί-
vulg. τοὺς χρόνους). πρὸς γὰρ τὰς χρείας
πιπτούσας καὶ τοὺς λόγους μεταβάλλουσι.

Ζς. Vide supra in hac syllaba et in voce

C. DE VSV LITTERARVM AD NVMEROS INDICANDOS.

Quando litterae vsurpantur pro signis numerorum, librarii iis superimponunt lineolam (‒), interdum etiam asteriscum. v. *Append.* p. 15. Hanc lineolam saepe neglexerunt notasque numerales habuerunt pro simplicibus litteris. Sic in Etymolog. M. p. 569, 35. legitur infinitiuus *ποιεῖν* pro ποιεῖ ν̅, i. e. *ποιεῖ πεντήκοντα*, quod ex Orione restituendum. v. *Append.* p. 55. Villoisonus in Scholiis Homericis legit *ἐκ τῶν ἑξήκοντα ἀνδρῶν* pro ἐκ τ̅ ἑξήκοντα ἀ., i. e. *ἐκ τριακοσίων ἑξήκοντα ἀ.* v. *ibid.* p. 56. Φ̅/ (compendium verbi *φασὶν*) tab. VII. num. 12. in Suida habuerunt pro φ̅ (*πεντακόσιοι*). v. *Epist.* p. 176. — In Apollonio Dyscolo *ἕνα* non mutandum cum Sturzio in *ἓν* aut *ἑὸν*, sed legendum *ἐν α̅*, i. e. *ἐν πρώτῳ*. v. *Gregor.* pag. 616. Conf. Toup. Cur. poster. in Theocrit. p. 5. Τὸ α̅ significat *τὸ πρῶτον*. Villoisonus Apollon. p. 4. inclinabat huc, vt hanc notam legeret *τὸ πρότερον*, et sic reuera legit p. 752. v. *σῶκος*, vbi Cod. *βέλτιον δὲ τὸ α̅* pro *β. δ. τὸ πρότερον*, et p. 284, 4., vbi Cod. dat *τὸ πρῶτον*, voce hac scripta integris litteris. Conf. p. 790, 2., vbi Villoisonus in textu dedit *τὸ πρῶτον*, satis habens adnotasse: „Lego „*πρότερον*.“ At enim α̅, α̅/^ος, α/^ο librarii ponunt pro solo *πρῶτος*: ponique etiam pro *πρότερος*, Villoisono ita demum crederemus, si certa huius vsus exempla attulisset, qualia in Codice quidem SGerm. 345. frustra, vt puto, quaesiturus erat. In Philostrato Icon. II. 23. Koenius ad *Gregor.* pag. 653. *πρωτόγονα* substituit in locum vulgatae scripturae *ἀγεννῆ*, vitium in *ἀγεννῆ* natum putans e compendio perperam intellecto α̅. Sed hoc si reuera esset (quod non puto), potius *πρωτογενῆ* quam

ντόγονα corrigi oporteret. *) — $\bar{B}$, $\bar{\gamma}$, $\bar{\delta}$ etc. tam
, τρεῖς, τέσσαρες etc., quam δεύτερος, τρίτος, τέ-
τος etc. significare possunt. Quando notae sunt
inalium numerorum, finalis syllaba, quam con-
tus poscit, passim superscribitur. E. c. tab. VI.
n. 17. $\overset{o}{\Delta}$ valet pro τέταρτος. Praeterea διαύλ-

---

*) Obiter Lexicis haec addantur. Πρωθευρετής. Ni-
nachus Harm. Man. p. 30. Meib. ὡς αὐτὸν πρωθευρετὴν
εγημένον. Πρωταγός. Habent libri aliquot in Xe-
hont. Anab. II, 2, 16. Compares τοὺς οὐραγοὺς in Cy-
aed. II, 2, 40. Πρωτάρχης. Manetho IV. v. 399. πρω-
χας τε νεῶν. et I. v. 324. πρωτάρχας σκαφέων, hoc
idem ex emendatione Wesselingii ad Diodor. Sic. XX.
38. Πρωτέξαδελφος. Vtitur hoc nomine Thomas Mag.
849. V. Ducang. Glossar. c. 390. et 1263. Tales enim
ces nolim Glossariis Graecobarbaris sic vindicari, nul-
vt iis locus in nostris Lexicis concedatur. Conf. quae
msterhusii adscripsi ad L. Bos. Ellips. p. 126. Πρω-
λυφής. Rufinus Epigr. III. (v. Iacobs. II. 3. pag. 154.)
ι καὶ ἐν νηῷ πρωτογλυφὲς ξόανον. Πρωτοεύνουχος.
etzes Chil. I. v. 97. τοῦτον τὸν πρωτοεύνουχον (imo
ωτοευνοῦχον). Habet vocem Ducangius c. 1265. item-
e contractiorem eius formam πρωτευνοῦχος c. 1263.,
um in Lexicis nostris non magis reperias. [Πρωτόνυμ-
ς. Toupius Addend. in Theocrit. p. 390. a.: „Calli-
tides, Laco, Pythagoreus, apud Stobaeum, pag. 593.
ὶ γὰρ εὔπλαστοι καὶ εὐάγωγοι τυγχάνοντι πρωτόνυμ-
ι — — —. Vbi notanda vox Πρωτόνυμφος, quae
ior et lexicographis ignota.“ Et iure ignota mansit.
m in Stobaeo p. 487. Gesn. legitur πρωτονύμφευτοι:
eoque Francofurtana Andreae Wecheli editio, qua v-
est Toupius, sic scriptum habet.] Πρωτόφυτος.
ilippus Thessalonic. I. v. 2. κεῖρας πρωτοφύτους κάλυ-
ς. [Ibid. v. 13. miror editores tulisse συνεπέπλεκα,
od quid sit, nos docere debuerunt. Sed non potue-
nt: nam plane barbarum est. Vere Codex Vaticanus
νεπίπλεκε. Sic statim sequitur εἴκασον, quod, sensum
spectes, ad idem redit.] SCHAEF.

λαβος, τρισύλλαβος nonnunquam scribuntur βσύλλ ,, γσύλλ /. Vide tab. VII. num. 10. Ad eandem rationem in Etymolog. Paris. 2654. v. μακάρτατος (conf. Etymolog. M. p. 573, 53.) verba ἐὰν φυλάττῃ τριγένειαν sic scripta legi: ἐὰν φυλ / ΓΓ. Exemplum, vnde discas, exitum numerorum ordinalium interdum plane negligi, petere licet e Cod. Palat. 375., qui epitomen Harpocrationis, qualem Suidas Lexico suo inseruit, complectitur. Legitur ibi v. Τριακάς: τοῖς τετελευτηκόσιν ἤγετο ἡ λ̄ ἡμέρα. Verba ἡ λ̄ ἡμέρα legi debent ἡ τριακοστὴ ἡμέρα. Eodemque ducit scriptura Suidae et Harpocrationis ed. Mauss. τριακάτῃ ἡμέρᾳ, nata illa ex errore perperam legentis genuinam vocem (v. supra syllab. ος). Quod enim Iac. Gronouius dedit, ἡ τριακὰς ἡμέρα, etsi, vt videtur, Hemsterhusio ad Lucian. Vol. I. p. 330. ita citanti probatum, ferri nequit, ac iure repudiatur a Schaefero ad Gregor. p 498. — Nonnunquam ordinalis numerus succedit in vicem cardinalis *). Schol. Platon. p. 143. Ruhnk. ταῦτα δὲ (τὰ Βενδίδεια) ἐτελεῖτο Θαργηλιῶνος ἐννάτῃ ἐπὶ δεκάτῃ. Phrasis haec, ἐπὶ δεκάτῃ, etsi nihil habet quod offendat, (Castellan. de mens. Attic. p. 261. citat πρώτῃ, δευτέρᾳ . . . ἐπὶ δεκάδι vel δεκάτῃ,) tamen quod Cod. 1807., vnde locus sumtus est, dat ἐπὶ δέκα, cur deseramus, plane nihil causae video. Plutarchus Phocion. cap. 6. καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Βοηδρομιῶνος. Eusebius Praepar. Euang. X, 12. p. 498. B. Θαργηλιῶνος μηνὸς δευτέρᾳ ἐπὶ δέκα. Conf. inprimis Schol. ad Aristophan. Nub. v. 1129. et 1132., vbi phrasis ἐπὶ δέκα saepius legitur. Fortasse Ruhnkenium, vt in Scholiis Platonicis δέκα mutaret in δε-

---

*) Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. pag. 811. et Heyn. ad Homer. Il. T. V. p. 486. Schaef.

κάτη, Proclus mouit Commentar. in Timae. l. I. p. 9., vnde Scholiastes sua hausit. Ac sane in edito Proclo legas τῇ ἐννάτῃ ἐπὶ δεκάτῃ Θαργηλιῶνος. Sed magna est h. l. diuersitas scripturae in Codicibus Parisinis. Codices enim 1838. et 1841. dant τῇ ἐννάτῃ ἐπὶ δεκά τοῦ Θαργ.: Cod. 1839. τῇ ἐννάτῃ ἐπὶ δεκα (sic, sine accentu) Θαργηλιῶνος, quod tam δεκάτῃ quam δέκα τοῦ legi potest: denique Cod. 1840. τοῦ Θαργηλιῶνος μηνὸς τῇ ἐννάτῃ ἐπιδέκα (sic, pro ἐπὶ δέκα). Quae cum ita sint, veram Procli manum esse puto τῇ ἐννάτῃ ἐπὶ δέκα τοῦ Θαργηλιῶνος. Obiter videamus Timaei Lex. Platon. pag. 205. Παρακαταβολή, πρόθεσις τοῦ δεκάτου μέρους τοῦ τιμήματος. Sic Ruhnkenius correxit. Codex enim SGerm. dat δεκαμέρους, quae vitiosa scriptura non aliunde repetenda quam ex errore perperam legentis genuinam. — In libris citandis compendium ἐν γ aut ἐν γ expleri potest tam sic, ἐν τῇ τρίτῃ (subaud. βίβλῳ), quam sic, ἐν τῷ τρίτῳ (subaud. βιβλίῳ). Hinc ortae sunt diuersitates scripturae, de quibus ad *Gregor.* pag. 71. 106. etc. Vox βιβλίῳ in Lexico SGerm. περὶ συντάξεως saepissime additur. E. c. Ἀλλοτριοῦμαι, γενικῇ (συντάσσεται) Δίωνος ιβ βιβλίῳ κ. τ. λ. — Signum *Koppa* (v. voces ἐτῶν ἐννενήκοντα tab. VII. num. 13. e Cod. Platon. 1807.) in Scholiis Platon. p. 195. perperam legerunt pro σι (210), cum indicet *nonaginta*. v. *Gregor.* p. 82. — Vt litterae *Γ* et *Τ*, perinde confunduntur τρεῖς et τριακόσιοι. v. Koen. ad *Gregor.* p. 539. — Lineola transuersa (ʹ) notae imposita numerali signo est, nota illa indicari denominatorem fracturae, cuius numerator est vnitas. E. c. γʹ = ⅓; δʹ = ¼ etc. Fracturae ½ secundum Delambrium (*De l'arithmetique des Grecs*) quatuor sunt signa, quae indicaui *Epist.* pag. 20. Addi potest eiusdem fracturae signum in Cod. Palat. 398. vsurpatum, quod v. 4. et 14. tabulae aeneae, quae Epistolae

Criticae accessit, ad eiusque p. 34. pertinet, repraesentandum curaui: porro signa tab. VII. num. 13. aeri incisa, quae in Scholiis ad Lucianum et Platonem cum ϛ (6) confusa sunt. v. *Append.* p. 5. Sylburgius ad Etymolog. M. p. 744, 34.: „Vulg. „καὶ τοῦ ϛ, quae cum senarii numeri nota sit, ego „reposui S: cum expresse apud Suidam sit καὶ τοῦ „ἥμισυ. Dimidii autem notam istam cum Latinis „vsurpasse Graecos quoque, declarat libellus de „mensuris et ponderibus Galeno adscriptus, et τῶν „σταθμῶν ἔκθεσις apud Nicandrum, his verbis: „τὸ δὲ Ῥωμαϊκὸν σίγμα, παρὰ Ῥωμαίοις μὲν, τριώβολον ἢ ἥμισυ· παρ᾽ ἡμῖν δὲ, παντὸς σταθμοῦ „τὸ ἥμισυ, S." In Platonicis Scholiis verba, στάδιόν ἐστι μέρος τι μιλίου ἕβδομον τεσσαρεςκαιδέκατον, dicunt quod manifesto falsum est: nam si milliarium continet septem stadia cum dimidio, stadium non potest non $\frac{2}{15}$ milliarii esse; sed $\frac{1}{7}$ et $\frac{1}{14}$, (hoc enim significat graeca phrasis, quae per se spectata nihil habet quod offendat,) i. e. $\frac{2}{14} + \frac{1}{14}$, faciunt, non $\frac{2}{15}$, sed $\frac{3}{14}$. Apparet igitur, qui illud Scholion scripsit, in rationibus subducendis a vero aberrasse. Ceterum ἕβδομον τεσσαρεςκαιδέκατον profectum esse a glossatore, qui voculam τι interpretari vellet, nunc mihi parum probabile videtur. Pronomen indefinitum τὶς passim additur numeralibus. Vide viros doctos citatos a Koenio ad Gregor. p. 7. Schol. Platon. p. 244. Πρυτάνεις εἰσὶ μέρος τι τῶν πεντακοσίων τὸ δέκατον, πεντήκοντα ἄνδρες. — Fractura $\frac{2}{3}$ nunc (secundum consuetudinem Graecorum fracturas resoluentium in tales, quarum numerator est vnitas) exprimitur per $\frac{1}{2}\ \frac{1}{6}$, i. e. $\frac{3}{6}+\frac{1}{6}$ siue $\frac{4}{6}=\frac{2}{3}$, v. *Epist.* p. 20. sq. ac tab. aen. Epist. v. 4. et 14.; nunc indicatur peculiari signo, h. e. litterâ Beta, quam linea transuerse pertransit, quod signum eadem tabula aenea v. 10. ostendit. Cum hoc signo comparari potest illud, quod in Montefalcon. Anal. gr. T. I. p. 319. v. 2. et Palaeogr. p. 361. aeri incisum

est adpositamque habet interpretationem: δίμοιρον, duae tertiae partes.

D. MISCELLAE OBSERVATIONES DE CODICIBVS GRAECIS IN VNIVERSVM, SPECIALITERQVE DE VETVSTO COD. PALAT. 398.

Omissio accentus vel spiritus in voce plene integrisque litteris scripta dubitationis index est, aut significat, librarium vocem pro corrupta habuisse. V. *Epist.* p. 14. 81. *Gregor.* p. 650. (Sed in littera Iota est exceptio huius regulae. V. supra hanc litteram.) Sin vox per compendium scripta, syllabaeque finales omissae sunt, accentus (vt solet fieri in plurimis Codicibus) deesse potest, neque propterea de verborum corruptione cogitandum est. Vide supra p. 782. Punctum voci superimpositum pariter index est dubitationis aut corruptionis (v. *Epist.* p. 201.): interdum vero indicat, litteram, cui impositum est, aut totam vocem delendam esse. v. *Epist.* p. 18. 30. 70. 89. 92. 240. *Append.* p. 7. *Gregor.* pag. 68. Linea transuersa (/) in medio exterioris marginis in Cod. Palat. 398., Cod. Longini 2036. aliisque Codicibus item indicat corruptionem. v. *Epist.* p. 48. Hae lineae ideo pingebantur, vt correctorem aduerterent. In Cod. 398. iis in libris frequentissimae sunt, vbi manifesto apparet, correctorem munere suo non functum esse. Hoc interdum disertis verbis monetur, veluti his: διώρθωται οὐ πρὸς σπουδαῖον ἀντίγραφον. v. *Epist.* p. 42.

Voces, quas includunt duo puncta, aut duo vncini, legi non debent, vel habendae sunt pro deletis. v. *Epist.* p. 28. 166. Hac ratione librarii passim vsi sunt, quando (vt Reiskius priore loco citatus vere obseruat) liturâ codicis elegantiam corrumpere nollent. In locis rasis scriba Cod. Palat. 398. aliquot lineolas — — —, aut ÷ ÷ ÷ pone-

ad *Gregor.* p. 166. leguntur. Hunc morem notandi voces, quas deletas velis, Graeci dicunt *διαγράφειν:* sed alterum illum tales voces cingendi punctis aut lineolis minutulis, *περιγράφειν*. Porsonus ad Homer. Odyss. *Λ*, 524.: „*Περιγράφειν* et *διαγράφειν* vtrumque *delere* per consequentiam sonant, modo tamen significandi discrepant. *περιγράφειν* est lineis vocem vel voces includere, et sic delendas monere; *διαγράφειν* est transuersa linea per litteras ducta damnare.“

Alius modus voces vitiose scriptas corrigendi is est, vt vera scriptura prauae superimponatur. v. *Epist.* p. 18. 169. 201. etc. E. c. in Lexico Apollonii, quod ad *Gregor.* p. 296. citaui, *μηνοῶν* (superscr. *σκοπῶν*), i. e. *μὴ σκοπῶν*, pro quo Villoisonus dedit *μὴ νοῶν*, *σκοπῶν*. In eodem Lexico Homer. v. *φιλοκτεανώτατον* Codex habet *κτέανα δὲ τὰ χρήματα* (superscr. *κτη*), i. e. *κτήματα*, non *χρήματα*, quod Villoisonus dedit. Ibid. v. *χέρνιβα*, extremo articulo, *χέρνιβα* (superscr. *ον*), i. e. *χέρνιβα*, igitur *χέρνιβον*, non, vt Villoisonus, *χέρνιβα*. Ibid. p. 726. v. *σκόπελος* librarius scripserat *σκοπῆσαι*. Qui cum *σκοπεῦσαι* corrigere vellet, quod *ευ* ob spatii angustiam litterae *η* superscribere non posset, margini adscripsit, puncto adpicto pro indice. Id non attendens Villoisonus perperam legit *εὐ σκοπῆσαι*. v. *Gregor.* p. 296. Quem Tollius Apollonio adsuit articulum, *Δοκεύει, ἐπὶ τῇ χειρεῖ* (vt Montefalconius legit), in Codice sic scriptus est: *Δοκεύει, ἐπιχειρεῖ* (superscr. *τη*). Hic quis non videt cum Albertio ad Hesych. *ἐπιτηρεῖ* legendum esse? Vide etiam supra v. *μηδέ*. Sed hac in re diligenter cauendum est, ne pro correctione habeatur, quod est nihil aliud quam glossema s. interpretamentum, cuiusmodi voces pariter superscriptae sunt (v. *Epist.* p. 18. et Koen. ad *Gregor.* p. 243.), passim vero etiam per scribarum socordiam in ipsum textum irrepserunt. Insigne exemplum huius socordiae dedi ad *Gregor.* p. 271. ex Etymolog. Paris. 2630.

Si librarii vnam aut plures voces ordine scripserunt peruerso, verum ordinem indicant imponendo vocibus notas numerales, $\bar{\alpha}$, $\bar{\beta}$ etc. Apollonius Lex. Hom. p. 536. Villois. *Μάσσασθαι*, *ἱμάσσεσθαι*, *μασᾶσθαι* κ. τ. λ. In Cod. SGerm. verbo *μασᾶσθαι* superscriptum est $\bar{\alpha}$, verboque *ἱμάσσεσθαι* $\bar{\beta}$. Apparet igitur, librarium *μασᾶσθαι* priore loco positum voluisse: quem ordinem cur Villoisonus non secutus sit, ignoro. — Vbi omittendo peccatum est, omissa in margine scribuntur, quoque loco in textum inserenda sint, signis quibusdam, e. c. ⸓, ⌞, .·.etc. indicatur. Ita vero passim accidit, vt, signis illis deletis aut neglectis, verba in margine suppleta alieno loco in textum immitterentur. v. *Epist.* p. 202. Praeterea hoc modo glossemata et Scholia e margine in textum immigrarunt.

In Codicibus neque voces singulae tam accurate separatae, neque litterae vnius eiusdemque vocis vbique tam continua serie iunctae sunt, vt nunc a typothetis nostris fieri solet. Duplex hoc veterum scribarum vitium ingentes in dirimendis vocibus errores peperit. Villoisonus, vt hoc vtar, in Scholiis Homericis ad Il. *Δ*, 335. non lecturus erat *φησιν ἔρεται* pro *φέρεται*, nisi littera $\bar{\varphi}$, quam habuit pro compendio verbi *φησὶν*, exiguo spatio a littera sequente $\bar{\varepsilon}$ separata fuisset. v. *Append.* pag. 33. Idem in Apollonio p. 862. edidit *χρησόμενος*, *χρησμῷ δηθησόμενος*, in nota adiecta corrigens *χρησμοῦ δεησόμενος* vel *χρησμῷ χρησόμενος* Sed, iunctis partibus vocis, quas scriba male seiunxit, legendum *χρησμωδηθησόμενος*. E contrario quod Villoisonus fabricauit aduerbium *ἐπιῤῥηματοτικῶς* (vide supra in v. *ἐπίῤῥημα*), non aliunde ortum est nisi hinc, quod syllaba $\overline{\tau o}$ forte ad *μα* iusto propius admota esset. Exempla vocum perperam aut iunctarum aut separatarum reperies *Epist.* p. 65. aliisque locis.

Vsum signi *ὑφὲν* tetigi *Epist.* p. 22. et 69. Quae

bantur. Hoc dum fiebat, rubricator nonnunquam ansiliebat vnum alterumue articulum, vni plubusue vocibus initialem litteram appingere oblicens, aut etiam rubrica notabat litteram initiam interpretationis articuli, cum litteram primam sius articuli notare debuisset. Varii hinc erros nati sunt, quorum exempla dedi ad *Gregor.* 51. 368. 388. 576. not. o.

ntur. Hoc dum fiebat, rubricator nonnunquam
isiliebat vnum alterumue articulum, vni plu-
rue vocibus initialem litteram appingere obli-
ns, aut etiam rubrica notabat litteram initia-
interpretationis articuli, cum litteram primam
is articuli notare debuisset. Varii hinc erro-
nati sunt, quorum exempla dedi ad *Gregor.*
1. 368. 388. 576. not. o.

[illegible]tantur p. 4. 5. 25. 48. 86. 90. 110. 111. 132. 155. [illegible]ostea hoc consilium lubenter abiecimus, cum in[illegible]ellexissemus, ab ipso Bastio materiam conquiri [illegible]abulis palaeographicis, quarum vbertas plane op[illegible]ressura esset nostrae paupertatem. SCHAEF.

Ibid. v. 7. Saepe miratus sum, cur philologi [illegible]antum operae consumant in demonstrandis iis re[illegible]us, quae demonstrari nequeunt. Ἔχειν pro παρ[illegible]έχειν nullus Graecorum nec dixit vmquam, nec di[illegible]ere potuit, sed commentum hoc est interpretum, [illegible]guras quam simplicem et apertam veritatem ca[illegible]tare amantium. Quod quis habet, id cum eo, qui [illegible]abet, coniunctum est: ita fit, vt ἔχειν saepe signi[illegible]icet cum aliqua re coniunctum esse. Quod si quid [illegible]o modo e. c. φόβον ἔχειν dicitur, id sane quidem [illegible]tiam φόβον παρέχει, sed qui propterea ἔχειν signi[illegible]icare vellet παρέχειν, is eodem iure posset conten[illegible]dere, idem verbum etiam ποιεῖν significare in illo [illegible]ατνάχην ἔχε. Et omnino quid non? In Lysiae qui[illegible]dem verbis recte dicitur γλῶσσα νοῦν ἔχειν, cum [illegible]ntelligentia coniuncta esse. Et sic in caeteris locis, [illegible]quos viri docti attulerunt, omnibus, nisi si quid pror[illegible]sus inepte allatum est, vt a Brunckio illud Aristophanis Vesp. 712. χωρεῖθ' ἅμα τῷ τὸν μισθὸν ἔχοντι. Ibi enim non ὁ παρέχων τὸν μισθόν, vt ille vult, commemoratur, sed is, qui habet mercedem, ideoque dare potest. Non rectius idem ad Aeschyli Sept. ad Thebas 878. πατρῴους δόμους ἑλόντες sic dici putat, vt ἑλόντες significet διελόντες. Nimirum ἑλεῖν non putabat de Eteocle dici posse. At quid impedit, quin, vt is, qui bellum intulerat, sic etiam alter, qui vim vi propulsare co[illegible]atus erat, armis obtinere voluisse paternam hereditatem dicatur? HERMANN.

Pag. [illegible]. v. 3. περὶ τοῦτο τὸ μέρος] Verte: *hac in re.* Schweighaeuserus Lex. Polyb. v. μέρος: „τοῦ„το τὸ μέρος, *hoc, haec res* 1, 20, 8 et 10; 2, 37, „10 etc." V. etiam Toup. in Suid. Vol. I. p. 18. BAST.

Add. Toup. ibid. Vol. II. p. 274. SCHAEF.

Pag. 7. not. 18. extr. Locis citatis addi potest Arcadius MS. (Cod. 2102. fol. 240. recto) καὶ περὶ

ter praesens atque aoristum, Buttmannus aliquid scriminis statuit. Nam quum ego in censura 'ammaticae ab ipso editae (in Diar. litt. Lips. ;06. m. Mart. n. 39. p. 617.) Graecos ostendism imperatiuum praesentis de eo, quod aliquamu duraret, aoristi de eo, quod cito perficeretur, urpare, probauit ille hanc distinctionem in quarquintaque editione, sed, quod factum nollem, : simpliciter etiam ad vetandi formulas transtu-. Nam sane quidem μὴ βάλλε dicendum erit, ıum vetabis aliquem crebris ictibus ferire; μὴ ἀλῃς autem, quum vno ictu: sed est in hoc ge-:re etiam aliud discrimen, quum, qui vetat, aut beat aliquem ab eo, quod facit, abstinere, aut oneat, ne faciat, quod velle facere videatur. Ac ın potest obscurum esse, vtra vetandi formula ri rei conueniat. Quod apud Sophoclem est in iace 1154.

„ἄνθρωπε, μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς,

: est dictum, vt significetur, *desine mortuos iuria afficere.* Si dixisset,

„ἄνθρωπε, τὸν θανόντα μὴ δράσῃς κακῶς,

oneretur Menelaus, ne vellet iniquus in Aiacem ιe. Ita Odyss. ο. 263.

„εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσῃς,

li celare, de quo interrogauero. Sed π. 168.

„ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε,

nc, qui sis, filio tuo indica, neque amplius la. Sic etiam θ. 548.

„τῷ νῦν μηδὲ σὺ κεῦθε νοήμασι κερδαλέοισιν,
„ὅττι κέ σ' εἴρωμαι,

sine celare. Spectant enim haec ad η. 237. ss. c praesentis imperatiuo vsus est Homerus Iliad. 32. 131. 210. 275. 277. 295. 545. 550. β. 247. γ. . 82. 414. δ. 184. 404. ε. 218. 249. 252. 440. 827. ıo. 889. ζ. 264. 360. 486. η. 111. 235. 279. θ. 244. 376.) ι. 600. 612. κ. 85. 145. 249. 447. ξ. 342. 93. ρ. 31. σ. 126. 295. τ. 155. 306. υ. 376. 431. 95. 99. 288. χ. 38. 85. 261. 345. ψ. 443. 492. 5. ω. 65. 218. 549. 553. 560. Od. α. 315. δ. 543. ,4. 825. (h. Ven. 194.) ε. 160. 215. η. 303. θ. 350. 457. 489. 548. λ. 486. 488. ξ. 168. 387. ρ. 46.

„aliquot locis de omittendo intelligi possit, vt
„β. 354. ι. 345. κ. 383. ο. 196. τ. 29. Od.
„β. 303. ε. 8. 160. κ. 505. ν. 362. 421. π. 4
„308. φ. 318. tamen etiam de futuro vsurpatur
„β. 33. δ. 303. 305. η. 400. θ. 7. κ. 192 ρ
„108. 121. φ. 338. χ. 243. ω. 148. 181. Od
„π. 302. Infinitiuus praesentis autem pro
„tiuo saepius de futuro intelligitur, vt Iliad.
„606. κ. 237. ο. 159. π. 839. φ. 294. ψ. 83.
„Od. κ. 536. λ. 72. 441. π. 150. ρ. 278. φ. 238.
„Merc. 92. rarius de omittendo, vt Od.
„Praeuideo quidem fore, qui exempla, quae
„que interpretationem confirment, nihil
„dicant. His respondeo, primum, quae pro
„imperatiui praesentis significatio, ex mai
„men numero exemplorum colligi: ideoque
„plis vsus sum vnius scriptoris, et quide
„quem caeteri fere sequi solent; deinde, qu
„siue omissio siue non inceptio imperetur, f
„tempus respicitur, fieri non potuisse, qu
„exiguum discrimen saepe negligeretur.

„Aoristi vero imperatiuus non iubet
„omitti, sed fieri futura vetat. Iliad. σ. 13

„ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον Ἄ

„Vide Od. ω. 248. Aliud huius imperatiui
„plum, Iliad. τ. 403 docte nuper sustulit

„τῷ μή μοι πατέρας πόθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ,
„(vide Aeschyl. Agam. 1343.) aut cauere, ne faciat, quod iam se facturum esse ostenderit, vt in „Sophocl. Ai. 386. μηδὲν μέγ' εἴπῃς, et Electr. 830. „μηδὲν μέγ' ἀΰσῃς, in qua formula alibi praesentis „imperatiuus est: vide exempla apud Lobeckium „ad Aiacis locum, quibus adde Odyss. ψ. 59. Sed „χ. 287. infinitiuo aoristi vtitur, non esse posthac „gloriandum indicans. Atque infinitiuum aoristi de „de re futura inuenies etiam Iliad. ο. 159. Od. κ. „297. ν. 308. et tertiae personae imperatiuum, quo „etiam Attici saepe vtuntur, π. 301. coniunctiuum „Iliad. ε. 684. ι. 33. 522. κ. 238. ξ. 111. ο. 115. ψ. „407. ω. 568. (nam ὀρίνῃς aoristus est) 778. Od. λ. „251. (cum quo loco comparandus h. Ven. 291. vbi „imperatiuus praesentis est) ν. 229. vbi quidem „optatiuum praetulit Wolfius.

„Iam temporis discrimine constituto videndum „est etiam de modo. Atque apertum est, coniunctiuum particulae μή iunctum proprie non vetantis esse, sed metuentis et cauentis. Quare non „tantum de secunda, sed etiam de prima persona „vsurpatur, vt in Sophocl. Oed. Col. 174. μὴ δῆθ' „ἀδικηθῶ, et de tertia, vt Iliad. ρ. 93.

„μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται.
„Vide σ. 8. φ. 563. s. Od. ε. 415. (vbi quod statim „sequitur, μελέη δέ μοι ἔσσεται ὁρμή, non e particula μή pendet, sed solum per se constat) 467. (ρ. „24.) ο. 12. σ. 334. Ac prima coniunctiui persona „saepe sic vsurpatur, vt admonitio ad secundam „spectet, vt Iliad. α. 26. μή σε κιχείω: vide φ. 475. „Od. φ. 370. Et sic etiam tertia, vt in Pythagorae carmine v. 25.

„μή τις μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ·
„Ipsa secunda persona sic, vt aperte metus tantum „indicetur, occurrit Od. π. 255.

„μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών·
„In quo loquendi genere quum Buttmannus in quinta grammaticae editione p. 536. ellipsin verbi metum significantis non magis necessariam aut superfluam videri dicit, quam verbi, quo optare „aliquem, precari, iubere indicetur, in reliquis a

iam analogia nominum ἡμεροδρόμος, διαυλοδ
δολιχοδρόμος, σταδιοδρόμος, σταφυλοδρόμος*)
Ceterum eadem est ratio vocum ἱπποδρομος
ποδρόμος, quae nominum in βολος, κτονος,
φαγος, φορος κ. τ. λ. desinentium, quorum,
mo nescit, alia est significatio, si προπαροξύν
alia, si παροξύνονται. Thomas Mag. p. 251.
μος, καὶ ἐπὶ τοῦ τρέχοντος, καὶ ἐπὶ τοῦ προκε
τόπου τῷ βουλομένῳ τρέχειν. Interpretes ad h
hil monuerunt. Si Magister vera dixit, Gra
scriptores hanc vocem ἐπὶ τοῦ τρέχοντος vsurp
analogia, opinor, poscit, vt hoc sensu δρομ
batur. Sic τροχὸς ὁ τρέχων, τρόχος ὁ τ
νος· τομὸς ὁ τέμνων, τόμος ὁ τεμνόμενος·
ὁ φέρων, φόρος ὁ φερόμενος. V. Reiz. de
gr. accent. inclin. p. 110. sq. Thomae hun
exscripsit Phauorinus, habens ille ἐπὶ τῶν ἀ
pro ἐπὶ τοῦ τρέχοντος, quod scripturae vitiun
tur errori perperam legentis voces genuinas.
cet et articulum τοῦ et syllabam τος signi

*) Hesychius: Σταφυλοδρόμοι. τινὲς τ
νεατῶν, παρορμῶντες τοὺς ἐπὶ τρύγῃ. vbi In
plane nihil notarunt. Quo iucundior erit arti
ineditus Lexici Rhet. SGerm. MS.: Σ...

-perscriptum: τρ sic pictum erat, vti in voce τρι-φόρους tab. V. num. 3., quo fere modo etiam syl-labam αρ scribae posteriorum temporum effinxe-runt, vt in vocum initio αρ et τρ saepe solo spiritu possint dignosci: denique syllabae εχ ea erat forma, quae in voce ἐχθραὶ tab. III. num. 14., vbi hamulus valens pro littera ε oculos facile fugit. Bast.

Pag. 32. *v.* 14. *ab extr.* τουτον. Leg. τούτον. Bast.

Pag. 34. *not.* *). Breuiloquentia haec Graecorum Grammaticorum ignorata vix credas quam mira opinionum commenta pepererit. Scholiastes Codicis Ienensis ad Sophocl. Aiac. v. 470. (al. 465.) p. 84. Purg. πεῖρα δὲ ἡ βλάβη καὶ τὸ...... Purgoldus: „Cod. verba, aut potius literae hae sunt, σακούλιον „η aut βακούλιον, quae quid sibi velint, dicere non „habeo. Eichstädt, V. III. emendabat πέρας“ [add. τὸ] „οὔλιον.“ Erfurdtius p. 275. dedit πεῖρα δὲ ἡ βλάβη καὶ τὸ σακκούλιον η, hac nota adposita: „Co„dex σακούλιον η. — Scribendum putaueram, πεῖ„ρα δὲ καὶ ἡ βλάβη, καὶ πήρα, τὸ σακέλλιον. Vid. „Moschop. περὶ σχεδ. p. 86. et 212. Sed sana esse „omnia in literis ad me datis praeclare ostendit Her„mannus. „Caue (ait) quidquam mutes. Primo σακ„„κούλιον per duo κ et ου proba forma est, sacculus, „„cuius formae aliquot exempla attulit Meursius in „„glossario Graecobarbaro. Deinde vsitata gramma„„ticis breuitate, vt saepissime in scholiastis et lexicis „„veteribus, interpres iste καὶ τὸ σακκούλιον η scri„„psit, i. e. si plene dicas, πεῖρα ἡ βλάβη, ει, πήρα „„δὲ τὸ σακκούλιον, η ἔχει.““ Schaef.

Pag. 50. *v.* 11. *ab extr.* ἡ καταβόησις. Lege ἡ καταβόησις. Moneo nunc, etiam Antiatticistam SGerm. MS. vocis καταβοή mentionem fecisse sic: Καταβοή· Θουκυδίδης η. Scilicet l. VIII. cap. 85. Bast.

Pag. 58. *not.* 94. Nomina ῥηματικὰ in αστης sunt ὀξύτονα. Sic δικαστὴς, δοκιμαστὴς, ἀγοραστὴς, κολαστής: ergo etiam φραστὴς (perperam Schneide-

πνοσφράντης III, 49. et *Ὑδροσφράντης* III, 61.
rum a Gregorio nostro intelligi Logothetam,
Metaphrasten Eutropii, probabile mihi fit e
ipsa mentione Maximini. Vitas Sanctorum I
thetae vulgo tributas **non** pauci tenent *vetust*
dices Parisinae Bibliothecae, quos, vt palaeogr
inde addiscerem, excussi. Hac occasione vidi,
ximini in iis saepissime fieri mentionem. Ir
nullis quidem Vitis hoc nomen statim ab initio
memoratur. E. c. alicubi haec legas: *Μαξι*
τῆς Κιλικίας ἡγεμονεύοντος, καὶ τὰ τῆς ἀσεβεί
ξειν τε καὶ ἐπὶ μέγα αἴρειν διὰ πολλῆς σπουδῆς
μένου κ. τ. λ. Alibi haec: *Μαξιμίνου βασι*
τος τοῦ τυράννου, καὶ τῆς οἰκουμένης σχεδὸν α
ὑπὸ βαθεῖ σκότῳ τῆς ἀσεβείας κειμένης κ. τ. λ
que si quis otium suum his Vitis legendis imp
sustinuerit, hunc vix dubito in aliqua earum
Grammatico nostro citata reperturum esse. E

Pag. 72. not. *). *Τοῦτον πέλαγος* in Paus
iam Reitzium ad Lucian. male habuit. Vi
docti notam Vol. II. p. 390., quam corrige
quae ad Gregor. dicta sunt. Bast.

Pag. 82. not. **) *v. 5.* Il. *H*, 328. Corr
Bast.

Pag. 85. v. 5. dat *ἐν αὐτῷ*, quod etc.
dat *ἐν αὐτῷ ταμίαν*, quod etc. Bast.

Odyss. XV. v. 371. sq.

ἀλλά μοι αὐτῷ
ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοί.

Hymn. in Mercur. v. 239.

ὡς Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέεινέν ἑ αὐτόν.'

Ne vertas *se ipsum*, sed *eum*: quomodo si intelligas, omnes Interpretum motus placide conquiescunt. — Itaque nemo facile dubitet, in Hegesippi Epigrammate, de quo Koenius p. 84., recte legi αὐτᾷ. Imo hic scribendum censerem, etiamsi libri tuerentur αὐτά. Persimiles pleonasmi in aduerbiis sunt αὐτοῦ τῇδε etc. In Homer. H. in Apollin. v. 373. sq. non dicam κεῖθι αὐτοῦ inepte iuncta. Schaef.

Pag. 89. *not.* 35. *v.* 22. Quod Koenius de Virgilii loco dixit, reprehenditur in Actis Societ. Traiect. Vol. III. p. 122. Bast.

Pag. 92. *v.* 29. Nota δὲ correptum ante πτ, quam κακομετρίαν excusat ipsa ἡ μετρικὴ ἀνάγκη. Graefius ad haec Meleagri XCI. extr. τοξότα, Ζηνοφίλας — p. 118.: „ — quem non offendat correptio „vocalis ante Ζηνοφ. praecedentis, nisi ita de hac re „statuat, vt Doruill. ad Charit. p. 670. Occurrunt „quidem ἀστυ Ζελειης Il. δ. 103. ὑληεσσα Ζακυνθος „Odyss. ι. 24. cf. Theocr. Id. IV. 32. βλοσυρη τε ζυ„γαινα Oppian. Hal. I. 367. et alia huius generis pas„sim. Sed cum haec vocabula breui syllaba inci„piant, non possunt in versum cogi, nisi correpto „ante Ζ vocali praecedentis vocabuli. Eadem ratio „in Σκαμανδρος et similibus obtinet. Hinc et illi in „Amorem versiculi ferendi erant:

„τον δ' ἠτοι θνητοι μεν Ἐρωτα καλουσι ποτηνον,
„ἀθανατοι δε Πτερωτα δια πτεροφοιτον ἀναγκην.

„Verum, qui ante Ζηνοφιλας praecedentem vocalem „corripit, nulla necessitate vrgente, is non melius „facit, quam insulsus ille Cynegeticorum versifica„tor*), qui inter alia υἱεϊ Ζηνος dixit, cf. Herm. ad „Orph. p. 761. aut Manetho, qui Ἑρμεα Ζηνα Lib. I.

---

*) *Tersum poëtam* dicit Bentleius ad Horat. Carm. I. 3. 18. *imperitum hominem* Hermannus ad Orph. p. 695. Schaef.

τια, ἅτινα αἱ γυναῖκες περιάπτουσι. Pro Grammatici verbis in medium adductis gratiam referemus Car. Du Fresnio, cui vitium vnius literae non animaduersum persuasit, vt Glossario suo *Κλωεμάτιον* insereret, vocem, vt ait, formatam a *κλοιὸς*, *torques*, quaeque significet *quicquid collo*, *manibus et alibi appenditur ornatus gratia*. Atqui vocem illam nihil moror, quin eo abeat, vnde malum pedem huc intulit: quippe legendum est sine dubio, κλωσμάτια, *fila*, quae variis coloribus infecta collo corporisue partibus aliis adligari solebant. Eadem apud Medicos etiam dicuntur *περιαρτήματα* *), et ἐξαρτήματα Tatiano **).“ SCHAEF.

Pag. 99. not. 43. Locum illum Gregorii Nazianzeni, quem indicari mihi optaueram, ipse postmodum forte fortuna reperi. Legitur is in oratione εἰς τὴν Πεντηκοστὴν (Vol. I. p. 736. D. ed. Paris. 1778.) Ἡ δότε μοι (ita orator ad Macedonianos) τὸ μέσον τῆς δουλείας καὶ τῆς δεσποτείας, ἵν' ἐκεῖ θῶ τὴν ἀξίαν τοῦ πνεύματος, ἢ τὴν δουλείαν φεύγοντες, οὐκ ἄδηλον ὅποι τάξετε τὸ ζητούμενον. *cum seruitutis nomen fugiatis, non obscurum erit, quo loco atque ordine id, de quo quaestio est* (τὸ πνεῦμα), *ponetis.* BAST.

Pag. 103. not. 50. v. 10. Denuo inspexi Codices A. et B. vidique etiam hos carere voce παρελκούσαις. BAST.

Pag. 104. v. 3. sq. Hunc quoque Theologi locum nuper reperi. Sumtus est ex oratione εἰς τοὺς Μακκαβαίους (p. 146. v. 24. ed. Heruag.). Apponam integrum: εἷς δὲ νομοθέτης, Μωϋσῆς, ὃν οὐ προδώσομεν, οὐδὲ καθυβρίσομεν, οὐ μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς κινδύνους καὶ τὰ πολλὰ θαύματα. Basilius MS. (Codicis Parisini 573.) in Scholiis ad h. l.: οὐ· μὰ τοὺς ὑπὲρ ἀρετῆς τοῦ ἀνδρὸς κινδύνους] Δημοσθενικὸς ὁ ζῆλος· τοὺς

---

*) Carent hoc nomine Lexica. Itaque vellem Hemsterhusius vnius et alterius loci auctoritate muniuisset. SCHAEF.

**) p. 65. ed. Worth. SCHAEF.

τοῦ Μωσέως κινδύνους εἰς ὅρκον μετεσχημάτισεν, ἤδη-κῶ τὸ σεμνὸν ἐνδεικνύμενος τῶν κινδύνων, ἅμα καὶ προτρέπων καταφρονεῖν κινδύνων τῶν ὑπὲρ ἀρετῆς, οὕτω σεπτοὺς ποιοῦντων τοὺς κινδυνεύοντας, ὡς καὶ εἰς ὅρκον λαμβάνεσθαι. BAST.

Pag. 113. v. 9. ὁ Θεολόγος ἐν τῷ εἰς τὴν Χριστοῦ γέννησιν λόγῳ] In nostris Gregorii Naz. editionibus oratio haec sic inscribitur: *Εἰς τὰ Θεοφάνια εἴτουν γενέθλια τοῦ Σωτῆρος.* Cito hunc titulum propter voculam *εἴτουν*, quae idem significat quod ἤγουν, sed passim non intellecta ideoque mutata fuit. In Ducangii quidem Glossario eam frustra quaeras. Suidas: *Ἤγουν, εἴτουν, ἐπιῤῥήματα διασαφητικά.* Interdum ἤτουν reperitur pro εἴτουν: sed hoc ἤτουν vitiosum est, quanquam etiam Reiskius in Constant. Porphyrog. p. 45. 63. et alibi ita edidit. Vide quae de εἴτουν in Epistola ad Bredowium extr. dixi. Sylburgius ad Etymolog. M. p. 588, 45. ad v. ἤγουν: „Sunt in vulg. (ἤτουν) etiam alterius scripturae indicia, nempe εἴτουν. Nostrum ἤγουν cum alibi passim vsurpatum, tum 590, 31." BAST.

Macrobius in Somn. Scip. I. c. 18. p. 96. Zeun. *in hoc signo cum occidit; libram, id est, scorpii chelas mox oriri videmus.* Haec sic vertit Maximus Planudes: ἐπειδὰν τοίνυν ἐν τούτῳ ὢν τῷ ζωδίῳ δύνῃ, τὸν ζυγὸν εἴτουν τὰς χηλὰς τοῦ σκορπίου ἀνατέλλουσας αὐτίκα βλέπομεν. Hanc Planudis versionem, aut potius fragmentum eius, e Codice Augustano in primo *Anecdotorum Graecorum* tomo ante hos octo annos editurus erat Christianus Fridericus Matthaei, operaeque Tauchnitzii nostri quatuor primas plagulas elegantissime impressas iam absolverant, cum lugubris mors redemtoris (Io. Chr. Frid. Rochii, optimi viri, sed mercaturam librariam infelicissime facientis) vtilissimum institutum suffocavit. SCHAEF.

Pag. 129. v. 7. ab extr. ἀναδιπλασιασμῷ. Leg. ἀναδιπλασιασμός. BAST.

Ibid. v. 4. ab extr. Pro γὰρ legendum δὲ. BAST.

Pag. 138. v. vlt. Toupius in Suid. Vol. I. p. 11. egregie corrigit ὦ Ἡράκλεις, τἀβελτερίου γ' εἰ-

λη νικοῦ *) pro ἀβελτηρίου τεμενικοῦ. In Libanio Vol. IV. p. 1022. quae vitiosa leguntur, Ἡράκλεις! τοῖς μὲν αναμένουσιν ὡς ἐπάχθησαν, οὐκ εἰδόσιν οὐδὲ μικρὸν εἴκειν ἀνάγκῃ, Reiskius sic emendanda censet: Ἡράκλεις, τῆς ανδρείας. μένουσιν ὡς ἐτ., οὐκ εἰδότες οὐδὲ μ. ε. ἀ. Sed cum Cod. Paris. 2918. legendum: Ἡράκλεις, οἱ μὲν ἀναμ. . . ., οὐκ εἰδότες κ. τ. λ. Vltima vox hoc scribitur compendio: εἰδό/. Id compendium cum habitum esset pro datiuo εἰδόσιν, etiam nominatiuum οἱ corruperunt in datiuum τοῖς. Bast.

Pag. 141. not. 4. Etymologici M. locus (v. πῶμα καὶ πώματα) fortasse non ex ipso Apollonio περὶ ἐπιῤῥημάτων sumtus est, sed ex Orione, qui Apollonii scriptis saepius vtitur, eumque passim citat. Cum locus Orionis MS. mihi notam illam scribenti in promtu non fuerit, confirmetque quae illic monui, hic non inepte adiungetur. Sic autem Orion: Πώματα. τὰ τῷ ω (scrib. ο) παραληγόμενα ἐπιῤῥήματα ἀποκοπῇ τοῦ (non τῆς) θεν, καὶ ἐπεκτάσει (Ety-

---

*) Praestat prior Toupii correctio, ἀβελτερίου γ' ἑλληνικοῦ. Nam si articulum addis primae voci, idem addendus vltimae. Mireris, hoc non vidisse Toupium, cui in promtu esset ex Aristophan. Au. 224. τοῦ φθέγματος τοὐρνιθίου. Sed dici vix potest, quoties vel primarii viri huic scopulo impegerint. In Xenophont. Hier. VII. 6. lego αἱ ὑπουργίαι αἱ παρὰ τῶν φοβουμένων. (Mox §. 9. malim ᾧ ἂν τοιαῦτα ὑπουργήσωσι. Ibid. VI. 15., vbi in vulgata scriptura requiro apodosin, cuius in nullo libro ne tenuissima quidem vestigia apparent, corrigo ὥςπερ γε καὶ ἵππος κ. τ. λ. Sic Aristophanes Nub. v. 673. ὥςπερ γε καὶ Κλεώνυμον. Etiam in Dionys. Halic. Ant. Rom. IV. c 24. T. II. p. 699. e Cod. Vat. scribam ὥςπερ γε τοὺς τῶν ἱππέων καὶ τοὺς τῶν βουλευτῶν βίους ἐξετάζουσιν. Ceterum exemplum hoc commutationis particularum γὰρ et γὲ accedat iis, quae collegit doctissimus et diligentissimus Sturzius in Lex. Xenoph. T. I. p. 573. b. Add. Schneider. ad Xenoph. Mem. III, 14, 5.) Schaef.

πόθεν, ἀντὶ τοῦ ου, καὶ κατὰ (add. τὴν) του
σημασίαν, τὸ πώμαλα παρ' Ἀττικοῖς. Bast

Pag. 148. Iis quae de vocibus σπόγγος et
γιὰ dicta sunt, nunc addo ineditum locum Sc
rum ad Aeschinem e vetusto Codice SGerm.
vnde discas, quod nostri Lexicographi non d
Graecos etiam ὁ σπογγιὰς dixisse. Spectat
σπογγιᾶς τὸν ἔπαινον ὑπολαμβάνων εἶναι (περὶ
πρεσβ. Vol. III. p. 282. Reisk.) et sic habet:
παρὰ τῷ Ποιητῇ (Odyss. A, 111.) σπόγγοισ
λυτρήτοισιν. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἀρισ
νει ὁ σπογγιὰς, καὶ ἡ σπογγιὰ, ὥςπερ καὶ ἐνι
Articulus σπόγγος in Etymolog. M. p. 724, 19
verbum exscriptus est ex Orione MS., vbi pra
in extremo articulo indicatur fons: οὕτως Ἡ
νός. Bast.

*Pag. 160. not. *).* Post v. *reperti* adde:
Paris. 2636. De loco Phrynichi MS. citato a
fero conf. Epistol. Critic. p. 132. Bast.

Pag. 161. v. 5. Pro καὶ γεγωνεῖν leg.
γωνέω. Bast.

Pag. 162. not. 36. Quam palmariam voc
iecturam, Εὐρυσθῆ ἠλιτόμηνον, in Hesiodi
Herculis v. 91. factam ab Heynio, occupatam
leio, laudatam a censore Britanno Homeri O
sis, (qui quidem omnes Εὐρυσθῆ' vltima elisa

cadant, non media, nisi forte in obliquis casibus, quum hi ε pro η habent: cuius quidem generis non aliud habeo exemplum, quam Pindari versum Ol. III. 50.

εὖτέ νιν ἀγγελίαις Εὐρυσθέος ἔντυ' ἀνάγκα.

Sed idem poeta Pyth. IX. 139. in forma Εὐρυσθῆος primam et tertiam syllabam sub ictu posuit, vt epici, quorum exemplum, vt par erat, etiam epigrammatum scriptores sequuti sunt. Sic Εὐρυσθεὺς in Lucillii ep. 40. bis, et in epigr. incertorum 288. Itaque Hesiodus non magis dicere potuit,

ᾤχετο τιμήσων Εὐρυσθῆ' ἠλιτόμηνον,

quam si Ἀτρείδην, Πηλείδην, Τυδείδην, aliaque huius generis nomina isto in versus loco collocare aliquis vellet, quae nomina omnia mediam syllabam ab ictu puram seruant. Veram lectionem coniectura assequutus erat Guietus, ἀλιτήμερον Εὐρυσθῆα, quam non repudiasset nouissimus Scuti editor, si inspexisset, quem Guietus quoque neglexerat, Etymologum M. p. 428, 10. Is ita scribit: ἠλιτόμηνος καὶ ἀλιτήμερος. σημαίνει δὲ τὸν ἑπταμηνιαῖον γεννηθέντα παῖδα. Ac deinde affert, quae de Eurysthei natalibus narrari solent, vt apertum sit, eum et ad Homerum et ad Hesiodum respexisse, quorum alter Eurystheum ἠλιτόμηνον, alter ἀλιτήμερον appellauit. Sero animaduerti, iam Schneiderum in lexico Graeco ἀλιτήμερον ex Etymologo restitui Hesiodo voluisse. Ceterum ista accusatiui forma, de qua Etym. M. p. 670, 7. schol. Vict. apud Heyn. ad Hom. T. IV. p. 702. schol. Ven. ad Iliad. XV. 339. Eustathius p. 487, 10. 1018, 64. disseruerunt, rectius reponi poterit in eodem Hesiodi carmine v. 54. vbi quum pro vulgato Ἰφικλῆά γε δορυσσόῳ Codex MS. quem contuli, habeat Ἰφικλῆα λαοσσόῳ, non male legeris:

αὐτὰρ Ἰφικλῆ λαοσσόῳ Ἀμφιτρύωνι.

In epigrammatis vero Simonidis et Leonidae tantum abest vt Μεγιστῆ reponendum putem, vt etiam in Antipatri Sidonii carmine malim Μεγιστέα scribi. Nam ista accusatiui forma, quae ῆ habet, non inuenitur, quod sciam, in fine heroici versus apud meliores poetas, quum iidem eo in loco εα in vnam syllabam

ἐπίῤῥημα προφανὲς ὅτι ἀνηλεῶς ἐστί. Bast.

Pag. 164. *not.* 38. *v.* 20. Neque de ἴασιν,
personâ plural. verbi εἶμι, *eo*, sermo esse
Bast.

Ibid. *v.* 23. μηδ᾽ ἡμᾶς. Scrib. μηδ᾽
Bast.

Pag. 166. *not.* 40. De v. Ἀθήναζε in
dignus est qui addatur hic articulus Lexici S
rhetor. sophist. MS.: Ἀθήναζε. Πλάτων. ἐν
σσεία (sic). Παρμενίδῃ. τὸ μέντοι ἐν τῷ περὶ
ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρτημένον. φησὶ δ᾽ ἐν
καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν Φλιασίων ο
πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζ
τὸ παρ᾽ Ἀντιφῶντι δὲ ἐν τῷ περὶ ἀνδραποδισμο
ἐπίστασιν ἔχει ὡς ἡμαρμένω (sic, leg. ἡμαρτη
τὴν σύνταξιν. γράφει δὲ οὕτως· ἐπειδὴ γὰρ
κεις τὴν Ἀθήναζε, καὶ ἀπηλλάγη
κληρουχίας. Voces ἐν ὀδυσσεία quid h. l. s
lint, exspecto qui me doceat. Parmenides P
quod nemo ignorat, sic incipit: Ἐπειδὴ Ἀθ
οἴκοθεν ἐκ Κλαζομενῶν ἀφικόμεθα. Nec min
sunt verba e Phaedonis initio citata. Fische
h. l.: „Significat ἐπιχωριάζειν hoc loco *com*
„et Ἀθήναζε est *Athenis*. nam Priscianus 18.
„*Illi* (Attici) ἐπιχωριάζει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν

; ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπιστα-
ἡμᾶς ἀγαγόντων. Kusterus: „Verba haec
scura sunt, ex quibus vix sensum aliquem elicere
tui." Idem locus citatur ab Eudocia p. 94., vbi
neckius (*Bibliothek der alten Literatur und
nst*, *St.* V. p. 31.) haec notauit: „Suidas ex Eu-
cia emendandus: ille enim nullo sensu, nostra
ne, ἔγραψε περὶ τῆς ἀναγν. κ. τ. λ. Scripsit
lus de lectione et studio historiae, quae eo du-
t" [ἱστοριῶν ἀγαγόντων?) „vt ad nos attendamus,
equidem interpretor." Villoisonus in Eudocia
ere dedit περὶ τῆς ἀναγν.: nam Codex habet
ὶ τῶν ἀναγνώσεως. Corrige, vt habet Suidas,
ὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως. Sensum hunc esse
o: *De rebus, quae in legendis historiis nos*
, i. e. ipsum scriptorem) *aduerterunt*. Bast.
Ibid. not. *). En exemplum magis etiam lucu-
um negligentiae, qua Villoisonus talia tractauit.
llonius Lex. p. 6. Ἀασίφρων· βλαβεσίφρων.
ηται καὶ (Albertius ad Hesych. I. p. 8. εἴρη-
δὲ καὶ) ἀεσίφρων. σημαίνει τῷ ἔχοντι κεκοιμη-
ς τὰς φρένας, καὶ οὐ διεγηγερμένας. Primum
bi oportet βλαψίφρων: nam βλαβεσίφρων non
tur. Deinde syllabas ρηται accentumque super
rima manus deleuit. Praeterea pro καὶ, quod
finxerunt Albertius et Villoisonus, Codex δὲ
et. Itaque sic legendum: εἰ δὲ ἀεσίφρων, ση-
νει τῷ ἔχοντι κ. τ. λ. Hic datiuus Villoisono mu-
lus videtur in accusatiuum: quod non magis
bari potest. Verissime enim Herm. Tollius, ci-
datiuum ἀεσίφρονι (Odyss. Φ, 302.), quem
ollonius spectauit: „Grammatici solemnem mo-
m, formas rariores ipso illo casu proponendi et
terpretandi, quo in veterum locis leguntur, et-
n addito verbo σημαίνειν seruant." Bast.

Pag. 169. not. * *v. 18.* παρὰ πᾶσι τοῖς κακοῖς
tur etiam in Etymolog. Paris. 2636. Sed Guel-
rbyt. toto articulo caret. Bast.

Pag. 170. not. †). Variatio in nomine scripto-
Allegor. Homeric. orta est e compendio Ἡρακλ

τες. vbi vide not. Boisson.

Pag. 179. not. 56. extr. Addatur *Δεύνυσ*
Δεόνυσος in Etymolog. *M.* p. 259, 28. sqq.
σος, ὁ Διόνυσος ... τοῦ ῑ τραπέντος εἰς ε̄,
Δεόνυσος, οὕτω γὰρ Σάμιοι προφέρουσι (Cod.
2667. *προφέρονται*), *καὶ συναιρέσει* (id. addi
κῶν) *Δεύνυσος, ὡς Θεόδοτος, Θεύδοτος· ἔνιοι*
σιν ὅτι ἐπειδὴ ἐβασίλευσε Νύσης. κατα δὲ τὴν
φωνὴν, δεῦνος ὁ βασιλεὺς λέγεται. Pro
membro idem Codex habet: *ἐνίοτε* (leg. ἔ
αὐτὸν Δεύνυσον ὀνομάζεσθαί φασιν,
ἐβασίλευσε Νύσης. κατὰ γὰρ τὴν τῶν Ἰνδ
νὴν δεῦνος ὁ βασιλεύς. De voce indica *δεῦνος,*
me amicissimus Chézy, nauam dans operam
linguae Samskritanae, Grammaticum manil
mente habuisse indicum *déva*, quod significe
dicaturque, perinde vt *diuus*, etiam de
quos Indi compellent *déva*, i. e. *Majesté*
Langlesium ad *Recherches Asiatiques ou*
res de la Société établie au Bengale,
franç. T. I. p. 278. sq. „Les Indiens" in
doctissimus, cuius erga me voluntati plur
accepta referre gratissimus agnosco, „do
„Chiven ou Bacchus l'épithète *Dévanichi*
„*nichi* (dieu de Nicha), parcequ'il fut éle

αχὺ τὸ γλυκὺ χρᾶμα. Cod. Vatic. ἕξεις πάλι τὸ λυκὺ γράμμα. Mutato γράμμα in τραῦμα, manum oëtae restitueris. Hoc cum iam Pauwio in mentem venisset, (v. Iacobs. Add. ad h. l. p. 375.) nunc sum dedit Graefius, vir doctissimus, in cultissima oëtae Gadareni editione. SCHAEF.

Pag. 187. not. *) *v. 16.* Locus Excerptorum Apollonii p. 568. Sturz. sic habet: παρὰ τὸ ἕτερος ἑτέρωτε ἢ παρ' ἐπιῤῥήματος ἑτέρωθε, ἀφ' οὗ καὶ παρ' Αἰολεῦσιν ἑτέρωτα. Sturzio placet legere παρὰ τὸ ετερος τὸ ἑτέρωσε ἢ παρὰ Δωριεῦσιν ἑτέρωτε: Censori eius (*Jen. Litterat. Zeit.* 1810. 9. Januar.) παρὰ τοῦ ἕτερος τὸ ἑτέρωσε ἢ παρ' ἐπιῤῥήματος ἑτέρωτε. Neuter verum vidit: quod non miror, cum vterque ignorauerit, quomodo ille locus ab antecedentibus pendeat. Scilicet Apollonius agit de aduerbiis in τε exeuntibus. Docet, ab ἄλλος deriuari ἄλλοτε, a παντὸς πάντοτε etc. Iam sic pergit: Τῇδε ἔχει καὶ παρὰ τὸ ἕτερος τω (sic Cod. Scrib. τὸ) ἑτέρωτε ἢ παρ' ἐπίῤῥημα τὸ (sic Cod. Praepositionem παρὰ, indicem deriuationis, Apollonius *nunquam* genitiuo iungit.) ἑτέρωθε, ἀφ' οὗ κ. τ. λ. H. e.: *Idem tenendum de* ἑτέρωτε, *quod ab* ἕτερος *aut ab aduerbio* ἑτέρωθε *deriuatur, vnde* (scil. ab ἑτέρωτε) *ortum est Aeolicum* ἑτέρωτα *etc.* Magis naturalis verborum ordo hic foret: παρὰ τὸ ἕτερος, ἢ παρ' ἐπίῤῥημα τὸ ἑτέρωθε, τὸ ἑτέρωτε, ἀφ' οὗ κ. τ. λ. BAST.

Ibid. v. 30. σὺχ ἐφικτῇ. Corrig. οὐκ ἐφικτῇ. BAST.

Ibid. v. vlt. Κασταθεὶς etiam Valckenario ad Theocriti Adoniaz. p. 278. sq. genuinum videtur. Sic autem Vir Summus: „Ὁ δ' ἐξύπισθα κα„σταθεὶς, *a tergo vero destitutus* — quae iambi„cum conficiunt dimetrum: huc pertinet *Hesychii* „Ἐξύπισθα, ἐκ τοῦ ὀπίσω. Κασταθεὶς, vel κασσα„θεὶς est pro καταστάθεις. In altero loco *Apollonii* „ista tantum leguntur sic scripta: ὁ δ' ἐξόπισθα „καταθεὶς. in altero haec: ὁ δ' ἐξύπισθα καςαθεὶς „πρὸς θέτροσθα. quid lateat in vltimis, ali„quando forsan detegetur.“ Nunc detectum est,

ᾱ, vbi αῖ legi oportet. Suidas: *Αἰγιάζειν·*

Σὺ δ' αἰγιάζεις ἐνθάδε καθήμενος.

Αἰγιάζειν vertunt *capras pascere*, cuius si
tionis alium certioremque auctorem requiro.
pius in Suid. Vol. I. p. 149., vere ille c
ἐνθάδε, quaerit: „An *αἰθριάζειν?*" Mihi
vulgatum *αἰγιάζειν* videtur recte habere. I
SGerman. rhet. soph. MS. eundem habet
lum, eumque magis integrum: *Αἰγιάζειν. α*
γιάζων (scrib. *αἰγιάζεις*) *ἐνθάδε καθήμενος*
τοῦ περιάγων (sic) *λαλεῖς*. Apparet,
ριάγων scribendum esse *περὶ αἰγῶν*. B

Pag. 202. *v.* 5. *ab extr.* *ΚΑΥΓΙΝα.* Leg
ΤΙΝα. Bast.

Pag. 207. *not.* 83. *v.* 7. *ἀγελίζω* scrip
calami. Codex recte habet *ἀλεγίζω.* Bast

Ibid. v. 10. *Ἄτερ γέθεν.* Omnes vident
bendum esse *Fέθεν*, praefixo digamma Aeol
iam Salmasius correxit. Idemque placuit
Sturzianae editionis Maittairii l. c. Bast.

Pag. 225. *v.* 15. *ab extr.* Sic etiam αμ
Ἀμπέλων, *δαφνὼν* et *Δαφνων*, *καλαμὼν* et K
κυπαρισσὼν et *Κυπαρίσσων*, *λαχανὼν* et Λ
πηγανὼν et *Πηγάνων*, *ῥοδὼν* et *Ῥόδων* etc.
haec nomina propria leguntur in Epistoli
phylacti Simocattae. Bast.

Pag. 241. *v.* 4. *ab extr.* Codex Paris. 2636. dat φυσίν φερέζωον κόρην. Voluit igitur τὴν φυσίζωον κόρην. Bast.

Pag. 248. *not.* *). Τοὺ et τοὺν scribendum esse, non dubito. Conf. Hermann. de emend. rat. gr. gr. 7. Schaef.

Pag. 249. *not.* **) *v.* 13. *ab extr.* αὐτόν μιν. Scrib. αὐτόν μιν. Bast.

Ibid. *v.* 11. *ab extr.* ἔε δ' αὐτόν. Scrib. ἒε δ' αὐτόν. Bast.

Ibid. *v.* 6. *ab extr.* Censor Sturzianae editionis Maittairii l. c. ἐμαυτᾷ τοῦτ' ἐγὼ σύνοιδα habet pro verbis ipsius Apollonii, ac locum sic legit: ἀνεγνώση ἐμαυτῷ, τοῦτ' ἐγὼ σύνοιδα· ἐμαυτῷ παλαμάσομαι. Hoc verum esse nego ac pernego. Apollonius enim duo citat exempla Aeolica, non dicens, Sapphus sint an Alcaei: alterum, ἔμ' αὔτᾳ (aut fortasse rectiore τονώσει, ἔμ' αὔτᾳ pro ἔμοι αὔτᾳ) τοῦτ' ἐγὼ σύνοιδα; alterum, ἔμ' αὔτῳ (ἔμ' αὔτῳ) παλαμάσομαι. Hoc docet orationis contextus, quem si habeas cognitum, caue de talibus locis quidquam statuas. Rectius idem Censor: „Ἐμαυτῷ παλαμάσομαι verissimum est: nam est exitus versus choriambici, cuiusmodi versus Alcaeus frequentauit.“ Bast.

Pag. 250. *not.* *). Quum Bastius in Alcaei versu codicis lectionem τελέσσῃ pro Koeniana τελέσῃ reponi iuberet, id non codicis auctoritate, quae in tali re, etiam si codex optimus esset, nulla foret, sed metri caussa fecerit necesse est. Nam praeter metrum prorsus nihil est, quo, vtra vera lectio sit, diiudicari possit. Atqui nec Bastius dicit, quo metro istud fragmentum esse putet, neque omnino apparet, quomodo, si τελέσσῃ legatur, haec vsitatis Alcaeo numeris conueniant. Quare mihi quidem Koenius prudenter τελέσῃ scripsisse videtur, vt qui versum Sapphicum esse intelligeret. Est autem iste versus hoc modo scribendus:

αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

Quae praecedunt Alcaei verba, ἄεισον ἄμμι τὰν ὤκολπον, in his dubitari saltem poterit, vtrum cum

sic esse distinguendum: *καὶ ἐπ' ἄλλων. μενι* *τοῦ ὔμμιν — καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων.* Istud ι *ἄλλων* ad praecedentia pertinet: etiam in alii quit, huiusmodi datiuis *ν* abiicitur. In Alca gmento, cuius ingeniosam emendationem p Bastius, malim etiam leniore mutatione:

> *ὔμμιν ἀθάνατοι θεοὶ*
> *νικᾷν —*

Scilicet *δοῖεν*, seu quidquid sequebatur. M choriambicum est. HERMANN.

Ibid. In correctionem *μένει τε* pro *μὲν εἶ* Censor Maittairii Sturziani feliciter incidit.

*Pag. 259. not. *) v. 18. τὴν ὑγιείαν.* *τὴν ὑγίειαν.* BAST.

Pag. 260. v. 16. Quod habet Grammatici mann. *τὴν ἀπὸ τέλους* pro *τὴν πρὸ τέλους,* est. In Grammaticorum lingua *vltima* sylla aliis modis appellatur, tum dicitur *ἡ ἐπὶ* (Etymolog. M. p. 825, 20. Villois. Anecd. II. vbi *ὅταν μὲν τιθῆται,* non *τίθεται, ἐπ* legendum): *paenultima, ἡ πρὸ τέλους* (Et M. p. 804, 17.) siue *ἡ δευτέρα ἀπὸ τέλους* MS. v. *Νηληϊάδης*): *antepaenultima, ἡ τρί* *τέλους* (Etymolog. M. p. 804, 21.), etc. In tem formulis praepositiones *πρὸ* et *ἀπὸ* a saepe confunduntur. E. c. Draco MS. (v.

Hermannum p. 443. v. 3. sqq. desunt verba τὴν ἀπὸ τέλους τρίτην vsque ad ἔχει καὶ, quod scribae oculi priore τὴν ad posterius aberrantes media transiluerunt. Ibidem perperam legitur πονηρὸς pro πονηρός. — Phauorinus v. μυρία: ἰστέον, ὅτι τῶν πλειόνων παροξυνόντων τὸ ὡρισμένον (μυρία) ἤγουν δέκα χιλιάδας, Ἡρωδιανὸς ἑκάτερον (τὸ ὡρισμένον καὶ τὸ ἀόριστον) ὀφείλειν φησὶν ὀξυτονεῖσθαι κατὰ τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους, ὅ ἐστι κατὰ τὴν παραλήγουσαν. In his plura sunt corrupta, quae ex Eustathio ad Hom. Il. *Α*. p. 15, 32. sqq. corrigi oportet. Primum supple: τ. πλ. παροξυνόντων μὲν τὸ ἀόριστον τὰ μυρία, προπαροξυνόντων δὲ τὸ ὡρισμένον ἤγουν τὰς κ. τ. λ. Deinde pro κατὰ τὴν παραλήγουσαν sine cunctatione scribe κατὰ τὴν προπαραλήγουσαν. Schneiderus quidem in vtraque Lexici sui editione: „παραλήγουσα συλλαβὴ, *antepenultima*, vorletzte Sylbe." et: „ἡ προπαραλήγουσα (συλλαβή), die vorletzte Sylbe." Sed haec tam falsa sunt, tamque repugnantia inter se, vt virum optimum in tertia editione vtilissimi libri refecturum esse non dubitem. Bast.

Pag. 263. not. 76. v. 17. Iure Schaeferus suspicatus est, Villoisonum verba Codicis Ven. A. perperam dedisse. Haec enim sic habent: πρὸς Ζηνόδοτον, ὅτι ἔοικεν ἐξειληφέναι τὸ ὧδε τὸ πηκός (sic)· ἑξῆς γὰρ γράφει· εἰ δέ σφιν κἀκεῖσε. ἔστι δὲ ἀντὶ τοῦ οὕτω. Iam omnia manifesta fiunt, modo pro corrupto τὸ πηκὸς, quod Villoisonus non intellectum plane omisit, τοπικῶς scribas. Pro κἀκεῖσε textus editus male dat καὶ κεῖθι. Etiam in Scholio ad v. 348. dicitur, Zenodotum κἀκεῖσε, non καὶ κεῖθι, scripsisse, totumque Scholium hac scriptura nititur. — Obiter moneo, in altero Scholiastae Veneti loco a Schaefero citato (ad Il. Θ, 73.) Villoisonum perperam legisse τοῦ διηγήματος pro τοῦ δυϊκοῦ (voce scriptâ tali fere compendio, quale ostendit tab. palaeograph. VI. num. 4.) σχήματος. Bast.

Pag. 264. not. 78. In Codicibus vox ἀλλεπάλλη-

tato, fecit λοις. Mihi vero ἀλλεπάλληλα g
num videtur. Bast.

Pag. 279. v. 20. sq. Codices Sorbon. et I
2636. dant μετατεθέντος τοῦ δ εἰς τὸ ζ καὶ τ
διφθόγγου εἰς τὸ η, ὥςπερ πλείων πλήων
μείων μήων, quod praefero. Sic etiam Guel
bytanus, nisi quod pro ὥςπερ male dat ὡσ,
ὥςτε. Facilis est commutatio harum particul
quando syllabae τε et περ, id quod saepe fit
τ et π superscripto indicantur.*) Bast.

Ibid. v. 28. γράφεσθαι. Sic recte legisse
videor litteras γρ, quas solas habet Codex
Codex 2636. perperam dat γράφεται. Neq
ctius Codex Sorbonicus ἡ μεταμο (i. e. μετ
pro ἡ ἐτυμο (i. e. ἐτυμολογία), quod proptere
memoro, quia hae voces etiam alibi in Lexic
mologicis commutantur. Bast.

Pag. 280. v. 9. Censor Maittairii Sturzia
in Apollonio Dyscolo perinde vt ego tuetur
repudiatque Sturzii coniecturam prorsus im
bilem, Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος. Sed quod i

s monui, Apollonii Excerpta, quae Sturziana ittairii editio repetiit, nihil aliud esse quam fraenta male inter se cohaerentia saepeque admom inscienter consarcinata. Quod si Censor ille egrum textum Grammatici cognitum habuisset, nquam voces sanissimas, ἀλλ' ἐμάχετο τὸ, vt visas solicitasset. Ceterum bene vidit, sermonem se de fragmento Alcaei. Bast.

Ibid. v. 23. Integer textus hic est: Ἰστέον ὅτι ριῶς λέγεται ἡ γῆ πᾶσα. εἰσὶ δέ τινες τόποι, οἵτις καλοῦνται ἤπειροι (Cod. Guelpherb. addit ὥςπερ εἰ ἡ γῆ ἡ ἐξ ἐναντίας τῆς Ἰθάκης), ἀλλ' οἱ Δωεῖς ἄπηρος λέγουσιν. ἀπέρατος (al. ἀπέραντος) γὰρ τ. λ. Bast.

Ibid. v. 29. Θεσπρῶτις. Corrig. Θεσπρωτίς. Bast.

Ibid. v. 32. De tribus significationibus vocis πειρος etiam Scholiastes ad Thucydid. (Vol. V. 307. Bipont.) videtur disputasse. Quod nunc ilc editum est: ἤπειρος τριχῶς λέγεται· * ἡ πᾶσα γῆ, ρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς θαλάσσης, nemo non intelgit, lacunâ hiare. Defectum Scholii ex Etymolog. aris. recte, opinor, supplebis. Bast.

Pag. 284. *v.* 8. Vitium in ἐκβοήσας pro ἐκβοηήσας haudquaquam natum, vt Wesselingius puuit, ex scribendi compendio, sed ex negligentia equenti librariorum in polysyllabis vocibus sylbam in medio scribendam omittentium. Vide uae dixi p. 560.*) Bast.

Pag. 287. *not.* *). In Theophylacto Simoc. recte sponitur compositum ἀγρογείτονος. Sed simile comositum κυκλοδάσειαν, quod legitur in Schol. Ven.

---

*) Quod ibi Bastius cum Albertio solicitat Hesychii μεϋδότος, vereor ne genuinum sit, depromtum illud, vt pinor, e versu epico. Sic Homerus Il. XXIII. v. 679. εδουπότος Οἰδιπόδαο. Hesiodus Theogon. v. 825. γλώσσῃσι δνοφερῇσι λελειχμότος, ex emendatione Guieti, quam uearis Aristophanea scripturâ in Homeri Il. XI. v. 26. μερδαλέοι δὲ δράκοντες ἐλειχμῶντο προτὶ δειρήν. Adde uae Bastius infra in Addend. ad p. 676. v. 1. de ἐκκεώφει monuit. Schaef.

ad Homer. Il. XV, v. 309. mutandum in κύκλῳ δεσεῖαν. Obiter Lexicis adde κυκλογράφος. Schol. ad Euripid. Orest. v. 998. Διονύσιος ὁ Κυκλογράφος. V. Fabric. Bibl. Gr. T. IV. p. 108. Harl. Item κυκλώδης. Paulus Silent. LXXIV. v. 129. sq. λίμνην μικρὰν λίαν, κυκλώδη. Statim sequitur πρὸς ἣν θέλων λουθῆναι. Sic Theocritus Id. I. v. 150. Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς. quod tentare non debebam. V. Hermanni Obseruationes ad Bucolica insertas nuperae editioni Sophoclis p. VIII. Argumentum Euripid. Med. φάρμακα πόλλ' ἕψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν. Wolfius in Fragmentis Homericis v. 62. dedit ἐνὶ χρ. λ. Sophocles Aiac. v. 95. ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ; Conf. not. ad Sophocl. Trachin. v. 371. T. II. p. 334. SCHAEF.

Pag. 289. *v*. 10. Scribe: πελειώματα (l. πελώματα), ὥς δέ τινες, ὅτι ὀπῇ καὶ τρυπήμασιν ἐοίκασιν. Sic etiam Etymolog. Guelpherbyt., nisi quod πελιδνώματα pro πελιώματα dat. BAST.

Pag. 290. *not*. *). De loco citato Scholiorum ad Theocritum vide etiam Epistol. Critic. p. 244. BAST.

Pag. 292. *v*. 35. Ad corrigendum articulum Κυρβασία Etymolog. Guelpherb. et Paris. 2636. nihil conferunt. Posterius quidem caret toto articulo: prius dat θεοδώρι^τ, h. e. Θεοδώριτος pro Θεοδώριχος, finitque articulum verbo λέγει. BAST.

Ibid. *not*. **). Sic Brunckius Anal. Vol. III. p. 209.: „Γράφικος" (non Γραφικὸς) „est nomen pro„prium." BAST.

Pag. 299. *not*. 37. *extr*. Adde Epist. Crit. p. 162. sq. BAST.

Pag. 301. *not*. *) *v*. 9. *ab extr*. λιλαίεται. Leg. λιλαίετο. Grammaticus respexit Iliad. *T*, v. 76. BAST.

Pag. 303. *not*. 42. Quod commemorauit Schaeferus ταυτὰν (pro τὰν αυτὰν), facit vt recorder ἐν ταὐτοῖς Libanii IV. p. 799, 9½, quod item corruptum esse nemo negabit. Totus Sophistae locus hic est: Εἰ μὲν οὖν ἐφεῖτο γυναῖκα ἐπὶ βήματος λέ-

γειν, οἶκτος ἂν ἦν τὸ πᾶν τοῦ λόγου καὶ δάκρυα.
νῦν δ' ἐπειδὴ ἄλλος ἐν ταὐτοῖς κατέχει τὸ βῆμα,
ἐν οἷς μὲν τὰ τῆς μητρὸς παθαίνεται, τὸ πάθος ἐν-
δείξεται· ἐν οἷς δὲ ἄλλως ἀγωνίζεται, δριμύζεται
τὰ οὐαγώνια. Cui non in mentem veniat, pro
ἄλλος ἐν ταὐτοῖς legendum esse ἄλλος ἀντ' αὐ-
τῆς? Vltima verba item manifesto corrupta sunt.
Et οὐαγώνια quidem fortasse nihil est aliud quam
error typothetae, qui dare debuit ἐναγώνια. Sed
etiam δριμύζεται mihi videtur vitium contraxisse,
cum ob praegressum ἐνδείξεται, non praesens, sed
futurum exspectetur. Hac de causa, et quia litte-
rae ξ et ζ toties confunduntur, corrigo δριμύξε-
ται τὰ ἐναγ., arbitrorque, nisi certior accedat au-
ctoritas, formam a Schneidero in ordinem ex hoc
Libanii loco receptam δριμύζω (pro δριμύσσω) in
Lexicis tolerari non posse. Bast.

Pag. 305. v. 14. "ΑΤΕΡΟΣ. Leg. "ΑΤΕΡΟΣ.
Bast.

Pag. 312. not. 53. v. 4. ne pro βαρυτονούμεναι.
Leg. ne pro βαρυτονούμενα. Bast.

Pag. 313. v. 12. in Capite περὶ τοῦ ἄλλος καὶ
ἀλλοδαπός. Addo nunc, Codicem Apollonii in
inscriptione non ἀλλοδαπὸς, sed ἀλλοδαπὴς ha-
bere. Eandem formam reperi in Apionis Glossis
Homer. MSS. (v. Addenda ad p. 344.), vbi haec
legas: Ξένον, τὸν ἀλλοδαπῆ καὶ ἔπηλυν, καὶ τὸν
φίλον, καὶ τὸν ξενίζοντα καὶ τὸν ξενιζόμενον. Ari-
stides Vol. I. p. 98. Iebb. τοσοῦτον δὲ πέφευγε τὴν
ἀλλοδαπὴν καὶ βάρβαρον. Var. lect. Cod. Bar. 7.
ἀλλοδαπῆ. Nomina in δαπης rara sunt, etsi bene
graeca, inprimis παντοδαπὴς, quod Schneidero
sine causa idonea videtur vox fidei dubiae. Syl-
burgius Ind. Etymolog. M. v. παντοδαπά: „περὶ
„παντοδαποῦς ὕλης liber Fauorini 711, 48. vbi etiam
„nota παντοδαποῦς pro παντοδαπῆς.“ Debebat ci-
tare etiam p. 204, 23. vbi haec leguntur: Βόλβιτον,
τὴν παντοδαπῆ κόπρον. Seuerus Soph. in Leon.
Allatii Excerpt. Var. p. 232. νῦν δὲ παντοδαπῆς
φύσεως εὐπορῶν, ἀπορεῖν πρὸς τὸν ἀγῶνα παρέχει;

ὡς τὸ ἄκοιτις, ἄλοχος, ἀδελφός· ἴσον γὰρ τῷ ὁμόκοιτις, ὁμόλοχος, ὁμόδελφος, δελφὺς γὰρ ἡ μήτρα. δηλοῖ καὶ τὸ πολὺ, ὡς τὸ ἀχανὲς, ὅ ἐστι τὸ πολὺ κεχηνὸς, καὶ ἄξυλον τὸ πολύξυλον. δηλοῖ καὶ τὸ ἴσον, οἷον Διῒ μῆτιν ἀτάλαντον (Il. *B*, 169.) καὶ ἀτάλαντον Ἄρηϊ (Il. *E*, 576.). δηλοῖ δὲ καὶ τὸ συνεχὲς, ὡς παρ' Ὁμήρῳ· ἀζηχὲς μεμανῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν (Il. *Δ*, 435.). δηλοῖ καὶ τὸ δυςειδὲς, ὡς ἐν τῷ ἄκνημος, ἀσκελὴς, καὶ τὸ κακὸν, ὡς ἄφωνος, ἄστομος, ἀπρόςωπος. δηλοῖ δὲ καὶ ἐπίῤῥημα σχετλιαστικὸν, καὶ ἐκπληκτικὸν, οἷον ἆ δειλὼ (Il. *P*, 443.) ἴσον τῷ, φεῦ ἄθλιοι, ὅπερ ἐκ παραλλήλου ὁ Ἀριστοφάνης γράφει· ἆ ἆ, τὴν

νὸν νεμομένης. *Πεδινὸν* quidem ipse Codex habet. Quod enim Villoisonus pro Sigma habuit *ταχυγραφικῶς* iuncto litterae insequenti Pi, nihil aliud est quam ductus initialis huius ipsius ϖ. Alia significatio vocis *λαῖον* apparet ex loco citato Lexici Darmstadini, vbi nemo dubitet esse synonymon vocis *δρέπανον*. Arguit id particula *καὶ*, quae in scriptis Grammaticorum saepissime est idem quod *ἤγουν*. Conf. e. c. Obseruat. Miscellan. Vol. IX. p. 108. Hanc significationem vocis *λαῖον* confirmat Phauorinus haec tradens: *Λήϊον, τὸ χωράφιον, τὸ λαίου δεόμενον. λαῖον δὲ τὸ δρέπανον.* Atque hac auctoritate, vt puto, nititur significatio nominis substantiui *λαῖον* in Lexico Hederici (Lips. 1788.) commemorata, *falx messoria*, quam cur Schneiderus omitteret, nihil causae fuit. Hoc quidem sensu *λαῖον* Atticistae posteriores videntur vsurpasse. Certe in Lexico Codicis Paris. 2720. sic inscripto: *Ὀνομάτων ἀττικῶν ἐκλογὴ κατὰ στοιχεῖον, οἷς οἱ δοκιμώτατοι τῶν Ἀττικιστῶν χρῶνται, καὶ πόσα σημαίνει ἔνια τῶν ὁμωνύμων ὀνομάτων,* fol. 179. recto ad calcem litterae Lambda hos legi articulos: *Λάγνος ἐπ' ἀνδρῶν· μαχλὰς ἐπὶ γυναικῶν. Λαῖον, τὸ δρέπανον. Λογεὺς, ὁ λογογράφος.* Etiam vocem *λογεὺς* Schneiderus videtur parum cognitam habuisse. Reperi item in Cod. Vatic. Dionysii Thracis (Num. 14.) fol. 9. recto, vbi haec scripta sunt: *Γραμματικὴ ..... τέχνη ἐστὶ θεωρητικὴ τῶν παρὰ ποιηταῖς τε καὶ λογεῦσι.* Bast.

δᾶδα μὴ (l. μή μοι) πρόςφερε (Plut. v. 1052), ψιλούμενον καὶ ὀξυνούμενον (l. ὀξυνόμενον s. ὀξυτονούμενον). θαυμαστικὸν δὲ δασύνεται, ὡς Ἀγαθίας ἐν ἐπιγράμμασιν· ἆ μέγα τολμήεις κηρὸς ἀνεπλάσατο. δασυνόμενον δὲ καὶ περισπώμενον δηλοῖ τὸ ὦ, ὡς τό· ἆ μὴ λέγε ὦ πόνηρος, (sic) ἔχ' ἥσυχος. δηλοῖ καὶ τὸ εἴθε. δηλοῖ καὶ τὸ μέγα καὶ τὸ πολύ. εἰ δὲ ψιλωθείη περισπασθὲν, τὸ ἵνα σημαίνει. *Prior* pars huius loci vsque ad verba ἆ δειλώ, ἴσον τῷ φεῦ ἄθλιοι, videtur ex Apione sumta esse, cuius *Γλῶσσαι Ὁμηρικαὶ* (eaedem, opinor, quarum apographum e Codice Barocc. penes Ruhnkenium *) fuit) in eodem Codice Darmstadino reperiuntur. Certe his in Glossis eadem iterum leguntur, nisi quod Apion non habet verba ἀκτήμων — δεόμενον, et pro ὁμόλοχος, qua voce, pro ἄλοχος dicta, Lexica nostra carent, dat ὁμόλεχος, etiam Apollonio Villois. p. 108. vsurpatum ac sine iusta causa Schneidero visum dubiae fidei. Quod idem Apollonius p. 2. habet ἰσολεχής, Lexicographi prorsus neglexerunt. *Altera* pars vsque ad finem comparari potest cum Suida, qui tamen Iambum ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτ'. ἔχ' ἥσυχος (Aristophan. Plut. v. 127.) omisit. — Codex ille Musei Darmstadini, complectens plura scripta argumenti grammatici, in quibus est etiam epitome Orionis Thebani Etymol., cum viris doctis hucusque ignotus fuerit, mox spero me accuratius et copiosius de eo acturum esse. Bast.

Pag. 346. Articulus ἀεὶ reperitur etiam in Codicibus Guelpherb. et Paris. 2636., sed scripturae varietate nulla, quae quidem grauioris momenti sit. **) Pro συντεθέντα v. 24. Guelpherb. dat συντεθειμένα, sed Paris σύνθετα. Bast.

Pag. 347. v. 1. Guelpherb. recte habet αἲ παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι pro ἀεὶ π. τ. Α. Deinde v. 3. Paris. 2636. dat καὶ παρὰ τοῖς βοιωτοῖς διὰ τοῦ ι καὶ η

---

*) V. praefat. ad Hesych. Vol. II. p. V. Bast.

**) Add. Heyn. ad Homer. Il. T. VI. p. 638. Conf. Hermann. praefat. ad Euripid. Hercul. fur. p. III. Schaef.

γράφονται, καὶ παρὰ τοῖς ταραντίνοις διὰ τῆς ται (leg. αι) καὶ τοῦ η. Guelpherbytanus, omittens verba καὶ παρὰ τοῖς Βοιωτοῖς δὲ διὰ τοῦ ι καὶ η, dat haec: ἐξ οὗ καὶ αἴδιος διὰ τοῦ ἰῶτα, παρὰ τοις Ταραντίνοις διὰ τῆς αι διφθόγγου καὶ τοῦ η. In reliquis Guelpherbytanus nihil ostendit diuersitatis. In Paris. 2636. finitur articulus verbis παρὰ τοῖς Δωριεῦσιν. Bast.

Pag. 348. not. k. Apollonius Dyscolus αἴδιος non habet pro voce composita ex ἀεὶ et διὼν (a δίειμι), sed, quod multo probabilius et verius, deriuat a solo aduerbio ἀεί. Sic enim in libro περὶ ἐπιῤῥημ. disputat: ὃν τρόπον τῷ ὄπισθεν τὸ ὀπισθίδιος παράκειται, ἔμπροσθεν ἐμπροσθίδιος, μαψίδιος, αΐδιος (h. e. quemadmodum a μάψ deriuatur μαψίδιος, ab ἀεὶ ἀΐδιος)· οὕτω παρὰ τὸ ῥέα κ. τ. λ. — De noto illo διέσῃ in Xenophont. Memor. II, 1, 24., vt ad locum hunc constituendum pro virili parte aliquid conferam, obiter moneo, scripturae varietates δεήσῃ, δεήσεις ad ipsam scriptoris manum fortasse perducere posse. Scilicet, si rationem habeas pronuntiationis recentiorum Graecorum, haec verba solo ε discrepant a διοίσῃ, διοίσεις, quorum hoc est synonymum antecedentis διαβιώσῃ, idemque significat, quod Valckenarianum διαιτήσῃ vel διάξεις, cui Schneiderus satis audacter in textu locum concessit. Schneiderus in Lexico Gr. Germ. v. διαφέρω: „Διοίσεται „und διοίσει, verstanden τον βιον, wie διαγω, per- „agere vitam, sein Leben zubringen, Soph. Aiac. „512. Eurip. Rhes. 600 u 982" De vsu medii διοισεται adhuc dubites. Lobeckius ad Soph. Aiac. p. 298.: „Σοῦ διοίσεται μόνος. Τὸν αἰῶνα subintelligendum esse monet Musgrauius, nec aliter censuisse videntur Suidas et Hesychius, cuius glossa „Διοίσεται, διάξει, βιώσεται ex hoc nostro loco deriuata est . . . Neque vero διοισεται ita dicitur, „sed διοίσει, διάξει." Sed actiuum Xenophonteo loco perquam accommodatum foret, satisque prope

Pag. 349. In articulo ἐνεκότουν sumto ex
molog. Paris. 2630. verba δευτέρα συζυγία ac
modate seriei orationis mutanda censui in πρ
συζ. Sed ex Etymologicis Sorbon., Guelphe
Paris. 2636. apparet, textum Parisini 2630. ma
esse, et pro ἔστι δὲ πρώτη συζυγία τῶν πε
μένων (scil. κοτέω) oportere legi ἔστι δὲ καὶ
τέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, κοτῶ κο
Bast.

Pag. 352. not. 4. ἀποσπασμάτια. Leg. ἀπ
σμάτια. Bast.

Pag. 361. v. paenult. Coray ad Plutarch. V
p. 414. haec notauit: τῆς θύρας τὸν κρίκον
ἤθεια κριχίλλιον καὶ κιρκέλλιον, καὶ
κέλλιον καὶ κρουκέλλιον οὐδετέρως καλε
que Graeca lingua habuerit oportet voces κρίκ
κίρκελλος κ. τ. λ., quarum deminutiua sunt
citata. Bast.

Pag. 366. not. 24. v. 4. Abreschius fallit
Cattier. p. 102. notans haec: „Comparatiuu
„τότερος nusquam exstare puto.“ Neque mir
rat ibid. superlatiuum οἴκτιστος reiiciens prob
pro eo adiectiuum verbale οἰκτιστός. Nam pr
xytonum οἴκτιστος tuentur partim Codices
e. c. supra p. 360.), partim manifestum te
nium Grammaticorum, e. c. Pseudoherodian

Meleager II. v. 11. ὀλβίστη νήσων ἱερὰ Τύρος. dem XI. v. 7. ὀλβίστη Μερόπων ἱερὰ πόλις. Alcaeus Messen. VII. v. 7. ὀλβίστη νήσων πόντω Ἴος. Paulus Silent. LXXVI. v. 3. s. τεὴ δ', ὄλβιστε, σιωπὴ στυγερὴ τελέθει. Macedonius XXVIII b. v. 4. ὀλβίστην ἀντιδιδοῦσα χάριν. Idem XXXII. extr. ——εσιν ὀλβίστοις εὗρε μεγαιρομένην. Add. Ruhnken. Epist. Crit. p. 167. Obiter Lexicis accedant ——am haec· Ὀλβήεις. Manetho IV. v. 100. πλοῦτόν ὀλβήεντα δόμους τ' εὐδαίμονας ἔρδει. Ὀλβομέλαος. Idem ibid. v. 504. βαθυχρήμονες, ὀλβομέλαοι. Ὀλβονομεῖν, quo verbo vtitur idem ibid. v. 8—. SCHAEF.

Pag. 367. not. 27. v. 6. Ἦμος ὅτι. Leg. Ἦμος ——. BAST.

Pag. 369. v. 17. Eandem particulam Theocriti Idyll. V. v. 30. restituit Volgerus ad Sapphus Carm. —. 7. sic corrigens: τυΐδ' ὁ τράγος οὗτος· ἔρισδε. SCHAEF.

Pag. 372. not. 34. v. 9. Aristoteles Hist. Anim. IX. c. 21. (al. 30.) in. Οἱ δ' ἄποδες, οὓς καλοῦσί τινες κυψέλλους. Mox: Οὗτοι νεοττεύουσιν ἐν κυψέλλισιν. Schneiderus ad h. l. p. 137.: „Med. κυψέλους. Deinde κυψελίσιν. — Hesychius: κύψελος, ὄρνις ποιὸς, ὅμοιος χελιδόνι.“ Plinius 10. s. 55. Paullo post citatus a Schneidero: *cypselli appellantur.* SCHAEF.

Pag. 376. v. 6. ab extr. Eodem modo inter πλοίοις et πλοίοισιν libri fluctuantur in Psephismate dorico Byzantiorum ap. Demosthen. de cor. c. 71. Xenophon Cyrop. I. 1. 2. πᾶσι τοῖς ἄλλοις. Schneiderus: „τοῖς ἄλλοισι Altorf.“ V. idem vir doctissimus ad Aristotel. Hist. Anim. T. I. p. 383. SCHAEF.

*Pag. 378. not. *) v. 5.* Pro ἀθρεῖον δὲ Codex Paris. 2636. per nouam corruptelam dat ἀθρεῖοι δέ. BAST.

Pag. 388. v. 14. κύνες κοῦνες. Secundum Hermannum de emend. gr. gr. p. 7. scribendum cum acuto in paenultima, κούνες. BAST.

Ibid. v. 19. Conf. Excerpta Apollonii Dysc. p. 560. Sturz. Βοιωτοὶ μετὰ φθογγοτόνου, οὗμες δὲ κομισθέντες. Κόριννα ἔπτ' ἐπὶ Θήβαις. Φθογ-

LII

λεγομένην κώταλιν, τορύνην, ὅ ἐστι ζωμήρ Albertio ad Hesychium l. c. vox *κώταλιν* corr videtur e *σκυτάλην*. E contrario Larcherus *marques Crit. sur l'Etymol. M.* p. 208.) iu molog. ex Eustathio *κώταλιν* pro *σκυτάλην* l dum censet. Eiusdem sententiae Ducangius Glossar. Gr., vbi *κώταλις*, serioris Graecitatis vertitur *tudicula, cochlear maius*. Itaque no sentior Schneidero in Lex. Gr. German. haec benti: „*Κωταλὶς, ἡ, tudicula*, Eustath. *soll „κωπαλὶς von κώπη heissen.*" Bast.

Pag. 390. not. 58. Conf. etiam Apollonius *περὶ ἀντωνυμίας*, v. ὅς, vbi haec traduntur: *ἀρχὴν δασεῖα (τῆς οὗτος) τὴν διὰ τοῦ τ γ μαρτυρεῖ. ἡ γὰρ ἡ οὐ δίφθογγος* (aut dele al *ἡ*, aut scribe *ἡ γὰρ δίφθογγος ἡ ου*) *κατ' ἀρ θεμένη ψιλοῦται, οὐδαμὸς, οὐρανὸς, ὡς τὸ ὅλον οὖλον ψιλῶς λέγεσθαι καὶ ἔτι τὸν οὐρον* (conf. *περὶ συντάξεως* l. II. p. 117, 11 *οὐκ ἀντέκειτο τὸ οὕνεκα, ἐπεὶ ὅσα τὸ τ πρ βάνει, ταῦτα ἀφαιρέσει τοῦ τ δασύνεται, ὅσος, τηλίκος ἡλίκος, καὶ ἐπεὶ τοὕνεκ νεκα δασέως*. De vltimo hoc *ουνεκα*, eiusq ferentia ab *ἕνεκα* s. *εἵνεκα*, quam etiam Amr

ϛαουγχέοντες *), ὧν ἐστι Καλλίμαχος, οιδενεκευ-
ομητιτηνιασ, εινεκεν ουχεναεισμα (sic). φέρεται
ὁ σύνδεσμος ἐπὶ τὸ ἤνυσα, καὶ δέον τῷ οὔνε-
καταχρήσασθαι. Duo hîc leguntur ἀποσπασμά-
Callimachi. Prius, quod in editione Ernestii
istra quaesiui, sic mihi videtur legendum: οἱ δ',
εκ' Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς, illi vero, quoniam
rynome Titania. Posterius, εἵνεκεν οὐχ ἕν
ισμα, Ernestiana editio habet p. 539., vbi ex
mmonio sumtum est. Ex iis, quae Apollonius
dit, intelligitur, in Callimachi contextu post se-
utum esse verbum ἤνυσα. Ἄλεισμα, quod Codi-
Ammonii dant, Bentleio iure visum est vox
ili. Qui quod emendauit ἄεισμα, Codex Apol-
ii confirmat. Bast.

Pag. 392. v. paenult. συνοικῆσαι τινὶ. Scrib. συν-
ῆσαι τινι. Bast.

Pag. 393. v. 9. ab extr. παραγωνῆς. Corr. παρα-
νῆς. Bast.

Pag. 400. not. 76. v. 3. Sic Pythagoreum Εὐρύ-
ιον latine dicere malim *Euryphemum*, quam
modo vulgo dicunt, *Euryphamum*. Theocriti
ύφαμον quis latine dicat *Polyphamum?* Schaef.

*Pag. 406. not. *).* Verissime Schaeferus scripsit
ν pro ἄγε. Hoc ἄγεν habet etiam Antimachus
cerpt. Apollon. Sturz. p. 559.): Ἀσπασίως τέ σφω
εν οἴκαδε, pro quo in Antimach. Schellenb. p.
perperam editum est ἀσπ. δέ σφω ἄ. ο. Bast.

Pag. 413. not. v. 13. Articulus Κένανδρον, κε-
άνδρα, occurrit etiam in Lex. SGerm. rhet.
h. Bast.

Pag. 414. not. 99. Quod conieci ἀκάνθιον pro
ίντιον, legitur in Grammat. Meermann. p. 649.
st.

Pag. 417. v. 10. σιγκιρνῶνται. Lege συγκιρνῶνται.
st.

. Vtitur hoc adiectiuo etiam Scholiastes ad Sophocl.
chin. v. 446. Ἐπιμεμφὴς, de quo Schneiderus non
ius iudicat, habet Tullius Geminus Epigr. II. v. 3.
aef.

) Παρασυγχεῖν adde Lexicis. Schaef.

Ibid. not. *) *v. 3.* Odyss. *N.* 352. Leg. Odyss. 352. Bast.

Pag. 456. not. *) *v. 6. ab extr.* Ruhnkenius praefat. ad Hesych. Vol. II. p. VII. eundem Orionis locum citat, Codicis scripturam ἐπισχίσματος non mutans in ἐπισχίσματα, sed in ἐπὶ σχίσματος. Bast.

Pag. 466. v. vlt. βαρύνονται. Leg. βαρύνεται. Bast.

Pag. 470. v. 30. Sturzius etiam Censori suo (l. c.) verba sine dubio sanissima, ἐπιθανεύσαντο εἰςηγούμενοι, vitii suspecta fecit. Censori illi legendum videtur ἐπιθύνουσι τῷ εἰς ἡγούμενοι. Bast.

Pag. 476. not. 15. v. 5. In loco citato Lexicographi Hermanniani Codex Paris. 2720. dat, quod tibi tum placuit, ὄρνεις. Sed formâ alterâ, ὄρνις, etiam Grammatici saepius vtuntur. Scholiastes ineditus ad Synesium, citatus a Boissonado ad Eunap. p. 213. sq.: Τηλία, κοσκυνιγύρω (Boissonadus e Schol. Dorvill. ad Aristophan. Plut. v. 1038. corrigit κοσκινογύρῳ). τηλία, τράπεζα, ἐφ' ἧς ἐκύβευον, καὶ τὰς (Boisson. τοὺς) ὄρνις πυκτεύειν οἱ κυβεύοντες παρεσκεύαζον. Bast.

Pag. 495. not. **) *v. 11. ab extr.* Haec significatio nominis ἦθος locum habuit etiam in adiectivo εὐήθης. Hesychius: Εὐήθης γυνή· καλὰς ὑπ' αὐτὸ (sic) ἔχουσα διατριβάς. vbi ad verba ὑπ' αὐτὸ nemo non offendat. Toupius ad Longin. p. 303. corrigit ὑπ' ἄστυ. Hemsterhusio placet ὑπαίθρους. Mihi in mentem venit ὑπ' ἄντρον, vt de καλαῖς διατριβαῖς ὑπάντροις (non *sub* specu, sed *in* specu) sermo sit. Sed hanc coniecturam non magis ego, quam Hemsterhusius suam, praestiterim. Bast.

Pag. 496. not. 58. v. 9. Ἐπικρότως. Leg. Ἐπικότως. Bast.

Pag. 506. not. 80. Compendii φι significantis nomen proprium Φιλόξενος scriba Etymologici Paris. 2636. exemplum habet v. κορυφή, vbi haec leguntur: ὁ δὲ φι ἐν τῷ περὶ διαλέκτων λέγει κ. τ. λ. Secunda manus, corrigens illa, superscripsit ὁ δὲ Φι-

..., si expendas Grammatici interpretationem, fa..lime defendi posse fatearis. Ceterum Sophoclis ..ρίβαν fortasse dictum per metaplasmum pro βα..βαντα. BAST.

Pag. 524. not. 29. v. 2. paleographiae. Leg. pa..eographiae. BAST.

Pag. 533. v. 26. εἰόκε. Leg. εἰςόκε. BAST.

Pag. 541. v. 10. Post *malit* adde: vt in Scho..asta Platonis p. 250. scriptum reperitur. BAST.

Ibid. not. *) *v. 6.* Quam praetulerunt formam ..οκὺς alteri κροκὶς in Aristophanis fragmento ..XXXV. e Suida sumto, eam Codex SGerm. 345. ..onfirmat. Hic enim liber non solum in Lex. rhet. ..oph., vbi idem locus qui in Suida legitur, dat ..Ἀφαιρεῖν κροκύδας, et post καὶ τὰς κροκύδας ..φαιρῶν, sed etiam in Phrynichi Προπαρ. Σοφ.: ..Ἀφαιρεῖν κροκύδας. λίαν ἠττίκισται καὶ τίθε..αι ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων διὰ κολακείαν, ὥςτε ..καὶ παρεπομένους ἀφαιρεῖν .κροκύδας τῆς ἐσθῆτος ..ἢ κάρφος τι τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου. ὁ δὲ Ἀρι..στοφάνης ἀφαιρεῖ τρίχας φησὶ ἐπί τινος κολα..κεύειν ἐπιχειροῦντος. BAST.

Pag. 542. not. 76. v. 9. le βουκυδίων. Leg. *le βο-κυδίων.* BAST.

Pag. 569. v. 4. ab extr. Snidam. Leg. Suidam. BAST.

Pag. 570. not. 56. v. 9. Anti-Atticista SGerm. MS. Ἁμαρτωλία· Ἀριστοφάνης εἰρήνη· Εὔπολις μαρικᾷ. Grammatico obuersabatur v. 415. *Εἰρήνης* Aristophanis, vbi poëta voce ἁρματωλία vtitur respiciens ἁμαρτωλία. BAST.

Pag. 572. not. 63. v. 8. sq. Cl. Alberti ad vocem Βραδανίζει. Adde: et in Addendis ad Tom. I. p. 760, 12. BAST.

Pag. 573. not. a) v. 3. παρ' ἐνεστῶτος. Leg. παρ' ἐνεστῶτας. BAST.

Ibid. adde hanc notam, referendam illam ad pronomen indefinitum τι, quod legitur medium in his Apollonii verbis, ἥν τι ῥεῖδιος:

aa) Hic vsus pronominis indefiniti τι Grammaticorum est proprius, dignusque, quem aduertamus.

Addito ὄνομα Apollonius loco ad Greger. p. 573. [...]tato: καὶ ὃν τρόπον ἦν τι πάλιν ὄνομα τὸ λήϊος. [S]CHAEF.

Pag. 575. not. f) v. 15. ἅμα χαρσ᾽ ἐκεῖνος. Cen[s]or editionis Sturzianae Maittairii (l. c.): „*Im Bey*[„]*spiele des Alkman muss mit zurückgezogenem* [„]*Accent χάρσ᾽* (sic) *geschrieben werden.*" Vellem [h]oc χάρσ᾽ interpretatus esset. BAST.

Ibid. not. g) v. 2. Dele verba: volnit, opinor, [...]ηδάλια. BAST.

Ibid. v. extr. Post χαρφὶ p. 598. accedant haec: [C]odex quidam Parisinus Lexici περὶ πνευμ. dein[d]e dat ἡλωμένος, nullâ adiunctâ interpretatione. [R]uhnkenius ad Xenophont. Memor. II, 6, 22.: „ἡλω[„]μένοι, quod participium (scil. ab ἁλίσκω deriua[„]tum) Graecis inauditum puto*)." Sed ab ἡλόω [d]eriuatum ἡλωμένος bene graecum est. Schol. Ven. [a]d Homer. Il. *N*, 588. πτύον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τὰ [ἡ]λωμενα γεννηματα ανα βάλλουσι. Sic Villoiso[n]nus. Quid ἡλωμένα h. l. significet, nemo facile di[c]cat. Corrig. τὰ ἡλοημένα γεννήματα (*fruges tribulis extritas*) ἀναβάλλουσι, hoc quidem praeeunte Codice. BAST.

Pag. 582. not. 74. v. 18. Censor Sturzianae editionis Maittairii l. c.: „*Es scheinen zwey Beyspiele* „*der Sappho angeführt zu seyn:* Ἐμέθεν δ᾽ ἔχεισθα „λάθαν. ἔτι δ᾽ (sic, vt videtur, legere vult pro ἤ „τινα)· Ἄλλον ἀνθρώπων ἐμέθεν φίλησθα. *Beyde* „*Bruchstücke sind in verschiedenem Rhythmus* „*geschrieben; jenes im Versmaase von* δύναμαι „χρέκειν τὸν ἱστὸν, *dieses im gewöhnlichen sap*„*phischen Rhythmus.*" BAST.

Pag. 584. v. 6. ab extr. Dele δὲ inter δύναται et καί. BAST.

Pag. 585. v. 13. ab extr. Inter ἀγορητὴς et θηλυκὸν insere καί. BAST.

*Pag. 586. not. **) v. 11.* τροπὴ δὲ. Leg. τροπῇ δὲ. BAST.

---

*) Ἀλωθῆναι legi in Eclogis ex Diodoro Sic. T. II. p. 490, 23. SCHAEF.

Pag. 593. v. 30. Ipse Lennepius hanc conie
ram cum viris doctis nuper communicauit in Sp
mine primo Exercitationum Amstelaedamensiu
17. sq. BAST.

Pag. 600. not. *). Aeolicum ὀνίαις pro ἀνί
memoriam mihi reuocat aliud Alcaei fragmentu
Apollonii Excerptis p. 554. Sturz., vbi haec le
καὶ ἔτι ὁμοίως παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀλκαίῳ ἐν Ἐκ
(scrib. ἐν ἑβδόμῳ. Conf. Epist. Crit. p. 93.)·
εαυτῳ τομαις ἔσῃ. Corrigo σὺ δὲ σαυτῷ τομ
(pro ταμίας) ἔσῃ. Emendationem δὲ σαυτῷ pr
ἑαυτῷ, quam tota series orationis necessario p
Codex confirmat. In τομίαις incidit etiam C
saepius citatus Maittairii Sturziani. BAST.

Pag. 604. not. 14. v. 6. τὸ τύψεια τύψεια.
rig. τὸ τύψαιμι τύψεια. BAST.

Pag. 605. not. 18. v. 12. sq. Etymolog. I
2636. pro verbis citatis habet haec: καθόλου
ἔχοντα τὸ ε̄ ἐγκείμενον ἐν τοῖς ῥήμασιν, ἐ
τὸ ο̄ ἀντιπαρακείμενον ἐν τοῖς ὀνόμασιν. I

Pag. 606. not. 18. v. 10. et 11. Verba Φιλό
vsque ad μάγοιρος hîc loco non suo posita vide
Carent iis Codices 2630. et 2636., in quibus Co
bus alium locum occupant, scilicet v. Μάϊος, q
articulum, mihi perquam obscurum, hîc adiun

τῆς ἄτλαντος τῆς ἑρμοῦ ὀνομασθῆναι. μᾶϊον κατὰ διάλυσιν τοῦ ῑ. Bast.

Pag. 610. not. 29. v. 17. *ἐπὶ βραχέων.* Corrig. ἐπὶ βραχειῶν, vt in ipso Codice clare legitur. In Gregorio et Etymolog. M., vbi *συλλαβῶν* deest, *ἐπὶ βραχέων* bonum est. Subaudias *φωνηέντων*, siue, vt Gregorius p. 447. dicit, *φωνηέντων στοιχείων.* Bast.

Pag. 612. not. 36. v. 23. Cod. Paris. 2654. habet παρ᾽ *αἰολικοῖς* pro *παρὰ τοῖς αἰολοῖς.* Hoc quoque rectum est. Conf. Comment. Palaeogr. v. *Αἰολεύς.* Bast.

Pag. 616. not. 44. v. 5. Primum Alcaei fragmentum a Censore Maittairii Sturziani (l. c.), vt versus exsistat choriambicus, sic refingitur: *Τὸ δ᾽ ἔργον ἀγήσαιτο τεὰ χῶρα.* Correctio haudquaquam improbabilis. Bast.

Pag. 639. not. 33. Vitium in *Πέραμον* natum est e veterum scribarum consuetudine ponendi simplex ρ̄ loco duplicis. Conf. Commentat. Palaeograph. p. 788. Etymolog. M. p. 529, 22. sq. *Κόπερα, τὰ κόπρια, Αἰολικῇ διαλέκτῳ, ὡς ὁ Πρίαμος Πέραμος, ἀλλότριος ἀλλότερος.* Etymologica Parisina bene dant *κόπεῤῥα, Πέῤῥαμος* et *ἀλλότεῤῥος*, quomodo vel sine Codicibus corrigendum est. Bast.

Pag. 640. not. 38. Adde Anti-Atticistam SGerm. MS. *Δυνάμεις· τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα. Τιμόστρατος.* Bast.

Pag. 641. §. III. Locus hic, nisi fallor, Ioannis est Chrysostomi. Cetera vlcera non tango: sed pro ἐκ πλήστοις scribendum videtur ἀπλήστοις. Bast.

Pag. 642. v. 12. τοὺς κατὰ τὴν Ἑλλάδα τόπους] Phalaris epist. 77. p. 224. *εἰς τοὺς καθ᾽ ἡμᾶς ἀφῖχθαι τόπους*, quod Hermannus ad Viger. p. 815. recte interpretatur *regiones, in quibus nos vivimus.* Aelianus Var. Hist. XII, 51. *ἐπὶ τοῖς κατὰ Ἀντίκυραν τόποις*, quam scripturam etiam Coray tenuit. Sed Segaarius Animaduers. in Daniel. p. 26. male suspicatur, pro *τόποις* legendum esse *πότοις.* Bast.

Pag. 649. not. 16. Conf. Commentat. Palaeograph. syll. ε̄ι. Bast.

Pag. 651. v. 33. Vide etiam Schol. ad Lucian. Vol. III. p. 436. Bast.

Pag. 652. not. 22. Conf. Commentat. Palaeograph. litt. *Alpha* p. 706. et Reisk. ad Liban. IV. p. 795. Bast.

*Pag. 653. not. *).* Vide etiam Longinum Weiskii p. 639. Bast.

Pag. 675. Eadem Excerpta, quae Schaeferus h. l. e Codice Parisino 2662. publici iuris fecit, nunc ipsum mihi oblata sunt in Cod. MS. Musei Darmstadini supra (Addend. ad p. 344.) commemorato. Haec in Codice hunc habent titulum: *Περὶ τῶν παθημάτων τῶν λέξεων Κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Μοσχοπούλου.* Idem libellus, nomine scriptoris addito, reperitur in pluribus Codicibus et Parisinis et Florentinis, vbi plerumque libello Tryphonis super eodem argumento tanquam appendix subiungitur, hoc titulo inscriptus: *τοῦ Κυροῦ Μανουὴλ τοῦ Μοσχοπούλου περὶ τῶν αὐτῶν (παθῶν τῆς λέξεως) ἀκριβέστερον.* Cum vir amicissimus non indignum habuerit, quem in lucem emitteret, hoc loco diuersitates scripturae maxime memorabiles correctionesque e Codice Darmstadino excerptas ponam.

Ibid. v. 1. Cod. Darmstad. *ἐν τοῖς παθήμασι* pro *πάθεσι*, statimque post, vt ego correxi, *πρόςθεσις* pro *πρόθεσις*.

Ibid. v. 2. Cod. Darmstad. a secunda manu *ἔστι δὲ αὕτη* pro *καὶ ἔστιν αὕτη*.

Ibid. v. 14. Cod. Darmstad. a secunda manu *εἰς ἃ αὐτῇ* (sic) pro *εἰς ἃ αὐτήν*. Scribendum *εἰς ἃ αὐτή*.

Pag. 676. v. 1. ἐκκεκώφει. Idem legitur in Cod. Darmstad., videturque sic a Moschopulo scriptum esse. Plusquamperfectum medii est verbi *ἐκκωφέω*. Grammaticus fortasse respexit Synesii locum (Epist. 4.), vbi nunc legitur *ἐξεκεκώφει τὸ κάθαρμα* (H. Stephanus Ind. Thes. p. 829. D. dat *ἐξεκώφει*), sed alii *ἐκκεκώφει* scribebant. Certe sic Grammaticus anonymus eiusdem Codicis Darmstadini hoc in loco: *Ὡς ἀπὸ τοῦ χωλὸς γίνεται χωλεύω, οὕτως ἀπὸ τοῦ κωφὸς κωφεύω, ἀφ' οὗ ἐκώφευον παρατατικὸς, καὶ κωφεύσω μέλλων, μέσος*

δὲ ὑπερσυντέλικος ἐκκεκώφειν, ἑτεροκλίτως καὶ προςθέσει τῆς ἐκ, ἀπὸ τοῦ κωφέω κωφῶ ἀχρήστου, κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λέλακα. Συνέσιος· ἀλλ' ἐκκεκώφει τὸ κάθαρμα. παρακείμενος ἐκκεκώφημαι. Εὐριπίδης (Orest. v. 1276. vbi v. Porson.)· ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφηται ξίφη; Λέγεται δὲ καὶ ἐκκεκώφωμαι, καὶ ἐκκεκώφωκεν ἐνεργητικῶς ἀντὶ τοῦ κωφεύειν ἐποίησεν. ἡμῶν οὖν, ὦ Σώκρατες, ἐκκεκώφωκε τὰ ὦτα καὶ ἐμπέπληκε Λύσιδος (Plato Lys. p. 5. Heind.). καὶ ἔτι κεκώφωνται χωρὶς τῆς ἐκ, ἀφ' οὗ καὶ ἀόριστος ἐκωφώθην, ἀπὸ ἑτέρου πάλιν αὐτὰ θέματος ἀχρήστου, τοῦ κωφόω κωφῶ. τὸ δὲ πρᾶγμα κωφότης λέγεται, ὡς χωλότης καὶ τυφλότης. λέγεται καὶ κώφωσις.

Ibid. v. 10. Cod. Darmstad. στράπτειν pro στράπτει.

Ibid. v. 13. Cod. Darmstad. τὸ ἀντιστοιχοῦν pro τὸ ἀντίστοιχον.

Ibid. v. 18. Cod. Darmstad. προςτεθῇ pro προςτιθῆται.

Ibid. v. 23. sqq. Cod. Darmstad. καὶ ἰωνικὴ μὲν, ὡς ἐν τῷ κεκάμω· κοινὴ δὲ, ὡς ἐν τῷ τέθνηκα· ποιητικὴ δὲ, ὡς ἐν τῷ ἐλέλιξε, καὶ τὸ προκυλινδούμενος, corrupte pro καὶ τῷ προπροκυλινδούμενος *), vt corrigendum est.

Ibid. v. 28. Cod. Darmstad. ὅταν ταχυτάτην θέλωσι pro ὅτε ταχ. θέλουσι.

Pag. 677. v. 2. Cod. Darmstad. εἰσὶ γὰρ pro εἰσὶ γνῶμαι. Vtrumque debetur errori perperam legentium genuinam scripturam εἰσὶν γύαι, quae e Sophocle restituenda est.

Ibid. v. 13. Cod. Darmstad. bene κατὰ μέσον τῆς λέξεως pro κατὰ μέσον τ. λ.

Ibid. v. 28. Cod. Darmstad. omittit voces καὶ γράμμα σύμφωνον ante καὶ τὸ τοιοῦτο.

Ibid. v. 29. εὔῤῥειος. Ex Iliad. Z, 508.

---

*) Praestat quod e Codice Parisino edidi προπροκυλινδόμενος, formâ Homericâ. SCHAEF.

Pag. 678. *v*. 3. *sqq*. Tantum primae quinque voces §. IX., *Διαίρεσις δὲ, ὅταν τὰ ὀφείλοντα*, in Cod. Darmstad. a prima manu scriptae sunt. Secunda manus lacunam sic expleuit: *συναιρεῖσθαι, διαλύωνται, οἷον Δημοσθένους Δημοσθένεος, βέλη βέλεα, οἶομαι ὀΐομαι, παῖς πάϊς*.

Ibid. *v*. 11. Pro *ἄλλως* Cod. Darmstad. dat *ἴσως*, quas voces secunda manus deleuit.

Ibid. *v*. 20. Voces *τίς ἐσθ' ὁ κόψας τὴν θύραν* sumtae sunt ex Aristophan. Nub. v. 133. aut e Plut. v. 1097. Easdem Moschopulus citat *περὶ σχεδῶν* p. 62.

Ibid. *v*. 23. Cod. Darmstad. *συναπτόμενα ἢ εἰς ἓν* pro *συναπτ. εἰς ἕν*.

Ibid. *v*. 25. Cod. Darmstad. omittit voces *ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν*.

Pag. 679. *v*. 3. *sq*. *ὁ γὰρ Ἡρόδοτος συσμίγει αὐτὴν (τὴν Ἰάδα) τῇ ποιητικῇ*. Cod. Darmstad., ut mihi videbatur corrigendum, dat *συμμίσγει*. Ceterum eandem rem tradit Grammaticus anonymus Codicis Darmstadini, quem paullo ante ad p. 676. v. 1. citaui: *Καθὰ λέγεται ποιητικῶς ὁ Πάτροκλος Πατροκλῆς, καὶ Αἰθίοψ Αἰθιοπεύς, καὶ ὁ Ἀλκαῖος Ἀλκεὺς κατὰ σχηματισμὸν, οὕτω καὶ τὸ ἔω λέγεται ἔσκω, οὐ κατὰ διάλεκτόν τινα, ἀλλὰ κατὰ σχηματισμὸν ποιητικὸν, ἀφ' ἑτέρου ἐφ' ἕτερον τύπον ῥήματος. ὅτι Ἡρόδοτος χρῆται τοιούτοις μετασχηματισμοῖς· κλέπτεσκε γάρ φησι καὶ ἄγεσκον. μήποτε γοῦν ἰωνικά εἰσι ταῦτα μᾶλλον. ἀλλ' ἀναμφίβολον πάλιν τοῦτο ποιεῖ, τὸ μὴ τὸν Ἡρόδοτον ἀκράτῳ τῇ Ἰάδι χρῆσθαι, ἀλλὰ μεμιγμένῃ τῇ ποιητικῇ*.

Ibid. *v*. 10. Cod. Darmstad. *συναλείφηται* pro *συνάπτηται*.

Ibid. *v*. 16. Cod. Darmstad. *οἷον ἐγῷμαι* pro *ὃ γίνεται ἐν τῷ ἐγῷμαι*.

Ibid. *v*. 19. Cod. Darmstad. *παρὰ τῷ Ῥοδίῳ* pro *παρ' Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥ*. In nostris editionibus Apollonii (l. III. v. 847.) scribitur *παροξυτόνως, Δαίραν*, non *προπερισπωμένως, Δαῖραν*.

Ibid. *v*. 28. Cod. Darmstad. *συναιροῦνται* pro

συναιρεῖται. Conf. Comment. Palaeograph. syll. *ουν.*

Pag. 680. v. 4. Cod. Darmstad. rectius *εἶτα κιρνᾶται τὸ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ μακρὸν* pro *ε. κ. τὸ ε̄ καὶ ᾱ εἰς ᾱ.*

Ibid. v. 16. Cod. Darmstad. recte *καὶ τῷ ἐλεί-θυια ἀντὶ τοῦ εἰλείθυια* pro *κ. τ. ἐλήθυια ἀντὶ τοῦ εἰλήθυια* *).

Ibid. v. 18. et 19. Cod. Darmstad. *προτακτικοῦ* pro *προςτακτικοῦ.*

Ibid. v. 22. Cod. Darmstad. *Καὶ διπλασιασμὸς λέγεται, ὅταν προςτεθῇ κ. τ. λ.*

---

*) Alteram hanc formam, Bastio aliisque reprobatam, saepius legas: interdum etiam tertiam, *εἰλίθυια* (conf. Dorvill. ad Chariton. p. 232. Amst.), vnde in Plutarchi Moral. T. II. p. 556. Wytt. natum est vitiosum *Ἰδιθύας.* Theocritus Idyll. XXVII. v. 28. *χαλεπὸν βέλος Εἰλειθυίας.* Brunckius dedit *Εἰληθυίας*, non imitante Valckenario. Callimachus h. in Del. v. 132. *κάλει μόνον Εἰλήθυιαν.* Sed v. 257. *εἶπαν Ἐλειθυίης ἱερὸν μέλος.* Ernestius: „Sic MSS. Ambr: Vitiose editt. „vett. *Ἐληθυίης.*" Sed ad priorem locum tacuerat. Leonidas Tarent. III. v. 1. *Ἐκ τόκου, Εἰλήθυια, πικρὰν ὠδῖνα φυγοῦσα κ. τ. λ.* Cod. Vat. *Εἰληθυια.* (ει) Nicias III. v. 2. *Εἰλήθυια, τεᾶς κεῖται ὑπὲρ κεφαλᾶς.* Cod. Vat. a manu secunda *Εἰλείθυια.* Callimachus Epigr. XXI. (Anal. Brunck.). v. 1. *Καὶ πάλιν, Εἰλήθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης κ. τ. λ.* Cod. Vat., qui hoc carmen bis dat, altero loco habet *Εἰλείθυια.* Perses II. v. 3. *ὄλβια Εἰλήθυια.* Cod. Vat. *Εἰληθυια.* (ει) Antipater Sidon. XXX. v. 6. *ὃν μετ' Ἐληθυίης ταῖον ἀπεπλάσατο.* Iacobsius: „*Εἰλειθυίης* omnes libri. Metri „causa *Ἐλειθυίης* correxit Huetius p. 31. — Brun„ckiana [forma] *Ἐληθυίης* quam auctoritatem habeat, „ignoro." Brunckius sic dedit, vt sibi constaret: nam *η̄* praetulit diphthongo *ει.* Crinagoras XIII. v. 1. *Ἥρη Ἐληθυιῶν μῆτερ.* Iacobsius: „*Εἰλειθυιῶν* Vat. Cod. et

Pag. 685. *v.* 8. καὶ τὸ ἐνδ (sic) τοιοῦτόν ἐστι. Quae-
s, quomodo ἐνδ expleri oporteat. In Gregorio
orinthio, quem Grammaticus exscripsit, legitur ἐν
καρεῖ. Fortasse librarius, cum hanc vocem lege-
non posset, Alpha initiale pro Delta habuit. Sin
elta recte scriptum est, vt vox ab hac littera inci-
i ens supplenda sit, facile incidas in ἐν δέοντι,
oi item καιρῷ subauditur. Conf. L. Bos Ellips.
209. Bast.

Ibid. *v.* 27. τὸ τοῖς μέλλουσιν ἀντὶ π (sic) χρᾶ-
θαι. Compendium π, in quo pro λ poni debuit α,
egendum est παρεληλυθότων. Gregorius de Dial.
tt. §. XVII. clarius sic: τὸ λέγειν εὐκτικὰ ἀντὶ
ριστικῶν ἀττικόν ἐστι.. Bast.

Pag. 686. *v.* 19. ῥήμασι ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν.
Corrig. e Cod. Palat. ῥήμασιν ἀντὶ ἐνεργητ. Bast.

Pag. 687. *v.* 8. χρῶνται. Corrig. e Grammat.
Meermann. χρῆται. Bast.

Ibid. Not. 17. Conf. Comment. Palaeograph.
Litt. *Lambda*, vbi monui, in Philostrato ἑώλου pro
ἑωίου (ἑῴου) lectum esse. Bast.

Pag. 689. *v.* 8. τὰ ῥόδια. Sic perperam legerunt
pro τὰ ῥόδα. Conf. Comment. Palaeograph. litt.
Delta p. 711. Bast.

Pag. 694. *v.* 8. Pro διαίρειν (sic) corrig. διαιρεῖν.
Bast.

Ibid. *v.* 17. Compendium huius versus legi debet
παρακειμένου. Bast.

Ibid. *v.* 18. In τιθέμ et στῆμαι, pro quibus, vt
nemo non videt, τιθέμεναι et στήμεναι legenda
sunt, librarius vncinum sub μ, significantem εν, ne-
glexit. Conf. Comment. Palaeograph. syllab. αι litt.
d. Bast.

Pag. 698. *v.* 14. τῶν ὀνοματικῶν πτώσεων. Co-
dex Palat. recte dat ὀνομαστικῶν. Apollonius
Dyscol. περὶ συντάξ. l. IV. p. 309, 5. τὰς ὀνομα-
τικὰς πτώσεις. Sylburgius ad h. l.: „Portus vi-
„detur legisse ὀνομαστικὰς πτώσεις, dum vertit
„*nominatiuos*: nam ὀνοματικὰς sonat potius *nomi-*

; συναλίζεσθαι. Aliorum scripturae librorum, :υλίζεσθαι, nollem Wyttenbachius id honoris aisset, vt scriberet Annot. p. 373.: „συναυλίζε-·αι tenendum, nec in συναλίζεσθαι mutandum, aseam.“ Συναλίζεσθαι enim persaepe sic corru-n in συναυλίζεσθαι, nemo vt de vera scriptura itare posse videatur. Conf. Kuster. ad Iamblich. 4. et Interpretes ad Lucian. T. III. p. 40. [In ·odoriti Histor. Eccles. II. c. 4. sine cunctatione bendum ἣν ἐκεῖνος συνήλισε, cuius interpreta-ıtum συνέλεξε vulgo ediderunt.] — Rarior est con-ius error, cuius exemplum obiter commemoraui ,. Bosii Ellips. p. 86. Nunc alia addam. Sopho-Antig. v. 619. πρὶν πυρὶ θερμῷ πόδα τις ψαύσῃ. Brunckius e coniectura. Quod librorum nonnul-abent προςάρῃ, recte, opinor, Seidlerus vidit andum in προςαύρῃ, cuius interpretamentum liorum scriptura librorum, προςψαύσῃ. Incidit ıanc correctionem vir doctissimus, cum in He-ıio legisset glossas Προςαυρίζουσα χερσαίᾳ τροχῇ Ιροςαυρῶν T. II. c. 1042. it. Προςηύρετο c. 1046. ue non dubitem Lexicis addere compositum αυρεῖν. Xenophon Hier. II, 17. οἶδεν, ὅτι οὐκ ι ὅλην τὴν πόλιν. Sic recte correxerunt vulga-olim ἄξει. [Vicissim Coray in Theophrasti Cha-. XXVII. συναύξοντας Codicis mutauit in συν-ντας p. 321. Add. Interpretes ad Homer. Hymn. erer. v. 267. et Koen. ad Gregor. p. 233.] Conf. . XI, 13. Αὖξει δὲ τὴν πόλιν. vbi Zeunius: „Αὔ-est imperatiuus ab inusitatiori forma αὐξέω. l fortassis auctor scripsit αὖξε [corr. αὖξε].“ Ve-opinor: ac vellem Schneiderus hanc Zeunii cor-ionem memorasset. Mihi quidem nusquam in ptoribus classicis occurrit αὐξεῖν, negatque He-ianus Herm. p. 304. IX. hanc formam genuinam . Sed in Grammaticorum scriptis legere memi-Timaeus Lex. Plat. p. 115. Ἐπετίμα. ηὖξει τὴν ιν. Suidas Ruhnkenio citatus T. I. p. 796. Ἐπε-ι. ἐπηύξει τὴν τιμήν. Sic etiam Zonaras T. I. 31. *) SCHAEF.

Obiter Lexicis adde αὐξιφαής, quo vtitur Manetho

Schol. B. ἀνεισυνται ὡς περιττοὶ εἰκοσι καὶ ςιχοι. SCHAEF.

Pag. 710. v. 29. Scholiastes ad Clement. Alex Paedag. l. III. p. 269. Pott. perperam dat πά pro γάλλους. In iis quae antecedunt, μητραγ οἱ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, τῇ Ῥέᾳ, ἀνακείμενοι, τειῶν .... γυται (sic), καὶ φίλτρων δῆθεν συσ ςαὶ, lacunam exple legendo, non ἐγγυηταὶ, sed ηγηταί. Certe hanc vocem habet Codex l nensis Lutetiam translatus, e quo aliquot ἀνέ in Epist. Crit. protuli. BAST.

Pag. 711. v. 9. Nunnesius ad Phrynichi l p. 104.: „Apud Phauorinum, v. διδόασι, mal „pa librarii editum δηλοῦσι pro διδοῦσιν." S in editione Basileensi: nam prima Phauorini quae emendatior est, recte habet διδοῦσιν.

Pag. 712. v. 7. De similitudine litterae cum nota quadam syllabae ει vide Addenda 760. v. 19. BAST.

Ibid. not. **). Aelianus de Nat. Anim. 28. διὰ τοῦ σίγμα. SCHAEF.

Pag. 713. not. Σιγματοειδὴς legas etiam loisoniano textu Scholiorum ad Iliad. *I*, v. Codex ibi habet aduerbium σιγματοειδῶς.

Pag. 716. v. 1. Conf. infra p. 811. v. 15. ray vitiosum ἐμπλάτω mutat in ἐνηλάτω.

. Alexandr. Strom. l. II. p. 442, 24. male le-
κατὰ νόμους τοὺς σφαιρητικοὺς pro σφαι-
ικούς, vt iam in Indice, huiusque auctori-
in vulgaribus Lexicis notatum est. In eiusdem
ent. Paedag. l. III. p. 261. not. 8. aliquot Co-
perperam dant ξανθήματα pro ξανθίσματα.
ıkenius ad Tim. p. 23.: „*Aristides* Orat.
rrn. p. 234. διεξελαύνοντι δὲ . . . τὸ ἀλίπεδον,
cod. Bar. ἀλήπεδον, quam scripturam etiam
scunt grammatici . . . . *Hesychius* aliique.
ıd *Pollucem* 1, 186. est ἀλισπέδα, sed quod
ermannus bene iudicat natum esse e vicino
πέδα.“ Iungermannus fortasse recte iudica-
sed nemo dubitet, scribam ἀλίσπεδα perpe-
egisse pro ἀλήπεδα. Bast.
id. v. 13. In Hesychio T. I. c. 365. Ἀνεπι-
τος mutandum in Ἀνεπικόῤῥιστος, vt iam aliis
it. Carent Lexica hoc adiectiuo. Schaef.
g. 717. v. 34. Alciphron l. III. ep. 52. Κοπα-
) Εὐηνίσσω. Ita omnes editiones, nec quis-
, quod profecto mireris, hic offendit. Pro
σσω necessario legendum Εὐκνίσσω, quod
nonnulli Codicum Parisinorum habent. E
ırio Valckenarius Animaduers. ad Ammon. p.
Moschopulo περὶ Σχεδῶν p. 44. verissime le-
ήλυς, ὁ νεωστὶ ἐλθὼν, pro Νέκλυς, quam
rocem nihili, ipsa compositio arguit. Quod
vir eximius addit: „Apud Hesychium σύγ-
α et συγκλύδων vtique mutandum in συνήλυ-
t συνηλύδων: Ad hanc legem *Luciani* loca
I. p. 465. p. 785. et omnia reformari debent,
H. Stephanus in Thesauri T. II. p. 30. in-
ad vocem nihili Σύγκλυς confirmandam:“

---

n *Λοπαδίων?* Certe λοπὰς et κνίσσα satis sibi
sunt. Nisi tamen, id quod non praefracte negem,
ta cogitauit Latinorum *copadia.* Forcellinus: „Co-
ı, orum, n. apud *Apic.* culinarium scriptorem
. *c.* 1. *lib.* 7. *c.* 6. et *lib.* 8. *c.* 6. sunt cupediae,
cibi lautiores, carnes animalium delicatiores.“
r.

Pag. 722. v. 16. Adde: Idem Villoisonus in Schol. ad Iliad. Z, 157. pro ἰακῶς dedit κακῶς. Bast.

Pag. 723. v. 30. Berglerus ad Alciphron. III, 49.: μεσαιπόλιος. Scriptum μεσαιπονος." Ceterum syllaba λι cum littera Ny etiam in vnciali scriptura confundi potest, quando Iota litteram Λ contingere videtur, calamique ductus non rectâ sursum exsituunt, sed inclinant, vt Iota fiat παράλληλον priori lineae litterae Λ. — Porro cum plurimum similitudinis intercedat inter Λ et Δ, saepius neglecto imo ductu litterae Δ, simul apparet ratio commutationis syllabae ΔΙ et litterae Ny, cuius meminit Schaeferus tam in *Append.* p. 28. quam in notis ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. p. 318. Bast.

Pag. 725. litt. My. Oblitus sum dicere, My cum duplici Lambda etiam in vnciali scriptura, e. c. Codicis Platon. 1807., facillime confundi posse. Ibi saepius sola verborum series docet, *M* an duo Lambda deinceps scripta (*ΛΛ*) legi oporteat. Praeterea si haec *Λ* superne non acuto apice desinunt, sed sic picta sunt, vt e. c. in voce Ἀπόλλωνος tab. II. num. 6., aliarum materia commutationum nascitur. Scilicet nunc alterum vtrum talium Lambda, nunc ambo facile haberi possunt pro littera *Π* (conf. p. 730.), ac versa vice. Haec origo est e. c. vitiosae scripturae τῶν μουσίων pro rectiore ac multo notiore τῶν πλουσίων, quam confusionem memorauit Berglerus ad Alciphron. III, 70. Bast.

Ibid. v. paenult. Schol. Ven. ad Iliad. *H*, 114. ἔρριγ' ἀντιβολῆσαι] γράφεται καὶ διὰ τοῦ ν̄ ἀντιβόλησεν. Iure Heynius quaerit: „quomodo hoc fieri „potuit? post ἔρριγ' —." Vitio laborat textus Villoisoni. Habuit enim vir doctissimus pro Ny, quod manifesto est My, pergensque errare, nescio cur, scripsit ἀντιβόλησεν, cum ipse Codex plene scriptum habeat, quomodo corrigendum est, ἀντιμολῆσαι (διὰ τοῦ μ̄, ἀντιμολῆσαι). Bast.

Ibid. v. vlt. μημέμον. Corr. μημένον. Schaef.

Pag. 728. v. 16. In Timaei Lex. Plat. v. ἀλίπεδον Codex SGerm. 345. dat ἄσπρον, quod Ruhnkenius bene mutauit in ἄσπορον. Idem Codex in

ora e Codice sic corrigenda: — *διὰ τὴν στά- ἢ ἀκοςικαὶ* (id est, *ἄκος τι καὶ*) *βοήθημα στάσεως ζητῶν*. BAST.

Ibid. v. 20. E contrario habuerunt pro σ, quod erat nisi punctum vel minutus circulus addi- primae lineae litterae ϖ. E. c. Villoisonus in llon. p. 528. dedit *σπεδινὸν* pro *πεδινόν*. V. in Addendis ad p. 344. not. *) dixi. BAST.

Pag. 735. v. 4. E. c. in *ὀνοματικὸς* et *ὀνομαστι-* Conf. Addenda ad p. 698. et Villoison. ad llon. p. 98. BAST.

Ibid. v. 11. Heynius ad Iliad. *Δ*, 412.: „In Ven. pressum *τετγα* (pro *τέττα*), vitiose." Cod. Ven. dat *τέττα*: sed Villoisonus, parum intelligens um posterioris Tau, habuit pro Gamma, e quo re ortum est vitiosum illud *τέτγα*. BAST.

Pag. 736. v. 3. Adde: inter *λογίζομαι*, *λόγι-* et *λυγίζομαι*, *λύγισμα*, v. *Epist.* p. 46. not. 17. r.

Pag. 738. v. vlt. Verbum *περιπολεῖν* Villoiso- non minus lusit in Scholiis Homericis. Haec liad. *Θ*, 480. (conf. Etymolog. M. p. 779, 3. qui liastam exscripsit) sic habent: *Ὑπερίων, ὁ ὑπερ- ἡμῶν ἰὼν καὶ περιπολῶν τὸν κόσμον*. Vil- nus, intempestiue memor consuetudinis scribae positiones iungendi vocibus sequentibus (conf. 95.), participio dilacerato, edidit *περὶ πολύν*. r.

Pag. 741. v. 19. Suidas vocem *διβητήσια* (*διβι-*) interpretatur *διαβίκια*. Ducangius Glossar. 03. fatetur, ignorare se, quid Lexicographus *ίκια* dixerit. Fortasse quod in Cod. SGerm. reperi *διβύκια* linguae graecobarbarae peri- n rectam viam perducat. Ceterum vere nota- est, syllabam δι initio vocum, vtpote minus ıentem quam δια, a librariis in δια saepe mu- u esse. In Clement. Alex. Paedag. l. II. p. 189. Codex *διακενῆς* pro *δικέλλης* dat. Scilicet li- ius duplex λλ habuit pro ν (cuius confusionis a est p. 724. facta mentio), et δια scripsit pro δι.

— 2. §. 6. Καὶ αἰσάλων δὲ αἰγυπιῷ πολέμιος. Schneiderus ad h. l. p. 12.: „Med. cum versione Thomae αἰγυπτίῳ habet.“ — Plato Sympos. T. X. — 238. πολλὴ ἡ ποίησις γέγονε περὶ τὸ καλόν. Egregie Abreschius correxit πτοίησις, quod Codicum auctoritas firmauit. V. Schleiermacher. ad h. l. I, 2. p. 517. Obiter Lexicis adde πτοιητός. Nicander Alexiph. v. 243. πτοιητὸν ἔχων ἑτεροπλανὲς *) θῦμα. vbi quem Maximi περὶ καταρχῶν locum Schneiderus correxit, dudum sanauerat Doruillius ad Chariton. p. 754. Item πτοιώδης. V. Erotianus Λέξ. Ἱπποκρ. p. 41. H. Steph. coll. Heringa Obseruat. p. 57. Itaque facile tuearis alteram formam πτοώδης, quae Schneidero videtur dubiae fidei esse. Schaef.

Pag. 749. v. 13. Indidem orta frequens fluctuatio librorum inter βεβηκὼς et βεβιωκώς. Vide e. c. Piersonum ad Moer. p. 475. Neglecto enim signo illo litterae ω̄, in locum genuini ῑ facile succedebat, fallente pronuntiatione, vitiosum η̄. Philostratus Her. p. 106. de Nestore: δημαγωγίᾳ ἐκ μειρα-

---

*) Etiam adiectiuo ἑτεροπλανὴς Lexica carent. Item his: Ἑτερημερία. Philo T. II. p. 189, 40. Mang. τὸ περὶ τῆς ἑτερημέρου ζωῆς αὐτῶν προςτερατευσάμενοι διήγημα. Pro ἑτερημέρου ζωῆς Codex habet ἑτερημερίας, referente Hoeschelio ad Phrynich. p. 101. a. Pauw., probante Hemsterhusio ad Lucian. T. I. p. 282. b. — Ἑτεροβαρής. In Schneideri Lexico obiter et sic commemoratur, vt dubites, an in scriptore Graeco vere occurrat. Occurrit autem in Schol. minor. ad Homer. Il. *M.* v. 446. item in Schol. Vossiano ad Il. *Ψ.* v. 574. ap. Valckenarium Animaduers. ad Ammon. p. 108. [Verbum a simili composito ductum ὑπερβαρεῖν Lexicis adde. Legas id in Suida T. III. p. 426.] — Ἑτεροζυγία. Vtitur hoc nomine Scholiastes ad Lucian. T. II. p. 325. — Ἑτερόμετρος et ἑτερομετρία. V. Hephaestion. p. 74. et Schol. metric. ad Aristophan. Plut. v. 253. — Ἑτεροφορεῖν. Timaeus Lex. Plat. p. 247. Ταλαντοῦσθαι. ἑτεροφορεῖσθαι. Schaef.

κίον ξυμβεβηκότα, μὰ Δί' οὐ τῇ κολακευούσῃ τοὺς δήμους, ἀλλὰ τῇ σωφρονιζούσῃ. Participium ξυμβεβηκότα non reddidit versio latina editionis nuperrimae. Scholiastes interpretatur ξυναρμοσθέντα: Olearius *populari eloquentiae assuetum* (?). Verene coniecerim ξυμβεβιωκότα, iudicet amicissimus Boissonadus. Bast.

Probabilis coniectura et mutatio facillima. Sed fortasse erit qui vulgatam in Philostrato scripturam tueatur his similibusque locis. Aristophanes Ran. v. 807. οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰσχύλος. Brunckius: „Glossa ad ξυνέβαινεν, ἤρεσκε, „ἀπεδέχετο αὐτούς." Dionysius Halic. de Compos. Verb. c. XVII. p. 226. ed. nup. Σοὶ, Φοῖβε Μοῦσαί τε, συμβῶμεν. Ceterum similiter confunduntur nomina σύμβασις et συμβίωσις. Excerpta ex Diodoro Sic. de Virtut. et Vit. T. II. p. 571, 27. εἰς συμβίωσιν ἐλθοῦσα. Wesselingius: „Ms. σύμβασιν." Schaef.

Pag. 750. v. 27. ἐχθρὰ. Corrig ἐχθραί. Bast.

Pag. 751. v. 20. Idem valet in Guil. Canteri *Syntagma de ratione emendandi auctores graecos*, quod etiam secundo Tomo Aristidis Iebbiani additum est. Canterus enim magnum numerum corruptionum singularum litterarum et syllabarum etc. congessit, sed tacet de earum causis et rationibus. Sciendum tamen, maiorem partem harum corruptionum palaeographice explicari posse: vt Canteri libellus, quippe abundans exemplis, sane quam dignus sit cura eorum qui palaeographiae studio incumbunt. Bast.

Pag. 753. v. 23. Clemens Alexandr. Cohort. p. 43. v. 26. ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων. Potterus: „ὀρωμένων MS. Nou. mendose" [i. e. perperam lectum] „vt videtur, pro ὁ Ῥωμαίων." Restituendum ὁ βασιλεὺς ὁ Ῥωμαίων. Bast.

Pag. 755. v. 10. Eandem syllabae αι notam Montefalconius Palaeograph. p. 353. et 355. obiter inter notas rhetoricas repraesentauit. Idem p. 354. explicans illic citatum fol. 97. (Codicis Paris. 3514, nunc notati numero 3032.) perperam habuit pro

ta syllabae $\overline{αν}$, quippe legit *πόσαν καὶ ποίαν*, m deberet *πόσαι καὶ ποῖαι*. Has voces cum ene solas commemorauerit, vt lectores lacunam illo notatam explere possint, totam periodum, mihi videtur legenda et instauranda, (nam bi-opegi culter truncauit,) h. l. apponam: *πόσαι καὶ ῖαι μέθοδοι τοῦ κωμικῶς λέγειν καὶ σκόπτειν σκώπτειν), καὶ ποῦ καὶ πῶς αὐταῖς ἐχρήσατο μοσθένης*. Bast.

Pag. 756. v. 35. Phalaris ep. 13. p. 70. *ἄλλοι δ' εις ἐξηράνθησαν, τινὲς δ' ἄκρα περιεκόπησαν.* ennepius *ἐξηράνθησαν* illud de oculis *exustis* in-lligere velit. Sed quis, quaeso, ita locutus est? otat idem: „verba aliquid singulare habent, sal-tem qui sic locutus sit, scriptorem desidero." *) alckenarius p. XIV. omnem, vt mihi videtur, dif-cultatem tollit mutando $\overline{αν}$ in $\bar{ε}$ scribendoque *ἐξ-ρέθησαν*. Bast.

Pag. 760. v. 19. Recentiores Graeci syllabam $\overline{ει}$ epissime sic scribunt, vt longus calami ductus, on infra lineam porrigatur, sed sursum assurgat: nde nascitur similitudo eius, nunc cum nota syl-labae $\overline{ας}$ in ipsam lineam immissa, nunc cum litte-a Delta. Ad *Gregor.* p. 349. v. 5. monui, Cod.

---

*) Non male, opinor, Lennepius extremâ notâ: „Ego non temere vulgatum sollicitandum puto." Etsi enim alckenarii mutationem lenissimam esse concedo, videor men mihi habere, quae vulgatam in Sophista scriptu-m tueantur. Scilicet in talibus verba *ξηραίνειν* et *τυ-λοῦν* affinis sunt vsus. Sophista quidem scribere po-isset *ἄλλοι δ' ὄψεις ἐτυφλώθησαν.* Vicissim Aelianus Nat. Anim. III. c. 39. *τυφλοῖ γὰρ τὸν μασθὸν, ὅταν άσῃ, καὶ ἀποσβέννυσι τὴν ἐκεῖθεν ἐπιῤῥοήν,* i. e. *ξη-αίνει.* (Eadem iungens verba Plutarchus Mor. T. III. 792. Wytt. *καὶ θυμοὶ κυνῶν ἐν ταῖς πρὸς τὰ θηρία νομέναις ἁμίλλαις ἀποσβεννύουσι τὰς ὁράσεις πολλά-ς καὶ τυφλοῦσι.*) Composito *ἀποτυφλοῦν* de eadem re itur Antigonus Caryst. Hist. Mirab. c. 51. p. 89. Beckm. *ν δὲ μαστὸν, ὅθεν ἂν ἑλκύσῃ, ἀποτυφλοῦσθαι.* Ista

Paris. 2667. dare ἀεῖεν, sed Cod. 2668. ἄδεν. Vix dubito, in archetypo posterioris Codicis pro δ scriptum fuisse ει tali modo supra lineam porrectum, quod nemo mirabitur scribam habuisse pro littera Delta, cum ab vtroque latere vocalis apposita sit. Bast.

Pag. 763. v. 17. ὅπέρ οὐκ. Corrig. ὅπερ οὐκ. Bast.

Pag. 764. v. 15. Manetho VI. v. 538. Δινδυμὶς γὰρ ἀγείρονται κατὰ δήμους Καὶ πόλιας πλάζονται κ. τ. λ. Pro ἀγείρονται Ruhnkenius ad Tim. p. 11. optime legit ἀγείροντες, quod fugit Doruillium ad Chariton. p. 681. Lips. Bast.

Pag. 766. v. 10. e Cod. *Ven.* B. Corrig. e Cod. *Vind.* B. Bast.

Pag. 767. v. 29. Schol. Ven. ad Iliad. *I*, v. ῥ ἀγνοίᾳ μέντοι τῆς ἀκριβοῦς, διὰ τῆς ει διφθόγγου τὴν γραφὴν ποιοῦνται. Sic edidit Villoisonus, pro nota tachygraphica syllabae ης habens, quod nihil aliud est quam signum apostrophi. Scrib. τἀκριβοῦς, i. e. τῆς ἀκριβείας. Sic e. c. eadem Scholia ad Il. *B*, 111., e Codicis quidem scriptura, τὸ δὲ οὐκ ἔχει τἀκριβὲς οὕτως, et paullo post, ἕνεκα γοῦν τἀκριβοῦς. Villoisonus priore loco dedit τὸ ἀκριβὲς, posteriore τοῦ ἀκριβοῦς. Bast.

---

scripseram, cum a Bastio in cumulum haec accepi. „Cum Lennepius nullum exemplum phrasis ἐξαιρεῖσθαι „ὄψεις commemorauerit, hunc defectum ego supplebo „Heliodorus II. p. 71. ἀνὴρ . . . τὸ βλέμμα ὑποκαθήμενος (Cod. Ven. 409. ὑποκαθειμένος) . . . ἐμβαλὼν τὸ „ξίφος, τὸν ὀφθαλμὸν (Cod. Ven. τῶν ὀφθαλμῶν) „αὐτῇ τὸν δεξιὸν ἐξῄρειτο. ad q. l. Coray plura „congessit. Schol. Ven. ad Iliad. *Z*, 130. ὁ Λυκοῦργος „ἔδωκε τὴν ἐξ ἀνθρώπων (de hac locutione v. Coray ad „Heliodor. p. 53. sq. et Addenda ad Thom. Mag. p. 554) „δίκην· ἀφηρέθη γὰρ πρὸς τοῦ Διὸς τὸν ὀφθαλμόν." Itaque vt antea perparum repugnassem, si quis Valckenarii coniecturam amplexus esset, sic nunc minus etiam renitor. Schaef.

Pag. 769. v. vlt. Addo nunc, quod probe notandum est, vitiosum ἀμφότεροι pro ἀμφότερα etiam hinc nasci potuisse, quod v. ἀμφότερος minus recte expleretur. Scilicet haec vox saepissime indicabatur solis litteris initialibus ἀμφ̄, superscripto ō. Timaeus Lex. Platon. p. 181. Μορμορύττει καὶ μορμολύττει, ἀντὶ τοῦ ἐκφοβεῖν ἀμφ^ο (lineâ transuerse ductâ per caudam litterae φ̄). Ita Codex. Ruhnkenius, aut qui in eius vsum euoluit Codicem, ἀμφότερον dedit. Facile apparet, hoc compendium, si contextus verborum de vera scriptura non admoneret, causam esse potuisse variorum errorum. Bast.

Pag. 773. v. 8. In Timaeo, quem modo citaui, p. 273. Codex habet Χαμεζηλον (sic) διφρίον *) μικρον, pro χαμαίζηλος, quod Ruhnkenius recte edidit. Vitium in syllaba λον ortum est e superscripto ō, quod scriba SGerm. pro ῡ, aut potius pro nota syllabae ο̄υ habuit: nam haec nota, vt figurae aeri incisae docent, semper nonnihil differt ab ῡ. Bast.

Pag. 774. v. 5. Simili compendio pingitur diphthongus ε̄υ. Mallem sic scriptum: Simili compendio pingitur littera ῡ in diphthongo ε̄υ. Bast.

) Deminutiuum διφρίον, quo Timaeus etiam p. 233. vtitur, Lexicis accedat. Item hae voces: Διφρελάτης. Graecos hoc nomine vsos esse, docet nota Thomae Mag. improbantis p. 244. Διφρηλάτης, οὐ διφρελάτης. Δίφρευσις. Thomas l. c. Διφρεία, Ἀττικοί· δίφρευσις, κοινοί. Διφρηλατεῖν. Euripides Rhes. v. 783. Musgr. ἵππους γὰρ, ἃς ἔθρεψα κᾀδιφρηλάτουν. Theodectes in Grotii Excerpt. p. 447. Ἧς ἀγχιτέρμων ἥλιος διφρηλατῶν. Διφρήλατος. Euripides Rhesi Prologo ap. Valckenar. Diatr. p. 89. et in edit. Musgrau. p. 240. Νῦν εὐσέληνον φέγγος ἢ διφρήλατος —. Δίφριος. Epigramma adesp. CCCLXXXIX. v. 6. εἵλκυσε Πριαμίδην δίφρια συρόμενον. Hinc ἐπιδίφριος, quod Lexica habent. Schaef.

Pag. 778. v. 20. Post verba: vide quae supra in syllaba ου dixi, adde: et p. 738. v. 26. Bast.

Pag. 782. v. 24. impositus esset syllaba ει. Corrig. impositus esset syllabae ει. Bast.

Pag. 783. v. vlt. Schol. Ven. A. ad Iliad. Θ, 221. ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι ἡ πειλήσας εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ (τὸ φάρος) κ. τ. λ. Codex dat πειλήσας, i. e. περιειλήσας, vt corrigendum est. Villoisonus perperam habuit pro επ, insuperque ε corrupit in η. Bast.

Pag. 784. *) Huc refer etiam compendium ος (i. e. οὕτως), pro quo interdum τοῦ legerunt. Sylburgius ad Etymolog. M. p. 736, 9.: „οὕτω pro „vulgato τοῦ reposui ex Harpocratione et Suida." Hanc confusionem in Etymologicis MSS. saepissime deprehendi. Bast.

Pag. 789. v. 5. Sic in Clement. Alexandr. Paedag. l. II. p. 188. nonnulli Codices pro πεποιημένων dant περιποιημένων, quod debetur errori male legentis scripturam genuinam. Maussacus ad Harpocrat. p. 290.: „Περιφορμῶσθαι nos restituimus „pro πεφορμῶσθαι, quamuis non possim videre „cur potius dicere debeamus περιφορμῶσθαι quam „πεφορμῶσθαι, cum recte dicatur πεφορμῶσθαι, et „hanc lectionem confirment omnes manu exarati, „et ipse Suidas." Περιφορμῶσθαι falsum est, et debetur errori perperam legentis compendium tachygraphicum, vt qui π (i. e. πε) haberet pro περ. In Cod. Vatic. 375. recte legitur πεφορμῶσθαι, idemque habent Etymolog. M. et Lex. rhet. SG. MS. hoc solo discrimine, quod μεγαλογραφοῦσι πεφορμῶσθαι. Bast.

Pag. 793. v. 2. His monstris adnumerem etiam ἀντισχετλιαστικὸς s. ἀντισχέτλιος, quod in

---

*) Verus huius paginae numerus (784) corruptus a typotheta in 782. Bast.

aliquot Etymologicorum Parisinorum v. βάλε legi. Locus in edito Etymologico sic scriptus est: Ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἄγε προστακτικοῦ ῥήματος μετατίθεται καὶ γίνεται ἐπίῤῥημα παρακελεύσεως (Cod. 2654. παρακελευστικὸν) ἄγε, οἷον, Ἄγε δή μοι ὦ μοῦσα, καὶ ἀπὸ τοῦ φέρε προστακτικοῦ ῥήματος (Cod. 2654. addit γίνεται ἐπίῤῥημα) φέρε· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔβαλον, ἔβαλες, ἔβαλε (οὐ τὸ προστακτικὸν βάλε) μετατιθέμενον γίνεται σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ, φεῦ, οἷον Βάλε βάλε κῆρυξ φωνήν (f. κηρύλος εἴην. Conf. Antigon. Caryst. cap. 27. ibique Interpr.). τοῦτο πλεονασμῷ τοῦ α, ἀντὶ σχετλιαστικοῦ ὄντος ἐπιῤῥήματος, ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἆ δειλὲ, γίνεται ἄβαλε. κ. τ. λ. Neque ἀντὶ σχετλιαστικοῦ, neque ἀντισχετλιαστικοῦ quid significet, quisquam dicat. Cod. 2654. habet καὶ ἀντισχετλι (sic). Hoc καὶ ascisco, et ἀντὶ (ἀν^τ) muto in ἀν^τ, i. e. αὐτοῦ. Itaque ego καὶ αὐτοῦ σχετλιαστικοῦ. Haec quidem emendatio obscuri illius ἀντὶ mihi satis probabilis videtur. Ammonius p. 62. Valck. εὐθὺ δὲ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν, κατ' εὐθεῖαν τοῦ γυμνασίου. Valckenarius αὐτῶν verissime mutat in ἀντὶ τοῦ. Scilicet librarius pro αν^τ, quod tam ἀντὶ τοῦ quam ἀντὶ significare potest, legerat αν^τ, idque expleuerat sic: αὐτῶν. Bast.

Ibid. v. 4. ab extr. supprimit. Corrig. per compendium scribit. Bast.

Pag. 795. v. 22. Ante *etc.* insere: ἐνεκείνῳ pro ἐν ἐκείνῳ. Ita Cod. Ven. A. ad Iliad. Θ, 135. Hoc Villoisonus, aliud agens, corrupit in ἐνεκειμένῳ. Bast.

Pag. 799. v. 16. Post *ibid. p. 20.* accedant haec: Exemplis ibi allatis adde Lex. SGerm. rhetor. soph. Οὔρους (scrib. οὐροὺς) ὀξυτόνως, τὰ νεώρια καὶ τὰ περιορίσμ^α τῶν νεῶν. vbi secunda manus iuxta superscriptum ᾱ posuit τ̄, i. e. τα. Substantiuum περιόρισμα, quod, vt totum hunc articulum, etiam Suidas habet, in Lexicis nostris frustra quaeras. Bast.

Pag. 804. v. 14. Tale δηλ reperias e. c. in Scholiis Homericis ad Il. Θ, 94. vbi Villoisonus sic legit: ἤτοι γὰρ ὡς δηλον, ἐν πλήθει φεύγεις, οἷον μετὰ ταραχῆς κ. τ. λ. Sed quid, quaeso, δῆλον h. l. significat? Hoc quoque exemplum documento est, Villoisonum in transscribendis Codicibus saepissime solorum operâ digitorum vsum esse, neque, quid transscriberet, cogitasse. Cum Scholiastes voces Homericas κακὸς ὥς interpretetur, nemo non intelligit, scripsisse eum ὡς δειλὸς, quod restituendum esse, etiam Cod. B. satis indicat. Bast.

Pag. 805. v. 7. Schol. Thucydid. (Vol. VI. p. 248. Bip.) Ἀποροῦσί τινες ψυχρὰν ἀπορίαν, διὰ τοῦ (sic) Θουκυδίδης ἔχων τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς ϑ, ὅτι συνεγράψατο ἱστορίας, ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἔχων ἀπὸ τοῦ η κ. τ. λ. Διά του debetur errori perperam explentis compendium δια, quod h. l. valet διατί. Eadem, vt puto, origo est illius ἀπὸ τῆς ϑ, pro quo legendum ἀπὸ τοῦ ϑ, quod ipsum dat Codex Paris. 1743. Ad τοῦ, vt satis constat, subaudiendum est γράμματος s. στοιχείου: ad τῆς, nisi fallor, subaudi oporteret συλλαβῆς. Sed femininum, cuius ibi vsus est, vbi de diphthongis agitur, de simplicibus elementis nullus, quod sciam, Grammaticorum posuit. Bast.

Pag. 806. v. 16. Fieri tamen potuit, vt in voce εἰκόνες sola syllaba ες compendiose scripta esset, signoque eius in ipsam lineam immisso pro ea legeretur αι. Conf. p. 764. v. 10. sq. Bast.

Pag. 807. Ἐνεργητικός. Etymolog. M. p. 54. 7. sqq. Ἀκρωτηριάζω ..... Δημοσθένης, ἠκρωτηριασμένοι, τὸ λελυμασμένοι, ἀντὶ τοῦ ἐνωτικῶς ἠκρωτηριασμένοι. Ἐνωτικῶς, etsi bene graecum, hoc in loco caret sensu. Sylburgius: „Haud scio an „voluerit auctor ἐνωτικῶς, pro *in auribus*, vt „v. 7.“ (vbi legas τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμον.) A vero vir optimus, opinor, maxime aberrat, cum ἐνωτικῶς ne graecum quidem videatur. In Codice

κότες

2654. reperi ἐνωτικῶς ἠκρωτηριασμένοι. Iam cum participium ἠκρωτηριασμένοι in Demosthenis loco, quem Etymologus hic spectat, Vol. I. p. 324, 22. (ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας) habeat vim actiuam: in illo ἐνωτικῶς agnoscere mihi videor errorem scribae perperam explentis compendiose scriptum adiectiuum ἐνεργητικός. Scilicet corrigendum esse puto ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἠκρωτηριακότες. Ac vere me correxisse, docet Harpocration, ab Etymologo M. alibi etiam exscriptus, qui v. ἠκρωτηριασμένοι ad finem haec habet: τὸ μέντοι ἠκρωτηριασμένοι ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἠκρωτηριακότες. Bast.

Conf. Suidam T. II. p. 51. Schaef.

Pag. 808. *v. vlt.* Schol. Ven. ad Iliad. *Z*, 398. ἡ γὰρ γυνὴ ἔχετο (sic Villoisonus), ὁ δὲ ἀνὴρ ἔχει. Cod. MS. ἔχε (τ superscr.), id est ἔχεται. Bast.

Pag. 809. *not.* *). Voces ἐπὶ et ἐστὶ facillime commutantur e. c. in scriptura Codicis Paris. 573. (quo continentur Scholia Basilii in Gregorium Nazianzenum), vbi σ̄τ sic pictum est, vt inferiori parti litterae Tau adhaereat vncinulus sursum porrectus, cui vncinulo si addideris lineolam copulatiuam, habebis tale ϖ̄, cuius pars posterior nonnihil infra lineam demittatur. Bast.

Pag. 813. *v.* 2. Schol. Ven. A. ad Iliad. *E*, 325. δεδήλωται ἡμῖν ἐν τῇ ἄλφα *) ἐντελῶς, ὁπότε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ, ἀλλ᾽ ὅδ᾽ ἀνὴρ ἔθεται (sic Villoisonus) περὶ πάντων. scil. v. 287. Pro voce nihili ἔθεται Cod. MS. dat ἔθε, Lambda superscripto, et quidem ita picto, vt in v. ἐτέλει tab. VII. num. 11. Legendum igitur ἐθέλει. Bast.

Ibid. v. 12. Idem valet de aliis nominibus propriis, e. c. Ἀριστοφ (α superscr.; lineâ transuerse ductâ per caudam litterae φ), i. e. Ἀριστοφάνης. Solus enim ver-

---

*) Subaudi ῥαψῳδίᾳ, et adde hanc ellipsin Catalogo Bosiano. Schaef.

borum contextus docet, qui casus intelligendus sit. Schol. Ven. ad Iliad. *Ε*, 289. *οὐ γὰρ, φησὶν (Ἀρισταρχος), σύνθετον δεῖ νοεῖν τὸν σχηματισμὸν, ἀλλὰ κατὰ ἁπλῆν ἔννοιαν . . . . ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνει ὁ Τρόφων. εἰ δὲ ἀρέσκει ὁ σχηματισμὸς, σύνθετος εἶναι κ. τ. λ.* Sic Villoisonus pessime edidit. Codex habet: *ἀριστοφ*[a] (cum lineâ illâ transversâ) *τρόφωνει δὲ ἀρ.* Itaque sic lege et interpunge: *ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Τρύφωνι δὲ ἀρέσκει κ. τ. λ.* Bast.

Ibid. v. paenult. Schol. Platon. p. 71. Ruhnk. *Σημαινηται* (corr. *σημειῶσαι.* Conf. *Gregor.* p. 216) *ὅτι χρηστέον τοῖς ποιητικοῖς οὐ κατὰ τὴν τῆς λέξεως ἀκριβολογίαν* (Cod. Paris. 1807. *ἀκριβειαν*), *ἀλλὰ μετὰ τοῦ παρῳδεῖν αὐτὰ ἐπὶ τὸ πεζοφανέστερον.* Bast.

Pag. 815. extr. In Xenophontis Oeconom. III. 13., deletâ particulâ *ἢ* post *μάλιστα*, quam sequens copula videtur peperisse, scribam: *Ἔγημας δὲ αὐτὴν παῖδα νέαν μάλιστα καὶ ὡς ἠδύνατο ἐλάχιστα ἑωρακυῖαν καὶ ἀκηκουῖαν;* Nullus hic locus disiunctiuo *ἤ*. Schaef.

Pag. 820. v. 29. ηατήγορος. Corr. *κατήγορος.* Bast.

Pag. 821. v. paenult. Sic in Strabonis Codicibus confunduntur *κλίμακος* et *κλίματος*. V. Tzschuckium T. VI. p. 496. Schaef.

Pag. 823. v. 8. Xenophontis Memorabilia dicitur *Ὑπομνήματα* etiam in Codice Parisino, quem Gailus excussit. V. *Oeuvres complètes de Xénophon* Tom. VII. p. 501. Schaef.

Ibid. v. 20. Praeterea vocis *ὑπόμνημα* peculiare est compendium, quod Montefalconii Palaeographia p. 345. col. 1. v. 24. repraesentat. Hoc signum tachygraphicum a lectoribus imperitis aut parum attentis facile haberi potest pro compendio vocis *ποίημα.* Atque haec mihi videtur ratio commutationis ambarum vocum in Grammaticorum libris manu scriptis. Schol. Ven. A. ad Iliad. *Ι* (IX), 453. *ταῦτα ἱστορεῖ Ἁρποκρατίων ὁ Δίου διδάσκαλος, ἐν ποιήματι τῆς.* Ita Villoisoni textus. Codex ...

ἐν ποιήματι τῆς ι, quod mutauerim in ἐν ὑπομνήματι τῆς ι (scil. ῥαψῳδίας). Laetus video, in idem incidisse praestantissimum Heynium ad Iliad. l. c. Sic enim Vir Summus: „Apparet esse hunc Valerium Harpocrationem grammaticum, Diui Veri Imp. praeceptorem. At quale hoc eius scriptum fuerit, cum eius nulla alia mentio sit, non exputo: forte leg. ἐν ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος." Bast.

Pag. 825. v. 3. Duplicem grauem in Codicibus item aliae voces sibi impositum habent, e. c. καὶ, ἐν, ἐπεὶ etc. Bast.

Ibid. v. 19. Schol. Ven. ad Iliad. Z, 146. ἡ διπλῆ, ὅτι δύο μεν λογοι (sic) τὸ τοίη δὲ, τοίη καὶ δέ· διὸ οὐ περισπαστέον τὸ τοίη δέ. Voces μεν λογοι, quas editio habet, errori debentur Villoisoni compendia perperam legentis. Codex enim habet μ^ε/, i. e. μέρη λόγου, quomodo corrigendum. Eadem Scholia ad Iliad. Θ, 276. τὸ Ἀμοπάονα ἐν ἑνι μεν λογῳ ἀναγνωςέον. Codex habet ἐνενὶ μ^ε/ λόγ^υ, i. e. ἐν ἐνὶ μέρει λόγου. Bast.

Pag. 827. v. 23. De compendio pluralis ὀνόματα citare poteram etiam Montefalconii Palaeograph. p. 353. col. 1. v. 1. vbi voces „fol. 7. verso, τὰ ὀνόματα τῶν ι ῥητόρων" aeri incisae sunt. Sed chalcographus rem ibi pessime gessit. Nam pro *T* in articulo τὰ positum est *Γ*, et pro *Α*, *Δ*; litterae superscriptae *NN* in ὀνόματα a duplici *OO* nimio distant interuallo; pro *TΩN* legitur *ΥΩ*; denique in voce ῥητόρων quae Eta superscripta sunt, similiora sunt latinis *h*, quam graecis Eta. Non minus laborat vitiis paene tota *Tabula Notarum Rhetoricarum*, quam Montefalconius l. c. e Codice Regio 3514. (nunc 3032.) publici iuris fecit: vt plurimum fallatur, qui rhetoricorum scientiam signorum inde hauriri posse putet. Adde quod explicatio, quam vir doctus addidit, non pauca continet falsissima. Forsasse alia occasione Tabulam illam eamque quae proxime sequitur, denuo aeri incidendas curabo,

corrigamque quicquid Montefalconius perperam legit. Bast.

Pag. 830. *v.* 18. ὀνθρώπων. Corr. ἀνθρώπων. Bast.

Pag. 834. *v.* 26. Eodem compendio scribitur adiectiuum πολεμικός. Ideo passim confusa sunt πολεμικὸς et πολιτικός. Dionysius Halicarn. Antiquit. Rom. IV. c. 45. ἐδόκει δὲ τὰ πολιτικὰ συνετὸς ἐν ὀλίγοις εἶναι. Al. perperam τὰ πολεμικά, nam sequitur καὶ πολέμοις *) στρατηγεῖν ἱκανός. Athenaeus T. V. p. 273. ἐκαυχήσατο τὸ **) δύνασθαι μετέχειν τῶν πολιτικῶν ἀγώνων. Imo lege πολεμικῶν. Sic Diodorus Sic. IV. c. 16. δια τὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς αγῶσιν ἀνδραγαθιαν. vbi v. Wesseling. Similiter Pausanias X. c. 21. 3. καὶ τότε ἐς ἀγῶνα ἐλθὼν πολέμου πρῶτον. Xenophon Cyrop. I. 5. 12. κάλλιστον δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς ψυχὰς συγκεκομισθε. Al. πολεμικώτατον, quod mihi quidem non praeferendum videtur. Conf. Athen. I. c. οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι μεγίστην τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν. Add. Doruill. ad Charit. p. 703. Schaef.

Pag. 837. *v. paenult.* Conf. etiam Berglerus ad Alciphron. l. III. ep. 71. vbi haec notat: „Vulgata „πρὸς τὰς, potius παρὰ τάς· saepe enim in MSS. „antiquioribus non animaduertitur differentia inter „πρὸς et παρὰ ab imperitioribus." Bast.

Pag. 839. *v.* 24. Iu. Corr. In. Bast.

---

*) Reiskius p. 1272. b.: „πολέμοις (in accusat. plur.) „dedi de meo, pro vulgari πολέμου (in genit. sing.) il„lud graecum est, hoc minus." Sed eodem modo Dionysius III. c. 37. καὶ νομίσαντες δι' ἀνανδρίαν οὐχ ἱκανὸν εἶναι πολέμου στρατηγεῖν. vbi vir egregius non offendit. Cum articulo ibid. c. 22. ὡς κακῶς ἐστρατηγηκὼς τοῦ πολέμου. vbi tamen Codex Vaticanus dat accusatiuum, τὸν πόλεμον. Hoc quidem apparet, illis in locis facillime elidi potuisse. Schaef.

**) Nota hanc verbi καυχᾶσθαι constructionem, cuius exempla hucusque tantummodo in Hellenistica Graecitate reperi. Nisi forte in Athenaeo corrigendum τῷ. Schaef.

Pag. 850. v. 13. Litteris, etsi non indicantibus numeros, librarii tamen superimponere solent lineolam, e. c. scribentes τὸ α̅, τὸ β̅, pro τὸ ἄλφα, τὸ βῆτα. Schol. Ven. ad Iliad. *E*, 203. ἄδδην] Νικίας διὰ δύο δαδ̅ γράφει. Sic scriba Venet. perperam pro διὰ δύο δδ̅, videlicet lineolam duplici Delta superimpositam habens pro nota tachygraphica litterae Alpha. Ibidem Villoisonus dedit: τὸ γὰρ πρὸς τοῦ Cod. προτοῦ, i. e. πρὸ τοῦ, quod restituendum) δ̅ δεκτικὸν μὲν ψιλοῦται, ὡς τὸ ἀ δ ο λ έ σ χ η ς, ἀ δ ρ α-ν ή ς, μὴ οὕτως δὲ ἔχον δασύνεται· ἅ δ ε δ' Ἕ κ τ ο ρ ι Iliad. *M*, 80.)· ἁ δ ό ς τ έ μ ι ν ἵ κ ε τ ο θ υ μ ό ν (Iliad. Λ, 88.). Cod. A. addit quae Villoisonus omittere non debebat: Ἄ δ ω ν ι ς, καὶ τοῦτο γὰρ παρὰ τὸ ἥδω. ἄγεται τὸ ἀ δ ρ ά φ α ξ υ ς, δεκτικὸν ἔχον τὸ ἄλφα καὶ δασυνόμενον. Obiter nota phrasin Grammaticorum, ἄλφα δεκτικόν. BAST.

Pag. 851. v. 1. Quemadmodum β̅, γ̅, δ̅ etc. significare possunt tam δύο, τρεῖς, τέσσαρες etc., quam δεύτερος, τρίτος, τέταρτος etc., sic α̅ valere potest tam εἷς, quam πρῶτος. Schol. Thucydid. (Vol. VI. p. 248. Bip.) ἡ ἀληθεστέρα λύσις τοιαύτη, ὅτι ὁ Θουκυδίδης οὐ διεῖλεν εἰς ἱστορίας, ἀ λ λ ὰ α̅ σ υ ν ε γ ρ ά-ψ α τ ο. καὶ δῆλον ἐκ τῆς διαφωνίας τῶν κριτικῶν. οἱ μὲν γὰρ διεῖλον εἰς ὀκτὼ, οἱ δὲ εἰς ιγ̅ κ. τ. λ. Dukerus ad h. l.: „Quid in his verbis, ἀλλὰ α̅ συνεγράψατο, sit α̅, non scio; sed sensus est idem, ac si dixisset ἀ δ ι α ι ρ έ τ ω ς." Fugiebat virum doctissimum, α̅ dici etiam de *uno* (εἷς, μία, ἕν). Atque series orationis docet, α̅ h. l. legendum esse μ ί α ν, quam vocem plene scriptam legas in Codice Paris. Thucydidis Num. 1743. fol. 133. verso. BAST.

Pag. 855. v. 5. ab extr. Locus Antonini Liberalis, de quo p. 166. Epistolae Criticae agitur, in plerisque editionibus sic scriptus est: Ἡρακλῆς.... συνεπήγετο μεθ' αὐτοῦ καὶ Ὕλαν, παῖδα μὲν Κήϋκος, ἐ κ τ ό π ω ς νέον δὲ καὶ καλόν. Codex MS. pro ἐκτόπως dat ἰτυποσ̓ (sic). Hoc ἰτυποσ̓ Xylander in

textum asciuit, positâ in margine coniecturâ ἀτόπως. Munckerus edidit ἐκτόπως, adscriptâ hac notâ: „Ita rescripsi pro ιτυποσ', *voce nihili.* Nisi „operae dormitarunt, mirari conuenit doct. Xy„landrum, cur ἀτόπως potius quam ἐκτόπως, cum „istud *toties* in hoc libello legisset, margini appin„gendum curauerit.“ In *Gallica* editione Epistolae probaueram Munckeri rationem barbarum illud ιτυποσ' in ἐκτόπως mutantis; quanquam praemiseram haec: „*Je ne sais si les traits que l'on voit sur l'* „*ι et après le σ, ne sont pas plutôt de ces petits* „*crochets par lesquels le copiste indique, qu'il* „*faut retrancher ce qu'ils renferment.*“ Postmodum cum Codicem rursus inspexissem, auctâ interim rerum palaeographicarum scientiâ, plane intellexi vim et significationem illorum vncinorum. Itaque in altera Epistolae editione, repudiatâ Munckeri opinione, vocem ιτυποσ, vt perperam scriptam et ab ipso librario per vncinos illos damnatam,[1] e textu expellendam censui. „Lineolae (sic Wiedeburgius), quas supra litteram ι et post σ scriptas vi„demus, *signa sunt, quibus librarius indicat,* „*reiicienda esse, quae intercludunt.*“ Idem forte placuerat Censori Gallicae editionis, *Ax* (*Jen. Allgem. Liter. Zeitung* 1807. Num. 287.), repudianti ἐκτόπως ad suumque arbitrium delenti ιτυποσ'. Quod si idem ille *Ax* (certe homo eâdem indutus personâ) in alterius Censura editionis (*Jen. Allgem. Liter. Zeitung* 1810. Num. 125.) sic loquitur: „*Dass* ιτυ„ποσ' *richtig gedeutet sey*, (scilicet mutatum in „ἐκτόπως) *kann Rec. dem Verfasser noch immer* „*nicht glauben*“; additque haec: „*es werde alles,* „*was er* (*Ax*) *in der ersten Ausgabe gemissbilligt,* „*die angeführte Stelle ausgenommen, in* „*der zweyten gar nicht, oder berichtigt gefunden*“: facile apparet, alterum hunc *Ax* me aut non intellexisse, aut noluisse intelligere, quodque obiter addideram, vt quadamtenus tuerer Munckeri coniecturam (non longe quaesitam illam, neque tamen veram) perperam sic interpretatum esse, ac si ego etiam ἐκτόπως scribendum censerem. Iam

e barbaro *ιτυποσ'* eadem mihi, quae priori *Ax*, ententia sedet. Iterum dico, delendam esse hanc ocem, non tamen auctore illo, aut quod illi sic lacuit, (nihil enim rationis praeter nudum hoc, *αὐτὸς ἔφη*, in Censura reperias,) sed quia ipse Coex indicium habet, *ιτυποσ* male scriptum adeoque laue delendum esse. Hoc indicium primus Antonini editor non intellexit. Qui si vim duorum ncinorum cognitam habuisset, perperam scriptum *τυποσ*, cui in futuris Antonini editionibus locus ion dabitur, sine vlla cunctatione deleturus erat. Tales autem vncinos *signa* esse *reprobationis*, alii tiam libri manu scripti docent, neque mea solius oniectura est. Consulat lector, quod nunc ipsum d me adfertur, egregium Programma acutissimi loctissimique Hugii *de antiquitate Codicis Vaticani* (Num. 1209. V. et N. T.), Friburgi Brisgouiae, 810. vbi p. 10. sq. haec legas: „Alia loca habent ,signum reprobationis a prima manu adiectum; ,hoc quoad litteras, aut vocem non nisi vnicam, ,consistit *in punctis vertici litterarum impositis*, ,quae in Herculanensibus chartis eadem significa-,tione adhibentur.“ (In nota adiuncta Hugius monet, Winkelmannum significationem horum punctoum in Philodemo Herculanensi ignorasse. Itaque Winkelmannum puncta perinde fefellerunt, vt Xylandrum vncini in loco Antonini citato.) „En e ,nostro codice exempla, Io. XVII, 15. *ΠΟΝΗ-,ΡΟΥΝΗΡΟΥ* etc. Totas autem sententias *vncis ,inclusit*,“ (Scriba Codicis Palat. 398. ita solet in singulis vocibus, sed in duabus pluribusue vtitur duobus punctis, v. *Epist.* p. 28.) „quemadmodum ,Matth. XXVI, 56. 57. *ΕΦΥΓΟΝΟΙΔΕΚΡΑΤΗ-,CΑΝΤΕCΕΦΥΓΟΝΟΙΔΕΚΡΑΤΗCΑΝΤΕCΤΟΝ ,ΙΗCΟΥΝ* ..; aut Matth. XXI, 4. *'ΙΙΑΕΡΩΘΗ ,ΤΟΡΗΘΕΝΔΙΑΤΟΥ'ΠΛΕΡΩΘΗΤΟΡΗΘΕΝΔΙ-,ΑΤΟΥ*; et Rom. IV, 4. vbi secunda vice scripta ,sunt, *'ΜΙCΘΟCΟΥΛΟΓΙΖΕΤΑΙΚΑΤΑΧΑΡΙΝ ,ΑΛΛΑΚΑΤΑΟΦΙΛΗΜΑ'*.“ Bast.

Pag. 859. *v.* 12. In Xenophont. Cyrop. init. Aldinae scriptura *πάντι* eodem errore, vt arbitror, nata est e *πάνυ τι*, quod vnice probandum. V. Hem-

Probabilis coniectura et mutatio facillima. fortasse erit qui vulgatam in Philostrato scri ram tueatur his similibusque locis. Aristoph Ran. v. 807. *οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις ξυνέβαινεν Αἰ λος.* Brunckius: „Glossa ad *ξυνέβαινεν*, *ἔχα* „*ἀπεδέχετο αὐτούς.*" Dionysius Halic. de Con Verb. c. XVII. p. 226. ed. nup. *Σοὶ*, *Φοῖβε* *σαί τε*, *συμβῶμεν*. Ceterum similiter confundu nomina *σύμβασις* et *συμβίωσις*. Excerpta ex doro Sic. de Virtut. et Vit. T. II. p. 571, 2 *συμβίωσιν ἐλθοῦσα*. Wesselingius: „Ms. *σύμβ* SCHAEF.

Pag. 750. v. 27. *ἐχθρά*. Corrig. *ἐχθραί*. I

Pag. 751. v. 20. Idem valet in Guil. Canteri *tagma de ratione emendandi auctores graecos* etiam secundo Tomo Aristidis Iebbiani additu Canterus enim magnum numerum corrupti singularum litterarum et syllabarum etc. con sed tacet de earum causis et rationibus. Scie tamen, maiorem partem harum corruptionu laeographice explicari posse: vt Canteri li quippe abundans exemplis, sane quam dig cura eorum qui palaeographiae studio incu BAST.

Pag. 753. v. 23. Clemens Alexandr. Coh 43. v. 26. *ὁ βασιλεὺς Ῥωμαίων*. Potterus:

:a syllabae ᾱν, quippe legit πόσαν καὶ ποίαν, n deberet πόσαι καὶ ποῖαι. Has voces cum ne solas commemorauerit, vt lectores lacunam illo notatam explere possint, totam periodum, mihi videtur legenda et instauranda, (nam bi-opegi culter truncauit,) h. l. apponam: πόσαι καὶ ῖαι μέθοδοι τοῦ κωμικῶς λέγειν καὶ σκόπτειν σκώπτειν), καὶ ποῦ καὶ πῶς αὐταῖς ἐχρήσατο ιοσθένης. BAST.

Pag. 756. v. 35. Phalaris ep. 13. p. 70. ἄλλοι δ' εις ἐξηράνθησαν, τινὲς δ' ἄκρα περιεκόπησαν. nnepius ἐξηράνθησαν illud de oculis *exustis* in-ligere velit. Sed quis, quaeso, ita locutus est? tat idem: „verba aliquid singulare habent, sal-em qui sic locutus sit, scriptorem desidero.“ *) alckenarius p. XIV. omnem, vt mihi videtur, dif-cultatem tollit mutando ᾱν in ε̄ scribendoque ἐξ-ρέθησαν. BAST.

Pag. 760. v. 19. Recentiores Graeci syllabam ει aepissime sic scribunt, vt longus calami ductus, non infra lineam porrigatur, sed sursum assurgat: nde nascitur similitudo eius, nunc cum nota syl-abae ᾱς in ipsam lineam immissa, nunc cum litte-a Delta. Ad *Gregor.* p. 349. v. 5. monui, Cod.

---

*) Non male, opinor, Lennepius extremâ notâ: „Ego non temere vulgatum sollicitandum puto.“ Etsi enim alckenarii mutationem lenissimam esse concedo, videor amen mihi habere, quae vulgatam in Sophista scriptu-am tueantur. Scilicet in talibus verba ξηραίνειν et τυ-λοῦν affinis sunt vsus. Sophista quidem scribere po-uisset ἄλλοι δ' ὄψεις ἐτυφλώθησαν. Vicissim Aelianus e Nat. Anim. III. c. 39. τυφλοῖ γὰρ τὸν μασθὸν, ὅταν πάσῃ, καὶ ἀποσβέννυσι τὴν ἐκεῖθεν ἐπιῤῥοήν. i. e. ξη-αίνει. (Eadem iungens verba Plutarchus Mor. T. III. . 792. Wytt. καὶ θυμοὶ κυνῶν ἐν ταῖς πρὸς τὰ θηρία ινομέναις ἁμίλλαις ἀποσβεννύουσι τὰς ὁράσεις πολλά-ις καὶ τυφλοῦσι.) Composito ἀποτυφλοῦν de eadem re titur Antigonus Caryst. Hist. Mirab. c. 51. p. 89. Beckm. ὸν δὲ μαστὸν, ὅθεν ἂν ἑλκύσῃ, ἀποτυφλοῦσθαι. Ista

Pag. 778. v. 20. Post verba: vide quae supra in syllaba $\overline{ου}$ dixi, adde: et p. 738. v. 26. Bast.

Pag. 782. v. 24. impositus esset syllaba $\overline{ει}$. Corrig. impositus esset syllabae $\overline{ει}$. Bast.

Pag. 783. v. vlt. Schol. Ven. A. ad Iliad. θ, 221. ὁ μὲν Ἀπολλόδωρος, ὅτι ἠπειλήσας εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ (τὸ φάρος) κ. τ. λ. Codex dat πειλήσας, i. e. περιειλήσας, vt corrigendum est. Villoisonus perperam habuit pro ἐπ, insuperque ε corrupit in $\overline{η}$. Bast.

Pag. 784. *) Huc refer etiam compendium (i. e. οὕτως), pro quo interdum τοῦ legerunt. Sylburgius ad Etymolog. M. p. 736, 9.: „οὕτω pro „vulgato τοῦ reposui ex Harpocratione et Suida." Hanc confusionem in Etymologicis MSS. saepissime deprehendi. Bast.

Pag. 789. v. 5. Sic in Clement. Alexandr. Paedag. l. II. p. 188. nonnulli Codices pro πεποιημένων dant περιποιημένων, quod debetur errori male legentis scripturam genuinam. Maussacus ad Harpocrat. p. 290.: „Περιφοριῶσθαι nos restituimus „pro πεφοριῶσθαι, quamuis non possim videre, „cur potius dicere debeamus περιφοριῶσθαι quam „πεφοριῶσθαι, cum recte dicatur πεφορινῶσθαι, et „hanc lectionem confirment omnes manu exarati, „et ipse Suidas." Περιφοριῶσθαι falsum est, ac debetur errori perperam legentis compendium tachygraphicum, vt qui π (i. e. $\overline{πε}$) haberet pro $\overline{περι}$. In Cod. Vatic. 375. recte legitur πεφοριῶσθαι, idemque habent Etymolog. M. et Lex. rhet. SG. MS, hoc solo discrimine, quod μεγαλογραφοῦσι πεφοριῶσθαι. Bast.

Pag. 793. v. 2. His monstris adnumerem etiam ἀντισχετλιαστικὸς s. ἀντισχέτλιος, quod in

---

*) Verus huius paginae numerus (784) corruptus a typotheta in 782. Bast.

quot Etymologicorum Parisinorum v. βάλε legi. cus in edito Etymologico sic scriptus est: "Ωςπερ τοῦ ἄγε προςτακτικοῦ ῥήματος μετατίθεται καὶ ται ἐπίῤῥημα παρακελεύσεως (Cod. 2654. παρα-ευστικὸν) ἄγε, οἷον, Ἄγε δή μοι ὦ μοῦσα, καὶ τοῦ φέρε προςτακτικοῦ ῥήματος (Cod. 2654. ad-γίνεται ἐπίῤῥημα) φέρε· οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἔβα-, ἔβαλες, ἔβαλε (οὐ τὸ προςτακτικὸν βάλε) μετα-έμενον γίνεται σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ, , οἷον Βάλε βάλε κῆρυξ φωνήν (f. κηρύλος). Conf. Antigon. Caryst. cap. 27. ibique Interpr.). το πλεονασμῷ τοῦ α, ἀντὶ σχετλιαστικοῦ ὄντος ῥήματος, ὡς παρὰ τῷ Ποιητῇ, ἆ δειλὲ, γίνε- ἀβάλε. κ. τ. λ. Neque ἀντὶ σχετλιαστικοῦ, ne- ἀντισχετλιαστικοῦ quid significet, quisquam di-. Cod. 2654. habet καὶ ἀντισχετλι (sic). Hoc καὶ

isco, et ἀντὶ (ἀν) muto in ἀν, i. e. αὐτοῦ. Itaque ο καὶ αὐτοῦ σχετλιαστικοῦ. Haec quidem emen-tio obscuri illius ἀντὶ mihi satis probabilis vide-r. Ammonius p. 62. Valck. εὐθὺ δὲ τοῦ γυμνασίου ἰτῶν, κατ' εὐθεῖαν τοῦ γυμνασίου. Valckenarius τῶν verissime mutat in ἀντὶ τοῦ. Scilicet li-

arius pro αν, quod tam ἀντὶ τοῦ quam ἀντὶ si-

ificare potest, legerat αν, idque expleuerat sic: τῶν. Bast.

Ibid. v. 4. ab extr. supprimit. Corrig. per com-ndium scribit. Bast.

Pag. 795. v. 22. Ante *etc.* insere: ἐνεκείνῳ pro ἐν ίνῳ. Ita Cod. Ven. A. ad Iliad. Θ, 135. Hoc Vil-isonus, aliud agens, corrupit in ἐνεκειμένῳ. Bast.

Pag. 799. v. 16. Post *ibid. p. 20.* accedant haec: templis ibi allatis adde Lex. SGerm. rhetor. soph ῥους (scrib. οὔρους) ὀξυτόνως, τὰ νεώρια καὶ τὰ

ῥιορίσμ τῶν νεῶν. vbi secunda manus iuxta su-rscriptum ᾱ posuit τ̄, i. e. τ̄ᾱ. Substantiuum πε-ῥίσμα, quod, vt totum hunc articulum, etiam Sui-s habet, in Lexicis nostris frustra quaeras. Bast.

transscriberet, cogitasse. Cum Scholiastes voce
mericas *κακὸς ὥς* interpretetur, nemo non in
git, scripsisse eum *ὡς δειλός*, quod restitue
esse, etiam Cod. B. satis indicat. BAST.

Pag. 805. v. 7. Schol. Thucydid. (Vol.
248. Bip.) *Ἀπορουσί τινες ψυχρὰν ἀπορίαν, δι*
(sic) *Θουκυδίδης ἔχων τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς θ̄,*
συνεγράψατο ἱστορίας, ὁ δὲ Ἡρόδοτος ἔχων ἀ
η̄ κ. τ. λ. Διά του debetur errori perper
plentis compendium *Διαᵗ*, quod h. l. valet
Eadem, vt puto, origo est illius *ἀπὸ τῆς*
quo legendum *ἀπὸ τοῦ θ̄*, quod ipsum da
Paris. 1743. Ad *τοῦ*, vt satis constat, sul
dum est *γράμματος* s. *στοιχείου*: ad *τῆς*, ni
subaudi oporteret *συλλαβῆς*. Sed femininu
ibi vsus est, vbi de diphthongis agitur, de
cibus elementis nullus, quod sciam, Gran
rum posuit. BAST.

Pag. 806. v. 16. Fieri tamen potuit, vt
εἰκόνες sola syllaba *ε̄ς* compendiose scrip
signoque eius in ipsam lineam immisso pr
geretur *αι̅*. Conf. p. 764. v. 10. sq. BAST

Pag. 807. *Ἐνεργητικός*. Etymolog.
7. sqq. *Ἀκρωτηριάζω* . . . . *Δημοσθένης*

κότες

2654. reperi ἐνωτικῶς ἠκρωτηριασμένοι. Iam cum participium ἠκρωτηριασμένοι in Demosthenis loco, quem Etymologus hic spectat, Vol. I. p. 324, 22. (ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας) habeat vim actiuam: in illo ἐνωτικῶς agnoscere mihi videor errorem scribae perperam explentis compendiose scriptum adiectiuum ἐνεργητικός. Scilicet corrigendum esse puto ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ ἠκρωτηριακότες. Ac vere me correxisse, docet Harpocration, ab Etymologo M. alibi etiam exscriptus, qui v. ἠκρωτηριασμένοι ad finem haec habet: τὸ μέντοι ἠκρωτηριασμένοι ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἠκρωτηριακότες. BAST.

Conf. Suidam T. II. p. 51. SCHAEF.

Pag. 808. v. vlt. Schol. Ven. ad Iliad. *Z*, 398. ἡ γὰρ γυνὴ ἔχετο (sic Villoisonus), ὁ δὲ ἀνὴρ ἔχει. Cod. MS. ἔχε, id est ἔχεται. BAST.

*Pag. 809. not. *).* Voces ἐπὶ et ἐστὶ facillime commutantur e. c. in scriptura Codicis Paris. 573. (quo continentur Scholia Basilii in Gregorium Nazianzenum), vbi στ sic pictum est, vt inferiori parti litterae Tau adhaereat vncinulus sursum porrectus, cui vncinulo si addideris lineolam copulatiuam, habebis tale ϖ, cuius pars posterior nonnihil infra lineam demittatur. BAST.

Pag. 813. v. 2. Schol. Ven. A. ad Iliad. *E*, 325. δεδήλωται ἡμῖν ἐν τῇ ἄλφα *) ἐντελῶς, ὁπότε διελαμβάνομεν περὶ τοῦ, ἀλλ' οὐδ' ἀνὴρ ἔθεται (sic Villoisonus) περὶ πάντων, scil. v. 287. Pro voce nihili ἔθεται Cod. MS. dat ἔθε, Lambda superscripto, et quidem ita picto, vt in v. ἐτέλει tab. VII. num. 11. Legendum igitur ἔθελει. BAST.

Ibid. v. 12. Idem valet de aliis nominibus propriis, e. c. Ἀριστοφ.ᵅ (lineâ transuerse ductâ per caudam litterae φ), i. e. Ἀριστοφάνης. Solus enim ver-

*) Subaudi ῥαψῳδίᾳ, et adde hanc ellipsin Catalogo Bosiano. SCHAEF.

ὁμοίως δὲ καὶ Ἀριστοφάνης. Τρύφωνι δὲ ἀρ
κ. τ. λ. Bast.

Ibid. v. paenult. Schol. Platon. p. 71. Ru
Σημαινηται (corr. σημειῶσαι. Conf. *Gregor.* p.
ὅτι χρηστέον τοῖς ποιητικοῖς οὐ κατὰ τὴν τῆς λ
ἀκριβολογίαν (Cod. Paris. 1807. ἀκρίβειαν),
μετὰ τοῦ παρῳδεῖν αὐτὰ ἐπὶ τὸ πεζοφανέστ
Bast.

Pag. 815. extr. In Xenophontis Oeconom
13., deletà particulà ἢ post μάλιστα, quam s
copula videtur peperisse, scribam: Ἔγημας
τὴν παῖδα νέαν μάλιστα καὶ ὡς ἠδύνατο
στα ἑωρακυῖαν καὶ ἀκηκουῖαν; Nullus hic
disiunctiuo ἤ. Schaef.

Pag. 820. v. 29. ηατήγορος. Corr. κατ
Bast.

Pag. 821. v. paenult. Sic in Strabonis
bus confunduntur κλίμακος et κλίματος. V. T
ckium T. VI. p. 496. Schaef.

Pag. 823. v. 8. Xenophontis Memorabilia
tur Ὑπομνήματα etiam in Codice Parisino,
Gailus excussit. V. *Oeuvres complètes de*
phon Tom. VII. p. 501. Schaef.

Ibid. v. 20. Praeterea vocis ὑπόμνημα pe
est compendium, quod Montefalconii Palaeog

οιήματι τῆς ι̅, quod mutauerim in *ἐν ὑπομνή- ι τῆς ι̅* (scil. *ῥαψῳδίας*). Laetus video, in idem lisse praestantissimum Heynium ad Iliad. l. c. ›nim Vir Summus: „Apparet esse hunc Vale- m Harpocrationem grammaticum, Diui Veri ›. praeceptorem. At quale hoc eius scriptum rit, cum eius nulla alia mentio sit, non expu- forte leg. *ἐν ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος*.“ r.

Pag. 825. v. 3. Duplicem grauem in Codicibus aliae voces sibi impositum habent, e. c. *καὶ, ἐπεὶ* etc. Bast.

Ibid. v. 19. Schol. Ven. ad Iliad. *Z*, 146. *ἡ δι-* , *ὅτι δύο μεν λογοι* (sic) *τὸ τοίη δὲ, τοίη καὶ διὸ οὐ περισπαστέον τὸ τοίη δέ.* Voces *μεν λο-* quas editio habet, errori debentur Villoisoni pendia perperam legentis. Codex enim habet *μ* i. e. *μέρη λόγου*, quomodo corrigendum. Ea- Scholia ad Iliad. *Θ*, 276. *τὸ Ἀμοπάονα ἐν ἑνι λογῳ ἀναγνωςέον.* Codex habet *ἐνενὶ μ λόγ, ἐν ἑνὶ μέρει λόγου.* Bast.

Pag. 827. v. 23. De compendio pluralis *ὀνόματα* e poteram etiam Montefalconii Palaeograph. p. col. 1. v. 1. vbi voces „fol. 7. verso, *τὰ ὀνόματα ι̅ ῥητόρων*“ aeri incisae sunt. Sed chalcogra- rem ibi pessime gessit. Nam pro *T* in articulo ositum est *Γ*, et pro *Δ*, *Δ*; litterae superscri- *NN* in *ὀνόματα* a duplici *OO* nimio distant in- allo; pro *TΩN* legitur ΥΩ; denique in voce *ῥη- ν* quae Eta superscripta sunt, similiora sunt lis *h*, quam graecis Eta. Non minus laborat vi- paene tota *Tabula Notarum Rhetoricarum*, n Montefalconius l. c. e Codice Regio 3514. c 3032.) publici iuris fecit: vt plurimum falla- qui rhetoricorum scientiam signorum inde hau- posse putet. Adde quod explicatio, quam vir us addidit, non pauca continet falsissima. For- alia occasione Tabulam illam eamque quae time sequitur, denuo aeri incidendas curabo,

quitur *καὶ πολέμους* *) *στρατηγεῖν ἱκανός*. Athen
T. V. p. 273. *ἐκαυχήσατο τὸ* **) *δύνασθαι μετ*
τῶν πολιτικῶν ἀγώνων. Imo lege *πολεμικῶν*.
Diodorus Sic. IV. c. 16. *διὰ τὴν ἐν τοῖς πολεμ*
ἀγῶσιν ἀνδραγαθίαν. vbi v. Wesseling. Sim
Pausanias X. c. 21. 3. *καὶ τότε ἐς ἀγῶνα ἐλθὼ*
λέμου πρῶτον. Xenophon Cyrop. I. 5. 12. *καλλ*
δὲ πάντων καὶ πολιτικώτατον κτῆμα εἰς τὰς
συγκεκομισθε. Al. *πολεμικώτατον*, quod mih
dem non praeferendum videtur. Conf. Athe
οἱ παλαιοὶ τὴν ἀνδρείαν ὑπελάμβανον εἶναι με
τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν. Add. Doruill. ad Cha
703. SCHAEF.

Pag. 837. v. paenult. Conf. etiam Bergle
Alciphron. l. III. ep. 71. vbi haec notat: „V
„*πρὸς τάς*, potius *παρὰ τάς*· saepe enim in
„antiquioribus non animaduertitur differenti
„*πρὸς* et *παρὰ* ab imperitioribus." BAST.

Pag. 839. v. 24. Iu. Corr. In. BAST.

---

*) Reiskius p. 1272. b.: „*πολέμους* (in accusa
„dedi de meo, pro vulgari *πολέμου* (in genit. si
„lud graecum est, hoc minus." Sed eodem mo
nysius III. c. 37. *καὶ νομίσαντες δι' ἀνανδρίαν ο*
νὸν εἶναι πολέμου στρατηγεῖν. vbi vir egregius no

ποσ in *εκτοπως* mutantis; quanquam praemu
haec: „*Je ne sais si les traits que l'on voit*
„*ι et après le σ, ne sont pas plutôt de ces*
„*crochets par lesquels le copiste indique,*
„*faut retrancher ce qu'ils renferment.*" Post
cum Codicem rursus inspexissem, auctâ interi
rum palaeographicarum scientiâ, plane int
vim et significationem illorum vncinorum. I
in altera Epistolae editione, repudiatâ Mu
opinione, vocem *ιτυποσ*, vt perperam scripti
ab ipso librario per vncinos illos damnatam,
tu expellendam censui. „Lineolae (sic Wied
„gius), quas supra litteram ι et post σ scrip
„demus, *signa sunt, quibus librarius in*
„*reiicienda esse, quae intercludunt.*" Idem
placuerat Censori Gallicae editionis, *Ax* (*Je*
gem. Liter. Zeitung 1807. Num. 287.), rep
ἐκτόπως ad suumque arbitrium delenti *ιτυποσ*.
si idem ille *Ax* (certe homo eâdem indutus
nâ) in alterius Censura editionis (*Jen. Allgem.*
Zeitung 1810. Num. 125.) sic loquitur: „*Da*
„*ποσ' richtig gedeutet sey*, (scilicet muta
„*ἐκτόπως*) *kann Rec. dem Verfasser noch*
„*nicht glauben*"; additque haec: „*es werd*
„*was er* (*Ax*) *in der ersten Ausgabe gemis*
„*die angeführte Stelle ausgenomm*

barbaro *ιτυποσ* eadem mihi, quae priori *Ax*, tentia sedet. Iterum dico, delendam esse hanc em, non tamen auctore illo, aut quod illi sic cuit, (nihil enim rationis praeter nudum hoc, τὸς ἔφη, in Censura reperias,) sed quia ipse Co indicium habet, *ιτυποσ* male scriptum adeoque ne delendum esse. Hoc indicium primus Anini editor non intellexit. Qui si vim duorum cinorum cognitam habuisset, perperam scriptum *ποσ*, cui in futuris Antonini editionibus locus n dabitur, sine vlla cunctatione deleturus erat. les autem vncinos *signa* esse *reprobationis*, alii am libri manu scripti docent, neque mea solius niectura est. Consulat lector, quod nunc ipsum me adfertur, egregium Programma acutissimi ctissimique Hugii *de antiquitate Codicis Vatini* (Num. 1209. V. et N. T.), Friburgi Brisgouiae, 10. vbi p. 10. sq. haec legas: „Alia loca habent ignum reprobationis a prima manu adiectum; oc quoad litteras, aut vocem non nisi vnicam, onsistit *in punctis vertici litterarum impositis*; quae in Herculanensibus chartis eadem significatione adhibentur.“ (In nota adiuncta Hugius mot, Winkelmannum significationem horum punctoam in Philodemo Herculanensi ignorasse. Itaque Vinkelmannum puncta perinde fefellerunt, vt Xyandrum vncini in loco Antonini citato.) „En e nostro codice exempla, Io. XVII, 15. *ΠΟΝΗ-ΡΟΥΝΗΡΟΥ* etc. Totas autem sententias *vncis inclusit*,“ (Scriba Codicis Palat. 398. ita solet in ngulis vocibus, sed in duabus pluribusue vtitur uobus punctis, v. *Epist.* p. 28.) „quemadmodum Matth. XXVI, 56. 57. *ΕΦΥΓΟΝΟΙΔΕΚΡΑΤΗ-CΑΝΤΕCΕΦΥΓΟΝΟΙΔΕΚΡΑΤΗCΑΝΤΕCΤΟΝ ΙΗCΟΥΝ..*; aut Matth. XXI, 4. *ʽΠΛΕΡΩΘΗ ΤΟΡΗΘΕΝΔΙΑΤΟΥΠΛΕΡΩΘΗΤΟΡΗΘΕΝΔΙ-ΑΤΟΥ*; et Rom. IV, 4. vbi secunda vice scripta sunt, *ʽΜΙCΘΟC ΟΥΛΟΓΙΖΕΤΑΙΚΑΤΑΧΑΡΙΝ ΑΛΛΑΚΑΤΑΟΦΙΛΗΜΑʼ*.“ Bast.

Pag. 859. v. 12. In Xenophont. Cyrop. init. Alinae scriptura *πάντι* eodem errore, vt arbitror, ata est e *πάνυ τι*, quod vnice probandum. V. Hem-

veteribus, v. 206. necessario scribendum Ζῆ·
Codice quidem Ven. A., vbi extremi versus ca
signis diacriticis, quibus nunc vtimur, nomin
propria scribuntur litteris minusculis, legas ζῆ)
207. *Ν' αὐτοῦ.* Sic etiam Wolfius scripsit. S
Cod. Ven. B. ad hunc locum: *Τὸ πρὸ τῆς ἀποσ*
φου σύμφωνον τῷ ἐπιφερομένῳ συνάπτεται φωνή
In Scholiis Codicis A. Villoisonus *N* perperam
buit pro *H.* Conf. p. 715. Scribendum enim est
τενήνεκται τὸ N (non *τὸ H*) *εἰς τὸν ἑξῆς σ*
Porro: *μεταξὺ μιᾶς συλλαβῆς τῆς* $\overline{\textit{ναυ}}$ (scilic. ν
non $\overline{\textit{να}}$. Bast.

INDEX

SCRIPTORVM IN NOTIS

N COMMENTATIONE PALAEOGRAPHICA VEL ILLVSTRATORVM VEL EMENDATORVM.

Q.

R.

S.

V.

X.

Z.

INDEX GRAECITATIS.

Voces asterisco notatae in Lexicis non legi

B.

---

ete, opinor, p. 4. scripsi: „Et sic, vt satis constat, Latini scriptores ·re vtuntur.“ Cicero de Legib. II. c. 26, 65. *habet enim luctum con-inum.* Nuperus editor ad h. l.: „*Habet* i. e. efficit, excitat, parit, Graecis imitata, ἔχει ταῦτα λύπην, ὀργήν, φόβον etc.“ In talibus um simplex *habere* refertur ad compositum *praebere* (h. e. *praehibere*), plex ἔχειν refertur ad compositum παρέχειν. Neque enim praepositio nificationem simplicis plane immutat, sed tantummodo, vt vulgo dici-ficatur, siue quae fuit γενικὴ facit εἰδικήν. Millies autem dici γενι-ratione λογικωτέρᾳ, εἰδικῶς dicenda erant, quis ignorat? De simpli-n verborum vsu pro compositis etiam veteres magistri sic praeceperunt: st, vt commentum sit interpretum recentiorum. Apollonius Dyscolus p. 11. med. ἀλλὰ καὶ λέξεως· ἡνίκα ἀπαιτεῖ τὸ [perperam solicita-Porto], ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε, τὴν ἀπὸ πρόθεσιν· καὶ τὸ, πικρὰς υσαι. ἡ γὰρ αὐτοτέλεια τοῦ λόγου ὡς στοιχεῖον ἐζήτησε τὴν παρὰ Vides, iam Apollonium ἔχειν pro παρέχειν dictum habuisse. Xeno-. VI. 9. εἰδικῶς: Αὕτη γὰρ ἡ ἐργασία — ἐδόκει — ταῖς ψυχαῖς ἥκι-ίαν παρέχειν φίλων τε καὶ πόλεων συνεπιμελεῖσθαι. Eodem sensu, ;, IV. 3.: Καὶ ἀσχολίας δὲ μάλιστα ἔχουσι καὶ φίλων καὶ πόλεως ῖσθαι αἱ βαναυσικαὶ καλούμεναι. Ibidem §. 5. τέταχε τῷ ἄρχοντι, sequente sectione, quam editores debebant ordiri a verbis Καὶ τὴν ν κ. τ. λ., ὁ ἄρχων ᾧ τοῦτο προστέτακται. [In iis quae statim se-nec συνάγων positum est, quod Zeunio placet, pro συνάγει, nec co-. καλεῖται cum Schneidero deleri oportet. καὶ πάντας ἅμα συνάγων rioribus, ἐξέτασιν ποιεῖται, et verte: *idque omnes simul congregans.* ile valet καὶ ταῦτα, *et quidem, idque.* Homerus Il. XI. v. 257. κά-

---

αἰγνητον καὶ ὄπατρον. XII. v. 371. κασίγνητος καὶ ὄπατρος. Ipse Xenophon Hier. XI, 12. προμάχους καὶ προθύμους. Demosthenes T. I. p. 245. [illegible] προδοτῶν — συνέβη γενέσθαι, καὶ τοσαύτην. Add. Not. in Longi Pastor. p. [illegible] Reuertor ad illa Xenophontis. Ibi phrasin, ἔνθα δὴ ὁ σύλλογος καλεῖται. perperam intellexerunt Interpretes, καλεῖν τὸν σύλλογον vertentes indicere conuentum. Sic rectius Schneiderus: „ὁ σύλλογος καλεῖται. Inusitatum videtur verbum in hac re." Imo satis vsitatum est, sed petitum ex interiore Graecitate. Verte: vbi est qui σύλλογος (κατ' ἐξοχὴν apud Graecos) dicitur. Plane sic Xenophon Histor. Gr. V, 1, 12. ἔνθα ἡ Τριπυργία καλεῖται, vbi est quae Τριπυργία dicitur. Plato Phaedo. c. 57. in. Fischer. οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνου, ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν, in quo est quod vitam dicimus. V. Wyttenbachius ad h. l. p. 285. qui huius locutionis tot sibi exempla ad manum esse dicit, vt fore iusto libello sufficiant. Denique moneo, §. 7. scribendum videri: οὓς δ' ἂν εὕρῃ τῶν ἀρχόντων ἢ καταμελοῦντας τῶν φρουρῶν, ἢ κατακερδαίνοντας. Vulgo τῶν φρουράρχων, quod qui defendi possit, non intelligo, siquidem Xenophon τῶν ἀρχόντων numero etiam τοὺς φρουράρχους complectitur. Ceterum H. Stephanus, quem vulgata scriptura non videtur offendisse, genitiuum illum refert etiam ad κατακερδαίνοντας; recte, opinor. v. Ind. Thes. c. 1152. E. Certe falluntur, qui κατακερδαίνω simpliciter vertunt quaestum facio.] Sappho Epigr. III. v. 6 ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν. Εἰδικῶς, ἀπέθεντο. Sophocles Oed. Col. v. 738. sq. οὕνεχ' ἧκέ μοι γένει τὰ τοῦδε πενθεῖν πήματα πλεῖστον πόλεως. Scholiastes ἧκε recte interpretatur προσήκει. Idem Philoct. v. 67. λύπην πᾶσιν 'Αργείοις βαλεῖς. I. e. προσβαλεῖς, προσάψεις. Idem Trachin. v. 195. κρίνει παραστάς. Bene Brunckius: „Id est, ἀνακρίνει. Simplex pro „composito." SCHAEF.

*) Plato Apolog. Socrat. p. 48. v. 8. Bip. καὶ ὅπερ λέγω μὴ θορυβήσητε. Ita etiam Fischerus edidit. Sed corrig. μὴ θορυβεῖτε, vt 14. μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. BAST.
scripsisse Graecos μὴ θορυβῆτε vetandi significatione, facile credo ve-

N.

*) Adde quod ἰόκολπον poëtam specialia consectantem multo mag... quam vagum illud εὔκολπον. Plane sic Ἠὼς dicitur ῥοδοδάκτυλος, ... εὐδακτύλους. Schaef.

on minus certum et constans discrimen obtinet in harum vsu particu-
tiuo iunctarum, prout hic modus aut vere optat, aut, comitem asci-
culam ἄν, (quae vere εὐκτικὸν nunquam comitatur,) significat, aliquid
se sub conditione, seu expressâ, seu tacitâ. In priori enim casu poni
; in posteriori οὐ. Conf. Meletem. Crit. I. p. 91. Alia, vt nunc ipsum
cent eximio Philologo, cuius hanc legas notam in nuperrima Phaedonis
ditione p. 185.: „Pag. 28. [p. 307. Fisch. p. 76. Heind.] οὐδὲν μὲν
ν ἀκούσαιμι —. Pro μὲν ἂν legendum μέντ' ἂν ex Vindob. A, B, F:
τοι ἄν, tamen. Tum ἀκούσαιμι germana vi Optatiui, i. e. optandi, ac-
: nihilo tamen minus audire velim. Iulianus Epist. VI, p. 376, B:
τως ἴδοιμι· nil libentius videre velim.“ Huic interpretationi quo mi-
ar, impedit et particula ἄν, iungenda illa verbo ἀκούσαιμι, non con-
μέντοι, quae sola per se significat tamen, et vero οὐδὲν, quod optatiuus
ς prorsus auersatur. In Iulianeo loco scribam οὐδὲν δ' ἂν —. δ' ἂν
elidi potuerit per syllabam antecedentem, nemo non intelligat. Ce-
ipse locus arguit, integrum esse Platonicum, neque post ἧττον excidisse
od ne acciderit, vereri se ait Heindorfius. SCHAEF.

P.

Σ.

Φ.

Ψ.

Ω.

INDEX LATINVS.

A.

*) In priori Longi loco (p. 60, 8. Villois.) nunc vereor ne Brunckius egoque errauerimus. Articulus enim recte positus videtur, siquidem pastoribus mos ac fortasse necessitas fuit tantae fistulas magnitudinis aere vinciendi. Discas hoc e supplemento nuper reperto lacunae libri primi, ybi haec leguntur: *σύριγγα βουκολικὴν, καλάμους ἔχουσαν ἐννέα χαλκῷ δεδεμένους ἀντὶ κηροῦ.* Id, opinor, respiciens Sophista, quod lectores morem illum cognitum haberent, p. 60. argutâ breuitate scripsit: *καὶ ἵνα κεκήρωτο τῷ χαλκῷ, πεποίκιλτο.* Sic enim videtur interpungendum esse. *Κηροῦσθαι τῷ χαλκῷ* neminem facile offendat, qui exemplis didicerit, quid in talibus ferat Graecitas. Conf. Valcken. ad Euripid. Phoeniss. v. 28. et quae obiter adspersi ad L. Bos. Ellips. p. 115. quibus hic accedat insignis locus Senecae huiusmodi catachreses excusantis de Benefic. V, 13.: *Quaedam, etiamsi vera non sint, propter similitudinem eodem vocabulo comprehensa sunt. Sic pyxidem et argenteam et auream dicimus.* Ceterum non dubito, Villoisonum l. c. *καὶ αὐλῶν μεγάλων* iure censuisse mutandum in *καλάμων μεγάλων*. Conf. Bastii Comment. Palaeogr. p. 705. 722. 725. Sed quod idem notauit ad v. *καὶ ἵνα κεκήρωτο*: „Ad oram C. R. III, vt et in Codice Florentino, *ὅτι*, pro *ἵνα*; „vbi forte legendum *ὅ, τι*“: non assentior. *ὅτι* illud mutandum in *ὅθι* (conf. Kuzae. Exercit. Academ. p. 74.), interpretamentum, vt videtur, genuinae scripturae, *ἵνα*. Atque alibi etiam libri fluctuantur inter *ἵνα* et *ὅθι*. V. Heyn. ad Homer. Il: T. V. p. 450. SCHAEF.

H.

I.

K.

L.

INDEX

GRAECO - BARBARVS.

Α.

Β.

Γ.

Δ.

Ε.

Ζ.

Η.

Ι.

Κ.

Xxx 2

INDICI SCRIPTORVM ALTERI INSERANTVR HAEC:

Oecon. VI, 7. Cito hunc locum, vt aduertam lectores ad ea quae sequuntur §. 10. Συμπαροξύνειν δέ τι ἐδόκει ἡμῖν καὶ εἰς τὸ ἀλκίμους εἶναι ἡ γεωργία ἔξω τῶν ἐρυμάτων τὰ ἐπιτήδεια φύουσά τε καὶ τρέφουσα τοὺς ἐργαζομένους. Weiskius: „Ordo e legibus „grammaticis debet esse τά τ' „ἐπιτήδεια φύουσα καὶ etc. „Sed particula τε etiam tolli „potest." Schneiderus: „Ma-„lim τε cum Weiskio tollere, „vt inutile." Fefellit doctissimos duumuiros ratio constructionis, quae quominus pateret, obstitit, opinor, comma vulgo ante ἔξω positum. Etenim accusatiuus τοὺς ἐργαζομένους regitur, non a participio proximo τρέφουσα, sed ab infinitiuo satis remoto συμπαροξύνειν. Conf. V, 7. Verba autem interposita, ἔξω τῶν ἐρυμάτων τὰ ἐπιτήδεια φύουσά τε καὶ τρέφουσα, causam continent, cur ἡ γεωργία συμπαροξύνει τοὺς ἐργαζομένους εἰς τὸ ἀλκίμους εἶναι. Ceterum τὰ ἐπιτήδεια, quae ἡ γεωργία φύει, sunt *fruges*, quae τρέφει, *pecudes*. Supra V, 3. ἔπειτα δὲ ὄψα πολλὰ τὰ μὲν φύει, τὰ δὲ τρέφει· καὶ γὰρ ἡ προβατευτικὴ τέχνη συνῆπται τῇ γεωργίᾳ. Sequitur §. 11. in Schneideri quidem editione: καὶ ταῦτά μοι δοκῶ ἡδέως ἑκάτερα ἀκούσειν σου. Schneiderus: „— vulgatum ἀκούειν „corrigere non dubitaui." Sed vbinam, quaeso, vir egregius futurum ἀκούσω legit? Ego quidem non memini legere nisi formam mediam ἀκούσομαι. Valckenarius in Phalarideis p. XXII.: „Ἀκούσο-„μαι· ἀκούσεσθαι quorum-„vis erant Graecorum in vsu: „futurum actiuum ἀκούσω· „ἀκούσειν· veteribus erat inu-„sitatum." Iam intelligent tirones causam eorum, quae satis λακωνικῶς, quod meum tunc erat cacoëthes, ne nunc quidem expugnabile illud, notaui Melet. Crit. I. p. 128. Quod si cui vulgata in Xenophonte scriptura displiceat, (iurene id fiat, dubites) inserat post ταῦτα particulam ἄν. SCHAEF.]

καί, *etiam*. De positu huius particulae v. infra s. ὁ habitum etc.

κατά et μετά confusa. [Exemplum huius confusionis in Babrio reperisse sibi visus est praestantissimus Tyrwhittus Dissertat. de Babrio p. CXC. ed. Lips. Frustra, vt satis docui in nota adiuncta, quam etiam in Aesopo Heusingeri nuper Lipsiae repetito p. 145. sq. legas. Comparare poteram Homericum Il. XVIII. v. 96. αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. SCHAEF.]

κηροῦσθαι τῷ χαλκῷ. V. Ind. Latin. v. Brunckii notae.

κρούειν. V. Koen. in praefat. p. XVIII.

κυρίττειν. V. Koen. in praefat. p. XVIII.

λ et ι confusa. — V. etiam Ind. Latin. v. Brunckii notae.

λ et μ confusa. — V. etiam Ind. Latin. v. Brunckii notae.

Λακεδαίμων pro Λακεδαιμόνιος. [Plato T. V. p. 44. ἐν Λακεδαίμοσιν. Cornarius ad h. l. p. 55. Fisch.: „falso ἐν „Λακεδαίμοσιν pro ἐν Λακε-„δαίμονι." Hoc in duobus Codicibus repertum et a Nürnbergero ascitum nollem Astius spreuisset. Quod autem Ficinus vertit *apud Lacedaemonas*, non certior est hic vsus Latinae vocis *Lacedaemon*. In

Vegetio quidem de re milit. III. Prol. in. dudum consensu ediderunt *Lacedaemonios*. Mamertinus Panegyr. c. IX. *gemini illi reges Lacedaemones Heraclidae*. Iaegerus: „*Lacedaemones* — inu-„sitate pro *Lacedaemoniis* di-„citur. Liuineius ideo coniicit „legendum esse *Lacedaemo-„nis*." SCHAEF.]

μ et *λ* confusa. — V. etiam Ind. Latin. v. Brunckii notae.

ō habitum quod non erat nisi ductus calami aduenticius. [E tali ductu ortus est, vt opinor, articulus *ὁ* initio Fabulae Aesopicae 220. Neuel. (295. Fur.) vbi non dubito scribendum esse: *Δειλὸς καὶ φιλάργυρος*. Car. Ern. Christoph. Schneiderus ad h. l.: „*Δειλὸς* „*ὁ καὶ φιλάργυρος*. — mini-„me abundat *ὁ*: *timidus idem-„que auarus*." Sed in talibus longe diuersa vis est locutionis *ὁ καὶ* —, *ἡ καὶ* —, *τὸ καὶ*—, de qua v. not. ad Gregor. p. 459. Pollux p. 1305. sq. *καὶ κελέοντας*, *τοὺς καὶ ἱστόποδας*, *καὶ λείας*, *τὰς καὶ ἀγνύθας*. Iungermannus: „*τοὺς καὶ ἱστόποδας*, scilicet „*καλοῦσιν*." Imo *καλουμένους*. Anonymus de metris MS. ap. Tyrwhitt. Dissertat. de Babrio p. CLXX. ed. Lips. *τὸ Ἱππωνάκτειον*, *τὸ καὶ χωλόν· τὸ τοῦ Ἀνανίου*, *τὸ καὶ ἰσχιοῤῥωγικόν*. Quod si vulgatam in Aesopo scripturam defendas, fatearis oportet, voces *δειλὸς* et *φιλάργυρος* vulgo dici de iisdem hominibus, mirerisque, mythographum repente fieri synonymographum. Ceterum particula *καὶ* (*etiam*) omnino inter articulum participiumque sic interponi solet. Schol. Victor. ad Homer. Il. II. v. 318. (Heyn. T. IV. p. 687.) *τὸν καὶ φήναντα θεόν*. Scriba Codicis Paris. Platon. (Bast. Comment. Palaeogr. p. 728.) *τοῦ καὶ ὠνησαμένου*. Idem *καὶ* pariter interponi inter praepositionem casumque quem illa regit, nuper exemplis docui in Lipsiensi editione Aesopi Heusingeriani p. 147. et 265. Pindarus Olymp. II. v. 51. *ἐν καὶ θαλάσσᾳ*, quod nolim solicitare. Ibid. VII. v. 47. *καὶ ἐν τελευτᾷ*. Al. *ἐν καὶ τελευτᾷ*, quod Boeckhius praetulit. SCHAEF.]

ὁ, *ἡ*, *τό*. — *τὸ ἀδελφὸς*, *τὸ δῆμος* etc. [Ad talia vulgo subauditur *ὄνομα*. V. L. Bos. Ellips. p. 425. sq. Ita Xenophon Oecon. VI, 14. *τοὺς ἔχοντας τὸ σεμνὸν ὄνομα τοῦτο τὸ καλός τε κἀγαθός*. Mox §. 15. sequitur: *ὅτι προςέκειτο τὸ καλὸς τῷ ἀγαθῷ*. In hac scriptura agnoscere mihi videor soloecismum, (debebat enim esse *τῷ ἀγαθός*,) quem facile tollas, seu legas cum aliquot Codicibus *τὸ κάλλος*, siue, quod malim, cum Stobaeo *ὁ καλός*. Statim: *ὅντινα ἴδοιμι καλόν*. Schneiderus: „*ἄν τινα καλὸν ἴδοιμι* „Stobaeanum praefero, vt ma-„gis Atticum." Sic vereor vt Graeci scripserint: requiro enim *εἴ τινα*. SCHAEF.]

ὄθι et *ἵνα* confusa. V. Ind. Latin. v. Brunckii notae. *ὄθι* et *ὅτι* confusa. V. ibid.

ὃν et *ὃς* confusa. [Pindarus Olymp. III. v. 75. sq. *κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον*. Quod aliquot habent libri, *αἰδοιέστατος*, non de nihilo videtur. Compara quae congessimus Porsonus et ego ad Euripid. Phoeniss. v. 1730. Homerus Il. VIII. v. 247. *αἰετὸν* — *τελειότατον πετεηνῶν*. vbi noli dubitare quin

τελειότατον sit generis masculini. Conf. Il. XXI. v. 253. XXII. v. 139. Similia tetigi ad L. Bos. Ellips. p. 188. et 921. Cicero de Nat. Deor. II. c. 52. *Indus vero, qui est omnium fluminum maximus.* Florus III, 2, 4. *impiger fluminum Rhodanus.* In transcursu moneo, illis quae collegi ad L. Bos. p. 189. addi posse *ἀριδείκετος ἀνδρῶν* Homer. Il. XI. v. 248. vbi ad genitiuum *ἀνδρῶν* non subaudiam praepositionem *κατά.* Schaef.]

ὅτι et *ὅθι* confusa. V. Ind. Latin. v. Brunckii notae.

π et *στ* confusa. [Xenophon Oecon. VI, 11. *ὅπως, ἃ μὲν ἀγαθά ἐστι, ποιῶμεν.* Schneiderus: „*ἀγαθά ἐστι ποιῶμεν.* „Paris. C. D. *ἀγαθὰ ἐποιῶ*„*μεν* dat." Ratio mirae huius diuersitatis clarissime patet ex iis, quae Bastius l. in Indice c. monuit. Cum iis, quae paullo post §. 12. sequuntur, *βουλοίμην ἂν οὕτως ἀκούειν, ὡς κ. τ. λ.*, conferas Iulianea et Platonica, de quibus p. 1015. in nota dixi. Schaef.]

παροιμία subaudiendum. [Add. Schol. Platon. p. 133. Schaef.]

Sumtibus I. A. G. Weigelii prodierunt:

Graecae linguae Dialecti recognitae opera Mich. Maittaire. Post I. F. Reitzium, qui praef. et excerpta ex Apoll. Dysc. Gramm. addid. totum opus rec. emend. aux. F. G. Sturzius. 1807. 8 maj. — 3 rthl. 8 gr.
Charta melior — — — — 4 — 8 —
— — scriptoria — — — 5 —
Sturzii F. G. Liber de Dialecto Maced. et Alex. 1808. 8 maj. (Pars 2da Operis Maittair.) — 1 rthl. 4 gr.
Charta script. — — — — 1 — 18 —
Dionysius Longinus de Sublimitate. Gr. et lat. Denuo rec. et animadu. viror. doct. aliisq. subsid. instr. B. Weiske, 1809. 8 maj. — — — — 4 rthl.
Charta script. — — — — 5 —
— — pergam. (velin) — — — 7 —
Fabulae Aesopicae, quales ante Planudem fereb. ex vet. cod. Abb. Flor. nunc prim. erutae vna cum aliis partim hinc inde coll. partim ex codd. depromptis, lat. vers. et not. exorn. Stud. Fr. de Furia. C. ind. (Acced. Prolegomena editoris, Fabricii not. lit. Tyrwhitt de Babrio, Huschkii Diss. de Archilocho, Bentleii Diss. de Aesopo.) 1810. 8 maj. — — 4 rthl.
Charta script. — — — — 5 —
— — pergam. (velin) — — — 7 —
Idem Liber. Graece. C. not. Fr. de Furia et al. Sine Diss. Fabricii, Tyrwhitti etc. C. ind. 1810. 8 maj. 1 rthl. 16 gr.
Charta script. — — — — 2 — 4 —
Eaedem Fabulae, graece, c. not. et ind. Schneideri. In vsum schol. 810. 8 maj. — — 20 gr.
Charta script. — — — — 1 rthl. 4 gr.

Tab. I.

ἀμφί. ἀληνείας. διατί δῆμον.

ποιοῦνται· ὅσαι. παῖς. παῖδας. θράσιμος.

. κατατοιό. ταῦτα διατὸν.

. ἔσχατα. δηλ. εἰσφήμησ. χαλφήν.

. βασιλά. σεμνότατ. φλογάπ ναόντα.

5. αἰρόν. ἄπορον. μάρμαροι. ἀβεβαίωτος. βασιλεύς.

7. ἀνέων. ὁμοίως. ναῦς. [illegible]: ναυσί: [illegible]:

8. λύων: [illegible] λαβεῖν. λαθεῖν.

9. ἕτερος. ὕστερον. ταυτόν. κατά. ἀναδέχεται. καὶ δὴ αὐτή.

10. ἔλαβον. ἔπος. ἐπιφέρεται. [illegible].

11. [illegible] ζανθή. ζενίζειν. ζάω. ζηλοτυπία.

12. [illegible].

13. ἰσορροπ. ἰδίως. πολλοί. αἰσθέσθαι. [illegible].

14. [illegible]. ἄσσον. μίαν. ἐμπειρία. ὁμιλία.

15. [illegible]. καμπτόμεναι. [illegible]. ΤΗΠΝΩΝ: ἐπ [illegible]:

Tab. II.

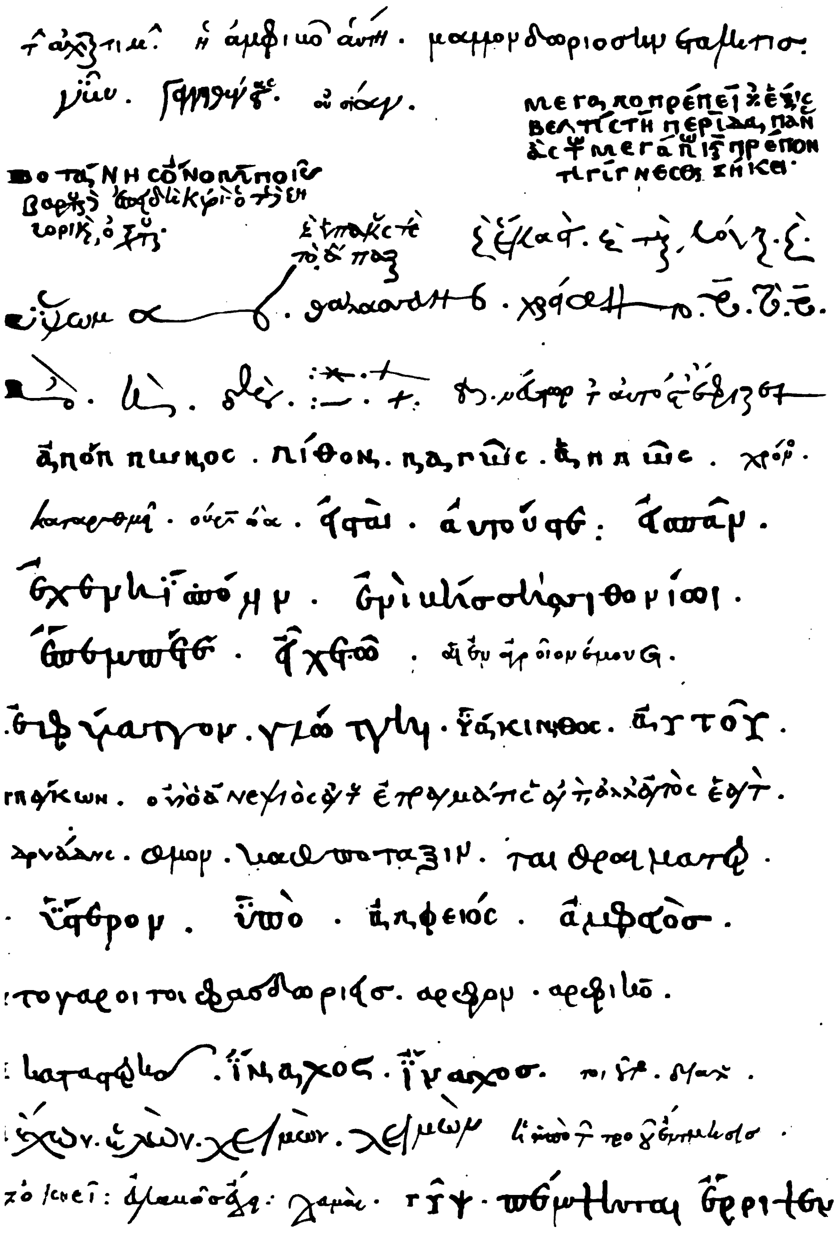

Tab. III.

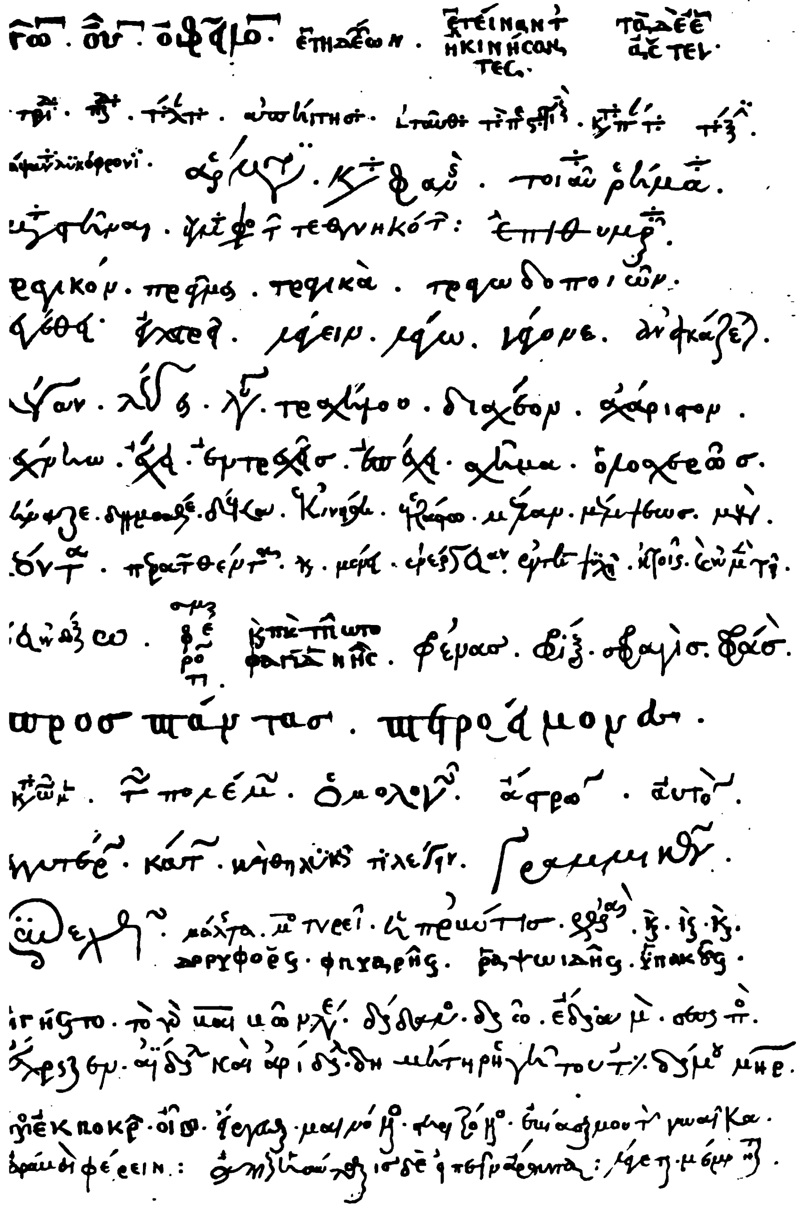

Tab. IV.

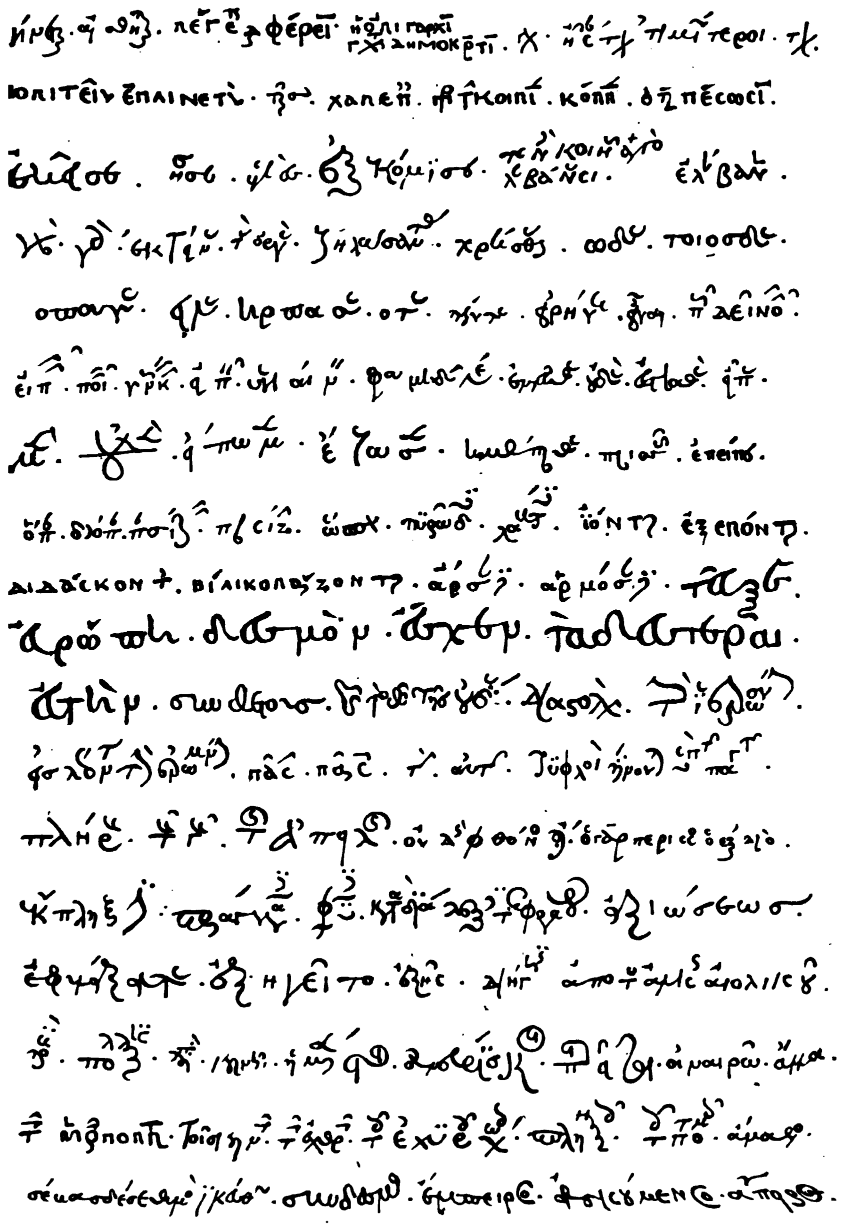

Tab. V.

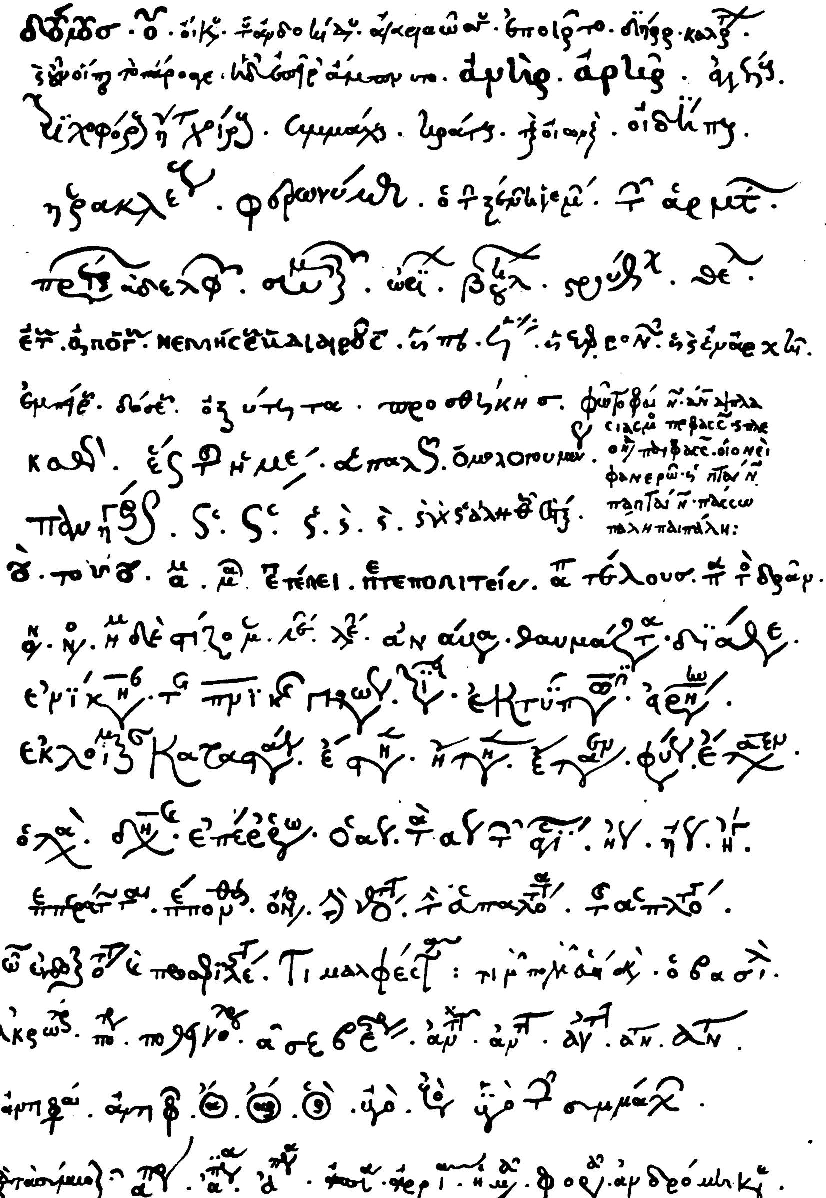

Tab. VI.

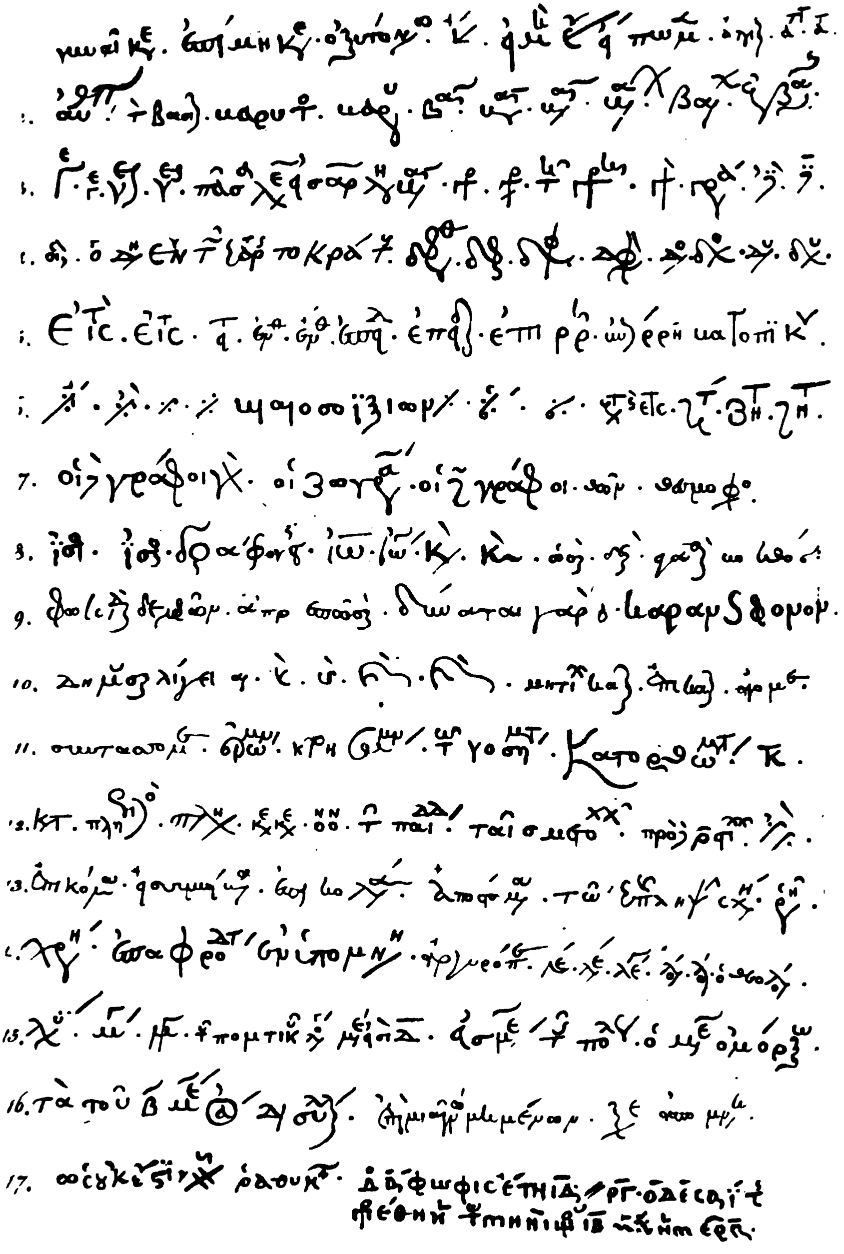

Tab. VII.